

Giới thiệu Bểng Sơn Vương Gia Phế Thiếp

Truyện hay Bểng Sơn Vương Gia Phế Thiếp của Vô Tình Bảo Bảo thuộc truyện ngôn tình sủng nói về cái tên lão bản vô lương tâm chết tiệt lúc này lại phát bệnh thần kinh, nhưng mà dù sao thì chuyện công tác cuối cùng cũng xong.

Lí Vân vừa đi vừa nói thầm. Nàng lục tìm điện thoại gọi cho bạn trai đến cơ quan đón nàng nhưng hắn lại không nghe máy. Tên kia làm cái gì a? Thật là, đúng là câu chuyện hồ đồ, ngay cả điện thoại của ta cũng không tiếp.

Nghĩ lại càng thấy cao hứng, có thể lập tức trở về ngôi nhà ấm áp, nhìn thấy người kia luôn dùng nụ cười ôn nhu đối với mình. Truyện đột nhiên thấy mình trở về, hắn sẽ cảm thấy thế nào? Vui vẻ ôm lấy mình hay lập tức chạy đi làm món ăn sáng ưa thích của mình?

Bạn đang đọc truyện *Bểng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ngoài Ý Muốn

“Cái tên lão bản vô lương tâm chết tiệt lúc này lại phát bệnh thần kinh, nhưng mà dù sao thì chuyện công tác cuối cùng cũng xong.” Lí Vân vừa đi vừa nói thầm. Nàng lục tìm điện thoại gọi cho bạn trai đến cơ quan đón nàng nhưng hắn lại không nghe máy. Tên kia làm cái gì a? Thật là, ngay cả điện thoại của ta cũng không tiếp.

Nghĩ lại càng thấy cao hứng, có thể lập tức trở về ngôi nhà ấm áp, nhìn thấy người kia luôn dùng nụ cười ôn nhu đối với mình. Đột nhiên thấy mình trở về, hắn sẽ cảm thấy thế nào? Vui vẻ ôm lấy mình hay lập tức chạy đi làm món ăn sáng ưa thích của mình?

Về trước cửa nhà, lấy chìa khóa, nhẹ nhàng mở cửa. Qua cánh cửa khép hờ của phòng ngủ phát ra tiếng động nhỏ, hắn đang ở phòng ngủ! Lí Vân rón rén đi về hướng phòng ngủ, tưởng tượng ra biểu tình khi hắn thấy nàng.

Đến gần phòng ngủ lại nghe một tràng âm thanh trầm thấp tiếng thờ dốc của nam nhân cùng tiếng nũng nịu của nữ nhân, Lí Vân trong nháy mắt có cảm giác như sét đánh ngang tai, bởi vì hai âm thanh này đối với nàng thật sự rất quen thuộc. Bất quá ...

Một là nam nhân mình yêu! Một là nữ nhân mình vô cùng tín nhiệm!!

Hiện tại mình nên làm gì đây ?

Che mặt khóc rồi đi?

Đẩy cửa vào trách cứ hai người họ?

Sau đó bỏ đi? Làm vậy thì trên đời này còn cái gì gọi là thể diện nữa?

Nhớ rõ có tạp chí đã từng nói qua về loại sự tình này, nữ nhân vật chính thế nào, dường như là ... nhảy lầu.

Lí Vân nắm chặt tay thành nắm đấm, toàn thân run lên.

Tự sát? Có mà tự hai cái đầu cầu nam nữ các người a!

Lí Vân dùng hết khí lực toàn thân mạnh mẽ đẩy cửa xông vào, sau đó trượt chân, trước mắt tối sầm, mất tri giác.

Đầu đau quá, đầu đau quá a ~~~

Nhưng là vì cái gì mặt ta càng đau hơn a?

Mở to mắt, chính là có ai đang đưa tay tặng cho nàng một cái tát như trời giáng, bên tai bị âm thanh đó làm cho mang tai chính mình làm run lên.

“Không lấy chồng cũng phải gả, dù có chết cũng đem thi thể ngươi mang đến vương phủ!”

Lí Vân vuốt vuốt khuôn mặt đang đau đớn của mình, nhìn chung quanh là một đám người phục sức toàn thân cổ trang. Sững sờ.

Đây là tuồng hát nào thế?

“Lão gia, ta van cầu người, đừng đánh, nàng tốt xấu cũng là nữ nhi của người a!” Một tiếng khóc rung trời cắt ngang làm Lí Vân ngẩn người.

“Nữ nhi?” Lí Vân kinh ngạc nhìn người nam nhân trung niên to béo.

“Lão già, cầu ngươi đừng đánh, ngươi xem Yên nhi đã không còn náo loạn a, ngươi cho ta ba ngày, ta nhất định hảo hảo khuyên nhủ nàng!” Bên cạnh lão béo là một đám nữ nhân trang điểm, quỳ gối cạnh đó là một nữ nhân khóc lóc trong trang phục tồi tàn.

“Hừ! Ba ngày sau nếu xảy ra vấn đề gì, ngươi cũng không cần sống nữa.” Lão béo hung tợn buông lời nói, sau đó ôm lấy đám nữ nhân kiêu kiêu rồi đi.

Đây cuối cùng là cái gì?

Lí Vân há to miệng.

Đội lão béo cùng đám người đó đi xa, nữ nhân đang quỳ gối liền nhào người ôm Lí Vân, nghẹn ngào khóc: “Yên nhi của ta, ngọc nữ của ta, đây đều là mệnh, ngươi tránh cũng không thể thoát rồi.”

“Người là ai?” Lí Vân nhìn người phụ nhân cẩn thận mở miệng hỏi.

Lúc này, phụ nhân mở to miệng kinh ngạc nhìn Lí Vân.

Tiếp theo đó là than trời trách đất khóc: “Yên nhi, ngươi giả ngây ngô cũng là vô dụng thôi a, ba ngày sau phải xuất giá là việc không thể thay đổi được đâu.”

Nhìn phụ nhân đang khóc không biết trời đất ở bên cạnh, Lí Vân mờ mịt, đành phải lên tiếng an ủi: “Ta ~ ta quả thật .. ta cũng bị đau hết cả đầu, ta thật sự không nhớ rõ sao lại như thế này. Người đừng khóc a, chuyện gì cứ từ từ hảo thương lượng a.”

Phụ nhân vừa nghe, liền ngừng khóc, tròn to mắt nhìn Lí Vân, hảo thương lượng? Nữ nhi cuối cùng cũng đồng ý gả ?

Phụ nhân đỡ Lí Vân đứng dậy đi vào phòng, nhìn thấy Lí Vân cái gì cũng không nhớ rõ mới thật sự tin lời của nàng. Vội vàng bắt đầu giúp nữ nhi nhớ lại mọi chuyện.

Cái gì? Nghe phụ nhân kể qua, Lí Vân rốt cục hiểu ra sự thật, chính mình đã xuyên qua.

Xuyên qua không biết là triều đại nào. Hiện tại chỉ biết đây là nước Thương Nguyệt, đương kim thiên tử là Hào Phụng Thiên hoàng đế, tứ hải thái bình, quốc thái dân an.

Thân thể này của nàng có tên là Liễu Tố Yên, phụ nhân chính là mẹ ruột nàng, cũng là tiểu thiếp thứ tư của lão béo lúc này. Nói vậy, lão già béo kia chính là cha của mình bây giờ a ?

Lão già béo là đại thương nhân, vì nhận được sinh ý của Vương gia đương triều nên đem nữ nhi của chính mình gả đi thay cho báo đáp.

Nhưng Lí Vân hỏi vì sao chính mình lại không muốn gả, phụ nhân bắt đầu nói quanh co. Truy vấn mãi mới biết được, ra là mình bị gả đi làm tiểu thiếp. Hỏi vì cái gì trong đám nữ nhân đông như vậy lại chọn trúng nàng, phụ nhân liền khóc. Lí Vân nhớ đến đám nữ tử diễm lệ rồi nhìn thấy ánh mắt phụ nhân, nhất thời hiểu được.

Ngưng nói, phụ nhân lại bắt đầu ôm Lí Vân khóc lóc đứng lên: “Nương thật vô dụng a ~ lại để ngươi tiếp tục theo con đường này của nương a ~~~”

Nghe nàng khóc, Lí Vân trong lòng phiền não vạn phần, phát tay ngắt lời: “Ta đã biết, đừng khóc, ba ngày sau ta gả là được. Ta cảm thấy choáng đầu, muốn nghỉ ngơi một chút.”

Phụ nhân ngạc nhiên ngược mắt nhìn nữ nhi. Đây thật sự là người chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng là nữ nhi trước đây của mình sao? Có lẽ vì phải trở thành tiểu thiếp nên trong lòng thấy phiền não. Phụ nhân tự an ủi chính mình, liền rời khỏi phòng nhẹ nhàng đóng cửa.

Trong phòng, Lí Vân giờ phút này cảm thấy mờ mịt. Đây gọi là chuyện gì? Chính mình sắp phải thành thân? Lại là làm tiểu thiếp?

Chạy trốn? Chạy cái đầu nó a, không quen biết một ai, như thế nào sinh tồn ở cái thế giới này đây?

Thành thân? Làm tiểu thiếp? Dường như nghe nói là gả cho Vương gia, vậy là tạm thời không lo chuyện ăn mặc?

Ai, vẫn là chờ việc thành thân xong xuôi rồi mới tính tiếp đi.

Thế giới kia tựa hồ là không trở về được nữa rồi.

Nếu trời đã cho ta cơ hội được sống lần nữa, ta nhất định hảo quý trọng nó.

Chính là, sau này mới tự hiểu được, chính mình trước đây có bao nhiêu ý nghĩ ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Xuất Giá

Ba ngày rất nhanh đã trôi qua.

Trong ba ngày này, Lí Vân trừ bỏ ăn ra thì là ngủ ngon lành trong phòng, còn không thì nhìn ngẩn ngơ ngoài song cửa.

Đã là mùa xuân .

Lí Vân nhìn những cánh hoa đào đang bay, suy nghĩ rối bời.

Liễu Tổ Yên, tên này quả đặt không sai, Lí Vân đưa tay đón lấy những cánh hoa đào.

Sau này, ta chính là Liễu Tổ Yên. Lí Vân gắt gao nắm chặt những cánh hoa đào.

Tuy rằng biết mình sắp gả đi vương phủ làm tiểu thiếp, nhưng nhìn thấy y phục xuất giá màu hồng phấn cùng chiếc kiệu nhỏ hai người khiêng trong lòng vẫn có chút phiền khổ. Chính thất mới có thể dùng hỷ phục đỏ thắm cùng kiệu lớn tám người khiêng.

Quay đầu nhìn lại thì thấy chính mình vừa đi ra tường cao ở đại môn, nhìn thấy tại cổng chỉ có duy nhất mẫu thân mình, trong lòng Liễu Tổ Yên lại trầm xuống.

Phía trước sẽ có gì chờ đợi ta đây?

Cổ kiệu lão đạo thật lâu, rốt cục ngừng lại.

Tổ Yên miễn cưỡng mở mắt ra, mình như thế nào đã ngủ từ lúc khởi hành đến bây giờ.

Theo khe hở của bức màn kiệu nhìn ra, kiệu dường như đang tiến vào cửa hồng. Tiểu thiếp thôi, đều là phải vào nhà bằng cửa hồng. Tổ Yên nghĩ vậy nên không cảm thấy buồn.

“Phu nhân, thỉnh xuống kiệu.” Một âm thanh ôn hòa vang bên tai.

Tổ Yên vén màn kiệu cẩn thận bước ra. Trong lòng nghi hoặc, gọi ta là phu nhân, xem ra đây không phải là người đã thú mình.

“Phu nhân xin đi theo ta” Người có thanh âm ôn hòa dẫn Tổ Yên đến một căn phòng hoa lệ, “Thỉnh phu nhân ở đây chờ Vương gia, Vương gia sẽ đến sau.”

Tổ Yên nhỏ giọng “Ân” một tiếng, liền ngồi tại giường trong phòng chờ đợi.

Tựa hồ qua thật lâu thật lâu, vẫn như cũ không ai đến.

Tổ Yên rốt cục nhịn không được nằm ở trên giường ... ngủ.

Tại hàm bị một trận đau kịch liệt làm nàng tỉnh lại. Mở to mắt, đập vào mắt nàng là một đôi mắt tà mị mê người, đáy mắt lại mang theo nồng đậm vị mỉa mai. Hóa ra cơn đau là vì tên này đang nắm chặt cằm của mình.

“Như thế nào, chờ không kịp được hôn vương sủng hạnh, đã tự động lên giường sao?” Giờ phút này âm thanh từ tính dễ nghe bên tai Tổ Yên cũng trở nên chói tai.

Nhìn thấy nữ nhân trên giường đã tỉnh lại, Vương gia buông cằm Tổ Yên ra.

Nữ nhân này chính là nữ nhi của lão thương nhân ngu ngốc kia dâng cho mình làm lễ vật?

Nhìn có vẻ bình thường. Trong phủ ta có thiếp thất nào không thể so sắc đẹp với nàng?

Cư nhiên lại tự ý nằm trên giường ngủ trước!! Thật to gan!

Đây là nam nhân mình đã thành thân – Vương gia?

Tổ Yên vừa nhìn vừa đánh giá người trước mặt.

Trước mắt nàng là gương mặt hoàn mỹ đến kỳ lạ, có lẽ không tìm được từ ngữ nào có thể hình dung. Trên mặt lại thủy chung mang theo nét cười mai mỉa.

Người này quả thật là mỹ nam tử, hình dáng quả nhiên như thể mê người.

Tổ Yên không khỏi ngẩn người.

Mộc vương gia nhìn nữ nhân đang nhìn mình đến ngơ ngẩn, trong mắt càng thêm khinh bỉ, lại thêm một nữ nhân ngu ngốc, nhưng lại là do người khác nài ép dân cho mình. Nghĩ đến đây, ánh mắt y nhìn Tổ Yên càng thêm chán ghét.

Tổ Yên nhìn thấy biểu tình của y, lập tức khôi phục lại thần sắc. Chính mình đang làm gì thế này? Cự nhiên đối với người chưa từng thấy mặt qua để lộ gương mặt xuân sắc, hơn nữa hẳn chính là người khiến mình bị ép gả.

Mộc vương gia thấy ánh mắt nữ nhân kia rất nhanh đã khôi phục bình thường, không khỏi cười lạnh. Lại là chiều này, đám nữ nhân này không thấy mệt sao? Luôn dùng phương pháp nhàm chán đó để thu hút sự chú ý của ta.

“Phu quân ~” Tổ Yên theo lời dạy của mẫu thân gọi y, lại bị y ngắt lời.

“Gọi Vương gia! Người nghĩ người là gì của ta?” Mộc vương gia nhếch miệng nói.

Tổ Yên nhìn vẻ mặt cười lạnh Vương gia, trong lòng cuối cùng hiểu được nguyên nhân vì sao mỗi lần nhắc đến vương gia mẫu thân đều nói quanh co.

“Vương gia, người mệt rồi sao?” Tổ Yên nhẹ giọng hỏi.

“Như thế nào? Người cảm thấy khản trương?” Mộc vương gia tùy tiện cười, nữ nhân vô sỉ!

“Không phải, mệt rồi thỉnh người mau đi nghỉ, Vương gia nếu không phiền, ta cảm thấy mệt, đêm cũng đã khuya, cũng nên nghỉ ngơi.” Tổ Yên đạm mạc nói.

Nhìn nữ nhân lãnh đạm trước mắt, Mộc vương gia trong lòng càng thêm khinh bỉ. Lại một nữ nhân ngu ngốc, như vậy muốn đùa với ta.

Đột nhiên, trong phòng vang lên âm thanh tát tai vang dội. Mộc vương gia hung hăng tát trên mặt Tổ Yên, lực đạo rất mạnh, đánh Tổ Yên lão đảo té ngã xuống nền đất.

“Chẳng lẽ không ai dạy người phải nói chuyện với ta như thế nào sao?” Mộc vương gia nhìn nàng lạnh lùng nói.

Tổ Yên che mặt mình, nóng thật, xem ra có lẽ đã bị sưng rồi. Vì cái gì vừa nghỉ có chuyện không hay, liền đó đã nhận được tát tai?

Oán hận nhìn nam nhân cao cao tại thượng trước mắt, trong lòng Tổ Yên chỉ muốn tiến lên hỏi trả lại một bạt tai, tên nam nhân xấu xa này tự cho mình là đúng sao! Nhưng nàng biết việc làm đó là không sáng suốt.

Ở một thế giới xa lạ, không có gì để nương tựa, lấy cái gì chống đối lại tên vương gia quyền thế này?

Nhìn nữ nhân nhu nhược, Mộc vương gia lộ ra nụ cười tàn khốc: “Không nói lời nào? Xem ra quả thật là không có người dạy người thế nào là quy củ.”

Mộc vương gia xoay người sang chỗ khác, mở cửa phòng, lạnh lùng nói: “Như vậy, người trước hết học cách hầu hạ người khác đi.”

Tổ Yên còn chưa hiểu được ý tứ trong lời này là gì, đã nghe vương gia đứng ngoài cửa phân phó nói: “Người đâu, đem nữ nhân này đến sái phòng. Bất luận kẻ nào cũng không thể tới gần. Còn nữa, không được phép đưa cơm!”

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Sinh Bệnh

Tổ Yên nổi giận nhìn bóng dáng nam nhân ngoài cửa, bộ dáng đẹp như vậy, tâm địa lại cứng rắn.

Mộc vương gia quay đầu nhìn nữ nhân như trêu tức, đến cầu xin ta đi? Đến ôm chân ta mà khóc lóc đi.

Tổ Yên cắn chặt môi, ngón đầu giận dữ nhìn băng sương nam nhân trước mắt cũng thấy được vẻ trêu tức trong đáy mắt nam nhân kia.

Muốn ta cầu người? Hừ!

Tổ Yên quật cường đứng dậy, cùng nam nhân giằng co trước cửa.

Mộc vương gia không thấy được dáng vẻ khốc lóc cầu xin như trông đợi, nhìn trong mắt nữ tử gầy yếu cứ nhiên mang theo vẻ khinh thị! Không nhìn lắm, là khinh thị!

Xuân nữ nhân này cứ nhiên dám dùng loại ánh mắt này nhìn ta?!

Mộc vương gia trong lòng nổi lên lửa giận, dùng sức bắt lấy cổ tay Tổ Yên, mạnh mẽ kéo ra ngoài. Thân hình Tổ Yên loạng choạng liền ngã xuống.

Đau quá, Tổ Yên nhũu mày, vuốt cái móng đang đau, trong lòng than khổ. Thế giới này nam nhân đều bạo lực như vậy sao?

Đi thì đi, không phải chỉ là sai phòng thôi sao?

Hai nha hoàn lên tiếng trả lời tiến đến, mỗi người nắm một tay Tổ Yên kéo đi.

Tháng ba hoa đào nở, gió lạnh vẫn như cũ tàn sát bừa bãi.

Sai phòng nơi Lý Tổ Yên gió lùa thành đoàn, thật lạnh a. Cái tên băng sơn biến thái kia không lẽ muốn nàng chết vì lạnh a?

“Ừc ừc ~” Thanh âm từ bụng Tổ Yên truyền đến, dường như mình khi xuất giá còn chưa dùng qua cơm, thật sự là vừa lạnh vừa đói a.

Thật là lạnh, sai phòng chỗ nào cũng có khe hở, gió lạnh theo khe hở lùa vào. Tổ Yên tiếp tục nép vào đồng cỏ khô nhưng có vẻ là việc vô ích.

Nhìn sai phòng âm u, rồi nhìn lại hỷ phục phản hồng trên người mình, Tổ Yên thở dài. Nàng hiểu được, vừa rồi nếu mình quỳ xuống cầu hần, nàng sẽ không bị đưa đến sai phòng. Nhưng là, chính mình thật sự không thể làm như vậy được.

Thật là tự mình chuốc lấy khổ mà. Tổ Yên cười khổ, lại xê dịch thân người, tìm vị trí thoải mái. Bất lực nhận ra chỗ nào cũng đều vừa lạnh vừa cứng. Cuối cùng rốt cục cũng mê man đi vào giấc ngủ.

Lạnh quá, Tổ Yên cảm giác như mình dường như bị rơi xuống sông. Một hồi lại cảm thấy nóng quá, như là bị đặt vào trong núi lửa.

Liều mạng mờ to mắt, bên ngoài trời đã gần sáng. Nhớ tới bản thân, cả người lại cảm thấy vô lực. Lặng lẽ tựa người trên đám cỏ khô, nhìn ra cửa sổ, Tổ Yên khẽ thở dài. Kế hoạch làm mình đối chết của tên vương gia tàn khốc kia vậy là bất thành rồi.

Không biết thời điểm nào mình đang ngủ khi tỉnh lại đã phát hiện chính mình đang nằm trong phòng cũ của vương phủ.

Bên cạnh là tiểu nha hoàn đang ngủ gà ngủ gật.

Sờ sờ trán, chạm phải tấm khăn ướt. Nguyên lai chính mình phát sốt sao? Cho nên tên vương gia tàn khốc kia đem mình rời khỏi sai phòng sao?

Tiếng động nhỏ làm tỉnh tiểu nha hoàn đang ngủ gật bên cạnh. Nha hoàn vừa thấy Tổ Yên tỉnh lại, cao hứng cười rộ lên: “Phu nhân, người cuối cùng cũng tỉnh. Tổng quản đại nhân nói nếu người cứ bất tỉnh có thể gây nguy hiểm. Tỉnh là tốt rồi.”

“Tổng quản đại nhân?” Tổ Yên nghi hoặc nhìn tiểu nha hoàn. Nha hoàn này vẫn còn là tiểu hài tử, trông thoát chừng mười ba, mười bốn tuổi, nhỏ như vậy đã phải làm nha hoàn cho người ta.

“Đúng vậy, tổng quản đại nhân phát hiện người hôn mê bên trong, liền ôm người đem ra, còn gọi đại phu đến xem cho người.” Tiểu nha hoàn hai mắt tỏa sáng, trong mắt còn lộ vẻ sùng bái.

“Ta hôn mê bao lâu rồi?” Tổ Yên hỏi.

“Đã hơn hai ngày. Để em đi bẩm báo với tổng quản đại nhân” Tiểu nha hoàn vui sướng đứng lên, xoay người ra cửa.

Thì ra, không phải tên băng vương kia đưa mình ra sao?

Lập tức cười khổ, hần thế nào có khả năng cho mình thoát ra? Chính mình khi nào lại có ý nghĩ ngây ngô như vậy?

“Phu nhân.” Bên tai vang lên âm thanh nhu hòa nàng đã nghe khi mới vừa tiến phủ.

Là hần! Hần chính là tổng quản đại nhân?!

Tổ Yên định đứng lên, lại bị âm thanh nhu hòa kia ngăn lại: “Phu nhân, thỉnh nghỉ ngơi.” Tổ Yên ngẩng đầu nhìn nam nhân ôn nhu trước mặt. Người nam nhân tao nhã này chính là tổng quản vương phủ? Tuy rằng không đẹp bằng khốc vương biến thái kia nhưng lại có nét độc đáo riêng.

“Đa tạ tổng quản” Tổ Yên nhẹ giọng nói.

“Kỳ thật vương gia không phải là cố ý gây khó xử cho phu nhân, chính là nhất thời sinh khí. Hi vọng phu nhân không để tâm.” Tổng quản vẫn như cũ ôn nhu nói

Tổ Yên vừa nghe, sắc mặt trở nên suy sụp, quay đầu đi chỗ khác, lạnh lùng nói: “Vâng, ta đã hiểu, sẽ không để tâm.”

Nghe người trên giường ôn hòa trả lời, tổng quản thở dài, lặng lẽ rời khỏi cửa phòng. Nhu nhược như vậy, lại thế nào đi chống lại vương gia, chẳng lẽ nàng không biết vương gia là người thế nào sao?

Tổ Yên nghe tổng quản bên ngoài cửa phân phó tiểu nha hoàn chiếu cố mình, tâm không khỏi sinh hảo cảm, tuy rằng hắn nói tốt cho biến thái vương gia nhưng kỳ thật tâm địa hắn không xấu. Hắn đã giúp mình thoát khỏi sài phòng.

Tiểu nha hoàn cao hứng đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy tổ yên xuống giường, vội vàng ngăn cản nói: “Phu nhân muốn làm cái gì, phân phó một tiếng là được. Hiện tại phu nhân cơ thể còn yếu, không nên xuống giường.”

Tiểu nha hoàn cao hứng đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy Tổ Yên muốn rời giường, vội vàng ngăn cản nói: “Phu nhân muốn làm gì, phân phó một tiếng là được. Hiện tại phu nhân trong người còn yếu, không nên rời giường.”

“Ta ~ ta muốn uống nước.” Tổ Yên nhỏ giọng nói.

“Phu nhân, đó là việc việc của Tiểu Thảo.” Dứt lời, tiểu nha hoàn tên gọi Tiểu Thảo liền rót chén nước đưa cho Tổ Yên.

“Tiểu Thảo vì sao em còn nhỏ vậy đã vào vương phủ làm nha hoàn?” Tổ Yên uống nước, nhìn không rõ khuôn mặt đỏ bừng của tiểu nha hoàn, tò mò hỏi. Nàng lúc vào tuổi này tựa hồ còn làm nũng với cha mẹ mình.

“Bởi vì trong nhà có đệ đệ đau yếu, nên đem em đi bán. Cha mẹ thích đệ đệ, không thích Tiểu Thảo.” Tiểu Thảo tùy tiện nói, khẩu khí thoải mái như đang nói chuyện nhà người khác.

Tổ Yên kinh ngạc nhìn tiểu nha hoàn trước mắt. Thế giới này dường như cũng theo quan niệm trọng nam khinh nữ.

Trong lúc đang nghĩ ngợi đến xuất thần, cửa đột nhiên bị ai đó dùng sức đá văng ra.

Ngoài cửa xuất hiện gương mặt tuyệt mỹ, nổi giận đùng đùng, ngoại trừ biến thái vương thì còn ai?

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bị Vũ Nhục

Lại là tên biến thái vương! Tổ Yên lạnh lùng nhìn nam nhân đang nổi giận.

“Ai đã thả người?” Biến thái vương lạnh lùng hỏi.

“Hồi bẩm vương gia, là tổng quản đại nhân thấy phu nhân sốt cao, cho nên thả phu nhân ra.” Tiểu Thảo đứng bên vội vàng nói.

“Ai cho phép người lên tiếng? Nô tài lớn mặt.” Biến thái vương không nhìn đến Tiểu Thảo, “Người đâu, đem nha hoàn này xuống đánh hai mươi đại bản.”

“Người! Người như thế nào có thể tùy tiện như thế đánh người?!” Tổ Yên tức giận nói, tên lãnh huyết nam nhân này, cư nhiên có thể hạ lệnh đánh một tiểu hài tử.

“Ba mươi đại bản.” Biến thái vương âm lãnh nói.

Tổ Yên lập tức im lặng, trơ mắt nhìn người tới đem Tiểu Thảo xuống. Tiểu Thảo thùy chung một câu không nói, chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tổ Yên.

Nàng đang trách ta lắm miệng vì nàng cầu tình lại làm cho nàng chịu hình phạt nặng hơn sao? Tổ Yên trong lòng hối hận, đúng là tên nam nhân hy nộ vô thường!

Biến thái vương thấy Tổ Yên mắt vẫn nhìn ra cửa, đến khi thân ảnh của Tiểu Thảo không còn thấy, trong lòng chợt nổi giận bùng lên, cư nhiên dám không nhìn mình!

Nghĩ đến đây, liền tiến lên dùng sức bắt lấy cánh tay Tổ Yên đem nàng đặt xuống giường.

Nhìn nữ nhân nhu nhược đang chật vật thoát ra, biến thái vương trong lòng ngẩn ra, mình đang làm gì, một chút việc nhỏ như vậy lại khiến mình phát ra đại hòa.

Đau quá, tên hỗn đản này có phải nam nhân hay không? Đi khi dễ nữ nhân đang bệnh như ta!

Tổ Yên loạn choạng đứng dậy, miễn cưỡng ổn định thân hình. Tên xú nam nhân này chỉ biết mỗi trò khi dễ nữ nhân! Tổ Yên oán hận nhìn mỹ nam tử trước mặt, dung mạo đẹp thì tài giỏi lắm sao? Tâm tính thì như ác ma, nữ nhân nào thích hắn chắc là mù rồi!

Thấy trong mắt Tổ Yên có ý khinh thường, Mộc vương gia liền nổi giận. Chưa từng có nữ nhân nào dám dùng ánh mắt này nhìn hắn. Có điểm cương quyết giống mình, làm hắn cảm thấy có chút thống khoái!

Có nữ nhân nào không muốn cầu xin ta sủng hạnh? Có nữ nhân nào không yêu thương nhưng nhớ ta mỗi ngày?

Mộc vương gia nghiêng răng nghiêng lợi lên tiếng: “Ngươi dường như đã quên chính mình là tiểu thiếp của ta sao! Cũng tựa hồ quên nhiệm vụ của tiểu thiếp là gì nhỉ?”

Nhìn ánh mắt lạnh như băng của tên biến thái vương như muốn bức chết mình tại chỗ, Tổ Yên trong lòng có linh cảm mãnh liệt. Tên này, không lẽ là hắn đang muốn ...?

Tổ Yên theo phản xạ mà lùi ra sau, hiện tại bản thân đang còn suy yếu, phải đối phó hắn thế nào đây?

“Sợ rồi sao?” Mộc vương gia trên mặt lộ ra nụ cười lạnh lùng nguy hiểm.

“Ngươi muốn làm gì?” Thanh âm run rẩy của Tổ Yên như đã bán đứng chính mình, lộ ra nằng đang hoang mang sợ hãi.

Mộc vương gia hài lòng nhìn nữ tử đang toàn thân phát run, thô bạo bắt lấy cổ tay Tổ Yên, hung hăng kéo lên giường, cười tà nói: “Hôm nay ta sẽ dạy ngươi biết hầu hạ phu quân là như thế nào?”

“Phu quân?” Tổ Yên xoa cổ tay đang đau đớn của mình, cười lạnh. “Ta nhớ vương gia đã từng nói không cho phép ta gọi ngươi hai tiếng phu quân, lẽ nào vương gia ngươi trí nhớ lại không tốt như vậy?”

Lời vừa nói ra, Tổ Yên lập tức cảm thấy hối hận. Nhìn ánh mắt lạnh như băng của Mộc vương gia, Tổ Yên kinh hoàng lui người ra sau.

Bàn tay hắn mạnh mẽ duỗi ra, bắt lấy Tổ Yên, đem nàng ấn ngã xuống giường, áp vòm ngực rắn chắc lên khuôn ngực mềm mại của Tổ Yên. Miệng phun ra âm thanh lạnh lùng: “Hôm nay, ta sẽ cho ngươi nếm vị hầu hạ người nam nhân duy nhất của ngươi.”

“Không! Buông.” Trong lòng Tổ Yên nổi lên trận khủng hoảng, chống lại ánh mắt lạnh như băng của hắn, lưng cảm thấy lạnh thấu xương, chẳng lẽ hắn thật sự muốn làm ...?

“Buồn cười, ngươi lại còn nói không? Ngươi có tư cách gì nói không?” Khóe miệng hắn khẽ cong lên, dùng thêm chút lực đạo, y phục trên người Tổ Yên liền mất đi phân nửa, lộ ra làn da phấn hồng, “Ngươi chính là món đồ chơi do người khác tặng cho ta? Ngươi không biết sao? Chỉ là món đồ chơi.”

“Buông!” Tổ Yên liều mạng giãy dụa, “Ngươi là đồ cầm thú.”

“Ba”, mặt Tổ Yên lại nhận thêm một cái tát vang dội. “Cầm thú? Hừ hừ ~~~ kiểu xưng hô này quả là mới mẻ.” Mộc vương gia liền tục cười lạnh.

Miệng nói tay cũng không ngừng, rất nhanh đem y phục còn sót lại trên người Tổ Yên toàn bộ thoát ra. Nhất thời trong phòng hiện lên một cảnh xuân tình.

Không có khúc nhạc dạo đầu, hắn trực tiếp thô bạo tiến nhập thân thể nàng.

Đau đớn bao phủ toàn thân Tổ Yên. Nước mắt không theo khống chế, từng giọt từng giọt rơi xuống. Vì cái gì? Vì cái gì trước sau ta lại phải chịu sự đả nhục này?

Vì cái gì chính mình lại bị tên nam nhân không quen biết này biết vũ nhục? Vì cái gì?!!

Nhìn nam nhân đang thờ dốt trên nằm người mình, Tổ Yên trong lòng cương quyết thế, một ngày nào đó, ta sẽ trả thù ngươi gấp trăm gấp ngàn lần! Ý thức lại dần dần trở nên mơ hồ, ta đau, đau quá.

Không biết đã qua bao lâu, Tổ Yên từ từ tỉnh lại, phát hiện bản thân đã mặc y phục chỉnh tề, mà tên Mộc vương gia kia đang ngồi bên lạnh lùng nhìn mình. Cạnh đó là tiểu nha hoàn đang bung chén thuốc màu đen đặc sánh.

“Uống đi.” Thanh âm lạnh như băng không mang theo một tia ấm áp của vương gia vang lên.

Tổ Yên nghi hoặc nhìn chén thuốc trong tay nha hoàn, lại nhìn ra ý khinh thường trong mắt nha hoàn, nhất thời hiểu được.

Nặng nề tiếp nhận chén thuốc, mạnh mẽ uống vào.

“Khụ ~” Bởi vì uống quá nhanh khiến nàng bị sặc thuốc. Dem chén thuốc đã uống xong đưa lại cho nha hoàn, trước sau vẫn không liếc mắt đến nam nhân đứng trước giường.

Nha hoàn nhìn thấy sắc mặt đang tái xanh của Mộc vương gia, nom nớp lo sợ nhanh chóng rời khỏi phòng. Nàng chưa từng gặp qua người thê thiếp nào có biểu hiện này khi bị bắt uống thuốc. Người nào cũng hường vương gia làm nũng không chịu uống.

Mộc vương gia nhìn nàng, trong lòng nhất thời lửa giận ngập trời! Cur nhiên có biểu tình này khi uống thuốc, giống như đối với nàng việc có thai là chuyện dọa người sao. Uống xong thuốc lại có thể xoay người ngủ.

Hảo! Giỏi lắm! Liều Tố Yên! Về sau còn nhiều thời gian, chúng ta từ từ ngoạn, không cần nóng vội.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Phế Thiếp

♥Edit: Yuri

Đêm đó, Mộc vương gia nổi giận đùng đùng rời khỏi phòng Tố Yên, sau đó không thấy ghé qua nữa.

Ba ngày sau, Tiểu Thảo về mặt tái nhợt xuất hiện trong phòng Tố Yên, Tố Yên vui mừng tiến đến nắm hai tay Tiểu Thảo. Tiểu Thảo lạnh lùng rút tay về: “Phu nhân ~”

Tố Yên cắt ngang lời Tiểu Thảo nói: “Thực xin lỗi, có phải vì ta cầu xin giúp ngươi lại khiến ngươi bị chịu thêm hình phạt, thực xin lỗi, ta không biết, ta không biết hẳn là loại người biến thái như vậy!”

“Shh!” Tiểu Thảo nhanh tay che miệng Tố Yên lại, cúi đầu nói, “Phu nhân, người không muốn sống nữa sao, lại nói về vương gia như vậy!”

“Hắn là tên biến thái, cur nhiên lại hạ lệnh đánh ngươi, ngươi còn nhỏ như vậy.” Tố Yên cầm tay Tiểu Thảo nói.

“Shh, phu nhân, ta biết người vì ta, đừng nói nữa, nô tỳ cầu người!” Tiểu Thảo nói như sắp khóc.

“Ta biết rồi, chỉ cần ngươi không giận ta sẽ không nói nữa.” Tố Yên trừng mắt nhìn Tiểu Thảo

“Dạ dạ ~ phu nhân.” Tiểu Thảo bắt đầu dĩ nhìn vị phu nhân không sợ trời không sợ đất này.

Tố Yên lúc này mới từ Tiểu Thảo biết được, biến thái vương mấy ngày này không tới quấy rầy mình là do phải nhập cung cùng Hoàng Thượng thương nghị việc đại sự.

Nhờ vậy Tố Yên được thanh nhàn, thân thể theo đó cũng dần khôi phục.

Ngồi trước cửa, nhìn đóa hoa đang nở rộ trong viện, Tố Yên suy nghĩ miên man. Vì cái gì lại đến thế giới này? Vì cái gì gặp phải nên nam nhân biến thái như vậy?

Suy nghĩ ngẩn ngơ, ngay cả có tiếng chân phía sau nàng cũng không chú ý.

Mộc vương gia sau khi hồi phủ liền đi thẳng đến Thanh Liên Các của Tố Yên, chính mình cũng không hiểu vì sao vừa hồi phủ đã nghĩ ngay đến nữ nhân không để mình vào mắt kia.

Trông thấy Tố Yên, nàng đang ngắm hoa trong viện đến gần người, gió nhẹ thoảng qua thổi tung mái tóc đen mượt của nàng, lộ ra gương mặt điểm tỉnh mà tái nhợt. Nàng đang nghĩ gì?

Vì sao trong dáng người yếu ớt nhu nhược như thế lại có ý chí quật cường dám phản kháng, không chịu khuất phục ta? Chẳng lẽ ta còn không đủ mị lực? (Anh à, anh cũng tự kỷ quá đi nha)

“Xem ra ngươi sống rất nhàn hạ thoải mái a, ở đây ngắm hoa.” Sau lưng Tố Yên vang lên thanh âm nguy hiểm lạnh như băng.

Tố Yên không quay đầu lại, thản nhiên nói: “Àn, đúng vậy.”

Ngay sau đó, Tố Yên cảm giác cơ thể mình đột ngột bị kéo đứng lên, đối diện cặp mắt đào hoa tà mị kia, đáy mắt đầy lửa giận.

Tổ Yên lộ mĩa mai cười nói: “Thế nào? Vương gia muốn động thủ? Khi dễ nữ nhân phải chăng là sở trường của ngài sao?”

Cảm giác cổ áo mình đang từ từ bị kéo xuống.

“Vương gia ~~~” Một âm thanh kiều lặc truyền đến.

Tổ Yên nghiêng đầu nhìn ra thì thấy một thân nữ tử trang điểm nóng bỏng lác mông đi tới.

“Di Hương, sao ngươi lại tới đây?” Mộc Vương gia lạnh lùng hỏi.

“Người ta nhớ vương gia a, nghe nói vương gia đã trở về liền muốn gặp vương gia.” Nữ tử gọi là Di Hương yêu diễm tiến đến gần, thân thể gất gao tựa sát vào người Mộc vương gia.

“Thật không?” Mộc vương gia nghe xong cười rộ lên, bàn tay choàng qua thắt lưng Di Hương, ôm vào lòng.

“Vương gia, người thật đáng ghét ~ người nhìn đi đâu vậy.” Di Hương nhăn mặt, đem mặt dẫu sau cánh tay vương gia, cố gắng đỏ mặt, nhưng sắc hồng tự nhiên cũng khó thấy bởi lớp phấn son dày đặc kia

Tổ Yên lạnh lùng nhìn hai người. Thật buồn cười. Đang diễn trò gì đây?

Nhìn ánh mắt khinh thường của Tổ Yên, Mộc vương gia trong lòng lại lửa giận ngập trời. Nữ nhân này, đây là ánh mắt gì? Xem ta như đồ vật giống nhau sao.

“Liều Tổ Yên! Dám dùng ánh mắt đó nhìn phu quân ngươi?” Mộc vương gia âm lãnh nói, “Ngươi vẫn là chưa học được quy củ sao?”

Đang nép trong lòng Mộc vương gia, Di Hương kinh ngạc nghĩ hoặc nói: “Nàng chính là người vừa được vương gia nạp vào phủ Tổ Yên muội muội à?”

“Cùng là thiếp cũng muốn ta hành lễ sao?” Tổ Yên không kiêu ngạo không siểm nịnh hỏi.

“Cùng là thiếp?” Mộc vương gia khoe miệng khỏi một tia cười lãnh khốc, “Ai nói ngươi là thiếp của bản vương? Từ hôm nay trở đi ngươi không còn là thiếp của bản vương nữa, chỉ là nha hoàn, nha hoàn làm ấm giường của ta.”

Một lời nói ra, Di Hương kinh ngạc, Tổ Yên lạnh nhạt.

Đột nhiên Mộc vương gia phé đi tiểu thiếp thứ năm vừa được nạp vào phủ. Tin tức này trong đêm đã truyền đi khắp vương phủ.

Tổ Yên lạnh nhạt mỉm cười, thi lễ với Di Hương, để tùy ý Tiểu Thảo đi đưa tin cho tổng quản vương gia.

Nhìn thấy Tổ Yên đã đi xa, Mộc vương gia trong lòng dâng lên tia thất bại. Rốt cuộc, làm thế nào mới có thể khiến nàng ta khuất phục?

“Di Hương, theo ngươi tưởng mạo bản vương thế nào?” Mộc vương gia cúi đầu nhìn mỹ nhân trong lòng hỏi.

Di Hương mặc dù kinh ngạc, Mộc vương gia vì sao lại đặt câu hỏi như thế vẫn thành thật đáp: “Vương gia là người tuấn mỹ nhất.”

“Di Hương yêu bản vương sao?” Mộc vương gia khoe miệng nhếch lên.

“Thiếp đương nhiên yêu vương gia, yêu hơn cả sinh mệnh chính mình.” Di Hương toàn tâm thể hiện tình yêu của mình. Nam nhân hoàn mỹ, dung mạo hoàn mỹ, dáng người hoàn mỹ, lại có quyền thế, mình còn gì cảm thấy không đủ nữa.

Mộc vương gia nhìn gương mặt dạt dào hạnh phúc trong lòng mình, lòng lại dấy lên con phiến não. Mạnh tay đẩy Di Hương ra, “Ngươi về trước đi, bản vương tối nay sẽ đến tìm ngươi.”

Vừa nghe lời này, Di Hương vô cùng mừng rỡ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Không Dễ Bị Khinh

♥Edit: YuriTổ Yên nhào người nằm xuống mặt bàn, ánh mắt ngây ngốc nhìn chú chim nhỏ đang đậu trên cây ngoài cửa sổ.

Trong lúc vô ý xuyên không qua thế giới xa lạ này, trừ bỏ bàng hoàng, vẫn là bàng hoàng.

Sự thật không dễ dàng như người ta vẫn tưởng. Nhớ đến trước kia xem qua quyển tiểu thuyết “Muội nháo vương phủ”, thật là khiến người ta cười mà. Nếu có người nào dám cả gan chỉ tay vào mũi vương gia mà mắng thì xác định là vào ngục mà ở, cả thi thể cũng không còn.

Ngờ rằng dựa vào chút tri thức ở kiếp trước có thể giúp tồn tại ở nơi này thật là ý nghĩ trẻ con. Hiện tại ra được đại môn đã là điều không tưởng. Nữ nhân xuyên qua không phải rất tài giỏi sao? Cổ nhân không phải đều ngốc sao?

Nam nữ bình quyền căn bản là không ai dám nhắc đến.

Tổ Yên thở dài thật sâu, tiếp theo ta phải làm gì? Bỏ trốn? Vấn đề là trốn như thế nào?

Tới giờ vẫn chưa từng được tự do. Nguyên làm loài chim không chân*, cứ bay, theo hướng đại dương rộng lớn mà bay mãi. Thời điểm ngừng bay đó là khi nó chết.

Lại nghĩ đến đêm đó bản thân phải chịu vũ nhục, Tổ Yên cắn mạnh môi. Nhất định phải trốn!

“Uy, bên kia, người đang ngồi ở bàn kia.” Một âm thanh chua ngoa vang lên.

Dường như đang gọi ta? Tổ Yên ngẩn đầu, thấy một nha hoàn mặc lục y xoa xoa thất lưng trừng mắt nhìn mình.

“Nhìn đi đâu nữa? Ta đang gọi người!” Nha hoàn mặc lục y cất cao giọng nói, “Đem nước lại đây cho ta.”

Tổ Yên khước miệng nở ra tia cười lạnh. Tuy rằng biết rõ đám người này đều là kẻ chuyên ném đá xuống giếng, bắt quả là động tác có vẻ hơi nhanh.

Không để ý đến nha hoàn mặc lục y, Tổ Y vẫn như cũ cúi đầu xuống bàn.

Thấy Tổ Yên vẫn không chú ý đến mình, Lục y nha hoàn hần hển chạy lại, một cước đá thùng nước bên cạnh Tổ Yên, quát: “Người điếc à!”

Tổ Yên nhìn nước tràn ra ngoài, trong lòng thở dài, lại đến nữa rồi.

Thấy Tổ Yên hoàn toàn không nhìn mình, lục y nha hoàn then quá hóa giận, cầm chậu nước giơ lên cao.

Hừ! Tổ Yên lúc này đã thực sự nổi giận. Xem ra đúng là hiền thì bị khi dễ. Không so đo với nàng nàng lại đòi tạt nước lên người ta. Cùng là nha hoàn lại tưởng có thể khi dễ ta sao?

Tổ Yên đứng lên, gắt gao nhìn người trước mắt, ánh mắt nàng khiến người đối diện phải sợ hãi hoang mang. Gằn giọng, chậm rãi phun từng chữ: “Người thử ném xuống xem!”

Nhìn ánh mắt lạnh như băng của Tổ Yên, lục y nha hoàn bỗng thấy khiếp đảm. Suy nghĩ lại, sợ gì chứ? Nàng đã là phế thiếp! Đây lại là do chủ nhân phân phó.

Nghĩ đến đây, như được tiếp thêm khí thế, mạnh tay đem nước hắt ra, vênh váo tự đắc nói: “Hắt lên người người đấy, rồi làm sao nào?”

Tổ Yên chậm rãi lau nước bắn trên mặt, đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị, một cái tát in trên mặt ả nha hoàn. Nhất thời, bên mặt ả nha hoàn hằn rõ năm dấu tay của nàng.

Nha hoàn bị đánh đột ngột, che một bên mặt một lúc sau vẫn không nói nên lời.

“Phi!” Tổ Yên hung hăng đáp, “Người muốn gì, người bắt quả cũng chỉ là tiểu nha hoàn, lấy tư cách gì đánh ta?”

Trong lòng cảm thấy thoải mái, thì ra tát cái kẻ đáng ghét tự nhiên liền hết giận. Cảm giác nắm tay đang để sau lưng còn run lên nhẹ nhẹ.

Hừ! Ta cũng không phải là dễ khi dễ !

“A ~~~!!!” Nha hoàn bị đánh rốt cục cũng hồi phục thần trí, hét lên một tiếng hét chói tai. Chỉ tay về phía Tổ Yên, lắp bắp nói: “Người ~ người dám đánh ta! Người không biết ~ biết ta là ai sao?”

“Người không phải cũng là nha hoàn làm ám giương của vương gia sao?” Tổ Yên bày ra vẻ mặt trêu tức, cười lạnh

Ả nha hoàn thất kinh.

“Nếu không phải, chẳng lẽ người là thiếp thất? Bắt quả không nên mặc loại y phục này a.” Tổ Yên đi một vòng quanh ả nha hoàn, miệng phát ra âm chặc chặc khinh thường

Lục y nha hoàn đỏ mặt tía tai, trắng chuyển sang hồng, đối lập với màu lục của xiêm y trên người ả.

Ả dùng sức đậm chân, bỏ lại một câu: “Ngươi chờ đấy.” Liền nổi giận đùng đùng rời đi.

Tổ Yên khoanh tay trước ngực, hướng về phía bóng ả vừa rời đi làm mặt quỷ: “Ta chờ a.”

Không biết rằng, xa xa, một đôi mắt thâm trầm đem hết thấy sự việc thu vào trong mắt.

Đột nhiên, Tổ Yên cảm giác lạnh cả người, thâm nghĩ, mới đây mà đã bị cảm mạo? Tốt nhất nhanh nhanh khoác thêm áo cái đã.

Một âm thanh lạnh băng đột ngột truyền đến: “Không thể tưởng được ngươi cũng tự biết mình chỉ là một nha hoàn làm ấm giường, ha ha.”

Tổ Yên run run, âm thanh này thật quen a, quen đến đáng sợ.

Là tên biến thái vương, tên lãnh băng tàn khốc Biến thái vương !!!

Ta không nghe gì! Ta không thấy gì, ta cái gì cũng không nghe không thấy gì a! Tổ Yên làm như không nghe thấy, nhón chân chuẩn bị trốn.

Cơ thể lại đột nhiên rơi vào cái ôm lạnh như băng, bên tai là âm thanh lạnh băng của biến thái vương: “Nhu thế nào, tiểu tiểu, định giả ngây với bản vương? Ngươi có biết sẽ nhận hình phạt thế nào không?”

Thanh âm không mang theo một tia gọn sóng, lại làm khiến cho Tổ Yên giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hãm Hại

♥Edit: Yuri

Thanh âm không mang theo một tia gọn sóng, lại khiến cho Tổ Yên giật mình.

Tổ Yên tưởng tượng có thể hung hăng cho một bạt tai lên mặt tên biến thái vương này như nàng vừa làm với a nha hoàn lúc này, nhưng nghĩ lại, nếu làm vậy không biết sẽ nhận được hậu quả gì.

“Lẽ nào là vậy? Gặp vương gia, ta chỉ sợ nước bắn trên người mình sẽ vương qua xiêm y của vương gia.” Tổ Yên tận lực hạ thấp giọng làm ra bộ đáng biết vâng lời.

Mộc vương gia có chút kinh ngạc. Nữ nhân này thế nào lại biết phục tùng ta?

Nhìn kỹ lại, thì thấy Tổ Yên đang nắm chặt tay thành nắm đấm, nhất thời hiểu ra.

“Tiểu yêu tinh ~ thiếu chút nữa bị ngươi qua mặt.” Mộc vương gia giữ lấy cằm Tổ Yên, mạnh tay đem mặt nàng đối diện mặt hắn

Nhìn sâu trong mắt nàng vẫn là ánh nhìn khinh bỉ

“Ha ha ~” Mộc Vương gia nhẹ nhàng lên tiếng cười, đây mới là nàng. Đã nghĩ con nhím con này thế nào nhanh vậy đã chịu khuất phục mình.

“Vương gia, thứ nô tỳ cáo lui, đổi lại xiêm y sạch sẽ lại đến hầu vương gia.” Tổ Yên cắn răng gần từng tiếng chậm rãi nói.

“Nửa khắc sau, nếu ngươi không có mặt tại thư phòng ~~~” Vương gia nhẹ nhàng thổi hơi bên tai Tổ Yên, ôn nhu nói, “hậu quả ngươi khó có thể gánh vác nga.”

Ngực Tổ Yên một trận rét run, cúi đầu, không nói được lời nào, rời đi.

Cái tên biến thái vương này! Tổ Yên trở lại phòng mình, oán hận cời bỏ xiêm y, dùng sức chà xát lại chà xát.

Ngươi chờ đấy, ngày nào đó ta sẽ đem ngươi dẫm dưới chân, khiến ngươi cầu xin tha thứ.

Khoác lên xiêm y sạch sẽ, lại tự mình thờ dài, ai ~~~ khiến hắn cầu xin tha thứ, ước mơ này thật đúng là xa xôi.

Nửa khắc? Còn sớm, nhàn hạ thôi, đi nằm tí đã.

Xoa xoa cái gối mềm mại, Tô Yên ngã lưng xuống giường, bỗng nằm trúng vật gì cứng rắn khiến nàng cảm thấy đau.

“Vật gì đây?” Tô Yên trợn mắt lấy vật cứng trên giường ra xem, là một khối ngọc bội xanh biếc!

Tô Yên nhất thời sững sốt, trí nhớ lướt qua, vật này dường như rất quen thuộc! Là phi thường quen thuộc.

Tiếp theo! Tiếp theo là có người đến lục soát! A! Ta bị người khác hãm hại. Ta xx cả nhà hân! Tô Yên giờ phút này không thèm giữ hình tượng thực nữ mà nhảy bắn lên, đem kẻ hãm hại nàng trên dưới hai mươi đời tổ tông nhà hân mà mắng

Tô Yên mạnh mẽ bước xuống giường. Làm sao bây giờ? Hiện tại nên làm gì bây giờ?

Ngoài phòng vang lên tiếng bước chân dồn dập, lại còn có âm thanh chua ngoa của lục y nha hoàn vừa bị đánh lúc này.

Khối ngọc bội này là hàng cực phẩm, nha hoàn kia không có khả năng có được vật quý như thế! Chẳng lẽ?

Chớp mắt, Tô Yên đã hiểu. Nhất định là sau lưng lục y nha hoàn kia có người sai nàng đến tìm ta phát uy, không nghĩ đến lại bị ta tặng cho cái tát, cho nên hiện tại ra tay hãm hại đây mà.

Nữ nhân ngu ngốc cũng có dạng này sao? Tô Yên trong lòng khinh bỉ nữ nhân ngu ngốc chỉ biết mỗi việc tranh giành nam nhân.

Nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận biện pháp ngọc ngách này cũng rất hữu hiệu. Nhìn quanh phòng quả thật không chỗ nào có thể giấu ngọc bội đi. Ngoài cửa sổ? Người bên ngoài liên có thể nhìn thấy.

Thật không hay a! Tô Yên ngửa mặt lên trời oán thán.

Ngoài phòng một đám người nhao nhao muốn xông vào. Lục y nha hoàn cùng gương mặt bị sưng đỏ đi phía trước, ánh mắt độc ác hận không thể lập tức ăn thịt Tô Yên.

Sau ả là một nữ tử xinh đẹp, giả vờ đoan trang nhưng lại bị ánh mắt dữ tợn làm mất đi vẻ đoan trang ấy.

“Uy!” lục y nha hoàn hung hăng chỉ vào mắt Tô Yên.

Tô Yên lạnh lùng nhìn nhóm người đang phát uy, có chút sàu, cũng có chút bi ai.

Mục đích sống của các ngươi là vì cái gì? Vì tranh cái sùng hạnh buồn cười này? Bất chấp tất cả, giẫm lên tôn nghiêm người khác để bảo hộ cho tôn nghiêm chính mình?

“Đang tìm vật này?” Tô Yên cầm ngọc bội xanh biếc mạnh tay ném xuống đất. Trong nháy mắt, ngọc bội đẹp đẽ vỡ ra thành mấy khối.

Mọi người xung quanh há to miệng, khiếp sợ đến một câu cũng không thể nói nên lời.

Thật lâu sau, nữ tử xinh đẹp đứng sau lục y nha hoàn mới phát ra tiếng thét chói tai cực kỳ bi thảm: “Ngọc bội của ta!! Vương gia đã cấp cho ta ngọc bội này nhân ngày sinh thành! Ngươi là ả tiện nhân chết tiệt!”

Cất tiếng khóc ai oán, nữ nhân tử nầy không được ai chú ý mạnh mẽ tiến lên phía trước.

Tô Yên vừa nhìn thấy nữ tử xinh đẹp khóc đến rung trời, trong lòng vui cười như trăm hoa đua nở. Thật đáng đời, là tự ngươi lấy ngọc bội mình yêu quý đến hãm hại ta nha. Nàng cười đến run người nhưng cũng chú ý thấy nữ tử xinh đẹp kia không để ý đến đáng về chính mình mà hướng phía nàng định lao tới đánh.

Tô Yên chấn động, phản ứng đầu tiên là anh đứng tiến ra đón nhận, kết quả, đương nhiên là nữ tử xinh đẹp kia được xoay thành một vòng.

Thấy nữ tử xinh đẹp bị nàng xoay người đến đầu tóc rối bời, đám đông đứng đó mới phản ứng lại, kéo tay Tô Yên ra.

Cả đám người, kẻ xô người đá, đẩy ngã Tô Yên. Đối với nữ tử xinh đẹp kia lại cẩn thận nâng nàng ta dậy, cẩn thận chỉnh lại tóc. Lấy ghế hầu nàng ngồi.

“Tiện nhân!” nữ tử xinh đẹp vừa ngồi xuống liền trái phải cho Tô Yên 2 cái tát

Tô Yên đầu óc choáng váng, vẫn như cũ trừng mắt, lạnh lùng nhìn nữ tử trước mắt.

“Ngươi nhìn gì? Con tiện nhân này, ta thật muốn xem ngươi có tài cán gì có thể khiến vương gia vừa hỏi phủ liền đến tìm ngươi. Lột hết quần áo ả cho ta!”. Mất ánh lên màu lục quang, nữ tử xinh đẹp ác độc ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nữ Nhân Khủng Bố

♥Edit: YuriGia nhân ai nấy nghe xong mệnh lệnh đều do dự. Nói cho cùng Tổ Yên cũng là thị tẩm nha hoàn. Hơn nữa, hiện tại chủ tử đang trong tình trạng nóng giận lại ban mệnh lệnh không có lý trí này.

Nhìn thấy mọi người do dự, nữ tử xinh đẹp càng thờ gấp, tức giận hô: “Các người lá gan đều lớn có phải không? Cũng không ai còn để ta đây trong mắt phải không? Có phải hay không cũng muốn học theo à tiện nhân này ngay cả ta cũng đánh?”

Đám người vẫn nao núng không dám động thủ, ai cũng biết Mộc vương gia hi nộ vô thường. Ngai có thể tự dung phế thiếp cũng không có nghĩa để mặc bọn hạ nhân tùy ý khi nhục nàng.

“Phản ! Tất cả đều phản hết rồi !!” Nữ tử xinh đẹp bị bức đến tức điên. Hôm nay là lần đầu tiên có nha hoàn dám chống đối lại nàng, hiện tại đám người kia lại không thực hiện theo mệnh lệnh của nàng.

Đột nhiên đứng dậy, đi lại gần Tổ Yên, một cước phát ra khiến Tổ Yên quỵ xuống

Tổ Yên trong lòng đem nữ nhân ngu xuẩn này mắng mười vạn tám ngàn chữ. Bất quá, nàng hiện tại đang bị đám nha hoàn gắt gao đè xuống, đành chịu trận một cước này.

Đau quá! Tổ Yên chau mày. Nữ tử này thật đúng là ăn bao nhiêu điều dung vào cước này a.

Nghe tiếng Tổ Yên rên, nữ tử xinh đẹp lần đầu tiên để lộ ra khuôn mặt tươi cười.

“Nữ nhân ngốc.” Tổ Yên khinh thường nhỏ giọng phun ra ba chữ.

“Người nói cái gì?” Nữ tử xinh đẹp cao giọng thét âm lên, “Tiện nhân nhà người dám mắng ta? Xem ta có xèo miệng người đi không!” Dứt lời thực sự lấy tay đưa lên miệng Tổ Yên.

Thật không hay mà! Đau muốn chết, như thế nào lão đây lại gặp chuyện kỳ dị như thế này a. Tổ Yên đau đến rớt nước mắt. Lại chỉ có thể dùng ánh mắt giết người nhìn nữ nhân dữ tợn kia.

“Mắng a! Người không phải vừa mới rồi còn mắng ta sao? Hiện tại cứ mắng đi a!” Nữ tử xinh đẹp điên cuồng có sống có chết cắn vào miệng Tổ Yên.

Ta mắng ~~~ người nghĩ ta không mắng người a? Ta không nói được thì mắng người như thế nào đây. Tổ Yên hất đầu lên, muốn thoát khỏi bàn tay đang hàm trụ miệng mình.

Mãi đến khi thấm mệt, ngồi xuống, nữ tử xinh đẹp nhìn vết sưng trên miệng Tổ Yên.

“Phi, người đúng là đồ xấu xí.” nữ tử xinh đẹp phi một ngụm, “Các người không dám thoát áo à? Để ta.” Dứt lời, xắn tay áo chuẩn bị thoát áo Tổ Yên.

Tổ Yên lúc này thật sự có chút hoảng, nữ nhân ngốc này thật muốn vũ nhục ta tại nơi này a?

“Chủ nhân ~~~” Lục y nha hoàn đứng bên cạnh khiếp sợ run run lên tiếng. Nàng hiểu được chủ nhân mình lúc này đang kích động, vừa nghe Di Hương nói vương gia vừa hồi phủ đã lập tức tìm nữ nhân này nên khiến nàng mất kiên nhẫn. Di Hương ban đầu chỉ muốn lợi dụng chủ nhân mình giúp mình trút giận.

Nếu vương gia có trách tội, cũng không đến phiên nàng gánh. Nữ nhân âm hiểm kia lại chọc đến chủ nhân mình. Tuyệt đối không thể để phát sinh thêm nhiều chuyện. Nghĩ đến đó, nàng tuy sợ bị chủ nhân trách cứ, vẫn cố gắng lấy dũng khí mở miệng.

“Như thế nào? Bích nhi, người cũng muốn cãi lời ta sao?” Nữ nhân xinh đẹp trừng mắt nhìn nha hoàn mình.

“Nô tỳ không dám! Chủ nhân!” Nha hoàn tên Bích Nhi nói nhanh, “Bẩm chủ nhân, nàng trộm ngọc bội người yêu quý, đó lại là lễ vật của vương gia. Người bầm lại vương nhờ ngài xử phạt cũng không muộn a.”

Nữ tử xinh đẹp ngẩn người, nhớ tới vương gia tính cách hi nộ vô thường, nhất thời tỉnh táo lại. Tuy hiện tại rất muốn vũ nhục à nữ nhân trước mắt, nhưng nếu vì thế mà vương gia trách tội

“Yêu, Vũ gia muội muội, chuyện gì đang xảy ra vậy? Như thế nào lại có bộ dạng này a?” Từ cửa truyền đến giọng điệu mỉa mai.

Là Di Hương! Lần trước trong vườn đã gặp qua nữ tử nóng bỏng kia, Di Hương. Tổ Yên nhìn người vận Hồng Y đang đứng trước cửa.

Vũ Gia trên mặt tỏ vẻ xấu hổ, im lặng không trả lời.

“Chẳng lẽ?! Vũ Gia muội muội không phải là bị ả phế thiếp này đánh chứ?” Di Hương dùng tay áo che đôi môi đỏ mọng, giả vờ kinh ngạc nói, “Trời ạ, hôm nay chẳng lẽ gia môn suy yếu sao?! Lại có hạ nhân dám đánh chủ tử!”

Nghe Di Hương chanh chua lên tiếng, Tổ Yên trầm nghĩ lại sắp có việc không hay rồi. Nữ nhân này rõ ràng là đến ném đá xuống giếng. Nha hoàn Bích Nhi trong lòng cũng liên tục kêu khổ, nữ nhân này rõ ràng là tới hại chủ tử mình mà. Biết rõ chủ nhân không nuốt được con giặc, lại ở phía sau đâm thêm một dao, nàng cũng thật xảo quyệt.

Gia Vũ quay lại, hung hăng nhìn Tổ Yên đang quỳ trên mặt đất, gương mặt vắn vẹo khó coi. Chi là thị tằm phế thiếp thôi, lẽ nào ta không xử trí được sao?

Tổ Yên nhìn mặt nữ tử trước mặt mỗi lúc một khó coi, mồ hôi lạnh lại ứa ra. Nàng hiểu rõ, nữ nhân một khi mất đi lý trí sẽ kinh khủng thế nào.

Vũ Gia xông lên, mạnh tay túm tóc Tổ Yên kéo ra sau nói: “Ngươi là đồ tiện nhân! Xem ta thế nào xử trí ngươi.”

Bích Nhi đứng bên thấy không ổn, vội vàng kéo tay chủ tử, khuyên nhủ: “Chủ nhân~” Lời còn chưa dứt, trên mặt đã trúng một bạt tai.

“Cút! Ngay cả ngươi cũng muốn chống lại lời ta?” Bích Nhi ngẩn ra, che mặt ảm đạm lui ra một bên.

“Giữ chặt nàng cho ta.” Vũ Gia lạnh lùng phun ra mệnh lệnh.

“Xuy~” một tiếng, Vũ Gia mạnh mẽ xé xiêm y trên người Tổ Yên.

“Dừng tay, nữ nhân ngốc!” Tổ Yên dùng hết khí lực hô to. Không cần! Vì sao lại muốn ta chịu vũ nhục như vậy?

“Yêu, xem ả nha hoàn này, dám mắng cả Vũ Gia muội muội a~” Âm thanh ngoài cửa nắm đúng thời cơ lại phát ra.

Tổ Yên vô lực gãy dựa càng khiến Vũ Gia hung hăng hơn, càng dùng sức thoát xiêm y Tổ Yên.

“Tiện nhân, tiện nhân!!!” Vũ Gia gần như hoàn toàn đánh mất lý trí.

Tổ Yên liều mạng gãy dựa, ánh mắt hung hăng nhìn từng khuôn mặt, nàng phải ghi nhớ thật kỹ, nhớ từng khuôn mặt ở đây!

Vũ Gia mặt càng dữ tợn, cào xé bừa bãi, cười ha hả.

Trong phòng đột nhiên truyền đến giọng nói thân nhiên: “Các ái thiếp hôm nay cho ta xem trình diễn a?” Thanh âm nhẹ nhàng, lại giống băng phách ngàn năm. Nháy mắt, đông cứng động tác của tất cả người trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cầu Xin Tha Thứ ?

♥Edit: Yuri

Thanh âm nhẹ nhàng, lại giống băng phách ngàn năm. Nháy mắt, đông cứng động tác của tất cả người trong phòng.

“Vương~ Vương gia.” Vừa rồi còn dữ tợn, nháy mắt Gia Vũ đã biến đổi thành người khả ái nhân hòa, nhu thuận, nhu tình vạn loại, chỉ là thanh âm run run lại cho thấy trong lòng đang bất an.

“Đang làm gì ở đây?” Mộc vương gia vẫn duy trì khẩu khí thân nhiên, lười nhác hỏi.

“Nha hoàn này trộm ngọc bội vương gia ban cho thiếp. Ngọc bội này là bảo bối trong tim thiếp a.” Vũ Gia ai oán như tức phụ chịu ủy khuất, “Tiện nhân này thấy sự việc bị bại lộ, liền phá nát ngọc bội của thiếp.”

Mộc vương gia nghe hai chữ tiện nhân, mày hơi cau. Nhưng chỉ là động tác nhỏ thoáng nháy mắt liền biến mất, thế nên không ai thấy.

Tổ Yên đang quỳ phát ra tiếng hừ lạnh, chăm chọc nhìn người đối diện. Yên lặng sửa sang lại trang phục xóc xếch, diễn đi, diễn đi, biến thái vương, ta xem ngươi xử lý thế nào.

Lại là ánh mắt như nhìn thấu hết tất cả sự việc, lại là thái độ mỉa mai này. Nữ nhân này rốt cục là người thế nào? Nhìn Tổ Yên, Mộc vương gia nhất thời ngẩn ra.

Mộc vương gia nhìn những mảnh vỡ của miếng ngọc, lại nhìn mặt Tổ Yên, ánh mắt tối lại như bầu trời đêm.

Không phải nàng làm! Vì sao có thể khẳng định, y không biết. Nhưng y biết, nàng tuyệt đối sẽ không trộm ngọc bội của Vũ Gia. Bất quá, chỉ là đập nát mảnh ngọc thôi, đây mới là phong cách của nàng.

Đem ngọc bội nát cầm trong tay thường thức, Mộc vương gia ý vị thâm sâu nhìn về mặt khinh thường của Tổ Yên, ngà ngón mở miệng hỏi: “Ngươi có muốn nói gì không?”

“Ta không lấy.” Tổ Yên chậm rãi nhẹ nhàng như gió nhả ra ba chữ.

Thái độ kiêu ngạo làm cho Vũ Gia đứng cạnh bên lại phát điên, không để ý đến hình tượng, quát lớn: “Tiện nhân! Còn dám nói không phải, tang vật sao có thể trong tay ngươi!”

Mộc vương gia đột nhiên nở ra nụ cười tuyệt luân, thanh âm đầy từ tính quẩn quanh trong phòng: “Liều Tổ Yên, ngươi có biết trộm cắp sẽ bị xử phạt thế nào không?”

“Ta nói, ta không có lấy.” Tổ Yên vẫn thản nhiên như không nói, khẩu khí cũng không còn kiên nhẫn.

“Tội trộm cắp vương phủ có thể tự xử trí, mang roi đến.” Mộc vương gia lộ ra nụ cười mê hoặc, chậm rãi ngồi xuống, nhẹ nhàng nói bên tai Tổ Yên, thanh âm chỉ có nàng mới nghe được, “Cầu ta, nếu cầu ta, ta liền tin ngươi không có lấy.”

Sắc mặt Tổ Yên đại biến. Vô sỉ! Đường đường vương gia lại vô sỉ đến nước này! Lại đi uy hiếp ta.

Tổ Yên nghiêng chặt răng, không nói một lời.

Cầu hắn? Hắn vũ nhục mình còn chưa đủ sao? Vì sao còn phải cúi đầu?

Nhưng là! Roi quát! Dường như là rất đau a. Đánh mấy chục roi, ta còn giữ được cái mạng này không?

Tên biến thái vương chết tiệt, hắn căn bản là biết đã xảy ra chuyện gì. Căn bản là biết ngọc nữ kia hãm hại ta, giờ lại lấy việc này uy hiếp ta.

Tổ Yên ngẩng đầu phẫn hận nhìn nam nhân trước mắt. Vô sỉ!!!

Mộc vương gia nhìn thấy vẻ oán độc trong mắt Tổ Yên, nhẹ mím cười. Tiểu tiểu, ngươi có hay không sẽ cầu ta cho ngươi con đường sống? Ta thật muốn nhìn về khuất phục của tiểu tiểu quật cường một lần.

Mình đa tâm sao? Ha ha, dường như đây là lần đầu tiên ta đối xử như vậy với nữ nhân. Nàng là người duy nhất dám bài xích thậm chí chán ghét ta. Nàng càng quật cường, lại càng khiến ta muốn nhìn thấy bộ dáng khuất phục của nàng.

Nghĩ đến đó, đường cong trên khóe miệng Mộc vương gia càng thêm rõ nét.

Tổ Yên liếm đôi môi đã khô, nhìn nụ cười hồ ly của tên biến thái vương, trong lòng đấu tranh mãnh liệt. Tự tôn thật sự là quan trọng, nhưng cái mạng nhỏ này cũng quan trọng không kém a. Đám người này đều cùng nhau vũ nhục mình, lẽ nào ta lại tạo cơ hội cho bọn họ được thỏa mãn.

Đột nhiên, Tổ Yên đập đầu, hai tay chống xuống đất, cất tiếng gào thán đứt quãng: “Vương ~~~~ gia ~~~~ a ~~~~ ta ~~~~ cầu ~~~~ ngài ~~~~”

Mộc vương gia nhất thời run run, bị tiếng gào khóc thảm thiết làm kinh hồn. Mọi người trong phòng đồng thời hóa đá. Nàng làm bộ dạng như vậy, tựa hồ như đang khóc tang. (Yu: Sư tỷ à, sư tỷ dường như cũng bị hok kém sư huynh nha. Tổ Yên: *liếm mắt* tên bt đó ko có cửa so sánh với ta. Yu: ặc ặc)

Tổ Yên buồn cười đến muốn chảy nước mắt, nhưng vẫn như cũ ra sức gào thán: “Vương ~~~~ gia ~~~~ a ~~~~ ngài ~~~~ phải ~~~~ làm chủ ~~~~ a ~~~~ ta ~~~~ là ~~~ vô tội ~~~ a.”

Vương gia như muốn tái mặt, giọng điệu này không phải khóc tang thì là gì?! Hắn biết, nữ nhân này quả nhiên không dễ khuất phục như vậy. Hồn trưởng! Hồn trưởng!! Ta còn chưa chết, đã muốn khóc tang cho ta. Người này, Liều Tổ Yên.

Ta bây giờ nên nói gì mới đúng? Mộc vương gia vừa giận vừa buồn cười. Nhìn nữ nhân đang quỳ, ngươi rốt cục là người như thế nào?

Tổ Yên vẫn cúi đầu ra sức khóc tang, không cảm giác được ánh mắt nguy hiểm của Mộc vương gia đang quan sát mình.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tu La (Ác Quỷ)

♥Edit: Yuri

Tổ Yên cúi đầu gào khóc thảm thiết, không cần nhìn cũng biết biến thái vương kia sợ đến tái mặt. Ta là đang cầu ngươi, xem ngươi sẽ như thế nào a. Tổ Yên kiềm xuống khóe miệng càng ngày càng cong.

“Tốt lắm, đứng lên đi.” Mộc Vương gia ngăn lại, “Nếu ngươi oan uổng, ta sẽ tìm công đạo giúp ngươi.”

“Tạ vương gia ~~~~~” Tổ Yên kéo dài âm thanh quý dị, đứng dậy.

Mộc vương gia toàn thân nổi da gà. (Yu: hắc hắc)

Vũ Gia xiết chặt lòng bàn tay đã lạnh, ôn nhu tiến đến, nhỏ nhẹ nói với vương gia: “Vương gia, ngài cũng phải làm chủ cho thiếp, đó là ngọc bội yêu quý của thiếp a.”

Mộc vương gia mặt không đổi sắc, đẩy người Vũ Gia sang một bên, thần nhiên hỏi: “Ngọc bội khi nào thì không thấy nữa?”

“Ngày hôm qua đã không thấy đâu nữa.” Vũ Gia cẩn thận nói, lại dùng ánh mắt phiến tình nhìn Mộc vương gia.

“Ngày hôm qua?” Mộc vương gia cúi đầu cười rộ lên, “Ái thiếp không nhớ lắm thời gian chứ? Khi nào vào ngày hôm qua?”

Vũ Gia khẩu khí bắt đầu bối rối: “Ngày hôm qua buổi chiều thì đã không thấy.”

“Chiều hôm qua?” Mộc vương gia nhìn lại ngọc bội trong tay, một bên trừng mắt nhìn Tổ Yên. “Chiều hôm qua ngươi có biết bản vương đang ở cùng ai không?”

Vũ Gia thiếu chút nữa cắn trúng lưỡi mình, chiều hôm qua Mộc vương gia vừa hỏi phủ liên tìm tiện nhân kia! “Không phải, thiếp nhớ nhầm, là hôm nay, hôm nay không thấy.” Vũ Gia không ngừng nói.

Tổ Yên tròn mắt nhìn lên.

“Ha ha ~” Mộc vương gia không nhịn được cười thành tiếng, Vũ Gia nghe cười đến lạnh cả người.

Mộc vương gia tuy đối với nàng sủng ái, nhưng nàng cũng biết, Mộc vương gia ghét nhất bị chính nữ nhân mình đùa giỡn, dùng tâm kế, đấu đá nhau. Nàng không muốn! Không muốn trở thành một Hầu phi khác. Nàng kia trăm phương nghìn kế leo lên được chiếc ghế vương phi, nhưng vì bị vương gia phát hiện nàng ... kết cục đã trở thành ...

Trong lòng nàng dấy lên nỗi lo, mình sao lại có thể kích động như vậy. Vừa nghe xú nữ nhân Di Hương nói vương gia vừa hỏi phủ liên tìm nha hoàn kia, ta lập tức mất kiên nhẫn. Thì ra nàng ta muốn mượn tay ta để xả giận, còn mình thì đứng một bên xem tuồng. Hung hăng nhìn bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời của Di Hương, Vũ Gia hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ái thiếp như thế nào phát hiện ngọc bội biến mất liên khăng định mất tại đây?” Mộc vương gia tiếp tục khẩu khí lười nhát nói, cũng là khẩu khí khiến Vũ Gia phải giật mình.

“Bởi vì ~ bởi vì có người thấy nàng lén lút vào phòng của thiếp.” Vũ Gia lấp bắp nói.

Tổ Yên nhìn không được cứ nhấp nhòm muốn nói.

Mộc Vương gia nén cười, nhìn Tổ Yên: “Ngươi có gì muốn nói?”

“Nô tỳ hôm qua mới vừa bị biếm làm nha hoàn, không đi xa Thanh Liên Các, chỉ đi qua phòng cho hạ nhân cùng thư phòng của vương gia. Những chỗ khác đều không biết đường.” Tổ Yên lạnh lùng nén giận nói tiếp, “Vương gia có thể làm chứng.”

Mộc vương gia quay đầu, nhìn cơ thể có chút run run của Vũ Gia, khẩu khí trở nên âm lãnh: “Ái thiếp nghe rõ rồi chứ?” Vì cái gì? Vì cái gì nữ nhân vĩnh viễn đều không biết thỏa mãn. Vì cái gì nghĩ chen ép nữ nhân khác thì có thể củng cố địa vị bản thân mình?

“Là ~ là Bích Nhi nói, nàng nói nhìn nhìn thấy nữ nhân này tiến vào phòng của thiếp, sau đó ngọc bội đã không thấy tăm hơi!” Vũ gia cố gắng ổn định cơ thể, ý đồ dùng lý do cuối cùng mà qua mặt vương gia.

Bích Nhi sắc mặt trắng bệch, quý mạnh xuống, dùng sức đập đầu, miệng vẫn nói: “Vương gia tha mạng, vương gia tha mạng, nô tỳ nhìn lầm, là nô tỳ nhìn lầm rồi.”

“Câm miệng!” vẻ âm trầm của Mộc vương gia khiến cho tất cả đều sợ hãi. Đủ rồi, nữ nhân này thật sự ngốc đến nỗi dám đùa giỡn ta?

“Tất cả lui xuống hết đi.” Mộc vương gia lạnh lùng phun ra một câu.

Lui xuống? Ý gì chứ? Tổ Yên nhìn thấy thị vệ cùng nữ nhân tất cả đều lui ra.

“Vương gia, tha mạng a ~~~” Trong phòng vang lên một giọng điệu

Vũ Gia tiến đến, ôm chặt chân Vương gia, đau khổ cầu xin: “Vương gia, xin tha cho thiếp...”

Lời còn chưa dứt, Mộc vương gia đã xuất ra một cước thô bạo ngay giữa ngực Vũ Gia. Vũ Gia như chiếc hài rách bay ra xa, phun ra một tia huyết dài.

Vì cái gì? Vì cái gì nữ nhân này mộng tưởng đem ta ra đùa giỡn. Mộc vương gia mặt ánh lên vẻ hung tợn.

Mộc vương gia quay đầu lạnh lùng nhìn Di Hương đang phát run ngoài cửa, phun ra một chữ: “Cút!”

Lại một kẻ tự cho mình thông minh!

Tổ Yên ngậy ngốc nhìn tất cả, sự việc phát sinh đều hoàn toàn vượt xa phạm vi dự đoán của nàng. Nam nhân khủng bố! Trước đây tổng mình vào sài phòng vẫn là hình phạt nhẹ nhất. Căn bản là xem mạng người như đồ chơi.

Hắn không phải là người! Không phải người! Là ác ma! Gương mặt tuyệt mỹ kia lúc này trong mắt Tổ Yên cũng là Tu La, địa ngục Tu La!

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Vừa Mới Bắt Đầu

♥Edit: Yuri

Tổ Yên trống rỗng, ngơ ngác nhìn mọi việc xảy ra trước mắt.

Lúc biến thái vương xoay người lạnh lùng nhìn nàng, Tổ Yên mới đột nhiên run sợ cả người, sợ hãi đón nhận ánh mắt của biến thái vương.

“Người sợ?” Biến thái vương khoe miệng hơi nhếch lên.

“Ta ~ ta vì cái gì phải sợ?” Tổ Yên mạnh miệng nói, nhưng sắc mặt tái nhợt đã làm bại lộ nội tâm thực sự của nàng.

Biến thái vương không nói lời nào, nhanh nhẹn kéo Tổ Yên ra ngoài. Tổ Yên mở to đôi mắt vừa mới nhắm vì sợ, sợ cái gì? Ta có làm gì mà phải sợ?

Quay đầu nhìn Vũ Gia còn nằm trên mặt đất, trong lòng phức tạp. Kỳ thật, cũng là nữ nhân đáng thương. Chỉ vì muốn lãnh khóc nam nhân này sủng ái, mới làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy. Trên miệng Gia Vũ không ngừng tuôn máu tươi, sợ là không khí đi vào còn nhiều hơn thoát ra.

Tổ Yên rốt cục lĩnh ngộ được một điều, tại thế giới này, nữ nhân không thể tự do hành động. Không nên khiêu chiến chỉ số thông minh cùng kiên nhẫn với nam nhân, đặc biệt là nam nhân khủng bố vừa có tiền vừa có quyền. Đây còn không phải là thế giới ăn thịt người sao?

Nghĩ đến đây, người Tổ Yên không khỏi toát mồ hôi lạnh, mình quá ngây thơ rồi. Nghĩ lại xem vương gia đã từng đối xử với mình như thế nào. Sờ sờ mặt, thì ra ngày đó bị đánh chỉ là trừng phạt nhẹ. Mạng người trước người quyền thế thật là không đáng một đồng? Đúng vậy! Không đáng một đồng!

Nhất định phải thoát nơi đáng sợ này. Quyết định trong lòng Tổ Yên càng thêm kiên định.

Cảm giác lạnh lẽo từ tay biến thái vương truyền sang tay Tổ Yên, không một tia ấm. Tổ Yên thất thần nhìn bóng dáng phía trước, người tuấn mỹ như thế, cũng là lãnh huyết như thế. Hắn có tình cảm sao? Hắn thật sự có tim sao?

Mộc vương gia vẫn kéo Tổ Yên, không phải hướng thư phòng, là tới phòng ngủ của vương gia a.

Nhìn cửa phòng ngủ càng lúc càng gần, Tổ Yên tự hỏi, không phải chứ? Tên biến thái vương này ban ngày mà cũng nghĩ đến chuyện đó với mình sao ~~~?

Mộc vương gia xoay người thấy được biểu tình của Tổ Yên, nhất thời hiểu ra trong đầu nàng đang nghĩ gì. Lòng một trận khí tích tụ, lạnh lùng nói: “Người nghĩ loạn cái gì? Bỏn vương hiện tại không có tâm tình kia.”

Tổ Yên nhẹ nhàng thở ra. Mộc vương gia nhìn biểu tình biến hóa trên mặt Tổ Yên, tức khí lại nổi lên.

Nắm chặt vai Tổ Yên, lạnh lùng nhìn thân ảnh nhỏ nhắn đang hoảng sợ, miệng chậm rãi phun ra: “Thật sự chán ghét bỏn vương như vậy sao?”

Tổ Yên mở to miệng nhìn người trước mắt, rõ ràng là gương mặt khủng bố, vì sao ta lại mơ hồ thấy trong ánh mắt đó có tia cô đơn lướt qua.

Chán ghét y? Tổ Yên chưa từng nghĩ qua. Cơ bản là không thấy liên quan, vì khi xuyên qua đã nhập vào người nữ tử gầy yếu này rồi thay thế nàng gả cho y. Lấy quan điểm của nữ nhân hiện đại để cân nhắc mọi việc, tự nhiên lại cảm thấy không có gì là công bằng. Bị đánh, bị vũ nhục, bị xem thường, sau đó lại bị biến thành thị tẩm nha hoàn, rồi bị hãm hại, cứ như là một giấc mộng dài. Nhưng cũng là hiện thực

Mộc vương gia thấy bộ dáng Tổ Yên đang do dự suy nghĩ, bất giác cảm thấy tò mò, nàng đang nghĩ gì?

Tổ Yên vẫn đang tự hỏi bản thân, chán ghét y sao? Ngắn đầu nhìn nam tử dung mạo hoàn mỹ, người vừa rồi dùng cước với Vũ Gia. Thời khắc bị y vũ nhục hận không thể lập tức giết hắn. Nhưng hiện tại ta là thiếp của hắn, đối xử thế nào cũng là tùy nghi ở hắn.

Thế giới này là nam tôn nữ ti, mà hắn, có tiền có thế, lại có dung mạo. Nam nhân như vậy chẳng phải đi đâu cũng bị săn đón sao? Khách quan mà nói thì ta không có lý do ghét hắn.

Nhưng !!! Ta hiện tại là Liễu Tổ Yên, là người bị hắn vũ nhục, là người bị hắn trêu chọc bị biến thành thị tẩm nha hoàn, là người bị thiếp thất của hắn vũ nhục.

Thật sự đáng hận, đáng hận! Dựa vào cái gì bọn họ có thể tùy ý vũ nhục ta? Ta phải thế nào mới không bị người khác đem ta ra đùa giỡn?

Chỉ có kiên cường, phải tự kiên cường hơn, kiên cường đến không ai có thể khống chế được ta. Nhưng ta phải bắt đầu thay đổi từ đâu? Cơ mà, có lẽ bản thân ta đã biết phải bắt đầu từ đâu rồi.

Đột nhiên, Tổ Yên nhìn gương mặt lạnh băng của biến thái vương cười rộ lên: “Vương gia ~ người thấy cô đơn sao?”

Mộc vương gia sững sốt, nhìn nữ tử đang cười tươi như hoa, ngẩn cả người. Sau đó sắc mặt lại trầm xuống: “Tiểu nhân nhi, người không cần thử thách tính nhẫn nại của bản vương.”

“Vương gia, người nhất định là cô đơn.” Tổ Yên không để ý đến sự uy hiếp của biến thái vương, vươn bàn tay nhỏ nhắn, nhẹ nhàng vuốt gương mặt biến thái vương, mỉm cười ôn nhu.

“Làm càn.” Mộc vương gia lạnh lùng bật ra hai chữ, nhưng cũng không đẩy tay Tổ Yên ra. (Yu: Khoái thí mồ mà bày đặt nha, hý hý)

“Một sao? Người một sao, vương gia?” Mặt Tổ Yên vẫn ôn nhu như nước, nhẹ nhàng lướt tay trên mặt vương gia, ngón tay chậm rãi rời khỏi môi vương gia, trượt xuống hầu kết kêu gọi, “Không phải hỏi người thân thể một không, là hỏi người nơi này một không?”

Tay Tổ Yên vẫn trượt xuống, dừng ngay tim Mộc vương gia.

Mộc vương gia sắc mặt vẫn lạnh lùng, vuốt nhẹ nhẹ bàn tay đang đặt trên ngực mình.

Sau đó lại mạnh mẽ xoay người sang chỗ khác, nói: “Ra ngoài.”

Tổ Yên nắm tay mình, khoe miệng lộ ra tia cười khó phát hiện, thần nhiên nói: “Nô tỳ cáo lui.”

Tổ Yên nhẹ nhàng tiến ra cửa, rời khỏi phòng. Ngắn đầu nhìn con chim nhỏ đang bay ngang bầu trời, ánh mắt trở nên sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hỉ Nộ Vô Thường

♥Edit: Yuri

Sau chuyện ngày hôm đó, Tổ Yên trở thành nha hoàn bên cạnh Mộc vương gia, cũng không còn ai dám tìm đến nàng gây chuyện nữa.

Trong vương phủ, mọi người lần đầu tiên nhìn thấy Mộc vương gia vì một phế thiếp mà đá chết sủng thiếp của mình. Đây là chuyện chưa từng xảy ra, qua đó có thể thấy phế thiếp này trên danh nghĩa là bị phế, nhưng vẫn là người được vương gia coi trọng.

“Ngậy ngốc cái gì đó? Còn không nhanh mài mực.” Mộc vương gia nhìn Tổ Yên đang ngắn người, phát tay về phía nghiền mực trên bàn.

“Nga ~ dạ ~ vương gia.” Tổ Yên bị thanh âm đột ngột làm phục hồi lại tinh thần.

Vừa rồi nàng đang tưởng tượng mình trở thành nữ vương, lấy roi đánh người trước mặt chết đi sống lại, ôm chân mình cầu xin tha thứ. (Yu: Yên Tỳ có máu S sao ??? Bọn nào hok bit thì cũng đừng hỏi Yu máu S là zì nhòa :>) Nhìn lại Mộc vương gia vẫn là ngời ngời ngọc thụ lâm phong, Tổ Yên khoe miệng nhin không được run run mấy cái, ai ~ mộng a ~ mộng xa vời a.

Mộc vương gia nhìn biểu tình biến ảo thành nhiều màu của nàng, đột nhiên cảm thấy lạnh cả người.

Nhìn Tổ Yên chuyên tâm mài mực, Mộc vương gia lại thất thần.

Không hiểu, ta hoàn toàn không thể hiểu nữ nhân này.

Nàng như hồ nước trong xanh, thân nhiên. Bộ dạng vĩnh viễn vẫn là vân đạm phong khinh, tựa hồ nhìn thấu tất cả, lại không so đo bất cứ việc gì.

Nói không so đo cũng không đúng, ít nhất nàng vẫn còn chất ngạo mạn. Nói nàng quật cường, nhưng cũng biết khi nào tiến khi nào thì nên lùi. Nhớ tới nàng dùng cách khóc tang để cầu ta tha thứ khiến ta vừa giận vừa buồn cười. Chưa từng có nữ nhân nào dùng phương thức này để cầu xin ta. Nàng tuy cầu ta, vẫn là dùng phương thức này để phát tiết bất mãn trong lòng nàng sao?

“Vương gia, mực đã chuẩn bị tốt.” Tổ Yên thấp giọng nói.

Mộc vương gia thu hồi suy nghĩ của mình, suy tư nhìn đám công văn trên bàn. Tổ Yên lặng lẽ đứng lui ra sau Mộc vương gia.

Thư phòng rộng lớn trở nên an tĩnh. Tổ Yên nhìn công văn trên bàn, đều là chữ phồn thể, niền cường cũng nhận biết chút chút, nhưng muốn nàng viết ra thì lại không có khả năng. Nhìn lại bài trí trong phòng đều là sách, Tổ Yên thật sự khóp. Bao nhiêu đây sách đã chứng minh biến thái vương này thật sự là sở học uyên thâm.

Xác định vương gia còn đang nghiên cứu công văn, Tổ Yên nhẹ nhàng đi đến hướng giá sách. Không nghĩ đến biến thái vương đột ngột quay đầu quát: “Đi đâu?”

Tổ Yên nhẹ nhàng vượt trái tim thiếu chút nữa nhảy ra ngoài cẩn thận nói: “Ta ~ ta chỉ muốn xem sách trên kệ thôi.”

Mộc vương gia nghiên đầu nhìn Tổ Yên, bộ dáng ngạc nhiên hỏi: “Người biết chữ?”

Tổ Yên hồ nghi nhìn Mộc vương gia thăm nghĩ hổng rồi, chẳng lẽ nơi này nữ tử không tài mới là có đức? Nghĩ đến đó, nàng cười gượng nói: “Không biết, chỉ là muốn sắp xếp lại sách của vương gia thôi.”

Mộc vương gia lại càng hồ nghi nhìn Tổ Yên, tiểu yêu tinh này lại ngoan ngoãn vậy sao? Không kịp nghĩ ngợi liền nói: “Muốn học sao?”

Tổ Yên mở to mắt nhìn Mộc vương gia, tên biến thái vương này định dạy mình sao?

Thấy biểu tình trên mặt Tổ Yên, Mộc vương gia cũng ngây ngẩn cả người, ta làm sao vậy. Chợt quay đầu tiếp tục nhìn công văn, lạnh lùng nói: “Cẩn thận sắp xếp lại, hư một quyển thì trừ cơm.” Vì quay đầu nên không thấy được khoe miệng Tổ Yên cười như không cười.

Không biết qua bao lâu, Mộc vương gia nhìn công văn trước mắt, mảy châu lại. Lũ lụt ở Ngọc Lạc Thành vẫn không cách nào thoái lui, đã liên tục giết chết ba mạng người, vẫn chưa tìm ra biện pháp.

Đắp đê cao thêm cũng không được, trị ngọn cũng không trị được gốc. Chặn nơi này thì lại vỡ nơi khác. Rốt cục nên làm gì bây giờ? Thật là khiến người đau đầu, Mộc vương gia xoa xoa huyệt thái dương. Cứ tiếp tục như vậy, người chết vì đói càng ngày càng nhiều, ruộng tốt ngày càng ít, Ngọc Lạc Thành sẽ bị diệt.

“Không cần ~” Âm thanh nhẹ nhàng làm đứt quãng dòng suy nghĩ của vương gia.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Tổ Yên gần như ngồi dưới đất, đầu dựa vào giá sách ngủ say. Do đó mới phát hiện trời đã gần tối.

Nhẹ nhàng đến gần Tổ Yên, vén sợi tóc trên gương mặt thanh tú mà tái nhợt. Nhìn Tổ Yên đang châu mày, nhin không được vươn tay xoa dịu vết nhăn giữa hai hàng lông mày. Đột nhiên, hai hàng lệ rơi xuống, chân mày càng nhưn cao lên. Trong miệng thì thảo: “Đừng ~ đừng thoát xiêm y ta.”

Tay Mộc vương gia ngưng lại giữa không trung, rốt cục đã thấy được mặt nhu nhược của nàng dù chỉ là khi nàng đang mơ.

Ta cô đơn sao? Tâm ta mệt sao? Mộc vương gia nhớ lại lời Tổ Yên từng hỏi. Tay nhẹ nhàng đặt lên bàn tay nàng đã từng dùng để chạm mình ngày ấy.

Thật buồn cười! Ta sao lại cô đơn? Có bao nhiêu nữ nhân cười vui với ta? Bao nhiêu nữ nhân cúi đầu chờ nghe lệnh ta? Ta sao lại mệt? Bao nhiêu nữ nhân vì ta mà phát cuồng, bao nhiêu nữ nhân yêu ta.

Nhưng trong lòng vẫn có âm thanh vọng ra: Người thật không cô đơn sao? Người thật sự không buồn phiền sao?

Thanh âm càng lúc càng lớn, Mộc vương gia càng thấy phiền não. Thô bạo kéo người đang ngủ mơ dậy.

Tổ Yên cố gắng mở đôi mắt mông lung, nhìn người kia đang nổi giận, có chút khó hiểu.

“Thật to gan! Dám ngủ. Phạt giam ngươi vào sài phòng, không cho ăn cơm. Không có lệnh bốn vương không cho phép ra.” Mộc vương gia nghiêng răng lạnh lùng nói.

Tổ Yên dụi dụi mắt, nhìn biến thái vương hi nộ vô thường, trong lòng buồn tiếng thở dài, tự do a tự do, con đường ngày càng xa a ~

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chủ Ý

♥Edit: Yuri

Tổ Yên chậm rãi đứng dậy, không nói một lời, cúi đầu đi ra ngoài.

“Đứng lại.” Mộc vương gia lên tiếng ngăn lại.

Tổ Yên quay đầu, bộ dạng biết vâng lời hỏi: “Vương gia còn có gì phân phó?” Tròng lòng đem tên biến thái vương gia phân thành tám mảnh, sau đó khâu lại rồi phân tiếp thành chín mảnh.

“Quay lại đây.” Mộc vương gia chỉ vào chiếc bàn bên cạnh.

Tổ Yên vẫn cúi đầu như cũ, nhỏ giọng nói: “Vâng.” Trong lòng lại đau khổ, đồ thần kinh, lúc thì bảo ra ngoài, lúc thì bảo vào trong. Đương nhiên chỉ dám nghĩ thầm chứ không dám nói ra.

Mộc vương gia bước lại bàn lạnh lùng nói: “Thấp đèn.”

“A? Nga, vâng.” Tổ Yên chưa kịp hiểu gì, sau đó nhìn sắc trời, liền hiểu, chỉ là gọi thấp đèn thôi, có cần dừ dẩn vậy không, thật là.

Mộc vương gia vẫn cau mày chuyên chú xem công văn, tựa hồ quên hết sự việc xung quanh.

Tổ Yên nhìn biến thái vương, có chút ngây người, khó trách người ta hay nói bộ dáng nam nhân đang làm việc rất cuốn hút. Xem ra lời này nhất định có đạo lý a.

Ánh sáng từ ngọn đèn rọi lên thân ảnh chuyên chú làm việc, ánh mắt không một tia cột nhả cùng treu tức, sâu thẳm như bầu trời đêm lạnh giá, như muốn hút hết tất cả vào trong đáy mắt đó. Đáng tiếc a ~ Tổ Yên bủi môi, nam nhân mê người này lại có tính cách ác lang như vậy...

Tò mò không biết biến thái vương đang chăm chú nhìn cái gì, Tổ Yên lặng lẽ tiến lại gần nhìn lên. Nhìn thấy vài chữ có ký tự đơn giản, dường như là cái gì hồng thủy, còn lại thì không rõ lắm, càng nhìn không rõ lại càng muốn nhìn thêm. Tổ Yên bất giác càng lúc càng tiến lên phía trước nhìn trộm.

“Ngươi đang làm cái gì?” Mộc tiếng quát làm Tổ Yên dừng động tác, dọa nàng run bắn lên, thiếu chút nữa té ngã.

Xong rồi, xong rồi. Tổ Yên trong lòng kêu khổ, sao mình lại bất cẩn như vậy nè. Cái này không phải tự muốn bị đòn sao? Trên mặt lại cố gắng giả vờ lo lắng: “Nô tỳ, nô tỳ chỉ lo lắng cho thân thể vương gia, không biết công văn gì mà khiến vương gia lo lắng như vậy.” Nói xong liền ha hả cười gượng, bản thân cũng thấy lý do này của mình thật ấu trĩ.

Quả nhiên biến thái vương treu tức nhìn người nói dối mặt không đỏ, Tổ Yên, lộ ra nụ cười ý vị cao thâm, chậm rãi nói: “Bốn vương đang đau đầu vì lũ lụt ở Ngọc Lạc Thành. Nếu thật sự lo lắng cho bốn vương như vậy thì hãy cho ta biện pháp khiến con lũ này rút lui đi.”

Giương mặt thần nhiên của Tổ Yên vừa nghe xong câu đó liền thay đổi. Ngươi nghĩ ta đây học thủy lợi à. Kiếp trước ngành ta học là tài chính và kinh tế, nhưng phải vất vả lắm mới tốt nghiệp được. Còn trị thủy, tương ta là Đại Vũ* sao?

Khỏe miệng Tổ Yên hơi hơi nhếch, cũng không dám nói gì nhiều, chỉ buồn bã nói: “Theo như vương gia nói thì không biết tình trạng hiện nay hồng thủy ở Ngọc Lạc Thành là thế nào.” Mộc vương gia khỏe miệng cong lên, chỉ tay hướng công văn nói: “Tự xem đi.” Tổ Yên trong lòng lấy roi trút lên người biến thái vương chết đi sống lại, ngoài miệng lại ngoan ngoãn nói: “Vương gia, nô tỳ không biết chữ.”

Mộc vương gia cũng không trông cậy vào biện pháp mà Tổ Yên sẽ nói, vì thế đem tình huống sơ lược nói ra. Tổ Yên nghe xong muốn cười to. Chặn? Chặn có ích gì? Nước đã bão hòa, chống phía Tây thì lại sẽ tràn phía Đông.

Tổ Yên nhìn kỹ biến thái vương, hẳn tuy hi nộ vô thường, lãnh khốc tàn bạo, bất quá vẫn là người vì dân mà hao tâm nghĩ biện pháp. Khẽ thở dài, Tổ Yên nhẹ giọng nói: “Vương gia, kỳ thật, chống không bằng thông.”

Mộc vương gia sùng sốt: “Có ý tứ gì?”

Tổ Yên chậm rãi nói: “Nghĩa là chống không bằng thông chứ còn gì nữa. Đơn giản mà nói, con sông kia đã không thể chứa nhiều nước như vậy nữa. Hiện tại, nên đem nước dẫn đến khu vực có thể tưới cho đồng ruộng.” Tổ Yên tận lực đem ý tưởng nói ra một cách đơn giản dễ hiểu, cũng không biết biến thái vương hiểu bao hòa nghĩa là gì không nữa.

Mộc vương gia hai mắt mở to, bất khả tư nghị nhìn nữ tử gầy yếu trước mắt.

Tổ Yên lại tiếp tục nói: “Khai thông sông có thể bỏ được mối nguy cho thành trì, lại còn có thể tận dụng hệ thống kênh đào, lợi càng thêm lợi. Có điều, tốn kém khá nhiều. Còn phải trồng thêm cây ở biên đề ...”

Lời còn chưa dứt, bà vai Tổ Yên đột nhiên đau buốt, biến thái vương hung hăng bắt lấy bà vai Tổ Yên, ánh mắt bắn ra tia sắc bén, lạnh lùng nói: “Người là ai? Nói, người là ai?”

Tổ Yên có chút choáng váng, cố gắng lấy tay kéo đôi tay đang nắm đến phát đau trên vai mình ra. Đôi tay trên vai một chút cũng không chuyển, ngược lại nắm càng chặt.

Thần kinh! Tổ Yên có chút nổi giận, điều mình vừa nói chỉ là vấn đề thường thức cơ bản, tên biến thái này có bệnh gì sao? Vì thế, thanh âm Tổ Yên cũng cao lên: “Ta là ai? Vương gia ngài không phải là nên biết rõ hơn sao? Ta là lễ vật mà người khác dâng cho người, cũng không biết là tiểu thiếp thứ mấy của người nhưng hiện tại là nha hoàn, một nha hoàn đề tiện! Ai cũng có thể đánh, ai cũng có thể vũ nhục, ai cũng có thể xé bỏ xiêm y ta! Ta còn có thể là ai? Người so với người khác càng nên hiểu ta là ai!!!”

Tổ Yên hiện ngang dứt lời, cũng không tự xưng nô tỳ, cuối cùng còn trực tiếp gọi vương gia là người. Trong lòng càng phẫn nộ, càng cảm thấy ủy khuất.

Vì cái gì? Vì cái gì ta vô duyên vô cớ phải chịu những chuyện này? Khi đó trong tân phòng (phòng tân hôn) chịu nhục, ở sài phòng chịu lạnh đến phát sốt thiếu chút nữa mất mạng. Còn có nữ nhân gốc kia định lột hết y phục ta. Ta trước đây là con gái duy nhất trong nhà, được cha mẹ yêu thương, khi nào thì từng chịu qua ủy khuất? Hiện tại? Hiện tại lại trở nên như vậy!!!

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Coi Hấn Như Cây Củ Cải

♥Edit: Yuri

Tổ Yên nói xong, nhìn Mộc vương gia mặt đã thành màu tái xanh, mới cảm thấy sợ hãi. . Xong rồi, mình lại điên rồi, lại đi hét vào mặt tên biến thái vương này? Còn chẳng phân biệt tôn ti mà gào thét một mạch.

Thấy biến thái vương đưa tay lên cao, Tổ Yên liền nhắm chặt mắt lại. Trong lòng ai thán, vì sao mình lại đăng trí như vậy? Luôn đi trêu chọc hắn? Luôn đem tính cách nữ tử hiện đại thể hiện trong thế giới này.

Con đau trong tưởng tượng không xuất hiện trên mặt, Tổ Yên chậm rãi mở mắt ra. Chỉ thấy biến thái vương vẻ mặt xanh mét, thần sắc phức tạp, tay cũng đã thả xuống.

Tổ Yên kinh ngạc, biến thái vương tốt vậy sao? Không động thủ?

Mộc vương gia tầm nhìn bao quát thiên hạ, trong lòng cũng là vạn phần phức tạp. Nghe nữ tử gầy yếu có thể nói ra những lời khi này, trừ bỏ sinh khí còn có một tia đau lòng. Có lẽ bản thân có điểm không ổn, nhất định ta nhìn nhầm, là ảo giác! Thấy nàng nhắm chặt mắt sợ bàn tay ta xuống lực, khiến ta tự nhiên không nỡ ra tay.

“Ra ngoài!” Mộc vương gia hung hăng phát ra hai chữ.

Tổ Yên vừa nghe, dùng tốc độ nhanh nhất chạy nhanh ra cửa. Tên biến thái này, hi nộ vô thường, không chừng lại lập tức thay đổi chủ ý, chạy nhanh vẫn là an toàn nhất.

Biến thái vương lại nhẹ nhàng băng qua bổ sung thêm một câu khiến cho Tổ Yên thiếu chút nữa ngã nhào: “Ăn cơm xong lại đến.” (Yu: Sur huynh à, e thiệt là nể tình bt của huynh a =]])

Tiểu Thảo nhìn Tổ Yên đang ăn chậm rãi một cách rất không bình thường. Hằng ngày Tổ Yên đều ăn cơm rất nhanh. Hôm nay lại ăn từ từ, kỳ lạ. Lại còn vừa ăn vừa chau mày ủ dột, trước kia chẳng phải nàng từng nói ăn cơm là hưởng thụ lớn nhất của đời người sao?

Tổ Yên đem com trong miệng nhai đi nhai lại (Yu: Tỳ ơi, tỳ tuổi sừu hà. Tổ Yên: Ta đang bị kịch, đừng làm phiền. Yu: ...), hận bản thân sao bụng lại nhỏ như vậy, không ăn được nhiều. Không nghĩ ra, thật không nghĩ ra a ~ cái tên biến thái vương kia sẽ dùng cách gì tra tấn mình đây.

Dùng com xong, Tổ Yên mệt mỏi đi đến thư phòng biến thái vương, trước khi đi không quên ném một câu cho Tiểu Thảo: “Tiểu Thảo, nếu ta bị treo lên, nhớ đem hoa đi viếng ta.” Để lại Tiểu Thảo khổ não suy nghĩ xem nàng nói vậy là có ý gì.

Tổ Yên dùng trước cửa, nghĩ xem nên gõ cửa hay cứ đứng đây chờ, trong phòng lại truyền đến thanh âm lạnh lùng của biến thái vương: “Vào đi, ta còn nghĩ là ngươi muốn ăn đến mai.” Tổ Yên buồn bực đẩy cửa bước vào, tên biến thái vương này khi nào thì nói chuyện chanh chua như vậy chứ, lại không chú ý vì sao mình vừa đến cửa thì biến thái vương liền phát hiện.

Tổ Yên vẫn như cũ ngồi trước bàn nhìn công văn của biến thái vương, có chút ngạc nhiên. Chẳng lẽ hắn xem công văn đến bây giờ, com chiều cũng chưa ăn? Thật sự vì dân mà hao tâm? Nghĩ đến đó, con giận đối với biến thái vương trong mắt Tổ Yên tựa hồ đã giảm đi nhiều.

Tổ Yên nhẹ giọng hỏi: “Vương gia người không dùng com sao?” Lời vừa khỏi miệng, tiểu Tổ Yên đáng thương lại hối hận, bởi vì ... biến thái vương ngẩng đầu lên, khoe miệng mỉm cười phong tình, dùng âm thanh mê hoặc nói: “Thế nào, tiểu nhân nhi lo lắng cho ta?”

Tổ Yên cúi mặt, khoe miệng run rẩy, cố gắng nặn ra nụ cười: “Đúng vậy, nô tỳ lo lắng vương gia làm việc quá độ khiến thân thể suy yếu sẽ không thể một lòng vì dân được.”

Mộc vương gia buồn cười nhìn nữ tử trước mặt, nàng chẳng lẽ không biết khi nói chuyện tâm tình thế nào đều biểu hiện trên khuôn mặt sao? Tuyệt không biết cách che dấu nội tâm chính mình. Nàng thật ra là người thế nào? Đơn giản như thế lại quật cường như thế. Đánh chết ta cũng không tin tên thương nhân to béo kia lại nuôi dạy được nữ nhi thế này.

Từ đầu, ta nghĩ nàng chỉ là nữ nhân ngu xuẩn ham mê hư vinh, nhưng ta đã sai, hơn nữa là quá sai. Nàng như một kho tàng, khiến ta không thể ngừng khai phá. Nàng đưa ra phương án trị thủy tối ưu, nàng cuối cùng là người thế nào?

“Khó có được nô tỳ vì chủ tử mà quan tâm như vậy, người nói xem bản vương có phải hay không nên hảo hảo thưởng cho người?” Mộc vương gia lấy tay vuốt vuốt cằm, mỉm cười nhìn nữ tử đang cố gắng đứng trang nghiêm khiêm tốn trước mặt.

“Nô tỳ không dám.” Tổ Yên thấp giọng nói. Trong lòng lại mắng, cái gì mà thưởng thưởng, ta muốn tiền người cho không? Cái ta muốn nhất là người thả cho ta chạy luôn. Người là cái đồ biến thái, trên miệng thì vờ nói dễ nghe vậy thôi.

“Ta mệt mỏi, muốn tắm rửa, đi chuẩn bị bồn tắm cho ta.” Mộc vương gia phân phó nói, sau đó đứng dậy đi ra cửa.

————— Một lát sau, tại phòng ngủ vương gia —————

Tổ Yên có chút si ngốc nhìn biến thái vương. Biến thái vương duỗi thẳng hai tay, đưa lưng về phía nàng. Cái gì? Tắm rửa? Cởi bỏ quần áo cho hắn? Cởi bỏ quần áo cho cái tên nam nhân biến thái này? Tổ Yên hóa đá! Ác mộng! Mình đang ác mộng a.

Làm sao đây? Xem hắn như cây củ cải. Tổ Yên theo bản năng sờ sờ cổ mình.

Tổ Yên run run bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người biến thái vương, trong lòng không ngừng niệm thần chú: Củ cải, củ cải, củ cải ~~~’ nhưng, đáng thương cho tiểu Tổ Yên lại phạm phải sai lầm nghiêm trọng, tiếng lòng của nàng không cẩn thận lại phát ra tiếng.

Biến thái vương hồ nghi xoay người, nhìn ánh mắt khép hờ của Tổ Yên, trong miệng đang không ngừng lẩm bẩm nói hai chữ : củ cải.

“Đang nghĩ đến ăn củ cải?” Thanh âm của biến thái vương đột ngột vang lên bên tai Tổ Yên.

Tổ Yên kinh hãi, lập tức cười gượng nói: “Ha ha, ha ha ~ đúng vậy, muốn ăn củ cải.”

Biến thái vương trong mắt vẫn là tràn ngập hoài nghi, lại xoay người không thèm nhắc lại. Tổ Yên vỗ vỗ ngực, tự trấn an mình, thiếu chút nữa tim nhảy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tất Cả Đều Là Củ Cải

Tổ Yên run run cúi y phục biến thái vương, sau đó lập tức xoay người sang chỗ khác. Mộc vương gia cũng không phát hiện được điểm ấy, vẫn đi đến một dừng phía sau tấm bình phong.

Một lát sau, Mộc vương gia lại ra lệnh: “Đến chà người cho bốn vương.” Tổ Yên cả người cứng đờ, đúng là sợ cái gì thì có cái đó mà. Tổ Yên cúi đầu tiến đến sau lưng biến thái vương, cầm lấy khăn lau lưng tung một lượt. Mộc vương gia chau mày, lãnh đạm nói: “Vẫn chưa học được cách hầu hạ?”

Tổ Yên trong lòng căng thẳng, nhớ đến lần trước nói xong câu này liền ném mình vào sài phòng, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, tay lại chà lại xát, càng xát càng mạnh. Nhìn làn da như ngọc của biến thái vương, trong lòng đem biến thái vương ra mắng thành mười vạn tám ngàn thứ: “Phi! Đúng là cái loại tiểu bạch kiêu điển hình, làn da còn hoàn hảo hơn ta. Nếu còn sống trong thế giới cũ, người chắc chắn sẽ bị các đại thẩm nhìn trúng, ta cầu cho các đại thẩm hảo hảo ngược đãi người. Oa ha ha ~~~”

Nghĩ đến đó, tâm tình tự dung tốt hẳn lên. Tay lại càng ra sức chà xát. Trong lòng càng thêm ác độc nghĩ ra đủ cách ngược đãi biến thái vương. Lấy roi đánh, dùng nến nhỏ giọt, trói lại không cho cử động, cho xem phim người lớn. Hahaha ~~~~ (Yu: tỷ à, hóa ra tỷ thích SM.)

Mộc vương gia cảm thấy người phía sau có chút kỳ quái, nhưng cũng không mở miệng hỏi.

Tổ Yên vẫn như cũ chìm đắm trong cơn hoang tưởng, không ý thức được vấn đề nghiêm trọng, biến thái vương tắm xong sẽ muốn làm gì nữa? Nàng hiện tại không phải là thị tẩm nha hoàn sao.

Hầu hạ biến thái vương tắm xong, Tổ Yên sắp xếp cẩn thận chăn giường, liền chuẩn bị rời khỏi phòng. Lại bị một đôi tay lạnh băng tóm gọn eo nàng, bên tai vang lên thanh âm từ tính của biến thái vương: “Tiểu nhân nhi định đi đâu? Chẳng lẽ đã quên thân phận mình là gì?”

Trong lòng Tổ Yên lúc này như trống đánh loạn xạ, nhin không đem một quyền hướng lên đôi mắt người đó. Xoay người tựa đầu nhẹ nhàng vào ngực biến thái vương, dùng âm thanh chính mình nghe còn muốn nôn lặc lặc nói: “Sao có thể quên chứ? Cơ thể nô tỳ còn bẩn, chưa được tắm, đợi nô tỳ tẩy xong sẽ đến hầu hạ vương gia.” Ta nhẫn! Biến thái vương, người là cái loại ngựa giống trong thời kỳ động dục à, nhiều thế thiếp vậy còn không đủ thỏa mãn người a.

“Nga?” Mộc vương gia nhìn nàng, trong lòng có chút buồn cười. Âm thanh lặc lặc này là của nàng sao? “Vậy người đi tẩy đi. Đừng để bốn vương đợi lâu.”

Tổ Yên vừa nghe xong, lập tức vùng khỏi vòng tay của biến thái vương, nhón mũi chân hướng cửa chạy tòi, trong miệng thưa: “Dạ dạ ~~~” Trong lòng lại khinh bỉ nói, biến thái vương ngu ngốc, người cứ chớ a, chờ đến sáng nha.

Tổ Yên vừa tắm vừa ngân nga hát. Hắc hắc, tắm xong ta liền leo lên giường, không thay y phục liền đi ngủ. Chờ cho hắn phát hiện ra ta sẽ nói là bản thân cảm thấy mệt mỏi, vốn định đối y phục sẽ đến hầu hạ, kết quả ngủ quên không hay. Đến khi hắn đến đây tìm ta, thì tâm tình kia cũng không còn nữa rồi. Cùng lắm thì lại bị ném vào sài phòng, không cho ăn cơm. Đánh chết ta cũng không muốn đi hầu hạ tên biến thái vương vũ nhục ta.

Mộc Vương gia ở trong phòng đợi lại chờ, vẫn không thấy Tổ Yên đến. Nhớ tới biểu hiện dị thường của nàng, Mộc vương gia cuối cùng cũng hiểu được, tiểu yêu tinh này dám lừa ta. (Yu: huynh à, hình như huynh hiểu có chút không được nhanh a. Mộc mộc: *trừng mắt*. Yu *lạnh sống lưng, im thin thít, cấp d,t đi ra*)

Mộc vương gia nổi giận đùng đùng tiến đến phòng Tổ Yên. Nha hoàn lớn mặt, dám như vậy với bốn vương! Không hảo hảo dạy dỗ người thì mặt mũi bốn vương để đâu?

Đến khi vương gia nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Tổ Yên ngủ say đến quần áo còn chưa cởi đang nằm trên giường, cơn giận ngập trời khi này lại không thể phát ra. Chậm rãi tiến đến nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tổ Yên, mày hơi chau lại. Khuôn mặt tuy xinh đẹp nhưng cũng không thể nói là đủ để thu hút ánh mắt vương gia mãnh liệt như vậy. Mộc vương gia nhẹ nhàng vén vài sợi tóc đang rơi trên gương mặt Tổ Yên, gương mặt thanh tú này vì sao lại khiến ta luôn luôn muốn nhìn ngắm?

Cửa mở, Tiểu Thảo rào bước tiến vào, chỉ thấy một người căn bản không nên xuất hiện ở đây. Kích động há miệng đến quên cả thanh an. Mộc vương gia đã sớm thấy nàng, liền phát tay ngăn không cho Tiểu Thảo nói. Tiểu Thảo chăm chăm nhìn vẻ mặt ôn nhu của Mộc vương gia, dùng sức dụi dụi hai mắt của mình. Vị vương gia lãnh khốc vô tình kia lại có vẻ mặt ôn nhu đó sao? Là giả sao?

Động tác kế tiếp của vương gia lại càng khiến Tiểu Thảo kinh hãi. Mộc vương gia nhẹ nhàng ôm lấy Tổ Yên đang ngủ say, chậm rãi rời khỏi phòng, lưu lại Tiểu Thảo đang hóa đá trong phòng.

Mộc vương gia nhẹ nhàng ôm Tổ Yên trở về phòng ngủ của mình, cẩn thận đặt Tổ Yên lên giường. Nhìn nàng ngủ say, không nỡ đánh thức nàng. Ta rốt cục là làm sao vậy? (Yu: bị sét quánh rồi, hết thuốc chữa rồi, chấp nhận sự thật thôi huynh ạ. Haz’)

Nữ nhân không phải chỉ là công cụ phát tiết thôi sao? Các nàng chỉ biết ham hư vinh, vì vinh hoa phú quý mà bất chấp thủ đoạn, nữ nhân đáng ghê tởm! Nhưng là, nàng cũng như thế sao? Mộc vương gia trong lòng có tia dao động.

Mộc vương gia im lặng nằm cạnh Tổ Yên, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng mà ngủ. Tựa hồ không nhận ra, tiếng lòng mình đã ngân lên một tiếng.

Sáng hôm sau, Tổ Yên mở mắt ra đã nhìn thấy gương mặt dọa người của biến thái vương, khiến thiếu chút nữa hồn lìa khỏi xác. Đây là thế nào? Tổ Yên rón rén bò qua, sợ đánh thức biến thái vương dậy. Không hề biết rằng biến thái vương từ sớm đã nhận ra động tĩnh của người bên cạnh, nhưng vẫn nhắm mắt cảm thụ hành động của Tổ Yên.

Tổ Yên nhẹ chân nhẹ tay rời khỏi phòng, mới nhớ đến việc kiểm tra y phục của mình. Như cũ? Vẫn còn nguyên vẹn. Trong đầu biến thái vương kia rốt cục là chứa cái gì a? Tổ Yên lắc lắc đầu, không muốn nghĩ tí.

Đến giờ cơm, Tổ Yên há hốc miệng đến muốn trật khớp. Đơn giản là trên bàn tất cả đều là củ cải. Củ cải luộc, heo xào củ cải, thịt bò nướng củ cải, rau trộn củ cải ~~~ phong phú, thực phong phú! Nhưng là! Vì sao toàn là củ cải?

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Ninh Vương Gia

♥Edit: Yuri

Mộc vương gia cũng không biết vì sao mình lại làm vậy, không biết vì sao lại phân phó quản gia vì Tổ Yên chuẩn bị thực đơn toàn củ cải. Vì nàng nói rất muốn ăn củ cải sao? Chẳng lẽ ta để ý đến cảm thụ của nàng?

Không! Khẳng định là không! Ta chỉ là cảm thấy nàng đã đưa ra chủ ý có khả năng giải quyết vấn đề hồng thủy kia, cho nên mới phân phó quản gia cải thiện thức ăn của nàng, nhất định là vậy.

Tổ Yên buồn chán ngồi trong thư phòng, hết nhìn Đông rồi lại nhìn Tây. Hôm nay biến thái vương tiến cung gặp hoàng thượng, ta vì thế cũng được thanh nhàn.

Đột nhiên, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, Tổ Yên nhảy dựng lên. Không thể nào? Biến thái vương mới đây đã trở lại? Xoay người nhìn người trước cửa, Tổ Yên sững sờ.

Ngoài cửa hé ra gương một gương mặt không khác gì Mộc vương gia, nhưng Tổ Yên khẳng định cả hai không cùng là một người. Mộc vương gia là Lãnh Băng Băng (Yu: nick name đó mờ), cho dù cười rộ lên cũng là mười phần tà khí. Người trước mắt lại như gió xuân ấm áp đang nhìn ta.

Tổ Yên ngẩn ra, trong đầu suy nghĩ rất nhanh. Giống nhau như đúc, phải chăng là đệ đệ hoặc là ca ca? Người kia cũng là vương gia sao? Ta có phải nên hành lễ với hắn không?

Nghĩ vậy, Tổ Yên khẽ cúi thấp người, nhẹ giọng nói: “Bái kiến vương gia.”

Ninh vương gia mỉm cười tiến vài, không kiêng nể mà đánh giá Tổ Yên: “Người là nha hoàn mới đến? Trước kia vì sao chưa từng thấy qua người? Sao lại ở thư phòng? Ta nhớ rõ hắn không cho phép nữ nhân bước vào thư phòng của hắn.” Trong lòng cảm thấy kỳ quái, nha hoàn này có thể phân biệt ta và hắn?

Tổ Yên cúi đầu nhỏ giọng nói: “Nô tỳ hiện tại là nha hoàn bên cạnh Mộc vương gia, cho nên hiện tại đang ở đây sắp xếp lại.”

Ninh vương gia ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, ngạc nhiên cười nói: “Sắp xếp lại?”

Tổ Yên chợt dạ nhìn mớ sách ngổn ngang bề bộn, ta đang xem qua tàng thư của biến thái vương, làm sao biết có người sẽ đến chứ. Ngoài mặt lại nghiêm trang nói: “Hồi vương gia, sách để lâu quá, nên nô tỳ đem sách mở ra phơi cho thoáng, sợ bên trong sẽ có một sách.”

“Nga? Thật không?” Ninh vương gia nhìn khắp tàng thư còn mới tinh, nhìn nha hoàn nói dối không đỏ mặt kia, tâm ngoan lại nổi lên, “Người có biết bản vương là ai?”

“Không biết.” Tổ Yên thành thật đáp.

“Không biết? Vậy vừa rồi người gọi ta là gì?” Ninh vương gia nhìn thân ảnh nhỏ bé trước mặt, không hiểu sao lại nhận ra vẻ cung kính này là giả, là ảo giác sao?

“Người có bề ngoài tương tự như chủ tử, khả năng là huynh đệ của chủ tử, đương nhiên cũng là vương gia.” Tổ Yên trong lòng khinh bỉ mắng, người là kẻ ngốc sao, khuôn mặt người không phải đã bán đứng người sao?

Ninh vương gia nhanh mắt nhận ra vẻ khinh bỉ vừa lóe lên trong mắt Tổ Yên. Nhìn kỹ lần nữa, người kia vẫn là cung kính như cũ, cứ như là mình vừa rồi đã nhìn nhầm.

Nữ nhân thú vị. Ninh vương gia trong lòng buồn cười, cũng càng thêm cảm thấy thú vị. Vừa rồi câu hỏi của ta có vẻ thừa, có điều vẫn phải ngạc nhiên vì đầu mà nha hoàn này có thể nhận ra là ta chứ không phải hoàng huynh? Vì ngay cả mẫu phi đôi khi còn không nhận rõ bọn ta nữa mà.

“Người tên gì?” Ninh vương gia nhanh chóng ngồi xuống ghế, ngón tay gõ gõ lên bàn trà.

Tổ Yên không nói gì, hướng đến bàn, nhấc ấm trà rót trà cho vương gia. Trong lòng cảm thán, kẻ có tiền thật tốt, chờ ta có tiền ta cũng biết dùng ánh mắt mà chỉ thị cho nha hoàn, châm trà châm trà, rửa chân rửa chân.

“Nô tỳ Liễu Tổ Yên.” Tổ Yên khoe miệng hơi nhếch lên, đối với kẻ chỉ biết ăn chơi trác táng này thật sự không có hảo cảm. Đặc biệt lại có gương mặt y như cái tên biến thái vương kia. (Yu: cái này ông bà mình hay nói là Quýt làm Cam chịu nha.)

Dứt lời, cảm Tổ Yên đột ngột bị nắm chặt, ánh mắt trong suốt đối diện nhìn Ninh vương gia.

“Người chính là tiểu thiếp bị hoàng huynh ta phé?” Ninh vương gia nâng cằm Tổ Yên lên, muốn nhìn cho rõ nữ nhân này thật ra có bộ dáng gì, đã bị phé đi còn có thể khiến hoàng huynh vì nàng mà một cước đá chết sùng thiếp của mình. Nhưng nhìn qua thì không có gì đặc biệt, nhiều lắm chỉ có thể gọi là thanh tú.

Tên hỗn đản này! Quả nhiên không phải hàng tốt. (Yu: tỳ à, người ta là vương gia mà, tỳ sao lại xem như hàng a. Anh í hok phải ngưo lang đầu TT^TT) Tổ Yên giận dữ, tên xú nam nhân này đang nói cái gì vậy? Dựa vào đâu dám niết cằm của ta. Tổ Yên theo bản năng đẩy mạnh bàn tay đang giữ cằm mình ra, trong mắt lộ rõ vẻ khinh bỉ, nhưng vẫn duy trì bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Vương gia, nô tỳ hiện tại tuy rằng chỉ là thị tẩm nha hoàn, nhưng cũng biết một người không phò hai chủ, thỉnh vương gia tự trọng.”

Trong lòng lại mắng, biến thái chết tiệt, đều thích niết cằm người khác, người mà biến thành nữ nhân ta đến niết cằm người xem người có thấy thoải mái không?

Ninh vương gia xoa xoa bàn tay có chút đau, nha hoàn buồn cười này, xuống tay không nhẹ, cá tính cũng không tồi. Tựa hồ hiểu được hoàng huynh vì sao đối xử với nàng không giống người khác. Tiểu nha hoàn này mười phần như con mèo nhỏ, móng vuốt sắc nhọn ẩn giấu, hề có chút nguy hiểm sẽ hung hăng tặng dấu đối phương.

Tổ Yên nhìn người biểu tình bất định trước mắt, trong lòng cảm thấy bất an, vì sao ta lại không khống chế được mình a? Vừa rồi dùng sức đẩy tay hắn ra làm gì a? Còn nói càn, cái gì một người không phò hai chủ, vạn nhất biến thái vương nhất thời thần kinh, đem ta ban cho hắn thì phải làm sao? Ta chỉ là nha hoàn nhỏ bé, đối phương lại là đệ đệ biến thái vương a!

Đột nhiên, Ninh vương gia cười rộ lên, gương mặt tuyệt mỹ xuất hiện nụ cười sáng lạng, nếu để nữ tử khác nhìn thấy chắc chắn sẽ bị mê hoặc đến mất tâm trí.

Cả người Tổ Yên lại từng đột lạnh run, vì cái gì? Vì cái gì ta lại có cảm giác nguy hiểm. Rõ ràng nam nhân kia đang mỉm cười như gió xuân ấm áp, vì sao ta cảm thấy hắn so với biến thái vương còn thập phần nguy hiểm hơn?

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Vô Đề

♥Edit: Yuri

Tổ Yên nhìn nam nhân mỉm cười ôn nhu trước mắt, nhìn thấy nụ cười đến ấm áp lòng người, nhưng vì sao ta lại cảm giác có mùi nguy hiểm?

“Bỏ vương sẽ xin hoàng huynh ban người cho ta?” Ninh vương gia mỉm cười nhìn về mặt đề phòng của Tổ Yên. Thú vị, rất thú vị, tiểu miêu này là người duy nhất nhìn ta mà dùng vẻ mặt đề phòng như vậy.

Tổ Yên thấp giọng nói: “Nô tỳ nào có tài đức gì, không dám mưu cầu có thể hầu hạ vương gia.”

“Nói vậy, người cự tuyệt bốn vương phái không?” Ninh vương gia vẫn là vẻ mặt ấm áp mỉm cười, nhưng càng khiến Tổ Yên hoảng sợ.

“Nô tỳ không dám.” Tổ Yên cúi đầu, bộ dáng sợ hãi.

“Vậy là tốt rồi.” Ninh vương gia dứt lời, trực tiếp nắm tay Tổ Yên, kéo nàng ra hướng của phòng.

A! A! Tổ Yên ở phía sau há to miệng. Người này muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn mang mình đi? Ninh vương gia kéo Tổ Yên ra hướng đại môn vương phủ, Tổ Yên bị lôi đi, không giữ vững cơ thể, lao đảo theo phía sau.

Ninh vương gia tâm tình tốt, kéo Tổ Yên đi rất nhanh. Trong lòng thống khoái nghĩ, tiểu miêu này, xem ta thế nào mài móng vuốt người. Chờ ta mài xong móng vuốt người, về sau

Mới vừa đến hoa viên, “Bái kiến vương gia ~~~” Một thanh âm lạc lạc truyền đến, thanh âm mềm mại tựa hồ đem người ta hòa tan vào đó. Tô Yên rung mình, rất lạc lạc, toàn thân nàng có lẽ đã nổi đầy da gà.

Là Di Hương! Nữ nhân âm hiểm. Tô Yên đối với nữ nhân này hoàn toàn không chút hảo cảm, hơn nữa còn là cực kỳ chán ghét. Một nữ nhân đầy tâm kế, chán chán ai gặp qua cũng đều không thích.

Ninh vương gia nhìn nữ tử trang điểm yêu điểm trước mắt, khẽ nhủ mảy. Là mỹ nhân, nhưng cũng chỉ là loại mỹ nhân tầm thường. Nữ nhân như vậy, vương phủ ta chỗ nào cũng có, nhìn đến chán rồi. (Yu: sao zống thanh lâu hơn vương phủ :) Ninh vương gia lạnh lùng nói: “Vương huynh đã tiến cung, người nhận sai người.” Không thèm nhìn Di Hương, kéo Tô Yên lướt qua mặt Di Hương đang còn ngạc nhiên đứng đó.

Di Hương mặt không dấu vẻ dữ tợn. Tiểu tiện nhân này, ngay cả Ninh vương gia cũng dám câu dẫn. Nàng có gì hay? Mặt mũi tầm thường, dáng người yếu ớt, lại còn thân thể gầy yếu, rốt cục có điểm nào hấp dẫn? Chờ xem, tiểu tiện nhân, một ngày nào đó ta sẽ cho ngươi hảo hảo mà xem thật kỹ.

Không ai thấy Di Hương nắm chặt tay, vì quá dùng sức mà ngón tay muốn trở nên trắng.

Tô Yên cảm nhận được ánh mắt đang dõi theo phía sau, trong lòng không khỏi lạnh. Nữ nhân trong mắt nam nhân này phải chăng đều bị coi thường? Mỹ nhân ngoan ngoãn phục tùng, bọn họ lại không hứng thú. Ta mạo phạm bọn họ, họ lại hứng thú thập phần. Chẳng lẽ nam nhân đều không không cam lòng khi có nữ nhân không theo quy củ mà chống đối bọn họ? Nhất định phải chinh phục mới thấy thỏa mãn?

Nghĩ vậy, Tô Yên càng cảm thấy khinh bỉ. Ai, quả nhiên cùng một mẹ với biến thái vương, bộ dạng giống nhau, tính cách tự đại cũng giống nhau. Dung mạo đẹp, có quyền thế nên nữ nhân nào cũng yêu người. Ta phi! Chờ ta có tiền, các người làm hậu cung của ta, xem ta làm gì với các người. Tính cách lại ác liệt như vậy ~~~

Nếu giờ phút này Ninh vương gia biết Tô Yên đang nghĩ gì, không chừng tức đến hộc máu, mất máu quá nhiều mà chết.

Tô Yên bị Ninh vương gia kéo đi, đầu óc vẫn suy nghĩ linh hoạt. Đây phải chăng là cơ hội tốt để ta chạy trốn? Có thể lợi dụng cơ hội này mà thoát thân không?

Ta chạy thoát rồi sau này đó sẽ làm gì? Có tiền thuê xe ngựa không? Không có! Tô Yên trong lòng thét lên, ta không có tiền! Một đôi chân có thể chạy nhanh hơn ngựa bốn chân? Nếu như bị biến thái vương bắt trở về ~~~ hậu quả ~~~ Tô Yên nghĩ đến đó, không khỏi rung mình. Giỡn chơi sao, bị bắt rồi không biết sẽ xử mình thế nào.

Nếu không lấy lòng Ninh vương gia, đi theo hắn có ổn không? Tô Yên trong lòng tính toán kỹ lưỡng. Không được, người này cho ta cảm giác so với biến thái vương còn khủng bố hơn. Tuy hắn vẫn ôn nhu mỉm cười, nhưng giác quan thứ sáu của ta nói hắn rất nguy hiểm, thậm chí hơn cả biến thái vương. Giác quan thứ sáu của ta ở kiếp trước rất chuẩn. Vẫn là không cần mạo hiểm.

Ta nên làm gì bây giờ? Ninh vương gia làm gì kéo nhanh như vậy, dứt không ra a.

Đến cửa vương phủ, Tô Yên cuối cùng cùng nhìn thấy cứu tinh. Quân gia về mặt khiêm tốn đứng tại cổng. Người tốt a ~~~ Tô Yên thiếu chút nữa lệ tràn đầy mi. Vị tổng quản này chính là người tốt, khi mình bị ném vào sãi phòng là y cứu mình. Khi mình bị biếm thành nha hoàn, là y an bài cho mình được sống thoải mái.

Được cứu rồi, được cứu rồi. Quả nhiên, Ninh vương gia nhìn thấy tổng quản, sắc mặt có chút đổi nhưng lập tức trở lại vẻ bình thường.

“Bái kiến vương gia.” Tổng quản đứng mực hành lễ, “Không biết Ninh vương gia muốn mang nàng đi đâu?”

Ninh vương gia hai mắt phát ra tia lạnh lùng, vì hắn nghe được tổng quản gọi Tô Yên là ‘nàng’, không gọi là nha hoàn cũng không gọi phu nhân, điều này nói lên cái gì?

“Bỏn vương gia mang nha hoàn này đi còn phải hướng quân gia hỏi được hay không sao?” Ninh vương gia lén át hỏi.

“Không dám, chỉ là vương gia nếu muốn dẫn nàng đi thì nên hỏi qua vương gia nhà ta.” Tổng quản vẫn như cũ không nóng không lạnh thản nhiên nói, “Dù sao nàng hiện là thiếp thân nha hoàn của vương gia.”

“Hừ! Bỏn vương gia càng muốn lập tức mang nàng đi, người dám khó dễ ta?” Ninh vương gia hai mắt tóe lửa khiến cho người nhìn phải sợ hãi.

Tô Yên tròn miệng, hiện tại phải làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Mang Đi

♥Edit: Yuri

Ninh vương gia lạnh lùng nhìn quân gia, tay càng mạnh mẽ xiết chặt tay Tổ Yên.

Tổ Yên nhìn người quân gia không kiêu ngạo không xiêm nịnh trước mắt, trong lòng rồi bời. Nam nhân ôn nhu này, luôn mỉm cười ôn hòa, luôn chiều cô ta. Vừa rồi y gọi người này là Ninh vương gia, lại ngăn không cho hắn mang ta đi. Điều này nghĩa là gì? Vì ta là thiếp thân nha hoàn của Mộc vương gia, phải qua thông báo mới có thể mang ta đi?

E là không đơn giản như vậy. Ninh vương gia này thật sự là người nguy hiểm sao?

Tổ Yên nghĩ đến đây đột nhiên nhớ tới trước kia từng xem qua trên TV, một kẻ giàu có vì thích đôi tay như ngọc của một nữ tử, liền sai người đem chặt bỏ, cắt vào trong rương. Chẳng lẽ Ninh vương gia cũng có sở thích biến thái này?

Sắc mặt Tổ Yên trở nên khó nhìn, trong lòng từng cơn khủng hoảng. Càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ. Làm sao bây giờ? Tuyệt đối không đi theo tên Ninh vương gia này. Nhưng quân gia có thể cản được hắn sao?

Ninh vương gia kéo Tổ Yên từng bước tiến đi, quân gia lại cất bước ngăn. Ninh vương gia lông mày dựng ngược lên, lạnh lùng nói: “Thế nào, ngươi muốn động thủ với bốn vương?”

Quân gia nghe thế, bất đắc dĩ lui ra phía sau nói: “Không dám.”

Tổ Yên trên mặt lộ vẻ sầu khổ, dùng sức muốn thoát ra lại bị tay vương gia nắm lại, hướng ánh mắt cầu xin nhìn quân gia. Trong lòng khóc thét, không cần a, ta không muốn đi cùng tên biến thái này a, trước kia đã thấy vương gia là biến thái, bây giờ đệ đệ hắn càng biến thái a!

Quân gia có chút kinh ngạc nhìn vẻ mặt cầu xin của Tổ Yên. Vì sao nàng lại có biểu tình này. Chỉ cần được Ninh vương gia coi trọng đều kinh hỉ mà theo hắn về phủ đệ. Ninh vương gia đối với nữ nhân luôn ôn nhu hào phóng, điều này mọi người đều biết, vì sao nàng lại không muốn đi? Nàng hẳn là không thể biết bí mật của Ninh vương gia. Bí mật này do mình vô tình mà biết được, cho nên vừa rồi mới cố ý ngăn cản Ninh vương gia mang nàng đi.

Ninh vương gia cảm giác bàn tay nhỏ bé trong tay mình không an phận mà vặn vẹo, dọa nạt nói: “Còn lộn xộn, ta liền ôm ngươi đi nga.”

Tổ Yên chùng xuống, tay cũng để yên lại, không giãy dụa nữa. Tổ Yên bị Ninh vương gia kéo ra xe ngựa, vẫn hướng ánh mắt ai oán nhìn quân gia. Quân gia bị ánh mắt này nhìn đến run run, vì nó thể hiện mãnh liệt ý tứ. Cứu ta, cứu ta, cứu ta a!!! Quân gia nhìn Tổ Yên gật đầu, ý bảo nàng không cần lo lắng.

Tổ Yên còn chưa kịp hiểu ý quân gia là gì, người đã bị kéo vào xe ngựa. Nhìn bên trong xe ngựa xa hoa, Tổ Yên một chút tâm tình cũng không có. Trong lòng luôn tự hỏi, nhìn lại bàn tay mình, ân, hoàn hảo, không xinh đẹp. Nghĩ lại cuộc sống trước đây của bản thân, cũng không phải sung sướng an nhàn gì. Không cần lo lắng tay vì quá đẹp mà bị cắt.

Xoa xoa mặt mình, ân, nhớ rõ sau khi đến thế giới này, rửa mặt rồi nhìn gương thì biết dung mạo này cũng không xinh đẹp. Cũng chưa ai từng thấy ta có biểu tình kinh diễm. Không sai, mặt sẽ không bị lấy đi làm mặt nạ da người. Nhìn lại chân mình, rất tốt, không phải là chân bó, cũng không lo vì hấp dẫn người mà bị chặt bỏ. Cố gắng tìm xem trên cơ thể này còn bao nhiêu điểm nguy hiểm, Tổ Yên đau khổ lo nghĩ.

Ninh vương gia tò mò nhìn động tác kỳ quái của vật nhỏ trước mắt, nhìn nàng hết xoa xoa tay lại xoa xoa mặt, còn tự xem lại chân. Nàng đang làm gì? Hoàn toàn không biết bị đối phương xem mình là biến thái sát nhân điên cuồng.

Nhìn bộ dáng suy nghĩ đến hao tâm tổn trí của Tổ Yên, Ninh vương gia không khỏi tò mò buột miệng hỏi: “Đang nghĩ cái gì?”

Tổ Yên giật mình, phục hồi tinh thần, cúi đầu nhu nhược trả lời: “Không có gì, không có gì.”

“Thật không?” Ninh vương gia khẽ chau mày, hiển nhiên không tin lời Tổ Yên nói, “Chẳng lẽ ngươi đang nghĩ đến hoàng huynh?”

“Điên sao mà nghĩ tới hắn!” Tổ Yên theo phản xạ mà thốt ra, dứt lời nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Ninh vương gia mới thay đổi phản ứng.

Tổ Yên ha ha cười gượng: “Nô tử nói là, ách ~ ha ha ~ Mộc vương gia sáng nay mới xuất môn, không cần mới đó đã nhớ.” Nhìn ánh mắt trên tức của Ninh vương gia, Tổ Yên có chút hoang mang, tự biết lý do này có hơi miễn cưỡng.

“Xem ra, ngươi cũng không mấy hài lòng với hoàng huynh a~” Ninh vương gia âm trầm nói, lại cẩn thận quan sát biểu tình Tổ Yên.

“Làm gì có? Ha ha ~ nô tỳ làm sao dám không hài lòng chủ tử mình?” Tổ Yên cười thật miễn cưỡng, cũng thật nịnh nọt. Nam nhân này quả nhiên không tầm thường a ~ Tổ Yên trong lòng đổ mồ hôi lạnh. Nếu thực hầu hạ hắn, cũng không bớt đi chút lo lắng tí nào. Ta như thế nào lại có số mệnh khổ như vậy a?

Ninh vương gia buồn cười nhìn nàng. Có loại người như nàng sao, tâm tình thế nào đều biểu hiện trên mặt. Bị người nhìn ra còn tự cho là bản thân che dấu tốt lắm. Nhớ đến đám nữ nhân ở phủ đệ vì muốn được ta sủng ái cả ngày đấu đá nhau, nàng quả thật rất giản đơn. Tuy rằng ta thích xem cảnh nữ nhân đấu đá, nhưng ngày nào cũng vậy thì cũng không còn thú vị. (Yu: cứ tưởng có thêm 1 anh công chân chính ai zè là bt công a~)

Tiểu dã miêu này thật sự làm ta cảm thấy mới mẻ. Đem nàng đưa đến đám nữ nhân kia, sẽ có chuyện gì xảy ra? Bị khi dễ liền giương móng vuốt mình ra phản kích sao? Ha ha, hẳn là rất thú vị.

Tổ Yên nhìn khoe miệng vương gia càng ngày càng nhếch lên, ngực không khỏi càng lúc càng rét run. Biến thái cuồng sát này sẽ không làm ta toàn thân đầy máu rồi làm cái gì kia chứ? Muốn chạy trốn. Không tiền? Đi trộm, vương phủ thì ở đâu phải có tiền phải không. Có lẽ sẽ tìm thấy miếng ngọc nào đó có thể bán đi.

Hai người trong lòng theo đuổi những suy nghĩ riêng, đồng thời hướng đối phương mà mỉm cười. Không khí có chút quái dị. Xe ngựa đột ngột dừng lại, đã đến Ninh vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đòi Người

♥Edit: Yuri

Xuống xe, Tổ Yên theo sau Ninh vương gia. Vào phòng lại nhìn khắp nơi đánh giá. Tranh chữ đâu, đồ cổ đâu? Không chú ý phía trước Ninh vương gia đột nhiên dừng chân, liền thẳng tiến mà đụng vào.

Đau quá ~ Tổ Yên vuốt vuốt mũi của mình. Ninh vương gia xoay người buồn cười nhìn Tổ Yên, người dễ kích động như vậy thế nào lại có thể làm thiếp thân nha hoàn? Hoàng huynh rốt cục là nghĩ cái gì? Mặc kệ huynh ấy nghĩ gì, nàng hiện tại là của ta.

“Từ giờ trở đi ngươi là thiếp thân nha hoàn của ta.” Ninh vương gia mỉm cười đưa tay xoa xoa mũi Tổ Yên.

Tổ Yên kinh ngạc, lại tiếp tục làm thiếp thân nha hoàn? Quên đi, dù sao ngoài mặt hắn cũng tốt hơn so với biến thái vương, đợi đến khi có tiền ta sẽ lập tức rời đi. Nghĩ vậy, Tổ Yên thay một bộ mặt nịnh nọt nói: “Nô tỳ sẽ hầu hạ tốt cho vương gia, nhưng không biết, hàng tháng nô tỳ có được lãnh tiền công hay không?”

Lần này lại đến Ninh vương gia trợn mắt há hốc miệng. Nhìn kỹ bộ dáng nịnh nọt của Tổ Yên, hai mắt trong suốt như vậy, không một tia dục vọng với tiền tài. Nữ nhân trong phủ này khi nhìn đến châu báu, hoa phục hai mắt còn không dấu được tham vọng. Tiểu dã miêu này ánh mắt trong suốt thông minh như thế, vì sao lại như vậy? Ninh vương gia có chút bối rối, nghĩ không thông.

Lại nhận tiếp ánh mắt nóng bỏng, Ninh vương gia chợt đỏ mặt hơi lạnh. Chỉ ngưng ngừng nói: “Bỏn vương chẳng lẽ lại đi ngược đãi ngươi?”

Tổ Yên nghe xong, lập tức mặt mày hớn hờ. Ninh vương gia khoe miệng run run. Thấy tiền mà có ánh mắt nóng bỏng như vậy lần đầu tiên hắn mới thấy được.

“Vương gia khát nước sao? Để nô tỳ châm trà.” Tổ Yên đi đến chiếc bàn trong phòng, cầm ấm trà chuẩn bị châm. Ninh vương gia nhìn tới nhìn lui điệu bộ của Tổ Yên, bản thân thì vẫn im lặng ngồi một bên. Ngón tay nhẹ nhàng nhịp mặt bàn, trong lòng vẫn tiếp tục suy nghĩ. Y có đến tìm nàng không? Nếu thực sự y vì nàng mà đến, thì đúng thật là ~~~~ haha ~ (Yư: sao mình thấy có bộ mặt sói đâu đây =.!!)

Nghĩ thế, Ninh vương gia bất giác cười lên tiếng. Tổ Yên có chút nghi hoặc, nhủ thầm cẩn thận một chút vẫn tốt hơn. Nhanh chóng kiếm được tiền liền trốn đi, tên biến thái cuồng sát này không biết khi nào thì phát điên mà đem mình ra xử đâu.

Châm xong trà, Tổ Yên hai mắt sáng trưng đứng một bên nhìn Ninh vương gia. Ninh vương gia nhắc chén trà đưa lên môi, phiêu diêu nhìn Tổ Yên, lại thấy buồn bực. Sao lại dùng ánh mắt đó nhìn ta?

“Ngươi muốn gì?” Ninh vương gia cuối cùng cũng không chống đỡ nổi ánh mắt Tổ Yên.

“Ha ha ~ cũng không có gì. Nô tỳ chỉ là muốn hỏi một chút, tiền tiêu vật hằng tháng vương gia định khi nào thì phát.” Tổ Yên cười gượng, cúi đầu ngưng ngừng, vò vò chéo áo.

Ninh vương gia thiếu chút nữa đem hết trà trong miệng phun ra. Ta trong mắt nàng là loại người keo kiệt đó sao? Là người không phát nổi tiền? Lòng này Ninh vương gia dựng đứng lên muốn đánh sập nhau, tức giận nói: “Sợ bỏn vương không có tiền phát cho ngươi?”

“Không phải ~ không phải ~” Tổ Yên phát phát tay, nói chơi sao, đắc tội với thần tài thì còn gì mà sống? “Nô tỳ chỉ có vật quan trọng muốn mua, nhưng không có tiền.”

Ninh vương gia hồ nghi nhìn Tổ Yên. Không có tiền? Hoàng huynh bạc đãi nàng sao?

Tuy nghĩ vậy, nhưng lại nói: “Vật gì quan trọng, bốn vương sẽ gọi người đem tới.”

Tổ Yên mém nữa tự cắn trúng lưỡi mình, cự tuyệt nói: “Không cần, không cần ~ để nô tỳ tự mua. Sau này có tiền sẽ tự mình mua lấy.”

Ninh Vương gia nghĩ nghĩ, không muốn nói ra sao? Ngang đầu lại thấy ánh mắt Tổ Yên trắng trợn lộ ra ý tứ, cho ta tiền, cho ta tiền a, tiền a ~~~

Hai bên thái dương Ninh vương gia đầy hắc tuyến. Chán nản rút ra tờ ngân phiếu, đưa cho Tổ Yên. Nhất thời hai mắt Tổ Yên hiện thành hình nguyên bảo (Yu: hình này nè \$_\$), tiền a, lần đầu tiên nhìn thấy tiền của thế giới này a. Có tiền rồi, có tiền chạy trốn rồi.

“Thế nào? Bốn vương không có tiền sao? Phải đến Ninh vương phủ bán thân?” Một thanh âm lạnh như băng đột ngột vang lên. Tổ Yên rung mình, đem hai tay còn đang gờ ra thả xuống. Thanh âm lạnh băng không chút nhiệt này, ta dường như rất quen thuộc. Không phải chứ? Biến thái vương tới a!

Ninh vương gia quay đầu, mỉm cười nhìn người có khuôn mặt giống mình đang đứng trước cửa. Ha ha, đến thật à, lại còn đến nhanh như vậy. Càng ngày càng thú vị đây.

Mộc vương gia mặt mày tái xanh đứng tại cửa. Hay lắm, tiểu yêu tinh, ngay cả hắc ngươi cũng câu dẫn. Còn thân thiết đòi tiền hắc? Giỏi lắm, ngươi thực sự là rất giỏi.

Mộc vương gia sắc mặt càng lúc càng khó coi, nhìn Tổ Yên toàn thân cứng ngắc đang đứng đưa lưng về phía mình, gần từng tiếng: “Thế nào? Thấy chủ tử đến cũng không biết ra nghênh đón?”

Tổ Yên gờ như là người máy, từng chút từng chút xoay người, nhìn biểu tình dọa người của Mộc vương gia, cố gắng nở nụ cười: “Bái kiến vương gia ~~~”

Ninh vương gia nhìn Tổ Yên cười so với khóc còn khó coi hơn, lại nhìn về mặt âm u của Mộc vương gia. Khóe miệng nhếch không được mà cong lên.

“Hoàng huynh ban nài cho ta được không?” Ninh vương gia thản nhiên nói, lại nhìn Tổ Yên trên tức.

Lời này vừa nói ra, mỗi người trong phòng lại có biểu hiện khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Ma Xui Quỷ Khiến

♥Edit: Yuri

“Nếu như ta nói không?” Mộc vương gia vẫn dùng loại khẩu khí lạnh chết người không đèn mạng nói.

“Đệ đành phải tuân theo vậy.” Ninh vương gia nhún vai, buông tay, nhẹ nhàng băng quơ nói, “Mang nài đi đi.”

Tổ Yên máy móc nghiêng đầu nhìn Ninh vương gia, người này rốt cục là nghĩ gì? Đưa mắt nhìn Ninh vương gia, Ninh vương gia lại trừng mắt nhìn thẳng nài. Tổ Yên há hốc miệng, sao lại nhìn ta như thế, là ta nhìn lầm sao? Ninh vương gia nháy mắt với ta. Là ý gì đây a?

Một loạt động tác nhỏ này không thoát khỏi ánh mắt của Mộc vương gia. Giỏi lắm! Có ta ở đây mà còn liếc mắt đưa tình. (Yu: ặc ặc, mùi dấm nồng quá, chạy ra chỗ khác kiếm không khí chút rầu zô mần típ)

Nghĩ thế, Mộc vương gia lạnh lùng quát: “Còn thất thân gì nữa? Không mau theo bốn vương hồi phủ.” Tổ Yên ai oán chậm chậm bước ra cửa. Tiền a, thiếu chút nữa là có thể lấy được tiền rồi a.

Chân vừa bước gần đến Mộc vương gia, tay đã bị một lực mạnh mẽ lôi đi, thân thể toàn bộ nghiêng về phía người Mộc vương gia. “Đi!” Biến thái vương chỉ phun ra một chữ, liền dùng sức kéo Tổ Yên ra cửa vương phủ.

Tổ Yên lưu luyến xoay đầu nhìn Ninh vương gia. Ninh vương gia mỉm cười, xem ra ta đã thành công một nửa, ít nhất tiểu dã miêu có chút lưu luyến ta. Đột nhiên, nụ cười Ninh vương gia bị đông cứng lại, vì nhìn theo hướng ánh mắt Tổ Yên đi xuống, phát hiện Tổ Yên đang lưu luyến nhìn chính là một góc của tờ ngân phiếu trong ngực mình đang bị lộ ra!

Không phải thế chứ? Ninh vương gia khóe miệng giật giật. Luôn cho mình là siêu phàm, phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, thế mà! Thế mà lại thua cả một góc ngân phiếu! Chẳng lẽ nài không biết, chỉ cần khiến ta thích, không chỉ là một góc ngân phiếu, một trăm, một ngàn tờ cũng không thành vấn đề (Yu: sư tỷ cũng con gái mui e cũng zị, chọn ai cũng rửa thôi chọn e, e cảm ơn :’>, chỉ cần có tiền ta liền ừ a =)))

Đây cũng là nguyên nhân khiến người có thể hấp dẫn y sao? Tiểu dã miêu. Chẳng lẽ người cũng không nhìn đến y, cho nên y mới như vậy? Hẳn là trở về vương phủ nghe tin ta mang nàng sang đây liền chạy đến? Y phục còn chưa kịp thay. Như thế, càng khiến ta muốn có nàng a. Ha ha ~

Ninh vương gia vẫn nhìn theo hướng hai người rời đi, cho đến khi không còn thấy bóng dáng. Hiện tại, gương mặt ôn nhu mỉm cười càng khiến người ta hoảng sợ. Hai mắt lại như bầu trời đêm sâu thẳm.

Về đến vương phủ, Tổ Yên nom nớp lo sợ không dám nói một lời theo sau biến thái vương. Tổ Yên cảm giác thấy hơi thở lạnh băng từ lưng biến thái vương toát ra, thật lạnh a ~

Vào thư phòng, biến thái vương chậm rãi thông thả tiến đến thư án, nhìn Tổ Yên đang lưỡng lự đứng trước cửa.

“Vào đây, đóng cửa lại!” Tổ Yên về mặt đau khổ chậm rãi đóng cửa phòng. Tên biến thái này muốn làm sao?

“Trước kia thật là quá xem thường người a.” Biến thái vương mỉa mai mỉm cười, neho mắt nhìn Tổ Yên. Còn nguy trang? Tiệp nhân! Câu dẫn hấn mà mặt thì giả như không có gì.

Tổ Yên nhìn ra vẻ khinh bỉ trong mắt biến thái vương, ngây ngẩn cả người. “Nô tỳ không rõ ý tứ của vương gia.” Tổ Yên kèm chế lừa giận trong lòng, lạnh lùng trả lời.

“Không rõ sao?” Mộc Vương gia cười lạnh, tiến lại gần Tổ Yên, nắm chặt cảm nàng, lạnh lùng nói, “Bỏn vương quả thật không rõ, người đã dùng thủ đoạn gì câu dẫn hấn.”

Tổ Yên vừa nghe, liền tức giận, dùng sức phát tay đang nắm chặt cảm mình ra. Biến thái vương cũng không động đậy, như cũ giữ chặt cảm Tổ Yên.

“Câu dẫn thế nào? Lạt mềm buộc chặt?” Mộc vương gia cười lạnh, nhìn Tổ Yên đang giận dữ, “Thật quá xem thường người, thì ra người là loại ai cũng có thể lấy làm chồng a. Tiệp nhân!”

Tổ Yên thật sự tức giận. Ai cũng có thể làm chồng?! Ta trêu ai chọc ai? Tự dưng xuyên qua chỗ này thân thể đã bị người vũ nhục, giờ lại còn bị người vũ nhục nhân cách. Thật là không phải biến thái tầm thường mà! Cái tên Ninh vương gia kia là bắt ép ta đi, ta có lựa chọn sao? Khí lực mạnh như vậy, có thể chống nổi sao? Mà địa vị hấn lại cao hơn, tiền cũng nhiều hơn, có thể ra lệnh cho hấn sao? Biến thái vương người là kẻ ngốc a? Rõ ràng ta bị kèm hai bên, giờ lại nói ta câu dẫn nam nhân?

Mộc vương gia nhìn thân ảnh nhỏ bé oán hận trừng mắt nhìn mình không nói được một lời, sắc mặt trầm xuống: “Như thế nào lại không nói? Không phản đối có phải không? Tiệp nhân!”

“Người mới là tiệp nam nhân!” Tổ Yên tinh thần kích động, thẳng một hơi nói.

Lời vừa ra khỏi miệng, nhìn thấy biến thái vương sắc mặt từ trắng chuyển sang tái, Tổ Yên trong lòng lại tự đánh chính mình. Đúng là ma xui quỷ khiến mà!

“Ta xem người là chán sống a.” Biến thái vương cũng quên xưng là bỏn vương, trực tiếp dùng ‘ta’ nói. Tay càng nắm chặt cảm Tổ Yên.

A! Đau quá. Cầm vỡ rồi! Tên biến thái! Chết thì chết! Tổ Yên trong lòng duy nhất một ý nghĩ, nói không chừng ta còn có thể xuyên qua thêm lần nữa. Nghĩ vậy, lá gan Tổ Yên càng nổi lên.

““Người ngốc a? Là hấn kèm ta hai bên, không phải ta câu dẫn hấn, người không có mắt cũng không có đầu óc sao? Hấn là vương gia, muốn mang ta đi, chẳng lẽ ta tặng hấn cái tát, rồi mắng hấn? Nếu vậy thì giờ ta còn nguyên vẹn mà nói chuyện với người a? Người là đầu heo a?! Còn câu dẫn? Ra xem hấn cùng người giống nhau thấy mặt đã muốn nôn không kịp! Còn câu dẫn, sức tưởng tượng của người cũng thật phong phú thật a!” Tổ Yên như tiểu vũ trụ đang bùng nổ, bùng bùng nổ thành một tràng lớn.

Biến thái vương buông cảm Tổ Yên ra, lau lau mặt. Nước bọt Tổ Yên đều phun lên gương mặt tuyệt mỹ kia.

Tổ Yên nghĩ thế nào liền nói ra hết, mắt khép chặt, không nhìn biến thái vương. Chết thì chết.

“Lá gan thật lớn!” Trong phòng vang lên thanh âm nổi giận của biến thái vương.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Vô Đề

♥Edit: Yuri

“Lá gan thật lớn!” Trong phòng vang lên thanh âm nổi giận của biến thái vương.

Tổ Yên phần nộ trùng to mắt, ta lớn gan? Chẳng lẽ ta phải im lặng lắng nghe người vu khống vũ nhục ta? Rồi để người vịn vào lý do đó mà tra tấn ta? Dùng roi đánh ta? Tổ Yên nhớ ra vương phủ có khả năng dùng roi xử phạt. Rồi a ~ có thể lấy mạng người đó a, không may có cơ thiếp nào của hắn chạy tới mà bỏ đá xuống giếng, đôi cây roi đầy gai, không phải là đánh một cái liền mang theo một miếng thịt sao a?

Tổ Yên càng nghĩ càng xa, càng nghĩ càng lo sợ.

Biến thái vương! Hắn có ngốc không? Nhưng là, phải bình tĩnh, bình tĩnh! Tổ Yên trong lòng không ngừng tự nhủ với bản thân phải bình tĩnh. Giờ không phải lúc cùng biến thái vương tranh luận, cái chết của Vũ Gia là một bài học. Lại nhớ đến ánh mắt độc ác của Di Hương. Nhất định phải bình tĩnh ~

Nhưng mà, biến thái vương đã tức giận như vậy a. Biến thái vương sẽ bỏ qua cho ta không? Tổ Yên đổ mồ hôi lạnh, tự trấn an mình.

“Uy!” Tổ Yên ngược nhìn gương mặt đã chuyển sang màu đen của biến thái vương nhấp giọng.

Mộc vương gia ngạc nhiên, theo phản xạ hỏi: “Cái gì?”

“Người có bỏ qua cho ta không?” Tổ Yên thành thực trả lời.

Mộc vương gia trợn mắt há hốc mồm, nhìn thẳng Tổ Yên, một câu cũng nói không thành lời. Đầu óc đình trệ! Nữ nhân này đang làm gì? Vừa rồi còn hung hăng mắng ta, giờ lại hỏi ta có bỏ qua cho nàng không? Điều này ~ ~ Đây không phải là kiêu ngạo sao? Từ này có vẻ rất rất lạ!

Phải rồi! Là kiêu ngạo! Nữ nhân hiện đang trừng mắt trước mặt ta kêu gào!

Mộc vương gia có chút đại ra, nhìn vật nhỏ trước mắt nói không nên lời.

“Đang hỏi người đó!” Tổ Yên không kiên nhẫn, cao giọng hỏi. Biến thái chết tiệt, xem người trả lời thế nào, không tha ta thì chuẩn bị mà xem ta đá người thành thái giám luôn, trước sau gì cũng chết mà. Nếu nói tha ta, hừ hừ ~ hảo thương lượng. Bằng không ~ nói thế nào đây, chết cũng đem theo vật tể mà phải không?

“Người! Người!! Người!!!~~~~” Mộc vương gia chỉ vào Tổ Yên lắp bắp nói. Nếu hắn biết lời hắn sắp nói sẽ quyết định hạnh phúc cả đời hắn, nhất định sẽ vô cùng cẩn thận.

Tổ Yên thấy xem thường, lớn vậy còn cả lăm. “Như vậy là không truy cứu phải không?” Tổ Yên tự lý giải ý tứ của biến thái vương, “Vậy nô tỳ đa tạ vương gia đã tha thứ.” Dứt lời, khoa trương mà xoay thân, nhón mũi chân hướng ra cửa rồi đi.

Thừa dịp biến thái vương không phản ứng, chạy nhanh thôi. Tổ Yên trong lòng nghĩ chờ biến thái vương nguôi giận tốt hơn không? Hay là bây giờ liền biến mất.

Mộc vương gia còn đang kinh ngạc, Tổ Yên thì miệng nói tay làm. Mắt thấy Tổ Yên chuồn ra cửa, mới bắt đầu phản ứng.

“Muốn đi sao?” Mộc vương gia bước tới, bàn tay to lớn chụp lấy tay Tổ Yên, dễ dàng đem người nào đó kéo trở về.

“Không muốn đi a.” Tổ Yên lộ ra vẻ mặt đau khổ, “Vương gia ngài, lão nhân gia ngài đại nhân đại lượng buông tha cho tiểu nhân lần này đi, tiểu nhân không dám nữa đâu.” Nữ tử báo thù, mười năm không muộn, ta co được giãn được ~ Tổ Yên trong lòng vô si nói.

“Khí tiết mắng bốn vương vừa rồi đi đâu rồi?” Mộc vương gia không biết nên khóc hay cười nhìn gương mặt biến hóa không ngừng của nữ tử trước mặt.

“Vừa rồi là vương gia nhìn lầm, nô tỳ thế nào dám mắng ngài? Nhất định là lão nhân gia ngài nhìn nhầm rồi a.” Tổ Yên cười nịnh nọt, chính là không biết bản thân hiện tại cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Ngà? Áo giáp? Bốn vương còn chưa già? Bốn vương bất quá vừa hơn hai mươi tuổi.” Mộc vương gia nhếch miệng, hiện lên tia cười mê hoặc đầy nguy hiểm.

Kỳ thật, bản thân tự biết nàng chỉ là thiếp thân nha hoàn của ta. Ta vẫn luôn như thế, không phải sao? Cũng biết nàng không có khả năng đi câu dẫn hắn. Chỉ là, khi nàng nhìn hắn mỉm cười, trong lòng lại bỗng dưng nổi giận. Muốn phát tiết! Không được, không cho phép nàng cười như vậy với hắn! Bất kể là ai!

Nhưng mà, tiểu yêu tinh này, lại dám mắng ta là đầu trư! Mắng ta ngu ngốc! Còn nói xem hắn cũng như ta nhìn thấy liền muốn nôn? Mặt ta thật khó nhìn thế sao? Mộc vương gia lần đầu tiên tự hoài nghi với gương mặt tuyệt mỹ của mình.

“Vương gia mình giám a ~~~ nô tỳ gọi vương gia là lão nhân gia là tỏ vẻ tôn trọng, cực kỳ tôn trọng mà thôi!” Tổ Yên vận vẹo thân mình, muốn tránh khỏi bàn tay đang ôm ngang hông mình, nhưng tia nhìn chán ghét trong đáy mắt lại phản bội lời nói của nàng.

Mộc vương gia lẳng lặng nhìn Tổ Yên uốn éo, không sai, đây mới là nàng. Nói dối không đo mặt, giờ lại còn kích động mà mắng ta. Người này có xem là không chút tiến bộ?

Tổ Yên hắc hắc cười gượng: “Vương gia, ngài có khát nước không? Nô tỳ đi lấy nước cho ngài a ~”

Ngoài dự kiến của Tổ Yên, biến thái vương chậm rãi buông lỏng hai tay. Tổ Yên vội vàng vùng khỏi vòng vây ôm ấp của biến thái vương, chạy lại phía bàn. Cảm thấy quá kỳ quái, cái tên hi nô vô thường này, dễ dàng buông tha ta vậy sao?

Tổ Yên chột dạ len lén nhìn biến thái vương, lại chỉ thấy khỏe môi hân nhếch lên nụ cười nhỏ, tim đánh thùm thụp, tay run run. Tên biến thái này đang nghĩ cách nào để tra tấn ta sao?

“Ngươi, thật sự không nghĩ đến chuyện đi theo Ninh vương gia?” Sau lưng nàng, biến thái vương đột nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Người Là Của Ta

♥Edit: Yuri

“Ngươi, thật sự không nghĩ đến chuyện đi theo Ninh vương gia?” Sau lưng nàng, biến thái vương đột nhiên hỏi.

Tay Tổ Yên run run, thiếu chút nữa làm rơi ấm trà. Xoay người, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn biến thái vương, quả nhiên ngu ngốc! Vừa mới bị mắng xong. Ta xem ngươi và hân gối nhau vừa nhìn đã muốn nôn. Muốn ta vui vẻ nhìn ngươi như người kia! Cho ta tiền chạy trốn đi! Miệng lại giờ giọng khiêm tốn: “Vương gia sao lại nghĩ như vậy, nô tỳ đối với vương gia là trước sau như một a!”

Mộc vương gia nhìn ánh mắt cùng lời nói Tổ Yên hoàn toàn đối lập, khỏe miệng không khỏi có chút run rẩy.

“Sao hân lại cho ngươi ngân phiếu?” Mộc vương gia thông thả bước chân tới gần Tổ Yên ngồi xuống cạnh chỗ nàng.

“A ~” Tổ Yên vừa nghe biến thái vương nhắc đến trong lòng lại nhói đau, gạt mình lập tức có phản ứng. Tên xảo trá! Thanh âm trong lòng càng lúc càng lớn. Ta muốn lấy lại những gì đã mất!

“Vương gia ~” Tổ Yên để tay ra phía sau, néo mạnh chân mình, nhò xuống vài giọt nước mắt. Ta xx a! Đau quá a ~ sớm biết thì nhẹ tay rồi. Trong lòng Tổ Yên hiện lên hình ảnh, chính nàng hướng ra biển gào lên: “Vô sỉ vì vinh!”

“Nga?” Mộc vương gia kinh ngạc nhìn thấy tiểu Yên rơi lệ. Trong lòng ngoại trừ kinh ngạc còn có cách nhìn khác về nàng. Nhưng là cái gì, bản thân hân cũng không hiểu được.

“Vương gia ~” Tổ Yên than thở khốc lóc, vẻ mặt buồn bã nhìn mộc vương gia.

Mộc vương gia trong lòng có chút rung động, nhẹ tay vuốt nhẹ nước mắt rơi trên mặt Tổ Yên, ôn nhu nói: “Chớ khóc!”

Nói xong, phục hồi lại tinh thần, mộc vương gia rút tay về. Ta, ta đang làm gì đây?

Nhìn gương mặt thanh tú chan đầy lệ, tâm ta tự dừng lại có cảm giác kỳ quái, đây rốt cục là cảm giác gì?

“Vương gia, ngài cũng biết thiếp còn có mẫu thân, hiện người sống rất khổ cực. Tuy là tiểu thiếp của phụ thân, nhưng lại bị đối xử thua cả hạ nhân. Chỉ trừ hạ nhân trong nhà, thì bất kỳ thê thiếp nào của phụ thân đều có thể ức hiếp. Nô tỳ, nô tỳ chỉ muốn kiếm chút tiền mua vài bộ xiêm y cho mẫu thân ~” Dứt lời, càng dùng thêm sức cúi đầu mình.

Tổ Yên nước mắt lưng tròng. Nức nở khóc từng tiếng, bờ vai cũng bắt đầu run run.

Mộc vương gia thấy nàng càng khóc càng hăng, trong lòng có chút hối hận. Tự hỏi, ta đối với nàng có tàn nhẫn quá không?

Nữ nhân trong phủ này chỉ biết đến hưởng lạc, không từ thủ đoạn nào mà chen ép người khác để củng cố địa vị mình, ta sao lại không biết không nên vì nữ nhân này mà hao tâm tổn sức.

Khi lão thương gia kia dâng nữ nhi cho ta, ta bắt quá cũng cho nàng như những nữ tử khác mà thôi. Nhưng có lẽ ta đã sai.

Sự bình tĩnh, cơ trí, quật cường của nàng, thủ đoạn xin tha thứ, ánh mắt hấp dẫn.

Sự nhu nhược hiếm thấy này của Tổ Yên làm trong lòng vương gia chột mềm đi, đưa tay ôm nàng vào lòng, an ủi nói: “Đừng khóc, đừng khóc.”

“Ta khóc, vì sao ta lại không khóc?” Tô Yên oán hận dùng nắm tay đánh vào người Mộc vương gia. Từ đầu là tự cấu mình để khóc, sau thì khóc vì nghĩ đến đoạn thời gian ủy khuất khi vừa xuyên qua đến đây, nước mắt cuối cùng cũng tuôn xuống: “Vì sao không thể khóc? Ta ngay cả khóc cũng không được à? Ngươi là tên hỗn đản, ô ô ô ô ô ô ~~~”

Mộc vương gia xám mặt, thật to gan, lại bắt đầu mắng ta.

“Ngươi là xú nam nhân, ta trêu ai ghẹo ai? Bị người ta đưa đến vương phủ, ta cũng phải chấp nhận, đến đây còn phải chịu khi dễ. Là ngươi khi dễ ta, tiểu thiếp của ngươi khi dễ ta, nha hoàn của tiểu thiếp ngươi cũng khi dễ ta!” Tô Yên càng nghĩ càng nổi nóng, càng nổi nóng lại càng thương tâm, “Các nàng đánh ta, hãm hại ta, còn muốn xé xiêm y ta! Ngươi khi đó ở đâu? Có giúp ta? Ngươi chỉ biết uy hiếp ta! Giờ lại bảo ta đừng khóc!”

Từng lời của Tô Yên như đá nặng ngàn cân, thật mạnh mà đánh vào lòng vương gia. Cho đến giờ, chỉ nhìn thấy được mặt kiên cường của nàng, thà chịu vào sãi phòng cũng không cầu xin, uy hiếp nàng, nàng lại dùng phương thức khóc tang để cầu xin tha thứ. Vậy người đang khóc như hoa rơi nước chảy này thật sự là nàng sao?

Đau lòng, ra cảm giác quái dị kia là đau lòng. Vì sao lại như vậy? Trước kia cũng từng có nữ nhân khóc trước mặt ta, nhưng chỉ khiến ta thêm phiền. Hiện ôm nàng trong lòng, lại sinh ra ý niệm hoang đường muốn che chở nàng.

“Ngươi bại hoại, chỉ biết ức hiếp ta! Ta vừa đến đây đã đánh ta, còn đẩy ta vào sãi phòng, không cho ăn uống, hại ta sốt đến gần chết. Bại hoại bại hoại! Ta muốn về nhà, ta muốn về nhà!” Tô Yên giãy dụa, muốn thoát khỏi vòng tay của vương gia. “Ngươi, ngươi lại còn vu oan ta câu dẫn nam nhân!”

Mộc vương gia trong lòng áy náy, phải, vừa rồi là ta có ý nói thế, bởi vì thấy nàng nhìn hấn cười, trong lòng liền nổi giận. Tay lại xiết chặt lấy nàng, miệng thì thầm: “Không được, thế nào cũng không cho ngươi đi, chỉ có thể để ngươi cạnh ta.” Ngươi là của ta! Tiểu Tô Yên! Ngươi là của ta. (Yư: còn anh là của e, hý hý.)

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Ý Niệm Hoang Đường

♥Edit: Yuri

Tiếng vọng trong lòng vương gia ngày càng lớn. Ngươi là của ta! Tô Yên! Ngươi là của ta. Đầu cũng không thể đi, chỉ có thể ở cạnh ta.

Mộc vương gia khờ khạo an ủi nàng: “Đừng khóc, đừng khóc. Sau này sẽ không còn ai có thể ức hiếp ngươi. Đừng khóc nữa.” Dem hai chữ đừng khóc tới lui nói không biết bao nhiêu lần.

Tô Yên khóc càng hăng, thuận tay đem nước mắt nước mũi tất cả bôi lên xiêm y biến thái vương. Trong lòng lòng đau khổ: Nghe muốn nhảm. Ngươi không đòi lời thoại được sao? Nước mũi toàn bộ bôi lên người ngươi, ai bảo trước kia dám đánh ta. Xứng đáng a.

Mộc vương gia vẫn nhè nhàng vỗ vỗ Tô Yên còn đang run rẩy khóc, hai chữ đừng khóc không ngừng lặp lại.

Thật lâu sau, Tô Yên trong lòng vương gia bình tĩnh trở lại, mới phát hiện hai người như thế này có bao nhiêu là ám muội. Tự mình tựa vào ngực biến thái vương. Hấn lại ôm chặt nàng, nhìn ta thân thiết. Vừa gần đầu liền cảm nhận hơi thở ấm áp của người kia.

“Á!” Tô Yên đẩy biến thái vương ra, nhón chân nhảy qua một bên. Biến thái vương ánh mắt phát ra tia hàn băng, vừa định nổi giận, lại bắt gặp được nước mắt chưa kịp khô trên mặt Tô Yên, lời định nói ra lại nuốt vào.

“Cái này cho ngươi, về sau nếu muốn mua gì cứ đi tìm tổng quản lấy bạc.” Mộc vương gia trong ngực lấy ra mấy tấm ngân phiếu đưa Tô Yên.

Tô Yên há to miệng, chăm chăm nhìn Mộc vương gia. Hai mắt lại chớp chớp, hôm nay tận thế sao?

Mộc vương gia nhìn biểu tình của Tô Yên, thấy nàng tự nhiên nhìn lên trời, lập tức hiểu tiểu yêu tinh này lại đang nghĩ lung tung cái gì. Có chút chán nản nói: “Thế nào, không cần? Nếu không cần thì bỏ vương thu lại.” Rút tay về vờ như thu lại ngân phiếu.

“Ồ! Sao lại không cần.” Tô Yên liền xáp lại, động tác nhanh, lại đẹp. Tay nhận lấy ngân phiếu trong tay Mộc vương gia, trông mắt muốn rút ra ngoài.

“Tạ vương gia ~ tạ vương gia.” Tô Yên trong lòng lầm rầm nói, ánh mắt lại không rời khỏi bàn tay cầm ngân phiếu. Nhưng tự dưng thấy có điều không ổn, lập tức thay giọng thê lương nói thêm: “Cuối cùng cũng có tiền mua xiêm y cho mẫu thân rồi.”

Mộc Vương gia lại trong lòng căng thẳng, nàng trước kia rốt cuộc quá thế nào ngày?

Mộc vương gia căng thẳng, cuộc sống trước kia của nàng là như thế nào?

Có được ba tờ ngân phiếu, Tổ Yên trong lòng như nở hoa. Đây là bao nhiêu tiền? Ba trăm lượng. Ba trăm lượng là bao nhiêu? Tổ Yên một chút khái niệm cũng không có. Thế giới này giá cả là như thế nào?

“ Bao nhiêu đây có thể mua được mấy bộ xiêm y?” Hai mắt Tổ Yên tỏa sáng nhìn thẳng ngân phiếu trong tay.

“ Hai mươi bộ trong gia đình bình thường.” Mộc vương gia cũng không hiểu vì sao mình lại kiên nhẫn mà giải thích cho Tổ Yên.

“ Oa!” Trong lòng Tổ Yên kêu lên kích động. Có tiền! Ta có tiền rồi!

Càng nhìn thấy Tổ Yên vui vẻ, lòng Mộc vương gia càng thất lạc, cuộc sống trước kia của nàng là thế nào?

Tổ Yên cẩn thận cất ngân phiếu vào, ngẩng đầu nhìn Mộc vương gia, cười sáng lạn: “ Vương gia, ngài khát nước rồi, nô tỳ châm trà cho ngài a.” Dứt lời, nhắc lấy ấm trà trên bàn.

“ Không cần.” Mộc vương gia nhẹ giọng ngăn lại, ôn nhu kéo lấy Tổ Yên, “ Muốn ăn gì? Ta đưa người đi ăn.”

Tổ Yên cứng người, da gà nổi lên. Giọng điệu ôn nhu như vậy? Đây là biến thái vương sao? Không xưng bốn vương với ta. Hắn bị nhũn não à?

Tổ Yên liếm liếm môi, nhin không đưa tay lên trán biến thái vương. Nếu đưa tay lên kiểm tra xem hắn có sốt không, không chừng mình lại bị chết thảm a.

“ Tiệc củ cải, người thấy thế nào? Ta phân phó Trích Tinh Lâu đại trù tối nay làm một bàn.” Mộc vương gia như cũ dùng thanh âm nhỏ nhẹ nói với Tổ Yên, sợ rằng mạnh giọng thêm một chút cũng khiến Tổ Yên hoảng sợ.

Tổ Yên há to miệng, củ cải!!! Không cần a! Ta sao lại đi thích ăn củ cải a? Người này ngu ngốc! Nhưng giờ phải nói thế nào a? Chẳng lẽ nói, có điên mới ăn củ cải, là ta xem người như củ cải a.

Vừa rồi đang là địa ngục, nháy mắt lại biến thành thiên đường. Tổ Yên nghĩ nhanh, tên biến thái vừa mới định xuống tay định bóp nát cằm mình với tên nam nhân ôn nhu bây giờ là cùng một người sao?

Ta không phải đang mơ chứ? Sờ lại ngân phiếu trong người, hình như không phải mộng nga. Trước kia toàn hung hăng với ta, bây giờ bị lương tâm cắn rứt nên đổi tốt với ta? Mới nghĩ đến đó, Tổ Yên lập tức tự phun ra. Ta khi nào thì có ý nghĩ ngây thơ như vậy?

Chẳng lẽ, hay là, tên biến thái vương này đã thích ta? Tổ Yên nhìn thấy ánh mắt ôn nhu của Mộc vương gia, lại tự giật mình vì ý niệm hoang đường trong đầu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Mặc Cả

♥Edit: Yuri

Mộc vương gia vẫn ôn nhu nói: “ Ta lập tức sai người đi Trích Tinh Lâu phân phó...”

“ Khoan khoan!” Tổ Yên vội vàng lên tiếng ngăn lại, nói chơi sao, tiệc củ cải! Cho ai ăn, cho tên biến thái vương người ăn a?

Mộc vương gia biểu tình nghi hoặc: “ Sao thế?”

“ Không ăn củ cải, ha ha ~ đổi món đi.” Tổ Yên cười giả tạo, môi không thay đổi mà vẫn nhếch nghiêng bốn mươi lăm độ

“ Người không phải thích ăn củ cải sao?” Mộc vương gia nhìn Tổ Yên cười không tự nhiên, có chút khó hiểu.

Ta thích cái đầu người a! Người là cái đồ củ cải! Tổ Yên trong lòng đau khổ, nhưng chỉ dám giữ trong lòng. Ngoài miệng vẫn là: “ Hôm đó đã ăn nhiều củ cải, ha ha, hôm nay muốn thay đổi khẩu vị, đổi món khác đi.”

“ Nga? Đã vậy, cứ đến Trích Tinh Lâu rồi chọn.” Mộc vương gia dứt lời, tay liền kéo Tổ Yên đi ra hướng cổng vương phủ.

Được ra ngoài? Tổ Yên càng ngày càng gần đại môn, ánh mắt sáng rõ. Ta chưa từng được đường đường chính chính mà ra ngoài lần nào. Lần trước bị

tên Ninh vương gia rành hơi kéo ra đại môn, nhưng mà liền đó lại bị lôi lên xe ngựa, cũng chưa được nhìn kỹ cảnh sách bên ngoài. Khi xuất giá cũng chỉ ngồi kiệu nhỏ, cái gì cũng chưa nhìn thấy qua.

Đường xá cổ đại trông ra sao? Tổ Yên tò mò muốn chết đi được. Muốn nhìn, cực kỳ muốn nhìn thấy nó đáng vẻ thế nào. Biến thái vương hôm nay tâm tình có vẻ tốt, hay mình thử được voi đòi tiên xem sao? Nghĩ vậy, Tổ Yên nhẹ nhàng hỏi: “Vương gia, Trích Tinh Lâu có xa không?”

Mộc vương gia cảm thấy kỳ quái với câu hỏi của Tổ Yên, nhưng vẫn hào tâm trả lời: “Không xa, chúng ta đi xe ngựa, sẽ không mệt.”

“Không phải, không phải ý đó.” Tổ Yên liên tục xua tay, “Nô tỳ, nô tỳ chỉ muốn nhìn phổ xá một chút, vì chưa từng được thấy qua. Nếu nói không xa, có thể cùng đi bộ đến đó không?”

Lời vừa nói ra, Mộc vương gia biến sắc. Tim Tổ Yên lại nổi trống, xong rồi, biến thái vương này quả nhiên hi nộ vô thường, lại sắp phát tác rồi. Ai ngờ, biến thái vương lại đổi sang sắc mặt trầm tĩnh, ôn nhu nói: “Được, chúng ta đi bộ, sau này cũng không cần tự xưng nô tỳ.” Tổ Yên si ngốc há hốc miệng, cái này rốt cục là sao?

Tổ Yên không biết rằng Mộc vương gia nghe nàng nói tới giờ vẫn chưa thấy qua cảnh đường phố, trong lòng lại thấy chua xót, tự hỏi bản thân có phải đã đối xử với nàng có quá đáng lắm không?

Cứ như vậy, Mộc vương gia dẫn Tổ Yên chậm rãi bước đi, xa xa phía sau là một đám thị vệ.

Tổ Yên đứng giữa ngã tư đường rộng lớn, nhìn Đông nhìn Tây. Hai bên ngã tư là cửa hàng muôn màu, muôn vẻ, Tổ Yên không kịp nhìn kỹ. Oa! Đó là cửa hàng ngọc a? Oa, bên kia là bán vải vóc, có phải vải may xiêm y đều mua ở đó? Kia có phải là tiệm bán thức ăn vặt? Bán cái gì mà gọi là táo đỏ khô? Thực phong phú nha, ha ha. Ai dám nói cuộc sống cổ đại đơn điệu đâu?

Tổ Yên nhìn kỹ vào cửa hàng ngọc khí, bước chân chậm lại, nhón nhón chân lên. Ngọc a! Ngọc cổ đại a. Lúc trước mình từng phá hỏng cái ngọc gì mà gọi là Bích Tâm ngọc hình như là rất đẹp nha.

Mộc vương gia cảm nhận được tốc độ người kẻ bên đột nhiên chậm lại, mới theo ánh mắt Tổ Yên mà nhìn qua cửa hàng ngọc khí. Ngọc khí điểm? Mộc vương gia chột mím cười, lời Tổ Yên đi nhanh hướng ngọc khí điểm.

Tổ Yên ngạc nhiên theo sau. Ông chủ ngọc khí điểm thấy nam nhân hoa phục vừa vào cửa có khí độ bất phàm, biết ngay là người không phú cũng quý, vội vàng ra đón tiếp,

Tổ Yên nhìn nhưng mảnh ngọc rực rỡ muôn màu, ánh mắt chuyển thành hình nguyên bảo. (Yu: nhắc lại cho ai quên. Nguyên bảo: \$ \$ nè) Thiết nhiều a ~~~ oa, mảnh ngọc này thật khá nha. A, trăm ngọc này cũng đặc biệt lắm nha. A! A! Lại còn có gổ ngọc. Gổ ngọc lớn vậy thì hết bao nhiêu tiền lận?

Mộc vương gia buồn cười nhìn đồng tác Tổ Yên. Chỉ cần nàng muốn, đừng nói những thứ này, ngọc khí cực phẩm muốn bao nhiêu cũng có. (Yu: đại gia a!!!) Đột nhiên Tổ Yên bị một chiếc vòng ngọc hấp dẫn. Mặt trên có khắc hoa sen tĩnh xảo, nhìn rất sống động, như trong suốt.

“Ông chủ, cái này bán thế nào?” Tổ Yên trong lòng thầm nói, đừng là đồ quý nha. Sờ vào ba trăm lượng trong ngực áo, đây là phí bỏ trốn a, nếu là đồ quý thì không đủ mua.

“Cô nương thật là người tinh mắt ~~~ vòng tay này ~~~” Ông chủ chuẩn bị tư thế, định thao thao bất tuyệt.

“Được rồi, bao nhiêu tiền?” Tổ Yên không chút khách khí cắt ngang lời ông chủ tiệm. Chủ tiệm ngưng ngừng sờ sờ mũi, nói: “Ba trăm lượng.”

“Ba trăm? Người ăn cướp sao!” Tổ Yên nổi giận, tên gian thương! Chẳng lẽ hán biết ta đang có ba trăm lượng nên mới nói thế? “Tám mươi hai lượng, bán hay không?” Tổ Yên mặc cả.

Lão chủ tiệm mở to miệng, đã từng mặc cả qua bao người, chưa thấy ai có thể trả giá chuẩn như vậy, giỏi như vậy. “Không được, giá cô nương cho quá thấp.” Ông chủ liên tục lắc đầu. Tám mươi hai lượng. Vậy ta còn kiếm được lời gì nữa.

“Tám mươi lăm.” Tổ Yên khế cắn môi.

“Hai trăm.” Ông chủ cũng cắn răng. Quan hệ giữa cô nương này cùng vị công tử hoa phục mỹ lệ kia rốt cục là cái gì a? Vì sao mỉm cười nhìn nàng tự mặc cả mà lại không lên tiếng.

“Lên thêm một chút! Ông chủ, chín mươi hai lượng!” Tổ Yên mạnh tay vỗ lên bàn.

Ông chủ tiệm vẻ mặt đau khổ, hôm nay xem lịch là ngày không may, chẳng lẽ là chỉ điều này? Chột dạ nhìn thị vệ xa xa đằng trước, vị nhân gia này là thân phận gì? Tuân mỹ như thế, trên người lại tản ra khí phách. Chẳng lẽ là Mộc vương gia hay là Ninh vương gia? Hôm nay như thế nào lại gặp phải người này?

“Một trăm lượng, không thể hơn!” Tổ Yên lo lắng sẽ không mua được, đưa tay chạm nhẹ vào ngân phiếu trong lòng.

Ông chủ trái tim tan nát, so kè lâu như vậy, lời chỉ có hai mươi lượng, còn phải trừ các loại chi phí. Ông chủ tiệm khó nhọc gói lại vòng tay đưa cho Tổ Yên đang vui vẻ đứng một bên.

Mộc vương gia buồn cười xem đến cuối buổi, mới đem ngân phiếu trong người đưa cho ông chủ tiệm. Bàn tay chuẩn bị lấy tiền trong người của Tổ Yên liền ngưng lại. A! Biến thái vương giúp ta trả tiền? May mà ta kịp thời ngừng tay. Nhưng trong lòng lập tức khóc thét. Vì cái gì, vì cái gì biến thái vương không nói sớm là sẽ giúp ta trả tiền? Sớm biết ta sẽ không cùng ông chủ tiệm mặc cả. Hắn nói ba trăm ta trả bốn trăm.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hồ Ly Đục Lại Tới

♥Edit: Yuri

Đọc theo đường đi, Tổ Yên ngây ngốc nhìn vòng tay của mình. Đây không phải mơ à? Trước đây ta còn chịu bị khi nhục đến chết đi sống lại, giờ lại được theo biến thái vương đến từ lâu ă?

Vừa rồi biến thái vương lại còn ôn nhu đeo vòng tay cho ta, ta vừa định gãy, nhìn đến gương mặt không hồn giận của hắn, lại ngoan ngoãn để hắn đeo cho mình. Biến thái vương có thể ôn nhu như vậy sao? Tự nhéo mình, xem có phải đang mơ không. Tay vừa đưa đến đùi, lại nhớ tới lần trước tự làm đau đến vậy, tốt hơn là nên bỏ cách này.

Lâu Tinh Trích ~~~~ Tổ Yên vẫn theo thói quen đọc từ trái sang phải. Chữ phồn thể thật là phiền toái, nét bút nhiều như vậy. Vào từ lâu, nhìn thấy từ tiểu nhị, đến đại chương quầy, đều hướng Mộc vương gia cúi đầu khom lưng, ý tưởng lớn lao trong lòng Tổ Yên lại nổi lên. Kẻ có tiền! Ta nhất định phải làm kẻ có tiền!

“Thực đơn thức ăn vẫn như cũ.” Mộc vương gia nhẹ nhàng băng quơ nói với tiểu nhị đang cung kính đứng bên. Tiểu nhị hạ giọng vâng lệnh rồi rời đi.

Tổ Yên lại chuyển hướng nhìn sang nội thất. Bài trí không tệ, ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy sông. Bên sông có khóm trúc, mơ hồ còn có người đang câu cá. Đây là khung cảnh nhân hạ trong TV thường chiếu à. Mộc vương gia nhìn theo ánh mắt Tổ Yên, sông? Có gì đẹp sao? Khóm trúc? Thuyền hoa vương phủ so với cái này còn đẹp hơn.

Tiểu nhị đem món thứ nhất dọn lên, trông mắt Tổ Yên muốn rút ra ngoài. . Cái này mà gọi là thực đơn à? Thực đơn thường thì ít món mà phải không? Từ lâu này thoát nhìn xa hoa như vậy nhiều lắm cũng chỉ có mười món đặc biệt thôi. Hiện trên bàn đã đầy mà tiểu nhị vẫn còn đem lên tiếp.

Ngon! Tiến lên! Tổ Yên cầm đũa gấp rau, đột nhiên lại cảm thấy có điểm không thích hợp. Ngẩng đầu nhìn về mặt mỉm cười của Mộc vương gia, ngập ngừng nói: “Vương gia, mời.” Mộc vương gia lại bật cười thành tiếng: “Hảo, không cần ngại lo, cứ ăn đi.”

Tổ Yên nhìn kỹ lại mặt Mộc vương gia, không giống như giả vờ, bây giờ mới tên tâm mà tiến lên nha. Tổ Yên hăm hở ăn. Phải biết rằng, kiếp trước, nàng cho rằng nhân sinh có ba loại đại hưởng thụ. Ăn, được ăn ngon. Ngủ, ngủ thẳng giấc. Còn cái kia, không nói ra chắc mọi người lại nghĩ ta muốn có tiền đến đến rút gân chứ gì! Sai, sai lầm to. Tổ Yên nhấc ngón trỏ lắc qua lắc lại, thật ra tiền đủ dùng là tốt rồi. Còn đại hưởng thụ cuối cùng là....

Tổ Yên đang ăn uống vui vẻ, cửa phòng lại mở ra, một thanh âm đột ngột theo cửa truyền đến.

“Vương huynh, thật là đang có tâm trạng tốt à.” Không cần nghĩ cũng biết người ngoài cửa là kẻ có gương mặt giống như đúc biến thái vương, Ninh vương gia.

Tổ Yên nhìn thấy mi mắt Mộc vương gia đột nhiên hạ xuống. Trong lòng thầm nghĩ không ổn. Tên âm hồn bắt tán thừa hơi hồ ly đục như thế nào lại xuất hiện ở đây à. Tâm trạng bất an thì làm sao ta tiêu hóa nổi đây?

Gương mặt Mộc vương gia thâm trầm như nước, không nói một lời lạnh lùng nhìn Ninh vương gia.

Ninh vương gia nhìn đôi đũa đang đưa ra giữa không trung của Tổ Yên, mỉm cười: “Thì ra hoàng huynh đi cùng giai nhân à? Ai nha, đây không phải Tổ Yên sao? Thật trùng hợp nha.”

Tổ Yên ngẩng đầu nhìn tên hồ ly Ninh vương gia, rồi nhìn sang Mộc vương gia lúc này mặt cũng thành màu đen, có chút run rẩy. Tên hồ ly đục này, có tình tim ta mà. Trùng hợp cái rắm!

“Hoàng huynh, không ngại cùng đệ dùng cơm chứ?” Ninh vương gia không từ bỏ mục đích, tiến đến ngồi cạnh Tổ Yên. Gương mặt Mộc vương gia đen đến muốn thành than.

Ninh vương gia mặt mày rạng rỡ nhìn Tổ Yên mỉm cười, nói: “Tổ Yên cũng không để ý chứ?”

“Ta để ý à.” Tổ Yên nghiêng đầu khinh bỉ nhìn Ninh vương gia. Lời vừa nói, gương mặt tươi cười rạng rỡ của Ninh vương gia đột ngột đông cứng, ngồi không được mà đứng cũng không xong. Mộc vương gia vẻ mặt ngạc nhiên, khóe miệng lại cong lên một chút.

“Ninh vương ta, ta và ngài cũng không phải là quen thân gì cho lắm.” Tổ Yên hàm hừ vài tiếng. Người là đồ hồ ly đực, lần trước không đưa ngân phiếu cho ta, giờ lại đến cản trở ta ăn. Thật khó khăn mới có hôm biến thái vương tâm tình tốt, dẫn ta đi ăn ngon, người còn đến gây rối. Tìm chết a?!

Ninh vương gia kinh ngạc nhìn Tổ Yên, chuyện gì đây? Sao lại nói thế với ta? Ninh vương gia chớp chớp mắt, rồi tròn mắt nhìn, hi vọng Tổ Yên cũng nháy mắt với mình.

Đáng tiếc, ánh mắt Tổ Yên nhìn lại hần lại hoàn toàn không giống nhau. Trong đó rõ ràng viết: Không chào đón người!

“Ha ha~” Mộc vương gia ngồi bên đột nhiên bật cười, thanh âm lạnh lùng lại mang theo vẻ cực kỳ vui sướng khi thấy người gặp nạn, “Người luôn phong lưu phóng khoáng, ôn nhu hào phóng Ninh vương gia, hôm nay, cũng bị người ta sập cửa a.”

Ninh vương gia quay đầu nhìn Mộc vương gia, lại trừng mắt nhìn Tổ Yên, đầu có chút hoang mang. Nhưng có một điều hần hiểu được, chính là: Hần bị cự tuyệt! Bị cự tuyệt đến mất mặt!

Tổ Yên nhìn thấy Ninh vương gia đang hóa đá, cũng không thèm để ý, xoay đầu tiếp tục tấn công mỹ vị trước mắt. Dường như biến thái vương không mấy cảm tình với đệ đệ hần, vừa rồi còn vui sướng khi đệ hần gặp họa. Có biến thái vương làm chỗ dựa rồi, không sợ đắc tội với hồ ly đực. Nghĩ vậy, khẩu vị Tổ Yên trở nên tốt, uống ngụm trà rồi lại tiếp tục với mỹ vị trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26: Đồ (Đánh Cược)

♥Edit: Yuri

Ninh vương gia hóa đá, nhìn thấy ánh mắt trên tức của Mộc vương gia, trong lòng dâng lên cảm giác thảm bại chưa từng có.

Ninh vương gia ngượng ngùng ngồi xuống cạnh Mộc vương gia. Tổ Yên ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái rồi lại tiếp tục ăn.

Kỳ thật nhìn hai gương mặt tuyệt mỹ như đúc nhau cũng thật vui mắt. Gương mặt không biết đã mê hoặc bao nhiêu nữ nhân, đáng tiếc tính cách lại ác liệt. Một kẻ là hi nộ vô thường lãnh băng biến thái vương, một kẻ là rảnh hơi phúc hắc hồ ly đực. Cả hai là cùng một bảo thai, sao tính cách lại cách lại khác xa như vậy?

Trên bàn ăn, không khí cực kỳ quý dị, Mộc vương gia không nói một tiếng lạnh lùng nhìn Ninh vương gia, trong mắt Tổ Yên chỉ thấy mỹ vị trên bàn, bản thân thì ăn một cách vui vẻ.

Ninh vương gia mấp máy môi, nghĩ cách làm dịu không khí.

“À ~ Tổ Yên, người làm cách nào để phân biệt hai ta?” Ninh vương gia suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng tìm ra đề tài. Bản thân hần cũng hứng thú, hoàng huynh khẳng định cũng vậy.

Quả nhiên, Mộc vương gia vừa nghe, tinh thần lập tức tỉnh táo, cũng không còn lạnh lùng nhìn Ninh vương gia, nhướn người lên, tò mò nhìn Tổ Yên, chờ nàng trả lời.

“Các người ~ ngoại hình ~ giống nhau, thần sắc ~ không giống nhau.” Tổ Yên miệng đầy thức ăn, ngọng ngịu nói.

Hai tuyệt sắc mỹ nam tử đồng thời cùng liếc mắt nhìn nhau, Mộc vương gia trực tiếp lấy đi đĩa trên tay Tổ Yên, nghiêm mặt nói: “Nói rõ ràng, ý người là sao?”

Tổ Yên bất mãn nhìn theo chiếc đĩa đang rời xa mình, lại nhìn thấy hai gương mặt giống nhau đang cấp thiết nhìn mình. Tổ Yên có gắng nhấn nài, ai bảo biến thái vương là cái nồi com của mình chứ. Nhấn nhấn.

“Khí chất của hai người không giống nhau.” Tổ Yên nhìn hai gương mặt tuyệt mỹ giống nhau, nghiêm giọng nói.

“Không giống như thế nào?” Hai người cùng lên tiếng hỏi.

Tổ Yên nghiêng đầu, miệng mở nhỏ, vài âm thanh theo đó phát ra: “Muốn nghe nói thật hay nói dối?”

“Đương nhiên là nói thật!” Hai người lại một lần nữa cùng nhau lên tiếng.

“Nhưng phải cam đoan, ta nói xong không được trách tội ta a.” Tổ Yên ngồi thẳng người, đối diện hai người họ.

“Mặc kệ người nói gì, ta cũng bỏ qua.” Tổ Yên chờ hai người cùng cam đoan, mới chậm rãi nói.

“Mộc vương gia có vẻ nội tâm, có vẻ lạnh lùng. Khiến cho người khác có cảm giác âm lãnh. Ninh vương gia lại như ánh mặt trời” Nói đến đó, Mộc vương gia như muốn nổi giận, Ninh vương gia mặt mày lại hớn hở vội vàng kéo Mộc vương gia, vui vẻ nói: “Tiếp tục, tiếp tục ~”

Tổ Yên liếc mắt nhìn Mộc vương gia đang nổi giận, thản nhiên nói: “Người vừa rồi nói là mặc kệ ta nói gì cũng đều bỏ qua.” Mộc vương gia giận dữ ngồi xuống. Ninh vương gia lại cười tà mị..

“Ta nói tiếp, Ninh vương gia lại khiến người ta có cảm giác như ánh mặt trời, kỳ thực là do nhìn sai. Hắn là loại ngoài thì thon thối nói cười mặt trong thì một bồ dao găm. Đơn giản gọi là phúc hắc, ý tứ chính là bề ngoài thì là người tốt, còn bên trong kỳ thật ~~~~~” Ninh vương gia nghe đến đây, gương mặt tươi cười trở nên đông cứng, con giận nổi lên.

Mộc vương gia lại giữ chặt Ninh vương gia đang bồng bồng lửa giận, vui sướng khi thấy hắn gặp họa, mở miệng khuyên nhủ: “Vừa rồi ai cam đoan nghe xong cái gì cũng không truy cứu?” Ninh vương gia khóe miệng run rẩy, sắc mặt tái xanh, phát mạnh tay, đi ra ngoài cửa.

Tổ Yên le lưỡi, hình như lời mình vừa nói sẽ khiến mình gặp rắc rối. Nhìn Ninh vương gia giận dữ rời đi, Tổ Yên mới xoay đầu nhìn gương mặt lãnh nghiêm của Mộc vương gia.

Tổ Yên vội vàng cúi đầu, lộ ra bộ dáng tiểu tức phụ ủy khuất, ngoan ngoãn ngồi không dám nhúc nhích.

“Biết sai rồi sao?” Mộc vương gia trêu chọc hỏi.

“Biết sai rồi.” Tổ Yên nhu nhược trả lời.

“Biết sai ở đâu không?” Mộc vương gia vẫn như cũ trêu chọc.

“Ta sai lầm rồi, vương gia, ta sai ở chỗ không nên nói thật, từ đầu nói thật đã là có tội, nhưng ta lại quên. Hối hận không kịp, hối hận không kịp ~~~” Nói xong lời cuối, Tổ Yên lại cố gắng ép ra vài giọt nước mắt.

Gương mặt Mộc vương gia như muốn rớt xuống, dở khóc dở cười. Tiểu yêu tinh này nhận sai ở chỗ nào, vẫn tiếp tục trêu chọc ta?

Tổ Yên mắt vẫn chú ý nhìn vẻ mặt biến thái vương. Nàng đang đánh cược, cược biến thái vương sẽ không nổi giận, cược biến thái vương thật sự động tâm với mình. Trong lòng cũng nảy sinh mâu thuẫn. Hy vọng biến thái vương sẽ không nổi giận, sẽ không trừng phạt nàng, lại có chút hi vọng biến thái vương thực sự nổi giận, ném nàng vào sãi phòng.

Vì nàng hiểu được, lần này biến thái vương không nổi giận với nàng, nói lên biến thái vương đối với nàng đã động tâm. Nếu thực sự như vậy, nàng phải làm gì bây giờ?

Tổ Yên lòng dạ rối bời. Hắn quả nhiên là người ngoài lạnh trong nóng. Kỳ thực hắn cũng thật đáng thương. Xung quang toàn là nữ nhân tâm kế, ham hư vinh, mấy ai thực sự quan tâm hắn đâu? Người bên cạnh đều sợ hắn, có ai đối xử thật lòng với hắn? Người như thế, một khi đã động tâm, sẽ hoàn toàn chìm đắm, ta phải làm sao bây giờ? Thuận miệng nói ra củ cải, hắn vẫn nhớ trong lòng. Lợi dụng sự sùng ái của hắn để bỏ trốn? Như vậy có được không? (Yu: không! Thí chủ nên chuyên tâm mà theo soái ca đi =.=)

Mộc vương gia nhìn thấy sắc mặt ngày càng ảm đạm của Tổ Yên, tâm chợt nhói, nghĩ đến bản thân đang dọa nàng, nhẹ giọng an ủi nói: “Không trách người, đã nói là mặc kệ người nói gì đều bỏ qua.”

Mộc vương gia càng ôn nhu, Tổ Yên càng khó chịu, chậm rãi ngẩng đầu miễn cưỡng mỉm cười: “Tạ vương gia.”

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Phân Thắng Thua

♥Edit: Yuri

Tổ Yên tay vẫn còn run. Ván cược này làm sao để xác định thắng thua? Ta là thua hay thắng?

“Tốt rồi, đã nói không truy cứu thì sẽ không truy cứu.” Mộc vương gia ôn nhu nói xong, đem dưa ăn lần nữa để vào tay Tổ Yên. Tổ Yên đỡ dẫn ngồi, tiếp tục ăn. Thức ăn ngon trong miệng lúc này lại nhạt như nước ốc. (Yu: ốc hấp sả ớt nước ngon lắm á, không nhạt đâu tỷ ơi, Ôi ta xem TT^TT)

Ban đêm, Tổ Yên lặn qua lộn lại thế nào cũng không ngủ được, trong đầu toàn là hình ảnh biến thái vương hung hăng tát tai nàng, một hồi lại là biến thái vương ôn nhu bảo nàng ăn bữa tiệc toàn củ cải, lát sau lại là cảnh đêm hôm đó hấn ức hiếp nàng, một hồi lại hiện ra cảnh ban ngày biến thái vương ôn nhu đeo vòng tay cho nàng.

Giờ phút này sao tâm trạng ta lại rối như tơ vò thế này? Thế nào cũng không ngủ được.

Ngày hôm sau, Tổ Yên hai mắt thâm quầng xuất hiện trước mặt biến thái vương. Một vương gia nhìn thấy Tổ Yên tiêu tụy, kinh ngạc cả người, vội hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì.

Tổ Yên bĩu môi, không thèm để ý. Trong lòng lại đau khổ, chẳng lẽ ta nói bởi vì nhìn thấy người nên buổi tối ngủ không được à?

Một vương gia vẫn lo lắng nhìn Tổ Yên, trong lòng lại xem nàng như chú gà con. Lão đại à, làm ơn đi, đừng dùng ánh mắt này nhìn ta à. Chịu không nổi, ta thực hi vọng người vẫn như trước to tiếng quát tháo nha. (Yu: tỷ thích bị ngược sao??? Hừm sống trong phúc mà ko biết phúc, đi chỗ khác để e zô thể cho. Hắc hắc)

Một vương gia thấy Tổ Yên có vẻ mệt mỏi, nhẹ giọng nói: “Hôm nay vốn định mang người đi ngắm hồ, nhưng nếu không thoải mái thì về phòng nghỉ ngơi đi.” Tổ Yên vừa nghe, lập tức ngẩng đầu, tinh thần hăng hái trở lại: “Không hề không thoải mái ~ ta khỏe lắm.” “Thật sao?” Một vương gia nhìn hai quầng mắt to đen của Tổ Yên, cảm thấy lời nàng vừa nói không có chút nào là thuyết phục.

“Thật, thật mà!” Tổ Yên đưa tay lên đầu (Yu: như chào cờ ý các nàng), “Vương gia xem, ta rất có tinh thần.”

Một vương gia bật cười: “Tốt lắm, đi thôi.”

Ngồi xe đi đến bờ hồ, Tổ Yên theo sau vương gia bước xuống xe ngựa, mới nhìn thấy cạnh bên hồ có chiếc thuyền hoa trang hoàng xa hoa thật lớn. Oa, đẹp quá. Kiep trước mình còn chưa từng được đi du thuyền nữa. Không nghĩ tới, đến thế giới này lại có cơ hội được ngồi trên thuyền hoa được chiếu trong TV nha.

Cạnh hồ đã có người chờ nghênh đón, theo quy củ mà đứng xếp hai bên hàng, nhìn thấy vương gia đến, lập tức thỉnh an: “Tham kiến vương gia.” Tổ Yên bị làm cho kích động suýt nữa hô lên ‘Đồng chí trưởng vất vả rồi’

Tổ Yên trong lòng nghĩ ~~~ thì ra kẻ có tiền sướng như vậy. Trước kia ta nghĩ có tiền đủ xài thôi cũng tốt rồi. Có điều, đến thế giới này, tiền hình như rất hữu dụng à. Như cái xe ngựa mình vừa ngồi đó thôi, không hề xóc tí nào. Nhìn lại thuyền hoa, rồi lại đến nhóm người nghênh đón biến thái vương, chắc chắn ~~~ sở thích cũng cao quá chứ?!

Lên thuyền hoa, Tổ Yên Đông nhìn nhìn, Tây sờ sờ, hoàn toàn không nhìn tới ánh mắt đám đông kinh ngạc cùng khinh thường đang nhìn mình. Một vương gia thì thật nuông chiều nhìn Tổ Yên.

Đội Tổ Yên ngồi xuống, Một vương gia sai người cho thuyền rời bến. Chiếc thuyền chậm rãi bơi ra phía giữa hồ.

Đẹp quá! Tổ Yên cảm thán. Dương liễu lay nhẹ, mặt hồ gọn sóng, gió xuân phát phơ. Thuyền ra đến giữa hồ thì ngừng lại. Một vương gia bước ra khoa thuyền, vương tay gọi Tổ Yên: “Đến đây.”

Tổ Yên thần sắc phức tạp, do dự, bước đến. Một vương gia nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tổ Yên, hướng nàng đi xuống cuối thuyền. Tổ Yên cắn môi, hơi tựa đầu vào. Trong lòng nổi lên thanh âm: Không! Đừng đi xuống nữa.

Thuyền phu cùng nha hoàn xung quanh lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc. Một vương gia lại có thể ôn nhu nắm tay một phế thiếp?!

Tổ Yên yên lặng theo sau, trong lòng tự hỏi phải làm gì bây giờ. Một vương gia đột ngột dừng bước, xoay người mỉm cười nhìn Tổ Yên, chỉ tay phía đuôi thuyền: “Câu cá ~”

Tổ Yên ngẩn người. Hôm qua tại tửu lâu nàng cứ nhìn mãi ngư phủ ngồi cạnh khóm trúc câu cá. Biến thái vương lại để tâm đến chuyện đó. Không cần đối tốt với ta như vậy. Tổ Yên trong lòng nặng nề. Người đối xử tốt với ta như vậy, ta chạy cũng không an tâm à.

“Đến đây, cùng nhau thả câu.” Một vương gia kéo Tổ Yên còn đang sững sờ.

Tổ Yên cứng nhắc ngồi xuống. Đờ đẫn nhận cần câu, hai tay nắm cần câu không chút cử động. Một vương gia mỉm cười, cầm lấy cần câu trong tay Tổ Yên, nói: “Còn chưa gắn mồi, thì câu làm sao?”

Tổ Yên há to miệng, nga nga hai tiếng, không biết nên nói gì cho đúng.

Tổ Yên nhìn mặt hồ yên tĩnh, ngáp dài. Ai, xem ra, mình thật không có kiên nhẫn, không phải là người câu cá được à. Thì ra việc này thoát nhìn thì thoải mái, nhưng tự mình câu thì thật không kiên nhẫn nổi.

Đột nhiên, cần câu Một vương gia giật mạnh, hấn thu dây câu, một con cá chép đuôi vàng trời lên khỏi mặt nước. Tổ Yên nhìn đến choáng. Biến thái vương là cao thủ câu cá sao? (Yu: huynh còn là cao thủ những chiến khác nữa tỷ ơi, her her her)

Bên cạnh lập tức có người nịnh nọt. Cái gì mà “Chúc mừng vương gia, cá chép vàng là điềm lành xuất hiện.” “Chúc mừng vương gia.....” Tổ Yên nghe

mà mặt mày nhăn lại.

Mộc vương gia chú ý thấy vẻ mặt Tổ Yên, phát tay, ra hiệu cho mọi người lui xuống.

“Tổ yên,~~~~” Không chờ vương gia nói hết câu, Tổ Yên liền nói tiếp: “Vương gia, thả nó đi.” Con cá chép xinh đẹp, dưới ánh mặt trời, vẫy đuôi lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Đáng Giá Cùng Nguyên Ý

♥Edit: Yuri

“Thả?” Mộc vương gia ngạc nhiên nhìn Tổ Yên. Nàng quả nhiên tâm địa thiện lương.

“Thả nó đi đi. Nó thật đáng thương a. Thật đẹp a.” Tổ Yên đứng lên, mắt không rời cá chép vàng trong tay Mộc vương gia.

Nhìn thấy Mộc vương gia vẫn không động đậy, miệng cá chép vàng thì vẫn liều mạng hé ra khép lại muốn uống nước. Tổ Yên nóng nảy, tay chân luống cuống, miệng than thở: “Thả, mau thả đi, nói không chừng, ngàn năm sau nó sẽ đến báo đáp ngươi a.”

Mộc vương gia ngẩn ra, há to miệng: “A?” Dứt lời, cá chép vàng trong tay đã bị Tổ Yên thả lại vào hồ.

“Vừa rồi nàng nói cái gì báo đáp? Có ý tứ gì?” Mộc Vương gia ngây ngô không rõ tổ yên đang nói cái gì.

“Vương gia, ngươi xem, cá chép màu vàng rất hiếm thấy a! Đẹp nữa. Khăng định có linh tính. Ngươi thả nó, sau này nó đi tu luyện thành tiên sẽ báo đáp ngươi.” Tổ Yên thành thật nói.

Mộc vương gia cười hắc ra: “Sao lại có thể chứ? Cá chép tu thành tiên?”

“Sao lại không thể?” Tổ Yên nhìn thấy ánh mắt chê cười của Mộc vương gia, nói tiếp: “Dù sao ta chỉ biết động vật cũng có linh tính.”

“Có thể biết được sao?” Mộc vương gia thấy Tổ Yên hàm hồ, nhin không được hỏi lại.

“Có a. Ta biết nhiều nữa là khác. Có Hứa Tiên cứu tiểu Bạch Xà, tiểu Bạch Xà tu luyện ngàn năm thành người, đi tìm ân nhân chuyển thế, sau đó gả cho hần làm nương tử. Còn có người đã cứu tiểu Bạch Hồ, tiểu Bạch Hồ sau khi tu luyện ngàn năm cũng đi tìm ân nhân chuyển thế để báo đáp nha. Còn có nhạc khúc nữa.” Tổ Yên lách tách nói liên tục một hồi.

Kỳ thật Tổ Yên cũng không biết vì sao bản thân lại đi nói những chuyện hư vô huyền hoặc xưa cũ đó, chỉ là, nhìn thấy con cá chép vàng kia miệng hé ra khép lại làm nàng cảm thấy đau lòng, nghĩ nhất định phải cứu nó.

“Có chuyện như vậy? Còn có nhạc khúc?” Mộc vương gia hoài nghi nhìn Tổ Yên. Tổ Yên chợt dạ trừng mắt nhìn, nàng cũng biết chuyện đó chỉ là truyền thuyết xa xưa mà thôi. Hiện tại, nàng đành phóng lao theo lao: “Đương nhiên là có, không tin ta hát cho ngươi nghe.”

Mộc vương gia kéo nàng ngồi xuống, phần khởi nói: “Tốt, vậy nàng hát đi.” Ta cũng chưa từng nghe nàng hát qua.

Tổ Yên gãi gãi đầu, hát, ta không tốt về khoản này cho lắm, nhưng vẫn có thể xem là dễ nghe. Ít nhất không làm người đang ăn lãng phí thức ăn.

Tổ Yên khục khục cổ họng, ca từ bi thiết từ Tổ Yên chậm rãi ngân lên.

‘Duy nhất chỉ có hồ ly ta tu ngàn năm, chờ ngàn năm, cô độc ngàn năm

Hồng trần cuộn cuộn, ai gieo chi mầm tình yêu, bẻ người mờ mịt, ai uống chung rượu độc.

Khi thiếp yêu chàng, chàng là thư sinh nghèo chỉ biết có học.

Khi thiếp xa chàng, chàng đã bằng vàng đề danh, động phòng hoa chúc.

Có thể cùng chàng vũ lại vũ khúc xưa không, thiếp là Bạch Hồ chàng từng phóng sinh, phát tay áo, lời thề non hẹn biển đều hóa hư vô.’

Mộc vương gia khi thoáng nghe qua, khước miệng còn mỉm cười. Thế giới này làm gì có yêu hồ ngàn năm? Nhưng nghe đến cuối bài, sắc mặt lại thay đổi.

Trước mặt tựa hồ nhìn thấy ánh mắt bi ai của Bạch Hồ.

Hát xong, sắc mặt Tổ Yên cũng trở nên âm đạm. “Vương gia, có phải ngươi nghĩ rằng Bạch Hồ không đáng phải như thế?”

“Không đáng, không đáng ~ thư sinh kia có gì đáng giá khiến Bạch Hồ như thế?” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo cảm xúc của Mộc vương gia.

“Nhưng mà,” Tổ Yên nhìn Mộc vương gia, cười buồn. “Không phải có đáng giá hay không, chỉ là có nguyện ý hay không thôi.”

Mộc vương gia ngẩng vẻ mặt cười buồn nằng, trong lòng đau xót, đột nhiên thấy hoảng loạn. Hình bóng cười sảo của nàng như không thật, tựa hồ như muốn tan biến đi.

Mộc vương gia kéo Tổ Yên thật mạnh, ôm chặt nàng vào lòng. Cứ thế này, ôm chặt nàng, nàng sẽ không rời đi, đâu cũng không thể đi.

Tổ Yên cả kinh, giây dựa muốn thoát khỏi cái ôm của Mộc vương gia, ai ngờ hần lại càng ôm chặt nàng.

“Vương gia ~” Tổ Yên vịn vẹo thân mình, “Kỳ thật còn một đoạn nữa, ta chưa hát xong.”

Mộc vương gia lúc này mới buông lỏng bàn tay đang ôm chặt Tổ Yên ra, nhưng vẫn giữ nàng trong lòng mình. “Vậy nàng hát lại cho ta nghe.”

Tổ Yên thấp giọng nói: “Đây là lời hát của thư sinh kia.”

“Ta là thư sinh, thân cô thế cô, mười năm gian khổ học tập, bằng vàng để danh, rạng rỡ tở tở, sau đêm hoa chúc ta – nàng lại âm dương chia cắt, người – mà cách biệt.

Ta yêu nàng khi nàng còn là yêu hồ ngàn năm, ta mất nàng khi nàng đã thành mây khói, ngàn kiếp không hồi.

Có thể cùng nàng vũ lại vũ khúc xưa không, quay đầu nhìn lại đã là vĩnh biệt, khúc tiên vũ du dương, tiếng mưa du dương, kiếp này, kiếp sau là chỉ là hư vô’

Hát xong, Tổ Yên nghẹn ngào, hai mắt mờ mờ lung.

“Nói cách khác, thư sinh kia kỳ thật cũng yêu Bạch Hồ, nhưng Bạch Hồ vĩnh viễn không thể biết phải không?” Mộc vương gia thì thầm hỏi.

“Đúng vậy.” Tổ Yên thấp giọng nói.

Chuyện tình yêu không thể nói có đáng hay không, chỉ có thể nói có nguyện ý hay không.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Lập Nàng Làm Phi, Được Không?

♥Edit: Yuri

Trên đường hồi phủ, Tổ Yên ngồi trong xe không nói một lời. Ánh mắt nóng rực của Mộc vương gia cũng không rời khỏi người nàng, khiến nàng cảm thấy không thoải mái.

Về đến phủ, Mộc vương gia lập tức cho gọi tổng quản, an bài cho Tổ Yên dọn về Thanh Liên Các, tất cả vật dụng đều phải là cực phẩm. Tổ Yên không kinh ngạc như tổng quản, ngược lại chỉ cảm thấy bất an. Vì nàng hiểu, trong lòng Mộc vương gia đã có nàng.

Tin tức Tổ Yên trở về Thanh Liên Các nháy mắt đã truyền khắp vương phủ. Có người vui, có kẻ buồn. Tiểu Thảo thật cao hứng vì được phái đến hầu hạ Tổ Yên. Đám tiểu thiếp của Mộc vương gia lại vừa tức vừa hận. Chưa từng có phế thiếp nào có thể khiến Mộc vương gia tiếp tục sủng ái, chuyện này là thế nào?

Tổ Yên nhìn Tiểu Thảo mặt mày tươi cười hơn hờ, trong lòng lại càng thấy phiền não. Lấy ba tấm ngân phiếu cất giữ trong người ra, Tổ Yên thần người.

Nàng bây giờ rất sợ đối mặt với Mộc vương gia, sợ nhìn thấy ánh mắt nóng rực đó. Vì sao? Vì sao bản thân lại sợ phụ tâm hần, phụ tình cảm của hần. Người kia vừa lạnh lùng lại vừa ôn nhu, ta nên làm gì bây giờ?

Tổ Yên thở hắt ra, ngựa người nằm lên giường. Tiểu Thảo ngạc nhiên, không hiểu vì đâu mà Tổ Yên lại thờ dài. Chưa từng có nữ nhân bị đuổi khỏi

Thanh Liên Các còn có thể trở về, nhưng người trước mắt lại làm được.

Hôm sau, Tổ Yên tỉnh giấc sau khi đã ngủ no mắt, ngồi dậy mới phát hiện trời đã sáng choang. Mặc xong y phục bước xuống giường, vừa đứng lên, Tiểu Thảo liền đẩy cửa tiến vào. “Chủ nhân, người tỉnh?” Tiểu Thảo mỉm cười khi thấy Tổ Yên giật mình.

“A? Vì sao không gọi ta dậy? Giờ là giờ nào rồi?” Tổ Yên không chú ý đến cách xưng hô của Tiểu Thảo.

“Đã gần trưa.” Tiểu Thảo trả lời.

“Cái gì?” Tổ Yên khua khua chân, “Mau, mau, ta muốn rửa mặt, còn phải đến chỗ vương gia.”

Nhìn thấy Tổ Yên tay chân luống cuống, Tiểu Thảo suýt cười ra tiếng: “Không cần gấp, vương gia phân phó không cho đánh thức người, để người nghỉ ngơi thêm.”

Tổ Yên nghe xong, nhẹ nhàng thở ra, an tâm ngồi xuống. Tạm thời không cần đối mặt với hấn, hoàn hảo.

“Vương gia nói chờ chủ nhân tỉnh thì cùng dùng cơm trưa, sau đó đến hoa viên ngắm hoa.” Lời này của Tiểu Thảo làm Tổ Yên trong lòng nổi lên trận kêu gào.

Buổi chiều, tại hoa viên, Tổ Yên ngồi như tượng, chợt da đón nhận ánh nắng nóng rực từ Mộc vương gia (Yu: huynh zổng siu nhưm điện quang quá, phóng tia laze lung tung beng.) Trong đình chỉ còn nàng và Mộc vương gia, hạ nhân nhìn thấy ánh mắt đỏ đều tự động thoái lui.

Nhìn trên bàn đá đầy đủ các loại hoa quả cùng điểm tâm, Tổ Yên càng thêm chợt dạ. Mọi người lui hết cả rồi, biến thái vương muốn làm gì đây?

Hương xuân từ cây Hồng đậu tỏa ra khắp vườn, nhưng Tổ Yên lại không có tâm tình nào để thưởng thức. Bởi bàn tay to lớn của Mộc vương gia đang nắm chặt tay nàng.

“Tổ Yên ~” Mộc vương gia kẻ sát vào tai Tổ Yên phả hơi thở nhẹ nhẹ, “Ta lập nàng làm phi, được không?”

Tổ Yên kinh hoàng, thiếu chút nữa ngã nhào. Mộc vương gia kịp thời đỡ nàng, gương mặt tỏ vẻ khó hiểu.

“Ta ~ ta ~ ta chỉ là rất ~ thật là vui.” Tổ Yên toàn thân toát mồ hôi lạnh, khẩu thị tâm phi nói.

Mộc vương gia vừa nghe, vui vẻ cười đến sáng lạn, ngắm Tổ Yên chợt sững sờ. Nụ cười chân thật kia là của biến thái vương sao? Nụ cười thỏa mãn kia là từ kẻ lãnh băng, tàn khốc, vô tình Mộc vương gia? Nụ cười thuần khiết như tiểu hài tử.

Tổ Yên ngây ngốc nhìn kẻ đang mỉm cười, không biết phải nên nói gì cho đúng. Hấn trước kia chưa từng thích qua người nào a? Tổ Yên bị ý nghĩ trong lòng mình dọa đến phát sợ.

“Vương gia ~” Tổ Yên há miệng thở dốc, định nói gì đó, lại bị Mộc vương gia cản lại: “Ta lập tức phân phó tổng quản sắp xếp cho nữ nhân trong phủ. Sau này người mới chính là nữ chủ nhân duy nhất của vương phủ.”

Tổ Yên há hốc miệng, kinh ngạc nhìn Mộc vương gia gọi người tìm tổng quản, lại nhìn Mộc vương gia phân phó công việc cho tổng quản, toàn thân Tổ Yên đông cứng, trái tim như không còn đập. (Yu: cái nặt ng te kiu là chết lâm sản í a, tội tỳ quá, hết chết thật rồi lại chết lâm sản.)

Mộc vương gia phân phó xong hết mọi việc, xoay người mỉm cười nhìn Tổ Yên đang còn há hốc miệng. “Sau này, nàng là nữ chủ nhân duy nhất của vương phủ, ngày mai ta sẽ tiến cung bẩm báo mẫu phi.”

Đầu óc Tổ Yên như trì trệ, đây là gọi là chuyện gì?

Một trận gió nhẹ thổi qua, thổi bay những đóa hoa. Một cánh hoa bay đến vương trên mái tóc đen của Tổ Yên, Mộc vương gia nhẹ nhấc tay lấy cánh hoa xuống, lại vuốt nhẹ nhàng mấy sợi tóc rối của nàng. Bàn tay ấm áp vuốt trên gương mặt lạnh lạnh, Tổ Yên kinh hãi, từ khi nào, bàn tay hấn lại ấm áp như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thái Phi

Hôm sau, Mộc vương gia tiến cung, Tổ Yên ở lại Thanh Liên Các trong vương phủ, người như kiến bò trên chảo nóng.

Thực tâm mà nói, Mộc vương gia hể mà động tâm nhất định sẽ thành người chung thủy, qua hành động mấy ngày nay của hắn, ta sao lại không hiểu? Ngay cả tiểu thiếp trong vương phủ, toàn bộ đều đem thương cho bộ hạ.

Nhớ đến tiếng khóc than của những nữ nhân này ngày hôm qua, Tổ Yên liền run.

Tất cả đều chạy đến hoa viên, đau khổ cầu xin Mộc vương gia, nhưng hắn một chút cũng không chuyển. Duy chỉ có Di Hương một câu cũng không nói, gắt gao nhìn chằm chằm Tổ Yên. Ánh mắt hận thù kia khiến Tổ Yên kinh hãi. Cho đến tận khi nàng bị người lôi ra khỏi vườn, ánh mắt ngoan độc ấy vẫn không rời khỏi Tổ Yên.

Lúc ấy, trong lòng Tổ Yên thầm mắng, nhìn cái rắm, ngươi nghĩ ta muốn tranh nam nhân a! Ta là bị ép buộc. Không đáp ứng thì ta cũng xong đời, thôi thì đáp ứng trước rồi nghĩ biện pháp sau vậy.

Nhưng mà là biện pháp gì đây! Giờ phải làm sao a? Vẫn chưa nghĩ ra biện pháp gì. Trèo tường? Nhìn bờ tường cao xung quanh, thờ dài. Nghênh ngang đi thẳng ra đại môn? Tiểu Thảo và thị vệ là người chết sao? Lại thờ dài.

Mộc vương gia như bị kích động, chạy tới hoàng cung. Mẫu thân của Mộc vương gia cùng Ninh vương gia là – Hiền phi, là phi tử được tiên đế cực kỳ sủng ái, sinh cùng lúc hai hoàng tử, mà đại Hoàng đế cũng là do nàng sinh, địa vị dĩ nhiên là cao tận trời mây không gì phá nổi. Tiên đế băng hà, đương kim hoàng đế lên thay, liên phong nàng thành An quốc Thái phi. Chỉ cần hai chữ An quốc đã thấy được Hoàng thượng xem trọng nàng thế nào.

Mộc vương gia rào bước đến tẩm cung Thái phi, nhưng lại do dự chưa muốn vào. Trong lòng có chút khó hiểu, biểu hiện do dự này là ta sao? Vì sao trong lòng ta lại có cảm giác không thoải mái.

“Từ Mộc, ngươi tới rồi à.” Thái phi thân thiết gọi, “Còn không mau vào đây, vừa lúc có việc cần ngươi thương lượng.”

Mộc vương gia ngạc nhiên, nhìn nhìn Ninh vương gia đang đứng cạnh tươi cười, trong lòng lại nổi lên cảm giác bất an.

“Từ Mộc, ngồi đi, Từ Ninh, đứa nhỏ này, cũng ngồi đi.” Thái phi mỉm cười yêu thương nhìn hai đứa con đã lớn khôn của mình.

“Không biết mẫu phi muốn cùng Nhi thần thương lượng chuyện gì?” Mộc vương gia mở miệng.

Thái phi không đáp, mỉm cười phân phó nha hoàn rót trà, xong mới quay người nói: “Nghe nói trong phủ ngươi có một tiểu thiếp bị ngươi phế, hôm nay Từ Ninh đến cầu bản cung nói giúp xin ngươi được mang nàng đi, ngươi xem thế nào?”

Dứt lời, Mộc vương gia sắc mặt biến đổi, ngẩng đầu hung hăng nhìn người đang tươi cười sáng lạn, Ninh vương gia.

Thái phi nhìn thấy biểu hiện đó, khẽ nhíu mày. Hai đứa hài tử này cái gì cũng tốt, chỉ có điểm này lại không tốt. Cũng không biết kiếp trước mắc nghiệt gì, mà cả hai luôn bất hòa. Bất kể ta dùng cách nào giải hòa, cả hai vẫn như cũ thủy hỏa bất dung.

“Nhi thần e là không được.” Mộc vương gia lạnh lùng nói. Tay cũng nắm chặt thành quyền.

Thái Phi kinh ngạc: “Chỉ là một tiểu phế thiếp, cứ tặng cho Từ Ninh đi.” Đứa nhỏ này sao lại thế này? Chỉ vì cả hai bất hòa, Từ Ninh biết bản thân không thể lấy người, mới đến cầu ta. Đứa nhỏ này cả ta cũng như thế mà cự tuyệt.

“Nàng không phải là phế thiếp, sau này nàng chính là Vương phi của Nhi thần, là chính phi duy nhất! Nhi thần hôm nay đến là hướng mẫu phi bẩm báo việc này.” Mộc vương gia đứng lên, ánh mắt rạng ngời nhìn Thái phi, gần mạnh từ từ trình trọng nói. Dứt lời, quỳ xuống, “Mong mẫu phi thành toàn.”

Thái phi kinh ngạc nhìn Mộc vương gia đang quỳ, trong lòng cực kỳ hoảng sợ. Càng làm nàng sợ hơn là Ninh vương gia cũng quỳ xuống, cao giọng nói: “Nhi thần cũng nguyện lập nàng làm chính phi.”

Thái phi há to miệng, nhìn hai gương mặt y đúc nhau, đau đầu. Cả hai đều là người nếu kẻ này thích vật này, kẻ kia sẽ không thích, bây giờ lại vì một nữ nhân mà thành như vậy!

“Nhi thần tuyệt đối không đem nàng cho người khác, trừ khi bước qua xác nhi thần!” Mộc vương gia lạnh lùng liếc mắt nhìn Ninh vương gia, nói.

Ninh vương gia trong lòng càng thêm háo hức, nàng mới đây đã hấp dẫn y đến vậy sao? Đã trở thành quan trọng như vậy với y sao? Ngoài miệng vẫn dùng ngữ khí kiên định: “Nhi thần cái gì cũng không cần, chỉ cần nàng.”

Thái phi tức giận nhìn hai đứa con bảo bối, phẫn! Dám vì một nữ nhân mà nói như thế với ta. Đây gọi là gì? Uy hiếp?! Nữ nhân này là tuyệt sắc khuynh thành sao?! (Yư bác à, suy đoán lung tung rất dễ bị đau dạ dày.)

“Tất cả lui ra! Bản cung sẽ có chủ ý!” Thái phi đau đầu vạn phần. Phẫn, phẫn, hai đứa con luôn luôn hiếu thuận lại vì một nữ nhân mà lớn tiếng nói chuyện với ta. Càng đáng nói là, hai đứa kia quan hệ vốn bất hòa, giờ lại vì nữ nhân mà càng thêm đối nghịch.

Chuyện như vậy, bản cung tuyệt đối không cho phép xảy ra! Nhìn hai thân ảnh đã khuất sau cửa, Thái phi mạnh tay dần xuống chén trà, mắt ánh lên tia âm ngoan, ngay cả nước trà trong chén bắn lên tay cũng không phát hiện.

“Tiểu thuận tử, nhanh chóng phái người đưa nữ nhân kia vào cung, phải nhanh, đi trước Từ Mộc. Bản cung thật muốn xem nàng có ba đầu sáu tay thế nào!”

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đánh Đến Chết

♥Edit: Yuriï

Tổ Yên chăm chăm nhìn người ánh mắt đầy âm dương quái khí gọi là công công, ‘tiền cung’? Thái phi triệu kiến ta? Tổ Yên đáy lòng dâng lên nỗi bất an.

Rời khỏi phủ, nhìn người trong phủ đưa tiễn, Tổ Yên không cho rằng mình đã trở thành không tước. Vị Thái phi này dường như không đơn giản như vậy, trong lòng lại trầm xuống.

Vào cung, Tổ Yên giờ phút này cũng không còn tâm tình nào mà cảm thán hoàng cung xa hoa. Theo thân sắc vị công công dẫn đường, nàng e rằng cửa này không phải là dễ qua.

Đến tẩm cung, Tổ Yên lập tức học theo cách hành lễ xem trong TV, kỳ thật cả người cũng không thấy được. Nàng biết, bây giờ tốt nhất là tuân theo quy củ, đừng cậy mạnh. Trăm ngàn lần không lộ ra sơ hở để Thái phi lấy cớ khó dễ nàng.

“Đứng lên đi.” Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến. Tổ Yên bấy giờ mới ngẩng đầu ngược mắt nhìn người vừa cất tiếng. Thật là một phụ nữ quý phái xinh đẹp, ánh mắt lạnh lùng như thế cũng thật tuyệt sắc, thoát nhìn cứ như vừa quá ba mươi. Bảo dưỡng thật tốt, nói nàng là tỷ tỷ của biến thái vương cũng không phải không thể. Nhìn gương mặt tuyệt mỹ mà biểu tình lạnh lùng, chắc chắn, thật không hổ danh là mẹ của hai mỹ nam tử kia.

Thái phi cẩn thận đánh giá người trước mắt. Không xuất chúng! Thực sự không xuất chúng! Rốt cuộc vì sao lại hấp dẫn hai đứa con ta? Còn khiến cả hai càng thêm đối lập.

“Không tốt.” Âm thanh lạnh băng từ miệng tuyệt sắc phu nhân phun ra, “Không biết người thế nào mà câu dẫn được hai đứa con ta. Thôi, đánh chết đi.” Dứt lời, nhẹ nhàng phất tay, ý bảo đem Tổ Yên thả ra ngoài.

Tổ Yên há học miệng! Đánh chết?! Hai chữ này lại nhẹ nhàng phun ra như vậy, cứ như là nói ra một chuyện không đáng kể gì, không phải là chuyện sống chết gì.

“Chậm đã!” Tổ Yên đầu óc nhanh chóng vận hành, quát lớn, “Ta có chuyện muốn nói.”

“Nô tài lớn mật!” Công công bên cạnh phản ứng nhanh, ra tiếng áp đảo. Tổ Yên hiểu được thái giám này trách nàng không tự xưng nô tỳ. Mụ nội nó, sắp chết còn phải tôn kính bà, đầu ta cũng chưa có bị thấm nước đâu!

“Người cũng không phải là nô tài như ta sao?” Tổ Yên lại nhanh chóng nói tiếp: “Ta còn có chuyện muốn nói. Bà thật cho rằng ta câu dẫn con bà sao, là do con bà bắt buộc ta. Hẳn nhất quyết muốn thành hôn với ta, ta còn có cách gì, chẳng lẽ ta đánh hắn, ta đánh nổi hắn sao? Ta cũng muốn chạy trốn, nhưng ta làm thế nào chạy nhanh hơn ngựa tứ mã đây?”

Tổ Yên thắng một mạch nói ra hết ý nghĩ trong lòng, mới từng mắt nhìn phản ứng của Thái phi. Người trong phòng đều bị lời nói của nàng làm kinh hãi đến hóa đá toàn bộ.

Mọi người há hốc miệng. Tổ Yên thì hắc hắc cười gượng, lại còn không sợ chết mà nói thêm một câu: “Mọi người đừng nhìn ta như vậy, ta mắc cỡ nha.” Nói nàng không sợ chết là không đúng, nàng sợ! Sao lại không sợ chứ. Chỉ là Tổ Yên nghĩ nếu chết cũng muốn kéo thêm người lót đường.

Thái phi phản ứng lại, nhưng không giận chỉ cười: “Lá gan tốt lắm!”

Tổ Yên đứng thẳng người: “Nhiều người cũng nói vậy.” Tạo ra bộ dáng thấy chết cũng không sợ.

“Hừ, thật không? Bản cung hôm nay thật ra muốn nhìn kẻ mạnh mẽ như ngươi thử qua hình phạt của thiên lao xem thế nào!” Thái phi thân nhiên phun ra một câu, trên mặt không tia biểu cảm.

A! Hàm Tổ Yên muốn bị trật khớp. Sao ta lại không nghĩ đến khổ hình tra tấn chứ? Nhớ đến TV có chiếu qua mười đại khổ hình trong triều Mãn Thanh, Tổ Yên mặt mũi trắng bệch. Trong lòng đem cả nhà Thái phi ân cần hỏi thăm. Chết thì chết, nhưng chết thoải mái cùng sống không bằng chết là hoàn toàn khác nhau a!

Thái phi nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Tổ Yên, khóe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn khó ai phát hiện, lạnh lùng nói: “Lôi xuống.”

“Khoan khoan!” Tổ Yên lại hét lớn, thanh âm muốn bay nóc nhà. Dọa Thái phi tìm phổi muốn nhảy ra ngoài, lão đảo lùi ra sau, thái giám bên cạnh nhanh chân đỡ lấy.

“Nương nương làm vậy có tốt không? Không sợ Mộc vương gia hận người cả đời sao?” Tổ Yên trong lòng do dự, tốt nhất là vô sỉ mà đem sự sủng ái của Mộc vương gia làm tấm chắn. Giỡn chơi sao, giờ mà còn mạnh miệng thì chết cũng khó coi cho xem.

Quả nhiên, Thái phi vừa nghe xong, gương mặt quật cường của Mộc vương gia lại hiện ra, còn kèm theo khẩu khí kiên định.

“Nương nương, không bằng người trực xuất ta ra ngoài, đến nơi Mộc vương gia không tìm được. Ta còn có thể lưu lại vật chứng cho thấy ta tự động rời đi, không khiến vương gia phải nổi giận.” Tổ Yên vô sỉ tiếp tục ‘rèn sắt khi còn nóng’.

“Vật chứng gì?” Thái phi nheo mắt, bắn ra tinh quang.

“Cái này, chỉ cần cho ta an toàn rồi đi, ta sẽ tự động giao ra.” Tổ Yên nhìn nhìn lão hồ ly trước mặt, cười càn giống tiểu hồ ly. Buồn cười! Muốn gạt ta giao ra, sau lại hủy thi diệt tích, xem ta là kẻ ngốc a! “Ta sẽ để lại vài lời, vương gia nghe xong sẽ hiểu.” Tổ Yên cũng làm dáng nheo nheo mắt, nhìn Thái phi đang có chút tức giận.

“Ngươi là người đầu tiên đặt điều kiện với bản cung, tốt, tốt lắm!” Thái phi rất nhanh khôi phục lại thần sắc.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Diễm Xấu

♥Edit:Yurii

Tổ Yên nén giận, trừng mắt lại nhìn Thái phi, lòng bàn tay đỏ mẫm hơi lạnh. Nàng hiểu, nếu thua ván cược này, nàng thực sự sẽ sống không bằng chết, cho dù chết cũng chết không có đất chôn thân! Xem bộ dáng của thái yêu bà bà ngoan độc này, như là nếu không đem mình đi phân thân thiệt đáng tiếc

“Được ~ ngươi đi đi, càng xa càng tốt, bản cung lập tức phái người đem ngươi tống đi. Nếu ngươi dám lại xuất hiện trước mặt chúng” Thái phi còn chưa nói xong, Tổ Yên vội vàng tiếp nhận: “Ta liền bị thiên lôi đánh, chết không từ tử.” (Yu: tỷ tỷ, đừng thề độc, muội sợ...) Trong lòng lại vô sỉ nói thêm câu, tình thế ép buộc thì không tính. (Yu: muội thiệt nể tỷ quá :))

“Tiểu Thuận Tử, lập tức làm đi, càng nhanh càng tốt!” Thái phi vẫn khẩu khí lạnh băng, làm cho Tổ Yên có điểm hoài nghi có nên dùng nó để ướp lạnh nước ô mai uống.

Tổ Yên theo sau thái giám, tay lên sờ sờ ngân phiếu trong lòng. Ha ha, không thể không nói ta thông minh là không được mà! Đột nhiên nhìn thấy vòng ngọc trên tay, sắc mặt lại trở nên phức tạp. Mộc vương gia, tạm biệt. Không đứng, là vĩnh biệt!

Ngồi trong xe ngựa xóc nảy, Tổ Yên nhắm hai mắt, không nói một lời. Xa phu này thật nóng vội, làm gì mà chạy nhanh như vậy. Sợ biến thái vương đuổi theo ta sao? Ha ha, thật trêu người. Tổ Yên trong lòng cười lạnh. Từ tiểu thiếp thành phế thiếp đến nha hoàn rồi lại phong vương phi, hết như giấc mộng quái dị. Trong giấc mộng đó, có tên nam nhân từng vũ nhục mình, giờ lại hình như không còn thế nữa.

Con ác mộng bây giờ mới bắt đầu có phải không? Cuối cùng cũng thoát khỏi nhà giam kia. Nhà giam có đồ ăn ngon, chỗ ở thoải mái. Nhưng, ta không lưu luyến gì, nơi đó không phải nhà ta! Vĩnh viễn không phải!

Nhớ lúc biến thái vương kéo nàng về vương phủ, còn nói nàng sẽ là nữ chủ nhân duy nhất vương phủ, Tổ Yên vừa cảm thấy buồn cười, vừa cảm thấy chua xót. Nếu, nếu nàng thực sự là nữ nhân của thế giới này, khẳng định sẽ cực kỳ vui vẻ mà nhận lời. Từ địa ngục đến thiên đường, ai mà không muốn. Đáng tiếc, nàng lại không phải, nàng không thể chấp nhận nam nhân từng vũ nhục nàng như vậy.

Lòng người thật là thực phức tạp, lòng của phụ nữ lại phức tạp. Tổ Yên trong lòng khẽ thờ dài.

Tổ Yên vén màn che cửa sổ, nhìn cảnh vật bên đường không ngừng lùi về phía sau, hơi nhàu mày. Định đem mình đưa đến đâu đây? Chỉ cần càng xa càng tốt là được rồi.

Sắc trời dần tối, xe ngựa vẫn không ngừng lại. Bụng Tổ Yên không chịu thua kém bắt đầu ca hát, nhưng mà hát không thành điệu, Tổ Yên nhin không được, vén màn lên, gọi xa phu: “Sư phó, còn bao lâu nữa vậy? Người không đói nhưng mà ta đói a.”

Xa phu một tiếng cũng không đáp, càng lúc càng dùng sức quất roi, ngựa càng chạy nhanh hơn.

Tổ Yên chán nản không tìm ra biện pháp. Chạy thì chạy, cũng có lúc ngựa phải mệt thôi. Lúc đó người không ngừng cũng phải ngừng!

Dường như ông trời nghe được tiếng gào bất lương từ lòng nàng, ngựa cuối cùng cũng sùi bọt mép, bắt động. Xa phu đứng ngoài màn cửa, nhìn Tổ Yên, phun hai chữ: “Xuống xe.”

Tổ Yên nhìn gương mặt lạnh lùng của xa phu, mắng thầm, chủ tử lãnh khốc, hạ nhân cũng lãnh khốc. Chẳng lẽ đều là dùng khẩu khí đông chết người không đền mạng à?

“Đi đâu?” Tổ Yên nhẹ nhàng hỏi. Đang ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu a.

“Đến trạm dịch phía trước, thay ngựa.” Xa phu đầu cũng không xoay lại, thẳng phía trước mà đi.

Người hung hăng cái rầm! Chỉ là xa phu thôi. Tổ Yên trong lòng khinh bỉ cũng không dám lộ ra ngoài mặt, ngoan ngoãn đi theo.

Hai người một trước một sau duy trì khoảng cách mà đi. Khung cảnh phía trước là rừng cây, trong lòng Tổ Yên cười thầm. Cảnh này trong TV đều là trong rừng trùng mai phục a. Dự cảm không tốt, thật không tốt.

Đột nhiên, ‘Nha’ một tiếng chim kêu trên đỉnh đầu Tổ Yên vang lên, một thứ lạnh lạnh rớt trúng đầu nàng. Phân quạ! Tổ Yên hóa đá, giết cũng không được, mà không giết cũng không được.

Điềm xấu! Điềm xấu lớn! Trong lòng Tổ Yên khóc thét. Mạng nhỏ này khó giữ vậy sao?

Tổ Yên còn đang nghĩ, phía sau lại truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập. Một nam tử vận hoa phục ánh mắt đau đớn nhìn Tổ Yên. Tuy cùng một gương mặt, nhưng Tổ Yên liếc mắt liền nhận ra, đó là hồ ly đực!

“Vương gia!” Xa phu quá sợ hãi, tuy không biết đây là vị vương gia nào, nhưng xa phu hiểu rằng là ai cũng không thể đắc tội. Vừa nghĩ vậy, một mũi tên như lưu tinh phóng tới, xuyên thẳng qua cổ hắn.

Tổ Yên choáng váng, nhìn cảnh vừa xảy ra. Nhìn thấy hồ ly đực dùng cung bắn người, nhìn lại phía sau máu tươi của xa phu bắn lên, đông cứng người. Xa phu run rẩy, tứ chi không nhúc nhích.

Nhìn hồ ly bình tĩnh cầm cung, đáy lòng Tổ Yên toát ra hàn khí. Nàng không phải đùa ngốc, hồ ly này đối với nàng tuyệt đối không phải là động tâm, nàng càng không cho rằng hắn yêu nàng. Hắn mỗi lần nhìn nàng đều dùng ánh mắt rình mò. Chính là ánh mắt đoạt hồn, tuyệt đối không phải yêu!

“Tiểu dã miêu, định đi đâu vậy?” Bên tai vang lên thanh âm lười nhác lại nguy hiểm của hồ ly đực.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Không Thể Cướp Lừa

♥Edit: Yuri

Hoàng cung.

Thái phi bình tĩnh uống trà, Tiểu Thuận Tử đứng cạnh bộ dáng muốn nói lại thôi. Thái phi nhẹ nhàng buông chén trà, thần nhiên thối: “Tiểu Thuận Tử, có phải ngươi muốn hỏi bản cung vì sao lại dễ dàng tha cho nha đầu kia?” Tiểu Thuận Tử sợ hãi cuối đầu: “Nô tài không dám, chủ tử làm như vậy tất nhiên có đạo lý.”

“Ha ha ~” Thái phi cười lên tiếng, “Bản cung biết ngươi nghĩ gì. Ngươi nghĩ vì sao ta không bắt nàng, dùng hình tra khảo, truy ra tin vật rồi đem nàng hủy thi diệt tích.”

“Nô tài không dám” Tiểu thuận tử đầu càng cúi thấp.

“Nha đầu kia ~” Thái phi hướng mắt nhìn về khoảng không ngoài cửa sổ, ánh mắt mộng lung tựa hồ nhìn thấy được một nơi xa xăm nào đó, “Nha đầu không biết sống chết kia bộ dáng có vài điểm tương tự như bản cung thời trẻ, ha ha.”

Nha đầu kia lại còn dám nói ra cái gì mà không cần nhìn ta như vậy, ta sẽ mắc cỡ. Ha ha, quả là nha đầu thú vị. Nếu không vì Từ Mộc cùng Từ Ninh đều coi trọng nàng, nói không chừng ta cũng đã chấp nhận nàng. Chính là, đáng tiếc, đáng tiếc a ~

Thái phi khe khẽ thở dài, cũng không biết tình hình hiện tại thế nào.

——Ta là ác ma phân cách tuyến——

——Lần đầu xuất hiện, hy vọng mọi người thông cảm, ha ha——

Tổ Yên nhìn Ninh vương gia đang cười tà mị, không lạnh mà run. Người trong hoàng gia đều xem thường mạng người như vậy sao? Vừa rồi còn sống đó giờ đã trở thành thi thể lạnh băng.

Nắm tay run run, nhìn hồ ly đực càng chạy càng gần, lo sợ trong lòng càng lúc càng lớn.

Ninh vương gia ngẩng nhìn gương mặt tái nhợt của nàng. Ha ha, nàng cũng có lúc sợ hãi sao?

Gần, gần, càng gần. Gương mặt tuyệt sắc mang theo ý cười nguy hiểm càng ngày càng tiến gần. Đột nhiên! Tổ Yên quay đầu chạy như điên. Tên biến thái cuồng sát! Nhất định là đến bắt mình về làm tiêu bản. (Yu: tiêu bản là vật mẫu dùng để nghiên cứu hoặc ... ngắm=))

Ninh vương gia ngạc nhiên, tiểu dã miêu này sao lại xem ta như quỷ? Bất không được nàng thì nàng còn xem ta ra gì nữa? Nghĩ vậy, Ninh vương gia cũng không bỏ lỡ dịp, đuổi theo. Khóe miệng lộ ra tia cười lạnh băng. Mẫu phi a mẫu phi, ta biết người sẽ dùng đến chiêu này mà.

Tên cuồng sát! Tên cuồng sát! Tổ Yên trong lòng không ngừng lặp lại. Ta xx a, chẳng trách vừa rồi trúng phân quạ, thì ra là phải gặp tên cuồng sát này. Nhưng tên cuồng sát này như thế nào lại có thể đuổi theo ta?

“Tiểu dã miêu, ngươi chạy cái gì? Ta thực dọa người sao?” Ninh vương gia không nhanh không chậm đuổi theo sau, miệng lại trêu đùa.

“Ngươi bộ dạng rất tốt, đáng tiếc không phải loại ta thích.” Tổ Yên cũng không quay đầu, dùng toàn lực bỏ chạy.

“Vậy ngươi thích dạng nào, ta có thể thay đổi a.” (Yu: iem thích siu nhưn hột zít muối) Ninh vương gia vẫn nhẹ nhàng như mây trôi gió thổi mà trêu đùa.

“Ta thích ăn mày a, đáng tiếc, vương gia ngài trời sinh tôn quý, không phải một kẻ trôi dạt ngoài đường a.” Tổ Yên to tiếng gào, “Cho nên, lão vương gia ngài cũng đừng đuổi theo a.”

Ninh vương gia cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn không nhanh không chậm duy trì khoảng cách theo sau Tổ Yên.

Còn theo, còn theo, ngươi theo cái rắm a. (Yu: tỷ sao lại so tỷ với cái đó >”<) Tổ Yên trong lòng thầm mắng, ngừng lại cũng không đúng, hấn theo mình, vậy mình không phải thành rắm sao? Nghĩ vậy, Tổ Yên phi phi hai tiếng. (Yu: giờ mới phát hiện sao, muộn rồi a T_T)

Một kẻ liều mạng chạy, một kẻ chậm rãi đuổi theo. Tổ Yên khinh khạo không trước mắt ngày càng lớn, càng cảm thấy bất ổn. Quả nhiên, phía trước không còn đường! Là vực thẳm! A ~~~~~ Trong lòng Tổ Yên phát ra tiếng khóc thét. Chẳng lẽ không có công đạo sao?

“Tiểu dã miêu, chơi đuổi bắt xong rồi, đi thôi, theo ta trở về.” Âm hồn Ninh vương gia xuất hiện sau lưng Tổ Yên, thanh âm phiêu phiêu truyền đến.

“Nghĩ sao vậy, vất vả lắm mới thoát được, ai thèm theo ngươi về?” Tổ Yên khinh thường nhìn hồ ly đực.

“Ách?” Ninh vương gia sùng sốt, “Không phải thái phi buộc ngươi rời đi sao?”

“Bất buộc cái rắm” Tổ yên không chút khách khí cắt ngang, “Ai muốn làm phi tử của hấn? Ta còn muốn chạy càng xa càng tốt.”

Không ngờ, ninh Vương gia vừa nghe, mặt lại mừng muốn phát điên. (Yu: iem thấy a có dấu hiệu lâu rồi, mà hok dám nói a.) Tốt, tốt lắm, thì ra nàng không muốn làm phi tử của hấn.

“Vậy làm vương phi của ta thì thế nào? Hấn có thể cho ngươi cái gì, ta đều có thể!” Ninh vương gia mê hoặc mỉm cười.

“Đầu ngươi bị mất não à?” Tổ Yên khinh bỉ nhìn Ninh vương gia, “Ngươi có thể cho hấn cũng có thể, mặt các ngươi lại giống nhau, ta ngay cả làm phi tử của hấn cũng không cần, cần gì làm của ngươi?”

Ninh vương gia sùng sốt, lập tức cười rộ lên: “Cũng đúng, ha ha.”

“Thì bởi, vương gia, thế thì để cho ta đi đi.” Tổ Yên giả ngây, ha ha nói.

“Nhưng, ngươi phải theo ta về, làm phi tử của ta!” Ninh vương gia hai mắt phát lạnh.

“A? Ta vì sao phải theo ngươi trở về?” Tổ Yên nhìn vẻ mặt hung tợn của Ninh vương gia, lòng cảm thấy hơi bất an.

“Bởi vì thứ hấn không chiếm được ta nhất định phải có.” Ninh vương gia lạnh lùng phun ra vài chữ.

“Nếu ta nói không?” Tổ Yên cũng trầm mặc nói.

“Như vậy, ta không có, hấn cũng đừng mong có được.” Ninh vương gia lạnh lùng phán một câu khiến Tổ Yên kinh hoàng.

Là ý gì? Tổ Yên mở to hai mắt, kinh hãi nhìn hồ ly đực chậm rãi đưa tay gương cung.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Phía Sau Nụ Cười Tà Mị

♥Edit: Yuri

“Ngươi muốn giết ta?” Tổ Yên nén giận nhỏ giọng hỏi.

“Àn, đúng vậy.” Hồ ly đực nghiêm túc trả lời.

“Có thể không giết ta không?” Tổ Yên không từ bỏ ý định, hỏi tiếp.

“Àn.” Hồ ly đực lại lần nữa nghiêm túc trả lời, “Trừ phi ngươi thay đổi chủ ý cùng ta trở về, làm phi tử của ta.”

“Làm cái đầu ngươi!” Tổ Yên nổi giận trả lời, “Ngươi tâm lý có vấn đề à? Thấy đại ca thích cái gì thì ngươi cũng muốn có cái đó. Vì cái gì? Vì chúng mình ngươi mạnh hơn ca đại ca ngươi? Ngươi không chiếm được thì hẳn cũng đừng mong có được! Ngươi đúng chuẩn là đồ biến thái!”

Hồ ly đực kinh ngạc nhìn Tổ Yên: “Bị ngươi nhìn ra à. Buồn cười là ai cũng nói y mạnh hơn ta. Y làm sao có thể so sánh với ta? Khuôn mặt giống nhau, giống nhau cả những điều nhỏ nhất. Thứ y có, ta đều có! Cho nên, thứ y xem trọng ta nhất định phải có! Ta không có y cũng đừng mong có được. Ta muốn tất cả mọi người biết, ta mạnh hơn y! Ta chính là mạnh hơn y!”

Khóe miệng Tổ Yên run run, chuyện như vậy mà lại có thể thẳng thắn thừa nhận thật đúng là khiến người ta không chịu nổi.

“Cho nên, ngươi chỉ có thể có hai lựa chọn, hoặc là theo ta về làm vương phi của ta, hoặc là ngay bây giờ ta sẽ giết ngươi.” Tay cung Hồ ly đực nhắm ngay tim Tổ Yên.

“Ta không muốn chết.” Tổ Yên cũng thẳng thắn nói.

“Vậy theo ta về làm Vương phi của ta.”

“Nhưng ta cũng không muốn trở về làm vương phi của ngươi.”

“Vậy thì ngươi phải chết.”

“Nhưng ta không muốn chết, tuyệt đối không.”

“Vậy làm Vương phi của ta.”

“Ta không muốn làm vương phi của ngươi.”

“.....”

“Ta cũng biết ngươi bây giờ không nói được gì, nhưng mà ta không muốn làm vương phi của ngươi, cũng không muốn chết.” Tổ Yên hắc hắc cười gượng, “Có chọn lựa thứ ba không?”

“Có.” Ninh Vương gia lạnh băng trả lời.

“Cái gì?” Tổ Yên tràn ngập hy vọng nhìn Ninh vương gia.

“Ngươi từ đây nhảy xuống.” Ninh vương gia mặt không đổi sắc, âm trầm nói, làm như quyết định chọn lựa này không phải là chuyện quan trọng gì, mà chỉ là mời Tổ Yên dùng cơm.

Tổ Yên nhìn thẳng Ninh vương gia thật lâu, không nói lời nào.

Ninh vương gia có chút không kiên nhẫn: “Chọn đi, theo ta trở về hay bị ta giết, hay là tự sát?”

Tổ Yên xoay người nhìn vực thẳm phía sau, sâu không thấy đáy, nghiêng đầu ra nhìn, tiếng gió rít từng cơn. Lại xoay người nhìn sắc mặt không chút thay đổi của Ninh vương gia, Tổ Yên mắng thầm. Biến thái! Đại biến thái! Siêu cấp đại biến thái!!!

Không bao giờ để mình chịu ủy khuất nữa! Ta không muốn làm chim trong lồng sắt, ta muốn là chính mình. Ta muốn cuộc sống tự tại, không cần nhìn sắc mặt người khác, cũng tuyệt đối không muốn cuộc sống suốt ngày phải đấu đá nhau như thế này!

Không khí thế giới này thật trong lành, Tổ Yên hít thật sâu một hơi.

Ninh vương gia nhìn động tác đó của Tổ Yên, tự hỏi nữ nhân này rốt cuộc đang nghĩ gì? Tình huống này mà còn dám cùng ta mặc cả, lại còn có chút ~ có chút vô si. Thật kỳ quái, nhưng lời nàng vừa nói quả thật vô si. Nữ nhân này đang định làm gì? Hít thở sâu? Để làm gì?

Đột nhiên, Tổ Yên cười tà mị, như mê hoặc, như quyến rũ, làm Ninh vương gia nhìn đến ngây người. Miệng lại phun ra một câu trái ngược hoàn toàn với biểu tình vừa rồi: “Ninh Vương gia ~~~” Ninh vương gia khó hiểu nhìn nàng. “Ninh Vương gia ~~~ ta xx cả nhà ngươi.”

Dứt lời, Tổ Yên xoay người liêu minh nhảy xuống vực. Ninh vương gia hóa đá tại chỗ. Nàng nhảy xuống! Chấp nhận từ bỏ vinh hoa phú quý, từ bỏ ngôi vị vương phi của ta! Nhảy xuống còn nói thêm câu gì? Đầu ta có chỗ trống rỗng. Đường như, dường như là mắng ta?!

Ninh vương gia vội chạy vội đến bờ vực, si ngốc nhìn xuống vách núi sâu không thấy đáy [Si này là si ngốc, không phải si tình] (Yu: câu này là của tác giả, hok phải của Yu.) đã không còn nhìn thấy bóng dáng Tổ Yên. Vừa rồi nàng ~ mắng ta? Đúng vậy, xú nữ nhân ngu ngốc không biết tốt xấu này lại dám mắng ta! Lại còn tự nhảy xuống vực! Thật sự nhảy xuống!!!

Ninh vương gia trong lòng hựt hẫng, cung trên tay cũng không chủ ý rơi xuống. Vì sao lòng ta lại cảm thấy trống rỗng? Nàng chết không phải là điều ta mong muốn sao? Hoàng huynh để ý nàng, ta nhất định phải chiếm được nàng. Nếu không được liền hủy diệt nàng. Bây giờ mục đích đã đạt được, vì sao hân lại không cảm thấy vui? Vì sao trong lòng lại trống trải như vậy.

“Hỗn trướng! Liều Tổ Yên, hỗn trướng nhà ngươi, bản vương chưa cho phép lại dám tự ý chết! Hỗn trướng ~~~~!!!” Ninh vương gia gần như điên cuồng mà gào xuống vực sâu.

Vì sao tâm ta lại có chút động? Vì sao? Ninh vương gia từ từ ngồi bệch xuống, tiếng gió dưới vực thổi vọng lên, thổi đến khiến hân rối loạn, hân phát hiện, thì ra, hân còn có trái tim. (Yu: ng đi chết đi, đại biến thái!)

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Đu Dây?

♥Edit: Yuri

Tổ Yên liêu minh nhảy xuống vực, nghe tiếng gió thổi vù vù bên tai, nước mắt hối hận liền tuôn ra. Ta không nên đùa giỡn kiểu này a! Chết kiểu này chắc chắn rất khó coi cho xem.

Kiếp trước từng cùng bạn bè thảo luận qua, nếu tự sát thì dùng cách gì là tốt nhất. Không nhảy sông, bởi vì cơ thể sẽ phù lên trắng bệch, ghê tởm. Cắt mạch máu không được, rất kinh khủng, cảm giác tự dùng dao cắt thịt mình nghĩ lại thật không rét mà run. Uống thuốc cũng không được, không chết được, còn phải bị rửa ruột, thật là tự làm khổ mình. Nhảy lầu lại càng không được, ngã xuống máu chảy đầu roi, từng mảnh từng mảnh rất ghê tởm!

Hiện tại! Ta lại lựa chọn cách ghê tởm nhất. Không cần a, Tổ Yên trong lòng khóc thét. Thượng Đế a, Phật tổ a, Bồ Tát a, nếu lần này ta đại nạn không chết, nhất định gặp miếu liên bài.

Trời xanh dường như nghe được tiếng gọi của Tổ Yên, nên khi nàng đang rơi xuống đến lưng chừng, lướt qua mấy nhánh cây, Tổ Yên vướng lại trên một cành cây. Cơ thể lao đảo giữa không trung, cả người đau đớn vô cùng, cũng không dám dùng tay xoa. Hạ tầm mắt nhìn nhánh cây mọc sau lưng áo, hoàn hảo, tốt lắm, cực kỳ tốt, vừa đủ thô, đủ rắn chắc.

Từ trước giờ không nghĩ nhánh cây lại đáng yêu như thế, Tổ Yên muốn cười, nhưng khóe miệng lại méo xệch, cả người đau muốn chết. Tốt hơn là nhịn xuống. Trong lòng cười, cười thâm tất nhiên là có thể rồi. Nhưng là vừa muốn cười, Tổ Yên lại tê cứng. Dường như đang mắc phải vấn đề thực nghiệm trọng.

Ta làm sao xuống đây? Hoặc là làm thế nào đi lên? Tổ Yên ngẩng đầu cẩn thận nhìn vách đá, lại cúi đầu nhìn vách núi đen sâu thẳm. Khó ~ khó như nhau. Ta bây giờ nên làm gì đây?

Tổ Yên rơi xuống bị vướng lại giữa chừng, tay chân lơ lửng. Ông trời ơi, người không đùa ta đấy chứ. Hiện tại cái mạng nhỏ này coi như an toàn, nhưng kế tiếp phải làm gì bây giờ? Một cơn gió thổi qua, cơ thể Tổ Yên cũng theo đó mà lay động lắc lư. Nàng tuyệt vọng nhìn ánh hoàng hôn le lói nơi chân trời. Lẽ nào ta phải vĩnh viễn kẹt ở đây, rồi trở thành khối thịt thiu?

Nghĩ vậy, Tổ Yên sợ run cả người. Chết kiểu này cũng quá ghê tởm, so vớ máu chảy đầu roi cũng không kém đâu a. Ánh hoàng hôn trong mắt Tổ Yên chậm chậm buông xuống, chung quanh càng lúc càng tối.

Lạnh quá a, đói quá a. Trong đầu Tổ Yên không ngừng lặp lại hai câu này. Quanh nàng tất cả đều tĩnh mịch. Không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý không mà nàng cảm giác gió thổi càng lúc càng mạnh. Đêm thật kinh khủng, chỉ có tiếng gió vù vù bên tai. Cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không chạm được.

Thật muốn về nhà, thật nhớ cái giường to ấm áp, nhớ món Sườn kho tàu* mẹ làm (Yu: Tks bọn Susi 2010 đã giúp đỡ) càng muốn khóc thật lớn một trận. Thật muốn, thật muốn ~ ý thức Tổ Yên cũng chậm chậm mờ đi.

Ngày hôm sau, Tổ Yên chậm rãi khôi phục ý thức, lại cảm giác đầu hơi buốt buốt. Nàng biết, nàng lại bất hạnh mà phát sốt. Chịu cả đêm gió lạnh, không cảm mạo mới là lạ. Bụng đói đến mất cảm giác.

Tổ Yên cố gắng mở mắt ra, nhìn vách đá đối diện, nhằm chán đếm số cây trên đó. Vách đá cũng có hoa cỏ sao? Hôm qua sao ta không để ý nhỉ? Nếu có thể lấy trái cây đó ăn thì tốt biết mấy. Tổ Yên nhìn đám hoa cỏ đối diện, trong lòng mơ mộng.

Nếu có thể mua hoa quả mà ông lão kia đang ăn, bao nhiêu tiền ta cũng chịu. Khoan khoan!! Hoa quả bên cạnh ông lão? Tổ Yên dùng sức trừng to mắt. Đúng rồi, có ông lão! Có phải vì đói quá, khát quá nên mới xuất hiện ảo giác không?

Một ông lão làm sao xuất hiện ở vách đá này? Là ở chỗ, lão còn cười cười mà lấy lá cỏ để lên mũi người. Nếu lão nhân kia hiện đang cầm trong tay là đóa hoa, Tổ Yên sẽ khẳng định đây là ảo giác. Bởi vì gọi là hái hoa tặc, nhưng ông lão này hiện tại là đang hái thuốc. Cao nhân! Tổ Yên biết nàng đã gặp được cao nhân rồi!

Ông lão dường như đã phát hiện thấy Tổ Yên, cả người đang lơ lửng giữa không trung. Tò mò đánh giá Tổ Yên, miệng nói: “Di, tiểu nha đầu làm gì ở đây?”

Tổ Yên khóc còn khó coi hơn cười, nói: “Người sẽ không cho rằng ta đang chơi đu dây chứ?”

“Chơi đu dây?” Ông lão nhìn Tổ Yên, một trận gió thổi qua, cơ thể nàng cũng theo gió lắc lư, bật cười nói: “Tiểu nha đầu sao lại rơi xuống?”

Đầu thật buốt a, Tổ Yên nhìn ông lão một thành hai, miệng lại nói: “Bị người ta đánh rớt xuống.”

“Đánh rơi xuống? Vì sao?” Ông lão vẫn như cũ cười cười nhìn Tổ Yên.

“Bởi vì có kẻ điên muốn đuổi theo cầu bản tiểu ~ bản cô nương, bản cô nương ta tầm nhìn thấp, cảm thấy hán điều kiện rất cao, rất không phù hợp, đành cự tuyệt hán. Hán thẹn quá hóa giận, đánh ta rớt xuống đây.” Tổ Yên nói dối không đồ mặt, chỉ là âm thanh càng lúc càng nhỏ. Đầu buốt quá, người đau quá. Vốn định nói hán đuổi theo bốn tiểu thư, như chữ tiểu thư này làm Tổ Yên nghĩ đến danh phận không tốt, lập tức sửa miệng nói bản cô nương.

“Điều kiện rất cao? Cho nên cự tuyệt? Nha đầu nguoi thật thú vị, lại thật đúng khẩu vị ta.” Lão nhân ha ha cười rộ lên.

“Thật sao? Vậy là tốt rồi, lão nhân gia ngài xin thương xót, giúp ta xuống cho ta ăn cơm đi.” Tổ Yên cố gắng nặn ra câu cuối cùng, gục đầu xuống, ý thức dần mất đi.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

♥Edit: Yuri

Khi Tổ Yên tỉnh lại, cơ thể đã không còn đau đớn, đầu cũng đã bớt mê man. Đưa tay lên sờ trán, không nóng, hạ sốt rồi. Phải rồi, ta được ông lão thần kỳ cứu, lão đâu rồi?

Tổ Yên đứng dậy, cẩn thận đánh giá chung quanh. Tất cả đồ dùng đều bằng gỗ, bàn gỗ, ghế gỗ, giường gỗ. Mặc dù hơi thô ráp, nhưng nhìn thật đúng thoải mái, có cảm giác gần gũi với thiên nhiên.

Xoay người đi về phía cửa phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nàng thấy lão nhân thần kỳ hôm qua đang đưa lưng về phía mình tay thì đảo thứ gì đó. Ông lão không xoay người lại mà hỏi: “Nha đầu tỉnh?”

“Ân ~ cảm ơn người đã cứu ta.” Tổ Yên thấy ông lão này trên vách đá mà đi đứng như bình thường, nên hiện tại thấy lão không xoay người vẫn biết

nàng ở sau lưng Tổ Yên cũng không mấy ngạc nhiên. Nàng biết, ông lão này chính là người nàng từng xem qua trong TV ‘thế ngoại cao nhân’.

“Sao ngươi lại ở đó?” Ông lão vừa nói tay cũng không ngừng đảo.

“Bị người ta đuổi đánh, sau đó bị bỏ lại đó.” Bụng Tổ Yên thâm kêu đói, nhìn xung quanh xem có thứ gì ăn không.

“Lại muốn trở về đó sao?” Ông lão bây giờ mới xoay người lại, đưa cho Tổ Yên một bát cháo.

Tổ Yên cảm động nhìn lão, trong bát có vụn lá cây, không nghĩ cũng biết là thảo dược. Ông lão này không có hình dáng kiểu đạo cốt tiên phong, da hồng tóc bạc như trong TV, ngược lại chỉ giống như gia gia hiền lành, bình dị gần gũi quan tâm nàng. Tổ Yên cảm thấy ấm áp trong lòng.

“Không biết, không ai cần ta a.” Tổ Yên phù phù húp cháo.

“Là cô nương sao lại đi uống cháo kiểu như vậy? Mẹ ngươi không dạy cho ngươi thực nữ là gì sao?” Ông lão mỉm cười.

“Ta không cha không mẹ ~~~” Tổ Yên mơ hồ trả lời không rõ ràng. Đây cũng xem là nói thật, sau khi đến thế giới này, nàng làm gì có cha mẹ?

Ông lão hơi nhíu nhíu mày, nét đau lòng hiện trong mắt lão tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng Tổ Yên vẫn trông thấy được. Uống xong cháo, Tổ Yên hắc hắc cười gượng: “Lão nhân gia, ta không có chỗ đi, cho ta theo người đi, theo người làm việc lật vật.” Cao nhân a ~ xem lão một thân võ công, ở vách núi hái thuốc, trên đồi này tìm đâu ra bảo tiêu lợi hại như vậy? Sau này đi theo lão, xem ai còn dám đánh ta.

“Nha đầu, ngươi bao nhiêu tuổi?”

“Không phải vừa nói với người sao? Ta không cha không mẹ, cho nên không biết giờ đã bao nhiêu.” Tổ Yên dè dặt nói.

Ông lão đi vòng quanh Tổ Yên: “Xem bộ dáng, ngươi nhiều lắm là mười sáu.”

Tổ Yên hoảng hốt, mười sáu! Tên biến thái vương gia không phải là giết hại thiếu nữ vị thành niên sao? Còn cái lão cha béo núc kia còn dám đem nữ nhi vị thành niên gả ra ngoài. Cảm thán a, cảm thán.

“Nga, nhờ phúc của lão, ta giờ đã biết thêm về mình.” Tổ Yên cười nịnh nọt.

“Nha đầu ngươi tên gì?” Ông lão thâm trầm nhìn Tổ Yên.

“Ngạch ~ Liễu Tổ Yên. Lão ông người lớn tuổi như vậy, bên cạnh lại không có người để sai bảo sẽ rất khó khăn a. Ta lại rất được việc nha, giặt đồ, nấu cơm, rồi ~~~~~” Tổ Yên quảng cáo không ngừng, “đã thấy là không thể bỏ qua a ~ bỏ qua lại không thể kiểm lại được, lần sau rui lão cứu nam nhân, không phải lại càng mệt sao.”

Ông lão cười ha ha: “Khá lắm nha đầu ~ được thôi. Chỉ là phải có điều kiện.”

Tổ Yên liếm liếm môi, cháo này mùi vị thật thơm a, còn muốn ăn thêm bát nữa, “Người nói đi, đừng nói là một, mười cái hay trăm cái ta cũng đáp ứng, chỉ cần làm được thì ta sẽ làm.”

Ông lão nheo nheo mắt, tiểu nha đầu này đúng là tiểu hồ ly. Điều kiện tiên quyết thật lợi hại. Nếu ta đề ra điều nàng không muốn, nàng sẽ nói không làm được. Ha ha ~ thú vị, thú vị.

“Cũng không phải việc gì to lớn, ngươi bái ta làm sư phụ, sau này cũng không lo bị người ta đánh rớt xuống vực.” Nha đầu kia cốt cách rất thích hợp cho luyện võ, ta cuối cùng cũng có người nối nghiệp. Tuy bây giờ luyện có vẻ hơi trẻ, nhưng chịu khó bồi bổ bằng được vẫn có thể thành công.

Tương Tổ Yên sẽ nhanh chóng đáp ứng, ai ngờ, Tổ Yên nhíu mày, buồn bã nói: “Có phải mỗi ngày đều bắt ta đứng tấn, chân còn buột thêm bao cát để luyện tập không? Có phải sẽ rất cực khổ. Không thì cho ta học khinh công đi, là loại võ mà lão đã dùng khi đi trên vách đá kia đó.”

Ông lão chăm chăm nhìn Tổ Yên, nha đầu này không biết là có bao nhiêu người khổ công tìm ta, bao nhiêu người xếp hàng muốn bái ta làm sư phụ sao? Bây giờ a! Nàng còn dám ở đây cò kè mặc cả?!

Tổ Yên nhìn biểu tình kinh ngạc của ông lão, ngại ngùng nói: “A ~ này, lão đừng làm biểu tình này chứ.”

Ông lão đột nhiên cười ha ha: “Tốt, nha đầu ~ ta sẽ dạy ngươi khinh công, có điều ngươi chịu trách nhiệm tìm đồ đệ cho ta, nếu không tìm thấy, ngươi sẽ phải thế chỗ. Nhớ rõ, phải kiếm đồ đệ ngoan cho ta.”

Tổ Yên há hốc miệng: “Nga? A ~ cái này ~ được! Sau này nhất định tìm được đồ đệ ngoan cho sư phụ, tìm cho ta một sư đệ ngoan.” Sau này có sư đệ ngoan, nghe lời ta, việc xấu thì nhường hẳn, có việc thì sai hẳn làm, thật tốt a. Nghĩ vậy, Tổ Yên càng thấy vui vẻ.

Chương 37: Vương Gia Đau Lòng

♥Edit: Yuri

Ninh vương phủ.

Hôm ấy, Ninh vương gia thất hồn lạc phách quay về vương phủ, tự nhốt mình trong phòng, một câu cũng không nói, một chút cũng không ăn. Trong đầu luôn hiện ra nụ cười mê hoặc của Tổ Yên tại vách núi kia, còn có lời thăm hỏi cả nhà hân của nàng.

“Liều Tổ Yên, Liều Tổ Yên, người rốt cuộc là người như thế nào?” Ninh vương gia nằm trên giường, miệng thì thảo. Vì sao? Vì sao thà chết cũng không chịu làm phi tử của ta. Nàng chẳng lẽ không biết, làm vương phi của ta sẽ có bao nhiêu vinh hoa phú quý, bao nhiêu là tôn quý.

Hình ảnh nàng tức giận chụp bàn tay ta đang nắm cầm nàng, một Tổ Yên với nụ cười nịnh nọt khi nhận ngân phiếu từ ta, một Tổ Yên với ánh mắt không chào đón ta, một Tổ Yên nơi vách đá kia nói vừa không muốn làm phi tử của ta vừa không muốn chết ~~~~~ vì sao? Vì sao trong đầu ta toàn là hình bóng nàng?

Ninh vương gia xiết chặt nắm tay, đâm mạnh xuống giường. Giường phát ra âm thanh quỷ dị rồi nứt làm đôi.

“Liều Tổ Yên! Bỏ vương không tin người đã chết, bỏ vương nhất định tìm được người! Nhất định! Sau đó người sẽ làm vương phi của ta, mặc kệ người nguyện ý hay không!” Ninh vương gia trong lòng tuyên thệ, ánh mắt rét lạnh như bầu trời đêm.

Hoàng cung.

“Từ Mộc, người ngay cả mẫu phi cũng không tin sao?” Thái phi về mặt đau lòng nhìn Mộc vương gia đang quỳ dưới đất.

“Nhi thần không dám” Mộc Vương gia quật cường quỳ dưới đất cũng đau lòng. Vì sao? Vì sao mẫu phi lại làm vậy? Vì sao sai người đem Tổ Yên đi? Vì Từ Ninh sao?

Theo tính cách mẫu phi, chỉ sợ Tổ Yên lãnh ít dư nhiều. Vì sao mẫu phi lại gạt ta nói Tổ Yên tự động rời đi? Vương phu nhân nói rằng Tiểu Thuận Từ mang Tổ Yên đi.

Không! Không thể nào, Tổ Yên không thể nào tự mình rời đi. Nàng đã đáp ứng ta, đáp ứng làm vương phi duy nhất của ta, làm nữ chủ nhân duy nhất của vương phủ! Nhất định là mẫu phi muốn nàng rời đi. Tên hỗn đản Từ Ninh! Ta nhất định không bỏ qua cho người, nhất định không!

Thái phi nhìn Mộc vương gia vẫn đang quỳ, lòng đau muốn đứt ruột. Đây là đứa con hiếu thảo của ta sao? Vì một nữ nhân lại làm khó ta. Về vương phủ không thấy nữ nhân kia liền lập tức vào cung lên giọng chất vấn ta! Bị ta trách cứ lại trước sau quỳ trên đất không chịu đứng dậy.

“Vì tên hỗn đản Từ Ninh có phải không?” Mộc vương gia thấp giọng hỏi.

“Hỗn trướng! Lại đi gọi đệ đệ mình là hỗn đản. Từ Mộc, đứa nhỏ này, người ~ người! Người làm bản cung thật thất vọng!” Thái phi khó thở, tay run run chỉ vào mặt Mộc vương gia lúc này đang dừ tợn nói, “Người ~ người muốn làm gì?”

“Ta có thể làm gì? Nhi thần từ nhỏ đã tuân theo ý người. Từ Ninh muốn gì đều cho hắn. Dù đó là thứ ta thích nhất, chỉ cần hắn muốn, người đều giúp hắn. Nhưng người có từng nghĩ qua cảm nhận của ta không? Có nghĩ tới ta cũng rất thích thứ đó không? Có nghĩ tới ta sẽ thống khổ, ta sẽ đau lòng không?” Mộc vương gia vừa mai mỉa lại vừa bi ai nói.

Thái phi nghe xong những lời tâm huyết của Mộc vương gia, bà sững sờ, sau một lúc mới nói: “Hắn ~ hắn là đệ đệ người a, người là huynh trưởng, tất nhiên nên nhường hắn a.”

“Hay cho cậu huynh trưởng thì phải nhường!” Mộc vương gia đột nhiên lên giọng, “Nếu như nhi thần ra sau? Có hay không việc nhi thần muốn hắn đều phải nhường? Cho dù là nữ nhân hắn thật yêu?!”

Thái phi kinh ngạc nhìn con mình, lòng chưa xót, bao năm qua, là ta sai sao?

“Nhi thần hiện tại chỉ muốn biết, Tổ Yên đang ở đâu? Có an toàn hay không?” Mộc vương gia đột nhiên hướng thái phi dập đầu nói, “Nhi thần van cầu người, cầu người a!” (Yu: oa oa, mọi đau lòng quá)

Hai hàng thanh lệ trên mặt thái phi rơi xuống, ~ đứa con này, ta nên xin lỗi hắn. “Người ra khỏi thành ~ bản cung sai người đem nàng đi hướng biên giới Bắc Nguyệt quốc. Mặc kệ người tin hay không, bản cung một chút cũng không tổn thương nàng.”

Mộc vương gia nhìn thật sâu thái phi: “Hi vọng mẫu phi không lừa nhi thần.” Dứt lời, đứng dậy rời đi. Thái phi nhìn Mộc vương gia gấp gấp rời đi, trong lòng ngập tràn áy náy cùng bi ai.

Ta cho rằng bọn chúng còn nhỏ, không cần để ý, mà Từ Ninh tuy to xác nhưng tính tình lại như trẻ con, luôn làm nũng với ta. Thế nên ta luôn cho rằng Từ Mộc là huynh trưởng nên phải nhường Từ Ninh, không ngờ, là ta sai lầm, thập phần sai lầm. Từ khi nào ta đã xem nhẹ cảm nhận của đứa nhỏ này? Là từ khi nào? Vào hôm sấn bắn năm chúng tám tuổi, vì có biểu hiện xuất sắc nên Từ Mộc được hoàng thượng ban cho Huyền Thiết cung. Từ Ninh thích, hướng ta xin, ta lại nói muốn Từ Mộc nhường cho Từ Ninh. Lúc đó, sâu trong mắt nó đã thấy sự mất mát cùng bi ai, vì sao ta lại không chú ý? Là từ khi đó, hay đã có từ lâu?

Ta có tư cách làm mẫu thân sao? Thái phi vuốt ngực, lòng tự hỏi. Không có đáp án, không, có lẽ có, chỉ là ta không muốn đối mặt. Trong tâm cung to lớn, chỉ có mình thái phi âm thầm thương tâm.

Mộc vương gia phi ngựa thật nhanh đuổi theo, Tổ Yên! Tổ Yên! Nàng nhất định phải bình an chờ ta!

Là xe ngựa của hoàng cung! Trên có dấu hiệu. Người đâu? Vì sao trong xe không có ai? Mộc vương gia tâm như chùng xuống. Lại đi lên phía trước, là xa phu! Xa phu trong cung đều mặc trang phục này. Nhìn trên cổ xa phu có mũi tên xuyên qua, ánh mắt vương gia trở nên sắc bén. Mũi tên này! Là tên chuyên dùng trong cung! Cả người xa phu đều một màu đỏ sẫm, máu đọng đã lâu. Tổ Yên đâu? Vì sao không thấy nàng?

Mộc vương gia trong lòng hoảng loạn. Tổ Yên! Nàng ở đâu? Mộc vương gia như phát điên, thi triển khinh công tìm kiếm xung quanh. Không có! Đâu cũng không thấy!

Mộc vương gia đứng lặng, tay nắm chặt đến mức móng tay đâm vào lòng bàn tay bật ra máu tươi. Toàn thân tỏa ra khí thế bức người.

Là mẫu phi sao? Trước khi đi mẫu phi đã nói sẽ không tổn hại Tổ Yên dù một chút. Hơn nữa, nếu mẫu phi đã cho nàng đi sẽ không dùng đến cách giết người diệt khẩu này, có muốn cũng không cần chờ đi xa vậy mới động thủ. Vậy là ai?

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Mắt Tím

♥Edit: Yuri

Từng ngày trôi qua, Tổ Yên chăm chỉ cùng sư phụ học khinh công và y thuật. Bây giờ nàng mới biết nơi nàng đang ở là sơn cốc. Trong sơn cốc còn có thác nước, dưới đáy hồ nở đầy sen trắng. Tổ Yên nóng lòng muốn nhìn sen trắng lúc mùa hè, mùa hè có thể hái hạt sen.

Sư phụ cũng chưa từng nói tên cho nàng biết, Tổ Yên cũng không buồn hỏi. Nàng biết, sư phụ nếu muốn nói, đã sớm nói cho nàng. Người đã không muốn nói, nàng có hỏi cũng như không. Thôi cứ chờ sư phụ tự động nói vậy.

Trước kia, lâu lâu sư phụ lại tới thị trấn nhỏ gần đó mua vật dụng hằng ngày, giờ thì việc này đương nhiên rơi trên đầu Tổ Yên.

“Sư phụ, con đi đây.” Tổ Yên nhìn sư phụ đang ngồi xem thảo dược, gào lên.

Sư phụ thiu thiu nửa ngả nhào ra đất, quay đầu giận dữ nói: “Nha đầu kia, không gọi nhẹ chút được sao?”

“Con sợ người già nên không nghe rõ được a.” Tổ Yên hắc hắc cười gượng. Mấy ngày qua, Tổ Yên cũng cảm nhận được sự quan tâm của sư phụ đối với nàng, sư phụ thật sự rất tốt.

Cáo biệt sư phụ, Tổ Yên cười con lừa nhỏ đi ra chợ. Nàng cảm thấy ngựa là loài rất nguy hiểm, lừa thì ôn thuận hơn, lại có thể chở theo nhiều thứ.

“Lư ta da lông ngắn nha ~ giá ~ giá ~” Tổ Yên hát không thành câu, cười lừa nhỏ chậm rãi đi trên đường. Lừa nhỏ hừ hừ mũi, kháng nghị chủ nhân vô lương hát sai tên mình.

Nàng chỉ mua toàn nhu phẩm (Yu: vật phẩm cần thiết cho nhu cầu hằng ngày), rồi vội vã cười lừa quay về. Lừa nhỏ trên lưng đã chất đầy hàng. Tổ Yên không đành lòng cười lên, nắm dây buộc chậm rãi đi bộ theo. Dù sao cũng còn sớm, có thể về cốc trước trời tối.

Miệng nhai điểm tâm vừa mua ngoài chợ, Tổ Yên nhìn Đông ngó Tây xem xét, sau đó lười nhác xoa xoa thắt lưng, lại hít vào một hơi mạnh: “A ~ không khí thật tươi mát ~ a ~ đường thật rộng ~ a ~ cây cối thật xanh biếc.”

Cảm nhận bên tai dường như có tiếng hừ nhỏ, tuy rất nhẹ nhưng nàng chắc chắn nó có thật. “Ài! Ai dám xem thường thơ của bản cô nương!” Tổ Yên phần nộ vung nắm tay.

Lần này thanh âm đã rõ ràng hơn. Hừ! Hừ hừ!! Tổ Yên nhìn xung quanh, thanh âm này hình như là từ bụi cỏ ven đường phát ra. Tổ Yên nhìn qua, mới thấy một thiếu niên nhìn không quá mười bốn tuổi toàn thân đầy máu đang nằm đó. Gương mặt tái nhợt nhưng quật cường, cắn môi, nhắm chặt hai mắt.

“Uy?” Tổ Yên nhìn đứa nhỏ, nhiều máu vậy có đau không? Đã chết chưa? Tổ Yên nắm cành cây khều khều bên hông thiếu niên, miệng than thở: “Uy, tiểu tử, còn sống không?”

Hai mắt thiếu niên chậm chậm mở ra, không trả lời, hừ một tiếng. Tổ Yên sững sờ nhìn cặp mắt thiếu niên, đôi mắt màu tím.

Lại là loại ánh mắt này, mỗi lần nhìn thấy hai mắt ta, bọn họ hoặc là kinh hãi hoặc là sợ hãi và khinh bỉ. Thiếu niên nhắm mắt lại, không hề nhìn nữ tử trước mặt.

Không ngờ cơ thể lại bị ai đó mạnh tay nắm lại, bên tai lại nghe tiếng quát kinh hi: “Máu mắt ngươi là do đâu mà ra? Máu tím? Con lai đúng không? Oa, thật đẹp thật đẹp a.”

Đồ quạ cái, không thấy toàn thân ta đều bị thương sao? Còn dùng sức lay. Nhưng vì sao nàng lại không sợ màu tím mắt ta? Khẩu khí vui mừng không một chút khinh bỉ, là vì sao? Đây là ý nghĩ cuối cùng trước khi hắn ngất đi.

“Ai nha, chết rồi sao?” Tổ Yên đỡ đầu người kia lên, bắt mạch. Ân, tốt lắm, không ảnh hưởng gân cốt, xem ra chỉ là vết thương ngoài da, mất máu nhiều nên như vậy..

Tổ Yên nhìn đứa nhỏ rồi nhìn thiếu niên đã mất đi tri giác. Ai ~ quên đi, mang về đã, chờ sư phụ quyết định. Nghĩ vậy, Tổ Yên cố hết sức kéo thiếu niên lên lưng đứa nhỏ. Tuy rằng chỉ là thiếu niên, nhưng mất ý thức nên cũng thật nặng.

Trở lại sơn cốc, sư phụ giật mình nhìn Tổ Yên đem thiếu niên từ lưng đứa nhỏ kéo xuống: “Nha đầu, đứa nhỏ này từ đâu ra?”

“Ồ trên đường, người nhìn mà không biết à? Không phải muốn luyện võ sao, người không phải bảo ta kiếm cho người đồ đệ, này không phải sao, ta đem đứa nhỏ này về, ánh mắt rất được, là màu tím nga.” Tổ Yên bộ dáng như như phát hiện vật quý nhìn thiếu niên đang nhắm chặt mắt.

Sư phụ run người, nha đầu kia có biết là đang làm gì không? Mất tím? Chẳng lẽ là?

“Có điều đứa nhỏ này bị thương cũng khá nghiêm trọng, sư phụ người cứu hắn đi.” Tổ Yên dứt lời, hướng sư phụ phát tay. “Người lại giúp ta nâng a. Hắn nặng như heo, ta một mình nâng không nổi.” Sư phụ run run khoe miệng tiến đến nhẹ nhàng ôm thiếu niên.

“Oa, sư phụ thật lợi hai nha.” Tổ Yên theo sau thốt lên. Sư phụ mặt như muốn rút gân không thèm nhìn nha đầu đằng sau. Người luyện võ nếu ngay cả thiếu niên cũng không ôm nổi, không phải là vô cùng nhục nhã sao? Có điều thiếu niên mất tím này, thật ra ~~~~ nghĩ đến đó, thần sắc sư phụ lại trở nên âm trầm.

“Thế nào, sư phụ, thế nào?” Tổ Yên nhìn sư phụ thoa được lên người thiếu niên.

“Không tốt, đứa nhỏ này bị thương không đơn giản, trong cơ thể còn chứa kịch độc.”

“Không phải chứ? Ngay cả sư phụ lợi hại vậy mà cũng không giải được độc cho hắn?” Tổ Yên nhướng đầu nhìn thiếu niên, thật là, mặt bần quá, không nhìn rõ.

“Ai nói ta không có biện pháp?” Sư phụ xoay người, chán nản nhìn đồ đệ dờ dơi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Bái Sư

♥Edit: Yuri

“Ai nói ta không có biện pháp?” Sư phụ xoay người, chán nản nhìn đồ đệ dờ dơi của mình.

“A, sư phó có biện pháp sao?” Tổ Yên vây quanh giường thiếu niên. Có nên lấy nước lau cho hắn không ta?

“Biện pháp thì có, nhưng chế được hơi phiền toái.” Sư phụ vuốt vuốt râu.

“Miễn có biện pháp là được rồi.” Tổ Yên nhanh mồm nhanh miệng nói. Sư phụ thật rắc rối, nàng cứ thế mà trực tiếp nói thẳng với sư phó, không chút tôn ti trật tự gì.

“Con đi chuẩn bị nước ấm.” Tổ Yên bỏ lại một câu rồi đi ra bếp. Sư phụ gạt đầu thầm nghĩ nha đầu kia cũng biết rửa sạch miệng vết thương của hắn, lại

không ngờ mục đích lớn nhất của nàng chỉ là muốn xem mặt thiếu niên rốt cuộc là trông như thế nào.

Rửa sạch hoàn toàn miệng vết thương, Tô Yên cũng như mong đợi đã thấy mặt thiếu niên. Đây ~~~ diện mạo này còn không gọi là yêu nghiệt sao? Thiếu niên này sao lại ~~~ đẹp! Oái, ta lại dùng từ đẹp cho nam nhân.

Trong lòng cảm thấy bị đả kích mạnh mẽ, ông trời sao lại bắt công như vậy? Từ khi vào thế giới này, nam nhân nào ta gặp qua đều đẹp hơn so với ta! Đầu tiên là biến thái vương, sau lại là hồ ly đực Ninh vương gia, giờ lại còn có yêu nghiệt mất tím. Ngạch ~ hình như có nam nhân xấu hơn ta, Tô Yên ngẩng đầu nhìn sư phụ, mỗi đột nhiên nhếch nở nụ cười. Vẫn là sư phó tốt nhất, mang đến cho ta sự tin tưởng.

Sư phụ bị nàng cười thì chột dạ, nha đầu kia sao lại cười tươi như vậy? Nếu biết được ý nghĩ của nàng, không chừng sẽ tức đến rút gân.

“Sư phụ, đứa nhỏ này thế nào? Có thích hợp để luyện được võ công không?” Tô Yên hỏi nhỏ, không biết sư phụ đã biết thiếu niên trong người đã có tuyệt thế võ công.

“Đây ~ hần thật sự rất thích hợp, bản thân cũng có nền tảng võ công, chỉ là không biết hần có nguyện ý bái sư hay không.” Sư phụ ngưng mắt nhìn thiếu niên đang hôn mê. Thiếu niên mất tím, có phải là người trong tộc nhân truyền thuyết kia? Nhưng không phải nhiều năm trước đã bị diệt tộc rồi sao? Người bây giờ cũng không còn ai biết tộc mất tím có tồn tại.

“Không muốn thì đánh cho tới khi nguyện ý.” Tô Yên gian tà nhìn yêu nghiệt thiếu niên, nhất định phải đánh ngay mặt hần! Ai bảo hần đẹp hơn ta! Sư phụ đương nhiên không biết ý nghĩ trong lòng nàng, chỉ trầm tư, sau một lúc nghẹn ra câu: “Biện pháp này tựa hồ không sai.” Tô Yên cứng họng, xong rồi, sư phụ bị ta làm hỏng rồi. (Yu: gần đèn thì sáng mà =.=!!!)

“Không sai cái gì chứ? Sư phụ, người xem bộ dáng xú tiểu tử này dễ bảo sao? Hần sắp chết còn cười nhạo thơ của con, sao có thể dễ dàng khuất phục như vậy.” Tô Yên đảo mắt, sư phụ không lẽ đầu cũng bị rút gân, cao nhân mà lại đi cạy mạnh để thu phục người khác à.

“Cười nhạo thơ của người?” Sư phụ cảm thấy kỳ quái, “Nha đầu người biết làm thơ ca?”

“Đương nhiên ~” Dứt lời, Tô Yên đem cái mà nàng gọi là ý thơ dào dạt đọc lại lần nữa, còn bổ sung thêm, “Đây gọi là thơ hiện đại.”

Sư phụ nhìn nàng, không nói gì. Trong lòng muốn cười, nhưng nhìn ánh mắt đặc ý của Tô Yên, cảm thấy thông minh nhất là ổn ổn thần sắc nói: “Mặc kệ thế nào, cứ chờ hần tỉnh rồi nói.”

“Nghe ~” Móng vuốt Tô Yên cào cào trên mặt thiếu niên, lại mở mi mắt thiếu niên lên, nói: “Sư phụ, người xem, ánh mắt thật đẹp a.” (Yu: grừ hử hoại zai xinh, tội đáng xử trăm>’<)

Sư phụ nén giận, không thèm nhìn Tô Yên đang bát nháo, chấp tay sau lưng ra khỏi phòng.

Hôm sau, thiếu niên mất tím tỉnh lại, mới mở mắt đã thấy gương mặt phóng tá của Tô Yên, dọa muốn bật người ngồi dậy, vừa cử động đã động vết thương chưa khép miệng. Tô Yên vui sướng khi thấy người gặp họa, nhe răng trợn mắt nhìn thiếu niên, xứng đáng, ai bảo người cười nhạo thơ ta, ai bảo người dám đẹp hơn ta.

“Là người cứu ta?” Thiếu niên lạnh lùng mở miệng nói.

“Phải, tiểu quý, người tên gì?” Tô Yên giận dữ, vì sao nam nhân nàng gặp đều là khối băng?

“Thì Mặc Ngân, cảm tạ cô nương ra tay cứu mạng.” Thì Mặc Ngân vừa lạnh lùng vừa khách khí đáp lại.

“Vậy người định cảm tạ ta như thế nào?” Tô Yên mắt không rời khỏi ánh mắt màu tím của Thì Mặc Ngân.

“A?” Thì Mặc Ngân hiển nhiên không ngờ người nhỏ bé trước mặt lại hỏi thẳng mình như vậy.

“Đừng nghĩ đến mấy câu ra ơn không cần báo, hay lấy thân báo đáp gì gì đấy.” Tô Yên khoát tay, “Nếu thành tâm thì bái sư đi.”

“Bái sư?” Thì Mặc Ngân giật mình, cái gì lấy thân báo đáp?! Người này thoạt nhìn không lớn hơn ta bao nhiêu, ta lại còn không cảm nhận được nàng có võ công, bảo ta bái nàng làm sư?

Tô Yên thấy Thì Mặc Ngân sững sốt liền biết hần hiểu lầm: “Không phải bắt người bái ta làm sư phụ, là bảo người bái sư phụ của ta làm sư phụ.”

Thì Mặc Ngân vẫn ngây ngốc không phản ứng, Tô Yên mất kiên nhẫn: “Người bái hay không bái?” Thì Mặc Ngân há hốc miệng không biết nên nói gì cho đúng.

Sư phụ giờ mới cất tiếng nói: “Nha đầu, không cần làm loạn.” Tô Yên mới khẽ hừ một tiếng, quay đầu không thèm nói nữa.

“Nha đầu, người ra ngoài chờ, ta có lời muốn nói với hần.” Tô Yên nhìn biểu tình nghiêm trọng của sư phụ, nghe lời đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa phòng.

Thật lâu sau, sư phụ mới bước ra, mặt vui mừng không kiềm chế được: “Nha đầu, người đã có sư đệ ngoan.” “Hử, sư phụ nói chưa hết, tiểu tử kia là có sư phụ hiền, sư tỷ tốt.” Sư phụ nhìn Tô Yên mẩn mê miệng, nở nụ cười đáp: “Phải, phải ~ nha đầu nói rất đúng, là hần có sư phụ hiền, sư tỷ tốt.”

Sư phụ dễ dàng đã có thể thấu nạp được tiểu tử kia? Ân, quả nhiên, sư phụ chính là cao nhân. Tổ Yên đẩy cửa đi vào, ngẩng đầu nhìn gương mặt tái nhợt của Thi Mặc Ngân: “Tiểu tử, sau này ta là sư tỷ người, người phải nghe lời ta.” Không ngờ, Thi Mặc Ngân đang nằm trên giường quay đầu đi, hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Tổ Yên lại không tức giận, lòng thầm tính toán cách thu nạp tiểu tử không biết trời cao đất dày này. Người bây giờ cứ chống đối đi, chống đối, rồi sẽ đến lúc ta cho người biết thế nào là chịu khổ.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Lê

♥Edit: Yuri

Qua mấy ngày, Thi Mặc Ngân thương thế đã tạm ổn, có thể tùy ý đi lại, nhưng vẫn không để Tổ Yên vào mắt. Tổ Yên tuyệt đối không buồn, chỉ đem nhất cử nhất động của Thi Mặc Ngân để trong mắt, ghim vào lòng.

Cuối cùng thì Thi Mặc Ngân cũng khôi hoàn toàn, cũng là lúc tiếp đón những ngày cực khổ. Đầu tiên là nếm qua bữa trưa do Tổ Yên làm, sau khi ăn xong, bụng đau không biết nguyên do, chạy nhanh ra nhà xí, đến khi hoàn toàn thoải mái thì phát hiện không có giấy vệ sinh. Trong góc chỉ có vài miếng gỗ trúc. Sáng hôm sau, cả người ngứa ngáy, đành phải tự động nấu nước đổ vào bồn tắm, đến khi tắm xong lại phát hiện xiêm y đặt bên cạnh không cánh mà bay, không thì là tối ngủ thật sâu đến sáng dậy mở mắt liền cảm thấy nhức.

Đau thể xác vừa hết thì Thi Mặc Ngân tinh thần càng ngày càng kém, mà tên đầu sỏ gây chuyện lại đứng một bên cười cợt. Về phần hai mắt bị đau là do Tổ Yên dùng thuốc mê lên người Thi Mặc Ngân.

Sư phụ cuối cùng nhìn không được. Sau bữa cơm sáng, Thi Mặc Ngân xoa xoa mắt ngạc nhiên nói: “Sư phụ, hai mắt con vì sao lại nhức như vậy a?” Tổ Yên tức giận nhìn tiểu tử cung kính với sư phụ, không nghĩ lại lúc trước là ai cứu người về đây, giờ lại chỉ tốt với một người. Sư phụ nhìn Tổ Yên, khụ khụ: “Cái này ~ hỏi sư tỷ người thích hợp hơn ta.”

Tổ Yên há hốc miệng, ánh mắt ai oán. Sư phụ a, lão nhân gia này vì sao lại đem bán đứng ta a? Tiểu tử này không nghe lời nên ta mới giáo huấn hắn a.

Thi Mặc Ngân u ám quay đầu nhìn Tổ Yên, khó khăn gọi tiếng sư tỷ: “Sư tỷ, tỷ có phải nên giải thích một câu không?”

Tổ Yên cũng học sư phó họ khan nói: “Này ~ ngách ~ cái kia ~ có lẽ người bị muỗi cắn đó mà.”

“Ta sao tự nhiên lại đau bụng, người lại ngứa ngáy? Quần áo khi không lại mất, có phải do tỷ lấy đi?” Ánh mắt màu tím trở nên sắc bén.

“Ai nha, là trùng hợp, trùng hợp a ~” Tổ Yên hắc hắc cười gượng, chân chậm rãi muốn đi ra cửa.

“Đứng lại, đi đâu?” Thi Mặc Ngân cầm chiếc đĩa, vung tay, chiếc đĩa bay tới cắm dưới đất cạnh chân Tổ Yên. Tổ Yên cũng không di chuyển, nhẹ nhàng chùng chân bay ra khỏi phòng. Trong lòng cảm thán, quả nhiên, khinh công mới là vua kung fu của đạo tặc a!

“Đứng lại!” Thi Mặc Ngân hỏn hển gào lên đuổi theo phía sau.

Sư phụ nhìn hai đồ đệ bảo bối một trước một sau chạy ra khỏi phòng, gật gật đầu, ha ha cười rộ lên: “Không sai, không sai, hai đứa nhỏ này tình cảm thật tốt.”

Thi Mặc Ngân chạy đằng sau nghe được câu nói từ sư phụ, thiếu chút nữa không đứng vững ngã nhào trên mặt đất. Con mắt nào của sư phụ thấy ta với ràng tình cảm thật tốt? Nữ nhân là loài động vật phiền toái. Ta sao lại tự động tìm phiền toái?

“Tiểu tử, đứng lại!” Tổ Yên đột nhiên dừng lại, quát lớn. Thi Mặc Ngân sừng sốt, ngừng lại.

“Người làm phản à? Quên rằng lúc trước là ai cứu người về a?” Tổ Yên lộ ra gương mặt giáo huấn Thi Mặc Ngân, “Có ai lại đối xử với sư tỷ mình như người không? Không chút khách khí. Người giống sư đệ người ta sao?”

Thi Mặc Ngân dừng lại, ngẫm nghĩ, quả thật mình cũng có chút sai, miệng cũng không nhận thua, ngập ngừng nói: “Ai bảo người là nữ nhân.”

Tổ Yên chau mày, cảm thấy tiểu tử này vẫn như những kẻ khác theo chủ nghĩa trọng nam. “Nữ nhân thì sao?”

Thi Mặc Ngân do dự: “Mẹ ta nói nữ nhân đều không tốt, tất cả đều giả dối.”

Tổ Yên vừa nghe xong, hóa đá. Hoài nghi mẹ của tiểu tử này có phải có xem qua Ý thiên đồ long ký không. “Mẹ ngươi không phải cũng là nữ nhân sao?” Tổ Yên tức giận nói.

“Mẹ ta ~ mẹ ta không như thế, bà là người tốt.” Thi Mặc Ngân lấp bắp nói. Dứt lời, mém tí cắn trúng lưỡi, ta khi nào lại nói nhiều như vậy với nữ nhân? (Yu: từ khi bé gặp tỷ, ngốc)

“Sao ngươi lại biết ta không phải người tốt? Ta không tốt thì sao lại cứu ngươi?” Tổ Yên nhấp nháy mắt, có chút uẩn giận.

Thi Mặc Ngân không hé răng. Lần đầu tiên hắn bị dao động. Nữ nhân thật cũng có người tốt sao? Lời nương nói có thật là đúng không? Thi Mặc Ngân không có câu trả lời, chậm rãi xoay người, đi về phòng. Tâm có chút loạn, nâng cứu ta, nhìn thấy đôi mắt màu tím của ta cũng không chút sợ hãi hay khinh bỉ, nâng, nâng thật sự không giống người xấu. (Yu: ko xấu vì quá xấu, bé này bị Yên tỷ hành zậy mà con ngây thơ, ừ thật)

Tổ Yên nhìn Thi Mặc Ngân rời đi, bĩu môi. Không biết mẹ của tiểu tử này là ai, lại đi làm méo mó tâm hồn thuần khiết của trẻ nhỏ như vậy. Ai ~~~~

Từ hôm đó, thái độ của Thi Mặc Ngân đối với Tổ Yên đã tốt hơn rất nhiều, cũng bắt đầu chủ động nói chuyện với Tổ Yên, nhưng chỉ nói một chữ. Ví dụ như lúc ăn cơm thì nói với Tổ Yên “Ăn”. Đưa cho Tổ Yên vật gì đó cũng một chữ: “Nè.” Chỉ có Tổ Yên là thoải mái trả lời hắn nhiều chữ: “Đi thông thả.” Mỗi lần như thế, Tổ Yên trong lòng trộm mừng thầm, không sai, không sai, tiểu tử này là người biết thời thế.

Ngày ngày đơn điệu trôi qua, luyện võ, phân loại thuốc, ăn cơm, đi tắm ~~~~ nhưng Tổ Yên tuyệt nhiên không cảm thấy buồn tẻ. Có thể học được từ vị sư phụ cao nhân khó lường kia nhiều điều hay, nhằm chán thì trêu chọc tên tiểu tử mắt tím Thi Mặc Ngân.

Hiện cũng đang diễn ra một màn hí kịch.

“Đó là lê của ta.” Thi Mặc Ngân nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tổ Yên miệng đang cắn lê, mỗi tay còn cầm một trái.

“Ngươi là ai?” Tổ Yên hỏi mập mờ, đưa quả lê lên miệng cắn mạnh một cái, còn cảm thấy chưa đủ, lại đưa lưỡi liếm liếm thêm cái nữa. Thi Mặc Ngân trừng mắt tới muốn lột tròng. Lại còn, lại còn có người như vậy! Người này mà là sư tỷ ta sao?

“A nha! Lê của ta!” Sư phụ vừa đến, nhìn thấy ba quả lê trên bàn toàn bộ đã nằm trên tay Tổ Yên, từng quả đều có dấu răng, trên đó còn có chất lỏng không rõ là gì làm cho sư phụ càng thêm rối rắm. Ba quả lê này là do lão đi ra ngoài hái về. Nha đầu này lại tự động lấy ăn.

Khung cảnh tiếp theo, Tổ Yên lưng đeo túi nhỏ leo trên vách đá tìm kiếm cây lê. Mặt lộ ra vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa, cười xong mới thấy kinh ngạc, nâng bao lâu rồi không cười được như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Kiêu Đoạn*

♥Edit: Yuri

Ngày qua ngày, khinh công của Tổ Yên đã đạt gần như thượng thừa, y thuật lại không cần phải nói. Tình trạng của Mặc Ngân như thế nào thì Tổ Yên không biết, chỉ biết sư phụ cả ngày tất bật không ngừng. Đôi khi vô tình lộ ra thần sắc lo lắng, Tổ Yên không hỏi cũng hiểu, sư phụ lo lắng cho kịch độc còn trên người Mặc Ngân.

Cuối cùng cũng đến một ngày, sư phụ gọi hai người đến, vẻ mặt trịnh trọng: “Mặc Ngân, con cùng sư tỷ rời cốc một chuyến đi.”

Mặc Ngân không nói gì, chỉ nhìn sư phụ. Tổ Yên hiểu, cuối cùng cũng đến ngày này. Nàng biết độc trên người Mặc Ngân không thể chậm trễ được nữa.

“Sư phụ ~” Mặc Ngân thanh âm có chút nghẹn ngào. Từ lúc mẫu thân qua đời đến nay, sư phụ và sư tỷ là người duy nhất đối xử tốt với hắn. Tuy rằng sư tỷ có đôi khi khó dễ hắn nhưng lại không như những người khác nhìn hắn khinh bỉ hoặc kinh hãi.

“Tốt lắm, Mặc Ngân, kịch độc trong người ngươi không thể để lâu hơn được nữa, đi đi, cùng nha đầu ra ngoài một chuyến tìm được. Có nha đầu bên cạnh ngươi ta cũng yên tâm.” Sư phụ âm thầm nghĩ, ít nhất có nha đầu đi theo, ngươi sẽ không thấy mệt. (Yu: tức quá không thấy mệt =)))

“Sư phụ không đi cùng bọn con?” Tổ Yên nghiêng đầu hỏi, hỏi xong cảm thấy bản thân đã có chút minh bạch. Sư phụ nhiều năm không ra ngoài, ắc có nguyên nhân.

Sư phụ cười lắc đầu: “Ta già rồi, bây giờ là thiên hạ của người trẻ. Nha đầu nhớ tìm thứ gì ngon mang về cho ta.”

“Sur phụ ~ ai nói, người không già, tuyệt đối không già, người vẫn là tuổi trẻ – đại soái ca.” Tổ Yên vội nói. “Có đồ ngon con nhất định đem nhiều về cho người. Bọn con tìm được thuốc nhất định lập tức trở về.”

“Đại soái ca? Là gì?” Sur phụ tò mò hỏi. “Chính là mỹ nam tử đó mà.” Tổ Yên nhếch môi cười rộ lên. Sur phụ bị nàng trêu chọc cũng thoải mái cười ha hả: “Nha đầu kia a ~”

Tại cửa cốc, hai người lưu luyến nhìn sur phụ. Sur phụ phát tay: “Đi đi, đi đường cẩn thận.”

Một lát sau, hai người đã lên đường.

“Vì sao?” Mặc Ngân phun ra hai chữ.

“Vì sao vì sao?” Tổ Yên miệng không rảnh, nhâm nhi điểm tâm.

“Vì sao tỷ cười la? Còn ta lại phải dắt con la?” Mặc Ngân chán nản. (Yu: làm tòi đây mém tý lặt ghê, =)) may mà nội công Yu ta thâm hậu mới bám trụ mà làm tấp nha.)

“Vi ta la sur tỷ, lại là nữ nhi, nữ nhi thì cần được che chở.” Tổ Yên liếc Mặc Ngân một cái.

Mặc Ngân không thèm nhắc lại, kiểu lý luận của sur tỷ luôn luôn lạ lùng.

Tổ Yên cũng trầm mặc, thuốc giải cho sur đệ thật sự quá độc đáo. Lại là cổ, si tình cổ. Sur phụ nói chỉ có Thủy Nguyệt son trang mới nuôi được. Thủy Nguyệt son trang là ở đâu? Sur phụ còn nói cổ đó là bảo bối đặc biệt gì đó, sẽ không dễ dàng đem cho người khác.

Si tình cổ, tên như nghĩa, người ăn vào chỉ có thể yêu người hạ cổ, nếu yêu người khác sẽ đau đớn vô cùng. Tổ Yên cực kỳ tò mò, trên đời này thực sự có thứ kỳ quái như vậy sao? Đừng là tà môn.

Ai, không thèm nghĩ nữa, xe đến trước núi ắt có đường. Lạc quan thì sống lâu. Nghĩ vậy, Tổ Yên ngửa mặt lên trời gào: “Giang hồ a ~ ta đến đây!~~~~” Dọa Mặc Ngân thiếu chút nữa tuột dây thừng đang nắm trong tay. (Yu: hết hồn, tưởng pé tuột dây quần =)))

“Sur tỷ~~~~” Mặc Ngân ai oán nhìn Tổ Yên. Nàng lại bày ra vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tiểu tử, biết cái gì là giang hồ không?” Cũng không chờ Mặc Ngân trả lời, nàng lại tự đáp: “Ở đâu có người ở đó có ân oán, ở đâu có ân oán đó chính là giang hồ.” Mặc Ngân sùng sốt, hai mắt sáng lên. Tổ Yên cười thầm, ha ha, lời này trong sách lậu quả thật có lực làm rung động lòng người a.

Hai người cứ thế mà đi, cuối cùng cũng đến thị trấn gần nhất với Thủy Nguyệt son Trang. Sau khi tìm thấy nhà trọ duy nhất trong trấn để nghỉ ngơi, cả hai chuẩn bị dùng bữa. Nghĩ đến túi bạc trong người, Tổ Yên có chút âu sầu. Tiền a, không có nhiều tiền a, phải tìm ra biện pháp kiếm thêm tiền.

Đi xuống lầu, tìm một chỗ ngồi yên tĩnh. Gọi mấy món ăn xong, Tổ Yên chống cằm nhìn ra cửa sổ. Si tình cổ, trên đời này có thứ thần kỳ vậy sao? Nếu thật sự có ~ trong lòng Tổ Yên cười như nở hoa, nếu sau này kẻ nào dám không coi trọng ta, sẽ cho hắn ăn cái này. Nhưng nghĩ rồi lại thôi, tình cảm không thể dùng được mà khống chế. Trong đầu lại hiện ra hình ảnh xấu xí của kiếp trước khi nàng vừa về nhà. Nhịn không muốn nói, ‘phi’, cậu nam nữ, vốn định tiến đến làm cho nam biến thành thái giám, nữ biến thành đá, kết quả lại té ngã rồi hôn mê đến nơi này.

Có điều được sống lần thứ hai cũng không tệ, tuy mới bắt đầu bị ông lão kia đánh, nhưng bây giờ ~ hừ hừ, ai dám chọc ta, ta cho hắn uống thuốc xổ mười ngày chín đêm, cho hắn chết. Nghĩ vậy, Tổ Yên lại hắc hắc cười. Thì Mặc Ngân nhìn thấy nàng như vậy cả người cũng nổi đầy da gà. Sur tỷ lại có chủ ý quái dị nào nữa đây?

“Tiểu nhi, đem thức ăn đó đến đây!” Một âm thanh vênh váo của nữ nhân bén nhọn hô lên.

Tiểu nhị khó xử nhìn nữ nhân áo hồng rồi lại nhìn Tổ Yên, nhỏ giọng trả lời: “Nhưng mà, cô nương, thức ăn này do bàn này gọi trước.”

“Bảo người đem lại thì cứ đem lại! Chẳng lẽ sợ bọn cô nương không có tiền?” Nữ nhân mặc hồng y nhíu mi trừng mắt nhìn tiểu nhị, “Người có biết biểu ca ta là ai không? Biểu ca ta chính là đình đình đại danh trang chủ Thủy Nguyệt son trang! Người còn dám chậm trễ, cận thân cái đầu chó nhà người!”

Tổ Yên lạnh lùng nhìn màn kịch vui trước mắt, lòng cảm thán, đoạn kinh kịch này quả thật rất kinh điển, rất chó má.

Tiểu nhị nén tia khinh bỉ cùng uất giận vào trong mắt, đem thức ăn trên tay bùng qua. Hai mắt Mặc Ngân tỏa hàn băng, định đứng lên, đã bị Tổ Yên dùng chân dưới bàn đá một cước. Nàng nhìn Mặc Ngân lắc đầu. Nhẹ giọng nói bên tai Mặc Ngân: “Nữ tử này không biết có phải thực sự là biểu muội của trang chủ Thủy Nguyệt son trang hay không, nếu thật vậy, thì không nên vì việc nhỏ mà đắc tội.”

Hơi thở ấm áp của Tổ Yên phả bên tai Mặc Ngân, khiến hắn trong lòng thấy rung động, sắc mặt có chút không tự nhiên. Tiểu nhị về mặt xin lỗi, bước tới khách khì nói: “Hai vị khách quan phiền chờ một lát, thức ăn lập tức đến ngay.”

Ai ngờ, nữ tử mặc hồng y nhìn thấy Mặc Ngân đứng lên, biến sắc, miệng chanh chua nói: “Người gì mà nhìn như nữ nhân còn muốn đi tranh với bọn cô nương? Cặp mắt tím ghê tởm, nhìn đã muốn ói.”

Mặt Tổ Yên sa sầm.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Độ Văn Kén Rể

♥Edit: Yuri

Mặt Tô Yên sa sầm, muốn động thủ, Mặc Ngân nhẹ nhàng giữ chặt, thấp giọng nói: “Sur tỷ không phải đã nói không nên vì việc nhỏ mà đắc tội với nàng sao?”

“Nhỏ cái rắm, ta không ép nàng kêu cha gọi mẹ thì nàng cũng không biết hoa vì sao lại màu hồng. (Yu: giống như kiểu đe dọa: đừng hỏi vì sao muối lại mặn, nước biển lại xanh màu) Nhìn nàng ta một thân màu hồng y như ‘khí đất đỏ’, y phục như vậy cũng dám lấy ra mặc. Tiểu Mặc Ngân nhà ta ánh mắt xinh đẹp như vậy, lại dám nói vậy, để xem ra xử nàng thế nào.” Tô Yên tìm thấy một chiếc bình trong cái túi to, hoàn toàn không biết Mặc Ngân trong lòng đang âm áp, bộ mặt lạnh lùng kiên nghị cũng nhu hòa không ít.

Thức ăn mang lên, Tô Yên cùng Mặc Ngân nhanh chóng ăn xong liền lên lầu. Khi đi ngang qua nữ nhân mặc hồng y, Tô Yên nhẹ nhàng mở nắp chiếc bình nhỏ, lén rắc một ít trên lưng nữ tử đó.

Trên hành lang lầu hai, Mặc Ngân nhìn Tô Yên đang cười như tiểu hồ ly, tò mò mở miệng hỏi: “Sur tỷ, tỷ hạ được gì lên người nàng ta vậy?”

Tô Yên hắc hắc cười, chờ một lát sẽ biết. Nữ nhân ngu ngốc này, không giáo huấn nàng, nàng không biết trời cao đất dày thế nào. Ta cũng không phải người thiện lương gì, càng không phải người để người khác lấy đồ trên tay mình còn nén giận!!! Giờ đã không còn như trước kia nữa.

Một lúc sau, mặt hồng y nữ tử có chút thay đổi, nữ tử ngồi cùng bàn quan tâm hỏi: “Tiểu thư, người làm sao vậy?” Hồng y nữ tử mặt càng lúc càng nhăn nhó: “Mau trở về phòng.” Dứt lời, đã nhanh chóng rời bàn hướng lên phòng trên lầu.

“Sur tỷ, thật ra nó là được gì?” Mặc Ngân lại tò mò hỏi.

“Không có gì, chính là được lần trước đã dùng với người, có điều phân lượng lần này gấp năm lần so với lần trước, nàng ta không chạy hai đêm thì đừng nghĩ đi ra.” Tô Yên hắc hắc cười lộ lên, “Ta muốn xem nàng ngồi nhà xí đến ra cái hình gì?”

Nghe xong, sau gáy Mặc Ngân đỏ đầy mồ hôi lạnh. Dường như làm vậy cũng quá ghê tởm đi.

“Vui thật, nghỉ ngơi thôi, sáng mai chúng ta phải đến sơn trang trên núi, nữ nhân ngốc kia ngày mai cũng không ra khỏi phòng được đâu.” Tô Yên vận vận thất lưng, xoay người vào phòng.

Hôm sau, cả hai dậy thật sớm. Dừng qua điểm tâm liền tiến đến Thủy Nguyệt sơn trang. Vừa đến cửa sơn trang, Tô Yên thật sự bị rung động. Đại môn sơn trang này cũng quá là, rất ~ rất ~ rất khí phái. Đại môn sơn son cao đến mấy thước, hai bên có thạch sư, lại nhìn gác cửa mập mập. Chắc chắn ~ sơn trang cũng có nhiều tiền vậy sao? Làm gì kiếm ra tiền? Chẳng lẽ thu phí bảo hộ? Tô Yên trong lòng trầm nghĩ.

Vừa bước tới, người gác cửa mở miệng hỏi: “Cô nương cũng đến tỷ thí sao?”

“Tỷ thí? Tỷ thí gì?” Tô Yên mờ mịt hỏi.

“Cô nương không phải đến cùng trang chủ tỷ thí tài trí sao?” Lúc này đến phiên người gác cửa mờ mịt hỏi.

“Tỷ thí tài trí để làm gì?” Tô Yên truy vấn.

“Nếu tỷ thí thắng trang chủ, sẽ được làm trang chủ phụ nhân của chúng ta.” Gác cửa lạnh như băng khách khí trả lời.

Mặc Ngân nhủ nhủ mảy. Trong lòng bất giác có chỗ không thoải mái. Tô Yên cũng bủi môi, chẳng lẽ cái nàng tự xưng biểu muội trên trán hôm qua cũng đến đây độ văn kén rể? Việc này nói thế nào cũng không thấy tự nhiên. Nam nhân này có bản lĩnh vậy sao? Tô Yên lòng không khỏi tò mò.

“Tỷ thí cần điều kiện gì?” Tô Yên mở miệng hỏi.

“Không cần gì điều kiện, chỉ cần là cô nương, sau đó qua bên kia đăng ký là có thể tham gia.” Gác cửa nhỏ nhả lễ độ chỉ vào một căn phòng không xa ở bên trong.

“Tốt lắm, ta đi báo danh.” Tô Yên nhắc chân hướng đi vào trong. Mặc Ngân không hiểu vì sao lại cảm thấy đau lòng, hỏi: “Sur tỷ, thật muốn làm trang chủ phụ nhân?”

“Làm cái đầu nguoi a!” Tô Yên liếc Mặc Ngân, “Sức tưởng tượng của người thật đúng là phong phú, chúng ta không dùng việc này tiếp cận hắn, làm

sao lấy được si tình cô?” Nghe Tô Yên nói xong, lòng Mặc Ngân như nhẹ hẳn. Nhìn Tô Yên, Mặc Ngân vuốt vuốt ngực, thần sắc phức tạp. Tìm ta sao thế này? Kỳ quái. Quên đi, không nghĩ nữa. Mặc Ngân lắc lắc đầu, đi nhanh đuổi theo sau Tô Yên.

Sau khi đăng ký xong, có người đến dẫn hai người vào ở tại một tiểu viện, đồng thời báo cho họ biết ba ngày sau sẽ đến phiên họ tỷ thí cùng trang chủ. Dứt lời, người liền đi. Tô Yên nghe xong mặt muốn rút gân, ba ngày sau mới đến phiên, có nhiều nữ nhân đến tỷ thí vậy sao? Thật ra là vì cái gì?

Nghĩ vậy Tô Yên mới xoay qua hỏi Mặc Ngân. Mặc Ngân nghi hoặc nhìn Tô Yên, lại nhìn thấy bộ dáng mắt mặt của nàng, lúc này mới từ từ nói.

Trên giang hồ, Thủy Nguyệt son trang cùng Phi Lâm son trang, Vân Giang son trang là ba trang dẫn đầu, ba vị trang chủ đều trẻ tuổi, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, nhân nghĩa, là tình nhân trong mộng của các thiếu nữ trên giang hồ. Ba son trang này dẫn đầu không chỉ vì ba vị trang chủ trẻ tuổi anh tuấn, chính yếu là mỗi son trang đều có tiền có thế, có người trong triều đình

Tô Yên nghe qua liền sửng sốt, thời này cũng có loại thần tượng này sao. Ba người thế gia công tử này hóa ra là thần tượng. Khó trách phiên tỷ thí của ta phải đến ba ngày sau. Tô Yên hoang mang sờ sờ mặt mình, còn muốn tự nhớ ra mấy câu Đường thi, Tống từ thông dụng, lại có ca hát cũng xem như lọt tai. Mặt đau khổ, gương mặt ta có thể xem như thanh tú, nhưng căn bản không phải là đại mỹ nhân.

Nàng cười lạnh ~~~ Hiện tại! Biện pháp duy nhất! Trong lòng Tô Yên gào lên. Sau đó vỗ nhẹ lên vai Mặc Ngân, điềm nhiên nói: “Sur đệ, kế duy nhất, đầu trộm đuôi cướp.”

“Đầu trộm đuôi cướp? Là gì?” Mặc Ngân nhìn sư tỷ lúc thì sờ mặt, lúc thì nhú mày, giờ thì chụp vai mình nói một câu hán chẳng hiểu là gì.

“Chính là không đợi trang chủ cho phép mà mượn si tình cô của hần.” Tô Yên đường hoàng nói.

“Mượn? Làm thuốc xong không phải là không còn sao, làm sao trả lại?” Mặc Ngân hồ nghi nhìn về mặt chính khí của Tô Yên.

“Kiếp sau chứ sao, dù sao người cũng còn có kiếp sau mà.” Tô Yên đứng tình hợp lý nói.

“A? Kiếp sau? Người thật sự có kiếp sau sao?” Mặc Ngân giật mình nhìn Tô Yên.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Trộm Thất Bại

♥Edit: Yuriï

“A? Kiếp sau? Người thật sự có kiếp sau sao?” Mặc Ngân giật mình nhìn Tô Yên. Câu này có ý gì? Dừng một chút, cuối cùng cũng hiểu, thì ra sư tỷ lấy cớ để trộm si tình cô! Cảm thấy có chút xấu hổ, sư tỷ đã trộm đồ người ta còn dùng cách nói đó.

“Làm thế không được tốt cho lắm. Sư tỷ, trộm như vậy ~~~ ân, mượn mà chưa được trang chủ cho phép, dường như không tốt lắm!” Mặc Ngân vừa nói đến từ trộm, Tô Yên lập tức trừng mắt nhìn, hần cũng nhanh chóng sửa miệng.

Tô Yên nhìn bộ dáng khó xử của Mặc Ngân, hiểu được bảo bối ngoan ngoãn này khẳng định chưa từng làm qua loại việc này, vì thế phát tay nói: “Được rồi, ta không làm vậy, vẫn là trực tiếp hỏi hần đã, nhìn sơ qua điều kiện của hần cũng tốt lắm nha.” Mặc Ngân nghe xong mới cảm thấy như trút được gánh nặng, gật gật đầu.

Đêm khuya, Tô Yên như mèo ròi phòng. Giỡn chơi à, đi hỏi hần, nếu hần cũng là tên biến thái thì làm sao? Yêu cái rắm a, trực tiếp đoạt lấy không phải hơn sao. Lại nói si tình cô tốt như vậy, ai đi tùy tiện tặng cho người khác chứ.

Tô Yên đảo mắt nhìn xung quanh, hồi tưởng những cảnh trong TV từ kiếp trước, đa phần những vật phẩm quý giá thường được đặt trong thư phòng hoặc phòng ngủ. Thư phòng có vẻ dễ tìm, toàn là sách. Nghĩ vậy, Tô Yên thi triển khinh công hướng nóc nhà phóng đi. Tìm kiếm hết mái ngói của mấy gian phòng, cuối cùng cũng tìm được thư phòng.

Từ nóc nhà nhẹ nhàng phóng mình xuống, Tô Yên tự tán thưởng khinh công chính mình. Xem ra, sau này có rình xem cái gì cũng thật dễ dàng. Nhẹ tay đẩy cửa sổ, Tô Yên xoay người đi vào thư phòng. Nó ở đâu? Thường thường dấu đồ đều đặt sau bức họa nào đó, sau khi di chuyển bình hoa thì nó sẽ xuất hiện. Tô Yên Đông mò mò, Tây sờ sờ. Chạm đến vật gì mềm mại đặt trong mâm để trên bàn. Sao đây? Ăn. Tô Yên sờ sờ rồi lấy món điểm tâm đó lấp đầy miệng. Không tốn tiền, đại gì không ăn.

Yêu, vị cũng không tệ lắm, Tô Yên nuốt nước miếng, tiếp tục lấy miếng thứ hai, lại không nhận ra trong góc tối kia có một đôi mắt sáng đang chăm chăm nhìn hành động của nàng. (Yu: hồi hộp quá đey =’=!!!)

Thật ra là ở đâu đây? Tổ Yên kiếm nửa ngày vẫn chưa tìm được. Chẳng lẽ thư phòng không có phòng bí mật? Là ở phòng ngủ sao? Nghĩ vậy, Tổ Yên đứng thẳng người, chuẩn bị mở cửa sổ trèo ra ngoài. Bên tai đột nhiên có âm thanh từ tính: “Cô nương đang tìm vật gì?” Tổ Yên đầu cũng không xoay lại, theo phản xạ đáp: “Tìm si tình cỏ.” Dứt lời, mới có phản ứng, xoay phắt người lại, xuyên qua bóng tối nhìn thấy một đôi mắt trong suốt, nghiền ngẫm

Xong rồi! Bị phát hiện rồi. Tổ Yên trong đầu trống rỗng. “Nửa đêm cô nương đến thư phòng của ta vì tìm si tình cỏ?” Người vừa nói đưa tay châm sáng ngọn nến. Ánh sáng nổi lên, Tổ Yên bây giờ mới nhìn rõ người trước mắt. Tuy rằng không phải loại gương mặt yêu nghiệt như của sư đệ, lại không có nét đẹp tuyệt mỹ như Mộc vương gia, nhưng lại có khí chất rất đặc biệt. Văn nhã tuấn đạt, đôi mắt đào hoa biết cười làm cho Tổ Yên vừa nhìn đã biết đây là người khó giải quyết.

“Hiểu lầm, trang chủ là hoàn toàn hiểu lầm rồi, ha ha ~~~” Tổ Yên cười gượng, trong đầu thâm kiếm lý do. Ân, tối nay không có trăng, không thể nói đi ngắm trăng. “Ta định ra ngoài hóng gió, không ngờ lại vào nhầm thư phòng của ngài, ngài đại nhân đại lượng tha thứ cho ta. Cáo từ, cáo từ.” Dứt lời, người liền theo hướng cửa sổ bên cạnh định trèo ra.

“Cô nương thật thú vị, đã trễ thế này còn ra hóng gió, lại tiện tay ăn sạch điểm tâm của ta.” Trang chủ mỉm cười chỉ tay về phía chiếc bàn đã trống trơn. Tổ Yên nhất thời bối rối, không quên tự trách mình, điểm tâm đó ăn ngon thật, vào miệng liền tan, vốn chỉ định ăn một miếng, không ngờ nhin không được mà ăn sạch.

“Đường đường Thủy Nguyệt trang chủ sẽ không để ý đến một đĩa điểm tâm như vậy chứ?” Tổ Yên nịnh nọt cười, tăng bốc.

“Ha ha ~” Thủy Hiệp Phong cười thành tiếng. Nữ tử này quả thật rất thú vị, chưa từng gặp qua kẻ trộm nào vừa trộm vừa tiện tay ăn điểm tâm, giờ lại chết cũng không chịu nhận. Ban đầu chỉ nghĩ là ai đó muốn trở thành trang chủ phụ nhân nên dò la tin ta đêm nào cũng ở thư phòng tĩnh tọa, sau đó tìm cách tiếp cận ta. Không nghĩ tới nữ nhân này hoàn toàn không hề thấy sự tồn tại của ta, Đông sở, Tây mò, hỏi sau mới hiểu là người này đến để trộm đồ. Nhưng thư phòng ta cũng không có gì đáng giá để trộm. Vừa định ra tay bắt nằng, nằng lại vì điểm tâm mà mất sáng lên. Có kẻ trộm nào như vậy sao?

Tổ Yên nhìn ra cửa sổ, lại nhìn về phía ánh mắt đào hoa biết cười kia, trong lòng đau khổ: ‘Đúng là có chút đáng về mê hoặc nữ nhân. Giờ làm sao đây? Trốn? Ta dường như không phải đối thủ của hắn a. Hắn rõ ràng là đang ở thư phòng, vậy mà khi ta tiến vào cũng không phát hiện ra. Tu vi của hắn không biết cao hơn ta bao nhiêu nữa.’

Thủy Hiệp Phong nhìn bộ dáng khó xử của Tổ Yên, người được phong là có nụ cười mê người nói: “Cô nương tìm si tình cỏ để làm gì? Nàng cũng biết đây là bảo bối của ta mà.” Thủy Hiệp Phong thâm cảm thấy mất mát, nữ tử này trộm si tình cỏ của ta để hạ người khác sao? Ta anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, vậy mà nàng lại xem nhẹ sao? (Yư: anh tự kỷ quá nha)

Tổ Yên liếc mắt nhìn ‘dung tục’ nam tử đang cười, ít nhất hắn trong mắt nàng là như vậy. Vô nghĩa, ta biết si tình cỏ là bảo bối của người nên mới trộm, hỏi người người sẽ cho sao? Tuy vậy ngoài miệng vẫn niềm nở nói: “Ta cũng biết si tình cỏ là bảo bối của trang chủ, nhưng vì ta đang vội cứu người, là sư đệ quan trọng của ta đang trúng kịch độc, chỉ có dùng si tình cỏ làm được mới có thể được, mong trang chủ thành toàn ~” Nói xong, còn nặn ra thêm hai giọt nước mắt.

Thủy Hiệp Phong sững sốt, chế được? Trộm si tình cỏ của ta để làm được chứ không phải khống chế người? Tâm ta sao lại có cảm giác hụt hẫng như vậy? Đây là nữ nhân duy nhất lên vào thư phòng ta nhưng không phải vì muốn trở thành nữ nhân của ta.

“Si tình cỏ nuôi thật phiền toái, không thể nói đùa là đùa.” Thủy Hiệp Phong chậm rãi nói.

“Điều này ta biết, trang chủ có điều kiện gì, cứ đề ra, chỉ cần có thể ta sẽ làm” Tổ Yên chỉ thiếu vỗ ngực thề. Chủ yếu là do nàng nghĩ bộ ngực còn chưa phát triển hoàn toàn, nếu làm vậy rồi cản trở nó trưởng thành thì làm sao. (Yư: chết cười với tỷ, ha ha)

“Thật không? Chỉ cần ra điều kiện?” Thủy Hiệp Phong cười rộ lên, ánh mắt đào hoa mang theo nét mỉa hoặc khiến Tổ Yên trong chốc lát như bị thất thán.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Điều Kiện

♥Edit: Yuri

“Đúng, nhưng phải là việc ta làm được.” Tổ Yên chột dạ trả lời. Vì sao ta cảm thấy mình đang gặp phải hồ ly phúc hắc nam.

“Yên tâm, cô nương nhất định làm được.” Thủy Hiệp Phong khoe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười nguy hiểm.

“Là gì?” Tổ Yên bất an hỏi.

“Cũng không có gì, ta muốn nàng giúp ta nuôi một con si tình cỏ.” Thủy Hiệp Phong cười thật bất lương.

“Nuôi thế nào?” Tô Yên cẩn thận hỏi. Cười vô si như vậy, khẳng định không phải phương pháp tốt rồi.

“Si tình cổ, cần một nữ tử mỗi ngày dùng máu tươi để nuôi sống, thì nó sẽ làm theo ngươi. Điều kiện này đối với nàng mà nói là không thành vấn đề phải không?” Thủy Hiệp Phong sâu xa hỏi.

“Cần một nữ tử? Son trang không phải có rất nhiều nữ nhân sao?” Tô Yên nghĩ thế nào cũng thấy chuyện này là có âm mưu.

“Đây là do ý muốn của nàng, đương nhiên do nàng phụ trách, chẳng lẽ muốn dùng máu người khác?” Thủy Hiệp Phong đúng lý hợp tình nói.

Tô Yên nghĩ nghĩ, dường như quả thật là như vậy, nhưng sao ta lại thấy có điểm không đúng Thủy Hiệp Phong nói thêm: “Đương nhiên, nàng giúp ta nuôi si tình cổ, ta sẽ sai người chuẩn bị đồ giúp nàng bổ máu.” Tô Yên càng nghĩ càng thấy đây là vụ làm ăn có lời, nhưng sao vẫn cảm thấy có chỗ không thích hợp?

Nhìn vẻ mặt đã có chút không kiên nhẫn của Thủy Hiệp Phong, Tô Yên đành đáp ứng. Thủy Hiệp Phong cười nhu hòa: “Còn chưa được thỉnh giáo danh tính cô nương.” “Liễu Tô Yên.” Tô Yên thốt ra ba chữ. “Tại hạ Thủy Hiệp Phong.” Thủy Hiệp Phong bộ dáng nho nhã nhìn Tô Yên.

Được Thủy Hiệp Phong hẹn sáng mai sẽ đưa nàng si tình cổ, Tô Yên ôm một bụng nghi vấn, rời đi. Thủy Hiệp Phong một mình ngồi trong thư phòng cười mờ ám. Hắn nói cần một nữ tử để nuôi si tình cổ là thật, nhưng cần một nữ tử đặc biệt, phải là người không dùng đến cổ mới được. Thủy Hiệp Phong thừa nhận, hẳn đối với nữ tử này có hứng thú, nên mới dùng biện pháp này lưu nàng lại. Có lẽ, nàng sẽ không làm hắn thất vọng.

Về lại phòng mình, nằm trên giường lăn qua lộn lại, hồi tưởng lại buổi nói chuyện. Thật ra sai ở chỗ nào? Suy nghĩ nửa ngày, cũng không tìm ra. Vụng về vào thư phòng hẳn trộm si tình cổ, sau đó bị tóm, chẳng những không trừng phạt, lại còn tốt bụng đưa ta si tình cổ. Dù cho ta có giúp hắn nuôi lại thì cũng mệt cho hắn. Vì sao lại tốt như vậy. Có vấn đề, vấn đề lớn là khác. Tô Yên lẩm nhẩm trong lòng ‘có vấn đề, có vấn đề’, mơ màng ngủ.

Hôm sau, sau khi hai người dùng xong bữa sáng, có người nhận chỉ thị từ trang chủ đến rước Tô Yên đến thư phòng, lại ngăn không cho Mặc Ngân cùng đi, lại còn cường điệu mà nói rằng trang chủ chỉ mời mình Liễu cô nương đến thư phòng. Tô Yên chỉ dùng một ánh mắt đã ngừng lại được cơn phát hỏa của Mặc Ngân, nghênh ngang theo người tới thư phòng.

Đến nơi, người dẫn đường cung kính rời khỏi thư phòng, đồng thời nhẹ nhàng đóng cửa lại. Cánh cửa phát ra âm thanh ‘chi nha’ khiến Tô Yên run cả người.

“Liễu cô nương lo ngại tại hạ có âm mưu gì sao?” Thủy Hiệp Phong nhìn ra vẻ cảnh giác của Tô Yên, mỉm cười hỏi.

Tô Yên chống lại ánh mắt biết cười kia, cố gắng lấy dũng khí trực tiếp hỏi lại: “Trang chủ thật ra muốn gì?”

“Ngạc? Lời này của Liễu cô nương là có ý gì?” Thủy Hiệp Phong kinh ngạc hỏi.

Đồ giả tạo! Tô Yên mắng thầm. Ngoài miệng lại khách khí nói: “Tối qua ta đã nghĩ thật lâu, vẫn thấy có vấn đề. Ta lấy đi si tình cổ của ngươi, tất nhiên sẽ giúp ngươi nuôi si tình cổ, vì sao ngươi lại xem đây là yêu cầu?”

“Ha ha ~ Liễu cô nương nghĩ nhiều rồi. Mỹ nhân có việc cần nhờ, tại hạ sao lại khoanh tay đứng nhìn mà không giúp? Si tình cổ thật sự rất quý, nhưng cũng không phải chỉ có một. So với mạng người, đương nhiên mạng người quan trọng hơn, không phải sao?” Thủy Hiệp Phong thần nhiên nói, rồi đứng lên tiến về phía chiếc bàn. Trong lòng cười lạnh, si tình cổ, vật này lấy làm gì? Ta lại đi cần thứ này để không chế nữ nhân sao? Ai lại đi chế ra loại sâu ghê tởm này? Đã bao lâu rồi không có người dùng qua thứ này? Lại nói, thứ này thật sự hữu dụng sao?

“A” Tô Yên ngăn ra, mỹ nhân? Ta là mỹ nhân sao? Mất hẳn có bị đục thủy tinh thể không? Lời hắn nói là thật sao? Tốt bụng vậy sao? Sư phụ đã nói si tình cổ là bảo bối gì đó, không dễ dàng giao ra. Tên này có vấn đề gì sao?

“Đương nhiên, tại hạ cũng không phủ nhận là có hứng thú với cô nương. Chưa thấy qua ai đi trộm còn tiện tay ăn vụng đồ của người khác.” Thủy Hiệp Phong rót trà ra chung trà, rồi đưa lên mũi ngửi. Từ đầu hắn còn cảm thấy tên trộm này thật kỳ quái, lại vào thư phòng trộm đồ, nơi đó chỉ có sách, làm gì có vật quý nào.

Mặt Tô Yên đỏ lên, nhần nhí nói: “Là do đầu bếp của trang chủ tay nghề cao quá thôi.”

“Ha ha, Liễu cô nương nếu đồng ý, ta có thể sai hẳn mỗi ngày đều làm cho nàng.” Thủy Hiệp Phong vẫn bộ dạng gió thổi mây trôi, nói.

Tô Yên không nói gì, mắt vẫn chăm chăm nhìn Thủy Hiệp Phong đang lấy hộp gỗ từ trong người ra. Tên có ánh mắt đào hoa giả hoạt này, thì ra là luôn mang theo si tình cổ bên người.

“Cầm đi, cứu người như cứu hỏa. Cứu xong thì hãy đến đây. Ta chờ nàng.” Thủy Hiệp Phong nhìn Tô Yên đang như muốn chảy nước miếng, cười cười.

“Ngươi không sợ ta có được si tình cổ xong rồi bỏ trốn sao?” Tô Yên nghi hoặc nhìn hắn.

“Ngươi chạy đâu ta cũng có thể tìm ra, dù là chân trời góc biển.” Thủy Hiệp Phong trả lời.

Tô Yên nhếch mép, câu này nghe sao thấy ám muội?

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Thủy Hiệp Mai

♥Edit: Yuri

Tổ Yên nhận thấy vẻ ám muội trong lời nói của Thủy Hiệp Phong, không hiểu kẻ này là quá tự cao hay tự tin? Thật ra, tự tin quá mức chẳng phải là tự đại đó sao.

“Không cần mang đi, ta tự chế được. Việc này cũng không làm khó gì ta.” Tổ Yên cầm hộp gỗ, cẩn thận mở ra.

“Liều cô nương biết y thuật?” Thủy Hiệp Phong kinh ngạc.

“Biết chút ít.” Tổ Yên thuận miệng đáp, ánh mắt đã bị hòm chứa si tình cổ hút lấy. Trong hòm là một con sâu dài, không động đậy, tron bóng, làm Tổ Yên không nỡ xuống tay. (Yu: mệnh sợ sâu T_T)

“Xin hỏi Liều cô nương, nếu một người toàn thân trúng kịch độc, độc đã ăn sâu vào máu, có thể cứu chữa được nữa không?” Thủy Hiệp Phong nghiêm túc hỏi.

“Có thể, chỉ hơi phiền toái, thời gian cũng khá lâu.” Tổ Yên phân tâm trả lời. Si tình cổ trong hòm quả thật tron bóng, chẳng lẽ hạ cổ là để người đó ăn vào? Nghe cũng cảm thấy ghê rồi. Ăn sâu a, tưởng tượng đem con sâu ăn vào bụng là muốn phun, không biết có ai nếm qua chưa.

Vừa nghĩ đến đó, bả vai Tổ Yên đột nhiên nhói đau, Thủy Hiệp Phong kích động nắm lấy vai nàng, hấp tấp hỏi: “Liều cô nương nói thật chứ, có thể cứu chữa? Thật sự có thể cứu sao?”

Tổ Yên đau đến nhủu mày, kích động cái gì chứ? “Trang chủ, người làm đau vai ta, mau buông đi. Quan trọng nữa là, nước bọt của người phun đầy mặt ta rồi.” Tổ Yên chán ghét xoay xoay bả vai.

Khuôn mặt tuấn tú của Thủy Hiệp Phong chợt ửng đỏ, lập tức buông tay ra, ngượng ngùng nói: “Thật xin lỗi, Liều cô nương, ta hơi cao hứng, không có ý mạo phạm nàng.” Dứt lời, lấy ra một chiếc khăn đưa cho Tổ Yên, ý bảo nàng dùng để lau lại mặt. (Yu: ca thật chu đáo nha :>)

Tổ Yên bĩu môi, tự dùng tay áo xoa xoa mặt hỏi: “Người trúng độc hình như là người rất quan trọng với trang chủ? Không thì trang chủ cũng không kích động như vậy.”

Thủy Hiệp Phong gật đầu, ngập ngừng nói: “Là tiểu muội của ta. Nàng trúng độc, hôn mê đã nhiều ngày, hiện chưa tìm ra được để chữa trị. Đã tìm rất nhiều danh y nhưng vẫn không khỏi sắc.”

Tổ Yên nhìn thấy vẻ lo lắng tràn ngập trong đôi mắt đào hoa kia, lòng cảm thán. Tên rồi hơi này thì ra cũng là một người huynh trưởng tốt, thật hiếm thấy a.

“Liều cô nương bây giờ đi nhìn qua tiểu muội của ta một chút chứ?” Thủy Hiệp Phong mặt đầy hi vọng cùng lo lắng, vẻ hi hi ha ha vừa rồi hoàn toàn đã biến mất.

Tổ Yên cúi đầu nghĩ nghĩ, một lát nữa chế được cũng không sao, giờ cứ đi xem cái đã. Thế là ngẩng đầu nhìn Thủy Hiệp Phong nói: “Trang chủ, mời dẫn đường.”

“Liều cô nương mời.” Thủy Hiệp Phong dẫn đường đi trước.

Tổ Yên theo sau Thủy Hiệp Phong đến một tiểu viện thanh nhã, người gác cửa cung kính thi lễ rồi dẫn hai người vào phòng. Vừa bước vào, Tổ Yên đã há hốc miệng, ủa, ra đây là tiểu thư khuê phòng điển hình mình thấy trong TV sao. Thật đẹp nha, bài trí cho thấy chủ nhân là người có phẩm vị, có nội hàm. Đây là điều đầu tiên Tổ Yên đánh giá vị tiểu thư này.

Thủy Hiệp Phong đến bên giường, ra hiệu cho nha hoàn rời xuống, sau đó mới nói: “Liều cô nương, đây là tiểu muội của ta, Thủy Hiệp Mai.”

Tổ Yên bước tới, nhìn thấy một dáng người nhỏ bé, hồ hấp nhẹ gần như khó cảm nhận được đang hôn mê trên giường. Nữ tử này sắc mặt đã gần như chuyển màu đen, mắt nhắm chặt, chân mày nhíu lại cho thấy nàng hiện thống khổ đến nhường nào. Tổ Yên trầm mặc, là loại người nào lại ác độc như thế, cả tiểu cô nương cũng hạ kịch độc.

Nhẹ nhàng chạm lên đôi tay nhỏ bé lạnh băng kia, cảm nhận được mạch đập yếu ớt. Tổ Yên thờ dãi, ngẩng đầu nhìn Thủy Hiệp Phong, rồi chậm rãi lắc đầu. Thủy Hiệp Phong mặt mày ảm đạm, thất thần lâm lâm nói: “Quả nhiên, vẫn không có cách nào sao? Tiểu muội ~ đại ca thật xin lỗi, thật xin lỗi muội

~~~~

Tổ Yên mặt không chút thay đổi nói: “Bỏn cô nương có nói là không có cách nào sao?”

Thủy Hiệp Phong há miệng, nghi hoặc nhìn Tổ Yên: “Vừa rồi không phải Liễu cô nương đã lắc đầu sao?”

“Ta lắc đầu là do cổ bị cứng, ta khởi động một chút không được à?” Tổ Yên nghiêm trang nói. (Yu: e sẽ phong cho tý vào chức trưởng bang hội những người không đỡ nổi đó tý =]]). Buồn cười chết được, trêu chọc người thôi, ai bảo người vừa rồi dám đem thứ nước miếng ghê tởm đó phun lên mặt ta, rồi sau này mặt ta thành mặt rỗ thì thế nào? (Yu: e cam đoan là anh sẽ lấy thân chuộc tội cho tý =]])

Nổi kinh hỷ bao phủ cả người Thủy Hiệp Phong, hần càng muốn nắm chặt vai Tổ Yên, Tổ Yên trừng mắt, tay hần lại ngừng giữa chừng, sau lại chuyển hướng nắm tay nữ tử trên giường, vẻ mặt vui sướng, kích động nói: “Tiểu muội, tiểu muội, muội có nghe thấy không? Muội được cứu rồi! Muội được cứu rồi a!”

Tổ Yên nhìn biểu lộ chân tình của Thủy Hiệp Phong, bỗng có cảm giác thì ra vị trang chủ của Thủy Nguyệt sơn trang này cũng là một người bình thường. Nhưng thật ra là do ai hạ độc? Nghĩ đến đó, Tổ Yên nhìn không được, mở miệng hỏi.

Không ngờ Thủy Hiệp Phong sắc mặt trầm xuống, thật lâu sau mới chậm rãi nói nguyên nhân: “Cách đây vài ngày, tam đại sơn trang liên hiệp lại nhằm tiêu diệt ma giáo. Mọi người khổ chiến hai ngày hai đêm, nhưng vẫn để hai tên tà hữu hộ pháp trốn thoát. Ta đuổi theo tả hộ pháp, không ngờ bị ám toán, tả hộ pháp trước khi chết dùng thủ đoạn đánh lén. Muội muội vì đỡ cho ta nên trúng phải ám khí độc. Không ngờ độc này lợi hại như vậy, không đến nửa canh giờ đã lan khắp toàn thân.” Nói đến đây, Thủy Hiệp Phong nắm chặt tay lại, gân xanh trên tay lộ ra, Tổ Yên nuốt nuốt nước miếng. Thật ~ thật là khiến người ta sợ hãi.

“Nên người mang nạng về sơn trang, dùng dược liệu quý để kéo dài mạng sống cho nàng rồi sai người tìm đại phu?” Tổ Yên nói tiếp.

“Đúng vậy.” Thủy Hiệp Phong gật đầu.

“Khó trách.” Tổ Yên nhìn sắc mặt người trên giường, rồi quay đầu mỉm cười với Thủy Hiệp Phong nói: “Trang chủ, không cần lo lắng, ta có cách chữa trị cho Thủy cô nương. Nhưng cần có chút thời gian.”

“Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi ~~~” Thủy Hiệp Phong không ngừng trả lời, “Liễu cô nương cần gì, để ta phân phó. Đại on đại đức này tại hạ không biết phải dùng cái gì để báo đáp.” Dứt lời hướng về Tổ Yên hành lễ.

“Trang chủ, khách khí. Trang chủ đem si tình cổ bảo bồi đưa cho ta, ta điều trị cho Thủy cô nương cũng là đạo nghĩa, không cần nói ơn nghĩa.” Tổ Yên nhìn nam tử trước mặt, trong lòng rối rắm. Tên rồi hơi phúc hắc nam này không ngờ đối với tiểu muội lại coi trọng như vậy.

Tình thân, quả nhiên là thứ không thể thiếu trong mỗi con người.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Vì Sao Cứu Ta

♥Edit: Yuri

Tổ Yên nhìn vẻ mặt thất vọng của Thủy Hiệp Phong, lòng thấy ảm áp. Từ khi gặp sự phụ và sự đệ, ta cũng không còn cảm giác cô độc nữa.

“Trang chủ, ta về phòng tìm một vài thứ sẽ lập tức chữa trị cho Thủy cô nương. Si tình cổ thì chờ ta chữa xong cho Thủy cô nương sẽ nói sau” Tổ Yên trong lòng thầm tính toán.

“Liễu cô nương, si tình cổ không cần nàng lo lắng. Thật ra vật này đối với ta mà nói căn bản không có ý nghĩa.” Thủy Hiệp Phong thản nhiên nói.

“Không có ý nghĩa? Không phải giang hồ đồn nó là bảo bối sao?” Tổ Yên kinh ngạc.

“Ha ha ~ bảo bối đối với người ta thôi. Thật ra, yêu một người là dùng nơi này, chứ không phải dùng cổ để không chết.” Thủy Hiệp Phong mỉm cười chỉ vào tim mình. Tổ Yên nhìn đến ngón người, sau này ai làm được thế tử của nam nhân này thật là có phúc nha.

Thấy Tổ Yên không nói gì, Thủy Hiệp Phong đưa tay trước mắt nàng quơ tay, cao giọng nói: “Liễu cô nương ~ Liễu cô nương ~!” Tổ Yên bây giờ mới hồi phục tinh thần, lắc lắc đầu, ngượng ngùng trả lời: “Thật xin lỗi, ta thất thần.” Thì ra Tổ Yên vừa mới nhớ lại những lời ôn nhu của kẻ từng lãng nhục nàng, ní non bên tai, muốn nàng làm vương phi của hắn.

“Ta lập tức về phòng lấy đồ.” Tổ Yên bỏ lại một câu, rồi hoảng hốt rời khỏi phòng. Trở lại tiểu viện, Tổ Yên lấy si tình cổ ra, mỉm cười nhìn Mặc Ngân đang lo lắng cho mình. Tay sờ đầu Mặc Ngân, lấy giọng kẻ cả nói: “Tiểu tử, ta không phải là không bị gì sao?”

“Không cần sờ đầu ta!” Mặc Ngân bĩu môi, không hài lòng nói. “Tại sao? Sư tỷ sờ đầu người là quan tâm người mà!” Tổ Yên làm bộ đáng ủy khuất. Mặc Ngân đáp: “Không cần xem ta như trẻ con! Tỷ chỉ lớn hơn ta một tuổi thôi.” Lòng cũng rung động, hẳn biết sư tỷ quan tâm hẳn, nhưng ngoài miệng lại không thể nói như vậy. Vì sao trong lòng lại náo loạn như vậy?

“Thiết, đừng nói là chỉ nhỏ hơn một tuổi, cho dù chỉ nửa canh giờ, người cũng phải thành tâm gọi ta tiếng sư tỷ!” Tổ Yên quát lớn rồi bắt tay vào chế được. Trước tiên chế được cho sư đệ cho tốt đã rồi chữa trị cho Thủy cô nương cũng không muộn. Si tình cổ, ân ~ đã có, sư phụ còn dặn phải cho thêm vài thứ nữa mới được. Vừa nói Tổ Yên vừa lấy từ trong rương ra vài món dược liệu. Sau một lúc, dược liệu cũng phối xong. Món thuốc tỏa ra mùi kỳ lạ, tạo hình thành viên thuốc, không tự tin, nhũ thơm, cái này hình như không giống như sư phụ từng nói thì phải.

Quả nhiên, Mặc Ngân nhìn viên thuốc trong tay Tổ Yên, trong mắt tràn ngập hoài nghi: Sư tỷ, tỷ sẽ không trả thù cá nhân chứ?

Tổ Yên sượng người, ngập ngừng nói: “Xử tiểu tử, ta biết người nghĩ ta còn nhớ mối thù vì cướp lê của người mà phải đi tìm lại. Ta lại là người không độ lượng vậy sao? Thuốc này là hàng thật giá thật!” Mặc Ngân thầm nói: Không phải giống, tỷ chính là vậy mà. Nhưng nghĩ thế chứ nào dám nói ra, ngoan ngoan cầm lấy được, nuốt ực một cái.

Vừa nuốt vào, Mặc Ngân phát hiện cơ thể đột nhiên khác thường, Tại đan điền dường như có một luồng khí cuộn cuộn không ngừng lan tỏa khắp toàn thân, cực kỳ sáng khoái. Mặc Ngân lập tức ngồi xuống, Tổ Yên vừa nhìn thấy liền nhẹ chân rời khỏi phòng. Nàng biết, khi một cao thủ ngồi xuống vận khí thì không nên bị quấy rầy. Trong TV đều là như vậy mà, nếu bị quấy rầy sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Tổ Yên chạy đến mảnh sân vừa này, không bị ngăn cản nên thoải mái đi vào phòng. Vừa bước vào, vẫn nhìn thấy vẻ mặt thân thiết của Thủy Hiệp Phong nhìn Thủy Hiệp Mai.

“Khụ ~ khụ ~” Tổ Yên khụ khụ hai tiếng, nhìn thấy Thủy Hiệp Phong quay đầu, mới tiếp tục nói: “Trang chủ, mời ngài tránh mặt một chút, ta muốn dùng ngân châm để châm cứu cho Thủy cô nương. Vì trước đó vài ngày, ngài dùng dược liệu quý để duy trì mạng sống cho Thủy cô nương, nên cũng khiến thân thể nàng có chút hư nhược.”

“Ta không thể nhìn nàng châm cứu sao?” Thủy Hiệp Phong nghi hoặc hỏi.

“Là toàn thân ~ ta sẽ cạo hết xiêm y của Thủy cô nương, trang chủ cũng muốn ở bên cạnh nhìn?” Tổ Yên giờ giọng xem thường.

Thủy Hiệp Phong xấu hổ, ngượng ngùng rời khỏi phòng, ra lệnh nha hoàn ở lại hầu hạ. Dưới sự trợ giúp của nha hoàn, Tổ Yên chậm rãi cạo bỏ xiêm y của Thủy cô nương. Trong lòng tuy có chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn bị sợ đến ngây người. Thủy Hiệp Mai toàn thân một màu đen, nếu không phải bụng có hơi phập phồng, Tổ Yên sẽ nghĩ đây là một cái xác khô bị rút nước.

“Các người bình thường sẽ tắm cho nàng sao?” Tổ Yên nghiêm túc hỏi. Nha hoàn đứng bên cạnh lạnh lẽo nói: “Nhóm nô tỳ đều chăm sóc thật kỹ cho tiểu thư, mỗi ngày đều dùng nước ấm lau người cho tiểu thư.” Tổ Yên nhũ mày, dùng nước ấm lau thân thể chính là làm cho độc trong người càng nhanh chóng lan tỏa khắp nơi.

Giờ nói gì cũng vô ích. Tổ Yên rút ngân châm, nhanh và chắc chắn vào huyết đạo của Thủy Hiệp Mai. Ngân châm dần dần hiện ra màu đen. Nha hoàn ngạc nhiên buột miệng hô lên, Tổ Yên trừng mắt liếc một cái, nha hoàn lập tức im lặng.

Ngân châm không ngừng châm vào, Thủy Hiệp Mai hô hấp càng lúc càng thấp, hai đầu ngón tay cũng chuyển màu đen. Tổ Yên nhanh chóng nắm lấy tay Thủy Hiệp Mai, dùng châm đâm vào ngón tay nàng. Máu đen tuôn ra hết.

Ước chừng một lúc sau, Tổ Yên băng bó xong ngón tay cho Thủy Hiệp Mai, lại mặc xiêm y vào cho nàng, ngẩng đầu nhìn lại nhìn thấy một đôi mắt đầy bi ai. Thì ra, Thủy Hiệp Mai không biết từ lúc nào đã tỉnh lại.

“Vì sao cứu ta? Vì sao ~~~?” Thủy Hiệp Mai đột ngột nói, sau đó liền nhắm mắt không thém nói tiếp. Tổ Yên ngạc nhiên, nếu không phải nhân nhĩ nằm trên giường đang rơi hai giọt nước mắt trong suốt, nàng còn tưởng vừa rồi đều do nàng nhìn lầm.

Vì sao cứu ta? Vì sao nàng ta lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ nàng không muốn được cứu? Một lòng tìm chết? Đây là sao? Sao lại thế này? Trong đầu Tổ Yên hoàn toàn rối rắm, thật sự tò mò.

“Thủy cô nương nghỉ ngơi đi, mai ta lại đến chẩn trị.” Tổ Yên khách khí nói, sau đó rời khỏi phòng. Bên tai dường như phảng phất có tiếng thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Ái Tình Khó Phân Biệt

♥Edit: Yuri

Tổ Yên trở về phòng mình, lẳng lặng ngồi, ngược mắt nhìn Mặc Ngân. Nhìn từ góc độ này, Mặc Ngân quả là hoàn mỹ. Gương mặt yêu nghiệt, lông mi dài, thật muốn nheo cho đã tay. Ai, mỹ nhân a mỹ nhân. Tổ Yên phiền muộn. Đột nhiên chấp hai tay trước ngực, nghiêm trang quỳ gối bên cửa sổ, miệng lầm nhảm gì đó.

Mặc Ngân vừa mở mắt ra thì nhìn thấy cảnh tượng này. Nhìn thấy sư tỷ tiểu tụy quỳ bên cửa sổ cầu nguyện, lên tiếng hỏi: “Sư tỷ, tỷ đang làm gì vậy?”

“Đừng ồn, để ta cầu nguyện.” Tổ Yên mắt kiên nhẫn trả lời.

“Cầu nguyện cái gì?” Mặc Ngân hỏi tiếp.

“Hi vọng kiếp sau ta sẽ trở thành một siêu cấp đại mỹ nữ.” Tổ Yên thành thật trả lời, lại nói tiếp: “Người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, nữ nhân thấy tự ti, nam nhân thấy rút gân.” (Yu: =)))

Mặc Ngân há hốc miệng, nói không nên lời. Tổ Yên không thèm nhìn đến bộ dáng hóa đá của Mặc Ngân, tiếp tục cầu nguyện. Nàng đương nhiên không nghe được lời nói trong lòng của Mặc Ngân: Sư tỷ, người chính là nữ tử đẹp nhất trong lòng ta. (Yu: RẦM! *té ghế*)

“Cảm giác trong người thế nào rồi?” Tổ Yên đứng dậy hỏi, nhìn thấy Mặc Ngân tinh thần đầy phấn chấn, cũng biết câu mình hỏi là vô nghĩa.

“Tốt lắm, từ trước đến nay chưa bao giờ được như vậy.” Mặc Ngân vui vẻ trả lời. Thật ra hẳn rất sợ sư tỷ sẽ hỏi lý do vì đâu hẳn lại trúng độc, nhưng sư tỷ cho đến giờ vẫn chưa từng hỏi qua.

“Vây là tốt rồi, ngày mai ta tiếp tục trị liệu cho muội muội của trang chủ, trị xong chúng ta sẽ tiếp tục dần bước vào giang hồ ~~~” Tổ Yên lại bắt đầu ảo tưởng.

Hôm sau, Tổ Yên mang theo hòm thuốc tiếp tục đến phòng của Thủy Hiệp Mai. Bắt đầu trị liệu trở lại, màu da Thủy Hiệp Mai rõ ràng đã tốt lên nhiều lắm. Nàng ta giờ có thể tự mình ngồi, nhưng vẫn không nói chuyện, chỉ thất thần nhìn ra cửa, ánh mắt vừa kỳ vọng vừa mang chút khiếp nhược. Tổ Yên nhìn Thủy Hiệp Mai, nhìn không được, lên tiếng hỏi: “Thủy cô nương đang chờ ai sao?”

Thủy Hiệp Mai cả kinh, liên tục lắc đầu, chậm rãi nói: “Ta mệt, Liễu cô nương, mời trở về.” Tổ Yên không nói nữa, yên lặng thu thập vật dụng rồi quay gót rời đi.

Liên tục mấy ngày, Tổ Yên vì Thủy Hiệp Mai chữa trị đồng thời cũng phát hiện nàng luôn hướng ra cửa nhìn xung quanh. Còn phát hiện mỗi lần Thủy Hiệp Phong đến Thủy Hiệp Mai sẽ rất cao hứng, nói rất nhiều. Nhưng hễ Thủy Hiệp Phong rời đi, Thủy Hiệp Mai lại trầm tư trở lại. Mỗi lần Tổ Yên nhìn ánh mắt nóng bỏng của Thủy Hiệp Mai, đều cảm thấy rất quen thuộc. Đột nhiên có phản ứng, đây không phải là ánh mắt biến thái vương nhìn ta sao? Chẳng lẽ! Trong lòng Tổ Yên nổi lên ý tưởng khiến người ta phải sợ hãi. Nha đầu kia, sẽ không đem lòng yêu chính ca ca ruột thịt của mình chứ?

Này! Này ~~~ tại xã hội này chỉ sợ là ai nghe qua cũng rợn người, không thể chấp nhận. Vì lý do này, cho nên mới không muốn ta cứu sống ư? Không muốn tình lại để phải đối diện với nỗi thống khổ này ư? Muốn yêu nhưng lại không thể yêu, ngay cả khi người ấy ở cạnh mình cũng không có cách nào để chạm tới. Tổ Yên lại nhớ đến một vấn đề. Họ hàng gần kết hôn thì đời sau sẽ dễ bị thành ngu ngu có phải không?

Tổ Yên trở lại phòng mình, Mặc Ngân một bên châm nước cho nàng. Tổ Yên nhìn khuôn mặt hoàng mỹ của Mặc Ngân, thờ dài nhìn ra cửa sổ, đột nhiên: “A!~~~~” một tiếng, dọa Mặc Ngân thiếu chút nữa quăng luôn ấm trà. “Sư tỷ, tỷ làm gì vậy?” Tổ Yên không trả lời, lại tiếp tục nhìn ra cửa sổ thờ dài: “A~~~ thế gian này, đau khổ nhất chính là chuyện yêu đơn phương, yêu một người mà người ấy lại không biết mình yêu họ.” Trái tim Mặc Ngân trong tích tắc nhảy lồi một nhịp, si ngốc nhìn Tổ Yên.

Sư tỷ vừa rồi nói cái gì? Yêu đơn phương? Là như thế sao? Hai tay Mặc Ngân run run, muốn chạm đến nhân nhi trước mặt. Là thật sao? Sư tỷ đối với ta có tình cảm này sao? Ta thì sao? Tình cảm của ta thì sao? Mặc Ngân chậm chậm bước đến.

Tổ Yên đột nhiên chuyển giọng, nói: “Thủy cô nương kia thật đúng là đáng thương, yêu người đó, mà hẳn lại không biết. Lại không thể nói ra. Ai ~~~ mọi người đều nói nở hoa kết quả, nàng này thì có nụ hoa đã phải cảm tạ rồi.”

Mặc Ngân cả người cứng ngắc đứng im tại chỗ. Thì ra, thì ra là sư tỷ nói đến người khác sao? Ta sao thế này? Thật đúng là buồn cười. Vì sao một chút định lực cũng không có, kỳ thật đã biết sư tỷ sẽ không nói những lời này với ta, ta thật ra là chờ mong cái gì?

Chậm rãi xoay người sang chỗ khác, Mặc Ngân nhẹ nhàng hướng ra cửa, không còn bóng dáng. Lưu lại trong phòng là Tổ Yên đang há hốc miệng. Tiểu tử này làm gì chuẩn nhanh như gió vậy? Vì sao lại không nói tiếng nào mà bỏ chạy?

Mặc Ngân ngẩn ngẩn ngồi trên nóc nhà, tâm tình thật lâu sau cũng không thể bình tĩnh. Thì Mặc Ngân, người thật ra chờ mong điều gì? Sẽ có ai chịu yêu thương loại người có ánh mắt bị nguyên rủa như người chứ? Không nên tự đánh giá cao chính mình. Người là cái gì chứ? Người không là gì cả, không là bất cứ thứ gì cả ...

Buổi chiều, Tổ Yên lại lảo đảo đến phòng của Thủy Hiệp Mai. Vừa đến, Thủy Hiệp Mai theo phản xạ ngồi bật dậy, nhưng khi nhìn thấy là Tổ Yên, lại thất vọng nằm xuống, xoay lưng về phía Tổ Yên. Tổ Yên buồn cười nhìn hành động trẻ con của Thủy Hiệp Mai, nhìn không được muốn trêu nàng một

chút, xoay đầu ra sau gọi to: “Thủy trang chủ cũng đến sao?”

Quả nhiên, Thủy Hiệp Mai vừa nghe, nhanh chóng ngồi dậy, chờ đợi ra nhìn cửa. Sau một lúc lâu chỉ thấy mình Tổ Yên đi vào, lúc này mới hiểu thì ra mình vừa bị lừa. Tức giận hừ một tiếng, tiếp tục nằm xuống, không thèm để ý đến Tổ Yên.

Tổ Yên cũng không giận, chậm rãi ngồi bên giường, nhẹ nhàng nói: “Thủy cô nương, quê hương cũ của ta là nơi rất tốt đẹp.” Thủy Hiệp Mai vẫn một mực không để ý. Tổ Yên tiếp tục nhẹ nhàng nói: “Ở nơi đó, mọi người có thể tự do yêu thương nhau, tự do theo đuổi tình yêu của mình. Bởi vì, tình yêu, không phân biệt tuổi tác, giai cấp, quốc gia, thậm chí không phân biệt cả giới tính.”

Thủy Hiệp Mai chậm rãi xoay người, mở to hai mắt nhìn ánh mắt chân thành của Tổ Yên, ngập ngừng nói: “Thật sự có nơi như vậy sao?” Tổ Yên gật đầu. “Kia ~ kia ~” Thủy Hiệp Mai cắn cắn môi, câu tiếp theo nghẹn mà không nói ra được.

“Thật ra, tình yêu bản thân nó không có tội, cũng không là ai đúng ai sai. Sai là ở thời gian và địa điểm đúng không? Sai thời gian, sai địa điểm, người gặp người ấy, cũng không có kết quả.” Tổ Yên êm ái nói.

Thủy Hiệp Mai mắt sáng lên, nhìn Tổ Yên không chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Đề Ý

♥Edit: Yuri

Tổ Yên nhìn Thủy Hiệp Mai mở to mắt thì mỉm cười nói: “Thủy cô nương có phải gặp tình nhân ở sai thời gian không?” Thủy Hiệp Mai thần sắc trầm mặc, miệng lầm bầm: “Sai thời gian, sai thời gian ~~~” Đột nhiên bắt lấy tay Tổ Yên hỏi: “Liễu cô nương, nàng nói ta gặp hán sai thời gian, vậy ta nên làm gì bây giờ?” Tổ Yên lắc đầu nói: “Ta cũng không biết phải làm sao.” Tổ Yên nhìn vẻ thất vọng trên mặt Thủy Hiệp Mai, lòng cũng không cảm thấy thoải mái, rất muốn nói với nàng ta yêu là không có tội, cứ yên tâm mà theo đuổi ca ca nàng đi. Nhưng mà ~ thật sự có thể nói như vậy sao?

Tổ Yên chậm rãi rút bàn tay đang bị Thủy Hiệp Mai nắm chặt về, khe khẽ thở dài: “Thủy cô nương nên bảo trọng thân thể, khi độc trong người nàng được tẩy sạch cũng là lúc ta rời khỏi son trang.” “Liễu cô nương phải đi?” Thủy Hiệp Mai như tiểu hài tử nhảy xuống giường, cả hai cũng không mang, ôm cổ Tổ Yên nói: “Nàng không đi có được không? Ở lại giúp ta. Không có ai cùng ta trò chuyện, chỉ có người nguyện ý trò chuyện với ta, giúp đỡ ta.”

Tổ Yên khó xử nhìn ánh mắt ngập tràn hi vọng của Thủy Hiệp Mai, lưu lại đây giúp nàng đã mấy ngày cũng đến lúc trở về báo bình an với sư phụ. Ta cũng muốn tiếp tục hành tẩu giang hồ. Nhiều chuyện thú vị ta còn chưa từng gặp qua mà.

Suy nghĩ một lúc lâu, không trả lời Thủy Hiệp Mai, chỉ vỗ nhẹ ngực nàng ta, đỡ nàng nằm xuống. Lòng có chút buồn bực. Thủy Hiệp Phong đang ở đâu? Lúc gần đây không hề thấy hán.

Vừa nghĩ tới, Thủy Hiệp Phong đã ở bên ngoài gõ cửa, nhẹ giọng hỏi muốn vào phòng. Thủy Hiệp Mai chính lại xiêm y, nhanh chóng buông tay Tổ Yên ra, nằm lên giường. Tổ Yên buồn cười nhìn vẻ thẹn thùng của Thủy Hiệp Mai.

Đợi Thủy Hiệp Mai nằm ổn định, Tổ Yên mới cất tiếng nói: “Vào đi, Thủy trang chủ.” Thủy Hiệp Phong vừa tiến vào đã dọa Tổ Yên phải nhảy dựng. Hán vẻ mặt tiêu tụy, không chờ Tổ Yên hỏi, Thủy Hiệp Mai đã lên tiếng hỏi vì sao ca ca lại có bộ dạng này. Thủy Hiệp Phong lắc đầu, vẻ mặt buồn bực nói. Thì ra mấy ngày gần đây vẫn tiếp tục truy đuổi hai kẻ đại ma đầu kia, nhưng vẫn không tìm ra tung tích. Tam đại son trang chuẩn bị liên hợp với các môn phái khác mở võ lâm đại hội, đề cử ra võ lâm minh chủ, dẫn dắt mọi người bao vây, diệt trừ đại ma đầu.

Tổ Yên tò mò, đại ma đầu này thật ra là loại người thế nào, có thể khiến nhiều người phải đau đầu như vậy. Nhìn những người này tiêu tụy như vậy Tổ Yên nghĩ không chừng người kia vẫn còn rất tiêu dao hoái khoáng rồi. Chẳng lẽ là loại người đến không thấy hình đi không lộ tung tích, tuyệt thế cao nhân? Như sư phụ sao? Không biết sư phụ và hán cùng so chiêu thì ai sẽ thắng.

Nhưng thứ khiến Tổ Yên thấy hứng thú nhất chính là đại hội võ lâm mà Thủy Hiệp Phong vừa nhắc đến. Luận võ tuyên minh chủ, nhất định là so quyền, múa đao, thực sự náo nhiệt? Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy cảnh các cao thủ so chiêu. Tốt lắm, quyết định, đến xem võ lâm đại hội. Nghĩ vậy, Tổ Yên cất tiếng hỏi: “Võ lâm đại hội bao giờ thì cử hành, Thủy trang chủ có đem ta theo quan sát một chút không?” Không đợi Thủy Hiệp Phong trả lời, Thủy Hiệp mai đã đáp thay: “Tốt ~ tốt ~ Liễu cô nương đồng ý cùng chúng ta đến đó thì còn gì bằng.”

Thủy Hiệp Phong nghi hoặc nhìn tiểu muội của mình, bảo bối muội muội của hán từ khi nào lại đối xử nhiệt tình như vậy với người khác. Nàng rất ít khi để người khác thấy khuôn mặt tươi cười, chỉ khi nào nói chuyện với hán mới có bộ dạng nói nói cười cười. Giờ lại thân thiết với Tổ Yên như thế, thật là kỳ quái! Tổ Yên nhìn Thủy Hiệp Phong, Thủy Hiệp Phong há hốc miệng, chưa kịp lên tiếng, Thủy Hiệp Mai đã pha phẩy cánh tay làm nũng, nói: “Mang theo Liễu cô nương đi cùng đi, đi mà ~”

Thủy Hiệp Phong tươi cười, xoa xoa đầu Thủy Hiệp Mai, nói: “Được, được ~ Tiểu muội nói gì cũng được.” Tổ Yên nhìn thấy vẻ đau khổ trong mắt Thủy Hiệp Mai khi nàng ta nghe được hai chữ tiểu muội từ miệng Thủy Hiệp Phong.

Tổ Yên trở về sân, phát hiện Mặc Ngân vẫn chưa trở về. Tiểu tử này đi đâu còn chưa trở về nữa? Tổ Yên vào trong viện, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Mặc Ngân đang ngồi trên nóc nhà. Tiểu tử này leo lên đó làm gì? Muốn trúng gió sao? Tổ Yên nhún chân, nhẹ nhàng phi lên nóc nhà, chậm chậm tiến đến gần sau lưng Mặc Ngân. Mặc Ngân không hề cử động, nghe tiếng bước chân hẳn đã biết là ai vừa lên đây. Đột nhiên, chỉ nhìn thấy một màu đen, mắt bị một đôi tay nhỏ bé mềm mại ấm áp che kín. “Tiểu tử, ngươi lên đây làm gì? Đang nhìn mỹ nữ à? Cũng không chịu trở về, không cần sự tỷ này nữa phải không?” Tổ Yên thì thầm nói bên tai Mặc Ngân. Lòng thầm tự giễu mình, sỗ sàng ~ nga, có điều là cũng được ăn đậu hũ của yêu nghiệt sư đệ.

Mặc Ngân nhẹ nhàng kéo đôi tay nhỏ bé kia xuống, không nói gì, chậm rãi xoay người, lại bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Tổ Yên, nhìn gương mặt tươi cười của nàng, khẩu khí kiên định dị thường: “Sư tỷ, chúng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ được chứ? Tỷ đi đâu ta cũng ở cạnh tỷ.” Tổ Yên nhìn vẻ mặt chân thành của Mặc Ngân, có chút kinh ngạc, chỉ là, tay Mặc Ngân thật ấm nha. Nhìn vào đôi mắt trong suốt của hắn, Tổ Yên khẽ gật đầu, nói một tiếng: “Được!” Mặc Ngân nở nụ cười, rạng rỡ như hoa đào nở rộ.

“Sư tỷ, việc trị độc cho vị Thủy cô nương kia thế nào rồi?” Mặc Ngân kéo Tổ Yên ngồi xuống.

“Không có vấn đề gì, chỉ là nàng yêu phải người không thể yêu. Bệnh ngoài có thể trị, nhưng là tâm bệnh ~ ai, khó chữa.” Tổ Yên thở dài.

“Yêu người không thể yêu?” Mặc Ngân tò mò.

“Nếu người nàng yêu khác biệt thân phận, hoặc là yêu phải nữ nhân, ta còn dám khuyên. Nhưng là ~ ai ~” Tổ Yên lắc đầu, Mặc Ngân nghe qua vẻ mặt đầy kinh hãi. Sư tỷ vừa mới nói gì ?

“Yêu là không phân giai cấp, không phân giới tính, quốc tịch, tuổi tác ~ nhưng mà phân biệt huyết thống ~” Tổ Yên chỉ làm râm trong miệng. Mặc Ngân ngồi cạnh nghe nàng nói thì lòng chấn động. Sư tỷ không để ý đến thân phận, nàng sẽ không chứ?!

“Sư tỷ ~” Mặc Ngân cẩn thận mở miệng.

“Nói ~” Tổ Yên nhếch môi, sư đệ làm gì thế? Sao lại nhẩn nhó như vậy.

“Nếu sư tỷ yêu một người, thì sẽ không để ý đến thân thế hắn sao?” Mặc Ngân cố gắng lấy hết dũng khí mà hỏi.

“Đề ý làm gì? Thật tâm yêu một người thì chính là yêu bản thân hắn, quan tâm thân thể hắn làm gì? Đầu óc ta cũng không có bệnh.” Tổ Yên tức giận trả lời.

Mặc Ngân nghe xong lời này, lòng mừng như điên lên. Nàng không quan tâm, nàng thật sự không quan tâm! Nàng sẽ không để ý đến thân thế ta !!!

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

♥Edit: Yuri

Tổ Yên không chú ý đến Mặc Ngân đang tràn đầy xúc cảm, vẫn một mình ngồi đó buồn rầu. Yêu ca ca ruột của mình thì có sao không? Tổ Yên lắc đầu, nha đầu kia chắc là xem ca ca mình vĩ đại quá mức, mới không nhìn thấy những nam nhân tốt khác. Ân, đúng vậy, nhất định là như vậy. Biện pháp tốt nhất là tìm một nam nhân tốt hơn ca ca của nàng vậy.

Nghĩ đến đó, Tổ Yên mới cảm thấy thoải mái, nhưng mà nói đi phải nói lại, tìm đâu ra người có thể tốt hơn ca ca nàng đây? Thôi, cứ mang theo nàng về cốc báo bình an cho sư phụ trước đã, rồi đến chỗ đại hội võ lâm cũng không muộn, dù sao cũng không thể để nàng tiếp tục ở cạnh ca ca nàng. Có điều, làm thế nào để gạt nha đầu kia, cũng là cả một vấn đề.

Tối đó, Tổ Yên khó ngủ, lăn qua lộn lại trên giường. Không phải giang hồ đồn có tam đại công tử sao, hai người kia chắc cũng không kém nha. Nha đầu kia có từng gặp qua hai người kia chưa? Lăn bao vây hai tên đại ma đầu kia, không chừng đã gặp qua. Ai ~~~ hảo nam nhân ơi, người ở đâu? Nghĩ tới nghĩ lui cũng không có biện pháp, cuối cùng mơ màng đi vào giấc ngủ lúc nào không hay.

_____ Phân cách tuyến đáng ghét ngẫu nhiên xuất hiện _____

Tại thư phòng Mộc vương phủ, Mộc vương gia ngạc nhiên nhìn ấm trà trong tay. Đây là ấm trà nàng đã từng dùng qua, từng ở nơi đây châm trà cho ta. Những quyển sách đó, là nàng đã sắp xếp lại, lại còn phương án trị thủy cũng do nàng đề xuất. Giờ lũ lụt cũng đã lui, nhưng mà, nàng ở đâu? Mộc vương gia suy sụp ngồi trên ghế. Tổ Yên, nàng thật ra đang ở đâu? Ta không tin nàng đã chết, ta tin người nhất định còn sống. Nhất định!

Hoàng cung.

“Tiểu Thuận Từ, Từ Ninh hàng đêm vẫn uống rượu ca hát sao?” Thái Phi chua xót hỏi.

“Hồi chủ tử, Ninh vương gia, ngài ấy ~~~~~” Tiểu Thuận Từ quanh cho một hồi cũng không thể nói hết.

“Từ Mộc đâu? Vẫn còn điều tra tin tức của nha đầu kia sao” Thái phi tiếp tục hỏi.

“Dạ.” Tiểu Thuận Từ cung kính trả lời.

“Ai ~~~~~” Thái phi thờ dài. Từ khi không thấy nha đầu kia trở về, hai đứa con điều thay đổi khác thường. Từ Ninh đêm đêm vẫn say rượu ca hát, ngày nào cũng say như chết, Hoàng thượng ban cho ca cơ cũng cự tuyệt, chỉ sai người tìm kiếm người có bề ngoài như nha đầu kia. Từ Mộc vẫn phai người dờ là tin tức nàng ta. Ta thật ra đã tạo ra nghiệt gì lại khiến cho hai đứa con bảo bối hoàn toàn như nước với lửa, không thể ở cùng nhau.

“Oan nghiệt a, oan nghiệt ~” Thái phi nhắm mắt lại, vờn tay, Tiểu Thuận Từ vội vàng tiến lên đỡ lấy.

“Chủ tử ~~~~~” Tiểu Thuận Từ nhẹ nhàng lên tiếng an ủi.

“Ai ~, Tiểu Thuận Từ, ngươi cũng sai người ra ngoài tìm tin tức của nha đầu kia đi.” Thái phi khép mi, hạ một mệnh lệnh kỳ quái cho Tiểu Thuận Từ, “Sau khi tìm được, nhớ bảo hộ nàng chu toàn, đưa nàng đến cho ta gặp.”

“Dạ!” Tiểu Thuận Từ kinh ngạc nhưng cũng nhanh chóng đáp lại.

Mộc vương gia nhìn ám trà đến xuất thần, cửa đột nhiên phát ra động tĩnh nhỏ. “Vào đi.” Mộc vương gia nhẹ nhàng buông ám trà, thần nhiên nói. Một người toàn thân y phục màu đen tiến vào, thấp giọng nói: “Bẩm cáo chủ thượng, trước đây vài ngày, tại Thủy Nguyệt sơn trang xuất hiện một nữ tử, cũng gọi là Liễu Tổ Yên, nhưng nàng ta khinh công rất cao, y thuật cũng cao minh. Không biết có phải là người chủ thượng muốn tìm không?”

“Cũng gọi là Liễu Tổ Yên? Nhưng lại có khinh công, lại còn biết y thuật?” Mộc vương gia chau mày, là nàng sao?

“Thuộc hạ còn tra ra được nàng chuẩn bị đến Phi Lâm sơn trang tham gia đại hội võ lâm.” Hắc y nhân cung kính nói.

“Được rồi, ngươi lui xuống đi.” Mộc vương gia phát phát tay.

“Dạ.” Dứt lời, đã không còn thấy bóng dáng hắc y nhân đâu nữa.

Tổ Yên, là nàng sao? Mộc vương gia nhìn khắp thư phòng, nơi này đâu đâu cũng có bóng dáng nàng. Nàng có biết ta nhớ nàng bao nhiêu không. Ta nhất định phải tìm được nàng, sau đó giữ chặt nàng, không bao giờ buông tay.

Tổ Yên đang thu dọn đồ trong phòng, đột nhiên nhảy mũi một cái. Thủy Hiệp Mai nhếch nhếch khóe miệng, nhìn điểm tâm trên bàn lấm tấm nước ‘mưa’, không nói được lời nào. Tổ Yên gãi gãi đầu, cười ngượng ngùng nói: “Thật ra ngươi không thể trách ta, đúng không? Vừa lúc ngươi lại đứng trước mặt ta, lại vừa lúc tay ngươi cầm điểm tâm, lại vừa lúc ta hắt hơi.”

Thủy Hiệp Mai run run khóe miệng, nói: “Đây là ta mang đến cho ngươi ăn. Đại ca nói ngươi rất thích điểm tâm do đầu bếp sơn trang chúng ta làm, cố ý sai người làm chuẩn bị cho ngươi.”

“A! Sao không nói sớm” Tổ Yên thán thiết thét lên, cướp lấy điểm tâm. Lòng cảm thấy kỳ quái, tự nhiên sao lại nhảy mũi, chẳng lẽ có ai đang nghĩ đến ta? Chẳng lẽ sư phụ nhớ ta? Hắc hắc, sư phó à, đừng nhớ ta nha, ta sẽ đem thứ này về, nhanh chóng trở về mà. Điểm tâm này không tệ, sẽ đem về cho người.

Sư phụ đang xem xét thảo dược ở sơn cốc bỗng nhiên run rẩy cả người, ngẩng đầu nhìn trời, kỳ lạ, trời đã sắp hè, sao còn thấy lạnh run?

“À, ngươi cũng đi theo chúng ta nha.” Tổ Yên cười thầm, ta cũng thật có chỗ tính toán, nói với Thủy Hiệp Mai rằng ta có biện pháp giải quyết tình huống gặp người sai thời gian của nàng. Thủy Hiệp Mai tất nhiên là mừng rỡ đồng ý.

Thủy Hiệp Mai gật gật đầu: “Ân, quyết định, đi theo các ngươi.”

“Chỉ tiêu trên đường đi toàn bộ do ngươi chi nha?” Người nào đó không ngại vô sỉ bổ sung thêm.

“Ân ân, đều do ta lo. Dù sao đại ca cũng cho ta rất nhiều ngân phiếu.” Dứt lời mặt Thủy Hiệp Mai nhìn thấy đôi mắt màu tím của thiếu niên bên cạnh Tổ Yên. Vừa nhìn thấy hắc, thật sự bị dung nhan tuyệt mỹ của hắc thu hút, nhưng mắt hắc lại là màu tím. Hắc là sư đệ của Liễu cô nương sao? Vì sao lại lạnh lùng như thế? Quá khứ của hắc như thế nào?

Tổ Yên thu thập xong, nhìn Mặc Ngân bĩu môi, Mặc Ngân liền ngoan ngoãn đỡ lấy gánh nặng. Ba người vừa ra sân chợt nghe thấy một giọng nói nũng nịu của nữ nhân vang lên. Ông ọ mà to tiếng như vậy khiến dạ dày Tổ Yên muốn lộn lên. Nhưng thanh âm này dường như có chút quen tai. Nàng cùng Mặc Ngân nhìn nhau, hiểu được, nữ tử kia chính là vị hồng y nữ tử cả hai từng gặp trên trấn. Thủy Hiệp Mai về mặt chán ghét xông lên trước.

Chương 50: Rời Trang Về Cốc

♥Edit: Yuri

Tổ Yên bước ra sân thì nhìn thấy hồng y nữ tử ôm cánh tay Thủy Hiệp Phong nói: “Đi mà, biểu ca, muội cũng muốn theo người đi Phi Lâm sơn trang.” Tổ Yên nhìn về mặt khó xử của Thủy Hiệp Phong, ngoài miệng thì an ủi, nhưng đáy mắt lại đầy vẻ chán ghét. Mà Thủy Hiệp Mai trong mắt đã muốn bắn lửa ra ngoài.

“Yêu, biểu tỷ, tỷ lại lên bỏ nhà trốn đi à, thật là nhàn nhả nha ~” Khẩu khí chanh chua của Thủy Hiệp Mai khiến Tổ Yên phải cảm thán, nữ nhân đối diện với tình yêu quả thật là không còn lý trí.

“Yêu, biểu muội, lời này không đúng rồi, ta đến là để thăm biểu ca, sao gọi là trốn đi được?” Lí Ngọc Trân có chút phiền não. Vị biểu muội này không biết vì sao lúc nào cũng đối đầu với ta. Ta nói gì cũng đều phản đối, không biết đã đắc tội với nàng ta từ lúc nào.

“Tốt lắm, biểu muội, muội ra ngoài đã lâu, cũng nên viết thư về cho nhà.” Thủy Hiệp Phong giảng hòa.

“Muội không cần, cha mẹ nếu biết muội đang ở đây sẽ lập tức phái người đến đón muội về. Lần này, nói gì muội cũng muốn theo biểu ca đi xem võ lâm đại hội.” Lí Ngọc Trân kéo kéo tay áo Thủy Hiệp Phong. Bộ dáng nhăn nhó cùng giọng nói ồ ồ đến chết người của nàng ta làm dạ dày Tổ Yên lại muốn tràn ra dịch vị. Mặc Ngân nhú mày, xoay mặt sang chỗ khác.

Nhìn thấy Thủy Hiệp Mai giận muốn phát hỏa, Tổ Yên tiến đến thì thầm bên tai nàng: “Ta giúp người thu phục nàng ta, khiến nàng ta năm ngày không thể xuống được giường. Hai trăm lạng.” Thủy Hiệp Mai không thèm mặc cả: “Thành giao!” Xoay mặt chỗ khác, Mặc Ngân không thèm nhìn vị sư tỷ vô sỉ của mình. Đã bắt người ta lo tất cả chi phí đi đường, giờ còn xảo quyết lấy thêm tiền của tiểu cô nương nhà người ta. Không quen, ta không quen nàng ~~~~~

Tuy rằng thanh âm hai người rất nhẹ, nhưng người có võ công cao cường như Thủy Hiệp Phong sao có thể không nghe thấy. Hắn buồn cười nhìn “Sinh ý” của hai người. Liều Tổ Yên, thật ra nàng là nữ tử thế nào? Ta ngày càng hiểu kỹ. (Yu: Đừng chết vì quá mún hiểu biết =]])

Tổ Yên cử động nhẹ nhàng, chậm rãi đến gần Lí Ngọc Trân, miệng vô sỉ nói: “Thủy cô nương, nàng cũng quá phận rồi, người ta tốt xấu gì cũng là biểu tỷ của nàng, nàng sao lại có thể nói chuyện như thế với nàng ta? Phải lễ phép, biết không, lễ phép.” Thủy Hiệp Phong có chút vui mừng, thế này cũng quá thâm hiểm nha. Quả nhiên, Lí Ngọc Trân cảm kích nhìn Tổ Yên. Trong bàn tay ma quái của mình Tổ Yên đang cầm hai bình sứ nhỏ nhỏ.

Thủy Hiệp Mai thấy thế, miệng cũng phối hợp: “Ta sai rồi, biểu tỷ, ta quả thật không nên nói như vậy. Sau này hoan nghênh tỷ đến nhà ta chơi.” Lí Ngọc Trân vui sướng, vừa muốn nói gì đó nhưng sắc mặt lại biến đổi, cố sức nói: “Biểu muội có lòng rồi, có điều ta phải đi đây một lát ~” Dứt lời, nhanh chân rời đi. Chạy được vài bước còn xoay đầu nói lại: “Biểu ca, người chờ muội nha, nhất định chờ muội nha.”

Thủy Hiệp Mai vui mừng khi thấy người gặp họa, nhìn thấy vẻ mặt xanh mét của Lí Ngọc Trân đã chạy ra xa mới lại gần Tổ Yên nói: “Vừa rồi đã hạ được gì?” “Không có gì, chỉ là khiến nàng đi ngoài đến một người, không thể cử động được.” Tổ Yên khiếm tốn nói. Thủy Hiệp Mai mừng rỡ nói: “Thuốc này có thể cho ta được không, sau này tự ta hạ.” Tổ Yên lắc đầu: “Không được, thuốc này nếu dùng quá liều, đối với thân thể sẽ không tốt. Thuốc xô bình thường là thông qua ăn uống rồi phát huy tác dụng, thuốc này thì không như vậy, không thể dùng quá mức.” “Nga ~~~” Thủy Hiệp Mai thất vọng, cúi đầu.

“Trang chủ, chúng ta cáo từ, hẹn vài ngày sau sẽ gặp ở Phi Lâm sơn trang.” Tổ Yên nói lời cáo biệt với Thủy Hiệp Phong.

“Liều cô nương có muốn dẫn theo con la của nàng không?” Thủy Hiệp Phong tò mò hỏi.

“Tất nhiên, đây là lễ vật của sư phụ ta mà. Lại nói, nó cũng là tiền mà.” Cuộc nói chuyện này khiến ba người buồn bực. Thủy Hiệp Phong nói hết lời, muốn sai người dùng xe ngựa đưa cả ba về, nhưng Tổ Yên kiên quyết cự tuyệt, nhất định dùng con la của mình quay về.

Một lát sau, trên con đường rộng lớn, Thủy Hiệp Mai cùng Mặc Ngân cưỡi hai con ngựa to cao đi bên ngoài bảo vệ con la kỵ giáp của Tổ Yên bên trong. Tổ Yên cả đường đi cũng không nói một lời. Đương nhiên vì lười nói chuyện.

Đến trấn nhỏ gần sơn cốc, Tổ Yên để Thủy Hiệp Mai đến phòng trọ thuê phòng nghỉ, rồi cùng sư đệ về sơn cốc. Tổ Yên biết, sư phụ không thích có người ra vào nơi an cư của người. Tổ Yên cười la, Mặc Ngân giữ dây, hai người vui vẻ quay về sơn cốc.

“Sư phụ ới ~~~~~” Một tiếng quỳ kêu vang lên trong sơn cốc, “Chúng con trở về rồi nè ~~~~~” Sư phụ đang uống trà trong phòng hoàng hôn mà phun hết trà trong miệng ra ngoài.

“Xứ nha đầu, ta còn chưa có chết, không cần phiền người kêu oan.” Sư phụ hướng ra cửa cốc quát, lòng cũng cảm thấy ấm áp. Nha đầu kia đã trở lại,

vậy độc trong người Mặc Ngân cũng đã giải được rồi.

Tổ Yên dừng lại ngoài cửa cốc một chút, nghiêng đầu nhìn Mặc Ngân, thành thật hỏi: “Giọng ta vừa rồi giống kêu oan lắm sao?” Mặc Ngân cũng gật gù trả lời: “Không phải giống, căn bản là vậy. Cứ như sư phụ vừa bị ám toán vậy.”

“Phi ~ phi phi! Ăn nói bậy bạ. Con thả con, thằng nhãi ranh còn không mau vào đây.” Thanh âm rõ ràng của sư phụ từ trong cốc truyền ra. Hai người tắc tắc lưỡi, sau này tốt nhất phải đứng cách sư phụ mười dặm rồi mới nói lên.

Đội hai người vào phòng, sư phụ nhìn nhìn Mặc Ngân, cười nói: “Nha đầu lấy được si tình cỡ à?”

“Tất nhiên. Con là đồ đệ của ai chứ?!” Tổ Yên nịnh nọt. Sau đó, lục lọi trong hành lý, lấy điểm tâm ra, dâng lên như dâng vật quý giá lên cho sư phụ.

Điểm tâm tỏa ra hương vị kì dị. Sư phụ mở to mắt nhìn, chỉ vào món điểm tâm không còn nguyên dạng nói: “Đây là món người mang về hiếu kính ta?” Tổ Yên nghi hoặc đưa điểm tâm lên mũi ngửi, thiếu chút nữa phun toàn bộ phần cơm ăn lúc tối qua ra. Gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Hắc hắc ~ thời tiết ngày càng nóng. Sư phụ thứ lỗi.” Sư phụ ha ha cười tỏ vẻ không thèm để ý.

Tổ Yên tiếp tục lục tìm trong hành lý, lục nửa ngày, lấy ra hai tấm ngân phiếu. Đau lòng đưa cho sư phụ. Đây là tiền nạng gặt được từ Thủy Hiệp Mai. “Sư phụ, cái này cho người mua chút rượu uống. Bọn con muốn ra ngoài xem náo nhiệt. Người già cả ở nhà nhớ tự chăm sóc tốt cho mình ha.” Sư phụ nhận lấy ngân phiếu, tủm tỉm cười: “Xem náo nhiệt? Xem cái gì náo nhiệt?”

“Trên giang hồ có đại hội võ lâm, tuyển chọn võ lâm minh chủ. Con và sư đệ muốn cùng nhau đi xem náo nhiệt. Đương nhiên, nhất định sẽ có thứ tốt mang về cho sư phụ.” Tổ Yên cười thật gian tà.

“Ha ha, nha đầu kia, tự mình muốn xem thì có, còn lôi thêm Mặc Ngân vào. Có điều thế cũng tốt, có Mặc Ngân đi cùng người ta cũng yên tâm.” Sư phụ cầm lấy ngân phiếu cất vào. Nha đầu kia thật hiếu thuận. Tổ Yên nhìn ngân phiếu mà nuốt nuốt nước miếng, lòng hạ quyết tâm, nhất định phải kiếm được nhiều tiền hơn.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Cầu Duyên

♥Edit: Yuriï

Tổ Yên cùng Mặc Ngân nói chuyện với sư phụ thật lâu. Những gì cần cần dặn, sư phụ đều đã căn dặn. Hôm sau, trước khi đi, sư phụ lấy chủy thủ (Yur: đao nhỏ) từ trong ngực ra đưa cho Tổ Yên. Tổ Yên nhìn chủy thủ không chớp mắt, lưỡi dao lạnh như băng, nằng biết đây không phải là vật bình thường.

“Sư phụ ~” Tổ Yên nhe răng, “Đây là bảo bối của sư phụ mà?” Sư phụ mỉm cười, xoa xoa đầu Tổ Yên nói: “Nha đầu, người ra ngoài, tốt hơn nên có vũ khí phòng thân. Vật này sư phụ không cần dùng.” Nói xong, sư phụ xoay sang Mặc Ngân: “Mặc Ngân, người cần thận trọng coi sư tỷ, đừng để sư tỷ con gặp rắc rối là được. Con cũng nên bảo trọng.” Mặc Ngân thân sắc phức tạp, gật đầu. Sư phụ đôi với ta rất tốt, ta vĩnh viễn ghi khắc trong lòng.

“Tốt lắm, đi thôi, giang hồ là thiên hạ của đám trẻ các ngươi. Nhưng rảnh thì phải nhớ về gặp lão già này đó.” Sư phụ mỉm cười phát tay. Tổ Yên và Mặc Ngân lưu luyến rời cốc.

Ra đến trấn, cả hai hợp mặt cùng Thủy Hiệp Mai, sau đó ba người cùng lên đường. Lúc này, Tổ Yên đã khôn ra, để con lừa lại trong sơn cốc, để Thủy Hiệp Mai tìm xe ngựa, thuê xa phu đi đến Phi Lâm sơn trang.

Đến trấn gần Phi Lâm sơn trang, Tổ Yên mở to mắt nhìn. Nơi này có phồn hoa quá không? Chỉ là trấn nhỏ thôi mà, sao lại náo nhiệt như vậy. Nhìn các thương phẩm rực rỡ muôn màu, Tổ Yên nuốt nước miếng. Thiên tính thích mua sắm của nữ nhân khó mà thay đổi. Chỉ là ~ Tổ Yên sờ sờ túi tiền lép xẹp, tiền trong túi thật không nhiều a.

“Thôn trang này sao lại phồn hoa như vậy?” Tổ Yên hỏi. Thủy Hiệp Mai kiên nhẫn giải thích. Nơi này thật ra không được phồn hoa như thế này, là do Phi Lâm sơn trang khích lệ thương nhân đến đây đầu tư, cho phép ba năm miễn thuế. Tổ Yên không rõ, thu thuế không phải là chuyện của triều đình sao, sao lại do Phi Lâm sơn trang thu? Thủy Hiệp Mai tiếp tục giải thích, thì ra Phi Lâm sơn trang là đất tự phong, tất nhiên phải do bọn họ quản lý. Tổ Yên nghe qua mà sững sờ, thì ra giang hồ lại có mối quan hệ chặt chẽ với triều đình vậy sao?

Khách sạn trên trấn gần như chật ních người, cả sài phòng cũng vậy. Tổ Yên mặt mày đau khổ nói với hai người: “Không thể nào, chẳng lẽ chúng ta phải ngủ ngoài đường?” Thủy Hiệp Mai kỳ quái nhìn Tổ Yên, nói: “Ai nói chúng ta phải ngủ ngoài đường? Đến chỗ ca ca ta là được rồi. Phi Lâm sơn trang sẽ sắp xếp nơi ở cho chúng ta.” Tổ Yên tỉnh ngộ ra, cũng đúng nha, có Thủy Hiệp Phong, sao ta có thể ngủ ngoài đường được chứ.

Đến Phi Lâm son trang, Thủy Hiệp Mai báo danh, quả nhiên lập tức có người thông báo cho Thủy Hiệp Phong. Thủy Hiệp Phong nhanh chóng ra đón ba người, gọi người an bài rồi lại vội vàng rời đi. Chỉ nói lại câu : đại hội võ lâm sắp diễn ra, có rất nhiều chuyện cần bàn bạc, ba người cứ tự sắp xếp vậy. Thủy Hiệp Mai bất mãn chu miệng, nhưng cũng không nề hà. Nàng biết đây không phải lúc làm nũng.

Nhìn vườn hoa nở rộ xung quanh, Tổ Yên run run, thật đẹp nha. Vì sao son trang nào cũng có nhiều tiền như vậy? Nhìn tiểu viện tao nhã này, sợ là khách nhân bình thường khó mà lui tới được. Ta cũng hưởng không ít ánh sáng từ Thủy Hiệp Mai nha. Giờ làm gì đây? Chán thật. Tổ Yên lắc lư đầu, liếc Mặc Ngán một cái rồi phụng phịu ngồi xuống. Thủy Hiệp Mai thì ngồi bên kia chăm trà uống, uống hết lại rót, rót xong lại uống. Tâm tư hoàn toàn không để trong chung trà. Nhìn sơ cũng biết là đang suy nghĩ gì đó.

“Chán quá a ~” Tổ Yên gào lên, “Chúng ta ra ngoài chơi đi. Tìm thứ gì mới mẻ đi ~” Thủy Hiệp Mai ngơ ngẩn ngược nhìn lên, sau đó lại cúi đầu không thèm nhắc lại. Ra ngoài chơi không bằng ngồi đây nhớ đại ca. Mặc Ngán cũng tròn mắt, sự tỷ không gặp rắc rối thì tốt rồi.

“Gi, không để ý đến ta, ta tự đi.” Dứt lời, Tổ Yên đứng dậy chuẩn bị rời đi, lại bỏ lại một câu, “Vừa rồi nghe nha hoàn nói thôn kế có một cây nguyệt lão sống lâu năm, cầu nhân duyên rất linh nghiệm. Ta tự đi cầu vậy.” Thủy Hiệp Mai như chú thỏ con, bỏ lại chén trà trong tay, nhảy bắn người lên: “Thật linh nghiệm vậy sao? Thật sao?” Tổ Yên giả vờ bộ dạng bí hiểm nói: “Có lòng tất linh.” Thủy Hiệp Mai sùng sốt. Mặc Ngán đang nhắm mắt ngồi kế bên khẽ thờ dài rồi mở to mắt, đứng dậy không nói gì chỉ theo sau hai người.

“Oa ác ~ đây là cây nguyệt lão nha ~ thật cao nha.” Tổ Yên sợ hãi than. Thủy Hiệp Mai cũng há hốc miệng, bởi trên cây treo thật nhiều mảnh vải màu đỏ, trên mặt vải toàn là tên người.

“Ba vị, có muốn mua vải đỏ không, viết tên người các vị muốn lên đi. Nhất định sẽ thành người thân nha.” Một lão bà cầm vải đỏ trên tay nói.

“Mua mua ~ đương nhiên là mua rồi.” Tổ Yên giành trả lời trước, “Lấy trước ba tấm.” Tổ Yên lấy túi tiền trong ngực áo ra.

“Lão bà, bao nhiêu tiền một tấm?” Tổ Yên giữ túi tiền, chỉ vào mấy tấm vải đỏ trên tay lão bà hỏi.

“Không đắt, không đắt. Hai lượng ba tấm.” Lão bà cười nói.

“Cướp người ta à!” Tổ Yên thẳng chân đứng lên. Nói chơi sao?! Hai lượng ba tấm.

Thủy Hiệp mai lại không nói lời thứ hai, đi đến lấy hai lượng ra trả rồi cầm tấm vải đỏ qua bàn kế bên lấy bút viết lên. “Lão thái bà gian trá.” Vừa rồi trong miệng Tổ Yên lão bà còn thân thiện dễ gần giờ thì đã thành siêu cấp gian thương.

Thủy Hiệp Mai cầm bút, do dự nhìn tấm vải đỏ. Tổ Yên nhìn qua Mặc Ngán, còn làm bộ dạng muốn hỏi Mặc Ngán có ai là người hấn đề trong lòng không, nhớ suy nghĩ kỹ, để lát nữa hứa nguyện, không viết sai tên người trong lòng. Mặc Ngán mặt đỏ bừng, mở miệng định nói gì đó thì Tổ Yên đã quay đầu đi nhìn lên tấm vải đỏ của Thủy Hiệp Mai. “Ta cũng viết ~” Tổ Yên xăn xăn tay áo, thành tâm viết lên tấm vải đỏ: Bạc.

Viết xong, tự mình ngáy ngô ha ha cười. Mặc Ngán đau lòng, sự tỷ chẳng lẽ đã có người trong lòng sao? Đến lúc nhìn thấy chữ Tổ Yên viết, lại dở khóc dở cười. Tuy hẳn biết sự tỷ thích tiền, nhưng đây là cầu nhân duyên mà.

“Ta viết xong rồi, Thủy cô nương cũng viết xong, người thì sao, sự đệ.” Tổ Yên định chộp lấy tấm vải đỏ của Mặc Ngán. Mặc Ngán đỏ mặt nói: “Không cần, ta chưa có nữ tử nào để trong lòng cả.” “A, thì ra là vậy à, vậy người giúp hai ta thảy nó lên trên cây đi, nhớ thảy lên cành cao nhất nha.” Tổ Yên khoa tay múa chân nói.

Không ai nhìn thấy Mặc Ngán len lén lấy tấm vải đỏ nhét vào lòng mình. Tổ Yên nhìn Mặc Ngán thảy tấm vải đỏ của mình lên cành cao nhất, cười muốn rút gân. Lý tưởng của ta là cao nhất, nhất định sẽ thực hiện được.

Xa xa, một đôi mắt thâm thúy đem tất cả sự việc thu hết vào đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Ta Không Biết Người

♥Edit: Yuri

Ban đêm, tất cả đều yên tĩnh.

Mặc Ngán như mèo nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà, lòng nghĩ đến tấm vải đỏ lúc ban ngày. Nhanh chóng chạy đến cây nguyệt lão.

Nhìn thấy bóng đen trên cây, Mặc Ngán sùng sốt. Thân ảnh trong bóng tối ẩn hiện, đã trễ thế này, ai còn đến đây? Thứ người kia đang cầm dường như

là tấm vải đỏ cầu nguyện của sư tỷ. Là ai?!

Vật mà bóng đen kia đang cầm trên tay là tấm vải, ngồi trên cây châm lửa nhìn vào tấm vải mà khẽ cười thành tiếng, nhờ đó Mặc Ngân cũng thấy được gương mặt khí phách, tuyệt mỹ của người kia. Là ai? Vì sao đêm hôm lại muốn xem vải cầu nguyện của sư tỷ?

Tay Mặc Ngân nắm chặt tấm vải đỏ trong lòng, người kia là ai? Hắn biết sư tỷ sao? Vì sao lại quan tâm đến ước nguyện của sư tỷ? Mặc Ngân rất muốn xông lên hỏi lý do, nhưng cậu biết, dù cho có hỏi người kia cũng chắc gì sẽ trả lời. Hắn có gây bất lợi cho sư tỷ không?

Trên cây, không ngoài ai khác, chính là Mộc vương gia. Mộc vương gia đang nắm trong tay tấm vải đỏ ước nguyện của Tô Yên. Nhịn không được mà cười ra tiếng. Tô Yên à Tô Yên, quả nhiên là nàng. Nàng không chết. Sáng nay nhìn nàng từ phía xa, không dám lại gần nhận mặt. Giờ nhìn thấy ước nguyện này, chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, cuối cùng cũng xác định là tiểu Tô Yên. May thay ta đã từng nhìn qua chữ viết của nàng. Ngày đó trong thư phòng nàng đã lên viết chữ, ta từng nhìn thấy qua, không sai được, đây là chữ viết của nàng.

Lòng Mộc Vương gia vui sướng tột đỉnh. Tìm được rồi, ta cuối cùng cũng tìm được nàng. Nàng chưa chết, vì sao lại không trở về tìm ta? Chẳng lẽ ~~~? Chẳng lẽ mẫu phi cản trở. Nhất định là như vậy. Mẫu phi nhất định đã uy hiếp nàng khiến nàng không dám trở về tìm ta. Ngay mai ta phải tìm nàng, nói cho nàng biết không cần phải sợ, ta sẽ bảo vệ tốt cho nàng. Không! Phải tìm nàng ngay bây giờ mang nàng trở về, một khắc cũng không thể chờ. Tiểu Tô Yên, nàng là của ta, là phi tử duy nhất của ta. (Yu: ‘Cảnh’ mình nghe tiếng ai đó đóng dấu chủ quyền đầu đây thì phải.)

Nghĩ vậy, Mộc vương gia nhẹ nhàng nhảy xuống cành cây. Nếu Tô Yên mà nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc, thì ra biến thái vương chính là võ lâm cao thủ. Mặc Ngân nhìn nam tử tuyệt mỹ chạy về phía mình, lòng thầm nghĩ hoặc, lại bất an, cũng vội vàng chạy theo. Tấm vải đỏ trong lòng bắt chợt rơi ra, trên mặt vải ba chữ Liễu Tô Yên được viết rõ ràng, một trận gió thổi tới, càng thổi tấm vải đỏ càng bay xa.

Tô Yên ngồi trên nóc nhà uống trà, ăn điểm tâm, hóng gió, nhìn xuống Phi Lâm sơn trang. Hôm nay, thật là thoải mái nha. Tô Yên duỗi thẳng người, cuộc sống thật thoải mái ~ muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ. Điều duy nhất không thoải mái chính là chưa có khoản tiền lý tưởng, ngoài ra cái gì cũng tốt cả.

Đột nhiên, mắt tối sầm lại, một bóng người chắn trước mặt. “Tô Yên, ta đến tìm nàng.” Âm thanh quen tai làm Tô Yên chấn động. Là biến thái vương! Tô Yên bán loạn. Hắn đã tìm đến tận đây! Làm sao bây giờ? Giờ phải làm sao? Mộc vương gia nhìn thấy Tô Yên sững sốt, không nói gì, chỉ nghĩ Tô Yên còn đang kích động, nên mở miệng nói: “Tô Yên, không cần sợ, có ta đây, mẫu phi sẽ không làm gì nàng. Ta sẽ bảo vệ nàng, không để nàng tiếp tục chịu bất kỳ thương tổn nào nữa, ta thề.” Tô Yên vẫn há hốc miệng, không nói được một lời. Mộc vương gia vẫn tiếp tục nói: “Tô Yên, nàng đã đi đâu? Vì sao biết được khinh công, còn biết cả y thuật?”

Tô Yên khép miệng lại, mắt mở to, giả vờ ngây thơ hỏi: “Vị công tử này, ngài nhận lầm người phải không? Ta không biết người.”

Mộc vương gia kinh hãi, kích động, nắm chặt vai Tô Yên vội vàng nói: “Tô Yên, là ta, làm sao lại không biết chứ? Nàng là vương phi của ta! Nàng làm sao vậy? Trở về với ta đi ~”

Tô Yên sợ hãi đẩy bàn tay to lớn đang chụp vai mình, run run nói: “Ta không biết người, ta không biết người là ai. Buông, người làm ta đau quá.” Mộc vương gia nhìn vẻ mặt kinh ngạc của nàng, không nhẫn tâm, đành buông tay, nói: “Nàng chính là Tô Yên, nàng sao lại không biết ta!”

“Đúng, ta tên là Tô Yên, nhưng ta quả thật không biết người. Sư phụ nói có lẽ do ngã từ vách núi xuống nên đầu ta hỏng rồi. Nhưng ta thật sự không biết người.” Tô Yên tròn mắt, bắt lực nhìn xung quanh, “Ta không biết người, thật sự không biết người, người tránh xa ~”

Trong mắt Mộc vương gia chỉ có khiếp sợ cùng đau xót. Thì ra, Tô Yên bị người đuổi giết rơi xuống vách núi. Thật ra là ai? Ai đã hạ độc thủ! Nếu để ta biết đó là ai, nhất định sẽ khiến hắn ... Nghĩ đến đó, sát khí đều hiện lên mặt Mộc vương gia. Tô Yên nhìn thấy thì kinh hãi, miệng kêu lên: “Thật dữ hơn, người tránh ra, ta không biết người. Sư đệ, sư đệ, người ở đâu?”

Mộc vương gia đau lòng, nàng không nhớ! Không nhớ đã từng kể chuyện xưa, không nhớ đã từng ca hát, cũng không nhớ đã từng đồng ý làm vương phi của ta. Vì sao lại như vậy?

Lúc Mặc Ngân chạy đến, từ ta đã nhìn thấy nam nhân kia nắm lấy vai sư tỷ. Nam nhân kia thật ra là ai? Sao lại đối xử với sư tỷ như vậy?

“Sư đệ ~” Tô Yên cầu cứu nhìn Mặc Ngân, run run đưa tay chỉ về Mộc vương gia nói, “Người này thật kỳ quái, thật đáng sợ, ta không biết hắn, nhưng hắn nói biết ta, còn muốn dẫn ta đi.”

Mặc Ngân trầm mặc, kéo Tô Yên lại, lạnh lùng nhìn Mộc vương gia nói: “Các hạ là ai, sao lại khinh bạc sư tỷ ta!” Vừa nói xong, không khí xung quanh trở nên hỗn loạn. Mộc vương gia nhìn thật sâu vào mắt Tô Yên, trong mắt ngập tràn đau thương, trăm câu vạn từ chỉ hóa thành một câu: “Ta sẽ trở lại.” Dứt lời, thoáng một cái đã không còn thấy bóng người.

Tô Yên thở hắt ra, cả người nhuộm ra. Mặc Ngân ôm lấy Tô Yên. Hắn rất muốn hỏi rõ chuyện gì đã xảy ra, nhìn nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Tô Yên, lại không thể mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

♥Edit: Yuri

Tổ Yên chậm rãi ngồi xuống, yên lặng không nói gì, Mặc Ngân cũng ngồi ở bên cạnh. Thật lâu sau, hai người cũng không nói một lời. Tổ Yên bình tĩnh trở lại, ngừng đầu nhìn trắng, chậm rãi nói: “Sur đệ, người vừa rồi, thật ra ta có biết.” Mặc Ngân vẫn trầm mặc, hần biết, hiện giờ, sur tỷ cần hần nghe, không phải hỏi.

“Người kia, từng là hôn phu của ta. Có phải cảm thấy buồn cười lắm không?” Tổ Yên cười khổ, quay đầu nhìn Mặc Ngân. Mặc Ngân nhẹ nhàng lắc đầu. “Người kia, là đệ đệ của đương kim hoàng thượng, Mộc vương gia. Mà ta, là lễ vật phụ thân dâng lên cho hần làm tiểu thiếp. Vào phủ được vài ngày thì bị phế, trở thành phế thiếp. Một thiếp thân nha hoàn, trong phủ ai ai cũng khi dễ ta, đánh ta, vu cho ta trộm cắp, còn muốn coi hết xiêm y ta để vũ nhục.” Mặc Ngân nghiêng chặt răng, mặt tái xanh không nói gì.

“Những lúc đó, hần không những không giúp ta, ngược lại còn uy hiếp ta, muốn ta cầu xin hần. Ta cầu xin tha thứ mới bằng lòng giúp ta. Sau đó, lại đột nhiên tốt với ta, muốn phong ta làm phi. Đệ đệ hần lại thích đoạt những thứ hần coi trọng, cho nên cùng hần tranh giành ta. Sau đó, mẹ hần, chính là thái phi không muốn nhìn thấy cảnh đó, nên sai người đưa ta đi nơi khác. Kết quả, đệ đệ biến thái của hần liền đuổi theo giết ta. Ta nhảy xuống vách núi, sau đó được sur phụ cứu. Cuối cùng ta lại cứu người.” Tổ Yên đem mọi chuyện nói ra một hơi.

Mặc Ngân thấp giọng nói: “Cho nên vừa rồi tỷ giả vờ không biết hần? Là vì không muốn trở về với hần?” “Àn, ta giả vờ mất trí nhớ, không biết hần, ta không bao giờ muốn trở về nơi đây rầy tâm kê đồ nữa. Giang hồ tốt đẹp dường nào. Ha ha ~” Tổ Yên lại lạc quan. Thật ra giả vờ mất trí nhớ là biện pháp tốt, không biết hần. Một thời gian lâu sau, hần là người không kiên nhẫn, khi đó ta sẽ được giải thoát.

Sắc mặt Mặc Ngân phức tạp, thì ra sur tỷ đã từng đau khổ như vậy. Nam nhân vừa rồi chính là nguyên nhân gây ra đau khổ cho sur tỷ. Tổ Yên vuốt lại mái tóc bị gió thổi tung ra, bưng ly trà nguội uống cạn, nói: “Tiểu tử, đừng làm bộ mặt khóc tang. Ta không khổ, người khổ thay ta làm gì. Sau này nhớ giữ bí mật là được. Nhìn thấy hần chỉ cần vờ như không biết là được, rõ chưa? Không được lộ ra.” Mặc Ngân nhìn gương mặt thần nhiên của Tổ Yên, không khỏi giật mình. Lòng này Tổ Yên dựng ngược lên, lạnh lùng nói: “Hiểu không? Không biết hần.” Mặc Ngân mới phản ứng lại, gạt đầu mạnh, nói: “Hiểu.” Lúc này Tổ Yên mới vừa lòng nở nụ cười.

Dường như hai ngày nữa là mở đại hội võ lâm. Tổ Yên chồm qua lấy một miếng điểm tâm. Mặc Ngân thì bộ dáng đầy tâm sự. Đến lúc đó, người kia có đến nữa không?

Lòng Mộc vương gia tràn ngập đau thương. Nàng thật sự không nhớ ra ta, gì cũng không nhớ. Ta phải làm gì bây giờ?

Ngày kế, Tổ Yên vừa rời giường thì gia nhân của son trang đưa đến cho nàng một phong thư. Thư chỉ ngắn gọn mấy câu, đại ý là từ lâu trên trần đài thiết yến, mời Tổ Yên đến dự. Người gửi là Âu Dương Tử Mộc. Tổ Yên nhìn chăm chăm phong thư, ai vậy ta? Thủy Hiệp Mai chồm người qua nhìn, ngạc nhiên nói: “Âu Dương là họ của hoàng thất mà. Tổ Yên, người có quen ai trong hoàng thất à?” Thủy Hiệp Mai gần đây đã trực tiếp gọi tên Tổ Yên, không còn khoảng cách mà gọi Liễu cô nương như trước nữa.

Tổ Yên trầm mặc, họ hoàng gia, Tử Mộc, Tử Mộc. Thì ra là hần, không sai. Mộc vương gia, đúng là âm hồn bất tán. Mà cũng đúng thôi, hần dễ gì buông tha ta dễ dàng như vậy. Tổ Yên xem lại thư mấy lần, trong đó cũng không viết có lời nào là nói có biết ta, ngược lại còn nho nhã gọi ta là Liễu cô nương, còn nói là muốn mời ta dùng cơm. Tên biến thái vương này muốn gì?

Đi hay không đây? Tổ Yên do dự. Đi gặp hần nói ta không biết hần để hần từ bỏ, hay không cần đi, không cần nhìn hần là được? Tổ Yên nghĩ mãi cũng không biết phải làm sao.

“Uy, Tổ Yên, ta đang hỏi người, người lúc nào thì quen biết người trong hoàng thất?” Thủy Hiệp Mai nín áo Tổ Yên hỏi. Tổ Yên nhếch mép cười nói: “Người đi rửa mặt sạch rồi nói sau được không? Mà ta cũng không biết hần. Người này thật kỳ lạ.” Thủy Hiệp Mai vừa rửa mặt vừa thăm thì: “Không thể nào không biết được. Không biết sao lại mời người dùng cơm? Lại còn mời người ở từ lâu trong trấn nữa?” Tổ Yên hít sâu một hơi, xoay người cười sáng lạn: “Ai ~ mỹ nữ là khổ như vậy đó, đến đâu cũng được hoan nghênh.”

Thủy Hiệp Mai trắng mắt ra, mấy ngày nay ở chung với Tổ Yên, khả năng kháng cự đã kích của nàng cũng lợi hại khá nhiều. Không nói lời nào, hướng Tổ Yên phát tay: “Người lại đây.” Tổ Yên cảm thấy kỳ quái nhưng vẫn bước qua: “Làm gì?” Thủy Hiệp Mai chỉ chậu nước rửa mặt nói: “Người soi đi.” Tổ Yên giận, hất nước lên người Thủy Hiệp Mai: “Nha đầu chết tiết kia, lại mà học cách rửa mặt của ta này.” Thủy Hiệp Mai cười hi hi tránh né.

“Có điều, nói thật, người sao lại quen biết người trong hoàng thất vậy? Còn mời người dùng cơm?” Thủy Hiệp Mai nghiêm mặt nói. Tổ Yên bĩu môi: “Ta thật sự không biết, là hần nhất quyết nói quen biết ta. Đồ thần kinh. Ta không đi.”

“Đừng mà ~ người hoàng thất thì đừng nên đắc tội nha. Đi gặp thôi, lại nói, là tiệc rượu miễn phí, đi dùng thử xem.” Thủy Hiệp Mai khuyên.

“Không đi ~ mời người rượu thịt, là thủ đoạn bắt người. Sao lại đi dùng cơm với người không quen biết?” Tổ Yên hiểu, bữa cơm này không đơn giản như vậy. Sau đó, kiên định nói, “Người nha, đừng khuyên nữa, nói sao thì ta cũng không đi đâu.” Dứt lời, Tổ Yên dùng khăn công phóng đi, không còn bóng dáng.

“Tổ Yên ~” Thủy Hiệp Mai gọi lại từ đằng sau lưng Tổ Yên, Tổ Yên mất diếc tai ngo, búng người một cái đã không còn thấy nữa.

Thì ra, tên biến thái vương kia gọi là Âu Dương Tử Mộc. Ta chưa bao giờ biết tên hắn. Tổ Yên đứng dưới gốc cây đại thụ trên núi phía sau sơn trang. Tên cũng không tệ ~ chỉ là người thì ~ ai, đang tiếc cho cái tên nha.

Xem ra, sau này khó mà an ổn, ai ~ Tổ Yên nghĩ vậy, càng thấy phiền lòng. Nhẹ nhàng lao vào trong rừng, bụng không thức thòi mà kêu lên. A! Tổ Yên đột ngột nhận ra một vấn đề hết sức nghiêm trọng. Nàng chưa ăn điểm ta!

Một mùi thơm từ thịt nướng bay đến mũi Tổ Yên. Có người trong rừng ngồi nướng thịt?! Tổ Yên hít hít mũi, dùng sức hít vào. Đúng vậy, trong rừng chắc chắn có người đang nướng thịt. Ai mới sáng sớm đã ăn món dầu mỡ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Nhớ Lại Vết Thương

♥Edit:Yurii

Tổ Yên lần tìm theo hướng mùi hương bay đến. Xuyên qua khe hở của đám lá cây, từ đằng xa có một hắc y nam tử đang xoay tay nướng một thứ gì đó. Tổ Yên buồn cười, là thịt, nướng lên đã nghe thơm vậy, ăn vào không biết sẽ thế nào.

Có điều, nơi rừng núi hoang vắng, lại mới sáng sớm sao lại có người ngồi đây nướng thịt? Tổ Yên nhìn hắc y nam tử đến ngây người. Nướng thịt thôi mà cũng chuyên tâm vậy sao? Nhưng khổ tâm như vậy ắt có hồi báo nha, nhìn vật thể không xác định màu đen trên tay đối phương, Tổ Yên cười cười.

Tổ Yên chậm rãi bước đến gần, hắc y nam tử cũng không ngẩng đầu lên, vẫn chuyên chú nhìn thịt trên tay. “Thịt không phải nướng như vậy.” Tổ Yên tự nhiên cầm lấy xiên thịt trong tay nam tử kia, hắn vẫn không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Tổ Yên cầm lấy xiên thịt màu đen từ tay mình.

Tổ Yên rút chủy thủ trong người ra, nhanh nhẹn cắt bỏ toàn bộ màu đen bao bọc bên ngoài, lại xiên thêm vài cái lỗ trên đó, chậm rãi giải thích: “Như vậy mới không bị ngoài khét trong sống.”

“Người biết nướng thịt?” Nam tử cuối cùng cũng mở miệng, giọng nói rất êm tai, nhưng không một chút cảm xúc hay độ ấm. “Biết một chút, đây là là thường thức.” Tổ Yên không ngẩng đầu lên, chăm chú vào xiên thịt. Nam tử không hề mở miệng, tùy ý để Tổ Yên đùa nghịch xiên thịt. Tổ Yên không ý thức mình trong lúc vô ý lại đã kích người khác, còn lải nhải hỏi: “Mới sáng sớm sao công tử lại ở đây nướng thịt? Buổi sáng ăn nhiều dầu mỡ không tốt cho dạ dày, nên ăn nhẹ, như cháo hay dưa muối. Có điều kiện thì uống nước suối hay nước mật ong cũng rất tốt.” Dứt lời, Tổ Yên mới nhớ, ở cổ đại nước mật ong không phải đồ thông dụng, có vẻ như là món quý.

Đội thịt trên tay vàng lên, Tổ Yên mới đưa cho hắc y nam tử. Đoán chừng chưa có vị gì vì gia vị gì cũng chưa nêm qua. Tổ Yên vỗ vỗ xiêm y, đứng lên, chuẩn bị quay lại sơn trang. Nam tử cũng không nói gì, nhận lấy xiên thịt, ăn.

Tổ Yên chậm rãi bước đi, miệng hát : “Tự do như gió ~ gió thổi thế nào ta theo thế ấy ~ úc ác ~”

“Cô nương hát gì thế?” Giọng nói dễ nghe vang lên mang theo một tia nghi hoặc. “Chỉ là nói bừa. Sau này bớt ăn mấy món nướng gì đó đi, không tốt cho cơ thể.” Tổ Yên dứt lời, người đã đi thật xa.

Vì sao ta lại nói nhiều với người xa lạ như vậy? Vì sao lại quan tâm đến sức khỏe của hắn? Ta và hắn có quan hệ gì đâu? Tổ Yên suy nghĩ mông lung. Hắn ta giờ thế nào rồi? Tên xấu xa kiếp trước. Cách đây nhiều năm, cả hai cùng nhau đi dã ngoại, hắn cũng đem một khối thịt bò nướng thành than. Ta lại không thấy ghét, cắn một miếng, đáng muốn chết, lại vẫn lắc đầu nói không đáng, ăn rất ngon. Hắn giật lấy ăn hết sạch. Hắn hận sao? Sao lại có thể không hận. Nhưng mà, không yêu sao lại hận? Có người từng nói, nỗi hận tựa như muối, tình yêu tựa như biển. Bao nhiêu nước biển mới kết tinh thành một hạt muối?

Cái tên nghiệt đó, mỗi lần qua đường, đều nắm tay ta, lần nào cũng về nhà trước chuẩn bị đồ ăn ngon, mỉm cười đón ta về nhà. Anh em hắn hay nói đùa, bảo là với đàn ông, anh em như tay chân, người yêu như quần áo. Hắn chỉ khinh thường trả lời, thà làm người tàn tật còn hơn, có ai ra đường không mặc quần áo không?

Là do hắn giới đóng kịch, hay do ta quá nghiệt? Tim Tổ Yên càng lúc càng đau nhói lên, vô lực tựa vào thân cây, nước mắt không ngừng rơi xuống. Thì ra, ta cũng không kiên cường như ta nghĩ. Thì ra, lòng ta vẫn rất đau. Chỉ là không muốn nhớ tới, sợ đau đến không thở nổi. Tổ Yên nắm chặt nhánh cây, thì ra, vết sẹo trong lòng vị vạch trần sẽ đau như thế. Chuyện cũ cứ như cơn hồng thủy bao trùm lấy Tổ Yên.

Trước mắt Tổ Yên bây giờ đã không nhìn thấy gì, cũng không nghe thấy gì, tựa như thể ngừng thờ. Thế giới chỉ còn lại một người. Nghĩ đến việc mình đã muốn từ bỏ đoạn ký ức đau buồn kia, nghĩ rằng mình gì cũng không để ý nữa. Thì ra là không phải .... Nỗi đau kia đã ăn sâu vào tận trong tâm rồi.

Tổ Yên vô lực dựa vào thân cây ngồi xuống. Có lẽ, chỉ có thời gian mới là liều thuốc chữa thương tốt nhất....

Tổ Yên ngồi bất động dưới đất. Bây giờ, cái gì cũng không muốn, cái gì cũng không làm. Bụng không chịu yên mà réo lên. Tổ Yên cười khổ, cuộc sống vẫn cứ trôi trôi. Cũng không vì mất một người mà không thể sống, không phải thiếu một người thì mặt trời không thể mọc lên không thể lặn xuống. Đoạn ký ức đau lòng kia thôi thì cứ cho theo gió mà cuốn đi.

Tổ Yên đứng lên, tiến về tiểu viện, việc quan trọng nhất bây giờ là kiếm thức gì đó để ăn. Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, ta cần gì phải lo chứ. Không thể chọc vào thì trốn, không phải chỉ là biến thái vương thôi sao, nếu không được thì ta trốn khỏi nước luôn. Cuộc đời nói ngắn không ngắn, nói dài không dài, có câu tục ngữ là gì nhỉ? Đại khái là có lạc thú trước mắt thì cứ tận hưởng đi. Cả đời này, ta quyết định, chỉ làm việc mình muốn làm, chỉ làm việc mình thích.

Nghĩ vậy, Tổ Yên giải quyết vấn đề to lớn đầu tiên, đó là điểm tâm. Trở về phòng, nhìn thấy bánh bao để trên bàn, biết rằng đây là do nha đầu Thủy Hiệp Mai để lại cho mình. Chỉ là, nha đầu kia đâu rồi? Ăn xong, Tổ Yên rót chén trà nóng uống sạch, rồi sang phòng bên cạnh tìm Mặc Ngân. Gõ cửa, cũng không có người.

Quái, hai người này đi đâu rồi? Thật kỳ lạ. Tổ Yên vuốt cằm, nghi hoặc nhìn căn phòng trống trơn. Trở về phòng mình, Tổ Yên ngồi trên giường, liếc mắt nhìn trên gối nằm, sưng sốt. Bức thư đâu! Bức thư biến thái vương đưa cho ta đâu. Chẳng lẽ? Tổ Yên bắt an.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Ngoài Ý Muốn

♥Edit: Yuri

“Ngươi muốn giết ta?” Mộc vương gia mĩa mai hỏi, cười lạnh nhìn thiếu niên có đôi mắt tím đầy sát khí vừa đột ngột xuất hiện trong phòng. “Không phải muốn, mà là nhất định phải giết ngươi.” Giọng Mặc Ngân mang theo một tia âm oán. Chưa dứt lời, nhoáng một cái, tại chỗ chỉ để lại một hình ảnh cũ. Trước mắt Mộc vương gia lập tức xuất hiện cặp mắt tím. Nhanh thật! Mộc vương gia thất kinh, vừa rồi quả thật đã xem thường tiểu tử mắt tím này rồi.

Tổ Yên bước nhanh ra khỏi phòng, đụng trúng phải Thủy Hiệp Mai. “Tổ Yên, này giờ ngươi đi đâu vậy?” Thủy Hiệp Mai sốt ruột ngạc nhiên hỏi Tổ Yên. “Sư đệ ta không ở cùng ngươi sao?” Tổ Yên nhìn ra sau lưng Thủy Hiệp Mai. “Khỏi bằng sư đệ ngươi hả? Không có, có khi nào hắn ở cùng một chỗ với ta đâu?” Thủy Hiệp Mai nói nhanh. Tổ Yên ‘A’ một tiếng, chớp chớp mắt, cẩn thận nhớ lại, quả thật sư đệ không nói chuyện với nàng ta nhiều. Ai nha, không có ở đây vậy là ở đâu chứ?

“Ngươi có thấy hắn ra ngoài không?” Tổ Yên vội hỏi. “Không biết, hắn đến tìm ngươi, không thấy ngươi liền ra ngoài. Vừa rồi ta đi tìm đại ca của ta, không thấy hắn.” Thủy Hiệp Mai bĩu môi, cũng đâu phải trẻ con vài tuổi, đi cũng không vững chứ. Tổ Yên chau mày, tiểu tử kia rốt cục đang làm gì? “Ngươi có lấy phong thư ta để dưới gối không?” Tổ Yên tiếp tục hỏi. “Không, ta lấy thư của ngươi làm gì?” Thủy Hiệp Mai cảm thấy mấy chuyện Tổ Yên hỏi thật nhàm chán. Ban đầu Tổ Yên còn tưởng Thủy Hiệp Mai tò mò, lấy thư đến từ lâu trên trán tìm Mộc vương gia, rồi Mặc Ngân cũng đi theo. Theo tính cách của tiểu tử kia chắc sẽ đi dọa người ta rồi.

Nhưng mà Thủy Hiệp Mai có nói nàng không lấy thư đi mà. Chẳng lẽ sư đệ nhìn thấy thư sau đó chạy đến tìm biến thái vương? A! Không ổn, biến thái vương cũng không phải là người dễ chọc tới nha ~~~ nghĩ đến đó, Tổ Yên kéo Thủy Hiệp Mai đi nhanh ra hướng cổng chính.

“Đi đâu thế?” Thủy Hiệp Mai khó hiểu. “Dẫn ngươi đi ăn.” Tổ Yên khẩu thị tâm phi nói. Tiểu tử ngốc, ngươi đừng có chuyện gì nha. Tổ Yên vội vã đi lên trần. Đến trần, Tổ Yên lại chỉ lo cắm đầu chạy, đột nhiên, trước mắt tối sầm lại. Ngẩng đầu, thì ra là hắc y nam tử gặp hồi sáng chắn phía trước. “Cô nương, lại gặp nhau.” Hắc y nam tử chậm rãi nói. Tổ Yên đang sốt ruột, cũng cười có lệ, nói: “Đúng vậy, công tử. Tạm biệt.” Dứt lời, lúi Thủy Hiệp Mai đi. “Cô nương có việc gấp?” Nam tử kia thoáng một cái lại chắn trước mặt Tổ Yên.

“Đúng vậy, rất gấp, kính nhờ lão gia ngài nhường đường được không?” Tổ Yên mất kiên nhẫn nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Chỉ sợ là không thể, bởi vì ~~~” Hắc y nhân vẫn dùng giọng điệu chậm như rùa bò nói. “Tránh ra!” Tổ Yên mạnh tay gạt người hắc y nam tử, hắc y nam tử lại không hề suy suyển. “Ngươi – không – thể – đi.” Nam tử nói từng chữ một. “Vậy ta có thể đi qua?” Thủy Hiệp Mai chen vào nói. “Ngươi có thể.” Hắc y nam tử nghiêng người, nhưng vẫn chăm chăm nhìn Tổ Yên.

“Vậy ngươi đến từ lâu trước, xem sư đệ ta có ở đó không, rồi lập tức gọi về cho ta.” Tổ Yên sốt ruột, đẩy Thủy Hiệp Mai đi. Thủy Hiệp Mai nhìn nhìn Tổ Yên, lại nhìn hắc y nam tử kỳ quái, lòng đầy nghi vấn nhưng không biết mở miệng thế nào. “Mau đi xem đi, ta ~ ta sợ người kia gây bất lợi cho sư đệ!” Tổ Yên ghen đỏ mặt, gầm nhẹ. Thủy Hiệp Mai cho đến giờ chưa từng thấy qua khẩu khí nghiêm khắc này của Tổ Yên, nên cũng nhanh chân chạy đi.

“Ngươi làm trò gì vậy? Chặn ta lại làm gì? Ta không có tiền.” Tổ Yên tức giận nhìn hắc y nam tử. Đầu óc hắn không phải là không được bình thường chứ? “Vì cảm ơn ngươi đã nướng thịt giúp ngươi hồi sáng.” Hắc y nam tử ngắn gọn trả lời. Tổ Yên cảm thấy bất lực: “Ngươi muốn cảm ơn ta cũng không cần làm vậy, giờ ta đang có việc gấp!” Xem ra, đầu óc hắn thật sự không bình thường. Lúc sáng nướng thịt, giờ lại không phân biệt được thời điểm, không phân biệt được tình huống mà đi cảm ơn ta. Xung quanh đã có vài người không hiểu chuyện xúm lại chỉ trỏ.

Hắc y nam tử không nói gì, xoay người, nhìn Thủy Hiệp Mai đi đến từ lâu, mới thấp giọng nói: “Bên kia, nguy hiểm.” Vừa dứt lời, một tiếng nổ đình tai như óc truyền đến, gạch ngói vụn bay tứ phía, một trụ cột khói hình nấm bốc lên cao. Hắc y nam tử bước đến trước mặt Tổ Yên, chặn đá vụn cho nàng.

Tổ Yên ngậy người, đầu óc trống rỗng. Nổ ? Su r đệ! Hiệp Mai! Biến thái vương kia cũng ở trong đó! Tổ Yên muốn mở to miệng gọi to, nhưng sao cũng không nói nên lời, chỉ chăm chăm nhìn dòng người nào loạn chạy ra chỉ còn lại trụ cột chống của căn từ lâu. Đã xảy ra chuyện gì? Vừa rồi chuyện gì đã xảy ra?

“Không!!! Su r đệ, Hiệp Mai!” Tổ Yên nổi điên, Tổ Yên đi ngược vào dòng người. Vừa rồi thật ra đã xảy ra chuyện gì? Sao lại nổ lớn như vậy? Hiệp Mai đâu? Hiệp Mai vừa mới vào từ lâu? Người đâu? Người ở đâu rồi? “Hiệp Mai! Hiệp Mai!” Tổ Yên gần như khóc đến nơi, vừa rồi là tại ta, là do ta bảo nàng vào đây, là chính ta hại nàng. Tất cả là do ta.

Hắc y nam tử lảng lạng theo sau Tổ Yên, nhìn Tổ Yên buoi đồng gạch vụn ra. Tổ Yên quay đầu lại, trừng mắt nhìn hắc y nam tử, thê lương nói: “Người đã biết, người đã sớm biết, có phải không?” Hắc y nam tử nhìn Tổ Yên, gật đầu, không nói gì. “Vì sao người không nói? Vì sao vừa rồi người không nói?” Tổ Yên giận đến phát run. Hắn biết rõ, nhưng vì sao lại không can Thủy Hiệp Mai lại.

“Vì sao ta phải nói?” Hắc y nam tử chỉ nói một câu, nhẹ nhàng như người, trong nháy mắt đã không còn bóng dáng. Tổ Yên si ngốc nhìn hắc y nam tử biến mất, sụp người ngồi xuống. Thật ra đã xảy ra chuyện gì?

“Su r tỷ~~ chúng ta đang ở đây.” Một thanh âm găng giọng truyền đến. Là Mặc Ngân! Tổ Yên run run xoay người, nhìn Mặc Ngân cả người bị thương còn có Thủy Hiệp Mai đang hôn mê bất tỉnh. Cả hai đều mặt xám mảy tro. Tổ Yên thét lên, chạy vội tới, ôm lấy Mặc Ngân vừa cười vừa khóc: “Các người không có việc gì, hai người không có việc gì. Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Mặc Ngân cười khổ: “Là không chết, chứ không phải không có việc gì. Su r tỷ, nếu tỷ không chữa trị cho chúng ta, không chừng liền~~~~” Dứt lời, cả người ngã xuống trong tiếng thét của Tổ Yên.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chánh Tà

♥Edit: Yuri

Tổ Yên nhìn Mặc Ngân hôn mê bất tỉnh trên giường, hai đầu chân mày chau lại dính sát vào nhau. Có tổn thương nhưng không bị bỏng, nhưng lại có nội thương. Hắn động thủ với ai? Chẳng lẽ là thủ hạ của biến thái vương? Thường thì người quyền quý nào mà không có thủ hạ võ công cao cường bảo hộ. Hẳn quả nhiên là đi tìm biến thái vương. Nhưng trận nổ này thật ra là vì sao? Thời đại này đã biết dùng hòa được sao?

“Liều cô nương~~” Thủy Hiệp Phong đứng ngoài cửa nhẹ giọng gọi. Tổ Yên đẩy cửa ra, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Thủy Hiệp Phong hướng vào phòng nhìn: “Thương thế su r đệ nặng còn đáng lo ngại không?” “Hiện tại thì không có việc gì.” Tổ Yên khách khí trả lời. “Đa tạ su r đệ nặng đã cứu tiểu muội ta. Nếu không có hân~~ tiểu muội ta sợ là~~” Tổ Yên trầm mặc: “Không, Thủy trang chủ, thật ra đều là lỗi của ta, là do ta kéo nàng đến từ lâu~~”

“Liều cô nương không cần nói vậy, nàng cũng không biết nơi đó sẽ xảy ra chuyện gì. Chuyện này và nàng không liên quan, không cần tự trách mình.” Thủy Hiệp Phong ôn nhu an ủi. Lòng Tổ Yên càng cảm thấy khó chịu. Thủy Hiệp Phong nhìn thấy bộ dạng khó xử của nàng, liền đổi đề tài: “Giờ chúng ta đã phái người điều tra chuyện này. Bắt được một kẻ khả nghi, có hân sẽ tìm ra manh mối nhanh thôi.” Tổ Yên vừa nghe, ngẩng đầu lên nói: “Ai đã làm vậy? Có mục đích gì?”

“Chúng ta đoán đó là dư nghiệt của ma giáo.” Thủy Hiệp Mai nghiêm túc nói, “Nhưng đại hội võ lâm sẽ không dòi lại, ngày mai sẽ tiến hành như cũ.”

Lại là ma giáo? Tổ Yên càng tò mò: “Đám người tự xưng là ma giáo này thật ra là người ở đâu?” “Bọn chúng làm việc không từ thủ đoạn, nuôi cò, dùng độc,~~~” Thủy Hiệp Phong vừa nhắc đến ma giáo đã nghiêng răng nghiêng lợi. “Người cũng không phải nuôi cò đó thôi?” Tổ Yên nhìn vẻ mặt giận dữ của Thủy Hiệp Phong, tò mò hỏi. Thủy Hiệp Phong xấu hổ, lập tức nói: “Si tình cô khác với tà cô của ma giáo, hơn nữa ta chưa bao giờ dùng lên người nào.” Tổ Yên ‘nga’ một tiếng, gật gật đầu, thầm nhủ, ma giáo này dường như cũng không làm đến việc ác to lớn nào.

Đêm, Tổ Yên vẫn tận tâm chăm sóc cho Mặc Ngân. Đột nhiên, có tiếng đập cửa dồn dập, Tổ Yên nghi hoặc đứng dậy mở cửa, chỉ thấy sắc mặt nghiêm trọng của Thủy Hiệp Phong. “Thủy trang chủ, đã trễ như vậy, còn có chuyện gì sao?” Tổ Yên mơ hồ cảm thấy có chuyện. “Kẻ khả nghi chúng ta bắt được đã bị cứu đi, hiện tại đã xác định là người của ma giáo, Liều cô nương chờ ở trong phòng, đừng tùy ý ra ngoài.” Tổ Yên cảm động, thì ra Thủy Hiệp Phong vì muốn nhắc nhở nàng. Thấy Tổ Yên gật đầu Thủy Hiệp Phong mới yên tâm rời đi.

Tổ Yên đóng cửa lại, nhìn sắc mặt tái nhợt Mặc Ngân, đột nhiên trong đầu xuất hiện ý niệm, biến thái vương lúc ấy cũng ở từ lâu, hẳn có bị sao không? Lại lập tức lắc đầu, hẳn có bị gì hay không cũng đâu liên quan mình. Đi đến bên giường, ngắm gương mặt yêu nghiệt của Mặc Ngân, Tổ Yên cảm thán,

một nam nhân trưởng thành như vậy cũng quá đã kích người.

Đột nhiên Tổ Yên cảm thấy có chút khác thường, vừa nhắc đầu nhìn lên thì thấy gương mặt của hắc y nam tử lộ ra. Tổ Yên bị dọa thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Người có biết người dọa người có thể làm chết người không?” Hắc y nam tử vẫn không động đậy, không chút thay đổi nói: “Thì ra người chính là người có thể giải độc, Liễu Tổ Yên.” “Ta là Liễu Tổ Yên, có điều nửa phần đầu người nói gì thì ta không biết.” Tổ Yên bắt mắt nhìn nam nhân thần kinh đối diện. “Đi theo ta.” Hắc y nam tử luôn nói chuyện từ tốn.

“Vì sao muốn ta theo người?” Tổ Yên tức giận, “Đêm hôm khuya khoắt, chạy tới phòng người khác, người có vấn đề à?” Nghĩ đến dù sao nam nhân kỳ quái này cũng từng cứu mình, Tổ Yên nén giận.

“Không cần lý do.” Mặt hắc y nam tử vĩnh viễn cũng chỉ có một biểu tình.

“Đồ thần kinh, đi đi, bằng không ta sẽ gọi người đến.” Tổ Yên thầm phiền não. Chuyện âm ỉ cả ngày hôm nay vẫn còn dư âm, ta còn chưa hồi phục lại tinh thần.

“Giúp ta cứu người.” Khẩu khí trầm lặng của hắc y nam tử làm Tổ Yên muốn phát điên.

Sau một lúc lâu, Tổ Yên mới có phản ứng lại: “Cứu người?”

“Đúng, cứu người.” Hắc y nam tử không nói lời vô nghĩa, đột ngột ôm chặt Tổ Yên, đợi Tổ Yên phục hồi tinh thần, người đã rời khỏi phòng.

“Ta còn chưa nói đồng ý giúp người cứu người ~” Tổ Yên vùng vẫy kháng nghị.

“Người cũng chưa nói không muốn.” Một câu đã khiến Tổ Yên cứng họng.

Vào một gian phòng u tối, đầu đầu cũng tản ra mùi hương khó chịu. Tổ Yên phát hiện trong góc sáng của phòng có một người toàn thân đầy máu, ngực hơi phập phồng. Tổ Yên bước lại gần nhìn, chấn động, là ai ra tay ác độc như vậy?

Y phục trên người gần như rách tung tóe, vết roi phủ kín toàn thân, da tay như muốn tróc ra. Ngực chần chịt miệng vết thương đã ngừng chảy máu. Khớp tay khớp chân bị bẻ cong đến độ khiến người vừa nhìn đã biết do ngoại lực mạnh tay vặn gãy.

Tổ yên chau mày, không nói lời nào, trực tiếp đến xem xét thương thế.

“Thế nào?” Sau lưng vẫn là âm điệu vĩnh viễn không thay đổi.

“Thật khó giải quyết, nhưng sau một thời gian sẽ có thể khôi phục. Chỉ là, sau này không còn có thể luyện võ.” Tổ Yên nghiêm túc nói. Nàng biết, đối với người luyện võ mà nói, nếu không thể tiếp tục luyện võ là việc tàn nhẫn cỡ nào.

“Có thể sống là được rồi.” Hắc y nam tử lấy ra một cái rương.

“Ồ, hòm thuốc của ta, người lấy đến khi nào thế?” Tổ Yên ngạc nhiên.

“Lúc đến đây tiện tay đem theo.” Hắc y nam tử trả lời ngắn gọn.

Tổ Yên tròn tròn mắt, nam nhân đang chết này, nói thêm một câu sẽ chết sao?

Không nhiều lời, Tổ Yên nhanh chóng bắt tay vào chữa trị cho người nằm đó.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Nói Mê

♥Edit: Yuri

“Là ai mà xuống tay ác độc như vậy?” Tổ Yên cố sức rửa sạch miệng vết thương cho người nọ, bắt mắt nói.

“Là người được gọi là danh môn chính phái – Phi lâm sơn trang.” Người nằm đó cố sức nói.

Tổ Yên nghe qua liền hiểu, người này chính là kẻ đào thoát khả nghi mà Thủy Hiệp Phong nhắc đến. “Chờ đã ~ cái gì danh môn chính phái?” Tổ Yên khinh bỉ nói, “Cái gì là chính, cái gì là tà, cũng là số lượng người mà quyết định, hiện giờ người bên các người ít hơn bọn họ, không đánh lại người ta, tự

nhien các ngươi trở thành tà, còn họ là chính.”

Người nằm đó ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn Tô Yên không nói nên lời. Nam tử sau lưng về mặt vẫn không thay đổi, chỉ có khẩu khí mang theo tia nghi hoặc: “Ngươi không biết ma giáo là người xấu sao?” Hồi xong, người nằm đó cũng trừng mắt chờ Tô Yên trả lời.

“Người tốt người xấu?” Tô Yên khẽ cười nhạt, “Không ăn được thì phá cho hư, tất cả là do lập trường không giống nhau mà thôi. Các ngươi làm chuyện mà bọn họ không cho rằng đúng, cho nên nói các ngươi là người xấu. Thật ra, tốt xấu có khác nhau sao? Trong mắt động vật, tất cả chúng ta đều là người xấu. Chẳng lẽ đều đáng chết cả? Điều này đương nhiên là không thể, cho nên sao có thể nói bọn họ là người tốt, các ngươi là người xấu?”

Tô Yên nhìn miệng vết thương ghê người, tiếp tục nói: “Bọn họ dùng cách hiểm ác này với ngươi, họ là người tốt sao? Nói các ngươi làm việc không từ thủ đoạn, bọn họ thì sao? Bọn họ không phải cũng là cướp mắng cướp sao? Thật ra, phân tích đạo lý trong cùng một tình huống cụ thể, người này khác người kia, không thể lấy một người mà áp đặt tất cả. Cái gọi là danh môn chính phái cũng có người xấu, cái gọi là đại ma giáo cũng có người tốt.”

Hai người nghe phân tích của Tô Yên mà ngây ngẩn, chưa kịp nói gì, Tô Yên đã quay đầu nhìn bộ mặt chết người của hắc y nam tử nói: “Hay ngươi chính là người trong truyền thuyết người gặp người sợ, quỷ gặp quỷ sầu, hoa gặp hoa tàn, ma giáo đại ma đầu?” Người bị thương khóe miệng run rẩy, hắc y nam tử vẫn vô cảm trả lời: “Đúng.”

“Hân hạnh, hân hạnh ~~~” Tô Yên học theo người khác chấp tay nói, “Bỉ nhân đối với thiếu hiệp sùng bái như nước sông chảy mạnh, triển miên không dứt ~~~ vốn tưởng ngài là lão nhân râu bạc, không ngờ là anh hùng xuất thiếu niên, thiếu niên anh hùng a ~~~” Từ ‘a’ cuối cùng được nằng kéo dài, người bị thương nghe xong thiếu chút nữa cơ tim tắc nghẽn.

Mà điều làm cho hắn rút gân còn ở đằng sau, khối băng giáo chủ – thần tượng trong lòng hắn cũng nho nhả chấp tay đáp lễ nói: “Khách khí, khách khí.”

“Nói, ngươi làm sao có thể đến được nơi ở của địch nhân?” Tay Tô Yên không ngừng bôi được lên vết thương cho người nằm đó, miệng cũng không ngừng nói.

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.” Mặt người chết cuối cùng cũng nói được một câu có chiều sâu. (Yu: anh đã có nick name mới: Mặt người chết =))))

“Thật không nhìn ra ngươi lại thông minh như vậy.” Tô Yên cười như không cười, nói.

“Quá khen, quá khen.” Vẫn là biểu tình không thay đổi khiến Tô Yên cảm thấy có điểm không thích hợp. Hay là? Hay là người này đeo mặt nạ? Dịch dung?!! gương mặt này không phải mặt thật của hắn? Tô Yên tò mò, đằng sau lớp mặt nạ này là gương mặt thế nào?

“Ngươi bị tam đại sơn trang vây bắt, sau đó đi châm ngòi? Ngươi bị đã bị bắt trước đó cho nên trợn mắt tại tửu lâu không thể do ngươi phóng. Vậy đó là ai?” Tô Yên dùng vải trắng băng bó lại vết thương, thuận tay kết lại thành hình nơ bướm. Người đang bị thương lộ ra ánh mắt khó hiểu, si ngốc nhìn nơ bướm Tô Yên vừa thắt, cả người cứng đờ.

“Châm ngòi là gì? Ta không phóng thuốc nổ.” Hắc y nam tử chỉ tay vào người nằm đó, “Cũng không phải hắn phóng.”

“Ngòi chính là cái đuôi của thuốc nổ đó.” Tô Yên uể oải giải thích, “Vậy do ai phóng?”

“Không rõ, nhưng mà, ta không có đuôi.” Hắc y nam tử thành thật nói.

Tô Yên không để ý đến vấn đề nhỏ này, tiếp tục hỏi: “Đúng rồi, ngươi tên gì? Ngươi đã biết tên của ta, ta cũng muốn biết tên của ngươi a.”

“Giang Nghịch Phong.”

“Ừ, tên cũng không sai. Cũng không biết mặt ngươi có phải là thật không.” Tô Yên đón đầu nói.

“.....” Nghịch Phong không nói gì, dường như nàng biết ta dùng mặt nạ.

Tô Yên thấy Nghịch Phong không nói gì, lòng thầm buồn cười. Khó trách có thể chạy đến hang ổ người ta, đeo mặt nạ thì ai nhận ra chứ. Tô Yên chỉ người bị thương nói: “Sao hắn lại thế này?”

Nghịch Phong hừ lạnh: “Đến tìm ta, bị người khác phát hiện, bị bắt, tra khảo.” Câu trả lời ngắn gọn làm cho Tô Yên có chút hụt hẫng

“Ngươi không thể nói nhiều hơn được sao?” Tô Yên nhếch miệng hỏi.

“Sư phụ từng dạy nói ít làm nhiều.” Nghịch Phong nghiêm túc nói.

Tô Yên cảm thấy ngại ngùng, vị sư phụ này đúng là cực phẩm, dạy ra đệ tử lại càng cực phẩm. Người như vậy sao lại quản lý một phái ma giáo to lớn như vậy?

“Ngày mai ta lại trở lại, thay băng cho hắn, chỉ qua mấy tháng thì hắn sẽ khỏe lại thôi.” Tô Yên vỗ vỗ xiêm y, cầm lấy hòm thuốc nói, “Đưa ta về.”

“Tối mai ta lại đến tìm ngươi.” Nghịch Phong lại ôm chầm Tô Yên, nhẹ nhàng bay đi.

Trở về phòng, Tô Yên chống cằm nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ. Giang Nghịch Phong nói thuốc nổ không phải do hắn phóng, cũng không phải do thuộc hạ phóng, vậy thật ra là ai làm? Không phải người của ma giáo thì là ai? Không biết biến thái vương có chạy thoát được không, ai ~ ta thần kinh rồi, đi nghĩ đến mấy chuyện này làm gì?

Nhìn Mặc Ngân vẫn hôn mê bất tỉnh trên giường, Tô Yên chậm rãi tiến đến, mở mí mắt hần lên. Tròng mắt màu tím, thật đẹp nha. Cha mẹ tiểu tử này thật ra là người nào? Mỗi khi người nào nhìn thấy ánh mắt này của hắn cũng kinh hãi và khinh bỉ, thật ra là vì sao? Nguyên nhân của điềm xấu sao? Không hiểu, không hiểu, thế nào cũng không hiểu được.

“Sur tỷ, đừng rời bỏ ta ~” Tô Yên giật mình, thì ra tiểu tử này chưa tỉnh, chỉ là nói mê. “Được rồi, không rời bỏ ngươi, không rời.” Tô Yên dỗ dành hắn như dỗ trẻ con. Cần thận lau mồ hôi lạnh trên trán Mặc Ngân.

“Sur tỷ, sur tỷ ~” Nhìn Mặc Ngân nói mê, Tô Yên thoáng ngạc nhiên, tiểu tử này đang mơ thấy gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

♥Edit: Yuri

Hôm sau, Mặc Ngân cuối cùng cũng tỉnh lại, Tô Yên hỏi hắn có phải đến tửu lâu tìm Mộc vương gia hay không, Mặc Ngân lại ngậm miệng không chịu trả lời. Bị nàng bức hỏi thì nói là trong người mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi. Tô Yên chán nản nhưng không có biện pháp nào. Thủy Hiệp Mai cũng tỉnh lại, gọi người mời Tô Yên đến.

Gặp Thủy Hiệp Mai, Tô Yên liền hỏi chuyện gì đã xảy ra tại tửu lâu. Thủy Hiệp Mai gì cũng không biết, chỉ nói mình bị Mặc Ngân ôm lấy, sau đó nghe một tiếng nổ thật to rồi mất tri giác. Tô Yên trầm mặc, chuyện lần này thật sự khó mà ngờ.

“Mà ~ sur đệ ngươi có ổn không?” Thủy Hiệp Mai cúi đầu, nhỏ giọng hỏi. Tên mất tím kia, là hắn cứu mình phải không?

“Tốt lắm ~ có điều xú tiểu tử kia chắc là có đánh nhau với người ta, nhưng thế nào cũng không chịu thừa nhận.” Tô Yên không yên tâm nói, “Thân thể ngươi cũng không có gì trở ngại, nhờ có tiểu tử kia che chở, ngươi nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe.”

“Ừ, mà, mà ~ Tô Yên ~ ta muốn đi nói cảm ơn với hắn.” Thủy Hiệp Mai khẽ nhăn mặt nói.

“A?” Tô Yên xoay đầu, nhìn về thẹn thùng khả nghi của Thủy Hiệp Mai, chợt nhận ra, nha đầu này không phải là động tâm với hắn rồi chứ? Cũng đúng, chiêu anh hùng cứu mỹ nhân chính là chiêu thức lợi hại nhất để trộm tâm của nữ nhân mà. Chỉ là, nàng ta và sur đệ có thể cùng nhau không? Ai, mặc kệ, dù sao chuyên sự chú ý của nàng đến người khác là tốt rồi, nếu trong mắt chỉ có Thủy Hiệp Phong thì đi tong.

“Tô Yên? Tô Yên?” Thủy Hiệp Mai tò mò nhìn về sững sờ của Tô Yên.

“Ngươi muốn đi liền bây giờ sao? Thân thể ngươi còn chưa khỏe đâu.” Tô Yên khuyên, “Sau vài ngày nữa đã.”

Thủy Hiệp Mai cúi đầu suy nghĩ, rồi lại ngẩng đầu hỏi: “Ta muốn đưa lễ vật cảm ơn hắn, ngươi nói xem ta nên tặng gì?”

Tô Yên nghĩ nghĩ, cổ đại dường như đều tặng nhau túi hương thì phải. Vì thế mở miệng nói: “Vậy ngươi tặng hắn túi hương đi.”

“Được, ta sẽ tự tay làm một cái.” Thủy Hiệp Mai cao hứng trả lời.

Lòng Tô Yên lại bay đến nơi xa khác. Không biết thương thế của thủ hạ Giang Nghịch Phong thế nào rồi. Phi Lâm son trang, danh môn chính phái, ha ha, thật đúng là đáng cười. Chẳng trách, người ta sợ nhất chính là nguy quân tử.

Màn đêm rất nhanh cũng buông xuống, Tô Yên thu xếp hòm thuốc, chờ Giang Ngạc Phong đến, cũng chuẩn bị sẵn phương thuốc chữa trị. Nhìn bầu trời đêm yên tĩnh bên ngoài, Tô Yên lại nghĩ đến gương mặt đằng sau lớp mặt nạ của Giang Nghịch Phong thật ra là thế nào. Đang nghĩ vẩn vơ, bên tai lại đột nhiên vang lên âm thanh vĩnh viễn không đổi: “Ngươi đang nghĩ gì?”

Tô Yên thiếu chút nữa nhảy dựng, ngẩng đầu nhìn thì thấy ngay đúng là Giang Nghịch Phong. “Đã nói với ngươi rồi, người dọa người có thể làm chết người mà ~” Tô Yên vuốt vuốt ngực, trừng mắt nhìn người đối diện.

“Ngươi đâu có chết.” Giang Nghịch Phong có ý giận, nói.

“Ngươi ~ ai, thôi quên đi, gặp ngươi cũng như tú tài gặp binh sĩ, có lý nói cũng không được. Đi thôi.” Tô Yên vô lực nói. Tên này chẳng lẽ là khác tính

của ta? Vừa nghĩ vậy toàn thân cũng nổi da gà. Ý tưởng này nghe sao thấy ám muội quá? Gần đây dường như ta hơi điên thì phải. Tổ Yên gãi gãi đầu, vỗ nhẹ mặt để tỉnh táo lại. Giang Nghịch Phong tò mò hỏi: “Vỗ mặt mình làm gì?”

“Ta thích, ta làm, ai cần người lo.” Tổ Yên ngang ngược trả lời, “Còn không đi mau.”

“Nga.” Giang Nghịch Phong quán triệt tư tưởng nói ít làm nhiều. Ôm ngay lấy Tổ Yên lao ra ngoài. Tổ Yên nghe tiếng gió vù vù bên tai, lòng thâm cảm thán, bị người ta ôm mà bay vẫn thoải mái nhất nha, không cần dùng sức. (Yu: mà còn ấm và êm nữa chứ, hý hý *chóp chóp mắt*)

Đến nơi, Tổ Yên vẫn như cũ bơi được cho người kia, Giang Nghịch Phong vẫn như cũ đứng phía sau như tượng đá, người bị thương vẫn như cũ vì cái nút thắt hình nơ bướm của Tổ Yên mà hóa đá.

Hoàn tất mọi việc, Tổ Yên lấy phương thuốc trong người ra đưa cho Giang Nghịch Phong. Giang Nghịch Phong tiếp nhận, nhìn một lúc lâu, phun ra một câu: “Chữ của người, xấu quá.” (Yu: haha, huynh thật là người thành thật nha.)

Tổ Yên giận, vờ như gạt tờ giấy lại, miệng giận dữ nói: “Sợ xấu thì đừng xem.” Chữ phồn thể nha! Học thật sự khó nha. Nhiều nét như vậy, viết chết người. Đây chính là phương thuốc vát và lăm mới viết ra được. Muốn hỏi ta chữ phồn thể nào ta viết tốt nhất ư? Đương nhiên là chữ Bạc rồi. Bởi vì nó y chang như giản thể ~ ha ha

Giang Nghịch Phong di chuyển người, nhanh tay cắt phương thuốc vào người, nói: “Xấu là xấu, nhưng hữu dụng.”

Tổ Yên run run khoe môi, không thèm nói lại. “Đi đi.” Giang Nghịch Phong vĩnh viễn một âm điệu không thay đổi. Đợi Tổ Yên hằm hằm ra tới cửa, sau lưng truyền đến câu nói nhẹ nhàng của Giang Nghịch Phong: “Đa tạ.” Tổ Yên khẽ gạt mình, quay đầu chỉ thấy một gương mặt không biểu cảm như cũ, cứ như nàng vừa nghe lầm.

“Đúng rồi, khi nào thì cho ta xem mặt của người?” Tổ Yên thuận miệng hỏi.

“Giờ thì chưa được.”

“Nga, vậy ta về đây.” Tổ Yên tuy có tò mò, nhưng vẫn tôn trọng chuyện riêng tư của người khác

“Ta đưa người về.” Giang Nghịch Phong nhớ lại việc sư phụ đã giao cho mình trước đây, cho nên, tạm thời chưa thể cho nàng nhìn thấy mặt thật của mình.

Trở về tiểu viện, Tổ Yên nhìn thấy Giang Nghịch Phong rời đi, vừa xoay người lại chợt thấy một đôi mắt tím nhìn mình. “Sư đệ, người ra đây làm gì? Thương thế của người còn chưa tốt mà.” Tổ Yên quan tâm hỏi.

“Người kia là ai?” Mặc Ngân nhìn theo hướng Giang Nghịch Phong vừa rời đi.

“Là bằng hữu, vừa rời ra ngoài trị thương cho bằng hữu của hần.” Tổ Yên cười cười.

“Là ai, sao lại phải trị liệu lên kút vào buổi tối?” Mặc Ngân lạnh lùng hỏi.

Tổ Yên ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt màu tím lạnh băng, thất thần, sao ta nghe giọng sư đệ có gì đó không thoải mái? “Người đang chất vấn ta sao?” Tổ Yên giận tái mặt, “Ta giao lưu bằng hữu còn phải thông qua sự cho phép của người sao?”

Mặc Ngân ngán người, âm đạm nói: “Không, đương nhiên không cần.” Dứt lời, xoay người chậm rãi rời đi.

Tổ Yên nhìn bóng dáng cô đơn của Mặc Ngân, lòng se lại. Vừa rồi có phải ta hơi quá đáng với hần không? Sư đệ cũng vì quan tâm ta mới hỏi vậy mà.

Nghĩ vậy, Tổ Yên lớn giọng gọi: “Sư đệ ~” Mặc Ngân dừng lại, đứng im không bước thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Giờ Phải Làm Sao?

♥Edit: Yuri

Tổ Yên thấy Mặc Ngân dừng lại, ngập ngừng nói: “Người kia đã cứu ta, nên ta mới giúp trị thương cho bằng hữu của hần. Ban ngày bằng hữu của hần có việc không tiện.” Vừa rồi dường như trong mắt sư đệ có gì đó âm đạm, đau đớn.

“Thật ra ~ ta cũng chỉ là tùy tiện hơi thôi.” Nói xong, Mặc Ngân cứ như trốn chạy rồi đi.

Sáng hôm sau, lúc Mặc Ngân tìm thấy Tô Yên, nàng đang ngồi cố viết thứ gì đó. Mặc Ngân tò mò, nhướn người nhìn qua, trên giấy tất cả đều là những chữ xiêu xiêu vẹo vẹo. Mà Tô Yên vẫn tiếp tục cố gắng viết không ngừng.

“Sur tỷ, tỷ đang làm gì vậy?” Mặc Ngân tò mò hỏi.

“Sur đệ, ngươi thành thật nói cho ta biết, chữ của ta có phải xấu thật hay không?” Tô Yên muốn biết sự thật, nhưng vẫn đoán là sẽ được an ủi.

“Không đâu, chữ của sur tỷ là rất dễ nhìn.” Mặc Ngân chột dạ nói.

“Ta biết là tiểu Mặc Ngân nhà ta là đáng yêu nhất mà.” Tô Yên vui mừng nhảy dựng lên, nắm lấy tay Mặc Ngân.

Mặt Mặc Ngân tự nhiên ửng đỏ lên. Tay sur tỷ thật ấm, thật mềm. (Yu: oa oa, dễ xương quá ỉh nha)

“À ~ thương thể của người dường như cũng không còn gì đáng ngại, được sur phụ cho quả là lợi hại.” Tô Yên thuận tay bắt mạch cho Mặc Ngân.

“Ừm ~ ừm ~” Mặc Ngân trả lời quanh co, “Sur tỷ không phải muốn xem đại hội võ lâm sao? Một lát nữa sẽ bắt đầu đó.”

Tô Yên bĩu môi nói: “Giờ không có hứng, không bằng ngồi đây luyện chữ. Mai xem cũng được.” Từ khi biết chuyện từ Giang Nghịch Phong, ấn tượng của Tô Yên về Phi Lâm sơn trang cũng giảm xuống.

Mặc Ngân gãi gãi đầu, không hiểu vị sur tỷ thích nào nhiệt này sao lại tình nguyện ngồi trong phòng luyện chữ như vậy.

Tô Yên thấy sắc trời còn sớm, lại hi vọng trời mau tối đi. Cái tên ăn nói khiến người ta bức mình Giang Ngược Phong, người chờ đi, ta sẽ tự tay viết một hàng chữ thật đẹp cho người xem. (Yu: cái này nên nói là tỷ háo thắng hay là tỷ bị lời ng ta nói làm động lòng đây, Tô Yên tỷ tỷ.)

Đêm cuối cùng cũng từ từ mà đến. Tô Yên trừng mắt nhìn ra cửa sổ, cái tên chết bầm Giang Ngược Phong, ta không tin hôm nay người lại có thể ‘thần không biết, quỷ không hay’ mà đứng sau lưng ta. Vừa nghĩ đến đó, bên tai lại vang lên giọng nói rầu rĩ: “Người đang nhìn cái gì?” Tô Yên thiếu chút nữa là phóng lên ghế đứng.

“Người ~ người lúc nào ... vào đây bằng đường nào?” Tô Yên run run chỉ tay vào Giang Nghịch Phong.

“Cửa.” Giang Nghịch Phong chỉ tay vào cửa, nói thêm hai chữ, “Vừa rồi.”

Tô Yên cười ngất, cái này ai không biết.

Lại đến căn nhà phòng tối kia, Tô Yên thay băng, gật đầu nói: “Ừ, cũng không tệ lắm, giờ đã không còn gì đáng ngại nữa. Không lẽ người luyện võ ai cũng là tiểu Cường*, bị đánh bầm dập như vậy, lại có thể khôi phục nhanh như thế. Người này, rồi sur đệ, cả Hiệp Mai cũng thế.” (*: Theo bạn Yu đoán thì tiểu Cường có xuất xứ từ bài hát chú gián tiểu Cường, cơ mà, đoán chỉ là đoán.)

“Tiểu Cường là gì?” Giang Nghịch Phong là loại người có vấn đề không hiểu sẽ không ngại học hỏi.

“Chính là một loài động vật nhỏ rất giống người.” Tô Yên xoay người, thành thật nói.

“Người chưa từng thấy qua mặt ta.” Giang Nghịch Phong nắm bắt được vấn đề mấu chốt.

“Ta nói giống tính cách của người, hiểu chưa?” Tô Yên khi dễ nói.

“Nga.” Giang Nghịch Phong đột nhiên đứng thẳng người, bất động.

“Bị sao vậy?” Tô Yên tò mò.

“Có nhiều người.” Giang Nghịch Phong trả lời ngắn gọn, tay đặt lên một bình hoa đặt ở góc phòng, xoay nhẹ, “Đem hán đặt vào trong, chúng ta đi.”

Tô Yên ngạc nhiên nhìn mặt thất nhỏ vừa xuất hiện: “Chúng ta cùng nhau vào đó không phải được rồi sao?”

“Người khác sẽ phát hiện. Bọn họ không phải kẻ ngốc mà không tìm thấy mặt thất đơn giản như vậy.” Giang Nghịch Phong phá lệ giải thích, rồi điểm huyết người bị thương, dầu vào mặt thất. Tô Yên nhìn mà run rẩy toàn thân.

“Đi.” Giang Nghịch Phong trong giọng nói có điểm nghiêm trọng. Những người này phát hiện ra ta từ khi nào? Lúc nào thì biết được nơi này?

“Các người thế nào cũng không thể đi.” Một âm thanh từ bên ngoài truyền đến.

Tô Yên ngẩng đầu mới phát hiện cả hai hiện giờ đã bị vây lại, xung quanh đều là những ngọn đuốc rọi sáng.

“Thủy trang chủ, ta đã sớm nói trước đây là yêu nữ của ma giáo, cho dù là không phải, cũng là người cầu kết với ma giáo. Người lại không tin, giờ tận mắt chứng kiến, người còn gì để nói không?” Trong giọng nói kia mang theo tia độc ác.

Tổ Yên chăm chăm nhìn đám người vây quanh, mơ mơ hồ hồ. Người trẻ tuổi dẫn đầu là trang chủ Phi Lâm son trang sao? Tướng tá cao lớn, nhưng bởi khuôn mặt gian tà mà hoàn toàn phá vỡ khí thế bản thân. Bên cạnh là khuôn mặt đau lòng và ngạc nhiên của Thủy Hiệp Phong. Bọn họ sao tìm ra được đến đây? Giang Nghịch Phong không phải đeo mặt nạ sao? Bọn họ sao lại biết hắn là người của ma giáo? Lòng Tổ Yên tràn ngập nghi vấn, nhưng lại không tìm thấy đáp án.

“Yêu nữ! Ma đầu, nộp mạng đi.”

“Giết, giết sạch chúng đi!”

“Vì các huynh đệ đã chết mà báo thù!”

.....

Tiếp theo là một tiếng thét thất thanh, Tổ Yên mờ mịt. Vì sao ta lại có hân hạnh trở thành đại nhân vật phản diện vậy. Nhưng nhìn guom đao sáng lóa cùng đám người đầy cảm phần hò hét, Tổ Yên nuốt nuốt nước miếng, thì ra, làm đại nhân vật phản diện, áp lực cũng rất lớn nha.

Hiện tại, phải đối đầu với một vấn đề ác liệt, Tổ Yên nhích người lại gần Giang Nghịch Phong, thấp giọng nói: “Giờ phải làm sao đây?”

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

♥Edit: Yuri

Tổ Yên nhích người lại gần Giang Nghịch Phong, thấp giọng nói: “Giờ phải làm sao đây?”

“Trốn.” Giang Nghịch Phong mạnh miệng phun ra một chữ duy nhất

Tổ Yên căng mắt nhìn, vây quanh ba vòng tròn đều là người, tuy từ trốn này nói ra rất khí thế, nhưng có thể làm được sao?

“Tên ma đầu vô sỉ kia, đền mạng cho ca ca ta mau.” Một thanh âm bi thiết từ trong đám người truyền đến. Lời vừa phát ra, đã khiến đám đông cảm phần. Tổ Yên vừa nghe đã hiểu, những người này đều là người nhà với nạn nhân ở tử lâu.

“Thuốc nổ không phải do hắn phóng.” Tổ Yên chỉ chăm chăm nhìn Thủy Hiệp Phong mà nói.

Giang Hiệp Phong không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Tổ Yên và Giang Nghịch Phong. Mọi người càng mắng càng hăng.

“Phi! Yêu nữ đương nhiên nói tốt cho ma đầu.”

“Mặt người dạ thú ~~~”

“Trời đất khó dung ~~~”

.....

Đột nhiên, Giang Nghịch Phong khoát tay, tất cả mọi người như tránh đại địch, đồng loạt lui ra sau, cảnh giác. Giang Nghịch Phong không hành động tiếp, chỉ lạnh lùng nói: “Thuốc nổ là do Phi Lâm son trang tự phóng, để tiêu trừ đối thủ trong võ lâm đại hội.” Lời của Giang Nghịch Phong như quả bom ném thẳng vào đám đông.

“Ma đầu vô sỉ!” Trang chủ Phi Lâm son trang phần nộ chỉ vào Giang Nghịch Phong “Người ngấm máu phun người! Mọi người đừng nghe lời tên ma đầu này nói hươu nói vượn!”

Thủy Hiệp Phong liền lên tiếng: “Có oan hay không, chúng ta sẽ điều tra rõ ràng.”

Không khí chung quanh chợt quái dị, Tổ Yên huych nhẹ người Nghịch Phong hỏi: “Người làm sao biết chuyện này?”

“Đoán.” Giang Nghịch Phong trả lời một chữ làm Tổ Yên có chút mê muội.

Thủy Hiệp Phong lại tiếp tục nói: “Nên điều tra chúng ta nhất định điều tra rõ ràng, nhưng điều chủ yếu bây giờ là giải quyết tình huống trước mắt. Liệu có

nuong, thật ra cô và ma đầu này có quan hệ gì? Có phải hần đã bắt cóc cô đến đây không?”

Tổ Yên nhìn về mặt lo lắng của Thủy Hiệp Phong, nàng hiểu lúc này, Thủy Hiệp Phong hỏi nàng là đang cho nàng cơ hội. Nhưng mà, nàng không phải bị hần bắt cóc.

Tổ Yên trì trệ không nói lời nào. Phi Lâm trang chủ thừa dịp lên tiếng phụ họa: “Muốn ly gián bọn ta là vô dụng thôi, để điều tra rõ ràng, trước mắt cứ bắt đôi cầu nam nữ này đã. Người Phi Lâm son trang chúng ta làm việc luôn quang minh lỗi lạc .....

Tổ Yên tự động chen ngang phần thao thao bất tuyệt của Phi Lâm trang chủ, chỉ nhìn thẳng vào Thủy Hiệp Phong nói: “Thuốc nổ không phải do hần phóng, Ta cũng không phải bị hần bắt cóc.” Thủy Hiệp Phong khẽ thở dài: “Liều cô nương, tội gì phải như vậy?”

“Nhiều lời vô ích, cứ bắt lấy bọn chúng.” Tên trang chủ của Phi Lâm son trang luôn miệng kêu gào kích động mọi người, bản thân hần cũng rút kiếm dẫn đầu lao lên.

“Đi.” Giang Nghịch Phong ôm chặt lấy thắt lưng Tổ Yên, vận toàn lực phóng đi. “Buông, khinh công của ta so với ngươi không kém hơn đâu.” Tổ Yên thấp giọng nói. Nghịch Phong buông Tổ Yên ra, ngạc nhiên khi nhìn thấy khinh công của nàng quả thật không thua kém mình. Đám người hùng hổ đang đuổi theo phía sau, giờ không phải lúc để cảm thán.

Thật lâu sau, Tổ Yên gần như hết hơi, âm thanh phía sau ngày càng nhỏ, người cũng ngày càng ít. “Ta không được.” Tổ Yên thở phì phò. “Bọn họ cũng sắp không được.” Nghịch Phong nói xong liền ôm chặt thắt lưng Tổ Yên, tiếp tục thi triển khinh công bay đi.

Một lát sau, khoảng cách giữa họ và đám người phía sau càng lúc càng gần.

“Yêu nữ, ma đầu, trốn ở đâu?” Âm thanh phía sau cũng càng lúc càng gần. Tổ Yên đau lòng, vì sao lại gọi ta yêu nữ trước rồi tới ma đầu Nghịch Phong, sao không gọi ma đầu Nghịch Phong trước rồi hãy gọi ta. Chẳng lẽ cô đại cùng xài lady first? Ngay lúc nước sôi lửa bỏng mà Tổ Yên vẫn vô tư nghĩ chuyện đồng thời cũng đón một đường kiếm đến trước mắt.

‘Thương’ tiếng kiếm vút lên, Nghịch Phong rút kiếm chặn một kích đoạt mệnh này. Tổ Yên bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh toàn thân, thiếu chút nữa là đi gặp hắc bạch vô thường.

Nghịch Phong đánh lui một người, đem Tổ Yên kéo ra sau. “Theo sát ta.” Nghịch Phong thấp giọng kiên định nói. Tổ Yên ‘ân’ một tiếng, nhanh chóng bám sát sau lưng Nghịch Phong.

Trang chủ Phi Lâm son trang giả vờ hướng ra phía sau lưng Nghịch Phong để tấn công Tổ Yên nhưng lại đánh lên Nghịch Phong. Giang Nghịch Phong lo bảo vệ Tổ Yên nên không tránh kịp đánh hững lấy mũi gươm. Tổ Yên lo lắng nhìn vết thương trên người hần rướm máu, nhưng lại không có biện pháp. Còn dám tự mình là xưng danh môn chính phái! Ta phi! Cả một đám đề tiện hạ lưu vô sỉ.

Tổ Yên vừa tức giận vừa nôn nóng, nhưng cũng không có cách nào thoát được. Bị vây chặt như vậy, ta và Nghịch Phong sớm muộn gì cũng bị bắt.

“Sur ty!” Một giọng điệu tức giận quen thuộc truyền đến.

Là sư đệ! Tổ Yên sững sốt, sư đệ đến!

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Khai Ân

♥Edit: Yuri

Mặc Ngân nhìn thấy Tổ Yên bị đám người vây xung quanh, hai mắt lóe lên hàn quang. “Sur ty, sao lại thế này?”

“Sư đệ của yêu nữ kia, bắt lấy hần luôn đi ~”

Không đợi Tổ Yên trả lời, đám người đã chạm tay vào vũ khí chuẩn bị đón tiếp Mặc Ngân. Mặc dù có thêm Mặc Ngân gia nhập, tình huống tuy có tốt hơn, nhưng đám người vẫn không ngừng đuổi theo, hợp vào đám đông đánh nhau.

Tổ Yên nhìn hai người cạnh mình không ngừng hứng thêm thương tích, lòng càng sốt ruột. Chạy như vậy không thể là phương pháp tốt, cứ tiếp tục nữa chỉ sợ cả ba đều hết sức mà bị bắt lại.

Trán Mặc Ngân đã lấm tấm mồ hôi, cảm thấy buồn bực trong lòng. Tuy không biết vì sao sư tỷ lại bị đám người này vây bắt, nhưng mặc kệ, ta vẫn cứ

bảo hộ nàng, không để nàng phải chịu bất kỳ thương tổn nào cả.

Nghịch Phong cũng cảm thấy có chút lo lắng. Người quả thật rất đông.

“Sur tỷ, tỷ đi trước đi.” Mặc Ngân bình tĩnh hươu kiếm đánh lui một kẻ định đánh lên Tổ Yên.

“Không.” Tổ Yên trả lời rành mạch, “Một là cùng sống, hai là cùng chết.”

Tim Nghịch Phong đập mạnh một nhịp, kiếm trong tay càng nắm chặt. Khóe miệng Mặc Ngân cũng nở nụ cười: “Sur tỷ, có những lời này của tỷ là đủ rồi.”

Không đợi Tổ Yên kịp hiểu ý của mình, khí xung quanh Mặc Ngân đột ngột tán loạn, hấn cầm mạnh kiếm xuống mặt đất, hai tay chập lại trước ngực, lạnh lùng hô: “Nội ấn, khai!”

Trong phút chốc, tiếng gió nổi lên từ bốn phía, xung quanh Mặc Ngân tỏa ra khí thế kinh người. Đám người công kích xung quanh đồng loạt dừng công kích, kinh hoàng nhìn cảnh kỳ dị trước mắt. Tóc Mặc Ngân dần biến thành màu bạc, trông mắt dưới ánh trắng càng trở nên tím đậm.

“Sur tỷ, ta thật muốn vĩnh viễn ở bên cạnh tỷ.” Mặc Ngân ôn nhu nói ra câu chân thành, sau đó liền phi thân ra đối đầu với đám đông.

Nghịch Phong nhìn chăm chăm vào mái tóc chói mắt cùng với đôi mắt màu tím của Mặc Ngân. Chẳng lẽ là? Trên đời này còn có hậu nhân của bộ tộc kia sao?

“Sur đệ!” Tim Tổ Yên như rơi vào sâu xuống đáy giếng. Vì sao sur đệ lại trở thành như vậy? Muốn vĩnh viễn ở cạnh ta. Câu nói này sao cứ nghe như lời vĩnh biệt?!

Nhìn động tác của Mặc Ngân như mây trời nước chảy, đánh bại từng người một chỉ trong nháy mắt. Tổ Yên sững sờ, Nghịch Phong cũng sững sờ.

“Sur tỷ ~~~” Trước mắt Tổ Yên chỉ còn mỗi Mặc Ngân. Nàng xông lên, kéo trái kéo phải, nhìn trên nhìn dưới người Mặc Ngân: “Có bị thương không? Thật ra là sao lại thành thế nào? Người sao lại đột nhiên lợi hại như vậy?”

Mặc Ngân cười thỏa mãn, nhẹ nhàng ôm chầm lấy Tổ Yên vào lòng, ôn nhu khẽ nói: “Sur tỷ ~~~ đừng cử động, để ta ôm tỷ một chút.” Tổ Yên đang vùng vẫy nghe vậy lại yên phận mà đứng im, ngoan ngoãn không động đậy nữa. Tim Tổ Yên lúc đó đột nhiên cảm thấy rất đau, không biết vì sao, đột nhiên lại xuất hiện một cảm giác, nếu lúc này nàng đẩy sur đệ ra, sẽ không thể thấy hấn nữa.

“Sur tỷ, ta thật muốn vĩnh viễn ở cạnh tỷ, nhưng mà, sợ là không thể rồi. Sau này, tỷ ráng tự lo lấy cho mình nha.” Giọng Mặc Ngân rất nhẹ, lại như tảng đá nặng ngàn cân từng tiếng, từng tiếng nện vào lòng Tổ Yên.

“Không, không mà ~~~” Giọng Tổ Yên trở nên nghẹn ngào, bởi nàng cảm giác được thân thể Mặc Ngân đang thay đổi khác thường, “Chúng ta không phải là có thể vĩnh viễn ở cạnh nhau sao? Vĩnh viễn, vĩnh viễn ở cạnh nhau.” Hai tay Tổ Yên chống đỡ cơ thể từ từ trở nên vô lực của Mặc Ngân.

“Sur tỷ, ta ~~~ mẹ ta ~~~ từng ~ nói với ta, nếu có một ngày gặp được ~~~ một ~~~ nữ tử nguyện ý cùng ~ ta ~~~ đồng sinh đồng tử, ~~~ như vậy liền ~ có thể vì nàng ~~~ khai trừ ~ phong ấn.” Mặc Ngân gắng hết sức nói.

“Đừng, đừng nói nữa, được không? Đừng nói nữa, ta lập tức chữa trị cho ngươi.” Nước mắt Tổ Yên không ngừng tuôn rơi. Tay sur đệ càng lúc càng lạnh, không thể như vậy được, không thể!

“Vô dụng ~~~. Sur tỷ ~ ta thật sự rất luyến tiếc tỷ ~~~” Mặc Ngân cố sức nâng tay lau nước mắt cho Tổ Yên, nhưng lau thế nào cũng không sạch được. Nước mắt Tổ Yên không ngừng rơi xuống.

“Sẽ không đâu, không cần nói nữa, sur tỷ cầu xin ngươi, đừng nói nữa.” Tổ Yên rút ngân châm, nhanh chóng tìm đúng huyệt, châm xuống. Vì sao cảm thấy hơi thở trong người sur đệ lại tán loạn? Như thể cùng tranh nhau phát ra ngoài. Sao lại như vậy? Màu tím trong mắt càng lúc càng tối lại, trong mắt còn có tia đau đớn.

“Đừng ~ khóc, sur tỷ, đừng ~ khóc ~~~ được không?” Mặc Ngân cố sức nở nụ cười, “Ta ~ ta thật muốn ~~~ thật muốn nhìn thấy tỷ tươi cười.”

“Được ~ ta không khóc, ta không khóc.” Tổ Yên liều mạng xoa xoa mặt, tay không ngừng xoa, “Ta cười, ta cười cho ngươi xem.” Tổ Yên cố gắng nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Sur tỷ ~~~ ta ~ thật muốn ~ .....” Giọng Mặc Ngân thấp xuống, cuối cùng cũng không còn nghe được gì.

“Không! ~~~~~” Tổ Yên gào lên, nước mắt tuôn tràn ra. Sur đệ rời bỏ ta! Sur đệ, hấn đi rồi! Sẽ không còn được gặp lại hấn. Lòng Tổ Yên hoảng loạn. Sur đệ, sur đệ!

“Hấn chưa chết.” Nghịch Phong bên cạnh này giờ không nói gì đột nhiên buông một câu.

“A ~~~!” Tổ Yên quay phắt lại, nắm áo Nghịch Phong, khóc to, “Bây giờ phải làm sao? Phải làm sao đây?”

Nghịch Phong nhìn Tổ Yên khóc như tiểu hài tử, khẽ run sợ. Lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng nhu nhược của nữ tử này, lòng cảm thấy có chút khác lạ,

nhưng lại không biết khác ở điểm nào.

“Đừng khóc, trước tiên phải bảo vệ tâm mạch của hân, sau đó đem về cho sư phụ của ta. Sư phụ ta sẽ có cách. Người của bộ tộc họ khi khai trừ phong ấn đều như vậy.” Đây là lần Nghịch Phong nói nhiều nhất từ trước đến nay. Nàng là đại phu chẳng lẽ không cảm giác được tiểu tử này còn chưa chết sao?

“Là ý gì? Phong ấn cái gì?” Tổ Yên sốt ruột hỏi, nhưng cũng hiểu phải nên làm gì trong lúc này. Nhanh chóng mà cẩn thận dùng ngân châm điểm vào huyệt đạo cạnh tim Mặc Ngân.

“Rời khỏi đây trước đã, trên đường đi ta sẽ nói rõ.” Nghịch Phong ôm lấy Mặc Ngân, dẫn đường quay đầu rồi đi

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Sư Phụ Của Giang Nghịch Phong

♥Edit: Yuri

Đội nhóm Tổ Yên đi xa, trong đám người nằm đó đột nhiên có một người đứng lên. Tuy cả người đầy máu, nhưng dưới ánh trăng khuôn mặt lại hiện rõ ra, là Thủy Hiệp Phong. Thủy Hiệp Phong nhìn mặt đất thấm đầy máu, ngửa mặt lên trời thở dài, dùng kiếm chống lên mặt đất đỡ người dậy, chậm rãi rời đi. Đội Thủy Hiệp Phong rời đi, một người cũng theo đó đứng lên, nhìn xung quanh rồi cũng lập tức rời đi.

Trên xe ngựa, Tổ Yên nén khóc, nhẹ tay bắt mạch cho Mặc Ngân. Mạch yếu quá, cứ như không có vậy. Nước mắt Tổ Yên nhỏ từng giọt xuống, rơi trên gương mặt không chút huyết sắc của Mặc Ngân. Mái tóc bạc trắng này, là do sư đệ khai trừ phong ấn mà ra sao?

Nghịch Phong gấp gấp cưỡi xe nhưng vẫn nghe được tiếng khóc nức nở của Tổ Yên. Mất tím, thật không ngờ, bộ tộc mất tím trong truyền thuyết còn có hậu nhân.

Xe ngựa vội vàng chạy suốt hai ngày hai đêm, đến sáng ngày thứ ba đã đến một ngọn núi ở yên tĩnh, thâm sâu.

“Xuống đi.” Nghịch Phong ôm Mặc Ngân, nhìn vực thẳm phía trước nói hai chữ duy nhất. Nghe tiếng gió vù vù bên tai, Tổ Yên biến sắc nhìn Nghịch Phong. Đúng là kẻ quái nhân thì sư phụ càng quái nhân hơn, đi ở nơi như vậy, còn ở sâu như vậy.

Đột nhiên, một dòng khí vững vàng nâng người Tổ Yên lên. Nàng nhẹ rơi xuống một sơn cốc, nhìn xung quanh, Tổ Yên sững sốt, bởi nơi này so với sơn cốc của sư phụ nàng quả thật rất giống nhau.

“Mỗi lần trở về đều bằng cách này sao?” Tổ Yên bất mãn liếc nhìn Nghịch Phong.

“Ừ.” Nghịch Phong gật đầu, đi vào nhà trong sơn cốc.

“Vậy người ra ngoài bằng cách nào?” Tổ Yên mơ hồ nhìn vách bờ vực, tò mò hỏi. Chẳng lẽ từ từ leo lên, mệt chết nha.

“Bên kia có đường đi ra ngoài.” Nghịch Phong hát đầu qua hướng bên kia. Tổ Yên vừa quay đầu nhìn thấy, liền nổi giận. “Có đường tiến vào người còn bắt ta nhảy xuống?”

“Như vậy nhanh hơn.” Nghịch Phong bỏ lại một câu, bước nhanh đi vào phong. Tổ Yên giật giật khóe miệng, đi theo sau.

Nghịch Phong nhẹ nhàng đặt Mặc Ngân lên giường, (Yư: á, phi lễ chứ nhìn, sao mình cứ thấy 2 ng này là 1 cặp nhĩ, ôi, cái tính cách hủ nữ của tui TT^TT) xoay người bước ra khỏi phòng, hô to: “Sư phụ, con đã về.”

“Xú tiểu tử, nhanh vậy đã về? Chẳng lẽ đã quên chuyện sư phụ dặn?” Một giọng nữ dễ nghe truyền đến. Tổ Yên nghe mà há hốc miệng. Là nữ! Quả là giọng của nữ nha! Còn dễ nghe nữa ~ chẳng lẽ là mỹ nữ trẻ tuổi?

Dứt lời, một bóng người bay xuống trước mặt Tổ Yên. Tổ Yên thất kinh, thật đúng là nữ, hơn nữa nhìn sơ thì nhiều nhất chỉ mới ba mươi tuổi. Mơ, đây là mơ rồi. Ta còn tưởng sư phụ của đầu gối nhất định là lão nhân, là một lão nhân tóc hoa râm, giờ thì mới biết, khả năng nhìn người của ta quả là quá kém.

“Đồ nhi không quên.” Nghịch Phong quay lại bàn chuẩn bị rót trà dâng sư phụ, nhưng rót ra thì phát hiện trong ấm không có giọt nước nào. Nghịch Phong si ngốc nhìn ấm trà trong tay, lại nhìn lớp bụi dày trên mặt bàn, ngẩng đầu nhìn con nhện đang giăng lưới trên trần nhà một cách vui vẻ tự tại, cả người hóa đá.

Mỹ nữ sư phụ cũng không thèm quan tâm tên trượng đá Nghịch Phong, nhìn Tổ Yên một cách kinh hãi, đi xung quanh Tổ Yên hai vòng, không chớp mắt

nhìn nàng từ đầu đến chân.

“Người là nữ tử mà xử tiểu tử mang về?” Mỹ nữ nhìn xong rồi hỏi.

“Ừm, đúng vậy, mỹ nữ sư phụ.” Tổ Yên vừa nhìn đã xem sư phụ này như mỹ nữ. Sạch ~ sạch ~ mỹ nữ sư phụ thật xinh đẹp nha. Thân hình uyển chuyển như rắn nước, mắt xéch, môi anh đào. Tên mặt sắt Giang Nghịch Phong quả là có phúc nha, có nữ tử xinh đẹp như vậy là sư phụ, sớm chiều truyền thụ võ công, sao lại không thể xuất hiện cái gọi là ‘thầy trò chi huyền’ được. Tổ Yên suy nghĩ đến tối. (Yư: zổng Cô Long zì Dương Quá đó bà con)

Ngay sau đó, Tổ Yên lập tức hiểu được vì sao giữa bọn họ không có cái ‘thầy trò chi huyền’ đó

“Sư phụ!” Trong phòng vang lên tiếng nói uẩn ức tức giận, “Bao lâu rồi người không quét dọn phòng?”

“Cũng khoảng nửa tháng.” Mỹ nữ sư phụ chột dạ nói, nhìn thấy cặp mắt sắp phun hỏa của Nghịch Phong, lại tiếp tục nhấn nhỏ, “Được rồi, khoảng hai ba tháng.”

Nghịch Phong vẫn chăm chăm nhìn mỹ nữ sư phụ, mỹ nữ sư phụ xoay mặt sang một bên, nhỏ giọng nói: “Cũng bốn năm tháng không quét dọn rồi.”

Cho dù Tổ Yên là người có tố chất tâm lý phi thường, vẫn bị đã kích. Đã kích mạnh mẽ ~

“Đứng rồi, sư phụ, giúp con xem qua vị bằng hữu này, hần là người tộc mắt tím, vừa khai trừ phong ấn, giờ đang hôn mê bất tỉnh.” Nghịch Phong chỉ vào buồng trong, lại xoay đầu hướng Tổ Yên nói tiếp: “Sư phụ ta đã sáu mươi tuổi, không cần gọi người là mỹ nữ sư phụ.”

Tổ Yên hóa đá tại chỗ, ta hình như không nghe lầm, mỹ nhân phong tình vạn chủng trước mắt này đã sáu mươi tuổi ? Bảo dưỡng như thế nào vậy?! Xem ra sau này phải tỷ mỹ học hỏi nha.

Mỹ nữ sư phó quay đầu tức giận nói: “Tiểu tử đáng chết, một chút thể diện cũng không giữ lại cho sư phụ.” Nghịch Phong phụng phịu, không nói lời nào. Mỹ nữ sư phụ hậm hực đi vào phòng trong.

Nhìn mái tóc trắng yêu dị của người nằm trên giường, mỹ nữ sư phụ sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Làm Đông

♥Edit: Yuri

“Tộc mắt tím?” Mỹ nữ sư phụ thông thả chậm rãi bước vào.

Tổ Yên gật đầu nói: “Ừm, màu mắt sư đệ là màu tím. Đầu gối nói người tộc này khi khai trừ phong ấn đều như vậy, thế là có ý gì?”

“Đầu gối?” Mỹ nữ sư phụ cười ra tiếng, “Cái tên đầu gối này thật hợp với đồ đệ ngoan của ta.”

Nghịch Phong đứng bên cạnh cứng người, nhẩn nhẩn đến trắng mắt ra.

“Đứng rồi, nha đầu, người tên là gì?” Mỹ nữ sư phụ đưa tay bắt mạch cho Mặc Ngân.

“Ta là Liễu Tổ Yên, hần là sư đệ ta, gọi là Thi Mặc Ngân.” Tổ Yên hi vọng nhìn sang mỹ nữ sư phụ. Đầu gối nói sư phụ hần có biện pháp, xem ra là có hi vọng.

“Nga ~~~” Mỹ nữ sư phụ quay đầu đi, mở mắt Mặc Ngân ra, “Tộc mắt tím đã bị diệt tộc từ nhiều năm trước, không ngờ hôm nay còn có thể gặp được.”

“Diệt tộc?” Lòng Tổ Yên ngập tràn nghi vấn. Vì sao bị diệt tộc? Thật ra trên người sư đệ có phong ấn gì? Vì sao khi giải trừ lại chết?

“Ừ, là chuyện từ rất lâu trước đây rồi. Người bộ tộc này có ánh mắt màu tím đặc biệt đẹp. Đây là di truyền. Nhưng mà di truyền không chỉ ở ánh mắt đặc biệt, còn có cả năng lực dị thường.” Khẩu khí của mỹ nữ sư phụ đã trở nên nghiêm túc, “Hần là do khai trừ phong ấn mà trở nên lợi hại?”

Tổ Yên nao nao, lập tức gật gù đầu.

“Người tộc mất tim, sau khi khai trừ phong ấn, công lực đều tăng gấp bội, nhưng chỉ trong thời gian nửa nén hương. Qua hết thời gian này, họ sẽ kiệt sức mà chết.” Mỹ nữ sư phụ tán thưởng nhìn lên ngực Mặc Ngân nói, “Hoàn hảo là có người đã bảo vệ đúng lúc tâm mạch cho tiểu tử này.”

“Vậy giờ phải làm sao?” Tổ Yên sốt ruột hỏi.

“Ai đã bảo vệ tâm mạch cho hắn?” Mỹ nữ sư phó không trả lời vấn đề cho Tổ Yên, ngược lại chỉ nhìn hai người mà hỏi.

“Là ta.” Tổ Yên nhanh miệng trả lời.

“Tiêu Duẩn Phách là gì của ngươi?” Mỹ nữ sư phó giận tái mặt hỏi.

“Ai là Tiêu Duẩn Phách?” Tổ Yên mờ mịt hỏi lại.

Mỹ nữ sư phụ nhìn mặt Tổ Yên một lúc lâu, phát hiện Tổ Yên không giống như nói dối mới thờ dài nói: “Ta thấy cách ngươi chăm cứu y đức như hắn, ta còn tưởng cuối cùng cũng có tin tức của hắn.”

Tổ Yên nhìn Nghịch Phong, Nghịch Phong vẫn duy trì phong cách đầu gối như cũ, đứng không chút sức mẻ, không phát ra một tiếng. Tổ Yên thầm nghĩ, giả lãnh khốc à, nói một câu là chết ngay à?

Mỹ nữ sư phụ chậm rãi đi đến cửa sổ, nhẹ nhàng thở dài: “Tiểu tử này không cần phải cứu, chỉ là cần một thứ gì đó thật rắc rối.”

Tổ Yên nhìn bóng dáng cô đơn của mỹ nữ sư phụ, có chút thất thần. Tiêu Duẩn Phách là người rất trọng yếu đối với bà sao? Khoan khoan! Tổ Yên giật mình, vừa rồi bà nói là cách dùng châm? Y thuật ta đều là do sư phụ dạy cho, vậy khác nào sư phụ ta là Tiêu Duẩn Phách? Không phải vậy chứ? Tổ Yên lắc đầu, thầm cười ý nghĩ vừa rồi của mình. Làm gì có chuyện điên khùng như vậy chứ.

Tổ Yên nhìn Mặc Ngân đang nằm trên giường, thể chất sư đệ thật sự cũng kỳ quái quá đi. Lần trước trúng độc thì cần thuốc dẫn kỳ quái, sâu. Lần này là gì nữa?

“Có điều, tiểu nha đầu, ta có thể giúp ngươi, nhưng ngươi cũng nên thể hiện chút thành ý phải không?” Mỹ nữ sư phụ xoay ngươi, đột nhiên cười y như lão hồ ly ngàn năm.

Tổ Yên há to miệng ‘A’ một tiếng, lại quay đầu nhìn tò ý hỏi Nghịch Phong, Nghịch Phong nhún vai, tỏ vẻ hắn cũng hết cách. Tổ Yên nhìn mỹ nữ sư phụ nói: “Mỹ nữ sư phụ muốn điều gì?”

“Ừ, để ta nghĩ kỹ lại đã, ngươi là người xú tiểu tử mang về, cũng không thể tùy tiện được.” Mỹ nữ sư phụ xoay người nhìn cả hai, “Có điều, giờ phải đem tiểu tử mất tim này đến giường băng phách ngàn năm. Để hắn đông cứng lại, chờ các ngươi tìm ra vật phẩm mới được.”

Một lát sau, Tổ Yên giật mình nhìn miệng huyết động sâu thâm thẳm, cửa động tỏa ra khí lạnh khiến Tổ Yên run rẩy cả người. “Ăn.” Mỹ nữ sư phụ đưa cho nàng một viên dược màu đỏ. Tổ Yên nhận lấy, nuốt vào, Nghịch Phong đưa mắt nhìn Tổ Yên, nàng trước giờ vẫn không biết đề phòng người cạnh mình là gì sao?

Ném qua viên dược, toàn thân Tổ Yên liền cảm thấy ấm áp. Mọi người đi vào huyết động, bên trong là một mảng tối đen. Mỹ nữ sư phụ lấy ra một viên dạ minh châu nhỏ như quả trứng chim, lúc này Tổ Yên mới nhìn rõ huyết động bao phủ bởi những tảng đá quái dị, lồi chồm, nhưng cũng thật rộng lớn. Ở giữa huyết động là một cổ băng quan trọng suốt tỏa ra khí lạnh bức người. Tổ Yên tiến đến chuẩn bị đưa tay sờ vào liền bị mỹ nữ sư phụ đột ngột bảo dừng lại.

“Không nên động vào, tiểu nha đầu.” Mỹ nữ sư phụ nghiêm túc nhìn Tổ Yên. “Để tiểu tử mất tim này đặt ở đây, đóng băng hắn, để làm chậm thời gian tiêu hủy. Các ngươi phải mau chóng đi tìm thứ đó.”

Tổ Yên dùng sức gạt đầu, nhìn Nghịch Phong nhẹ nhàng đặt Mặc Ngân vào trong băng quan (Yu: zống hoàng tử zói công chúa ngủ trong rừng quá, hớ hớ) lòng kiên định, nhất định phải nhanh chóng tìm được thứ mỹ nữ sư phụ cần.

Ra khỏi huyết động, Tổ Yên quay đầu nhìn lại Mặc Ngân đang hôn mê lần nữa. Khuôn mặt điềm tĩnh tựa như đang ngủ, như một hình ảnh tuyệt mỹ. Như thiên sứ? (Yu: em đã nói là zống tông tía nhủ chong gùm mà tỳ) Tổ Yên khẽ cười khổ, Đông Phương cũng có thiên sứ sao?

Sư đệ, chờ ta, nhất định phải chờ ta. Tổ Yên tự nhủ. Chờ ta trở lại

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

♥Edit: Yuri

Vừa rời khỏi huyết động, Tổ Yên khẩn cấp hỏi cần thứ gì để cứu sư đệ.

Mỹ nữ sư phụ lại ý vị sâu xa nhìn Tổ Yên, chỉ chỉ Nghịch Phong, hỏi một câu kỳ quái: “Nha đầu, người đã làm cơm cho tiểu tử này ăn à?”

Tổ Yên nghiêng đầu sang một bên, gãi gãi đầu, cẩn thận nhớ lại. Nấu cơm cho hắn? Đường như không có. Ta có làm cơm cho ai ăn lần nào đâu, lúc ở sơn cốc đều là sư phụ làm mà. (Yu: trời, con gái con lừa. Hông)

Nghịch Phong nhìn thấy bộ dáng ngờ nghệch của Tổ Yên, phun ra hai chữ: “Thịt nướng.”

Tổ Yên nhớ ra, nói: “A, thịt nướng hả? A, ta nhớ ra rồi, lần đầu tiên gặp hắn, là lúc hắn đang làm thịt nướng biến thành than, ta nhìn thấy chương mắt nên mới giúp hắn.”

“Vậy cũng xem là đã làm cơm cho hắn rồi?” Mỹ nữ sư phụ vẫn một hai nhấn mạnh chữ làm cơm khiến Tổ Yên có chút hồ đồ, nhưng cũng thành thật gật đầu đáp: “Ừ, cũng coi là vậy. Nhưng mà hỏi cái này để làm gì?”

“Ừ, vậy là được rồi.” Mỹ nữ sư phụ duỗi thẳng người, “Thứ để cứu sư đệ người ~ ta cũng có vài thứ rồi, nhưng còn thiếu hai loại.”

Tổ Yên vội hỏi: “Còn hai loại nào?”

“Một là hắc trần châu ngàn năm, hiện tại trên đời chỉ còn một viên, đang ở trong tay Lệ phi, là sủng phi của hoàng đế Bắc Nguyệt quốc. Thứ còn lại là máu của Tuyết Sơn linh hồ. Hai thứ này đều không dễ kiếm.” Mỹ nữ sư phụ bước ra phòng ngoài, “Viên trần châu kia nghe nói là vật bảo bối của vị Lệ phi kia, luôn đặt dưới gối mình khi đi ngủ. Không nói đến thủ vệ bảo vệ nghiêm ngặt, cả Lệ phi cũng là người luyện võ, độ cảnh giác rất cao. Một chữ, khó.”

Tổ Yên thầm tính toán tìm cách lấy được trần châu. Làm cách nào để vào được hoàng cung? Phi tử có võ công, ừm, thật đúng là hiếm thấy. Võ công cao thì sao, bỏ được vào đồ ăn cho nàng ta ném thử không phải cũng ngã sao? Hừ hừ ~ nghĩ vậy, Tổ Yên suýt nữa cười thành tiếng.

“Tuyết sơn linh hồ càng khó kiếm. Loại hồ này cực kỳ có linh tính, con người căn bản không thể tiếp cận. Nơi đó thợ săn cũng chưa bao giờ đến qua. Có điều nghe nói, nữ nhân thuần khiết sẽ được linh hồ ưu ái.” Mỹ nữ sư phụ nói đến đó, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

Nghịch Phong không sợ chết, bồi thêm một câu: “Xem ra sư phụ cũng từng đi bắt qua, nhưng mà không được.”

Tổ Yên nhìn thấy mỹ nữ sư phụ đảo qua ánh mắt giết người, cả người không rét mà run. Tên Nghịch Phong siêu ngốc này, chẳng lẽ không biết điều kiêng kỵ nhất của nữ nhân là gì sao? Một là tuổi tác, hai là ...

Mỹ nữ sư phụ tùy tay hái lấy lá cây, vận công phóng đến người Nghịch Phong. Tổ Yên nhìn mà sùng sốt, đây là truyền thuyết ‘Tơ bông trích điệp’ sao. Nghịch Phong chặt vật trốn tránh, Tổ Yên ngoảnh lưng không nhìn. Ngốc ơi ngốc à, đặc tội nữ nhân chính là kết cục này.

Tổ Yên cúi đầu, cô gái thuần khiết mới được linh hồ ưu ái. Hừ, chẳng lẽ yêu hồ là ‘công’? Đột nhiên nhớ tới bộ tiểu thuyết đã từng xem trước đây. Trong đó có ghi độc giác thú là động vật rất quý, sùng nó là loại được liệu rất quý giá, thợ săn nào cũng muốn có. Cuối cùng tìm hiểu được độc giác thú rất thích cô gái thuần khiết, vì thế nhóm thợ săn liền cử một thiếu nữ đến nơi độc giác thú thường xuất hiện trước. Đợi độc giác thú tiếp cận cô gái, cô gái liền nhân cơ hội bỏ độc độc giác thú. Ở đây nói cô gái thuần khiết là chỉ thân thể thuần khiết. Cô gái có tâm linh thuần khiết sẽ đi làm loại chuyện thế nào sao? Tổ Yên chau mày, Tuyết Sơn linh hồ này thì sao?

Thân thể ta ~~~ Tổ Yên cười khò. Nếu nói thuần khiết, chỉ sợ ta đã sớm không còn là thuần khiết rồi. Quên đi, nghĩ nhiều làm gì. Trước mắt đi trộm trần châu đã, hồ ly tính sau. Nếu thật sự không được cũng chỉ có thể mời người hỗ trợ.

Tổ Yên ngồi trong phòng, nhìn Nghịch Phong liều mạng phui mạng nhện trên trần nhà, nén cười. Sư phụ đầu gối quả nhiên là cực phẩm, tuy so với cực phẩm trong trí tưởng tượng của ta là hai phong cách khác nhau.

“Ta nói, đồ nhi ngoan, một lát người thuận tay giúp ta chắt củi vào sái phòng nha. Đúng rồi, thuận tay quét tước nhà bếp một chút.” Mỹ nữ sư phụ uống trà do Nghịch Phong rót, chỉ trở vào Nghịch Phong mặt đầy vết xăm, hoàn toàn không nhìn thấy gân xanh gật gật nổi trên tay Nghịch Phong.

Lòng Tổ Yên lúc này cũng đang phiêu dạt nơi xa. Bắc Nguyệt quốc sao? Đó là nơi thế nào? Hắc trần châu ngàn năm, nữ nhân nào mà không thích chứ. Ai ~~~ tương lai mờ mịt a.

“Mỹ nữ sư phụ ~” Tổ Yên mở miệng nói, mỹ nữ sư phụ mặt mày thỏa mãn quay đầu lại. Tổ Yên cũng không hỏi lại cách xưng hô, bởi vị cực phẩm sư phụ của đầu gối đường như thích cách gọi này.

“Sao thế, nha đầu?” Mỹ nữ sư phụ nhấp chung trà, cười tùm tùm hỏi.

“Thời gian tìm kiếm được bao lâu? Còn Bắc Nguyệt quốc là nơi thế nào?” Tổ Yên nhìn người đẹp như ngọc đối diện, thế nào cũng không nghĩ được nàng có thể nửa năm không quét dọn phòng mình.

“Ba năm.” Mỹ nữ sư phụ đưa lên ba ngón tay, nghiêm túc nói, “Nội trong ba năm, các người phải tìm được hai thứ kia trở về.”

Tổ Yên cảm thấy có chút kỳ quái, mỹ nữ sư phụ nói ‘các người’, sao có thể chắc chắn đầu gối sẽ đi cùng mình.

“Bác Nguyệt quốc, là nơi đầy rẫy dược liệu. Chỉ là, các người phải băng qua sa mạc, nhập vào đoàn thương đội, ngàn lần không thể hành động lỗ mãng, hiểu chưa?” Mỹ nữ sư phụ sắc mặt ngưng trọng, “Nhớ lấy.”

Tổ Yên gật mạnh đầu, ý bảo hiểu được. Lòng lại tò mò, mỹ nữ sư phụ nói cần ba thứ, bà đã có một. Thật ra là gì? Nghĩ vậy, Tổ Yên mở miệng hỏi.

Mỹ nữ sư phụ từ trong người lấy ra một vật, Tổ Yên vừa nhìn thấy, thì ra là viên dạ minh châu lúc nãy dùng để chiếu sáng trong động. Thứ này, dùng đầu ngón chân cũng biết là vật quý rồi. Nhưng mà, mỹ nữ sư phụ sao lại đưa cho một người không quen biết rõ như ta?

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

♥Edit: Yuri

Nhưng Tổ Yên lại lười hỏi vì sao mỹ nữ sư phụ lại đồng ý dùng vật quý giá như vậy để cứu sư đệ nàng, rồi nói ra lời không vừa ý, bà không muốn giúp nữa thì sao. Mỹ nữ sư phụ lại không chút phát hiện tâm tư của Tổ Yên, cẩn thận cắt viên trân châu vào, nói: “Chờ các người tìm được hai thứ kia thì lập tức trở về tìm ta.”

Tổ Yên nhìn mỹ nữ sư phụ không chớp mắt, liên tục gật đầu, Nghịch Phong hừ mũi một tiếng, không thèm nhắc lại.

“Đúng rồi, nha đầu, người có thấy qua mặt xú tiểu tử chưa?” Mỹ nữ sư phụ đột nhiên hỏi.

“A?” Tổ Yên ngẩng ra, lập tức lắc đầu, “Không có, hẳn ngày nào cũng một biểu tình đó, nên ta mới nghi hẳn dùng mặt nạ.”

Mỹ nữ sư phụ ngượng ngùng cười rộ lên: “Ừ, mặt nạ đó là do ta làm lúc trước, làm không được tốt. Vẫn chỉ có một biểu tình. Bây giờ thì không thể nữa, cam đoan người khác nhìn không ra là mặt nạ.”

Dứt lời, mỹ nữ sư phụ đứng lên đi vào phòng trong lấy ra một cái hộp nhỏ. Tổ Yên tò mò nhưng người lên nhìn. Mỹ nữ sư phụ cẩn thận đặt lên bàn, nhẹ nhàng mở ra, hé ra một thứ mỏng mỏng gì đó. “Đây là mặt nạ?” Tổ Yên nghịch hoặc nhìn thứ trên tay mỹ nữ sư phụ. Mỹ nữ sư phụ cười cười, không trả lời. Đến bên chậu rửa mặt soi xuống, cẩn thận dán mặt nạ lên mặt.

Đội mỹ nữ sư phụ quay đầu, Tổ Yên ngồi không vững, từ trên ghế té xuống. Trước mặt Tổ Yên là khuôn mặt nam nhân xấu xí, cười mà xấu như ma chê quỷ hờn, Tổ Yên liền nôn ra một trận. Tổ Yên cố hết sức đứng lên, đối diện với mặt nạ của mỹ nữ sư phụ, run giọng nói: “Mỹ nữ sư phụ ~~~ người ~~~ người thật sự có tài ~ á, rất có tài hoa.” gương mặt nam tử xấu xí hợp chung với dáng người thon thả nữ tử lắc lư trước mắt, Tổ Yên dùng sức vỗ ngực mình: trấn tĩnh, trấn tĩnh ~~~

“Thế nào?” Mỹ nữ sư phụ cười đắc ý, “Mặt nạ này ta làm sinh động chứ?”

Mặt Tổ Yên như bị rút gân, Nghịch Phong thì xem thường hừ một tiếng, nói: “Ta không muốn mang mặt nạ như vậy.”

Tổ Yên cẩn thận cầm lấy mặt nạ trong tay mỹ nữ sư phụ, néo néo, thực mềm, lại thông thoáng. Rất thật nha! Tổ Yên chợt nảy ra ý tưởng.

“Mỹ nữ sư phụ, người còn làm mặt nạ khác không?” Tổ Yên vội hỏi.

“Có chứ, rất nhiều nha.” Mỹ nữ sư phụ không hiểu vì sao Tổ Yên lại kích động như vậy.

“Có loại mặt nạ siêu cấp đại mỹ nữ không?” Hai mắt Tổ Yên tỏa sáng. A men, lý tưởng của ta không cần đợi đến kiếp sau rồi, bây giờ cũng có thể thực hiện rồi nha

“Có thì có, nhưng người lấy làm gì?” Mỹ nữ sư phụ kỳ quái hỏi, nhưng vẫn xoay người vào lấy ra một cái hộp khác.

“Làm siêu cấp đại mỹ nữ a, ha ha.” Tổ Yên cười vênh vao. (Yu: tỷ thì làm siêu cấp đại biến thái thì còn nghe đc.)

“Làm mỹ nữ làm gì?” Nghịch Phong xen vào nói, “Bộ đáng hiện tại của người không tốt sao?”

Tổ Yên vừa nghe, tự hỏi lại mình. Đúng vậy, làm mỹ nữ làm gì? Tuy ai cũng thích chưng diện, nhưng đeo mặt nạ thì còn gì ý nghĩa? Không phải sẽ khiến nhiều nam nhân chú ý sao? Nhưng thế thì có ý nghĩa gì? Bọn họ coi trong lớp da kia, cũng không phải là ta. Cho dù không phải mặt nạ, nhưng người cũng phải giả, ai có thể cam đoan biển không hóa nương đâu? Như Nghịch Phong nói, ta bây giờ không phải cũng tốt sao, làm siêu cấp mỹ nữ làm gì.

“Ừ, ừ ~~ chính là, cũng không có ý gì, như bây giờ cũng tốt lắm rồi.” Tổ Yên gật gù, tay lại vô si đón lấy chiếc hòm của mỹ nữ sư phụ.

Nghịch Phong nhìn thấy nói: “Không có ý gì người còn cầm làm gì?”

“Rủi sau này hữu dụng thì sao?” Tổ Yên hợp tình hợp lý nói.

Mỹ nữ sư phụ nở nụ cười: “Ừ, cũng đúng, các người giữ lại mặt nạ này, nói không chừng sau này lại hữu dụng.”

“Chính thế, chính thế ~~ vẫn là mỹ nữ sư phụ hiểu ta.” Tổ Yên cười nịnh, “Như người hà, đúng là cái đầu gỗ.”

Nghịch Phong vô lực xoay người tiếp tục quét mạng nhện. Khóe miệng mỹ nữ sư phụ lộ ra ý cười khó phát hiện, tên xú tiểu tử này, cuối cùng cũng có người khắc chế được hẳn.

“Đúng rồi, mỹ nữ sư phụ, ta vẫn muốn hỏi, tộc của sư đệ ta vì sao lại bị diệt?” Tổ Yên nghiêm mặt nói.

“Ai ~~” Mỹ nữ sư phụ thở dài, tiếc hận nói, “Bởi vì cặp mắt màu tím mà đưa họ đến họa sát thân.”

“Là ý gì?” Tổ Yên nhìn mỹ nữ sư phụ, lòng đột nhiên nhớ tới lúc ở sơn cốc, sư đệ không muốn báỉ sư, nhưng sư phụ lại nói hẳn sẽ đồng ý.

“Ánh mắt màu tím của họ quả thật rất đẹp, bị một người quyền quý nước Mỗ cực kỳ coi trọng, ra giá cao cho một tổ chức sát thủ bao vây tiêu trừ cả tộc. Toàn bộ người tộc mất tím đồng loạt khai trừ phong ấn, thề sống chết chống lại.” Nói đến đó, mặt mỹ nữ sư phó không khỏi hiện nét đau thương, “Đêm đó, máu chảy thành sông, toàn bộ người tộc mất tím đều bị móc cả hai mắt, dùng để đặc chế được, đem đến cho người quyền quý kia ngay trong đêm đó.”

“Súc sinh.” Tổ Yên suýt cắn phải lưỡi, “Sao có thể có loại người không có nhân tính như vậy, vì dục vọng cá nhân mà giết cả tộc người khác.” Chỉ vì cặp mắt xinh đẹp, lại giết cả bộ tộc của sư đệ! Đáng giận, đáng giận! Mấy năm qua, một mình sư đệ phải sống thế nào? Nghĩ đến đó, tim Tổ Yên chột nhói đau.

Sư đệ rõ ràng đã biết, khi khai trừ phong ấn sẽ bị kiệt sức mà chết, nhưng hẳn vẫn làm. Vậy không phải là tên ngốc sao, đại ngốc! Tổ Yên nhìn ra hương huyết động thật lâu, không nói lời nào. Người nhất định phải chờ ta, sư đệ, ta sẽ nhanh chóng tìm ra hai thứ đó rồi trở về. Sau đó, chúng ta mãi mãi không bao giờ chia lìa nữa. Đáp ứng với người, chúng ta vĩnh viễn ở cạnh nhau, vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Thuộc Mất Trí Nhớ

♥Edit: Yuri

Hôm sau, mỹ nữ sư phụ nhìn sài phòng chất đầy củi, nước cũng đầy lu, gập gập đầu hải lòng. Có thể này thì cũng thật lâu sau ta mới cần động tay vào làm rồi.

Nghịch Phong đã thay đổi mặt nạ mới, nhưng vẫn là diện mạo của nam tử bình thường. Tổ Yên cũng lười xem gương mặt thật của Nghịch Phong là thế nào, chờ đến lúc hẳn muốn thì tự nhiên sẽ cho thấy thôi. Mỹ nữ sư phụ lên hỏi Nghịch Phong việc này, Nghịch Phong chỉ hừ một tiếng, không thêm đề ý.

“Vì sao người đồng ý cùng ta đi Bắc Nguyệt quốc tìm trân châu?” Trên đường đi Tổ Yên nghiêng đầu hỏi Nghịch Phong.

“Không có việc gì làm.” Nghịch Phong đáp trả một câu khó ai đỡ nổi.

Cả hai thuê xe đến biên giới. Tổ Yên trước sau vẫn không thích cỡi ngựa, cảm giác đầu tiên là ngựa là loài sinh vật nguy hiểm, thứ hai là cưỡi ngựa thì mộng sẽ rất đau nha.

Cứ thế mà qua mấy ngày, cuối cùng cũng đến cửa biên giới trong thành.

Đây là một tòa thành hình vuông, bốn phía tường thành bao phủ, vì giao thương, nên cho mở hai cánh cổng Tây và Bắc. Tường thành cũng rất cao, chắc là thế giới này trước nay đều thanh bình, chưa từng có phát sinh chiến tranh.

Leo lên cổng thành cổ kính, đưa mắt trông về phía xa, xung quanh có hào sâu bao bọc, trường thành uốn lượn, những hàng dương cao ngất, nước suối xanh biếc. Màu xanh dương liễu hòa cùng màu sắc cũ xưa của cổng thành, níu giữ lòng người ra đi.

Lại nhìn ra xa hơn, là đại mạc mù mịt, hoang vu bát ngát.

Tổ Yên đứng trước cửa khẩu biên quan ngắm nhìn phong cảnh Tây Vực hữu tình.

Bên trong cổng thành, tiếng người cười nói ồn ào, đầu đầu cũng là nhà trọ và cửa hàng, ven đường có rất nhiều người bán quán nhỏ cất cao giọng rao bán đủ loại hàng hóa với đủ loại kiểu dáng khác nhau. Trên đường tràn ngập mùi rượu nho.

Mọi người cũng mặc xiêm y đủ loại kiểu dáng, luôn luôn có binh lính đi tuần tra luân phiên.

Tổ Yên hưng phấn nhìn bên này, sờ bên kia, lại ném thứ đồ ăn vặt ven đường.

Dọc đường đi, nhìn thấy Tổ Yên liên tục ngạc nhiên vui mừng cảm thán: “Ai da, đây là Sa Quái táo nha, có cả cò Vân Hương, còn có Khóa Dương nữa!”

Nghịch Phong tò mò hỏi: “Chúng là gì?”

Tổ Yên nháy nháy mắt nhìn Nghịch Phong nói: “Cây cửu lý hương hay cò vân hương là loại cò thuốc dùng như thuốc bổ, ôn mà không nóng, bổ mà không lạnh, ấm mà không tiết, nên có thể nói là loại có đặc tính tĩnh lặng mà dồi dào tính bổ. nên cốt lõi mới là điều đáng kể, mà sở dĩ kêu là nhục thung dung (vị thuốc đông y) là vì nó còn có măng vàng, còn một tên gọi khác cao quý hơn là địa tinh.” Nhìn bộ dáng ngờ ngác của Nghịch Phong, Tổ Yên phát tay, không thèm để ý, cứ thế mà đi tiếp. (Yur: chân thành gửi lời cảm ơn sâu sắc đến bạn cào thân êu đã giúp mình hoàn thành đoạn này, chụt chụt)

Phía trước là một biển hiệu thật to của một hiệu thuốc hút lấy tầm mắt của Tổ Yên. To như vậy không chừng có thứ gì hiếm thấy cũng không chừng. Tổ Yên nhanh chân bước vào, vừa vào cửa đã nghe thấy một giọng nói ôn hòa hỏi chủ tiệm có được liệu hay không.

Tổ Yên nhìn nam tử vừa mới lên tiếng. Thật là một thư sinh thanh tú, trong mắt có vẻ sầu bi, dáng người gầy yếu nhưng rất thẳng. Nhưng điều khiến Tổ Yên cảm thấy hứng thú không phải là người thư sinh này, mà là lời hắn nói.

“Ông chủ, tiệm của ông có phải có loại dược, ăn vào có thể khiến người ta quên hết mọi chuyện không?” Thư sinh có vẻ như hơi tức giận nói, như là quyết tâm dứt lăm.

“Ây da, Tôn công tử đã đến đúng chỗ rồi. Hôm qua quả là bọn tiệm đã chế ra được loại dược này.” Ông chủ tiệm thuốc tỏ vẻ thần bí.

“Có loại dược này sao?” Thư sinh bỗng có vẻ do dự.

“Đương nhiên rồi. Chỉ cần công tử muốn, đương nhiên có.” Chủ tiệm lên lút lấy ra một rễ cây thảo dược màu vàng không vàng, trắng không trắng. “Nhìn đi, Tôn công tử, là nó đấy. Nó gọi là Vong Ưu thảo, ăn vào có thể khiến cho công tử quên đi tất cả mọi chuyện trước đây.”

Thư sinh nhận lấy thảo dược trong tay chủ tiệm, chau mày, dường như đang hạ quyết tâm, hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Không đắt, không đắt, chỉ một trăm lượng thôi.” Chủ tiệm thuốc xoa xoa tay, muốn che dấu đường cong nhếch lên trên khóe miệng.

Nghịch Phong huyếch nhẹ Tổ Yên, nhỏ giọng hỏi: “Có loại dược thần kỳ vậy sao?”

“Có cái đầu nguoi á.” Tổ Yên tức giận nói, “Con mọt sách này đã ngớ ngẩn, nguoi cũng bắt chước hắn học ngớ ngẩn theo sao?”

Nghịch Phong hiểu được thông minh nhất lúc này chính là nên im lặng.

Thư sinh lấy túi tiền từ trong ngực áo ra, chuẩn bị trả tiền, lại bị một giọng nói dễ nghe ngăn lại: “Ông chủ tiệm này thật là biết buôn bán nha. Có thể khiến cây kim châm trở nên công hiệu như thế.”

Sắc mặt chủ tiệm tối lại, tức giận nói: “Tiểu nha đầu kia, nói hươu nói vượn gì hả!”

Tổ Yên mĩa mai nhìn chủ tiệm, lại cầm lấy thảo dược trong tay thư sinh, cao giọng nói: “Vong ưu thảo còn gọi là Huyền thảo, cây Kim Chân, hoa Thực Cúc. Có vị cam, lạnh, không độc, chữa chứng miệng khô, người nóng, đại tiện ra máu, khó tiểu tiện, ho ra máu, chảy máu mũi, táo bón, phụ nữ mang thai bị nghén. Nhưng mà, dường như không có khả năng làm cho người mất trí nhớ thì phải?”

Nàng nói đến đây, sắc mặt chủ tiệm cũng hoàn toàn biến đổi, biết được đã gặp phải người trong nghề, ngượng ngùng giật lại thảo dược trong tay Tổ Yên nói: “Ta, ta không bán là được rồi.”

Thư sinh sùng sốt, nhìn chăm chăm thảo dược trong tay chủ tiệm, trong mắt hiện lên một loại cảm xúc phức tạp.

Tổ Yên phụt cười thành tiếng, nói với thư sinh còn đang ngẩn người: “Công tử, đời này không có loại dược như thế đâu. Sau này đừng tin vào những chuyện như thế này nữa.”

Thư sinh hồi phục lại tinh thần, chấp tay thi lễ với Tổ Yên: “Đa tạ cô nương đã chỉ bảo.” Về mặt mâu thuẫn, vừa có vẻ lo lắng, vừa có vẻ như trút được gánh nặng.

Tổ Yên không khỏi hiếu kỳ, hỏi: “Công tử mua loại dược này để làm gì? Tiểu nữ tinh thông y thuật, có thể giúp ích cho công tử.”

Thư sinh cười khỏ: “Cô nương không phải vừa nói thế gian này căn bản không có loại được như vậy sao?”

Tổ Yên bắt chước sư phụ, xoa xoa cằm mình, làm bộ đáng cao thâm, mỉm cười: “Là không có loại được như vậy, nhưng không có nghĩa là bản cô nương không thể làm được chuyện như vậy.”

“Thật sao?!” Thư sinh trở nên kích động, nắm lấy tay Tổ Yên, cùng lúc nhận lấy một tiếng hừ từ Nghịch Phong. Thư sinh ngượng ngùng buông tay Tổ Yên ra, gượng cười, nói: “Thật xin lỗi, ta nhất thời kích động nên ~”

“Không sao.” Tổ Yên hướng ra ngoài cửa, có ý mời thư sinh ra ngoài, “Nơi này không phải nơi có thể nói chuyện.”

“Ha ha, đúng vậy. Hôm nay ta làm chủ, cô nương, công tử, mời.” Dứt lời, thư sinh kia cũng làm động tác mời.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Tương Tư

♥Edit: Yuri

Một lát sau, ba người cùng ngồi cạnh cửa sổ trên lầu hai của tửu lầu.

Tổ Yên nhìn đám đông người qua lại nhốn nháo bên dưới, mỉm cười nói: “Vì sao công tử lại muốn quên đi chuyện cũ?”

Sắc mặt thư sinh trở nên âm trầm, nhấp ngụm trà, lại nhẹ nhàng trả lời một câu không liên quan đến chủ đề: “Tại hạ Tôn Ân Hạo, mong được biết đại danh của cô nương và công tử.”

Tổ Yên xoay đầu nhìn vào mặt người đối diện, trả lời: “Ta là Liễu Tổ Yên, vị bằng hữu này của ta tên là Giang Nghịch Phong.”

Tôn công tử không kìm được vẻ hi vọng trên mặt: “Liễu cô nương thật sự có thể giúp ta quên được hết trí nhớ trước đây?”

Tổ Yên nhìn hần, phì cười, trêu chọc nói: “Công tử thật sự muốn bị mất trí nhớ?”

Chỉ một câu đã làm cho cảm xúc của Tôn công tử lập tức chùng xuống.

“Nếu không quên, ta sẽ chết ngay lập tức.” Giọng nói Tôn công tử trở nên nghiêm trọng.

“Vì sao?” Giang Nghịch Phong ngồi cạnh nói chen vào.

“Tương tư mà chết.” Một câu này của Tôn công tử như sấm chớp đánh thẳng vào Tổ Yên và Giang Nghịch Phong, trong khoảnh khắc cả hai đều ngây ra như tượng. Cái quái gì thế này hả?

Nhìn hai người hóa đá, Tôn công tử thở một hơi thật dài, nói: “Nói ra thật dài, hai vị cũng biết, trong sa mạc đôi khi sẽ xuất hiện ảo giác chứ?”

“Ảo giác?” Nghịch Phong sững sốt, “Dạng như là sẽ có người hoặc cảnh vật đột nhiên xuất hiện giữa không trung? Nghe nói nó là không có thật mà.”

“Đúng vậy.” Tôn công tử cười khỏ, “Nói ra thật buồn cười, thứ ảo giác ta nhìn thấy, là một nữ tử cài khăn che mặt, vừa nhìn thấy ta đã không thể quên, càng lúc càng nhớ.”

Tổ Yên nghe xong chợt trầm tư, không nói gì.

Ánh mắt Nghịch Phong bắt đầu thay đổi, cứng họng hỏi: “Tôn công tử, không ~ không ~ không phải là đã yêu nữ tử không tồn tại kia chứ?”

Tôn công tử càng cười ảo não hơn, uống ngụm trà, tự giễu nói: “Đúng vậy, ta yêu phải ảo giác, ta không quên được nàng, thậm chí, trong mộng đều là hình bóng của nàng.”

Nghịch Phong há hốc miệng, không biết phải nói gì. Thật lâu sau mới nghẹn ra một câu: “Cho nên, ngươi không chịu nổi nỗi khổ tương tư này, mới tìm cách làm mình mất trí nhớ?”

“Không sai.” Tôn công tử dần mạnh chén trà lên bàn, thở một hơi thật sâu, lại nhìn thấy vẻ trầm tư của Tổ Yên, thành khẩn nói: “Cho nên, ta hy vọng Liễu cô nương có thể giúp ta.”

Tổ Yên nhíp tay trên bàn, lười nhác hỏi: “Tôn công tử muốn mất trí nhớ, muốn quên nàng đi? Xác định chứ?”

Tôn công tử cứng họng, muốn nói rồi lại thôi.

Tổ Yên tiếp tục nói: “Nhưng ta thấy dường như công tử lại không nghĩ vậy.”

Tôn công tử cúi đầu, thống khổ, nghiêng răng nói: “Không làm thế thì phải làm sao? Một ảo giác không hề có thực, không làm thế thì làm thế nào bây giờ?”

“Ha ha ~” Tổ Yên khẽ cười thành tiếng, giọng nói dụ hoặc: “Nếu, ta nói cho ngươi, có một người như thế tồn tại thì thế nào?”

‘Loảng xoảng’ một tiếng, chén trà trong tay Tôn công tử vỡ tan tành dưới nền đất. Ngươi chồm lên, kích động nắm lấy vai Tổ Yên, run run hỏi: “Thật sao? Cô nương nói thật sao?”

Nghịch Phong cũng sùng sốt, ảo giác này là có thật sao?

Tổ Yên khẽ nhú mày: “Tôn công tử, ngươi làm ta đau.”

Mặt Tôn công tử thoáng ửng đỏ, ý thức mình vừa mới thất thố, không ngừng giải thích, rồi chậm rãi ngồi xuống.

“Tôn công tử không cần nản lòng, ảo giác mà ngươi thấy là có thật.” Tổ Yên chậm rãi nói: “Nhưng mà tìm được nàng quả là hơi hào tổn sức lực.”

“Ta không sợ hao tổn sức lực, ta sẽ tìm nàng, không quan tâm mất bao nhiêu thời gian, mất bao nhiêu tiền bạc.” Tôn công tử kích động nói.

“Tổ Yên, sao ngươi lại biết ảo giác nhất định tồn tại?” Nghịch Phong chủ động đi thẳng vào vấn đề.

“Ảo ảnh được gọi là ảo giác trên sa mạc.” Tổ Yên nhấp ngụm trà, từ tốn nói tiếp, “Là do nguyên lý chiết xạ ánh sáng mà có.”

Nhìn hai kẻ như người đi trong sương mù, Tổ Yên khụ khụ hai tiếng, nhận ra có giải thích thì họ cũng không hiểu, vì thế chuyển sang cách nói khác: “Nói đúng ra là những ảo giác mà mắt ta nhìn thấy đều là vật thể có thật. Do ánh sáng mặt trời chiếu lên những lớp mây, mà mây thì có thấp có cao, cho nên ảo giác chúng ta nhìn thấy có thể là những thứ cách chúng ta rất xa. Nhưng chắc chắn là có tồn tại.”

Hai người kia nghe Tổ Yên nói mà ngây ngốc cả ra, cả hai đều nghĩ những ảo giác trên sa mạc đều là hư vô, không tồn tại, không ngờ, đó đều là có thật.

Tổ Yên cười ním, nhìn Tôn công tử hỏi: “Tôn công tử muốn mất trí nhớ sao?”

Tôn công tử phục hồi lại tinh thần, hưng phấn, liên tục xua tay nói: “Không, không! Đa tạ Liễu cô nương giải thích. Ta quyết định rồi, dù có phải đi đến chân trời góc bể ta cũng muốn tìm thấy nàng.”

“Có điều ảo giác này có thể cách đây ngàn dặm, hơn nữa ngươi lại không biết ở hướng nào thì sao mà tìm?” Tổ Yên tốt bụng nhắc nhở

“Mặc kệ là ở đâu, ta đều sẽ dốc toàn lực đi tìm, Tìm mãi.” Tôn công tử kích động, nắm chặt tay lại. (Yu: bạn Tôn rất thích ‘kích động’ nhể, hể hể)

“Tôn công tử có biết về tranh không?” Nghịch Phong hỏi.

“Biết.” Tôn công tử khó hiểu nhìn Nghịch Phong.

“Vậy thì Tôn công tử hãy vẽ dung mạo của vị cô nương kia ra, vừa đi vừa hỏi, như vậy sẽ tiện hơn.” Nghịch Phong nhắc nhở.

“Đứng đứng!! Đa tạ Giang công tử đã nhắc. Ta ~ ta lập tức về nhà vẽ, rồi nhanh chóng đi tìm nàng.” Tôn công tử cao hứng, liên tục xua tay, hận không thể lập tức vẽ ngay dung mạo người trong lòng ra.

“Vậy, ta không thể tiếp tục bồi nhị vị nữa, ta đi trước, cáo từ.” Tôn công tử nóng vội, nhanh chóng trở về nhà.

“Ha ha, Tôn công tử không nên gấp gáp, nếu ngươi một mình đi vào sa mạc, sẽ rất nguy hiểm, không bằng cứ chuẩn bị cho tốt rồi cùng chúng ta tìm thương đội nào đó mà đi.” Tổ Yên cười đáp.

“Vậy thì đa tạ, không biết nhị vị đang ở nhà trọ nào?” Giọng Tôn công tử trở nên vội vàng.

“Nhà trọ Phú Lai phía Đông.” Tổ Yên khẽ cười thành tiếng, vị Tôn công tử này tính tình quả là nôn nóng.

“Cứ vậy đi, nhị vị, xin cáo từ. Ta lập tức trở về vẽ tranh, sáng sớm ngày mai sẽ tìm nhị vị.” Tôn công tử vừa dứt lời đã không còn thấy bóng người.

Nhìn bóng dáng Tôn công tử sắp biến mất trong đám đông nhốn nháo ở dưới lầu, Tổ Yên đột nhiên rướn cổ họng gọi: “Tôn công tử, ngươi trả tiền trà chưa?”

Tôn công tử lao đảo, thiếu chút nữa tiếp xúc thân mật với mặt đường. Hậm hực xoay người trở lại từ lâu.

Tiểu tử này, bỗng cô nương biết chắc là người quên trả tiền mà. Tổ Yên đắc ý nhìn khóe miệng run run của Nghịch Phong.

Nghịch Phong nhũn mảy: “Tổ Yên, người nói xem hần có thể tìm được nàng kia không?”

Tổ Yên đứng lên, nhìn ánh nắng chiều dần buông xuống, khói bếp bay lên từ những ngôi nhà xa xa, mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Có hi vọng với con tìm đã chết thì cái nào tốt hơn?”

Nghịch Phong ngạc nhiên, Tổ Yên xoay người, đi xuống lầu, bỏ lại một câu: “Hy vọng hần có thể tìm được nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Thật Ra.....

♥Edit: Yuri

Liên hệ xong với thương đội, Tổ Yên và Nghịch Phong quay về khách sạn ăn vài món tùy tiện rồi đi nghỉ.

Màn đêm buông xuống, độ ẩm cũng giảm theo. Trong phòng, Tổ Yên chầm kín chăn vẫn cảm thấy lạnh. Xoay người, đột nhiên nhìn thấy bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ, nàng ngẩn ngơ.

Đẹp thật! Tổ Yên sợ run, quán quạng quanh người bước xuống giường. Bầu trời đầy ánh sao, thật nhiều, thật gần cứ như đưa tay là có thể chạm vào. Kiếp trước chưa từng nhìn thấy qua bầu trời đêm như thế này. Thật muốn chạm vào, tựa như gần trong gang tấc. Tổ Yên nhẹ tay mở cửa sổ, vươn tay ra nhưng lại không thể chạm đến được.

Muốn đến gần thêm chút nữa để nhìn. Tổ Yên ngắm bầu trời đêm, vẻ mặt hoàn toàn say mê. Nàng bọc chăn, khẽ nhún người, từ cửa sổ bay lên nóc nhà. Tổ Yên cả người gồng lại như cái bánh chưng, nhưng vẫn cảm thấy rất lạnh. Hơi thở thoát ra như sương trắng.

Ngẩng đầu nhìn trời, một dải màu trắng giữa không trung. Là ngân hà! Đúng không? Sao Ngưu Lang! Tổ Yên ngây ngốc nhìn lên trời, ở phía đông dải Ngân Hà có một ngôi sao sáng, trái, phải ngôi sao sáng lại có hai ngôi sao mờ nhạt, ba ngôi sao hợp lại thành hình chiếc đòn gánh. Ha ha, thì ra sao Ngưu Lang có hai đứa con sao? Vậy thì cách sao Ngưu Lang một dải Ngân Hà về phía Tây, lóe lên ánh sáng trắng là sao Chức Nữ rồi. Cạnh sao Chức Nữ còn có bốn ngôi sao mờ hợp lại thành hình thoi. Đúng là tiên nữ canh giữ nhà.

“Đang nhìn gì vậy?” Bên tai Tổ Yên phát lên giọng của Nghịch Phong.

Tâm lý Tổ Yên đã quen dần với vẻ xuất quỷ nhập thần của Nghịch Phong, đến cả khóe miệng cũng lười run. “Đang ngắm sao Ngưu Lang Chức Nữ.” Tổ Yên tức giận trả lời.

“Sao Ngưu Lang Chức Nữ? Là gì?” Nghịch Phong cũng tò mò ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao.

“Nó kia, người nhìn đi, cái thật sáng, hai bên còn có hai ngôi sao mờ đó.” Tổ Yên vươn tay chỉ vào sao Ngưu Lang, “Còn có, người nhìn ngôi sao phía Tây kia, xung quanh nó còn có bốn ngôi sao thành hình thoi, đó là sao Chức Nữ”

Nghịch Phong nhìn thật kỹ, gật đầu: “Ừ, đúng là rất giống. Nhưng lúc này thì nó có liên quan gì?”

Tổ Yên bĩu môi, ngay lúc đó, Nghịch Phong lại trở thành bộ dạng kẻ dưới không ngại học hỏi ‘Bé ngoan’. Tổ Yên nhấn nài kể lại tích xưa giữa Ngưu Lang và Chức Nữ giảng cho Nghịch Phong nghe.

“Có phải đẹp lắm không?” Tổ Yên mỉm cười, nhìn sao Ngưu Lang và Chức Nữ lóe sáng trên bầu trời đêm.

Một lúc lâu không nói gì, đột nhiên, Nghịch Phong phát ra một câu: “Nếu trong lúc người đang tắm, có nam nhân lấy quần áo của người, người có gả cho hần không?” (Yu:*ngáp ngáp* ai... ai... làm ơn đỡ bạn Yu zậy, bạn Yu té ghế rồi... ực ực...)

Tổ Yên giật mình, há hốc miệng, tự hỏi lại bản thân. Lâu sau mới run run môi xoay người nhìn Nghịch Phong, lắc lắc đầu, cười khỏ: “Không.” Tổ Yên cúi đầu, thầm cười khỏ, ngẫm kỹ lại, Ngưu Lang cũng thật đáng khinh nha. Nếu trong lúc ta tắm lại có nam nhân dám trộm quần áo của ta, việc đầu tiên sau đó ta làm là trùm bao bố hần, đánh cho răng rụng đầy đất, ở đó mà gả cho hần hả!

Nghĩ xong, Tổ Yên mơ màng ngồi cạnh Nghịch Phong, không nói gì, tên này đúng là kẻ một lời giết cả phong cảnh. Lại không biết tự kiểm điểm bản thân cứ tiếp tục nói mấy câu ‘sát cảnh’ như vậy.

“Chuyện này trước đây ta chưa từng nghe qua. Quê nhà ngươi hằng năm đều có ngày lễ này à?” Nghịch Phong hỏi.

“Ừm, năm nào cũng có, còn gọi là lễ tình nhân.” Tổ Yên mỉm cười, nhìn lên bầu trời đêm, “Ngươi xem, đó là sao Bắc Cực. Chỉ cần là ban đêm mà thời tiết tốt, hướng Bắc không bị mây che phủ thì một năm bốn mùa đều có thể nhìn thấy. Bởi vì sao Bắc Cực không sáng lắm, lại hơi khó tìm, cho nên đầu tiên phải tìm chòm sao Bắc Đẩu ở hướng ngược lại. Vào mùa xuân, cán của chòm sao Bắc Đẩu nhắm hướng Đông, mùa Hè thì chuyển sang hướng Nam, mùa Thu về phía Tây, mùa Đông lại sang hướng Bắc. Nếu nắm được thì sẽ không sợ bị lạc đường.”

Nghịch Phong hai mắt sáng rực, vẻ mặt kinh dị nhìn Tổ Yên.

Tổ Yên không nhìn thấy ánh mắt đỏ của Nghịch Phong, vẫn đang ngắm những ngôi sao ở phía xa: “Ngươi nhìn đi, có phải rất đẹp không? Trước đây ta chưa từng thấy qua bầu trời nhiều sao như vậy.”

Nghịch Phong tiếp lời: “Ừ, ở Thương Nguyệt Quốc không thể nhìn thấy được như vậy. Ở đây gần đại mạc, đương nhiên thấy rõ.”

Tổ Yên đột nhiên nở nụ cười tươi như hoa trong gió, đưa tay chỉ lên phía những ngôi sao, nói: “Nghịch Phong, ngươi nói xem nếu hái những ngôi sao này xuống làm vòng cổ thì ánh sáng nó mê người cỡ nào hả?”

Lòng Nghịch Phong chấn động, trả lời gọn: “Đường như không thể.”

Tổ Yên cười ha ha, đương nhiên là không được. Đó là điều là hành tinh, nếu thật sự có thể lấy xuống một cái cũng đủ để chết mình. Tuy rằng biết là vậy, Tổ Yên vẫn nói ra lời nói trẻ con kia.

“Đúng vậy, có nhiều chuyện, không phải chúng ta muốn là được.” Tổ Yên mỉm cười, khẽ thở dài. Nghịch Phong nhìn thấy Tổ Yên buồn bã, lòng cũng trở nên rồi rã.

Thật ra nàng đã trải qua những chuyện gì để có nhân sinh quan không hợp với tuổi nàng? Lời cảm thán như vậy, là phát ra từ miệng một tiểu cô nương sao?

Tổ Yên quay đầu đi, nhìn thấy ánh mắt như đồng cảm của Nghịch Phong, đột nhiên cười ha ha, vỗ mạnh vai Nghịch Phong nói: “Tiểu tử, đừng nói là ngươi đang nghĩ ta trải qua mấy chuyện bi thảm gì gì đó rồi chứ, lại có ánh mắt đồng cảm như vậy.”

Nghịch Phong xoay cổ sang hướng khác. Bộ dáng này mà là người từng trải qua việc bi thảm gì sao?

Sáng hôm sau, Tổ Yên vừa ra cửa đã thấy Tôn công tử đứng ở đường lớn chờ đợi. Đúng là tích cực nha. Tổ Yên cảm khái.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Nghi Thức Bắt Đầu

♥Edit: Yuri

“Chào buổi sáng, Liễu cô nương.” Tôn công tử cười ngượng ngùng.

“Chào.” Tổ Yên ách xì một cái, thoáng nhìn ông tranh trong tay Tôn công tử, tò mò hỏi: “Đó có phải là tranh của nữ tử kia?”

Tôn công tử gật gật đầu, khẽ ngượng ngùng xác nhận. Nghịch Phong lúc này cũng vừa từ trên lầu xuống.

Tổ Yên tò mò nhìn sang ông tranh: “Tôn công tử, ta có thể ngắm bức họa được không?” Tôn công tử gật đầu, nói thêm: “Liễu cô nương thì có thể, nhưng Giang công tử thì không.” Nghịch Phong nhìn dáng vẻ cẩn thận của Tôn công tử, hừ một tiếng không thèm để ý đến nữa. Tổ Yên chợt cảm thấy buồn cười, tên ngốc này thật thú vị, sợ nam nhân khác nhìn thấy bức họa sẽ giống hán yêu người đó.

Đội Tổ Yên ngắm xong bức họa, cuối cùng hiểu được sự lo lắng của Một sách không phải không có cơ sở. Nữ tử trong bức họa tuy rằng đã che mặt, nhưng thần sắc của nàng ta lại có thể khiến Tổ Yên phải rung động. Là một nữ tử xuất trần nha! Toàn thân áo trắng tựa như mây trời cùng trắng, mái tóc dài xỏa bay trong gió, đôi mắt biết cười nhìn xa xăm, khiến ai nhìn thấy đều phải động lòng.

Tổ Yên khẽ thở nhẹ, sợ quấy nhiễu đến người trong tranh. “Cất vào đi, đừng tùy tiện cho người khác nhìn thấy.” Tổ Yên nhẹ giọng nói. Kỹ năng vẽ của con Một sách này cũng thật khá, vẽ được người kia có thần như vậy.

Một sách gật đầu nói: “Ừm, tất nhiên không thể tùy tiện cho người khác nhìn thấy. Vạn nhất có người thấy qua liền nổi lên lòng xấu lại thăm.” Một câu thôi làm Tổ Yên nhin cười không nổi. Con Một sách này, nói hán ngốc nhưng vẫn còn tí thông minh. Bức họa này, nam nhân thường tình nào nhìn thấy

mà không động tâm. Nữ tử xuất trần thoát tục như thế, ai thấy mà không động lòng?

Ba người dùng qua điểm tâm liền hợp với thương đội xuất phát từ cửa thành.

Ra khỏi thành, Tổ Yên nhìn ngắm sa mạc mênh mông, cảm thấy chó chết bất lực. Kiểu này thì đến lúc nào mới tới đây hả? Tổ Yên mỗi một ngồi trên lưng lạc đà, nhìn đoàn người xung quanh, lại ngửa mặt nhìn lên bầu trời đầy nắng gắt, đột nhiên nhớ tới trong Thi từ của kiếp trước có câu miêu tả ‘Đại mạc cô yên trực, Trường hà lạc nhật viên’*, đây đúng là đề tả cho cái cảnh trước mắt nàng đây mà. Gió thổi qua, trời nhuộm đầy cát vàng, nàng vội khoác áo choàng tránh đi con gió cát.

Nhiệt độ giữa ngày và đêm trên đại mạc chênh lệch rất lớn. Ban ngày đi cùng thương đội, ban đêm tất cả đều dựng lều trại nghỉ tạm. Cứ thế mà đi được vài ngày, đến lúc Tổ Yên sắp chịu không nổi nữa thì phía trước lại xuất hiện ốc đảo. Người trong thương đội đều hoan hô, thương nhân dẫn đầu thương đội tiến lại nói với Tổ Yên, trên đường đi bọn họ luôn ghé nơi này để lấy tiếp tế và nghỉ ngơi cho hồi sức, thuận tiện mua bán vài thứ với dân bản xứ. Tổ Yên gật đầu, cũng hẹn với thương đội hai ngày sau sẽ hợp lại cùng đi tiếp.

Tách khỏi thương đội, ba người Tổ Yên đến ốc đảo tìm nhà trọ. Đội Tổ Yên và Nghịch Phong xuống lầu, tiểu nhị mới chạy lại báo rằng vị công tử đi cùng bọn họ đã ra ngoài trước, nhờ hấn nhấn lại giùm. Tổ Yên nghe nói xong, chỉ mỉm cười lắc đầu, con Một sách này đúng là sốt ruột.

Tổ Yên và Nghịch Phong chậm rãi đi dạo quanh ốc đảo. Ốc đảo này nói lớn nhưng cũng khá đầy đủ, thứ gì cũng có bán. Các quán nhỏ bên đường khiến Tổ Yên nhìn đến hoa cả mắt. Rất nhiều món ăn không biết tên. Cứ như cái bánh kem này, Tổ Yên tò mò nhìn nhìn.

Mì xào? Tổ Yên nhìn tay chủ tiệm xào xào thứ gì đó, còn có thịt dê nướng.

“Ô, đây là mì Dương Xuân phải không?” Tổ Yên chỉ vào quán ăn ven đường hỏi Nghịch Phong, “Mấy sợi cuốn cuốn này thì ra là mì Dương Xuân à?”

Nghịch Phong gật gù đầu: “Muốn ăn một bát không?”

“Người mời thì ăn.” Tổ Yên trả lời nhanh như phản xạ có điều kiện.

Nghịch Phong không nói gì, mỉm cười, gật đầu. Tổ Yên nhìn thấy, vui vẻ, đặt mông ngồi xuống.

Chủ tiệm nhanh nhẹn nấu mì vừa tán chuyện cùng hai người họ. Sắc trời dần tối xuống, đèn đuốc được thắp sáng cả bốn phía. Tổ vừa ăn vừa tò mò hỏi chủ tiệm vì sao xung quanh lại náo nhiệt như vậy.

Không đợi chủ tiệm trả lời. Tổ Yên xoay sang Nghịch Phong nói: “Bát nữa được không? Người trả tiền.”

Chiếc đũa trong tay Nghịch Phong thiếu chút nữa rớt xuống đất. Hướng sang chủ tiệm tỏ ý làm thêm bát nữa.

Chủ tiệm cười cười, tiếp tục nấu mì, nói: “Hai vị khách quan thật may mắn, đêm nay là đêm hội đèn lồng, thánh nữ sẽ tuyển phu vào đêm nay.”

Tổ Yên vừa nghe, mơ màng. Thánh nữ gì? Tuyển phu gì?

Chủ tiệm nhìn bộ dạng ngây thơ của Tổ Yên, mỉm cười, tiếp tục giải thích: “Hai vị chắc là khách từ xa đến. Ở ốc đảo này của chúng tôi không phụ thuộc vào nước nào cả, nơi đây do tộc Phong Linh thống trị. Mỗi một giới thánh nữ đều có thể tự do chọn lựa vị hôn phu cho mình, chờ sinh ra giới thánh nữ tiếp theo để bảo hộ sự yên bình tươi đẹp cho nơi này. Đêm nay chính là đêm mà thánh nữ tuyển phu, ở đằng trước kia. Hai vị có thể đến đó xem.”

Tổ Yên vừa nghe đã thấy hứng thú, lời Nghịch Phong đi ngay lập tức. Không ngờ nơi này lại phóng khoáng như vậy, cho phép nữ tử tự do tuyển phu. Nói thế nào ta cũng phải đi xem nữ tử kỳ lạ này lựa chọn thế nào mới được.

Tổ Yên vừa đi vừa nghĩ, người cổ đại dường như chỉ có trò ném tú cầu tuyển phu thôi thì phải. Nếu hoa mắt, tú cầu thả trúng tên nam nhân xấu xí thì sao? Ném tú cầu tuyển phu dường như không thích hợp nha. Thánh nữ này chắc là không dùng đến trò ném tú cầu tuyển phu chứ?

Gương mặt Nghịch Phong vẫn như cũ không chút thay đổi, lòng Tổ Yên thầm than khổ, thay đổi cái mặt nạ tốt rồi mà biểu tình cũng chỉ có như vậy, thật không biết gương mặt thật của hấn có phải cái mặt than không nữa.

Lừa trại rọi sáng bốn phía, Tổ Yên liếc mắt đã thấy con một sách lẫn trong đám người. Cố sức đến trước mặt Một sách, Tổ Yên hiếu kỳ hỏi: “Tôn công tử sao lại đến đây? Không đi tìm người trong lòng mình sao?” Về mặt Một sách kích động, tay run run chỉ về chiếc bàn đối diện: “Người xem đó là ai? Ta ~ ta cuối cùng cũng tìm được nàng.” Tổ Yên ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn, sững sờ.

Là nàng! Nữ tử thoát tục trong tranh! Cho dù khăn che mặt đã đổi thành cái khác, nhưng dáng người đó chỉ cần liếc mắt cũng khiến Tổ Yên không thể quên. Thì ra người mà con Một sách kia vẽ là Thánh nữ tộc Phong Linh!

“Sao vậy?” Nghịch Phong cũng chen đến gần Tổ Yên, hạ giọng hỏi.

“Thì ra người trong lòng của Một sách là Thánh nữ!” Tổ Yên nói nhỏ bên tai Nghịch Phong.

Hơi thở nóng ấm của Tổ Yên phả vào tai Nghịch Phong khiến lòng hấn chấn động, lại bị một hồi trống đánh làm bừng tỉnh, tiếp đó là một giọng tuyên bố thật dài: “Nghỉ thức bắt đầu ~~~~~”

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Thắng Lợi

♥Edit: Yuri

Tiết tấu nhịp trống càng lúc càng nhanh, không khí xung quanh cũng càng lúc càng nóng dần lên.

Thánh nữ trên đài đột nhiên khẽ khoát tay, mọi người dưới đài cũng đồng loạt yên lặng. Thánh nữ thướt tha tiến lên phía trước: “Hôm nay là ngày ta tuyển phu, chỉ cần có thể trả lời được câu đố của ta thì có thể thông qua sơ tuyển.” Giọng nói dễ nghe truyền khắp toàn bộ xung quanh, mọi người càng thêm nhiệt huyết. Giai nhân như thế, giọng nói êm ngọt như thế, lại nói nếu làm hôn phu của Thánh nữ sau này sẽ trở thành chủ nhân của ốc đảo, ai có thể không động tâm?

“Câu đố?” Tô Yên nhìn người thướt tha trên đài. Chỉ sợ là không thể đơn giản. Quả nhiên, chỉ thấy Thánh nữ nhẹ nhàng lui ra sau, một tỷ nữ khác bước lên trên, trong tay cầm một cuộn giấy, chậm rãi mở ra, cất cao giọng nói: “Đề mục: Nước nào không có cá? Núi nào không có đá? Cây nào không có nhánh? Con nào không cha? Thành nào không có chợ?”

Tô Yên trầm tư, vấn đề này dường như có rất nhiều đáp án nha. Nước không có cá, nước mưa hình như không có cá, nhưng mà nước tuyết cũng không có nha. Còn có nước nóng cũng không có cá. Thánh nữ này ra cái đề quái quỷ gì đây? Nhìn sơ cũng không nghiêm túc lắm. Thật ra là có ý gì?

Một sách nghĩ nghĩ một hồi, liền làm người tiên phong đi đến bên bàn, cầm giấy bút viết lên đáp án của mình. Sau đó cũng có vài người tiến lên viết đáp án của họ.

Thật lâu sau, cuối cùng cũng không còn ai bước lên. Nữ tỷ đọc đề bước lên, thu hồi đáp án, đưa cho Thánh nữ xem qua. Dưới đài, mọi người không rời mắt khỏi Thánh nữ, muốn tìm ra đáp án trong từng cử động của Thánh nữ. Đáng tiếc, Thánh nữ xem xong cũng không hề tỏ ra chút biểu lộ nào, chỉ đưa mắt tờ giấy lại cho tỷ nữ rồi nhẹ giọng phân phó điều gì đó. Phân phó xong, Thánh nữ xoay người bước vào trong, không xuất hiện nữa.

“Xin thông báo tên những người thông qua sơ tuyển.” Tỷ nữ cầm lấy đáp án mà Thánh nữ vừa đưa lại đọc tên từng người, trong đó cũng có con Một sách.

Một sách mừng rỡ, từ đằng sau chạy tới. Tô Yên giữ lại: “Gấp cái gì? Dẫn bọn ta đi cùng. Lúc này người viết gì thế?” Một sách hắc hắc cười ngây ngô, khoát tay không chịu nói ra đáp án. Tô Yên vừa chán nản vừa bất đắc dĩ. Tò mò đi vào phía sau khán đài cùng mọi sách, đơn giản là vì muốn nhìn gương mặt thật sự của Thánh nữ.

Đến nơi, đã thấy có người đứng chờ sẵn. Một nữ tỷ khác dẫn mọi người đến một khoảng sân nhìn u buồn nhưng thanh nhã rồi rời đi. Tô Yên quan sát rồi đánh giá, đây là chỗ ở của Thánh nữ kia sao? Dường như là người thích yên tĩnh thì phải.

“Tôn Ân Hạo.” Màn cửa được vén lên, bên trong truyền ra giọng nói của tỷ nữ vừa đọc tên trên đài.

Một sách khần trương, hít một hơi thật sâu, tay phải bước theo chân phải máy móc đi lên. Tô Yên nhìn thấy, nén cười đến đau bụng. Nghịch Phong nhẹ nhàng đẩy đẩy Tô Yên: “Chúng ta có cùng đi không?” “Đương nhiên có, đi xem.” Tô Yên theo sau lưng Một sách vào phòng.

Vào phòng, Tô Yên chợt giật mình khi ngẩng đầu nhìn nữ tử ngồi trong phòng. Gương mặt kinh diễm hé ra. Vẻ đẹp khiến người ta hít thở không thông này thật khiến Tô Yên có chút ghen tị. Đẹp thật, nữ tử như vậy, giờ thì nàng đã hiểu câu ‘đẹp như mật ngọt’ này nghĩa là gì. Nữ tử này, cho nàng ngắm nàng ta cả ngày mà không ăn cơm cũng không thấy đói, thật khiến người ta mê muội. Đăm đăm nhìn nàng ta, cảm thấy nhìn bao lâu cũng không đủ. Ánh mắt Nghịch Phong chợt lộ ra tia kinh diễm nhưng lại trong lại rất nhanh.

Nàng là Thánh nữ? Tô Yên mỉm cười với nữ tử đối diện. Một nữ tử xinh đẹp, đầy trí tuệ như vậy là người mà Một sách ngày đêm tưởng nhớ sao? Mà tên Một sách thì sao? Có thể nhìn thấy dung mạo người trong lòng thì như thế nào? Tô Yên quay đầu nhìn Một sách đứng cạnh, thiếu chút nữa cảm nàng bị trật khớp.

Một sách hết nhìn chỗ này lại nhìn chỗ khác, miệng lầm rầm: “Thánh nữ đâu?”

Tô Yên há hốc miệng, quay đầu nhìn Nghịch Phong cũng đang run run khóe miệng. Tô Yên nhỏ giọng hỏi Một sách: “Này, Một sách, người không phải là không nhận ra nữ tử tuyệt sắc này là Thánh nữ chứ?”

Nghịch Phong kịch liệt gật đầu nói: “E là hần thật sự không nhận ra.”

“Vị này là Tôn Ân Hạo?” Tỷ nữ lạnh giọng hỏi.

Một sách vẫn nhìn Đông ngó Tây tìm Thánh nữ. Tổ Yên đẩy mạnh Một sách, nói: “Người ta gọi người kia.”

“À? À, tại hạ chính là Tôn Ân Hạo.” Một sách bước lên hành lễ.

“Vừa rồi sao người lại viết ra đáp án như vậy?” Tỳ nữ hỏi, thầm khó chịu vì người kia sao lại không phép tắc mà cứ nhìn ngó xung quanh.

“Bởi vì thánh nữ là người trong lòng tại hạ, đời này của tại hạ, ngoài nàng ra sẽ không cưới ai khác!” Một sách trả lời một câu kiên định.

Nữ tử tuyệt sắc vẫn không nhúc nhích nhưng khẽ liếc mắt, tỳ nữ liền ghé tai vào. Đôi môi anh đào của mỹ nữ mấy máy không biết nói gì đó với nữ tỳ.

Tỳ nữ quay đầu hỏi lại: “Lời này của Tôn công tử là có ý gì?”

Một sách liền đem chuyện nhìn thấy ảo ảnh ra nói. Cũng đem ống tranh luôn mang theo người ra. Nữ tử tuyệt sắc nhìn người trong tranh đến ngây dại. Tổ Yên cũng không ngừng thêm mắm dặm muối chuyện Một sách đòi tìm thuốc mất trí nhớ ra mà kể lại, khiến nữ tử tuyệt sắc hết nhìn Một sách lại nhìn Tổ Yên, trong mắt ánh lên thần sắc khó hiểu. Một sách cảm thấy kỳ quái tự hỏi vì sao Tổ Yên lại đột nhiên lại nói vậy.

Nữ tử tuyệt sắc nói gì đó bên tai tỳ nữ, tỳ nữ lại gật đầu liên tục rồi đi ra ngoài. Sau một lúc, tỳ nữ quay lại, nói: “Chúc mừng Tôn công tử, sau này người chính là cô gia.” Sau đó xoay người hướng nhìn nữ tử tuyệt sắc hành lễ: “Chúc mừng tiểu thư tìm được lang quân như ý.”

Tổ Yên mỉm cười, kết quả này không tồi. Nghịch Phong hạ tầm mắt nhìn Một sách đang hóa đá, e là khó mà có chuyện thuận lợi như vậy. Quả nhiên, Một sách gào to: “Ta không cần làm cô gia gì gì đó! Ta muốn cưới Thánh nữ, không phải tiểu thư nhà các người nha! Thánh nữ của các người đâu? Nữ tử che mặt trên đài lúc này đâu rồi?~~~~”

Tỳ nữ sững sốt, nữ tử tuyệt sắc cũng sững sốt. Tổ Yên và Nghịch Phong cùng đồng thời dùng ánh mắt xem thường nhìn Một sách. Tên ngốc này, vẫn không thấy sao, nữ tử tuyệt sắc này chính là Thánh nữ.

Nữ tử tuyệt sắc đột nhiên nở nụ cười sáng lạn, không nói gì, vỗ nhẹ tay một cái. Trong phòng đột ngột xuất hiện một đàn thị vệ vũ khí trang đầy người, như hổ rình mồi, nhìn đám người Tổ Yên.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Hạnh Phúc

♥Edit: Yuri

Nữ tử tuyệt sắc đột nhiên nở nụ cười sáng lạn, không nói gì, vỗ nhẹ tay một cái. Trong phòng đột ngột xuất hiện một đàn thị vệ vũ khí trang bị đầy người, nhìn đám người Tổ Yên như hổ rình mồi.

Tổ Yên cũng trừng mắt nhìn lại. Vị Thánh nữ này thật ra là có ý gì đây hả? Theo hành động vừa nãy của nàng thì rõ ràng là đã vừa ý Một sách rồi mà.

“Bây giờ, ta cho các người hai con đường để chọn lựa. Một là Tôn công tử lưu lại đây làm cô gia của chúng ta, hai là tất cả các người đều bị giam vào ngục.” Giọng tỳ nữ lạnh lùng vang lên.

Tổ Yên nhìn thấy tia giao hoạt trong mắt vị thánh nữ kia, chẳng lẽ nàng ta còn muốn thử sự thành tâm của Một sách?

Một sách nhìn thế trận trước mắt, ngây dại.

“Người~~ người~~” Ngón tay Một sách run run chỉ tay vào nữ tử tuyệt sắc phía sau người tỳ nữ cả một lúc lâu mới nghẹn ra câu, “Người có được cơ thể này của ta, nhưng không thể chiếm được tim ta. Tim ta chỉ có mỗi mình nàng, vĩnh viễn chỉ có nàng.”

Tổ Yên thiếu chút nữa té nhào, biểu tình của Nghịch Phong cũng trở nên mất tự nhiên.

Tỳ nữ trừng to nhìn Một sách: “Chẳng lẽ tiểu thư chúng ta còn không xứng với người?”

“Không phải không xứng. Là vì trong lòng tại hạ chỉ có thánh nữ, đời này ngoài nàng ra thì sẽ không cưới bất cứ ai khác. Lòng tại hạ ~ chỉ có nàng, chung quy không thể có thể người nào khác!” Một sách cố gắng lấy hết dũng khí, nói hết nhưng suy nghĩ trong lòng ra.

Đột nhiên, nữ tử tuyệt sắc không nén nổi được nữa, phì cười. “Thật đúng là chưa từng gặp qua người si tình nào lại có cốt khí như vậy.” Giọng nói dễ nghe làm cho Một sách hóa đá, giọng nói vừa rồi với giọng nói của thánh nữ trên đài lại giống nhau như đúc.

Thánh nữ vỗ nhẹ tay, thị vệ như hồ rình mỗi hai bên liền trật tự lui xuống.

“Nàng ~ nàng ~ chính là tiên tử?” Gương mặt tuấn lãng của Một sách đầy vẻ kinh hi.

“Tiên tử?” Thánh nữ nghi hoặc, “Ta tên là Hàn Lộ, không phải tiên tử.”

“Hàn Lộ? Tên ... tên rất hay, tên rất hay ~ chỉ tên đẹp như băng thanh ngọc khiết mới xứng với tiên tử trong lòng ta.” Một sách thì thảo những lời vô nghĩa, si ngốc nhìn mỹ nữ gần trong gang tấc. Là mộng sao? Không phải mộng, tất cả đều là sự thật. Người mà ta ngày đêm tưởng nhớ đang đứng trước mặt ta. Hạnh phúc thật sự đến bất ngờ, rất bất ngờ.

Tổ Yên và Nghịch Phong nhìn nhau hiểu ý, cùng cười. Tình hình này thì ngày mai Một sách không cần đi theo nữa rồi.

Một lát sau, Tổ yên và Nghịch Phong đều được đối đãi như khách quý. Tổ Yên uống tách trà trong tay, mỉm cười nhìn đôi tình nhân trước mặt. Có đôi khi, hạnh phúc cứ đột nhiên mà đến như vậy.

“Mọi người muốn tìm hắc trên châu ngàn năm sao?” Hàn Lộ ngạc nhiên khi nghe qua mục đích chuyến đi của Tổ yên và Nghịch Phong

“Ừm.” Tổ Yên gật đầu.

“Chỉ sợ tỷ tỷ không dễ dàng trao vật đó cho người lạ.” Hàn Lộ nghiêm mặt nói.

“Tỷ tỷ?!” Tổ Yên và Nghịch Phong vô cùng kinh ngạc đồng thời thốt lên.

“Ừm. Lệ phi của Bắc Nguyệt quốc chính là tỷ tỷ ruột của ta.” Hàn Lộ nói băng quơ, “Có điều mọi người vì cứu người, lại giúp ta tìm được lang quân như ý, nên ta sẽ giúp.” Hàn Lộ nói xong, mỉm cười dịu dàng nhìn Tôn An Hạo. Tôn An Hạo cũng lập tức cười lại một nụ cười thâm tình với nàng. (Yư: ọc ọc, tìm hồng bay chấp chới)

“Ta cũng biết tỷ tỷ nàng xem hắc trên châu ngàn năm là bảo bối, nhưng vì lần này là liên quan đến tính mạng sự đệ ta cho nên nhất định phải tìm về bằng được.” Tổ Yên trầm giọng nói, “Dù sao cũng đa tạ thánh nữ tương trợ.”

“Ừ, ta sẽ viết thư cho tỷ tỷ, tin rằng nàng sẽ hiểu được. Dù sao vật chết không thể so sánh với mạng người.” Hàn Lộ khoát tay, “Không cần khách khí như vậy, cứ gọi ta là Hàn Lộ. Mọi người là ~ là bằng hữu của phu quân ta, đương nhiên cũng là bằng hữu của ta.” Nói đến đó, Hàn Lộ khẽ ngượng ngừng.

Tổ Yên đột nhiên nhớ đến một chuyện, buông tách trà xuống, quay đầu nhìn Một sách nói: “Đúng rồi, ta tò mò không biết đáp án của Tôn công tử là gì? Có thể cho chúng ta xem không?”

Tổ An Hạo càng cười ngượng ngừng: “Cái này, cái này do nương tử ~ ~ ~ ơ, nương tử định đoạt.”

Hàn Lộ cười, lệnh cho tỷ nữ đem đáp án vừa nãy đến đưa cho Tổ Yên.

Tổ Yên cầm lấy, nhìn thấy đáp án, há hốc miệng. Tên Một sách này, là hắc thật sao, lăng mạn như vậy à? Trên giấy là từng chữ rõ nét: ‘Nước mưa không có cá, núi bùn không có đá, cây thấp không cành, lão tử không có cha, thiên nữ không có chồng, thành hoang không có chợ. Cùng nàng đi đến cùng trời cuối đất.’ (Yư: ở đây một sách nhà ta chơi chữ, [与(雨)你(泥)地(低)老天荒] – Dùng những chữ trong đáp án để nói lại thành câu cuối.)

“Ha ha ~” Tổ Yên cười thành tiếng, “Hàn cô nương, thật sự chúc mừng nàng, đã tìm được vị lang quân như ý.”

Nghịch Phong tò mò đưa mặt qua, nhìn dòng chữ, lại nhìn Tổ Yên, lại phang một câu: “Chữ hắc nhìn tốt hơn người nhiều lắm nha.”

Tổ Yên nén cơn xúc động, trừng mắt nhìn Nghịch Phong, không thèm trả lời lại.

Hôm sau, Hàn Lộ phái người đưa hai phong thư và một ít lễ vật đến nhà trọ của Tổ Yên. Một phong thư của Lệ phi, cái còn lại là của Một sách viết cho Tổ Yên và Nghịch Phong. Đại ý là chúc họ thuận buồm xuôi gió, sớm có được hắc trên châu. Mặt sau còn có nét chữ xinh đẹp do Hàn Lộ viết thêm là có kèm theo chút lễ vật để biểu lộ tâm ý.

Tổ Yên hứng phần mở nắp thùng ra, thì ra là thứ nàng thích nhất, Bạc. Nghịch Phong nhìn bộ dáng Tổ Yên lúc này, nhún vai, không nói gì thêm.

*Yư: ta đã trở lại *zéo zéo*

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Tồi Sùng Ái

♥Edit: Yuri

Cuối cùng cũng khởi hành, Tổ Yên lại cười con lạc đà lần trước, trong đầu hiện lên gương mặt an tĩnh trong băng quan của sư đệ. (Yư: băng quan là quan tài bằng băng ướp người pé đó) Khẽ nắm chặt tay, nhìn về phía sa mạc mờ mịt. Sư đệ, hãy chờ ta, ta nhất định sẽ trở về.

Lại đi trong sa mạc mấy ngày trời, cuối cùng cũng thấy một thành nhỏ ở phía chân trời.

Biên quan Bắc Nguyệt quốc, cuối cùng cũng đến nơi.

Hai bên cổng biên giới là những người có cách ăn mặc cũng như bộ dáng rất khác nhau. Ngay cả hàng quán hai bên đường cũng không nhiều. Tổ Yên đột nhiên không còn tâm tình đi thăm chợ. Tách khỏi thương đội, cả hai tìm chỗ trọ rồi liên lạc dịch trạm để thuê xe ngựa đi đến Hoàng thành.

Càng nhanh càng tốt, Tổ Yên thầm hạ quyết tâm. Mau chóng lấy được hắc trần châu, rồi đi tìm Tuyết sơn linh hồ. Nghịch Phong im lặng đi cùng Tổ Yên thu xếp mọi chuyện. Nhìn cơ thể gầy yếu của nàng chạy ngược chạy xuôi, lòng Nghịch Phong lại nổi lên cảm xúc rung động khó hiểu. Người thiếu niên mất tim kia thật là hạnh phúc. Có sư tỷ đối xử tốt với hắn như vậy.

Dọc đường đi, Tổ Yên tâm sự trùng trùng. Dù trong tay nàng đã có thư của Hàn Lộ, nhưng vị Lê phi kia lại thích hắc trần châu ngàn năm như vậy, sẽ đưa cho ta sao? Vật này có nữ nhân nào mà không thích? Đau đầu, giờ phải làm sao đây? Gặp nàng ta trước, rồi trực tiếp hỏi xin nàng, nếu nàng không cho thì bị đuổi đi. Nếu cướp về thì chạy thoát bằng cách nào? Không nói đến thủ vệ canh phòng nghiêm ngặt, cả Lê phi cũng một thân đầy võ công. Đạt từ nàng dường như rất khó nha.

Tổ Yên nghĩ đến đầu muốn nổ tung mà vẫn không có biện pháp nào tốt.

Cuối cùng cũng đến Hoàng thành. Tổ Yên không có tâm tình cảm khái trước kiến trúc phồn hoa khổng lồ của Hoàng thành, trực tiếp vào Hoàng cung đưa thư của Hàn Lộ. Thị vệ vừa nghe đến thư của muội muội của đương kim Lê phi, không dám chậm trễ, vội đi báo tin ngay lập tức.

Rất nhanh sau đó, một công công đi men theo tường thành nhanh chân bước ra, cung kính dẫn Tổ Yên và Nghịch Phong tiến vào. Đi qua hoa viên, tiến vào cung điện, Tổ Yên liếc mắt đã nhận ra Lê Phi, đơn giản là nàng rất giống Hàn Lộ. Đẹp như nhau, đều xuất trần thoát tục, chỉ là Lê Phi càng có nét sang trọng quý phái hơn.

Đang lúc Tổ Yên còn do dự không biết thi lễ thế nào, Lê phi nhẹ nhàng nâng tay nàng lên nói: “Đều là bằng hữu của Lộ nhi, không cần đa lễ.” Sau đó phân phó cho cung nữ hai bên ban cho ngồi.

Không đợi Tổ Yên nói, Lê phi nở nụ cười, cầm phong thư trên bàn nói: “Vị này là Liễu cô nương phải không?”

Tổ Yên gật đầu: “Dạ, nương nương, dân nữ chính là Liễu Tổ Yên.”

“Lý do cô nương đến đây, bản cung đã biết. Thật ra bản cung còn phải đa tạ Liễu cô nương. Con bé Lộ nhi kia, cuối cùng cũng trưởng thành.” Dứt lời, mặt Lê phi lộ ra nét mừng tươi cười, nhẹ nhàng vuốt ve phong thư trong tay.

Tổ Yên không nói gì, sợ ngắt ngang dòng suy nghĩ của Lê Phi.

“Thật ra, như Lộ nhi nói, hắc trần châu đối với bản cung mà nói chỉ là vật vô tri, sao có thể so sánh với tính mạng con người?” Lê phi chậm rãi rút cây trầm từ trên đầu đưa cho Tổ Yên.

Tổ Yên há hốc miệng, cứ như nằm mơ. Đây là mơ sao? Lê phi lại đưa hắc trần châu cho ta dễ dàng như vậy? Hai tay Tổ Yên run run tiếp nhận cây trầm, cẩn thận đứng lên. Hắc trần châu ngàn năm thật đẹp! Trong suốt đen bóng, tròn trịa mượt mà, chạm vào cảm thấy như chạm vào da trẻ con.

“Thật ~ thật sự cho ~ cho ta ~ ??” Tổ Yên hỏi.

“Đúng vậy, giờ nó là của ngươi.” Lê phi vừa nhấp ngụm trà, cười khanh khách.

“Đau quá, ngươi cầu ta làm gì?” Đột nhiên Nghịch Phong nhíu mày, nén giọng quát.

“Hắc hắc ~ không phải mơ, không phải mơ” Tổ Yên cầu mệnh Nghịch Phong, đến khi có được đáp án vừa lòng mới thu hồi bàn tay mà quý của mình về. Đến cả tên tiểu tử Nghịch Phong này còn biết đau, xem ra không phải mơ, ta thật sư đã lấy được hắc trần châu.

Nghịch Phong thấy Tổ Yên cười ngây ngô, thiếu chút nữa té nhào xuống đất: “Ngươi muốn biết mình có phải mơ không thì cầu vào người mình ấy.”

Tổ Yên dùng ánh mắt đáng thương nhìn Nghịch Phong nói: “Sao ta lại phải tự cầu mình? Ngươi không biết sẽ rất đau sao?”

Nghịch Phong đáng thương nghe xong thì chân khí toàn thân thiếu chút nữa chạy ngược chiều.

Lê phi nhìn hai người, cười cười hiểu ý. Trước kia, bản thân và người kia cũng ám áp như vậy. Nhưng mà, giờ thì .....

“Tạ ơn nương nương, tạ ơn đại ân đại đức của nương nương.” Tô Yên nhìn tiểu mỹ nhân mỉm cười mới bừng tỉnh, này giờ quá vui mừng mà chưa tạ ơn.

“Ha ha ~~~ thật ra là bản cung nên tạ ơn các người vì các người đã tìm lang quân như ý cho Lệ phi.” Lệ phi cười dịu dàng.

Tô Yên cười ngại ngùng: “Đây là duyên phận của họ thôi.”

Lệ phi ngăn ra, miệng lầm rầm: “Duyên phận ~~~ thật không, là duyên phận à.”

“Đúng rồi, dân nữ còn một điều nghi vấn ~~~~~” Tô Yên gãi gãi đầu.

“Nói.” Lệ phi nghiêm mặt lại.

“Hắc trần châu ngàn năm này là vật vô cùng quý với nương nương, vì sao lại ~~~~~” Tô Yên chưa nói hết câu.

“Người muốn hỏi, vật trân quý của như thế sao bản cung lại dễ dàng tặng cho người có phải không?”

Tô Yên thành thật gật đầu.

“Các người nghĩ rằng hắc trần châu ngàn năm này thật sự chỉ có một thôi sao?” Lệ phi thở dài, vẻ mặt trầm xuống, “Thật ra, hắc trần châu ngàn năm này không chỉ có một.”

Tô Yên khó hiểu khi nhìn thấy tâm trạng Lệ phi thay đổi đột ngột. Nghịch Phong nhìn viên trân châu trong tay Tô Yên, khẽ đảm chiêu.

“Cách đây vào hôm, Hoàng thượng cho người tìm được thêm một viên, đã ban thưởng cho Tây cung Vũ quý nhân.” Giọng Lệ Phi có chút chua xót.

Tô Yên khẽ giật mình, thì ra là thế.

Viên trân châu trong tay Tô Yên vẫn phát ra ánh sáng lóa mắt, nhưng Tô Yên lại cảm thấy sao nó lại trở nên nặng nề như thế.

Thì ra, tình yêu của đế vương là thế này sao?

Tối sùng ái là gì?

Trong đó còn có chữ ‘tối’, nghĩ là yêu rất nhiều người.

Mà Lệ phi, chính là một người trong ba nghìn giai lệ. Chung chồng với bao nhiêu đó nữ tử

Nhìn vẻ mặt phiền muộn của Lệ phi, lòng Tô Yên chợt thấy kỳ lạ. Chữ ‘tối’ này sợ là đã đổi người rồi.

Kiếp trước có câu, không có tốt nhất, chỉ có rất tốt.

Giờ cũng có thể đổi thành, không có tối sùng ái, chỉ có càng sùng ái. (Yu: ko có sùng ái nhất, chỉ có sùng ái hơn. Chắc mọi ng cũng hứu, nhưng mà ‘thích giải thích’ hý hý)

Buồn cười, thật buồn cười! Tô Yên thầm thở dài, đế vương là vô tình nhất. Đóa hoa này sợ là cả đời phải cô đơn trong hoàng cung, chờ ngày tháng trôi qua đến già mà thôi.

Tình yêu của ta, nhất định phải cùng ta đi đến hết cuộc đời này. Chỉ có thể yêu mình ta, nắm chặt tay nhau mà đi cùng nhau đến già.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Trăng Mờ Gió Lộng

♥Edit: Yuri

Đến khi ra khỏi hoàng cung, trong đầu Tô Yên vẫn hiện lên vẻ mặt muộn phiền của Lệ phi.

“Nghịch Phong, nếu người có thể cưới được nhiều nữ tử, thì người sẽ thế nào?” Tô Yên đột ngột hỏi.

Nghịch Phong dừng lại, hạ tầm mắt, nói: “Một là đủ.”

“Ồ? Vì sao? Nam nhân không phải đều thích có càng nhiều mỹ nữ càng tốt sao? Hay ngươi không phải nam nhân?” Tổ Yên khó hiểu. (Yu: tỷ thật sự muốn biết. *hai mắt sáng rõ*)

Trần Nghị Phong nổi đầy gân xanh.

Tổ Yên nói khẽ: “Hay ngươi không phải là nam nhân bình thường?”

Chân khí quanh người Nghị Phong trở nên tán loạn.

Tổ Yên cảm giác dòng khí quanh người có chút hỗn loạn, tốt nhất là ngậm miệng lại.

Thật là, tên mặt ‘bài’ (Yu: í nói mặt anh như mặt của mấy cái lá bài, đơ như cây co), nói đùa cũng không phá nổi. Tổ Yên thở than khổ. Có điều lần này mọi chuyện đều thuận lợi, hắc trần châu lại dễ lấy như vậy, ha ha ~ chỉ còn máu của Tuyết sơn linh hồ thôi. Sư đệ, chờ ta, ta sẽ nhanh chóng quay về.

Tay Tổ Yên sờ vào ngực áo, lại xoa xoa tìm kiếm. Hoảng hốt, mặt Tổ Yên đột nhiên tái nhợt.

Trần châu mất rồi!

Nghị Phong thấy biểu hiện khác thường của Tổ Yên thì hỏi: “Sao thế?”

“Trần châu, không thấy đâu cả!” Tổ Yên run run nói.

Nghị Phong trầm mặc. Kẻ nào dám trộm trần châu từ Tổ Yên mà thần không biết quỷ không hay. Là ai?

“Không thấy từ khi nào?” Nghị Phong bình tĩnh hỏi, mắt lại nhìn vào đám đông xung quanh tìm kiếm.

“Ngay ~ ngay vừa rồi.” Tổ Yên đỏ mặt lạnh, vô cùng kinh hoàng.

“Đứng im ở đây. Chờ ta.” Dứt lời, bay người rời đi.

“A, ta cũng đi.” Tổ Yên nhún người, nhanh chân chạy theo.

Một lúc lâu sau đó, cả hai đều không thu hoạch được gì mà trở về khách sạn. Tổ Yên ngờ ngác ngồi trước bàn, không nói được một lời. Mất rồi, vừa lấy được thì mất. Giờ phải làm sao? Tổ Yên rất muốn khóc, thật sự muốn khóc thật to. Vượt qua sa mạc nóng bức, ngàn dặm xa xôi mà đến đây lấy trần châu, giờ lại bị người khác trộm mất!

Thật bất lực, thật muốn khóc, Tổ Yên sụt sùi. Nghị Phong thấy thế cũng không biết làm cách nào an ủi, không biết nói thế nào.

“Chúng ta ~~~ chúng ta có thể lại đi tìm tiếp ở chỗ Vũ quý nhân.” Nghị Phong nói.

Tổ Yên mấp máy môi, nén cơn xúc động xuống. Trong lòng thầm nhủ đừng khóc, khóc là vô dụng. Việc quan trọng bây giờ là tìm đối sách.

“Không dễ mà lấy được. Vũ quý nhân không quen biết chúng ta, cũng không như Lệ phi có muội muội giới thiệu. Nàng sẽ không giúp chúng ta.” Hai mắt Tổ Yên nhắm chặt lại, mặt mày nhăn nhó.

“Chúng ta trộm vào ban đêm.” Nghị Phong nói thẳng.

Tổ Yên ngẩng đầu nhìn Nghị Phong: “Được bao nhiêu phần lấy được trần châu mà còn toàn mạng trở ra?”

Nghị Phong trầm giọng nói: “Năm phần.”

Tổ Yên suy sụp, lại muốn khóc. Thật ra làm chuyện gì thì kết quả cũng là thành công hoặc thất bại, không có chuyện nửa thành công hoặc nửa thất bại.

Ngay lúc viên trần châu bị mất, Tổ Yên cũng hiểu hi vọng tìm về trong biển người mênh mông là vô cùng nhỏ bé. Nhưng đi trộm hắc trần châu từ Vũ quý nhân thì hi vọng cũng không lớn gì. Nhưng có hi vọng thì còn hơn không.

“Ta, ta không thể để ngươi mạo hiểm.” Tổ Yên chân thành nói, “Ta tự đi. Ngươi không có lý do nào để mạo hiểm như vậy. Khinh công của ta cũng không kém ngươi, trộm xong ta sẽ lập tức rời đi, sẽ không ai đuổi kịp ta.”

“Không được!” Nghị Phong không nghĩ ngợi gì đã lập tức phản đối.

Tổ Yên lạnh lùng nói: “Không nói nữa, việc này phải do chính ta làm.”

“Ta nói không được là không được. Nếu ngươi cứ khăng khăng như vậy, ta lập tức điểm huyệt ngươi, cho ngươi không thể đi.” Thái độ cương quyết của Nghị Phong khiến Tổ Yên ngạc nhiên.

“Vì sao ngươi nhất định muốn đi cùng ta?” Tổ Yên chau mày.

“Lo cho người.” Nghịch Phong thấy Tô Yên chau mày, cố nén kích động, “Vô công người quá kém, nhưng khinh công lại tốt, có thể chạy trốn, nhưng nếu giao đấu với thị vệ thì phải làm sao?”

Tô Yên chợt thấy cảm động, lên đầu gối mặt bài này lo lắng cho mình sao?

“Thôi được, cùng đi.” Tô Yên miễn cưỡng đáp ứng.

“Còn có, người phải đồng ý với ta, luôn đặt sự an toàn của mình lên hàng đầu.” Nghịch Phong nghiêm túc muốn chính miệng Tô Yên cam đoan.

“Rồi ~ rồi ~” Tô Yên nhún vai cho qua chuyện. Lòng thấy ấm áp, thì ra, cảm giác được người khác quan tâm dặn dò lại thư thái như vậy nha.

Nghịch Phong bất an khi thấy bộ dạng qua loa cho qua chuyện của Tô Yên. Nha đầu kia, luôn vì người khác mà bất chấp an nguy của bản thân sao?

Tô Yên thấy Nghịch Phong có vẻ lo lắng thì phát tay nói: “Ai da, ta tự biết chừng mực mà, đầu gối, ta không phải không biết lượng sức mình đâu. Ta khẳng định sẽ bảo vệ mình trước, nếu không còn mạng thì sao tìm Tuyết sơn linh hồ được. Yên tâm, yên tâm đi mà. Ta sẽ tùy cơ ứng biến.”

“Tốt nhất là như thế.” Nghịch Phong nhẹ nhàng thở ra, lòng vẫn có chút bất an.

“Vậy khi nào thì chúng ta đột nhập hoàng cung?”

“Đương nhiên là buổi tối.” Nghịch Phong trả lời.

Tô Yên khinh thường nhìn Nghịch Phong, lòng thầm mắng mình sao lại đi hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy.

“Trang phục thì người chuẩn bị nha. Y phục của ta dùng là màu trắng nha, đi đêm dễ nhìn thấy.” Tô Yên tính toán để Nghịch Phong lo thì đỡ được một mớ tiền.

Nghịch Phong không nói gì, hai tay bắt giắc sờ vào túi tiền trong người. May là trước kia trong giáo phái kiếm được cũng không ít, có thể nói là dư dả.

“Có muốn dùng mặt nạ không? Để người khác không thấy mặt thật của chúng ta?” Tô Yên mở to hai mắt chờ Nghịch Phong trả lời.

Nghịch Phong gạt đầu, không muốn nói tiếp, xoay người rời phòng.

“Người đi đâu vậy?”

“Chuẩn bị vật dụng cho đêm nay.” Nghịch Phong bỏ lại một câu rồi bỏ đi.

Màn đêm chậm rãi buông xuống.

Tô Yên mặc y phục dạ hành, khăn mặt đen bịt kín mặt, nhìn Nghịch Phong cũng trang phục bị như mình, lại nhìn lên bầu trời đêm không trăng. Lòng cảm thán: “Lúc làm chuyện xấu, khung cảnh luôn luôn là trăng mờ gió lộng mà.”

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Bại Lộ

♥Edit: Yuri

Đêm, tĩnh lặng.

Tô Yên và Nghịch Phong nhẹ nhàng phi thân lên nóc nhà hướng về phía hoàng cung.

Nhớ là Lê phi từng nói, nơi ở của Vũ quý nhân là Tây cung, thì chắc đó phải là hướng Tây. Tô Yên căng mắt nhìn về hướng đó. Dùng mộng nghĩ cũng biết là Vũ quý nhân rất quý viên hắc trần châu kia. Có lẽ sẽ đặt dưới gối khi đi ngủ. Tốt lắm, chỉ cần một gói mê được thì đám người trong phòng đều ngã hết. Nghĩ đến đó, Tô Yên sờ vào gói được phòng phòng trong ngực, vững tâm không ít.

Thị vệ hoàng cung luân phiên tuần tra, trạm gác dày đặc, nếu chỉ đi một mình, chắc chắn sẽ rất khó khăn. Nghịch Phong dẫn Tô Yên vượt qua một trạm gác. Tô Yên có chút ngờ ngợ, nghi vấn trong lòng không ngừng phình to. Người này, dường như không phải làm chuyện này chỉ một hai lần nha. Nhưng Tô Yên cũng hiểu bây giờ không phải lúc nghĩ ngợi lan man.

Cuối cùng cũng đến trước cung điện hoa lệ. Tổ Yên và Nghịch Phong sụp người xuống, ghé sát người vào cửa sổ. Nghịch Phong gạt đầu ra hiệu với Tổ Yên, ý bảo đây là Tây cung mà bọn họ tìm. Tổ Yên hiểu ý, lấy ra một ống trướng cùng với gói mê dược, nhẹ nhàng thổi mê dược vào phòng.

Tổ Yên ra sức thổi, lòng gào thét: Vũ quý nhân à, người ngủ đi, ngủ đi. Lượng mê dược này có thể đánh ngã cả một con trâu. Bê cung, ta không tin, người trâu hơn cả trâu. Nghĩ nghĩ, lại cảm thấy câu này sao nói có vẻ kỳ kỳ. Không biết kiếp trước ai đã phát minh ra cách nói này, gì mà trâu hơn cả trâu, nhưng cũng mới mẻ lắm nha.

Thôi xong, Tổ Yên áp sát tai vào nghe phản ứng bên trong. Không có tiếng động, Tổ Yên xoay đầu nhìn Nghịch Phong, Nghịch Phong thấp giọng nói: “Hơi thở của người bên trong đã đều rồi.” Tổ Yên gạt đầu, biết rằng dược đã phát huy tác dụng.

Hai người nhẹ chân mở cửa sổ nhảy vào. Nhờ vào ánh sáng mờ nhạt từ ngoài rọi vào, Tổ Yên nhìn người nằm trên giường. Ngày hè nóng bức, y phục người nằm đó cũng khá mỏng manh. Trên giường là một khối thân thể lung linh huyền ảo. Tay Tổ Yên lần mò xuống dưới gối, quả nhiên, chạm phải vật gì đó tròn tròn bóng loáng.

Tổ Yên mừng rỡ, hắc trần châu! Không ngờ lại dễ tìm như vậy. Chẳng lẽ ta may mắn vậy sao? Kiếp trước kinh khủng nên kiếp này được may mắn? Tổ Yên nhanh tay cất trần châu vào lòng, ra hiệu cho Nghịch Phong rồi vội vàng xoay người rời đi.

Vừa ra khỏi điện, một giọng nói trêu tức của nam nhân đột nhiên vang lên: “Hai vị trộm xong rồi cứ vậy mà đi sao? Không ngồi lại chút sao?”

Tổ Yên hoảng hốt, khựng người, ngẩng đầu nhìn. Không biết từ khi nào, thị vệ đã bao vây xung quanh, mũi thương sắc bén chĩa thẳng vào Tổ Yên và Nghịch Phong. Sau lớp vệ binh cầm thương là lớp cung thủ, tay cũng đã giương cung chờ lệnh bắn, trước mặt là một loạt thị vệ cầm đuốc.

Quả nhiên, hắc trần châu không thể dễ dàng mà lấy như vậy. Tổ Yên nhìn theo hướng giọng nói vừa phát ra, đầu đội mào vàng, một nam tử toàn thân hoa phục, chấp hai tay sau lưng mỉm cười nhìn Tổ Yên và Nghịch Phong.

Tổ Yên mắng thầm, ta xx mụ nội nhà nó, số gì mà tốt thế không biết, gặp đúng phải boss nặng, là Hoàng thượng đó nha.

“Hai vị thật là hưng trí, đã trể thế này còn đột nhập hoàng cung, không bằng lưu lại uống chung trà nóng?” Giọng nói Hoàng thượng mang giọng điệu trêu tức.

“Không cần, không cần đâu, ta trước giờ không thích uống trà, ta thích nước trái cây hơn.” Tổ Yên nghiêng răng nhìn Hoàng thượng đóng vài mèo vờn chuột, nói không sợ là giả, chỉ là không thể để lộ ra. Tổ Yên nắm chặt tay, lòng bàn tay đã toát mồ hôi lạnh.

Nghịch Phong nhìn tường thành cao chót vót, lại nhìn lớp cung thủ giương sẵn cung, thầm tính kế.

“Nước trái cây? Đó là gì vậy?” Hoàng thượng ngẩn người, tò mò.

“Chính là lấy trái cây ép thành nước, sau đó thêm vài thứ, tốt cho da, uống tốt lắm.” Tổ Yên có nén không để giọng mình run run. Kéo dài, phải kéo dài thời gian, bước tiếp theo phải làm sao đây? Tổ Yên theo bản năng nhích lại gần Nghịch Phong, nói nhỏ: “Giờ làm sao đây?” Dứt lời mới thấy câu này sao quen quen. Lúc này mới nhận ra, lần trước bị nhân sĩ vây quanh, chính mình cũng hỏi như vậy.

Nghịch Phong nghiêm mặt, bình tĩnh nói: “Không cần sợ, ta sẽ dẫn người đi.” Trái tim hốt hoảng của Tổ Yên vì một câu kiên định này mà bình tĩnh lại.

Hoàng thượng đánh giá hai người, sáng nay Hàn Lệ đã đem trần châu tặng cho họ sao? Nữ tử này còn dám nhân hạ thoải mái mà cùng ta nói hươu nói vượn. Có ý nghĩa.

Nhưng, nàng ta dám đem tín vật ta ban tùy tiện giao cho người khác. Lúc Vũ quý nhân nói lại ta còn không tin. Đến khi phái cao thủ đệ nhất hoàng thành đoạt lại đưa đến tận mắt mới có thể tin. Nàng đau lòng thật sao? Lại đem trần châu giao cho người khác. Nữ nhân ngốc kia thật sự cho rằng thế gian này còn có một hắc trần châu hai ngàn năm sao? Nếu phụ thân Vũ quý nhân không nắm giữ trọng binh trong tay, sao ta lại đi quan tâm đến loại nữ nhân như vậy? Kiên nhẫn đi, đứa ngốc của ta, phải kiên nhẫn, ta nhất định sẽ ....

Nhưng mà hai người này phải xử lý thế nào? Hoàng thượng nheo mắt nhìn người nam tử, lại trừng mắt nhìn nữ tử. Cả hai người này, dường như có có thâm giao với nàng, nếu không sẽ không dễ dàng giao trần châu như vậy. Nhưng hoàng cung là nơi thế nào? Muốn đến thì đến muốn đi thì đi sao?

“Bắt lấy.” Hoàng thượng nhẹ nhàng vung tay, thân nhiên phun ra hai chữ.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Gặp Nạn

♥Edit: Yuri

Thị vệ vay quanh Tổ Yên và Nghịch Phong nghe lệnh, mũi thương sáng lóa tiến đến.

“Đi.” Nghịch Phong quát, kéo tay Tổ Yên, thi triển khinh công phóng lên.

“Cung thù! Giữ mạng họ lại.” Giọng nói lạnh lùng của Hoàng thượng vang lên trong đêm, Tổ Yên nghe mà run rẩy. Giữ lại mạng là có ý gì? Chẳng lẽ vì Lệ phi? Không kịp nghĩ nhiều, tiếng mũi tên phóng đi đã sát đến người.

A! Tổ Yên thối má. Nhiều cung thủ cùng bắn như vậy, ta có bị biến thành nhím không? Tuy tên cầu hoàng đế kia nói giữ lại mạng, nhưng nhiều người cùng bắn đến vậy, nói thế nào cũng đổ nhiều máu cho coi. Tên cầu hoàng đế chết tiệt này, có đầu óc không vậy hả?

Nghịch Phong nhanh chóng rút kiếm cản lại loạt tên sau lưng. Ôm Tổ Yên vào lòng ngực, nhẹ nhàng lướt trên những nhánh cây lao đi. Cầu hoàng đế nhìn thấy Nghịch Phong dễ dàng loại bỏ lần tên, nghiêm mặt lại.

“Một đám phế vật.” Cầu hoàng đế giận dữ giật lấy cung tiễn của tên cung thủ gần đó, giương cung, nhắm ngay vai Tổ Yên. Tiểu nha đầu, giáo huấn người một chút cũng tốt. Đường đường chốn Hoàng cung, các người nói đến là đến, nói đi là đi sao? Đột nhập hoàng cung trộm đồ như lấy đồ trong túi, mũi ta phải để đâu? (Yu: trên đầu huynh í, hời hợt)

Mũi tên cầu hoàng đế phóng ra, Nghịch Phong nghe tiếng vút xé gió sau lưng, chột kinh hoàng. Trong hoàng cung lại có người công lực thâm hậu vậy sao? Nghịch Phong xoay người định cản mũi tên, nhưng lần tên đầy đặc phía sau vẫn tiếp tục bắn tới. Nghịch Phong tro mắt nhìn mũi tên nhọn dừng mảnh kia ngay càng đến gần.

Đột nhiên, một bóng đen phóng đến cạnh Nghịch Phong, hươu kiếm cản đi mũi tên nhọn. Nhẹ nhàng kéo hai người lui ra sau, nhỏ giọng nói: “Đi!”

Nghịch Phong không hề do dự, ôm Tổ Yên lao nhanh đi. Hoàng thượng nhìn bóng ba người dần dần thoát khỏi tầm mắt, mặt nóng bừng bừng.

“Luu Văn đâu? Còn đệ nhất cao thủ hoàng thành đâu?” Hoàng thượng giận dữ, tìm kiếm bóng dáng ba người trong đám đông dò tìm. Nhưng thế nào cũng không thấy.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Luu thống lĩnh, hần ~ hần bị trói ở bên kia.” Một tên thị vệ nom nớp lo sợ nhỏ giọng tâu.

“Cái gì?!” Hoàng Thượng nổi giận, mặt muốn đóng băng. Thật ra là ai? Đột nhiên, Hoàng thượng ngẩn đầu, tiến nhanh về ngự thư phòng.

Quả nhiên, chiếc rương nhỏ sau giá sách trống rỗng, viên trân châu vừa đoạt về đã không còn!

‘Phanh’ một tiếng, Hoàng thượng phần nộ ném mạnh chiếc rương nhỏ xuống đất. Là ai? Ai có thể đánh ngất Luu Văn, cướp trân châu? Rõ ràng là không phải nha đầu kia. Nhưng vậy thì là ai? Người có thể biết được ta cất trân châu ở đây ắt là phải quen thuộc bố cục trong này.

“Truyền lệnh, phong tỏa cửa thành.” Tiếng ra lệnh giận dữ của Hoàng thượng vang lên từ trong thư phòng.

Ba người nhóm Nghịch Phong đã bay thật xa. Cuối cùng cũng đến nóc nhà của nhà trọ. Nghịch Phong thở dài, buông Tổ Yên ra: “Tổ Yên, tốt rồi, an toàn rồi.”

Tổ Yên không trả lời, cơ thể mềm đi trượt xuống. Hắc y nam tử cạnh bên nhanh tay đỡ lấy Tổ Yên. Lúc này cả hai mới phát hiện Tổ Yên đã hôn mê từ lúc nào, trên vai áo đã bị máu thấm ướt đầm. Nghịch Phong kinh hãi, vì lúc này, hần mới nhìn thấy mũi tên đã ghim sâu một nửa vào vai nàng. Mũi tên đầu tiên bị hắc y nam tử chém đứt, mũi tên cuối cùng lại bắn trúng Tổ Yên.

“Mau cầm máu cho nàng.” Hắc y nam tử nhỏ giọng nói. Chết tiệt, dám bắn trúng Tổ Yên, vài năm không gặp không ngờ võ nghệ hần lại tiến bộ như vậy. Ghi lại đó, sau này từ từ tính toán với người.

Nghịch Phong nhận ra mình đang bối rối, nhìn thấy màu đỏ ghê người trên xiêm y Tổ Yên khiến hần quên hẳn việc cầm máu cho nàng. Hắc y nam tử đã ôm Tổ Yên vào phòng theo lối cửa sổ.

Nhìn hắc y nam tử cẩn thận đặt Tổ Yên lên giường, lòng Nghịch Phong chột cảm thấy khó chịu. Người này là ai? Trong thời khắc quan trọng đã cứu ta và Tổ Yên, xem ra là quen biết với Tổ Yên. Nghịch Phong châm nén, sau đó lấy bình dược trong người ra đưa cho hắc y nhân.

Hắc y nhân nhẹ tay xé vai áo Tổ Yên ra, từ tốn rắc dược. Nhìn thấy máu nhanh chóng ngừng chảy ra ngoài mới dám thở một hơi dài.

Nghịch Phong thâm đánh giá hắc y nam tử. Mặc y phục dạ hành, mặt lại đeo mặt nạ màu bạc.

“Người là ai?” Nghịch Phong lạnh lùng hỏi.

“Không phải địch nhân của các người.” Hắc y nam tử trả lời ngắn gọn.

Vô nghĩa, Nghịch Phong nhếch miệng.

“Tốt lắm, miệng vết thương không sâu, không tổn hại đến xương cốt, nhưng mũi tên này phải nhanh chóng được rút ra.” Hắc y nam tử nghiêm mặt nói.

Nghịch Phong cũng hiểu, giờ là mùa hè, nếu để lâu miệng vết thương sẽ sinh mủ, phải mau chóng xử lý.

“Ư~~~~” Tô Yên rên nhẹ. Đau quá, vai đau quá. Sao thế này, cứ như bị hỏa thiêu vậy. Dường như ta bị trúng tên. Lại là tên đầu gỗ Nghịch Phong cứu ta sao? Vừa rồi dường như nghe thấy giọng nói quen thuộc, dường như là giọng biến thái vương. Là ta nghe lầm sao? Nhất định là nghe lầm rồi, biến thái vương sao lại xuất hiện ở đây? Mà dường như còn có một hắc y nhân xuất hiện nữa. Hắc y nhân đó là ai? Con đầu bông rất từ từ bao phủ ý thức Tô Yên.

Nghịch Phong nhìn nhân nhĩ nhăn nhó trên giường, sắc mặt tái nhợt, không còn tia huyết sắc, tim cứ như bị ai đâm mạnh vào. Nghịch Phong đưa tay lên ngực, cảm giác này, là đau lòng sao? (Yu: trính soát bác ạ) Ta không thể bảo vệ tốt cho nàng! Ta đã không !!!

Hắc y nam tử nhẹ nhàng vỗ về gương mặt nhăn nhó vì đau của Tô Yên. Đứa ngốc này, vì thiếu niên mất tim kia mà dám mạo hiểm vậy sao? Hắc trên châu trong tay Vũ quý nhân cần bản không phải ngàn năm, chỉ trăm năm mà thôi. Nghĩ vậy, hắc y nam tử đưa tay sờ vào viên trân châu trong ngực. May là ta biết tên tiểu tử kia đặt nó sau giả sách.

Thật lâu sau, cả hai người trong phòng đều không nói gì.

“Có lẽ binh lính đang dò tìm chúng ta khắp nơi. Việc quan trọng nhất bây giờ là xử lý miệng vết thương cho Tô Yên.” Hắc y nam tử đánh vỡ bầu không khí trầm tĩnh.

“Ừm.” Nghịch Phong sùng sốt, hần gọi nàng là Tô Yên, hần là thế nào với Tô Yên? “Cần có nước ấm để rửa sạch miệng vết thương. Đã trễ thế này người ở nhà trọ sẽ hoài nghi, ta tự chuẩn bị vậy.” Dứt lời, Nghịch Phong xoay người bước ra cửa.

Trong phòng, chỉ còn lại hắc y nam tử và Tô Yên.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Hắc Y Nhân = Biến Thái Vương?

♥Edit: Yuri

Nghịch Phong xoay người ra cửa, hắc y nam tử si ngốc nhìn người đang nằm yên bất động. Đôi chân mày chau lại của Tô Yên thật khiến người khác phải đau lòng. Đứa ngốc này, tiểu tử mất tim kia đối với nàng quan trọng vậy sao, có thể khiến nàng cam tâm lao vào chỗ nguy hiểm vậy sao? Nếu đổi lại là ta, nàng có như vậy không?

Hắc y nam tử nhẹ nhàng ngồi bên cạnh giường, chậm rãi tháo mặt nạ bạc xuống, hé ra gương mặt tuyệt mỹ. Chỉ là trên gương mặt tuyệt mỹ ấy đều hiện lên nét đau lòng. Tô Yên của ta, nàng thật sự không nhớ gì cả sao? Không nhớ cả ta sao? Dù có thể cũng không sao, ta sẽ luôn luôn ở cạnh nàng, để nàng không thể rời khỏi ta. Nhớ không được cũng không vấn đề gì, ta sẽ khiến nàng lại đồng ý làm vương phi của ta, vương phi duy nhất của ta.

Tuyệt mỹ nam tử nhẹ nhàng hôn lên trán Tô Yên.

Nghe thấy tiếng chân ngoài hành lang, tuyệt mỹ nam tử lại đeo mặt nạ lên.

“Tẩy sạch miệng vết thương đã.” Nghịch Phong bung chấu nước ấm vào. Hắc y nam tử khẽ thở dài, giờ này khó mà tìm được đại phu.

“Ngươi biết y thuật?” Giọng nói không mấy tin tưởng của hắc y nam tử khiến Nghịch Phong cảm thấy không thoải mái.

“Vết thương loại này, trước kia đã từng xử lý qua.” Nghịch Phong lạnh lùng trả lời, “Nên xưng hô với ngươi thế nào đây?” Tuy rằng khó chịu với cách nói chuyện của hắc y nam tử, nhưng nghĩ lại dù sao hần cũng vừa mới giúp mình thoát khỏi hoàng cung, Nghịch Phong không nhận ra giọng mình có chút mềm đi.

“Gọi ta là Sở Thiên.” Hắc y nam tử trả lời, liền nhận lấy chậu nước ấm trong tay Nghịch Phong, nhìn Tô Yên tiếp tục nói, “Mau chữa cho nàng đi.”

Thật lâu sau, đến khi chậu nước ấm chuyển thành màu hồng mới ngừng lại, gật đầu nói: “Được của ngươi rất hiệu nghiệm.” Nghịch Phong hừ lạnh, đương nhiên, đây là của sư phụ cho ta.

“Đã nghĩ ra biện pháp rời khỏi thành, ngày mai lập tức khởi hành.” Sở Thiên nghiêm túc nói: “Theo tính cách của Hoàng thượng sẽ không dễ dàng từ bỏ vậy đâu.”

Nghi vấn trong lòng Nghịch Phong càng lớn, nghe giọng nói của nam tử kia, dường như có quen biết với đương kim Hoàng thượng. Nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ gật đầu đồng ý.

“Ngày mai ta lại đến tìm các người.” Dứt lời, Sở Thiên xoay người nhảy khỏi cửa sổ.

Nghịch Phong cả đêm thức canh bên giường, nhìn thấy Tổ Yên đã thở đều, chân mày mới dần giãn ra. Cuối cùng, Nghịch Phong cũng buông tảng đá trong lòng xuống.

Sáng hôm sau, Sở Thiên đột nhiên xuất hiện trong phòng Nghịch Phong đi qua đi lại. Công lực người này so ra không kém ta. Sở Thiên vẫn đeo mặt nạ bạc, chỉ đôi y phục trắng.

“Giấy xuất quan đã có, mau chóng khởi hành thôi, cửa thành đã bị phong tỏa rồi. Đợi đến tối phải vượt tường thành mà đi.” Ánh mắt Sở Thiên trước sau vẫn không rời khỏi người đang nằm trên giường, “Nàng thế nào rồi?”

“Đã tốt hơn nhiều, chắc là cũng sắp tỉnh.” Nghịch Phong xoay người nhìn về mặt điểm tĩnh của Tổ Yên.

“Vậy là tốt rồi, người giữ vật này đi, tối nay cứ theo thành Đông mà đi. Ra khỏi thành sẽ có người tiếp ứng.” Sở Thiên lấy giấy thông hành đưa cho Nghịch Phong.

“Vậy còn người?” Nghịch Phong nhận lấy, hỏi.

“Ta còn có chuyện cần xử lý, sau này sẽ lại tìm các người.” Sở Thiên tiếp lúc đưa tay vào áo, “Viên hắc trên châu mà Tổ Yên lấy chỉ có trăm năm, ta đã lấy viên ngàn năm về đây. Người giữ lấy đi.”

Nghịch Phong cầm lấy, lòng vô cùng kinh ngạc. Nam tử này thật ra là người thế nào?

“Sau này ta sẽ lại tìm các người, ta đi trước, cáo từ.” Dứt lời, không đợi Nghịch Phong trả lời đã xoay người rời đi. Tên xu tiểu tử kia, dám bắt Tổ Yên, món nợ này chưa tính xong thì sao có thể đi.

Thật lâu sau, Tổ Yên từ từ hồi tỉnh. Vừa mở mắt đã nhìn thấy đôi mắt đầy tơ máu của Nghịch Phong đang nhìn chăm chăm vào mình.

“Mắt ngươi bị ai đánh à?” Câu nói đầu tiên của Tổ Yên sau khi tỉnh lại thật khiến Nghịch Phong đau lòng.

Môi Nghịch Phong run run, không nói được lời nào.

“A ... “ Tổ Yên ngẫm lại, nhận ra lý do mới cẩn thận nói, “Ngươi thức cả đêm qua?”

Nghịch Phong đáp lại bằng một câu hỏi: “Vai ngươi còn đau không?”

Nghe vậy, Tổ Yên mới nhớ đến chuyện vai mình đang bị thương. Nhẹ cử động, cảm thấy không đau mới nói: “Không đau. Miệng vết thương khép rồi, ngươi bôi được à? Dược này tốt nha”

“Sư phụ đưa.”

“A, hèn gì, ra là đồ mỹ nữ sư phụ cho. Tình hình thế nào rồi?” Tổ Yên nhìn lại mình, trên dưới vẫn là y phục dạ hành. Tên đầu gối này lại thức trắng cả đêm sao? Hắn, thật sự lo lắng cho ta sao?

“Giờ chỗ nào cũng đang điều tra chúng ta. Tối nay chúng ta phải vượt tường thành, sau đó ra biên quan, xuất quan. Giấy thông hành đã có rồi.” Nghịch Phong đáp, bước ra cửa, “Thay y phục đi, ta đi chuẩn bị thức ăn, tối nay xuất phát.”

“Khoan khoan!” Tổ Yên chợt nhớ đến một chuyện, “Chúng ta sao thoát được thế?” Đường như hôm qua có một người xuất hiện.

“Ừ, đúng vậy, có người giúp chúng ta đúng lúc nên mới thuận lợi trốn thoát. Giờ người ấy đã có việc phải làm nên đi rồi.” Nghịch Phong rầu rĩ trả lời, lấy trần châu trong người ra, “Đây là của người đó đưa, nói rằng viên mà ngươi trộm chỉ là hắc trần châu trăm năm.”

Tổ Yên ngạc nhiên, đưa tay đón lấy trần châu từ Nghịch Phong: “Người đó có nói mình là ai không?” Tổ Yên nhớ trong lúc nàng hôn mê, bên tai dường như nghe thấy giọng của biến thái vương, chẳng lẽ là sự thật?

“Hắn nói hắn gọi là Sở Thiên Hành. Người thay y phục đi.” Nghịch Phong bỏ lại một câu liền xoay người đi ra cửa.

“Sở Thiên Hành?” Chân mày Tổ Yên chau lại thành hình chữ 八, Nghĩ nát óc cũng không nhớ ra mình quen người tên Sở Thiên lúc nào.

Quên đi, không thèm nghĩ nữa. Tổ Yên lắc đầu, đem chuyện đó đá ra khỏi đầu. Khẽ lắc vai, ừm, dường như cũng không nghiêm trọng gì.

Đêm, cứ thế mà đến.

Dưới chân bức tường thành phía Đông chợt xuất hiện hai thân ảnh. Nhìn thấy tường thành không mấy cao, mặt Tổ Yên cười tươi như hoa. Thế giới này không có chiến tranh thật là tốt, tường thành nào cũng chỉ cao như vậy. Sở vào hai viên trần châu trong lòng, cười thầm. Một viên cứu sư đệ, còn một viên để hiếu kính mỹ nữ sư phụ cũng không tệ, không thể cầm hay bán được.

“Đi.” Nghịch Phong vừa hô khẽ, Tổ Yên đã bị hất ôm bay lên. Quả nhiên, vừa ra khỏi thành đã có xe ngựa chờ sẵn. Lên xe ngựa, cả hai vội vàng rời đi.

Tổ Yên ngồi trong xe ăn điểm tâm, lòng lại mơ mơ hồ hồ. Ai đã chuẩn bị xe ngựa này? Chẳng lẽ lại là tên Sơ Thiên Hành kia? Thật ra hẳn là ai? Chờ an toàn rời khỏi đây rồi hỏi Nghịch Phong hẳn trông như thế nào. Giờ thì ta mù tịt.

Nhưng khi cả hai đến biên quan, Sơ Thiên Hành cũng không thấy xuất hiện. Thương thế của Tổ Yên cũng đã khá hẳn lên.

“Tuyết son mà mỹ nữ sư phụ nói là ở đâu?” Tổ Yên nhìn sa mạc mịt mù.

“Ồ tận cùng phía Tây sa mạc.” Nghịch Phong chỉ về hướng Tây nói, “Cứ theo hướng Tây mà đi thì đến Tuyết son.”

Tổ Yên nhìn sa mạc mênh mông, thờ dài. Cái nơi quái quỷ, nóng muốn chết.

Thời tiết tốt nên Tổ Yên có thể nhìn sao mà xác định phương hướng. Đi được mấy ngày, cuối cùng cũng thấy ngọn núi hùng vĩ ở phía chân trời. Quanh ngọn núi phủ toàn màu trắng, Tổ Yên vừa nhìn đã biết, Tuyết son.

Dưới chân núi Tuyết là một thôn trang nhỏ, người trong thôn đều dựa vào nghề săn thú mà sống. Trong thôn đột nhiên xuất hiện hai người lạ mặt, nên ai nấy đều cảm thấy kì lạ. Tổ Yên và Nghịch Phong tìm chỗ ngủ trọ rồi hỏi thăm thôn trưởng về Tuyết son linh hồ.

Thôn trưởng là một ông lão hòa nhã, thân thiện, vừa nghe qua ý định của cả hai, liền lắc đầu thờ dài: “Ta khuyên hai vị hãy quay về đi, chưa từng có ai có thể bắt được Tuyết son linh hồ. Ngay cả thợ săn tài giỏi nhất thôn cũng không thể chạm vào một sợi lông của nó. Huống chi, thời tiết trên núi thường xuyên biến đổi, người không quen thuộc địa hình mà lên đó sẽ rất nguy hiểm.”

“Đa tạ thôn trưởng, nhưng dù thế nào ta cũng phải đi thử.” Tổ Yên mỉm cười, từ chối lời đề nghị của ông, “Bởi vì Tuyết son linh hồ thật sự rất quan trọng đối với ta.”

Thôn trưởng kinh ngạc, lập tức hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ còn quan trọng hơn tính mạng cô nương sao?” (Yu: lão hỏi 1 câu quá chuẩn Vậy mà có người vì vài chục triệu mà giết 1 mạng ng.)

Ông lão vừa nói xong, Nghịch Phong yên lặng này giờ cũng không nén được tò mò xoay sang nhìn Tổ Yên chờ câu trả lời.

Tổ Yên chớp mắt, sau đó gật đầu, nói: “Lão nhân gia, người nói rất đúng, chuyện này thật sự rất quan trọng, quan trọng hơn cả tính mạng của ta. Cho nên, ta không thể không đi.”

Nghịch Phong sùng sốt, thôn trưởng cũng sùng sốt, đỡ đỡ cả nửa ngày mới gật đầu nói: “Nếu đã như vậy, ta cũng không cản cô nương. Nếu cần vật dụng gì để lên núi, cô nương cứ nói, không cần khách khí.”

Tổ Yên cười: “Đa tạ người, lão nhân gia. Cần gì ta sẽ nói với người.”

Nhìn thấy thôn trưởng rời khỏi phòng, Tổ Yên mới đặt mông ngồi xuống, nghĩ xem sẽ cần vật gì để lên núi. Ừm, trên đó rất lạnh, cần chuẩn bị y phục, thêm cả giày rom nữa.

“Ê, đầu gối, đang nghĩ gì mà nhập tâm vậy?” Tổ Yên huych tay vào Nghịch Phong.

“Hắn thật sự còn quan trọng hơn tính mạng của người sao?” Một lúc sau, Nghịch Phong mới buồn bã buông ra một câu.

“Ừ.” Tổ Yên gật đầu dứt khoát, “Đối với ta, sư đệ rất quan trọng, cho nên, ta nhất định phải đem hai thứ này về để cứu hắn.”

Nghịch Phong ngẩng lên nhìn về mặt kiên định của Tổ Yên, lòng nao nao. Nghịch Phong sờ lên ngực, tìm đường như muốn vỡ ra. (Yu: oa oa, tìm mình nứt theo) Nghịch Phong trầm mặc, xoay người nhìn khung cảnh đẹp như tranh ngoài cửa sổ. Trong mắt dường như hiện lên cảnh Tổ Yên cầm lấy xiên thịt nướng trong tay mình, nhìn thấy dáng điệu cẩn thận của nàng khi nướng thịt, lại nhớ dáng điệu lúc nguy nan mà chỉ nói ‘không sao cả’ hay lúc nàng tỉ mỉ băng bó vết thương cho thuộc hạ .... Nhiều, nhiều lắm.

Vì sao khi nghe lời vừa rồi của nàng ta lại đau lòng như vậy? Tìm nàng đã thuộc về người khác từ lâu rồi sao? Chẳng lẽ ta đã .....

Đột nhiên, giọng nói lo lắng của Tổ Yên vang lên sau lưng: “Đầu gối, người sao thế? Có điều, nếu người bị như thế, ta cũng sẽ vì người mà tìm.”

Nghịch Phong mở tròn mắt, vừa rời, vừa rời Tổ Yên đã nói gì?!! Nghịch Phong máy móc xoay người, lại chỉ thấy Tổ Yên mắc nghẹn, chỉ chỉ vào miệng.

“Khụ ~ khụ ~” Tổ Yên cố mở mắt, “Ngh ~ ẹn, nuốt ~ ở ~.” Tổ Yên nói không thành câu, đập tay lên ngực, “Nước ~~~~~ nước đâu?”

Nghịch Phong cảm giác như mồ hôi lạnh khắp sau đầu, đem nước đến cho Tổ Yên. Uống hết một hơi, Tổ Yên mới cười ngây ngô: “Vẫn là đầu gối tốt nhất, luôn xuất hiện đúng lúc ta cần.”

Nhìn kúm đồng tiền của Tổ Yên, Nghịch Phong thất thần.

Hôm sau, sau khi được thôn trưởng dẫn dò, cả hai cùng nhau lên núi. Quả nhiên, y như lời thôn trưởng đã nói, đến giữa sườn núi, nhiệt độ đột nhiên giảm xuống. Cả hai tìm lấy áo bông mặc vào rồi tiếp tục hành trình. Càng lên cao, nhiệt độ càng xuống thấp, Tổ Yên ngẩng đầu nhìn, tuyết trắng phủ

khấp nơi, khí thở ra cũng thành màu trắng.

Đường xuống núi đều bị tuyết phủ không còn thấy dấu, hai người bước thấp bước cao chậm chạp mà đi. Tìm Linh hồ ở đâu đây? Không có lấy một thông tin nào cả, chỉ nghe từ những người thợ săn nói lại, Linh hồ thường xuất hiện lúc hoàng hôn mà thôi. Giữa sườn núi có một hang động, có thể tránh con gió tuyết, chờ đến hoàng hôn thì đi tìm.

Tổ Yên nhìn xung quanh tìm kiếm sơn động mà thợ săn nói thì nghe Nghịch Phong nói: “Ồ bên kia.” Tổ Yên ngẩng đầu nhìn. Cách đó không xa quả nhiên là có một sơn động.

Hai người vào trong sơn động thì phát hiện trong động có sẵn củi gỗ. Có lẽ sơn động này là nơi nghỉ chân của thợ săn trong thôn. Nghịch Phong thuận thực nhóm lửa. Tổ Yên đứng gần đó lấy chân đi đi lên lên nền đất tuyết xem xét sơn động. Sơn động trống trải, không có lấy một nhánh cây.

“Nghịch Phong ~” Tổ Yên nghịch tuyết xong thì thấy Nghịch Phong chuẩn bị nướng thịt vội vàng ngăn lại, “Để ta làm cho, để ngươi nướng chắc chết mất.”

Nghịch Phong nghe lời, đưa thịt cho Tổ Yên. Tổ Yên lấy chủy thủ cắt thịt. Sơn động dần dần ấm lên, xiên thịt nướng cũng trở nên vàng ươm.

“Tổ Yên.” Nghịch Phong đột nhiên cất tiếng hỏi: “Ngươi từ đâu đến?”

Tổ Yên nghiêng đầu nhìn Nghịch Phong: “Sao đột nhiên lại hỏi?”

“Không có gì, chỉ tùy tiện hỏi thôi, không muốn nói cũng không sao.” Nghịch Phong lục tìm gia vị trong túi hành lý.

“Thật ra cũng không có gì là không muốn nói.” Tổ Yên cầm lấy gia vị của Nghịch Phong đưa, rắc vào xiên thịt, “Là không biết phải nói như thế nào.”

“Nghĩa là sao?” Nghịch Phong ngẩn người.

“Ta đến từ một nơi rất xa, một nơi không thể trở về.” Tổ Yên tẩm gia vị xong ngẩng đầu nhìn Nghịch Phong, “Ta nói thế ngươi hiểu được không? Ta không phải người của thế giới này, chắc là ngươi sẽ không tin đâu.”

“Không, ta tin.” Nghịch Phong không chờ Tổ Yên nói xong đã chen vào.

Tổ Yên ngẩn ra, tên đầu gỗ này tin ta thật sao

“Thật ra chuyện này cũng không có gì là khó nói.” Tổ Yên từ từ nhớ lại, có lẽ do đã chôn sâu trong lòng nên muốn nói hết một lần cho xong.

“Trước kia ta cũng từng kể sơ cho sư đệ nghe. Ta bị phụ thân xem như lễ vật dâng cho Vương gia. Sau đó Vương gia và người trong phủ của hắn đều ức hiếp ta nên ta bỏ trốn. Tiếp đó lại bị người ta đuổi giết, rơi xuống vực thì được sư phụ cứu. Sau đó nhặt được sư đệ mà sư đệ lại bị trúng độc cần si tình cô làm được. Mọi chuyện sau đó thì ngươi đều biết rồi.” Tổ Yên nói ra nhẹ nhàng, sau đó cầm lấy dao nhỏ tiếp tục cắt thịt nướng tẩm gia vị. Tổ Yên lẩm nhẩm, chuyện biến thái vương thích mình không cần nói ha.

Nghịch Phong nhìn dáng điệu bất cần của Tổ Yên, lòng đau xót. Nàng thật sự không quan tâm sao? Từ lúc biết nàng đến nay, nàng luôn luôn kiên cường, còn trước kia thì sao, nàng trước kia thì như thế nào?

“Được rồi, ăn đi nè. Mà ngươi thì sao? Cả ngày đeo mặt nạ không thấy phiền sao, không sợ mặt bị cháy xệ ra à?” Tổ Yên cắn một miếng thịt thật to, tò mò hỏi.

“Ta đã đáp ứng với sư phụ nên chưa đến lúc sẽ không tháo mặt nạ xuống. Trước kia ta được sư phụ dạy võ, sau đó theo người học võ. Sau này lại lập ra giáo phái lại bị người ta gọi là ma giáo. Chuyện sau đó ngươi cũng biết rồi.” Nghịch Phong nói ngắn gọn.

“Làm giáo chủ có dễ không?” Tổ Yên tràn ngập nghi vấn.

“Ừ, cũng dễ làm” Nghịch Phong cũng bắt đầu ăn.

“Dễ thế nào?” Tổ Yên bắt đầu thấy hứng thú.

“Vật tay, ai thua làm giáo chủ.” Nghịch Phong nói một câu muốn long trời lở đất.

Xiên thịt nướng trong tay Tổ Yên thiếu chút nữa bay lên mặt Nghịch Phong: “Vật tay!!! Đùa à?!” Tổ Yên tăng thêm lực hét khiến Nghịch Phong choáng váng cả đầu.

“Ừ, vật tay.” Nghịch Phong khẳng định lại câu trả lời. Tổ Yên ngẩng ra như phỗng, so quyền để chọn giáo chủ một phái.

Nghịch Phong vừa ăn vừa nhớ lại cảnh vật tay chọn giáo chủ trước đây. Bản thân cũng không muốn làm giáo chủ, kết quả bị mấy tên hộ pháp nói, vật tay quyết định, thua phải làm giáo chủ. Hay một nỗi là đọ với ai cũng thua, không còn cách nào khác đành nhận củ khoai nóng này. Chỉ là, đến giờ vẫn thấy kì quái, vì sao mấy người trưởng lão kia lại mạnh như vậy.

Tổ Yên tự trấn an mình, xem ra khả năng kháng cự đã kích của mình còn yếu lắm. Tu luyện chưa thành, phải tiếp tục rèn luyện.

Đột nhiên, một tiếng ‘Chi’ truyền đến, tuy rất nhẹ nhưng Nghịch Phong và Tô Yên đều nghe thấy. Nghịch Phong đưa tay lên môi ra hiệu đừng phát ra tiếng động, cả hai từ từ nhìn ra cửa sơn động. Ngoài cửa động xuất hiện một đôi tai run run. Kỳ lạ là nó chỉ có một màu trắng, không pha lẫn tí màu nào khác.

Tô Yên mừng như điên, chẳng lẽ là Linh hồ?! Nghịch Phong nhú mày nhìn dò xét sau đó gật đầu, ý bảo ngoài cửa sơn động chính là Linh hồ. Tô Yên nhìn xiên thịt nướng trong tay, tiểu tử kia vị xiên thịt này mà bị hấp dẫn sao?

Nghịch Phong nhẹ nhàng nhóm dậy, không ngờ, vừa đứng dậy, tiểu hồ ly ngoài động khẩu đã chuyển hướng chạy ra ngoài.

“Á!” Tô Yên thất vọng than, đuổi theo. Nghịch Phong cũng đuổi sát theo sau. Cả hai chạy tới thì chỉ nhìn thấy một chiếc đuôi trắng muốt rồi biến mất.

“Là Tuyết sơn linh hồ phải không?” Tô Yên kích động kêu to.

“Ừ, là nó.” Nghịch Phong trả lời xong thì chau mày. Hồ ly thông minh thật, không thể lại gần thì sao có thể bắt được đây? Thật khiến người ta đau đầu mà.

Tô Yên không tin vào mắt mình, kích động nói: “Linh hồ kia, nhìn thấy linh hồ rồi. Tốt quá.”

“Đã tìm thấy Linh hồ, vấn đề bây giờ là làm cách nào để bắt nó.” Nghịch Phong nói như hất cả gạo nước lạnh.

Tô Yên đang kích động liền xiu xuống. Đúng vậy, thấy thì thấy rồi, vấn đề là làm sao bắt được đây.

“Hồ ly này bị thịt nướng của chúng ta thu hút, chẳng lẽ nó là hồ ly tham ăn?” Tô Yên nhìn vào măn tuyết phủ, đâm chiêu nói: “Chẳng lẽ trước kia thợ săn không bắt được hồ ly là do không dùng thuật dụ hoặc sao?”

Nghịch Phong nhìn thấy Tô Yên nghiêm trang, chợt phì cười: “Thuật dụ hoặc?”

“Ừ, có câu tục ngữ đó, ‘dụ dỗ hơn cưỡng bức’, ta đoán thợ săn chưa dùng qua chiêu này.” Tô Yên gật gù, nói trịnh trọng.

Nghịch Phong chợt hiểu, có lẽ Tô Yên nói đúng, thợ săn trong thôn có lẽ chưa dùng qua chiêu này, chắc là chỉ dùng tên bắn, thả chó săn đuổi, bố trí bẫy mà thôi.

“Vậy là tốt rồi!” Tô Yên hớn hơ, “Tuy nói là Linh hồ, nhưng dù sao vẫn là động vật, không phải con người, không thể trí tuệ như người được. Chúng ta sẽ dụ nó. Chờ tám mê được vào thịt nướng, xem nó thế nào.” Nói xong liền bắt tay vào làm, Tô Yên quay lại sơn động tiếp tục lấy thịt ra nướng.

Nghịch Phong nhìn Tô Yên cẩn thận tẩm thuốc mê vào thịt, khe chau mày, có thành công không? Tô Yên cố sức quạt cho mùi thịt nướng bay khỏi sơn động. Miệng lầm bầm: “Bay đi bay đi ~~~ hồ ly đến đi đến đi.” Nghịch Phong trông thấy muốn cười mà không dám, tính cách trẻ con của Tô Yên thật sự rất đáng yêu.

Tô Yên căng mắt nhìn ra cửa sơn động, sợ gây tiếng động làm mất dấu hồ ly. Trời không phụ lòng người, cửa động xuất hiện thấp thoáng một đôi tai to. Tô Yên không dám thở mạnh, khấn trương nhìn. Nghịch Phong thấy thế, huých nhẹ người Tô Yên, ý bảo nằng tự nhiên lại. Tô Yên ngồi thẳng, mắt nhìn lại xiên thịt nướng, không nhúc nhích.

Cả hai đều nhận thấy một động tĩnh nhỏ ngoài cửa động, tìm muốn nghen nơi cổ. Tô Yên liếc mắt nhìn ra cửa động, cuối cùng cũng thấy được bộ dáng Linh hồ. Quả là một tiểu tinh linh nha, toàn thân trắng như tuyết, không pha chút tạp sắc nào. Đôi mắt đen cẩn thận quan sát, sau đó xù lông sau đuôi, lắc lắc đầu, thật khiến người ta muốn ôm vào lòng. Chân trước chậm rãi bước vào, nhìn thấy hai người trong động không có phản ứng, lại bước thêm vài bước.

Tô Yên nâng tay đưa xiên thịt đưa qua lại dọa tiểu hồ ly chạy ra cửa động. Tô Yên đưa tay lên miệng ý bảo Nghịch Phong im lặng, tiếp tục chờ. Quả nhiên, sau một lúc, thân ảnh tiểu hồ ly lại xuất hiện ngoài cửa động. Tiểu hồ ly cẩn thận nhìn hai người thật lâu, không phát hiện điều gì dị thường mới chậm rãi đến gần xiên thịt nướng. Lòng Tô Yên khấn trương như lửa đốt, thầm niệm: “Tiểu hồ ly, ăn nhanh đi, ăn nhanh đi.

Tiểu hồ ly cúi đầu ngửi xiên thịt nướng, dùng móng vuốt cào cào, kêu một tiếng liền xoay người chạy đi. Tô Yên há hốc miệng, tiểu hồ ly không động vào thịt nướng, chẳng lẽ nó đoán được có vấn đề? Thần kỳ, thần kỳ quá.

Nghịch Phong bước đến cầm xiên thịt lên, nhìn dáng điệu há hốc miệng của Tô Yên, gật đầu nói: “E là Linh hồ đoán được mùi thịt nướng khác với lúc đầu. Tiểu yêu tinh này thật có linh tính. Xem ra không dễ bắt như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Dung Mạo Của Nghịch Phong

♥Edit: Yuri

Nghịch Phong nhìn thấy Tổ Yên gục đầu ủ rũ thì lòng cũng rối bời, an ủi nói: “Cũng không phải không có cách nào khác, giờ chúng ta đã biết linh hồ thích thức ăn của chúng ta, chúng ta có thể từ điểm này mà ra tay.”

Tổ Yên vừa nghe xong lại lấy lại tinh thần: “Đúng ha, bắt thẳng còn hơn đi dụ tiểu hồ ly giả hoạt này, hừ hừ ~”

“Bất thế nào đây?” Nghịch Phong khó hiểu.

“Xem ta, hừ!” Tổ Yên hừ mũi, “Đi, xuống núi trước đã, tìm vài thứ, làm vài món ngon cho người nhìn đã mắt!”

Nghịch Phong ngăn ra, Tổ Yên có thể nấu ăn ngon à? Đúng là chưa từng thấy Tổ Yên nấu ăn, tay nghề thế nào ta thật là cũng không biết.

Tổ Yên lôi Nghịch Phong xuống núi, đến thẳng nhà thôn trưởng. Mua hết tất cả đồ làm thức ăn xong liền lên núi. Thôn trưởng mỉm cười ngăn lại: “Cô nương, trời cũng đã tối, đợi mai hãy đi. Linh hồ xuất hiện lúc hoàng hôn, giờ đã quá hai canh giờ.” Tổ Yên nghe xong mới nhận ra trời quả thật đã tối. Ngượng ngùng cười, gật đầu với trưởng thôn nói: “Lão nhân gia nói phải, ta nóng vội quá.”

Thôn trưởng cười thân thiện: “Không cần vội, ngày mai đi cũng không muộn. Tối nay, lão thái bà nhà ta sẽ làm vài món thôn quê cho hai người nếm thử.” Tổ Yên thấy thiện tình của thôn trưởng như thế nên cũng vui vẻ đồng ý.

“Làm phiền người rồi, lão nhân gia.” Tổ Yên cười tươi.

“Nói gì thế, hai người từ xa đến, tất nhiên là khách rồi. Ta lấy rượu lâu năm ra, tối nay uống vài chén với tướng công người.” Thôn trưởng nói xong, liền bỏ đi, không nghe thấy giọng nói ngượng ngùng của Tổ Yên: “Hắn không phải tướng công của ta.” Nghịch Phong ngăn đầu nhìn núi tuyết, không nói gì, mắt thoáng buồn.

Đêm, trong căn phòng nhỏ ấm áp, thôn trưởng và thê tử cùng Nghịch Phong và Tổ Yên ngồi cùng một bàn. Nói thế nào cũng không cho Tổ Yên giúp một tay. Chốc lát, trên bàn đã đầy các món ăn. Bốn người vây quanh bàn. Tổ Yên nhìn trưởng thôn lấy ra một bình rượu, bên trong chứa toàn dược liệu quý. Nghĩ lại cũng đúng, dược liệu trên núi tuyết lúc nào chẳng có nhiều.

Nghịch Phong và trưởng thôn cũng ngà ngà, Tổ Yên cũng nhấp một ngụm. Uống vào lưỡi cay muốn chết, lấy tay chà chà đầu lưỡi khiến mọi người trông thấy đều buồn cười. Uống đến lúc trưởng thôn say đến gục xuống, lão bà bà mới giật dừ diu trưởng thôn đi nằm, Tổ Yên cũng thoáng thấy ánh mắt quan tâm của lão bà bà với lão nhân gia.

Tổ Yên kéo Nghịch Phong nhẹ nhàng rời khỏi phòng, đi đến tiểu viện.

“Nghịch Phong, người nói xem sống luôn ở đây có phải rất tốt không?” Tổ Yên cảm thán khi ngồi lên chiếc ghế trong sân, nhìn mảnh sân đầy hoa cỏ.

“Ừm, sống đến già, không tranh giành thế sự, ngày ngày săn thú, hái quả.” Nghịch Phong mỉm cười nhìn Tổ Yên, nén lại câu nói trong lòng. Nếu cùng nàng sống cuộc sống như vậy, cũng không uống kiếp này.

Tổ Yên không nói nữa, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, không khí nơi này cũng thật trong lành. Bầu trời đêm đầy sao, hít một hơi thật sâu, Tổ Yên nở nụ cười. Thật ra thế giới không phải luôn tốt đẹp sao, chủ yếu là do mình lấy tâm trạng gì đối mặt với cuộc sống thôi. Nếu trước kia ta cứ chìm đắm trong đau thương, sợ là giờ vẫn chưa thoát khỏi vương phủ. Sẽ không gặp được thần tiên sư phụ, cũng không gặp được sư đệ mất tìm lại không thể quen biết tên đầu gối này. Đầu gối vẫn như tượng, im lặng ngồi cạnh Tổ Yên. Người cùng ta vượt qua sa mạc, đột nhập hoàng cung trộm trân châu, giúp mình tìm Tuyết sơn linh hồ ~~~~~

“Nghịch Phong.” Tổ Yên xoay sang nhìn Nghịch Phong, cười tươi như hoa, nói: “Đa tạ.”

Nghịch Phong kinh ngạc, sao Tổ Yên lại nói lời này với mình, chưa kịp hỏi thì Tổ Yên đã đứng lên bước vào phòng, Nghịch Phong thấy thế cũng theo sau.

Tổ Yên vào phòng mới phát hiện một vấn đề vô cùng to lớn. Vì trong phòng, chăn mền cũng như giường chỉ có duy nhất một cái. Phòng thôn trưởng đã không còn ánh đèn, hai người họ cũng đã đi ngủ. Tổ Yên nhìn chiếc giường nửa ngày trời cũng không nói gì. Giờ sao đây? Nhìn xung quanh, ghế lại cực ngắn, mà dù có nằm ngủ dưới đất cũng phải có chỗ chôn chân.

Lúc này, Nghịch Phong cũng bước vào phòng, nhìn thấy Tổ Yên đứng bất động, lại nhìn vào phía giường liền hiểu ra. “Ta ngủ bên kia cũng được.” Nghịch Phong đi vào góc phòng, dựng mấy chiếc ghế sát vào nhau.

Tổ Yên ngẩng đầu nhìn trời, sau đó làm bộ mặt khi dễ, nhếch mép cười: “Được rồi, được rồi, đầu gối, qua đây, cho người một nửa giường với chân. Thật là.”

Nghịch Phong xoay người nhìn Tổ Yên, trong mắt có tia phức tạp. Tổ Yên hất mặt nói: “Trời lạnh thế này, người luyện võ thì cũng là người, cũng cần nghỉ ngơi. Ban đêm không nghỉ ngơi cho tốt thì ngày mai người giúp ta thế nào được?” Nói xong tự trèo lên giường trước. Hừ, đầu gối, người cho ta là liệt nữ cổ đại sao? Mà nhìn cái điệu bộ ngốc nghếch của người thì làm được gì ta chứ. (Yu: thử chưa biết, hờ hờ)

Nghịch Phong vẫn đứng im tại chỗ. “À!” Tổ Yên đột nhiên la nhỏ, Nghịch Phong lập tức vọt tới, lo lắng hỏi: “Sao thế, sao thế?” Không ngờ, Tổ Yên đưa bàn tay từ trong chăn ra kéo Nghịch Phong lên giường. (Yu: tỷ à, tỷ ko hổ danh là sắc nữ mờ T^T)

“Ta còn không để ý, ngươi để ý làm gì hả!” Tổ Yên trở mình, nén giọng nói tiếp một câu, “Dù sao ta cũng không còn trong sạch gì.” Đột nhiên, vai nàng lại bị một đôi tay mạnh mẽ kéo lại, xoay người, bắt gặp đôi mắt trong suốt của Nghịch Phong, ánh mắt có chút giận dữ: “Không được nói mình như vậy!” Tổ Yên nhếch môi, “Lời ta nói đều là thật.”

“Không được nói mình như vậy!” Giọng nói Nghịch Phong đột nhiên lớn lên, “Trong lòng ta, nàng chính là người thuần khiết nhất.” (Yu: oa oa, tỏ tênh kìa *bùm bùm*)

Tổ Yên nhìn vào đôi mắt nổi giận của Nghịch Phong, giật mình, chợt nở nụ cười: “Được, sau này không nói nữa, không bao giờ nói nữa.” Lòng cảm thấy rất ấm áp, đầu gối ả, thật sự là ~~~~ mấy cái người trần mắt thịt nên tự nhỏ vào mình đi, ha ha, tên đầu gối ngọc ngách bình thường chỉ im lặng, hôm nay tự nhiên lại nói lời buồn nôn, nói ta là người thuần khiết nhất trong lòng hắn.

Sau khi kéo Nghịch Phong lên giường nằm, hai người lại không thể nào ngủ được.

“Nghịch Phong à ~” Tổ Yên cất tiếng hỏi, “Người từng nói chưa đến thời cơ thì không cho ta thấy mặt, vậy chừng nào thì mới đúng thời điểm? Chẳng lẽ mặt ngươi có sọc, sợ là ta sợ, nên không cho ta thấy?”

Nghịch Phong tức giận nói: “Không phải sợ ngươi sợ, mai rồi nói, giờ ngủ đi.”

“Ồ, thôi được, ngủ thôi.” Tổ Yên xoay người, đưa lưng về phía Nghịch Phong. Một lúc sau, đã nghe thấy hơi thở đều đều của Tổ Yên. Nghịch Phong bỗng thấy đau lòng, mấy ngày nay nàng cũng khổ cực rồi. Một thiếu nữ như nàng vừa phải vượt sa mạc, giờ lại leo núi tuyết. Nhẹ tay kéo chăn cho Tổ Yên, Nghịch Phong cũng chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Sáng hôm sau, Nghịch Phong bị khuôn người mềm mại trong lòng mình làm tỉnh giấc. Mở bừng mắt, nhìn thấy Tổ Yên co người lại, tìm vị trí thoải mái rúc vào người mình. Nghịch Phong khẽ mỉm cười ôn nhu, Tổ Yên thật đáng yêu như chú cún con. Vì thế, Nghịch Phong cũng nhích người, thuận tiện cho Tổ Yên nép vào. (Yu: êu quá cơ, tưởng tượng ko mà nc miếng chảy rờn rờn * _*~)

Tìm được vị trí thoải mái, Tổ Yên mỉm cười tiếp tục ngủ. Nghịch Phong ngắm nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Tổ Yên, đột nhiên rất muốn hôn nàng. Nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc trên mặt Tổ Yên, Nghịch Phong cúi mặt xuống đặt nụ hôn ôn nhu lên mặt nàng. Đón nhận lại là gương mặt bất mãn nhăn nhó của Tổ Yên, nàng cảm giác như có gì đó chạm vào mặt mình, rất nhột. Nhăn nhó xong, Tổ Yên lại tiếp tục rúc vào ngực Nghịch Phong mà ngủ.

“Đúng là con mèo lười.” Nghịch Phong mỉm cười, nhìn ra ngoài cửa sổ, trời cũng đã dần sáng hẳn.

Khi tỉnh dậy, Tổ Yên mới phát hiện mình đang ôm chặt Nghịch Phong, mặt mày chợt đỏ bừng lên. Chết tiệt, ta sao thế này, tự dưng lại ôm Nghịch Phong. Tổ Yên điều chỉnh lại sắc mặt, lay Nghịch Phong dậy.

Rời giường ra khỏi phòng, liền nhìn thấy phu thê trưởng thôn nhìn mình cười ma quái. Tổ Yên chợt nghi hoặc, nhưng lại không hiểu lý do. Dừng qua điểm tâm, cả hai chuẩn bị mọi thứ liền lên núi. Bước ra sân, sau lưng lại nghe hai lão nhân gia kia thì thầm to nhỏ.

“Ha ha, tuổi trẻ thật tốt, đến bây giờ mới chịu dậy.”

“Đúng vậy, khi xưa chúng ta cũng thế ~~~~~”

Tổ Yên vừa nghe, mặt đỏ bừng. Sau khi rời giường nàng mới nhận ra trời cũng không còn sớm. Phu thê trưởng thôn dường như đã hiểu làm nghiêm trọng chuyện gì rồi. Tổ Yên cúi gằm đầu, bước nhanh. Nghịch Phong buồn cười khi nhìn thấy dáng vẻ đó của Tổ Yên, lòng chợt nổi lên cảm giác sung sướng khó hiểu. (Yu: nói anh là tên đầu gối quả là ko sai mà, hừ hừ)

Hai người nhanh chóng đến sơn động. Đợi đến hoàng hôn, Tổ Yên sai Nghịch Phong nhóm lửa. Nghịch Phong ngồi cạnh chăm chú nhìn Tổ Yên chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, đoán chừng không biết trù nghệ của nàng tốt như nàng từng nói không.

Đợi Nghịch Phong ngủ thấy mùi thức ăn bốc lên, lúc này mới hoàn toàn tin rằng một Tổ Yên chỉ biết hi hi ha ha cả ngày cũng là người biết nấu nướng, lại còn nấu rất tốt nữa chứ.

“Ta nếm thử.” Nghịch Phong nhìn vào trong nồi.

Tổ Yên lấy bát múc cho Nghịch Phong, sau đó lấy quạt quạt lấy quạt để. Nghịch Phong vừa ăn vừa căng mắt nhìn, Tổ Yên cũng vừa quạt vừa canh hồ ly.

“Sau này ngày nào cũng nấu cho ta ăn có được không?” Nghịch Phong vừa ăn vừa nói.

“Được.” Tổ Yên không suy nghĩ gì liền đồng ý, mắt vẫn chăm chăm nhìn cửa động. (Yu: tỷ có bít nói 1 chữ này là tỷ đã bán thân không lấy tiền cho ngữ te ko hà tỷ.)

Tiểu hồ ly rốt cục cũng xuất hiện, lỗi tại Tổ Yên cực kỳ thánh. Tiểu hồ ly hít hít mũi, xuất hiện ngoài cửa động.

Cuối cùng cũng đến, tiểu yêu tinh. Tổ Yên nhìn tiểu hồ ly đang cẩn thận đến gần, lòng tự hỏi, tiểu hồ ly này có phải đang tu luyện không, có phải tu luyện thêm thì sẽ thành tinh không?

Tiểu hồ ly từng bước một đến gần, ánh mắt vẫn quan sát động tĩnh của Tổ Yên và Nghịch Phong. Hai người giả vờ như không nhìn đến tiểu hồ ly, người ăn vẫn tiếp tục ăn, người thổi lửa vẫn tiếp tục thổi lửa.

Chỉ còn mười bước nữa, tiểu hồ ly dừng lại, không động đậy nhìn hai người.

“Muốn ăn không? Tiểu hồ ly, lại đây, ta cho mi ăn, ta không phải người xấu đâu nha.” Tổ Yên đưa cái bát qua, cười nịnh nọt.

Khóe miệng Nghịch Phong giật giật, thâm nghĩ trên mặt nàng đã viết sẵn hai chữ người xấu rồi, hồ ly chịu qua mới là lạ. (Yu: sao anh lại nói vậy, hừ, nhưng mà ... chuẩn phết =)))

Quả nhiên, tiểu hồ ly vẫn cứ như cũ, trừng đôi mắt lúng liếng, tò mò nhìn Tổ Yên. Chỉ là, tiểu hồ ly nhận ra trong tay người này có thứ gì đó thật thơm quá đi.

“Hừ, hồ ly đáng chết, ta đã nói ta không phải người xấu mà.” Tổ Yên trợn mắt, nói đạo lý với hồ ly, cũng không quan tâm hồ ly có hiểu hay không. “Ta lại không cần mạng của ngươi, chỉ lấy một tí máu, sau này còn nấu cho ngươi ăn, không phải quá tốt rồi sao?!”

Môi Nghịch Phong càng lúc càng giật mạnh. Hồ ly làm gì hiểu được tiếng người chứ.

Tiểu hồ ly nghiêng đầu, vẫn nhìn Tổ Yên đăm đăm, không thêm động đậy.

“Hồ ly đáng chết kia, cho ngươi ăn ngon còn chưa đủ phải không?” Tổ Yên gãi gãi đầu, “Vậy đi, ta tìm cho ngươi một hồ ly lão bà xinh đẹp, thế nào?”

Nghịch Phong thiếu chút nữa ngã lăn ra đất, chuyện này là thế nào đây?

Tiểu hồ ly vẫn đứng tại chỗ không hề động đậy, miệng phát ra hai tiếng : “xèo xèo.” Tổ Yên kinh hãi: “Mi là cái tên sắc hồ, một còn chưa đủ, lại muốn hai?”

Nghịch Phong chợt thấy đau đầu, Tổ Yên thật nghĩ rằng hồ ly có thể hiểu được lời nàng sao, thật sự có thể mặc cả với nàng sao?

Tổ Yên khẽ giận nói: “Không ngờ hồ ly như mi lại háo sắc như vậy, hai thì hai, ngươi có đi theo ta hay không? Thế giới dưới kia thật náo nhiệt nha!”

Nghịch Phong từ từ nhìn sang tiểu hồ ly, trừng mắt chợt muốn rút ra ngoài. Không phải chứ? Tiểu hồ ly này thật sự hiểu tiếng người. Nhìn lại lần nữa, thì thấy tiểu hồ ly đang ngao nghể ngồi cạnh Tổ Yên ăn thức ăn Tổ Yên vừa làm xong. Nghịch Phong cảm giác đầu óc mình dường như hơi bị loạn.

“Nó, hiểu nàng nói gì sao?” Nghịch Phong không thể tin vào mắt mình, chỉ tay vào tiểu hồ ly. Tiểu hồ ly cũng không thể hiện gì, chỉ tiếp tục ăn.

“Ừm, ta đoán là vậy. Thường thì động vật có linh tính đều rất thông minh. Trước kia Đậu từ nhà ta còn có thể lấy dép cho ta, mở tủ lạnh lấy nước cho ta.” Tổ Yên hớn hờ nhìn tiểu hồ ly ăn vui vẻ; “Chỉ là không ngờ tên này lại háo sắc như vậy.”

Nghịch Phong nghe xong càng cảm thấy khó hiểu: “Đậu từ là ai? Tủ lạnh là gì?”

Tổ Yên đang nao nao, nghe hỏi mới có phản ứng: “Đậu từ là con chó con ta nuôi ở nhà, rất đáng yêu, có thể hiểu lời ta nói. Còn tủ lạnh chính là một cái tủ thôi.”

Nghịch Phong ‘A’ một tiếng, vẫn cảm thấy khó hiểu, trừng to mắt nhìn tiểu hồ ly. Nhưng mà nghĩ lại thì cũng đúng. Dù sao cũng được gọi là Linh hồ, cái tên đã nói lên đây là con hồ ly rất có linh tính, có thể cũng nghe được tiếng người cũng không lạ. Nếu là hồ ly bình thường sao lại chưa từng bị ai bắt qua.

Tổ Yên cong môi nói với tiểu hồ ly đang ăn: “Sau này ngươi chính là người của ta, không đúng, sau này ngươi chính là hồ ly của ta, phải đi theo ta. Ta đặt cho ngươi cái tên vậy.”

Sau đó Nghịch Phong đỏ mặt hơi lạnh, cảm thấy câu nói ‘sau này ngươi chính là người của ta’ có chút đáng khinh.

“Ta muốn đặt một cái tên thật đẹp cho ngươi.” Tổ Yên chống cằm, suy nghĩ.

“Gọi ngươi là Tuyết Cầu, thế nào?” Tổ Yên dí sát người vào tiểu hồ ly hỏi.

Tiểu hồ ly phẫn nộ, vươn móng vuốt lên, sừng người kháng nghị.

“Ây da, ngươi phản sao? Giờ ta là chủ nhân của ngươi, dám mặc cả với ta à?” Tổ Yên trừng mắt, nhưng thấy hồ ly định chạy khỏi son động liền xui xuống lập tức. “Được rồi, ta đổi, ta đổi. Không gọi tên này.” Tổ Yên nhìn con hồ ly thối, tự hỏi, nó không phải là súc sinh thôi sao, làm gì mà có linh tính dữ vậy?

“Nếu ngươi thông minh như vậy, thôi gọi ngươi là Linh nhi nha. Ngươi xem, tên nghe thật hay, vừa nghe tên đã biết ngươi thông minh cỡ nào.” Tổ Yên dứt lời, lòng thật muốn tự cho mình một bạt tai. Sa đọa, thật là sa đọa, sao ta lại có thể đi nịnh nọt một con hồ ly như vậy chứ.

Tiểu hồ ly xèo xèo hai tiếng, tỏ vẻ vừa lòng. Nghịch Phong nhìn Tổ Yên như gà trống thua trận thì phì cười. Ai ngờ, vừa cười liền chuốc họa. Tổ Yên hung tợn nhìn Nghịch Phong nói: “Cười, ngươi cười cho đã đi, chờ ngươi bị tiêu chảy xem còn cười được không.”

Linh nhi không thêm đề ý chuyện gì đang xảy ra, chỉ dùng móng cào cào vào túi hành lý cạnh chân Tổ Yên. Nghịch Phong và Tổ Yên đều đồng thời dời sự chú ý sang nó: “Nàng xem, có phải nó muốn tìm thức ăn không?” Quả nhiên, Linh nhi đã tìm được miếng thịt rồi ngậm trong miệng.

“Nó không phải muốn nàng nướng thịt cho nó chứ?” Nghịch Phong vẫn chưa tin vào mắt mình.

“Chắc vậy rồi,” Tổ Yên chợt thấy mất hết khí lực, chính mình dường như chuốc thêm phiền phức rồi.

Khi Tổ Yên và Nghịch Phong mang theo Linh nhi xuống núi, cả thôn như nổ tung. Người trong thôn ai nấy cũng giật mình khi trông thấy Tuyết hồ không cần buộc dây lại ngồi trên vai Tổ Yên. Thật ra Tổ Yên cũng thấy kỳ quái, không phải đã nói Tuyết hồ chỉ thích những cô gái thuần khiết thôi sao? Thân thể mình thì đâu còn thuần khiết nữa.

Ở lại nhà thôn trưởng một đêm, ngày thứ hai, cả hai liền cáo từ hai phu thê thôn trưởng, lên đường.

“Nghịch Phong,” Trên đường đi, đột nhiên Tổ Yên quay đầu hỏi Nghịch Phong, “Không phải Tuyết hồ chỉ hứng thú với những cô gái thuần khiết thôi sao? Ta đã không còn là ~ vì sao Linh nhi còn đi theo ta?” Nói xong, Tổ Yên xoay đầu nhìn Linh nhi đang nằm trong lòng mình.

“Đưa gốc,” Nghịch Phong mắng to, “Ta nghĩ, thuần khiết mà họ nói chính là tâm linh thuần khiết. Mà tâm ngươi là thuần khiết nhất.”

Tổ Yên lại đột nhiên ha ha cười: “Tâm linh thuần khiết? Ta khi nào là người tốt vậy?”

Nghịch Phong âu yếm nhìn nhân ảnh trước mắt, lòng chợt có tiếng nói: “Mặc kệ nàng có phải người tốt hay không, sau này ta mãi mãi luôn ở cạnh nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Linh Hồ Gây Chuyện

♥Edit: Yuri

“Đúng rồi, Tổ Yên, không phải nàng vẫn muốn nhìn thấy mặt ta sao?” Đột nhiên Nghịch Phong chủ động nhắc lại chuyện này.

Tổ Yên thấy quái lạ, sao Nghịch Phong lại nói vậy, thăm dò mò mẫm nhưng lại lười đoán, chỉ gật đầu cái rụp, nói: “Đúng, chưa từng thấy qua, thế nào, hôm nay muốn cho ta thấy a?”

Nghịch Phong không trả lời, chỉ mỉm cười, nhẹ đưa tay kéo lớp mặt nạ tinh xảo xuống. Tổ Yên sững sốt, tròn miệng nhìn. Ánh mặt trời chiếu xuống càng khiến gương mặt kia thêm phần chói mắt. Hoàn toàn không phải mặt theo mà Tổ Yên đã tưởng, mà là gương mặt kinh động lòng người. Nghịch Phong đưa lưng về phía mặt trời, khiến Tổ Yên nảy sinh ảo giác, cứ như hắt chính là ánh thái dương. Mặt Tổ Yên chợt tái nhợt.

Tổ Yên cứng nhắc đưa tay vỗ vỗ mặt Nghịch Phong.

“Làm gì vậy?” Nghịch Phong cảm thấy khó hiểu.

“Kiểm tra xem ngươi còn đeo mặt nạ không,” Tổ Yên máy móc trả lời, “Xem thử cái gương mặt soái ca này có phải là mặt nạ hay không.”

Nghịch Phong buồn cười đẩy bàn tay nhỏ bé của Tổ Yên ra: “Không phải, đây là gương mặt thật của ta.” Tổ Yên vẫn mở tròn miệng, cảm muốn trật khớp, đột nhiên, Tổ Yên lại cúi đầu, ừ rừ như trẻ con lạc mẹ.

“Sao thế?” Nghịch Phong khẽ lo lắng hỏi, chẳng lẽ Tổ Yên thất vọng với gương mặt của mình, chán ghét nó sao? “Vì sao hả ~~~!” Đột nhiên, Tổ Yên ngửa mặt lên trời than dài, dọa Linh nhi đang được ôm trong lòng giật mình nhìn đảo mắt xung quanh, thấy không có gì lại cúi đầu xuống.

“Vì sao cái gì?” Giọng nói Nghịch Phong càng lo lắng hơn.

“Vì sao ta gặp nam nhân nào cũng đẹp hơn ta, ta không muốn sống, ta không muốn sống nữa, ô ô ô ~~~~” Giọng Tổ Yên ngập tràn ai oán.

Không ngờ, đột nhiên Nghịch Phong lại rút kiếm ra, nói: “Được rồi, ta hủy mặt mình là được rồi, như thế ta sẽ xấu hơn nàng.” Tổ Yên kinh hoàng, nhanh tay giắt lấy kiếm trong tay Nghịch Phong, nói: “Đồ ngốc nhà ngươi, ta chỉ tùy tiện nói thôi.” Nói xong, si ngốc nhìn mặt Nghịch Phong: “Gương mặt hoàn mỹ như vậy mà làm hư thật đáng tiếc. Giờ thì ta đã hiểu thế nào là ‘tú sắc khả com*’ rồi.” (Yu: nhắc lại * nghĩa là nhìn người đẹp cũng no mà khỏi

cần ăn cơm.)

Tổ Yên nói cả buổi, Nghịch Phong chỉ biết nghẹn ngào, vất vả lắm mới nặn ra một câu: “Tú sắc khả cơm đường như là để nói về nữ tử mà?”

Tổ Yên trả kiếm lại cho Nghịch Phong, nói: “Ai da, đều như nhau, đều như nhau mà.” Lòng thoáng rung động. Tên đầu gối này lại vì mình mà muốn hủy dung, nên nói hẳn là người dễ xúc động hay nói hẳn ngốc đây? Sao lòng ta lại có cảm giác kỳ quái này, ai, không thềm nghĩ nữa, nhanh chóng quay về với mỹ nữ sư phụ thôi, còn phải đem thuốc về cứu sư đệ nữa.

“A...” Đang đi Tổ Yên lại không giữ hình tượng mà vỗ vỗ thất lung, thật muốn kêu to vài tiếng đắc ý: ‘Ta lại tới đây’. Nghĩ nghĩ lại, vẫn là không làm thì tốt hơn. Nhìn ngã tư đường đầy phồn hoa, lòng Tổ Yên mừng muốn chết. Đây dường như là thành thị gần với chỗ của mỹ nữ sư phụ, thật muốn nghỉ ngơi cho đã. Mỹ nữ sư phụ quy định thời hạn những ba năm, mà nàng chưa đến nửa năm đã hoàn thành.

Hai người tìm nhà trọ để nghỉ lại, Tổ Yên tắm qua rồi liền lên giường ngủ. Trải qua mấy ngày bôn ba, thật sự là quá mệt mỏi rồi. Linh nhi cũng nhu thuận để yên cho Tổ Yên tắm cho sạch sẽ, nép vào lòng Tổ Yên cùng nhau đi gặp Chu Công.

Hôm sau, Tổ Yên sáng khoái tinh thần xuất hiện trước mặt Nghịch Phong. Nhìn gương mặt tuấn tú này của Nghịch Phong, Tổ Yên vẫn thấy có chút không quen. Trong lúc dùng điểm tâm, mọi xung quanh ai nấy cũng nhìn Linh nhi chỉ trỏ. Dù sao hồ ly toàn thân trắng như tuyết thể này cũng khó ai gặp qua.

“Lát nữa hãy giấu Linh nhi đi.” Nghịch Phong hạ giọng dặn.

“Ta biết rồi.” Tổ Yên gật đầu, nàng biết Linh nhi đáng yêu thế này, khi vào đại thành, khó tránh khỏi bị những nhà quyền quý coi trọng, lúc đó thật rắc rối.

Dùng xong điểm tâm, cả hai ra cửa. “Linh nhi ngoan, đợi trong túi này nha.” Tổ Yên mở bao cho Linh nhi chui vào. Nó kêu lên kháng nghị, bắt mãi cào cào tay Tổ Yên, nhưng hay là nó vẫn chui vào, chỉ lộ đầu ra ngoài.

“Có mua gì cho mỹ nữ sư phụ không?” Tổ Yên nhìn cửa hàng hai bên đường hỏi.

“Tùy tiện đi.” Nghịch Phong không yên tâm đáp. Sư phụ là một người vô cùng lười, dù mua hết đồ trong phố, sư phụ cũng không thấy đủ. Ai da, phòng ốc không biết có phải là giăng đầy mạng nhện rồi không nữa?

Tổ Yên chợt thấy một vật kỳ lạ. “Í, cái gì vậy, thơm quá a.” Tổ Yên ngửi ngửi, phát hiện mùi hương từ một quầy bên đường truyền đến, chủ quầy là một trưởng lão. Tổ Yên bước nhanh đến, bán cái gì mà ngon vậy ta? Có nhiều người xếp hàng đến vậy.

Linh nhi cũng khịt khịt, rướn người lên nhìn, Tổ Yên thấy thế cũng buồn cười, tiểu hồ ly này, đúng là tham ăn.

Nghịch Phong lại nghiêm mặt, vì từ lúc tiểu hồ ly rướn người lên, hẳn thấy đoàn người lại nhích lại gần hướng này.

“Được rồi, được rồi, Linh nhi. Ngươi chui vào đi, ta mua cho ngươi mà.” Tổ Yên vừa buồn cười vừa tức giận, day day lỗ tai của Linh nhi. Linh nhi run run, xù lông lên sau đó nhảy vào lòng Tổ Yên. Tổ Yên vội vàng bắt được.

“Ê, con hồ ly này có bán không?” Đột nhiên, một giọng nói vênh váo vang bên tai Tổ Yên.

Thật sự là chói tai nha, Tổ Yên cau mày, bắt mãi xoay đầu lại, chỉ thấy một nữ tử cầm roi ngựa chỉ vào mình.

Tổ Yên chán ghét nhìn nữ tử đối diện. Y phục quý giá như thế, đáng điệu lại ngang tàng, mình thiệt là cái miệng quạ mà, gặp đúng người quyền quý rồi.

“Vô liêm sỉ, quận chúa đang hỏi ngươi đó, bộ cảm thấy sao? Dám không trả lời à?” Người có vẻ như là nha hoàn của nữ tử kia đứng phía sau lên giọng răn dạy.

Tổ Yên nhìn nữ tử đó, lòng thấy vô cùng phản cảm, lạnh lùng bỏ lại một câu: “Không bán.” liền quay đầu bỏ đi.

“Đứng lại.” Quận chúa cầm roi ngựa trong tay, nhảy ra phía trước ngăn Tổ Yên lại, hất đầu nhìn Tổ Yên nói: “Ngươi muốn bao nhiêu tiền, ra giá đi.”

“Ta nói không bán!” Giọng Tổ Yên cũng không còn kiên nhẫn, đồ quyền quý ghê tởm, ý vào mấy đồng tiền dơ bẩn mà hất mũi lên trời mà đi à.

“To gan! Giờ ngươi bán cũng phải bán, không bán cũng phải bán.” Quận chúa vuốt vuốt chiếc roi ngựa, lạnh lùng nói.

“Hừ, ban ngày ban mặt, đường đường là quận chúa mà muốn cướp của thường dân, nói ra không sợ người khác chê cười.” Tổ Yên cũng không phải quả hồng mềm.

“Vô liêm sỉ!” Quận chúa then quá hóa giận, thẳng tay vung roi lên mặt Tổ Yên. Tổ Yên kinh hãi, xú nữ nhân này, nói ra tay liền ra tay sao, lại còn đánh thẳng mặt ta, rõ ràng muốn hủy mặt ta mà, nữ nhân ác tâm như thế, thật đáng sợ. Tổ Yên theo bản năng che mặt lại, nhưng chiếc roi lại dừng lại giữa không trung.

Tổ Yên đợi mà không thấy roi quất xuống, mở mắt ra. Đập vào mắt nàng là gương mặt giận dữ của Nghịch Phong, hẳn đang bắt lấy chiếc roi trong tay quận chúa.

“Vô liêm sĩ! Ngươi, ngươi buông tay!” Quận chúa đỏ mặt, muốn kéo roi về, nhưng chiếc roi vẫn căng cứng nằm chặt trong tay Nghịch Phong. Quận chúa nhìn chằm chằm vào nam tử đang nắm chặt roi mình, một nam tử tuấn mỹ, lòng chợt dao động.

“Hừ,” Nghịch Phong hừ lạnh, buông mạnh roi ra. Quận chúa mất thăng bằng, lui về sau vài bước. Nha hoàn đứng cạnh hét lên, vội vàng đỡ lấy chủ tử.

“Đi.” Nghịch Phong kéo Tổ Yên còn đang sững sờ, xoay người bỏ đi.

“Đứng lại!” Sau lưng truyền đến tiếng thét như người bệnh tâm thần của quận chúa.

Nghịch Phong làm như mắt điếc tai ngơ, kéo Tổ Yên đi nhanh hơn.

“Dân đen vô liêm sĩ!” Phía sau lại truyền đến giọng nói gần như méo mó của quận chúa.

Tổ Yên thở dài, ai, tiểu nha đầu này bị người ta chiều cho hư rồi, loại người muốn gió được gió muốn mưa được mưa này, xem chừng trong mắt họ mạng người cũng không bằng cọng cỏ rồi. Thành ngữ nói sao ta, xem mạng người như cỏ rác? Ai, sa đọa, so đọa quá mà, đứa nhóc này, ai. Trong lúc Tổ Yên còn đang cảm thán, quận chúa đứng sau lưng thì giật dử rung người.

“Vô liêm sĩ! Người đâu, đến bắt hai kẻ dân đen này cho ta! Trương Uy đâu? Ngươi chết ở đâu rồi hả?” Giọng nói của quận chúa từ sau lưng truyền đến khiến Tổ Yên không cần nhìn cũng biết nàng ta đang giương nanh múa vuốt. Nha đầu kia không thể đổi lời kịch khác sao? Vẫn là ‘vô liêm sĩ’, có thấy mệt không? Ngươi không mệt nhưng lỗ tai ta mệt nha.

“Quận chúa, vừa rồi Trương hộ vệ đi lấy vật gì đó cho người rồi.” Nha hoàn đứng sau cẩn thận giải thích.

“Một đám phế vật!” Quận chúa đẩy mạnh nha hoàn đang đỡ mình ra, “Mau đến bắt hần cho ta!”

“Nghịch Phong ~” Tổ Yên xoay đầu liếc mắt nhìn quận chúa đang nổi điên nói: “Nàng kia dường như trước giờ chưa từng bị ai trái ý thì phải?”

“Ừm,” Nghịch Phong cũng không buồn nhắc lại, kéo Tổ Yên đi tiếp.

“Sợ là không dễ dàng mà đi được rồi.” Tổ Yên cũng buồn buồn nói, nhìn lại Linh nhi đang ngồi trong bao lại cười bất đắc dĩ.

Quả nhiên, chưa đi hết nửa con phố, cả hai đã bị thị vệ trang bị vũ trang vây lại.

Một người dường như là thủ lĩnh thị vệ, lạnh lùng nói: “Các ngươi thật to gan, dám mạo phạm quận chúa!”

Tổ Yên bước tới cười lạnh hỏi: “Mạo phạm? Chụp cái mũ to vậy sao? Xin hỏi bọn ta đã mạo phạm quận chúa thế nào? Chẳng lẽ vì bọn ta không muốn bán thứ gì đó cho quận chúa, sau đó quận chúa thiếu chút nữa lấy nói đánh vào mặt ta, nhưng lại đánh không trúng, nên được xem là mạo phạm? Nếu ta cứ ngoan ngoãn, đưa mặt cho nàng đánh, tùy tiện đánh nát đi thì xem là không mạo phạm phải không?”

“Ngươi! Điều dân lớn mặt!” Trương Uy thấy Tổ Yên mồm mép, nhưng lại không thể phản bác, chỉ mắng lại một câu ngốc nghếch là điều dân lớn mặt. Người dân xung quanh đã xúm lại chỉ trỏ. Kỳ thật làm thủ lĩnh thị vệ Bắc Tề vương bấy lâu, hần cũng biết quận chúa xưa nay là người hung hăng, thích gì thì muốn đoạt cho bằng được. Vốn định mang theo người hù dọa hai người kia một chút là được, không ngờ lại làm lớn chuyện như vậy.

Nghịch Phong dường như cong cong khóe môi. Mặt này của Tổ Yên dường như rất hấp dẫn, ha ha, đối đáp thật là giết người không đền mạng mà.

“Ai da, đạo lý gì mà kỳ quái!” Tổ Yên hướng đám đông xung quanh, cất cao giọng: “Nói thật thì bị mắng là điều dân! Bị quận chúa cướp đoạt hần hoi, lại không cho nói là bị cướp. Mọi người xem, thế có kỳ lạ không?”

Nghịch Phong thấy Tổ Yên cứ như người người mãi vồ, nén cười thiếu chút nữa là bị nội thương. Thủ lĩnh bên kia oán hận vung tay nói: “Các ngươi đi đi.” Làm lớn chuyện giữa chợ đối với vương phủ là chuyện không nên, nhưng chờ các ngươi đến nơi vắng thì ~ hừ!

Ánh mắt ác độc chợt lóe lên trong mắt Trương Uy không qua được ánh mắt của Nghịch Phong.

“Trương Uy! Ngươi! Ngươi dám để họ thoát! Ngươi ăn mật gấu à, dám cãi lời ta!” Sau lưng truyền đến giọng nói ghê tởm khiến Tổ Yên phải nhú mào.

“Chúng ta đi mau thôi, họ đang chờ đến nơi vắng sẽ động thủ.” Nghịch Phong nói thầm bên tai Tổ Yên.

“Ta cũng đoán thế.” Tổ Yên mỉm cười trả lời, khiến Nghịch Phong không khỏi kinh ngạc.

“Sao nàng lại biết?” Nghịch Phong khó hiểu.

“Ngươi không thấy ánh mắt người kia sao?” Tổ Yên không cười, nói: “Ngươi kia có đầu có hơn so với quận chúa kia nhiều.”

Nghịch Phong không nói nữa, học bộ dạng phớt lờ của Tổ Yên. Nhìn Tổ Yên trông thấy mà buồn cười, cái tốt không học, chỉ học mấy thói hư tật xấu của mình.

Hai người mua xe ngựa, Nghịch Phong làm xa phu, lái xe ra ngoài thành. Tổ Yên ngồi trong xe chơi đùa với Linh nhi, không thèm quan tâm thế sự. Cái

đuôi xù lông này sờ thật đã, còn có đôi tai thật to nữa. Lonh nhĩ thu móng lại, xèo xèo kêu vài tiếng kháng nghị chủ nhân bắt lương của mình.

Đột nhiên, xe ngựa ngừng lại. Tổ Yên ló người ra ngoài, lập tức nhìn thấy xe ngựa đang bị nhóm người vừa rồi bao vây.

“Hừ, xem các người chạy đường nào?” Mọi người dạt ra, chừa đường cho quận chúa chậm rãi bước đến, mặt âm hiểm nhìn xe ngựa.

Tổ Yên nhún người nhảy xuống xe, lòng thấy vô cùng phiền não, tự mắng mình năm nay đúng là gặp thời, chuyện tốt tự tìm đến cửa. Từ lúc sự đệ khai án đến giờ, rắc rối cứ hết chuyện này lại đến chuyện kia. Đám người này xem ta là trái hồng mềm chắc?

“Bà nội nó, lão hồ không phát uy người cho ta là mèo bệnh à! Kê nào đang gây chuyện đó.” Tổ Yên không nén nổi nữa, nói lời thô bạo. Nghịch Phong run run khóc mũi, lòng lại nảy ra ý tưởng, sau này không nên chọc Tổ Yên.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Mặc Ngân Tĩnh

♥Edit: Yuri

“Dân đen ngu dốt, giao hồ ly ra đây, ta sẽ tạm tha cho các người một mạng.” Quận chúa vùng vãi, trầm giọng nói.

“Vậy sao? Quận chúa tôn quý, dân nữ xin dâng hồ ly cho người đây,” Đột nhiên Tổ Yên chuyển sang bộ dạng vâng lời khiến quận chúa khó thích ứng kịp.

“Đứng, giao hồ ly ra, ta thả cho các người đi, người đem lại đây.” Quận chúa vẫn nơm nớp lo sợ nhìn Nghịch Phong. Nam nhân này quả là soái trong các soái, nhưng toàn thân lại tỏa ra toàn khí nguy hiểm.

“Dạ, dân nữ dâng lên đây,” Tổ Yên cười nịnh, không ai nhìn ra trong tay Tổ Yên không biết từ khi nào đã cầm sẵn ba cây ngân châm.

Nghịch Phong thấy Tổ Yên một mình bước đến, định ngăn lại. Tổ Yên lại lắc đầu với Nghịch Phong, ánh mắt kiên định khiến Nghịch Phong khẽ ngạc nhiên.

Thật ra lúc này đây Tổ Yên đang rất muốn bùng nổ. Chết tiệt, mặt mình dễ bị khi dễ lắm sao? Làm gì mà ai thấy cũng muốn khi dễ vậy. Không tở chút màu lên thì đám người đó xem mình là cái bánh trôi chắc. Con giận tích tụ trong lòng được Tổ Yên nhắm thẳng mặt quận chúa mà chuẩn bị xả. Ngoài mặt thì cười nịnh nọt, chậm rãi đến gần quận chúa, kéo dài thời gian lấy Linh nhi ra. Ngốc nữ này, Linh nhi quan trọng của ta há dễ để cho người!

Quận chúa nhìn hồ ly trong lòng Tổ Yên càng lúc càng đến gần, ánh mắt cũng vì thế mà càng trừng lớn. Tiểu hồ ly thật đáng yêu nha, ở trong tay dân đen sao có thể đối xử tốt với nó được, đi theo ta mới có là cuộc sống tốt.

“Đây, quận chúa.” Tổ Yên ngồi xuống, đưa Linh nhi cho quận chúa, quận chúa vừa nháy mắt, Tổ Yên đã nhanh tay dùng ngân châm châm lên đầu quận chúa. Đội đám người xung quanh có phản ứng, Tổ Yên đã bung người, bay về đứng cạnh Nghịch Phong.

“Dân đen lớn mặt, người đã làm gì quận chúa?” Trương Uy khấn trương nhìn quốc chúa, vội hỏi: “Quận chúa, người sao rồi? Có cảm thấy khó chịu gì không?”

Quận chúa không dám động đây, ngược mắt lên nhìn, muốn nhìn ngân châm trên đầu, nhưng lại không nhìn tới được.

“Bất!” Giọng nói lạnh lùng của Trương Uy vang lên.

“Chờ đã!” Giọng Tổ Yên lần át giọng hấn: “Nếu người không sợ hối hận thì cứ gọi người đến bắt bọn ta!”

Trương Uy do dự, trầm giọng nói: “Là ý gì?”

“Hừ hừ ~~~” Tổ Yên cười lạnh. “Châm trên đầu nàng ta ngoại trừ ta ra không ai có thể lấy ra, nếu tự ý rút châm, nàng ta sẽ thành kẻ ngốc, cả đời không tỉnh được.”

Mọi người dường như bị hút hết khí lực, không kẻ nào dám rút ngân châm trên đầu quận chúa. Mặt quận chúa cũng không còn giọt máu, như sắp khóc. Tất cả mọi người đều không biết phải làm sao.

“Hừ, định hù ta sao!” Trương Uy nhủ thầm, trước mắt cứ phóng lao thì theo lao vậy.

“Có phải hù hay không thì tìm đại phu không phải sẽ rõ sao? Dù sao chỗ này cũng không xa, bọn ta ở đây chờ các người.” Tô Yên trèo lên xe ngựa, đóng cửa, nhón nhón nhìn đám người mặt tái nhợt, tiếp tục nói: “Đừng rồi, quận chúa đừng đi lung tung, ta cũng không cam đoan nếu đi lung tung sẽ có thể xảy ra chuyện gì.”

Nghịch Phong cũng lên xe, ghé bên tai Tô Yên hỏi nhỏ: “Thật lợi hại vậy sao?”

Tô Yên hạ thấp giọng đáp: “Nữ nhân xấu xa này muốn đánh vào mặt ta, cha nàng ta không biết dạy, ta thay hấn dạy. Châm này của ta, ngoại trừ sư phụ ra tuyệt đối không ai dám rút, nếu không nàng chắc chắn thành kẻ ngốc.”

Nghịch Phong nuốt nước miếng, nhìn quận chúa đang như sắp khóc đột nhiên cảm thấy nàng ta gặp phải Tô Yên thật đúng là đáng thương.

“Phé vật! Còn không mau đi thỉnh thái y!” Tiếng hét chói tai của quận chúa ra lệnh cho Trương Uy.

“Quận chúa, người đừng tức giận, cẩn thận máu dồn lên đầu, hậu quả ~~~” Tô Yên đưa ngón trỏ lên môi ra hiệu như nói nhỏ.

Quận chúa lập tức ngậm chặt miệng, mắt bắn ra tia nhìn độc địa khiến Nghịch Phong trong thấy cũng nổi da gà.

“Nghịch Phong,” Tô Yên từ tốn nói: “Ta biết người muốn nói nếu ánh mắt kia của nàng ta có thể giết người thì ta đã bị giết không biết bao nhiêu lần. Đáng tiếc, ánh mắt đó không thể giết người, cho nên ta vẫn cứ tiêu dao.” Nói xong, xoay người vào trong xe ngựa lấy thức ăn ra nhét vào miệng. Nghịch Phong thật muốn phá lên cười, nhưng nghĩ lại thấy làm vậy có vẻ không thích hợp nên thôi.

Quận chúa mặt mày tái rồi lại trắng, trắng rồi lại hồng. Dân đen chết tiệt, chờ thái y đến xem ta xử người thế nào!

Thật lâu sau, Trương Uy rốt cuộc cũng dẫn đại phu đến. Tô Yên vẫn dáng điệu bất cần, nhìn đám người bận rộn kia. Cuối cùng, bộ dạng khiếp sợ của đại phu như tuyên cáo tình trạng quận chúa y như lời Tô Yên đã nói, cũng không dám rút châm cho quận chúa. Bộ dáng quận chúa lúc này chỉ có thể hình dung như kinh thiên khiếp địa, bởi vì đại phu này không chỉ là đại phu tốt nhất trong thành, ông cũng từng là ngự y có y thuật tốt nhất hoàng cung, vì tuổi tác cao nên cáo lão hồi hương.

“Thế nào? Không lừa các người chứ?” Tô Yên nhảy xuống xe ngựa, phun ra vỏ trái cây, vô cùng đắc ý mà thông dong bước đến.

“Ngân châm này là do cô nương hạ sao?” Lão đại phu bước lên hỏi.

“Là ta, thì sao nào?” Tô Yên nheo mắt nhìn lão đại phu.

“Thủ pháp hạ châm của cô nương rất kỳ lạ, xin hỏi biệt danh của cô nương là gì?” Thái độ nho nhã lễ độ của lão đại phu khiến Tô Yên cảm thấy hơi không được tự nhiên.

“Không có biệt danh gì cả, ta là Liễu Tô Yên, chỉ hiểu sơ qua y thuật.” Tô Yên cũng khiêm tốn trả lời.

“Ha ha.” Lão đại phu cười nói: “Y thuật cao siêu thế này sao có thể gọi là biết sơ, bọn ta thật đúng là có mắt mà không thấy núi thái sơn.”

Tô Yên ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Lão tiên sinh quá khen, quá khen,”

Lão đại phu lại nghiêm mặt nói: “Tài năng này của cô nương là thiên phú, lẽ ra phải tạo phúc cho dân, sao nay lại dùng để hại người?”

Tô Yên vừa nghe đã hiểu, cuối cùng lão đại phu cũng nói vào trọng tâm, thế nên cũng lạnh lùng đáp: “Nếu ta không ra tay cản nàng lại, chỉ sợ ta đã không còn đứng đây để nói chuyện với lão, không chừng đã phơi thây nơi hoang dã!”

Lão đại phu cả kinh: “Xin nói rõ?”

Vì thế Tô Yên liền đem đầu đuôi câu chuyện thuật lại, lão đại phu nghe xong chỉ liên tục lắc đầu thờ dài, cuối cùng lại thâm ý nhìn chủ tử rồi xoay người phát áo bỏ đi.

Quận chúa trở mắt nhìn đại phu rồi đi, đáng về ai oán càng thêm ai oán.

“Các người muốn yêu cầu gì?” Trương Uy dù sao cũng từng trải, gặp qua nhiều loại người, lập tức bình tĩnh hỏi yêu cầu của Tô Yên.

“Yêu cầu? Không có yêu cầu gì cả!” Tô Yên lạnh lùng trả lời.

“Ý người là thế nào?” Mặt Trương Uy lạnh đi, chẳng lẽ muốn lấy mạng quận chúa.

“Ừm, ta nghĩ rồi.” Tô Yên làm ra vẻ vô tội: “Nói yêu cầu thật ra cũng không có gì. Như vậy đi, để quận chúa đi theo bọn ta, nếu hầu hạ khiến ta cao hứng, ta sẽ rút châm ra cho nàng.”

“Lớn mật!” Trương Uy nghe xong, không nén nổi cơn giận.

“Lớn cái gì? Mật cái gì?” Tô Yên nháy nháy mắt, “Giờ châm cũng đã châm rồi, ở đây chỉ có ta được quyền làm chủ, các người muốn nghe theo hay không thì tùy. Nếu ta mất hứng, vậy cứ để châm tiếp tục nằm trên đầu đi, đến thời điểm nhất định, châm không rút ra cũng thành kẻ ngốc thôi.”

“Ngươi!” Trương Uy muốn choáng váng, sự việc đã đi quá xa phạm vi khống chế của hắn, không kịp hỏi ý vương gia rồi.

“Hừ! Ta theo ngươi.” Quận chúa đứng cạnh oán hận nói.

“Đứng rồi, quận chúa, ngài cao quý như thế, nhớ đem theo nhiều bạc để đi đường nha.” Nụ cười tươi rói của Tổ Yên khiến quận chúa hận không thể cầm roi ngựa mà xả xuống nàng, nhưng mà, nàng ta không dám.

“Trương Uy, đem ngân phiếu đến đây cho ta,” Quận chúa nghiêng răng nghiêng lợi sai Trương Uy rồi cầm lấy ngân lượng leo lên xe ngựa của Tổ Yên.

Cái này gọi là giữa đường lượm được bí kíp. Tổ Yên mơ màng nghĩ, hoàn toàn không nhìn thấy sắc mặt quận chúa giờ đã đen như đất nồi.

Nghịch Phong ngồi ngoài chỉ biết lắc đầu cười khở, vút roi, xe ngựa nhanh chóng rời đi, để lại một đám người ngây ngốc đứng nhìn màn tro bụi của xe ngựa. Quận chúa tự nhiên lại bị người ta dẫn đi là sao hả?!

“Hồi phủ!” Trương Uy gần như đứng tim, quận chúa tự dừng lại đi người khác dẫn đi, việc quan trọng nhất bây giờ là nhanh chóng hồi phủ bẩm báo lại với vương gia, để vương gia định đoạt.

Trong xe ngựa, Tổ Yên nhìn quận chúa hỏi: “Ngươi tên gì?”

Quận chúa hừ lạnh một tiếng, không thèm trả lời.

Tiểu tiểu, đang nằm trong tay ta còn dám cứng đầu? Tổ Yên nổi giận: “Hỏi ngươi thì ngươi ngoan ngoãn mà trả lời. Trở thành kẻ ngốc thật kinh khủng nha. Nước miếng lúc nào cũng chảy không cầm lại được, ăn mấy thứ dơ bẩn thì lại tưởng như ăn đồ ăn ngon, bị người ta mắng, bị người ta đánh còn vui về cười.”

Quả nhiên, quận chúa vừa nghe đã tái mặt, quay người ngoan ngoãn trả lời: “Ta là Âu Dương Lạc Nguyệt.”

“Ừm, tên cũng không tệ,” Tổ Yên gật gù ra vẻ vừa lòng.

Lạc Nguyệt trả lời xong liền xoay mặt sang chỗ khác.

Thấy Lạc Nguyệt ngoan ngoãn ngồi im không nói lời nào, Tổ Yên chợt cảm thấy nếu cứ im lặng thì Lạc Nguyệt trông cũng thật đáng yêu.

“Cha ngươi không dạy ngươi không được tùy tiện lấy roi đánh người sao?” Tổ Yên thấy Lạc Nguyệt đang giận dỗi này trông như đứa trẻ con.

Nghe nói như thế, Lạc Nguyệt chợt sùng sốt một chút, lập tức lắc đầu nói: “Không có,”

Giờ thì đến lượt Tổ Yên sùng sốt, mình chỉ tùy tiện hỏi thôi không ngờ lại là sự thật, Tổ Yên cảm thấy đầu hơi đau. Đột nhiên nhớ lúc nãy có nói với Nghịch Phong rằng cha nàng không dạy được nàng thì để ta dạy, hừm, không ngờ mình đúng là cái miệng quạ. Chỉ có một cái vui nhất là dù sao nàng ta cũng là quận chúa, bạc tất nhiên có nhiều rồi, xem như mình nhặt được nòi cơm đi.

Giờ quan trọng là phải về gấp mỹ nữ sư phụ. Sư đệ, bọn ta sẽ nhanh chóng trở về, hãy chờ ta.

Suốt mấy ngày, phí đi đường đều do Lạc Nguyệt trả. Mỗi lần thấy Lạc Nguyệt lấy tiền ra trả, Tổ Yên đều phóng ra ánh mắt si mê, cảm thấy Lạc Nguyệt sao tự dung lại trở nên đẹp động lòng người như vậy, kể đó thì Nghịch Phong đứng cạnh lại giả vờ như không quen biết Tổ Yên.

Cuối cùng cũng về đến sơn cốc của mỹ nữ sư phụ, lần này không cần nhảy xuống từ vực núi nữa, mà đường đường chính chính đi vào, tiện thể dẫn cả Lạc Nguyệt vào. Tổ Yên sợ Lạc Nguyệt chỉ là tiểu nha đầu được nuông chiều, để nàng một mình bên ngoài không có thị vệ bảo hộ sẽ có chuyện rắc rối.

Vừa vào sơn cốc, Tổ Yên liền cất tiếng tru: “Mỹ nữ sư phụ ~~ bọn con đã về đây!”

Giọng gào bi phẫn của Tổ Yên khiến hai người đứng cạnh là Nghịch Phong và Tổ Yên thiếu chút nữa tưởng là Tổ Yên đang kêu oan gì đó.

Tổ Yên xoay đầu nhìn hai kẻ đang ngây người kia, chả hiểu vì sao họ lại như vậy, chỉ nhún vai, bước nhanh vào cốc.

Nghịch Phong đứng tại chỗ vuốt mồ hôi lạnh, chẳng lẽ mỗi lần về chỗ sư phụ nàng thì nàng đều gào như vậy? Thật muốn gặp sư phụ của nàng, nhất định là một vị thế ngoại cao nhân lợi hại. Lạc Nguyệt run rẩy cả người, trong đầu nảy lên một ý niệm quái dị, có lẽ ta không nên dây vào người này. (Yu: chuẩn đây bé. Tiếc gắng hầu hùm cũng đã mụn râu.)

“Nha đầu về rồi sao? Xú tiểu từ đâu?” Mỹ nữ sư phụ cũng đã bước ra, vừa nhìn thấy Nghịch Phong đã bàng hoàng, tiếp đó lại hớn hờ, vỗ mạnh sau lưng Nghịch Phong, cười hắc hắc nói: “Tiểu tử xấu xa kia, cuối cùng cũng thông suốt rồi sao, để nàng nhìn thấy mặt ngươi?”

Tổ Yên ôm Linh nhi nghiêng đầu tò mò nhìn hành động kỳ quái của mỹ nữ sư phụ. Nghịch Phong có vấn đề gì sao?

Nghịch Phong gượng gạo tránh khỏi ma trảo của mỹ nữ sư phụ, đi nhanh vào trong, vừa đi vừa hỏi: “Thời gian bọn con đi, không phải người cũng không chịu dọn dẹp sơn cốc đó chứ?”

“Xú tiểu tử, đừng hòng đòi đền tã!” Mỹ nữ sư phụ cười nguy hiểm, Tô Yên nhìn thấy mà sợ hãi.

Nghịch Phong cũng không thèm để tâm đến sư phụ đang mồm mép, đi thẳng vào trong cốc.

“Mỹ nữ sư phụ, thật ra là có ý gì vậy?” Tô Yên khó hiểu. “Mặt Nghịch Phong không thể để người khác thấy sao?”

“Hắc hắc, nha đầu, ta nói người nghe, mặt của tiểu tử này ấy mà, muốn cho ai xem cũng phải chọn, giờ đã cho người thấy, thì ~~~~~” Mỹ nữ sư phụ ghé sát vào tai Tô Yên, nhỏ giọng nói.

Mỹ nữ sư phụ vừa nói xong, Tô Yên không tin vào tai mình, mở to hai mắt nhìn, đồng thời rống lên: “Cái gì!”

Lạc Nguyệt đứng cạnh kinh ngạc nhìn Tô Yên, tò mò không biết mỹ nữ sư phụ thật ra đã nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Nhất Định Bắt Được Người

♥Edit: Yuri

Tô Yên run run nói: “Người vừa nói ~ nói nếu nữ nhân nào nguyện ý nấu cơm cho hần, hần sẽ cho người đó nhìn thấy mặt?!”

Mỹ nữ sư phụ cười mờ ám, gật gật đầu.

Tô Yên cảm thấy có chút mông lung, nấu cơm cho ăn thì sẽ được thấy mặt, cái lý do kỳ quái gì đây? “Kỳ quái quá, nếu biết sớm thì đã làm cho hần ăn từ lâu để thấy mặt hần rồi.” Tô Yên lầm bầm.

Mỹ nữ sư phụ nghe thấy, mặt sa sầm. Nha đầu này dường như chưa hiểu ra ý tứ thì phải. Vốn định nhắc nhở, nhưng nghĩ lại thôi, nói nhiều không có ý nghĩa, cứ để nha đầu tự lãnh hội vậy.

“Đúng rồi, nha đầu, đây là Linh hồ người tìm được à?” Mỹ nữ sư phụ kinh ngạc nhìn Linh nhi đang nằm yên trong lòng Tô Yên. Thật sự bị nha đầu này bắt được sao, chẳng lẽ ta thật sự già rồi sao?

“Ừm, nó tên là Linh nhi.” Tô Yên nhìn tiểu hồ ly đang vùi đầu vào lòng mình, cười cười.

“A, cho ta sờ thử.” Mỹ nữ sư phụ bước đến gần muốn ôm Linh nhi từ tay Tô Yên. Ai ngờ, Linh nhi đang nằm im lìm lại ngẩng đầu hung hăng nhe răng trợn mắt với mỹ nữ sư phụ. Tay mỹ nữ sư phụ đang giờ lên giữa chừng thì ngưng lại, ngại ngùng.

“Hắc hắc, xem ra Linh nhi của ta không thích mỹ nữ sư phụ rồi.” Tô Yên cười giả lả, lòng lại nghĩ không ngờ mỹ nữ sư phụ lại không có tâm linh thuần khiết.

“Hừ!” Trông thấy mỹ nữ sư phụ sắp nổi giận, Tô Yên vội vàng lấy hắc trăn châu trăm năm đã chuẩn bị ra, cười nịnh đưa cho mỹ nữ sư phụ. Mặt mỹ nữ sư phụ lập tức thay đổi, xoa xoa mặt Tô Yên, khen thật lòng: “Vẫn là nha đầu người là người tri kỷ, biết mang lễ vật về cho ta.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lạc Nguyệt nhìn thấy bộ dáng ‘chó săn’ của Tô Yên mà muốn lọt tròng, tự hỏi: đây là kẻ luôn hung hăng với mình sao?

“Nha đầu kia là ai?” Lúc này mỹ nữ sư phụ mới hỏi Tô Yên về nữ tử xinh đẹp bên cạnh, “Nha đầu, là người dụ dỗ về à?”

“Nói gì vậy chứ! Mỹ nữ sư phụ, trong lòng người, ta là loại người như vậy sao?” Tô Yên phản bác lại, mặt làm ra vẻ như nàng Đậu Nga* bị hãm oan. Mỹ nữ sư phụ thấy vậy lòng cũng cảm thấy có chút bất an. Không ngờ ta lại vô tình làm tổn thương đến trái tim yếu ớt của nha đầu này, vừa định tìm cách giải thích, Tô Yên lại hắc hắc cười gượng nói: “Có điều, mỹ nữ sư phụ đoán rất đúng, nha đầu kia là do ta dụ dỗ về theo. Lạc Nguyệt, lại đây, thỉnh an mỹ nữ sư phụ đi.”

Mỹ nữ sư phụ cảm giác như tim mình bị rút xuống vực rồi được kéo lên sau đó lại bị rơi xuống lại, vừa tức vừa buồn cười. Nha đầu này quả là khác tính của đồ đệ bảo bối ta mà.

“A.” Lạc Nguyệt lơ ngơ bước đến, lại không biết nên gọi là gì.

“Ai da, cứ gọi là mỹ nữ sư phụ là được.” Tô Yên làm ra vẻ như thép không rèn được thành sắt. Tiểu nha đầu này, thật không biết cha nàng đã dạy nàng thế nào.

“Bái kiến mỹ nữ sư phụ.” Lạc Nguyệt chân thành nói xong rồi thì lễ, mỹ nữ sư phụ trông thấy cũng liên tục gật đầu.

“Tốt lắm, vào nhà đi.” Mỹ nữ sư phụ cầm lấy trần châu dẫn bước vào nhà, “Nha đầu, không ngờ ngươi lại tìm ra hai thứ này nhanh như vậy, tốt lắm, tốt lắm.”

“Đương nhiên rồi.” Tổ Yên đắc chí, thậm cảm khái, nếu không có Nghịch Phong đi cùng, chắc ta đã không thể thuận lợi nhanh chóng tìm ra hai thứ này đến vậy. Mà dường như cũng có công lao của Sở Thiên Hành nữa. Ai da, quên hỏi Nghịch Phong đáng về người kia rồi, thôi quên đi, sau này hỏi vậy.

Vào phòng, Tổ Yên nhìn thấy một đoạn kịch cảm. Nghịch Phong ra sức quét màn nhện trên nóc nhà, bàn cũng đóng một lớp bụi thật dày.

“Lạc Nguyệt.” Tổ Yên nhếch môi.

“Gi?” Lạc Nguyệt nghe chưa rõ nên hỏi lại.

“Đi lau bàn!” Tổ Yên chỉ huy, “Phòng bếp bên kia, qua đó lấy chậu nước đi.”

“Cái ~~~” Lời trong miệng còn chưa kịp nói ra, Tổ Yên đã nhú mày, lấy tay chỉ chỉ lên đầu mình, Lạc Nguyệt lập tức xù xuống, ngoan ngoãn đi đến phòng bếp.

“Nha đầu kia từ đâu ra vậy?” Mỹ nữ sư phụ tò mò hỏi, tư thế hành lễ cho đến dáng vẻ thì thấy nàng tuyệt đối không phải người bình thường.

“Không có gì, dường như là quận chúa thì phải.” Tổ Yên nhìn khắp phòng, muốn tìm một chiếc ghế sạch để ngồi. Cuối cùng cũng thấy được một cái ghế sạch sẽ. Bước đến gần thì mém phì cười, vì trên mặt ghế in rõ dấu móng người ngồi, chỉ có trên dấu đó là sạch sẽ. Thiết phục mỹ nữ sư phụ quá, ngày nào cũng chọn đúng cái ghế đó để ngồi, lại còn đặt móng đúng một vị trí nữa chứ.

“Cái gì? Là quận chúa?!” Tiếng hét được khuếch đại khiến lỗ tai Tổ Yên ong ong cả lên.

“Mỹ nữ sư phụ, người không thể nói nhỏ chút được sao?” Tổ Yên cũng ngồi tìm đúng chỗ sạch trên ghế đó mà đặt móng ngồi xuống.

“Ngươi, ngươi lại dẫn theo một vị quận chúa về cùng?” Mỹ nữ sư phụ run run chỉ tay về phía Tổ Yên, lại run run nói tiếp: “Còn, còn sai nàng lau bàn cho ta?”

“Đúng vậy.” Tổ Yên thản nhiên đáp, “Mỹ nữ sư phụ, ta còn không sợ, người sợ làm gì, ta đã dùng ngân châm không chệch nàng, nàng phải nghe ta.”

Nghịch Phong vừa quét sạch mạng nhện trên trần nhà, nhẹ nhàng nhảy xuống, lòng thầm đau khổ: e là sư phụ lại nảy ra mấy ý định kỳ quái gì nữa đây.

Quả nhiên, mỹ nữ sư phụ thiếu chút nhảy dựng lên, mặt mày kích động: “Nha đầu, để ta sai quận chúa lau bàn đi, cũng không tệ nha.

Tổ Yên nghe xong, toát mồ hôi. Không ngờ mỹ nữ sư phụ còn có tiềm chất ác ma cao hơn ta nữa.

“Nha đầu kia không được cha nàng dạy tốt, nên nghĩ tùy tiện đánh người không có gì sai, mỹ nữ sư phụ, sau này người dạy dỗ lại cho nha đầu này đi nha.” Tổ Yên cười cười.

“Ừm, được, nếu nha đầu ngươi kỳ vọng vào ta cao như vậy, ta cũng không khách sáo.” Mỹ nữ sư phó cười như trẻ con vừa tìm thấy đồ chơi thú vị.

Nghịch Phong đã không còn lời nào để nói với sư phụ dò hỏi của mình. Rõ ràng là chính mình muốn đùa, lại còn nói kiểu như vậy.

Lạc Nguyệt bung chậu nước đến. Tổ Yên biau môi, ý bảo Lạc Nguyệt làm nhanh lên. Lạc Nguyệt ngó ngẩn nhìn chậu nước và khăn lau, tự hỏi: “Phải lau thế nào đây?”

Lúc này, mỹ nữ sư phụ mới bước tới, vô cùng kiên nhẫn hướng dẫn.

Tổ Yên ngẩng đầu nhìn ra ngoài. Sư đệ, ta đã trở về. Cuối cùng ngươi cũng có thể ra khỏi nơi lạnh băng kia rồi.

“Chiều nay sẽ đi chữa trị cho sư đệ ngươi.” Mỹ nữ sư phụ trông thấy Tổ Yên thất thần nhìn ra ngoài, thì biết nàng đang suy nghĩ điều gì.

“Ừm, được, đa tạ mỹ nữ sư phụ.” Tổ Yên xoay người, chân thành nói lời cảm tạ mỹ nữ sư phụ.

“Ha ha, được lắm, nha đầu, không cần nói lời khách khí, nói ra ta và ngươi cũng xem như hữu duyên. Bảo bồi gì đó sao có thể so với mạng người, đúng không? Dù sao cũng chỉ là vật vô tri.” Mỹ nữ sư phụ nói một hơi khiến Tổ Yên vô cùng cảm động.

Lạc Nguyệt đang cố lau bàn, tuy tò mò nhưng cũng không dám hỏi. Trong mắt nàng, Tổ Yên như mục Dạ xoa đáng sợ. Động một tí lại dọa sẽ biến mình thành kẻ ngốc, cả ngày chảy nước miếng vì mấy thứ đồ ăn dơ bẩn, bị người khác đánh còn vui vẻ. Nghĩ đến cảnh đó, Lạc Nguyệt không rét mà run.

“Ê, Lạc Nguyệt, lại đây.” Tổ Yên phát tay gọi Lạc Nguyệt. Lạc Nguyệt ngoan ngoãn bước lại gần. “Để coi, chắc là chưa biết gọi ta là gì ha,” Tổ Yên vuốt vuốt cằm, “như vậy đi, sau này ngươi theo ta lăn lộn giang hồ, gọi ta là đại tỷ.”

Lạc Nguyệt thiếu chút nữa cắn trúng lưỡi, nói cứ như đùa! Ta đường đường là quận chúa, giờ lại đi gọi một kẻ dân đen là đại tỷ. Vừa định nổi nóng thì

thấy ánh mắt Tô Yên đang trừng mắt nhìn lên đầu mình, lập tức xui xuống. Ngán lần không cam tâm gọi một tiếng: “Đại tỷ ~~~~”

“Ừm, ngoan!” Tô Yên cười như lão hồ ly, “Đến đây, mở miệng ra.”

“Mở miệng làm gì?” Lạc Nguyệt khó hiểu.

“Ngươi đúng là muốn thành kẻ ngốc sao, đương nhiên là rút châm cho ngươi.” Tô Yên nổi nóng.

Lạc Nguyệt mừng như điên. Chờ cho ngươi rút châm! Chờ xem ta thế nào bắt ngươi! Cái mụ Dạ xoa kia! Nhưng Lạc Nguyệt lại thấy tò mò, sao rút châm lại phải mở miệng? Nhưng vẫn thành thật mở miệng, vừa mở ra, một viên tròn tròn gì đó liền lăn vào miệng. ‘lóc cóc’ một tiếng, Lạc Nguyệt liền nuốt vào.

“Ngươi cho ta ăn cái gì vậy!” Lạc Nguyệt trừng to mắt, tức giận chỉ tay vào người đối diện đang mỉm cười là Tô Yên.

“Chỉ là một chút được thôi. Nha đầu người chắc chắc đang nghĩ chờ cho ta rút châm sẽ bắt ta lập tức, đúng không?” Tô Yên cười gian trá, “Nếu biết nghe lời, sau này tự nhiên sẽ cho ngươi thuốc giải. Giờ thì ngoan ngoãn, cúi đầu, đại tỷ rút châm cho.”

Lạc Nguyệt vừa thẹn vừa giận, lại không thể không cúi đầu để Tô Yên rút châm.

Nghịch Phong và mỹ nữ sư phụ đứng cạnh xem màn diễn này giờ, đồng thời cùng cảm thán, thật sự ~ thật sự quá vô sỉ.

Nhìn phương thức rút châm kỳ lạ của Tô Yên, đột nhiên mỹ nữ sư phụ tròn to mắt. Nghịch Phong thấy tia nhìn kỳ lạ từ trong mắt mỹ nữ sư phụ, lòng cảm thấy tò mò. Từ thế Tô Yên tuy có điểm kỳ quái, nhưng sư phụ dường như không phải cần dùng ánh mắt ấy nhìn Tô Yên chứ nhỉ?

Đội Tô Yên cẩn thận rút ngân châm, mỹ nữ sư phụ mới hùng hổ xông lên nắm chặt vai Tô Yên, kích động nói: “Nha đầu, ngươi còn nói ngươi không biết Tiêu Dẫn Phách! Phương thức dùng châm này trong thiên hạ ngoại trừ hán không thể có người thứ hai! Nói, hán thật ra là gì của ngươi?”

Tô Yên ngây dại, con đầu từ vai khiến nàng muốn vùng ra: “Mỹ nữ sư phụ, ta thật sự không biết Tiêu cái gì Phách đầu mà! Mấy thứ này ta đều học được từ sư phụ mà.”

Nghịch Phong gỡ tay sư phụ ra, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Sư phụ, ngươi buông Tô Yên ra trước đã, người đang làm nàng đau. Có gì thì buông ra trước rồi nói sau.”

Mỹ nữ nghe xong mới nhận ra mình đang thất thố, vội vàng buông Tô Yên ra, nghiêm mặt nói: “Nha đầu, sư phụ ngươi tên là gì? Đang ở đâu?”

Tô Yên bất mãn, xoa vai nói: “Ta cũng không biết tên sư phụ là gì. Ta được sư phụ cứu, sư phụ đang sống trong sơn cốc, chưa từng có ai nói với ta người tên là gì.”

“Cái gì?!” Mỹ nữ sư phó ngẩn ra, “Ngươi cũng không biết hán tên gọi cái gì?”

“Đúng vậy.” Tô Yên bậm môi, mỹ nữ sư phụ xuống tay cũng thật nặng, vai đau quá đi mất, “Đúng rồi, cách bài trí trong sơn cốc của sư phụ ta cùng với sơn cốc này của người rất giống nhau.” Tô Yên tiếp tục nói.

Mỹ nữ sư phụ như sét đánh ngang tai, lão đảo, lùi lại mấy bước, lầm bầm: “Bài trí rất giống nhau? Rất giống? Là hán sao?”

Tô Yên cùng Nghịch Phong liếc mắt nhìn nhau, Nghịch Phong lắc đầu tỏ vẻ không biết nguyên nhân của hành động khác thường này của sư phụ.

“Sư phụ ngươi lại chưa từng nhắc tới Thiên Du?” Nửa ngày sau mỹ nữ sư phụ mới hồi phục tinh thần, vội vàng hỏi Tô Yên.

“Không có.” Tô Yên lắc đầu, vẻ mặt mỹ nữ sư phụ vẫn hồ nghi, Tô Yên lại lắc đầu, khẳng định lần nữa: “Sư phụ thật sự chưa từng đề cập qua, người chưa từng đề cập qua những chuyện trước kia của người?”

Mỹ nữ sư phó vừa nghe, sắc mặt trầm xuống: “Chưa từng đề cập qua”

“Ừm.” Tô Yên nhìn thái độ khác thường của mỹ nữ sư phụ, lòng thầm đoán, chẳng lẽ trước đây sư phụ và mỹ nữ sư phụ có quan hệ gì đó mà bất thành? Tên của mỹ nữ sư phụ là Thiên Du sao?

“Có điều trước đây sư phụ có tặng ta một thanh đao nhỏ để phòng thân, mỹ nữ sư phụ, người nhìn xem có nhận ra nó không?” Tô Yên vừa nói vừa lấy đao ra.

“A! Trảm Nguyệt!” Mỹ nữ sư phó vừa nhìn thấy đã la hoảng lên, đoạt lấy, cẩn thận quan sát, miệng khẳng định: “Không sai được! Đây là Trảm Nguyệt!”

“Sư phụ, người không nhìn lầm chứ? Đây là thiên hạ đệ nhị binh khí Trảm Nguyệt đao?” Nghịch Phong không nén được cũng nhìn chăm chăm vào thanh đao.

Tô Yên và Lạc Nguyệt nghe mà nghi nghi hồ hồ, thanh đao này lại là thiên hạ đệ nhị binh khí. Không phải chứ, mồ hôi sau gáy Tô Yên không ngừng tuôn. Ta thường xuyên dùng nó để cắt đồ ăn nha.

“Sư phụ sao có thể nhìn lầm?” Về mặt của mỹ nữ sư phụ lúc này vô cùng nghiêm túc, “Chuôi này khẳng định là Trâm Nguyệt!”

Tổ Yên há to miệng, ta thật sự đã dùng vũ khí truyền thuyết làm dao thái đồ lâu như vậy!

“Nha đầu, ngươi nói đây là thứ mà sư phụ ngươi cho?” Mỹ nữ sư phụ xoay người nhìn Tổ Yên, ánh mắt nóng rực khiến nàng thấy không tự nhiên.

“Ừm, đúng vậy, trước khi rời cốc sư phụ đã đưa ta làm lễ vật.” Tổ Yên gật gật đầu.

“Vây càng không thể sai được!” Mỹ nữ sư phụ đột nhiên nở nụ cười thật tươi, “Tiêu Dẫn Phách, cuối cùng ta cũng tìm được ngươi!”

“Mỹ nữ sư phụ, người biết lão ông nhà ta sao?” Tổ Yên cẩn thận hỏi.

“Biết ư, sao lại không biết?” Bất giác, giọng mỹ nữ lại đột nhiên thay đổi, ai oán cùng cực, bên trong lại còn có vẻ hận ý nhẹ nhàng. Tổ Yên nghe xong khẽ lo sợ, có phải ta đã sai rồi không? Lẽ ra không nên lấy thanh đao này ra sao?

Mỹ nữ sư phụ phục hồi lại tinh thần, trông thấy vẻ mặt sợ hãi của Tổ Yên, mới nhận ra mình lại thất thố.

“Nha đầu, sư phụ ngươi đáng vẻ thế nào?” Mỹ nữ sư phụ nhíu mày, “Sợ ta ăn thịt ngươi sao?”

“Không phải, không phải.” Tổ Yên khoát tay, ra vẻ lấy lòng, “Sao lại thế được? Tâm địa mỹ nữ sư phụ thiện lương, ôn nhu lại dễ gần là một đại mỹ nữ nha.”

Mỹ nữ sư phụ nheo nheo mắt, cảm thấy hài lòng với câu này của Tổ Yên. Đột nhiên, trợn mắt nói: “Nha đầu, ta cứu sư đệ ngươi dễ như trở bàn tay, nhưng phải có điều kiện. Đó là, sau khi chữa xong phải dẫn ta đến chỗ sư phụ ngươi!”

“A?” Tổ Yên phản ứng lại.

“A cái gì mà a?” Mỹ nữ sư phụ bắt mắt, “Có đi hay là không?”

“Đi đi ~ đi chứ ~!” Tổ Yên vội vàng đáp.

“Cứ vậy đi, chiều nay ta sẽ bắt tay chữa trị cho tiểu sư đệ của ngươi, sau đó lập tức dẫn ta đến chỗ sư phụ ngươi.” Đáng vẻ đặng đặng sát khí của mỹ nữ sư phụ khiến lòng Tổ Yên dâng lên nỗi bất an, có phải ta đã mang theo rắc rối lớn về cho sư phụ không?

“Nhưng mà sư đệ dù sao cũng phải nghỉ ngơi một chút mới được chứ.” Đầu Tổ Yên có dấu chấm hỏi rất to, sự việc dường như có chút rắc rối.

“Ta cũng biết, vậy nghỉ ngơi vài ngày lại đi. Chỉ cần cho ta biết chỗ ở của hắn là được.” Mỹ nữ sư phụ cười tươi như hoa, xoay người đi vào phòng trong, “Giờ ta phải chuẩn bị cứu người.”

Bỏ lại Tổ Yên và Nghịch Phong, hai mặt nhìn nhau, chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra?

Giữa trưa, Tổ Yên vào bếp trở tào, ngoại trừ ba người đang liên tục tán thưởng bên ngoài, ngay cả Linh nhi cũng đứng đứng cái đuôi.

“Ta nói nha đầu ngươi, không ngờ còn có tài nghệ này.” Mỹ nữ sư phụ không thèm giữ hình tượng, xoa xoa cái bụng phình to của mình.

“Hắc hắc, quá khen quá khen.” Tổ Yên nhìn Linh nhi, tâm tình cũng sung sướng, một lát nữa là có thể thấy sư đệ rồi.

Nghịch Phong quay về chỗ cũ, một tiếng cũng không nói. Lạc Nguyệt liếm liếm môi, đột nhiên nảy ra một ý niệm hoan tường trong đầu, thật ra đi theo mục Dạ xoa cũng không tệ.

“Ngươi, rửa chén đi.” Lạc Nguyệt định đứng dậy đã bị một câu này đẩy vào đáy cốc, Tổ Yên chỉ tay vào nàng, không phải ai khác, mà chính là nàng. Lạc Nguyệt khóc thét trong lòng, sao ta lại ngây thơ như vậy, lại nghĩ rằng đi theo mục Dạ xoa thì không tệ, thật đúng là ý nghĩ siêu cấp ngu xuẩn. Ai~~~~~

“Ta, ta không biết cách.” Lạc Nguyệt ngập ngừng nói.

“Không biết thì học, mỹ nữ sư phụ, người lên sân khấu đi.” Tổ Yên cười cười nhìn mỹ nữ sư phụ. Mỹ nữ sư phụ vui vẻ chỉ huy Lạc Nguyệt làm việc.

Sau khi để Lạc Nguyệt ở lại phòng để quét dọn, mỹ nữ sư phụ chuẩn bị tất cả vật phẩm, rồi ba người cùng đi vào huyết động. Đến khi đến gần cửa động, tìm Tổ Yên chợt có chút khủng hoảng. Ta đang sợ gì đây? Sợ sư đệ vĩnh viễn không thể tỉnh lại sao?

Nghịch Phong nhận ra ánh mắt bất an của Tổ Yên, nhẹ nhàng nâng tay nàng lên, nói: “Không cần sợ, sư phụ đã nói có cách thì nhất định sẽ có cách.” Tổ Yên cảm động, khẽ gật đầu, nuốt viên dược mỹ nữ sư phụ đưa cho, bước vào băng huyết động. Linh nhi đang nằm trong lòng thích chí nheo nheo mắt, độ ẩm trong động này đúng là hợp ý nó.

Khi nhìn lại gương mặt điềm tĩnh của người trong băng quan kia, nước mắt Tổ Yên chực rơi. Sư đệ ngốc, cuối cùng cũng đã gặp lại, kẻ vì ta mà hi sinh tính mệnh, tiêu tử mất tính.

“Linh nhi ngoan, cho ta xin một chút huyết nào.” Tổ Yên đỡ tiểu hồ ly như đỡ trẻ con, Linh nhi bắt mạch đưa chân cho Tổ Yên lấy một ít máu. Nghịch Phong đứng cạnh đi lại chăm thuốc.

Mỹ nữ sư phụ đặt trân châu ngàn năm trong tay, nắm lại, trong nháy mắt, viên trân châu đã hóa thành bột phấn. Tổ Yên liú lười, công lực mỹ nữ sư phụ thật cao thâm. Mỹ nữ sư phụ hòa bột trân châu ngàn năm vào máu linh hồ, rồi đưa vào miệng Mặc Ngân.

Tổ Yên khản trương nhìn.

Cuối cùng, sợi lông mi dài của người trong băng quan cũng động đậy, Tổ Yên lập tức bước đến, muốn nhìn thật kỹ. Người trong băng quan từ từ mở mắt ra, trong đôi mắt tím của đồng tử hiện lên dáng vẻ lo lắng của Tổ Yên.

“Sư ~~~ tỷ?” Mặc Ngân khó khăn học ra hai chữ. Khoảnh khắc đó, nước mắt Tổ Yên như chuỗi trân châu bị đứt dây, không ngừng rơi xuống. Sư đệ cuối cùng cũng đã tỉnh lại, cuối cùng cũng tỉnh lại! Tổ Yên ôm chặt lấy Mặc Ngân: “Người là tên ngốc, tên đại ngốc!” ánh mắt Mặc Ngân từ mờ mờ dần trở nên sáng tỏ. Lại thật, sao ta lại còn sống. Ta tự khai ấn, nhưng , không phải ta sẽ phải chết sao? Vì sao còn có thể nhìn thấy sư tỷ? Người này là sư tỷ sao?

Mặc Ngân vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy Tổ Yên, đây là sự thật. Người đang trong lòng ta thật sự chính là sư tỷ! Ngàn câu vạn chữ chỉ hóa thành một câu: “Sư tỷ ~~~ đừng khóc.” Tổ Yên lại càng khóc hăng hơn, ngẩng đầu nhìn mái tóc bạc của Mặc Ngân, đau lòng lo lắng.

Nghịch Phong im lặng đưa thuốc cho sư phụ, chậm rãi đi ra ngoài. Lòng nổi lên cảm giác tê tái vô cùng.

Thật lâu sau, Tổ Yên mới bình tĩnh lại. Mặc Ngân trước sau vẫn mỉm cười ôn nhu nhìn Tổ Yên: “Tóc người ~~~~” Tổ Yên nhìn mái tóc bạc của Mặc Ngân, giọng trở nên nghẹn ngào, đều vì cứu mình mà sư đệ mới trở thành như bây giờ.

“Không vấn đề gì, như vậy cũng tốt lắm,” Mặc Ngân nhẹ giọng an ủi Tổ Yên.

“Không tốt, không tốt, tuyệt đối không tốt!” Tổ Yên cật lực lắc đầu. Mái tóc bạc này nếu đi ra ngoài nhất định sẽ có người dùng ánh mắt kỳ quái nhìn, thiếu niên tóc bạc không có gì là tốt. Ta không muốn sư đệ bị người khác xem là quái vật, ánh mắt sư đệ đã bị nhiều người kỳ thị rồi, lại thêm một mái tóc bạc thì làm thế nào!

“Được rồi, nha đầu, ra ngoài thôi. Nếu không nhanh, cơ thể sư đệ người có thể chịu không nổi đâu.” Mỹ nữ sư phụ nhắc khẽ, lòng cũng có chút phiền muộn. Nha đầu này thâm tình với sư đệ như vậy, xem ra tiền đồ của bảo bối sư đệ ta mờ mịt rồi.

Tổ Yên nghe xong mới giật mình nhận ra mình đã ở trong huyết động khá lâu, bản thân mình đã ăn đan dược của mỹ nữ sư phụ, nhưng sư đệ thì không có. Nghĩ vậy, nàng vội vàng đứng dậy, đỡ Mặc Ngân rời động.

Ra khỏi huyết động, Mặc Ngân hỏi mình đã được cứu như thế nào. Tổ Yên mới giới thiệu mỹ nữ sư phụ cho Mặc Ngân, nói rằng vị này đã cứu hần. Đợi Mặc Ngân buông mỹ nữ sư phụ ra, Tổ Yên lại chỉ vào vị nam tử tuấn lãng giới thiệu đó là Nghịch Phong. Nhưng khi Mặc Ngân hỏi đã dùng thứ gì cứu mình thì Tổ Yên chỉ trả lời qua loa vài câu cho qua chuyện.

Mặc Ngân cũng tự hiểu mọi chuyện không đơn giản như lời sư tỷ nói. Nhất định là sư tỷ là trải qua thiên tân vạn khổ mới tìm được hai thứ quý giá đó. Nghĩ vậy, ánh mắt Mặc Ngân nhìn Tổ Yên càng thêm ôn nhu. Sư tỷ, ta vĩnh viễn nhớ mãi tỷ đã tốt với ta như thế nào. Cả đời này, ta chỉ dành cho tỷ ~~~~~

Bốn người chậm rãi trở về phòng. Lạc Nguyệt bạc sàng sốt khi nhìn thấy mọi người dẫn theo thiếu niên tóc bạc về. Gương mặt kinh diễm! Mọi vật chung quanh dường như đều mờ đi, chỉ còn hần là sáng ngời. Mặc Ngân đưa mắt nhìn cô gái xa lạ đang si mê nhìn mình, lòng tự dưng cảm thấy chán ghét.

“Nàng ta là ai?” Mặc Ngân nhỏ giọng hỏi Tổ Yên.

Tổ Yên ngẩng đầu trông thấy ánh mắt mê luyến của Lạc Nguyệt nhìn Mặc Ngân, không khỏi mỉm cười, thật đúng là cô gái đang yêu, nha đầu hung hăng kia dường như đã động xuân tâm rồi.

“Đó là nồi cơm ta kiếm được,” Tổ Yên cười trộm.

“Nồi cơm?” Mặc Ngân khó hiểu.

“Chính là khi ta ăn cơm thì nàng trả tiền.” Nghịch Phong đứng cạnh phun ra một câu.

Mặc Ngân không nói gì, đây thật đúng là phong cách của sư tỷ.

“Chỉ là, sư tỷ, lần này tỷ lại mua bán gì mới người ta vậy?” Vì Mặc Ngân nhớ lại trước kia sư tỷ cũng đã buôn bán với Thủy Hiệp Mai.

Chương 81: Nhất Định Bắt Được Nàng

♥Edit: Yuri

“Không, lần này là do nha đầu kia chọc ta, nên ta lừa nàng thôi. Tiện tay để mọi thứ cho nàng chỉ tiền thôi mà.” Tổ Yên nhún vai trả lời.

“Nàng ta chọc sư tỷ?” Mặc Ngân châu mày, “Nàng ta đã làm gì sư tỷ?”

“Cũng không có gì, nhà đầu này không được cha dạy dỗ tốt. Chỉ biết lấy roi đánh lên mặt người ta. Cho nên bị ta bắt đến đây.” Khóe miệng Tổ Yên nhếch lên nụ cười mỉa mai, “Sau này để mỹ nữ sư phụ từ từ dạy dỗ nàng.”

Mỹ nữ sư phụ nghiêm mặt, trang trọng gật đầu, Nghịch Phong nhìn mà mặt muốn rút gân.

“Nàng còn muốn đánh lên mặt sư tỷ?” Hai mắt Mặc Ngân trở nên lạnh lẽo, sẵng giọng nhìn Lạc Nguyệt. Lạc Nguyệt nhìn thấy đôi mắt rét lạnh của thiếu niên mắt tím không khỏi rùng mình. Có chút mơ hồ, vì sao hắn lại nhìn mình thù địch như vậy? Minh đầu có làm gì sai.

“Cũng đã qua hết rồi, giờ nàng ta đã biết nghe lời.” Tổ Yên khoe vô cùng đắc ý: “Nhìn xem, không phải nàng đang ngoan ngoãn cúi đầu sỏ sao?”

Sắc mặt Mặc Ngân cũng dịu lại, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng.

“Sư đệ, người ngoan ngoãn nghỉ ngơi vài ngày, sau đó chúng ta về chỗ sư phụ.” Tổ Yên nhìn mái tóc bạc trắng của Mặc Ngân mà lòng đau thắt lại. Sau này nhất định tìm được để đổi lại màu tóc cho sư đệ.

“Được.” Mặc Ngân mỉm cười, ôn nhu nói đồng ý.

Lạc Nguyệt nhìn Mặc Ngân mỉm cười mà ngây người. Người này có thể khiến người ta hít thở không nổi nha. Mặc Ngân khẽ xoay đầu, thấy Lạc Nguyệt si ngốc nhìn mình, mặt lại trở nên lạnh băng, không thèm nhìn lại. Lạc Nguyệt nhìn thấy mà lòng nổi lên cảm giác mất mát.

Hôm sau, Mặc Ngân yên lặng ngồi trên ghế, Tổ yên ôn nhu chậm rãi dùng thuốc nước vẽ loạn trên mái tóc bạc của Mặc Ngân. Mái tóc bạc trắng từ từ chuyển sang màu đen.

“Sư tỷ, thật ra cũng không có gì mà.” Mặc Ngân khép mắt lại, trên mặt đều hiện lên nét cười.

“Sao lại không có gì? Ta ghét mấy người đó dùng ánh mắt kia nhìn người.” Tổ Yên đắc ý nhìn mái tóc Mặc Ngân, “Tiểu Mặc Ngân nhà ta là đáng yêu nhất.”

“Sư tỷ, ta cũng không còn nhỏ mà.” Mặc Ngân bất mãn kháng nghị.

“Ha ha, chỉ có trẻ con mới nói mình không nhỏ. Người có thấy qua ai uống rượu lại nói mình sau không? Đều nói mình không có say.” Tổ Yên xầu xa nêu ví dụ.

Mặc Ngân rối rắm, lại không tìm ra lời gì để phản bác, trong mắt hiện lên tia ưu thương, chẳng lẽ sư tỷ vẫn xem ta là trẻ con sao?

Nghĩ vậy, Mặc Ngân không nhịn được cất tiếng hỏi: “Sư tỷ ~”

“Hả? Cái gì?” Tổ Yên gần như đã nhuộm xong tóc cho Mặc Ngân, đang thu dọn đồ, xoa xoa tay, đi đến trước mặt Mặc Ngân, “Làm gì? Sư đệ.”

“Ta ~ có phải sư tỷ vẫn cảm thấy ta còn rất nhỏ?” Mặc Ngân cố lấy hết dũng khí hỏi.

“A?” Tổ Yên thoáng ngạc nhiên, định mở miệng trả lời. Đột nhiên từ xa truyền đến một tiếng hét chói tai cực kỳ bi thảm, Tổ Yên lập tức ngẩng đầu nhìn. Mặc Ngân cũng khản trương.

Thật ra là chuyện gì? Âm thanh này dường như là mỹ nữ sư phụ.

Tổ Yên khản trương chạy về phía âm thanh phát ra, Mặc Ngân cũng vội vàng chạy theo.

“Chuyện gì vậy?” Tổ Yên bước nhanh vào phòng, thấy dáng điệu mỹ nữ sư phụ vô cùng đau đớn, mà Lạc Nguyệt đứng cạnh lại chỉ cúi đầu không nói được một lời.

“A a a a a a!” Mỹ nữ sư phụ liên tục phát ra một tràng chữ ‘a’ mới kể lại sự tình, “Nha đầu kia, đã, đã làm vỡ cái bát mà ta thích nhất a.”

Tổ Yên khinh thường ra mặt, chút chuyện nhỏ vậy mà cũng kêu la thảm thiết vậy sao? Làm mình cứ tưởng mỹ nữ sư phụ bị gì chứ. “Mua cái khác là được rồi, dù sao Lạc Nguyệt cũng có tiền mà.”

“Nha đầu chết bầm nhà nguoi, biết cái gì chứ.” Mỹ nữ sư phụ nhào đến. “Cái bát này, là cái mà trước kia hấn thường dùng!”

Tổ Yên ngửa đầu, cười rộ lên thật khiếm nhã: “Hấn? Hấn nào? Chẳng lẽ là tình nhân của mỹ nữ sư phụ?” Tổ Yên thầm phỏng đoán, tình nhân của mỹ nữ sư phụ không phải là sư phụ mình chứ? Sư phụ là người nhiều nếp nhăn duy nhất tự tin cho mình là mỹ nam, mỹ nữ sư phụ không phải mờ mắt mà xem trọng lão chứ? Chỉ là, ngấm lại, Nghịch Phong từng nói tuổi mỹ nữ sư phụ cũng đã lớn, nhưng luyện công phu gì đó mới bảo trì vẻ đẹp được như vậy.

“Nha đầu chết bầm nhà nguoi mau rửa sạch cho ta!” Mỹ nữ sư phụ giẫm đôi chân mày, tay xoa đầu Tổ Yên, “Giờ nó cũng nát rồi, nha đầu nguoi phụ trách làm cái khác giống y cho ta đi.”

Tổ Yên ôm đầu, bất mãn hạ mi mắt nhìn mỹ nữ sư phụ, trong mắt lộ rõ tia bất mãn. Rõ ràng là Lạc Nguyệt làm vỡ, sao lại đem đổ lên đầu mình.

Mỹ nữ sư phụ đọc được ý nghĩ trong mắt Tổ Yên, xoa thắt lưng, âm hiểm nói: “Nguoi là nguoi dất về, tất nhiên toàn bộ do nguoi phụ trách. Còn không mau đi mua cho ta.”

Tổ Yên đưa tay nhặt lại từng mảnh vỡ, nhớ kỹ hình dáng, xong mới ngẩn đầu tức giận nhìn Lạc Nguyệt còn đang cúi đầu, nói: “Đi, lên trần mua, nguoi trả tiền.”

“Được.” Giọng Lạc Nguyệt bé như muỗi kêu, len lén nhìn Mặc Ngân. Mặc Ngân cảm giác Lạc Nguyệt đang nhìn lén mình, ánh mắt chuyển sang lạnh lùng. Tim Lạc Nguyệt đột nhiên đập nhanh hơn, đầu càng cúi thấp. Tóc người kia đen lại, nhìn càng đẹp.

Linh nhi từ trên ghế nhảy xuống, cọt cọt lên người Tổ Yên. Tổ Yên xoay người ôm Linh nhi lên, xoa tai nó nói: “Linh nhi ngoan, chờ ta ở đây, ta đi kiểm đồ ăn ngon cho nguoi.” Dem nó ra ngoài ai biết sẽ có chuyện gì. Lúc này, Lạc Nguyệt đã không còn tâm tình nào muốn có Linh nhi nữa, ngoại trừ nhận ra Linh nhi chỉ đồng ý thân cận với Tổ Yên, còn một nguyên nhân khác đó là, nàng ta tìm ra người nàng muốn thân thiết hơn cả Linh nhi.

Đội cả ba người ra cốc, mỹ nữ sư phụ đột nhiên nghiêm mặt, xoay người đi vào phòng Nghịch Phong. Nghịch Phong đang ngồi trên giường luyện công, vừa nghe tiếng động lập tức mở mắt.

Nghịch Phong nghiêm túc nhìn mỹ nữ sư phụ.

“Tiểu tử, khi các nguoi về đây có nghe trên giang hồ đồn đại gì không?” Mặt mỹ nữ sư phụ hiện lên vẻ nghiêm túc hiếm có.

“Sư phụ nói chuyện có người giả mạo con làm chuyện ác khắp nơi.” Nghịch Phong bước xuống giường, đến ngồi lên ghế.

“Không sai, từ lúc nguoi và nha đầu kia đi không bao lâu, kẻ giả mạo lại làm ác khắp nơi, còn tung tin sẽ nhuộm máu vô lâm.” Mỹ nữ sư phụ nhìn đáng vẻ không chút khân trương của Nghịch Phong, nghi hoặc: “Tiểu tử, nguoi không sốt ruột sao?”

“Sốt ruột có ích gì?” Nghịch Phong khoanh tay chậm rãi nói: “Thật ra cũng nghe qua vài lần, cũng khó trách, trước kia bọn người gọi là nhân sĩ chính phái chưa ai từng thấy qua mặt con, đương nhiên dễ giả mạo. Chỉ là ta cũng thấy kỳ lạ, thật ra là kẻ nào nhằm chán đi giả mạo con, muốn dụ con ra sáng cũng không cần dùng cách này.”

“Chỉ sợ là không chỉ đơn giản muốn dụ nguoi ra sáng như vậy.” Mỹ nữ sư phụ trầm giọng, “Thế lực nguoi đang nhanh chóng khuếch trương, rất có vị thế có thể thống nhất giang hồ.”

Nghịch Phong nghe xong, một lúc lâu cũng không nói gì. Huynh đệ Ô giáo vẫn ổn chứ?

Thấy hấn không nói gì, mỹ nữ sư phụ lại nói tiếp: “Từ lần tiểu tử mất tím kia đại khai sát giới, đám nhân sĩ chính phái cũng bị nguyên khí đại thương, mọi chuyện bây giờ đều do Thủy Nguyệt sơn trang Thủy Hiệp Phong chủ trì đại cục. Có điều nghe nói hấn cũng bị nội thương, đến nay vẫn chưa khỏi.”

“Hừm? Đêm đó hấn vẫn không chết?” Nghịch Phong xoay người, vẻ mặt khinh thường.

“Tóm lại, nguoi phải cẩn thận, không ai biết mặt thật của nguoi nhưng không có nghĩa là người khác không nhận ra nha đầu Tổ Yên. Đêm đó, cả ba người các nguoi đều cùng một chỗ phải không?” Mỹ nữ sư phụ nhắc nhở.

Nghịch Phong giật mình: “Dạ, đa tạ sư phụ nhắc nhở, con đã hiểu.” Đúng vậy, cái gọi là danh môn chính phái chưa thấy qua mặt thật của mình, nhưng lại nhận ra Tổ Yên, lại càng dễ dàng nhận ra Mặc Ngân mất tím.

Trên trần nhỏ, Tổ Yên lúi Lạc Nguyệt đi như con lóc: “Cái kia muốn mua, cái này cũng muốn mua.” Tien tay cầm một thứ lên, nói: “Ông chủ, gói luôn cái này, Lạc Nguyệt, mau trả tiền.”

Mặc Ngân theo sau mà xám đen cả đầu, sư tỷ vẫn là bộ dáng cũ. Đột nhiên tay áo bị ai đó khẽ giật, truyền đến giọng nói nhỏ của Lạc Nguyệt: “Nguoi, nguoi có muốn thứ gì không?” Mặc Ngân chán ghét hất tay áo, lạnh lùng nói: “Không có, không có! Nguoi nhớ kỹ! Ta không cần tiền của nữ nhân!” Dứt lời liền sai bước đi nhanh, lưu lại bàn tay ngập ngừng của Lạc Nguyệt: “Ta, ta không phải có ý đó.” Nhìn bóng dáng Mặc Ngân, lòng Lạc Nguyệt cảm thấy khó chịu, rõ ràng mình không có ý đó, vì sao lại trở thành như vậy?

“Chúng ta đến đây dùng cơm sau đó rồi về ha.” Tổ Yên cười nịnh nhìn Lạc Nguyệt, thần tài à thần tài.

Lạc Nguyệt ngẩn đầu nhìn Mặc Ngân, Mặc Ngân vẫn không đổi sắc mặt, chỉ gật đầu.

Vào khách sạn duy nhất trên trấn, Tổ Yên không chút khách khí gọi một bàn thức ăn thật lớn. Lạc Nguyệt vẫn cứ nhìn trộm Mặc Ngân.

Trên lầu trên của khách sạn, một đôi mắt tựa chim ưng đang nhìn chăm chăm bàn Tổ Yên. Ánh mắt như tìm kiếm, dò xét.

Tổ Yên buồn chán chờ thức ăn mang lên, bên tai lại truyền đến giọng nói cực thấp: “Tham kiến quận chúa.” Lạc Nguyệt hoảng hốt, xoay đầu liền thấy gương mặt lo lắng của Trương Uy.

Tổ Yên chống cằm, khoải chỉ nhìn Trương Uy. “Ngồi đi, rồi từ từ nói.” Tổ Yên khách khí mời Trương Uy ngồi. Trương Uy khẽ do dự, thấy Lạc Nguyệt gật đầu mới chậm rãi ngồi xuống.

“Các người thật chậm chạp, giờ mới bắt kịp.” Tổ Yên uống trà, không thèm để ý.

“Thật ra người muốn thế nào?” Trương Uy nuốt giận, một đầu lĩnh thị vệ như hắc, bị nữ tử này bắt công chúa đi ngay trước mặt, xem mình không tồn tại, càng đáng giận là còn dám dùng giọng điệu trên chộc nói chuyện với mình.

“Cái gì thế nào?” Tổ Yên vờ như không hiểu, Mặc Ngân ghé vào tai Tổ Yên nói khẽ: “Sư tỷ, trên lầu có người đang nhìn chúng ta.” Tổ Yên không biến sắc, cầm tay Mặc Ngân vỗ nhẹ, ý bảo mình có chừng mực.

“Các người dám bắt cóc quận chúa, phải bị tội gì?” Trương Uy nén giọng, oán hận nói, nếu không phải vương gia phân phó không để lộ thân phận, ta sẽ lập tức bắt nữ tử kiêu ngạo này.

“Người nói thế không đúng rồi, người hỏi thử quận chúa của người xem, là ta bắt buộc nàng, hay nàng tự nguyện đi theo ta?” Tổ Yên mỉm cười nhìn Lạc Nguyệt.

Lạc Nguyệt ngẩng đầu nhìn thì thấy Tổ Yên đang tươi cười, rõ ràng thấy Tổ Yên đang cười nhưng sao lòng nàng lại thấy sợ hãi, không biết vì sao. Sau một lúc lâu, quận chúa sợ hãi cất tiếng: “Là, là ta tự nguyện đi theo nàng.”

Trương Uy nghe xong con giận càng tăng, nữ nhân này uy hiếp quận chúa! “Đó là do người dùng châm lên đầu quận chúa, quận chúa mới không thể không đi theo người.” Trương Uy xiết chặt tay.

“I da, câu này không đúng nha, ta đã sớm rút châm ra từ lâu rồi.” Tổ Yên chỉ nhẹ nhàng nhip tay lên bàn, trong mắt hoàn toàn là ý cười. Chính nàng cũng không phải không nhận ra ánh mắt Lạc Nguyệt hai ngày nay luôn nhìn theo sư đệ nhà mình.

“Cái gì?” Trương Uy không tin vào mắt mình, nhìn qua quận chúa, rồi mới nói: “Nếu vậy, quận chúa, thỉnh người hỏi phủ cùng thuộc hạ, vương gia rất lo lắng cho người.”

Tổ Yên không buồn nhắc lại, chỉ đưa mắt nhìn xung quanh, miệng lầm bầm: “Tiểu nhị này sao chậm vậy, à, quận chúa, người đi gọi hắc đi.” Mặc Ngân thầm buồn cười, đến khi nào thì sư tỷ mới bỏ tật xấu này đây.

Lạc Nguyệt ngấm nhìn Mặc Ngân đang cười, đáng tiếc nụ cười kia là vì Tổ Yên. Lòng cảm thấy mát mẻ, lạnh lùng nói với Trương Uy: “Giờ ta chưa thể trở về cùng người.”

“Vì sao? Quận chúa, vương gia ~~~” Trương Uy còn chưa nói xong, đã bị quận chúa ngắt lời: “Vị ta bị hạ độc, chờ lấy được giải dược, sẽ cùng người trở về nói lại với phụ thân, ta tự biết lo liệu.”

Trương Uy há hốc miệng, nổi giận quay đầu quát Tổ Yên: “Nữ nhân độc ác như rắn kia, dám hạ độc quận chúa.”

Mặc Ngân vừa nghe, trông mắt âm trầm, lạnh rét như trời đêm: “Người dám mắng sư tỷ ta ~~~~” Ngay sau đó, Trương Uy liền cảm nhận được hơi thở tử thần, có đón nhận sát khí khiến hắc rung mình.

“Sư đệ.” Tổ Yên ôn nhu gọi. Khí thế ban đầu của Trương Uy đã không còn.

Lòng bàn tay Trương Uy thấm đẫm mồ hôi lạnh, bản thân vừa được vương gia ra lệnh không được hành động lỗ mãng. Thiếu niên mất tim này, dường như ta không phải đối thủ của hắc.

“Ta nghĩ người đã hiểu lầm.” Tổ Yên cười nhẹ, “Ta không hạ độc gì trên người người cả, người muốn đi lúc nào đều được cả.”

“À!” Lúc này, người giật mình không chỉ có Trương Uy, còn có Lạc Nguyệt.

“Người không hạ độc ta? Vậy thứ lần trước người cho ta ăn là gì?” Lạc Nguyệt mơ hồ nhìn Tổ Yên, chẳng lẽ nàng chỉ lừa mình?

“Ta chỉ cho người ăn viên thanh nhiệt hạ hỏa thôi, người lúc nào cũng nóng giận, cho người ăn hạ hỏa mà.” Tổ Yên nhún vai, “Giờ người có thể tùy ý đi lúc nào cũng được. Nhưng sau này phải nhớ kỹ, không được tùy tiện tổn thương người khác, như thế là không đúng.”

Lạc Nguyệt choáng váng nhìn Tổ Yên, ta không bị hạ độc, nói cách khác giờ ta có thể quay về cùng Trương Uy? Không cần tiếp tục rửa chén, không cần chịu con giận từ nàng ta nữa? Nhưng mà, như thế có phải là không thể nhìn thấy người mất tim kia nữa? Đến lúc thật sự có thể trở về, chính mình lại do dự. Từ lần đầu gặp hắc, ta vẫn luôn nhớ đến hắc, vì sao lại như vậy?

“Quận chúa, quận chúa!” Trương Uy khẩn trương nhìn quận chúa đang thần thò, đây không phải là chiêu thức tung hỏa mù của nữ tử kia chứ?

Lạc Nguyệt hồi phục lại tinh thần, nhìn dáng vẻ lo lắng của Trương Uy, lại nhìn Tổ Yên vô tư mỉm cười, lòng càng thêm rối rắm. Thật muốn, thật muốn nhìn thấy lại đôi mắt tím kia.

“Thức ăn sao còn chưa có?” Tổ Yên không kiên nhẫn nhip tay lên bàn. Mặc Ngân đứng dậy nói: “Ta đi hỏi xem sao.” “Cũng được, cũng được.” Tổ Yên gật đầu.

“Sao còn chưa đi? Chẳng lẽ quận chúa còn muốn ở lại? Còn ngơoi nữa, nói ngơoi đó, đừng trừng mắt nhìn ta, cẩn thận không ta cấm cho mấy cái châm.” Tổ Yên nhếch mép nói.

“Hừ, quận chúa, chúng ta đi.” Trương Uy hừ lạnh một tiếng.

“Ta, ta không đi !” Đợi nửa ngày, quận chúa mới lấy hết dũng khí nghẹn ra một câu.

Lời vừa phát ra, người bị tim đập mạnh, chân loạn nhịp không chỉ có Trương Uy và Tổ Yên, mà còn có người trên lầu, tuy thế người này vẫn nén lại mà tiếp tục nhìn.

“Quận chúa, người biết mình đang nói gì không?” Đầu óc Trương Uy trở nên hỗn loạn.

“Biết, ta biết rõ mình đang làm gì! Ngơoi cứ trở bẽ bảm báo phụ thân, chừng nào ta muốn tự nhiên sẽ trở về, giờ thì chưa.” Lạc Nguyệt lộ ra khí thế khác hẳn bình thường. Tổ Yên chớp chớp mắt, người trong hoàng thất dường như khi giận thì đều có khí thế như nhau nha.

“Quận chúa!” Trương Uy còn muốn nói thêm.

Tổ Yên nhìn mà vui trong lòng. Nha đầu kia thật sự quan tâm sự đệ sao, định trường kỳ kháng chiến? Thú vị, thật thú vị. Sẵn tiện cũng cho mình cái nôi com trường kỳ cũng không tệ. Ha ha. Nghĩ vậy, Tổ Yên trừng mắt lạnh lùng nhìn Trương Uy nói: “Quận chúa đã không muốn trở về, ngơoi còn đứng đó làm gì? Không được như ý nguyện thì ngơoi định phạm thượng – bắt công chúa về sao?”

Trương Uy bối rối, nhìn vẻ kiên định của quận chúa mà khổ không nói thành lời. Đường đường là quận chúa một vương phủ lại phiêu bạt bên ngoài thì thành cái dạng gì đây? Ta biết bẩm báo lại thế nào với vương gia đây?

Ngồi một bên, Mặc Ngân trước sau vẫn quan sát động tĩnh người trên lầu. Ngơoi kia rốt cuộc là ai, có ý đồ gì? Từ đầu đã luôn nhìn sư tỷ. Đột nhiên, người trên lầu phát tay ra hiệu với Trương Uy, sau đó xoay người đi vào phòng. Mặc Ngân ghi nhận hết tất cả hành động nhưng vẫn không nói gì.

Trương Uy liếc mắt thấy người trên lầu ra hiệu, mới đứng dậy, cung kính nói với quận chúa: “Thỉnh quận chúa chờ một lát, thuộc hạ vừa nhìn thấy người quen, xin phép quận chúa cho thuộc hạ đi gặp rồi sẽ lập tức quay lại.

Lạc Nguyệt xem như không quan tâm, Tổ Yên lại nửa cười nửa không nhìn Trương Uy, trong lòng lại xem Trương Uy chỉ như chip bông. Nhìn Trương Uy đi lên lầu, Tổ Yên khinh thường. Gì mà gặp người quen, gặp chủ tử sau lưng thì có. Chắc là cha của nha đầu này đến, ở đó mà giả thần giả quỷ, hừ.

Mặc Ngân chậm rãi bước đến, ngồi cạnh Tổ Yên, nhẹ giọng nói: “Bọn họ vào cùng một phòng?” Tổ yên gật đầu, mắt lại nhìn về cái khay trong tay tiểu nhị: “Không cần để tâm, chúng ta ăn com thôi.”

Lạc Nguyệt nhìn thấy Mặc Ngân đều lấy thức ăn đưa về phía Tổ Yên, lòng có chút ghen tị. Vì sao hắn không thèm liếc nhìn mình lấy một cái? Minh xấu vậy sao? Không đâu, nương từng nói mình là nữ tử xinh đẹp nhất mà, nhưng vì sao hắn thế nào cũng không nhìn mình dù chỉ bằng nửa con mắt?

“Ê, Lạc Nguyệt, ngơoi ngẩn ngơ gì vậy? Ăn đi nè.” Tổ Yên ngẩn đầu nhìn thấy Lạc Nguyệt đang thần thò người mới lên tiếng. Lạc Nguyệt vẫn rầu rầu ừm ừm à hai tiếng rồi cũng nhấc đũa. Ánh mắt Mặc Ngân đầy vẻ khinh thường. Đúng là người trong hoàng gia, được nuông chiều từ bé, thật quá vô lễ. Không biết vì sao sư tỷ lại khách khí với nàng ta như vậy.

Trông thấy ánh mắt khinh thường của Mặc Ngân, Lạc Nguyệt càng đau lòng. Chẳng lẽ hắn không thích mình đến thế sao? Minh cũng đâu có làm gì hắn, vì sao lại luôn dùng ánh mắt ấy nhìn mình? Ra sức lắc đầu, thật không hiểu nổi mình nữa, vì sao từ lần đầu tiên gặp hắn thì lập tức đã bị ánh mắt màu tím ấy trói chặt.

Phòng trên lầu trong khách sạn.

“Vương gia, vì sao ngài không cho thuộc hạ dẫn quận chúa về?” Trương Uy khó hiểu nhìn nam tử trung niên đang đưa lưng về phía mình.

“Nha đầu trưởng thành, cũng nên ra ngoài học hỏi thêm” Vương gia vẫn không xoay ngơoi, chỉ từ tốn nói.

“Ý của vương gia là?” Trương Uy kinh ngạc nhìn Vương gia, chẳng lẽ vương gia thật sự yên tâm để quận chúa một mình bên ngoài?

“Cứ mặc nó, muốn đi đâu thì đi, nhưng phải cho ám vệ âm thầm bảo hộ.” Giọng vương gia không chút gợn sóng.

Trương Uy còn định nói thêm, vương gia lại phát tay ý bảo hắn đi nhanh. Trương Uy khẽ nghi hoặc trong lòng nhưng vẫn tuân lệnh đi xuống lầu. Hắn biết việc không nên hỏi tuyệt đối không hỏi.

Nhìn thấy bóng Trương Uy đi khuất, tuy miệng còn nhai thức ăn, Tô Yên cũng xoay sang hỏi Lạc Nguyệt: “Người xác định rồi chứ, thật sự không về.”

Lạc Nguyệt không nói gì, nhẹ nhàng gật đầu. Sắc mặt Mặc Ngân vẫn như cũ, Tô Yên uống ngụm trà, lắc đầu nói: “Người muốn đi theo thì đi, nhưng mà ~~~”

Không chờ Tô Yên nói hết câu, Lạc Nguyệt đã nói tiếp: “Đã hiểu, chi phí ta lo.”

Tô Yên hắc hắc cười gượng không thèm nhắc lại. Nhà đầu này cũng thông minh đấy chứ. Có điều, lại để ý Mặc Ngân nhà ta, muốn theo đuổi là rất khó đấy. Tô Yên lim dim mắt nhìn Mặc Ngân, ngắm từ góc độ này, mặt sư đệ càng đẹp như yêu nghiệt. Đẹp mê người như vậy, cũng khó trách tiểu nha đầu Lạc Nguyệt kia động tâm.

Dùng xong cơm, cả ba cùng rời khách sạn. Tại phòng trên của khách sạn, vương gia xoay người lại, nhìn người đang ngồi trong góc nói về bất đắc dĩ: “Nữ đại bất trung lưu.” (Yu: gái lớn ko thể bắt ở nhà đc nữa???)

Người trong góc treu tức lại: “Ai bảo bình thường tam hoàng thúc lại quá cưng chiều Nguyệt nhi, để nàng chẳng biết phân biệt thị phi, gặp ai không gặp, lại đụng phải nàng.”

“Người đó, đừng đắc ý, ta thấy người muốn đuổi theo nàng cũng không dễ đâu. Chẳng lẽ người không phát hiện ra ánh mắt tím của tiểu tử bên cạnh nàng ta? Lúc người nhìn nàng tròn mắt hân hoan như muốn rút ra ngoài.” Vương gia tức giận phản bác lại.

“Ha ha, chuyện này không cần Tam hoàng thúc phải nhọc tâm” Người trong góc chậm rãi đứng lên, giọng nói tuy thản nhiên nhưng cũng vô cùng kiên định, “Ta nhất định sẽ bắt nàng về, nhất định.”

“Ai ~~~” Trong phòng vang lên tiếng thở dài của vương gia: “Tiểu tử nhà người, không biết người thấy có gì tốt mà nhất định phải có được nàng ta? Nghe nói thái phi cũng phái người tìm nàng ta khắp nơi.”

“Vậy sao?” Người trong góc vẫn dùng giọng nói thản nhiên, “Ta cũng không biết mình vì cái gì nhất định phải có nàng, ta chỉ biết, cuối cùng ta cũng tìm thấy nàng, mà như thế ta nhất định sẽ không một lần nữa buông tay. Ai cũng không thể cướp nàng đi nữa.”

Vương gia xoay người nhìn ra cửa sổ, từ từ nhắm mắt lại: “Nói vậy, người vẫn nấp ở chỗ tối để nhìn nàng thôi sao? Vậy thì xem như càng lúc càng cách xa nàng.”

“Ha ha, Tam Hoàng thúc yên tâm, ta đều có dự tính, không lâu nữa, nàng lại có thể ở cạnh ta rồi.” Người trong góc nói thật tự tin khiến vương gia không khỏi thấy tò mò. Thật ra là thứ gì có thể khiến hắn tự tin như vậy.

“Đúng rồi, Tam Hoàng thúc, người nên phái nhiều người âm thầm bảo hộ Nguyệt nhi, những người kia sợ là cũng muốn động thủ rồi.” Giọng nói của người trong góc có chút ngưng trọng.

“Ta biết.” Vương gia gật đầu, nữ nhi bảo bối duy nhất của ta, sao ta lại không biết chứ.

————— Tình cảnh phân cách tuyến —————

Đoàn người Tô Yên thắng lợi trở về sơn cốc. Mỹ nữ sư phụ nhìn thấy chiếc bát có hình dạng như cái cũ, sắc mặt cũng dịu xuống. Linh nhi ăn xong con gà nướng Tô Yên vừa mang về cũng thỏa mãn xù lông dựng đuôi đứng một bên.

“Ngày mai, chúng ta lập tức khởi hành tìm sư phụ người!” Mỹ nữ sư phụ khoa trương ra quyết định. Tô Yên ‘a’ một tiếng, lòng thầm tự hỏi không biết quan hệ giữa sư phụ mình và mỹ nữ sư phụ là gì? Trái lo phải nghĩ cũng không tìm ra đáp án, thôi, chờ họ gặp nhau thì sẽ biết thôi.

Hôm sau, chuẩn bị sẵn sàng, đoàn người bắt đầu rời sơn cốc. Cách sơn cốc không xa, Nghịch Phong kẻ sát sư phụ nói: “Có người đi theo chúng ta.” Mỹ nữ sư phụ cất lời nói: “Chờ người nói, ta đã biết từ lâu. Không cần để tâm, họ không ác ý.” Nghịch Phong gật đầu, không nói nữa. Mặc Ngân vẫn lạnh lùng nhìn Lạc Nguyệt, lòng càng cảm thấy chán ghét hơn. Từ lúc rời khách sạn ngày hôm qua, luôn có người theo sau họ, chắc là vì bảo hộ vị quận chúa này.

Tìm được chiếc xe ngựa thật to, Nghịch Phong và Mặc Ngân ngồi bên ngoài thay phiên đánh xe. Tô Yên ôm Linh nhi tìm vị trí thoải mái trên xe ngựa ngồi xuống. Mỹ nữ sư phụ nhắm mắt điều tức cũng im lặng không nói gì.

Lạc Nguyệt tâm trạng không yên nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài, Tô Yên nhìn thấy mà buồn cười. Nha đầu kia chỉ không nhìn thấy sư đệ một lúc đã lộ ra ánh mắt mất mát như vậy, cái này có được xem là nhất kiến chung tình không? Ta không tin chuyện nhất kiến chung tình, tình yêu như thế không thể lâu dài.

“Lạc Nguyệt.” Đột nhiên Tô Yên lên tiếng dọa Lạc Nguyệt quay phắt người trở lại.

“Có chuyện gì, đại tỷ.” Lạc Nguyệt lễ phép trả lời, lúc này ai còn nhận ra bộ dáng nữ tử tay cầm roi ngựa muốn đánh người như trước kia? Tô Yên rất hài lòng với dáng vẻ ngoan ngoãn này của nàng. Xem ra sức mạnh tình yêu thật vĩ đại nha, có thể thay đổi cả một người.

“Người, có phải để ý sư đệ ta không?” Tô Yên trực tiếp đi vào vấn đề, câu chuyện cũng khiến mỹ nữ sư phụ đang nhắm mắt cũng vênh lỗ tai lên.

“A ~ a! Đại tỷ nói bậy gì đó? Làm, làm gì có! Không phải như tỷ nói đâu!” Lạc Nguyệt xấu hổ đỏ bừng mặt, cứng họng.

“Thật không, thật không?” Tổ Yên cười xấu xa, hoài nghi nhìn về thẹn thùng của Lạc Nguyệt. Kỳ thật nha đầu này cũng không tồi, ý thức được trước kia làm sai, về sau cũng từng bước sửa chữa lại.

Lạc Nguyệt bị Tổ Yên nhìn mà bất an, khẽ xoay người: “Đại tỷ sau này đừng tùy tiện lấy chuyện này đùa nữa.”

“Ha ha, hảo, ta không nói nữa.” Tổ Yên đang vui, cúi đầu vuốt đuôi linh nhi. Tất cả đều thuận theo tự nhiên đi.

Mỹ nữ sư phụ thâm thất vọng, tưởng là có thể nghe được thứ gì thú vị, không ngờ nha đầu kia lại dễ dàng buông tha quận chúa đến vậy, nhưng trong lòng đột nhiên cảm thấy đắc ý, vì đang muốn gặp người mà mình tìm kiếm bấy lâu. ‘Tiêu Duẩn Phách, cuối cùng ta cũng gặp được ngươi, xem ngươi trốn thế nào.’

Tổ Yên nhìn mỹ nữ sư phụ nhếch mép cười khả nghi, lòng cảm thấy nghi hoặc, mạo mụi hỏi: “Mỹ nữ sư phụ ~ người thấy sư phụ ta sẽ không phải là đánh đánh giết giết chứ?”

“Nói bừa! Nha đầu chết tiệt kia, ta là người thô lỗ vậy sao?” Mỹ nữ sư phụ trừng to mắt nhìn Tổ Yên, gõ đầu nàng một cái.

Tổ Yên xoa xoa đầu, nghiêm mặt nói: “Mỹ nữ sư phụ là ôn nhu nhất, xinh đẹp nhất, biết săn sóc người khác nhất.” Dứt lời, lại xoa xoa bụng mình, vị chua này, sao cứ trào lên hoài vậy. (Yu: Tổ Yên tỷ mắc ới đó mùa)

“Vẫn là nha đầu là tri kỷ, không uống phí viên dạ mình châu ta thích nhất mà ta lấy ra cứu người.” Mặt mỹ nữ sư phụ cười tươi như đóa hoa.

Lạc Nguyệt tròn mắt há hốc miệng, hai người này mới đúng gọi là thầy trò chân chính.

Đột nhiên xe ngựa ngừng lại.

“Chuyện gì vậy?” Tổ Yên ló ra hỏi. Còn đang ở nơi hoang vu sao lại dừng xe. “Hai người các ngươi có người buồn tè à?” Không nghĩ ngợi gì, Tổ Yên liền mở miệng hỏi.

“Không.” Nghịch Phong giật giật môi, “Có người chặn xe.”

“A!” Tổ Yên ngẩng đầu, mới phát hiện một hắc hán tử hiên ngang, lườm mắt nhìn nàng.

“Nữ tử kia, xuống xe, để bạc lại, ta sẽ tha chết cho các ngươi.” Giọng điệu hắc hán tử cuồng vọng

“A?” Tổ Yên nhảy xuống xe ngựa, “Nói chắc ăn như vậy sao? Ngươi cho rằng sẽ đánh thắng chúng ta?”

“Hừ, các ngươi đã bị bao vây! Nhanh chóng đầu hàng đi.” Về mặt hắc hán tử đầy ngạo khí.

Bị bao vây? Tổ Yên nghi ngờ, Nghịch Phong và Mặc Ngân cũng nghi ngờ, gần đó còn có người sao?

“Đúng, các ngươi đã bị bao vây! Mau để lại của cải.” Sau lưng truyền đến một giọng nói khác.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Tổ Yên Bị Mù?! Biến Thái Vương Cứu

♥Edit: Yuri

Tổ Yên quay đầu lại, nhìn thấy một nam tử cao gầy cầm đao đang lườm nàng.

Lạc Nguyệt ngồi trên xe ngựa, toát mồ hôi lạnh.

“Quả nhiên, chúng ta đã bị bao vây!” Tổ Yên còn gât gù, nhìn về phía hắc nam tử. Mỹ nữ sư phụ im lặng nín thở, chờ xem tuồng. Nghịch Phong và Mặc Ngân ngồi xếp bằng, cũng ngồi xuống xem tuồng, chỉ có Lạc Nguyệt là nóng ruột. Bị cướp chặn đường, sao mọi người lại làm như không có chuyện gì vậy?

“Thức thời thì mau đem bạc giao ra!” Hắc hán tử càng lên giọng kiêu ngạo nói, khua tay cầm búa, hung tợn nhìn Tổ Yên.

“Đại hiệp có chuyện gì thì từ từ nói, không cần phải động đao động thương.” Tô Yên nghiêm mặt.

Hắc hán tử sững sốt, nữ tử này vừa gọi ta là gì? Gọi ta là đại hiệp!!! Hắc hán tử như muốn khóc. Lần đầu tiên! Người đầu tiên gọi hắn là đại hiệp lại là một cô nương thanh tú như vậy!

“Được, bản đại hiệp sẽ không dùng búa.” Hắc hán tử rộng lượng hạ búa xuống.

“Đại hiệp, xin hỏi ngài đây tướng mạo đường đường, chính khí nghiêm trang, sao lại nghèo túng đến trở thành như bây giờ vậy?” Nét mặt Tô Yên như đau lòng.

Một câu nói đã khơi lại nỗi đau trong lòng hắc hán tử, hai mắt hắn đỏ hoe, mơ màng, dùng sức nén nén nước mắt chảy nuốt vào trong rồi mới nói: “Cô nương, quá khứ nghĩ lại mà kinh hoàng, có kẻ cũng vậy thôi.”

Mặt Tô Yên buồn bã, thở dài nói: “Vậy thì không nhắc lại nữa, kéo đại hiệp lại thương tâm. Nhìn đại hiệp thế này, tiểu nữ thật sự rất đau lòng, chỉ có chút này gọi là thể hiện tâm ý.”

“Không!” Hắc hán tử hét lớn, khí khái nghiêm túc nói: “Sao ta lại có thể lấy bạc của cô nương, cô cứ giữ lại đi.”

Buổi diễn biến hóa thật kịch tính, khiến tâm linh bé nhỏ của Lạc Nguyệt bị tẩy sạch một lần lại một lần. Năng lực khống chế của mỹ nữ sư phụ coi như khá, chỉ nhấp nhô cái bụng chứ không có hành động gì. Nghịch Phong và Mặc Ngân thì nên cười đến chân khí toàn thân tán loạn. Trước kia sao lại không phát hiện ra Tô Yên là người thú vị như vậy.

Tô Yên khuyên can mãi, khẳng khang dúm một ít bạc cho hắc hán tử, run run lên xe ngựa. Bụng đau vì nhằn nại đến cực điểm, rất muốn cười to, nhưng biết lúc này thì chưa được. Giục hai mỹ nam xa phu nhanh chóng cười xe rồi đi, đi một khoảng xa mới dám cất tiếng cười to.

Hắc hán tử vẫn đứng tại chỗ cầm túi bạc, ngây ngốc nhìn xe ngựa đi xa, miệng lầm bầm nói: “Người tốt, thật là một người tốt.”

“Đại ca, cứ như vậy mà để họ chạy sao?” Nam tử cao gầy bước đến hỏi.

“Phải, cô nương kia là người tốt, là người tốt nha.” Hắc hán tử vẫn không ngừng lầm bầm.

“Vậy, đại ca, chúng ta về thôi?” Nam tử cao gầy hỏi thử.

“Không! Vị cô nương kia tốt bụng như thế, ta sợ nàng bị người xấu khi dễ, ta muốn đi theo bọn họ, ngầm bảo vệ nàng! Đệ về trước đi, ta cho đệ một nửa bạc này, ta đi trước.” Hắc hán tử dường như đã hạ quyết tâm rất lớn.

Nam tử cao gầy có chút kinh ngạc, ý đại ca là muốn đi theo nữ tử kia?

“Nhưng mà, người đi như vậy sẽ bị họ phát hiện.”

“Không sao, ta sẽ lấy một nhánh cây che trước mặt, họ sẽ không nhìn thấy.” Hắc hán tử tự tin nói.

“Nhưng mà, đại ca à, một nhánh cây có thể che được huynh sao?”

“Vậy lấy hai nhánh cây là được rồi, đệ cứ về trước đi.”

“Đại ca anh minh, đệ về trước. Huynh hộ tống cô nương kia xong thì mau chóng trở về nha.”

“Ừ, ta đi đây.” Hắc hán tử dắt một con ngựa gầy từ trong bụi cỏ ra, leo lên.

Tô Yên không ngờ, người bị mình trêu chọc sau này lại giúp mình.

“Ngươi nọ vẫn đi theo chúng ta.” Nghịch Phong thần nhiên nói.

“A?” Tô Yên nghe vậy, chui đầu ra. Nhìn về sau, lập tức nhìn thấy từ đằng xa, có một người giữ hai nhánh cây che trước mặt, chợt phì cười, “Cứ để hắn theo, người này thật thú vị.”

Tất cả người trên xe ngựa đều đồng thời thăm khinh bỉ, thật ra người thú vị nhất là nàng mới đúng.

Phía sau xe ngựa, hắc hán tử trước sau vẫn duy trì khoảng cách với xe. Xe nhanh hẳn nhanh, xe chậm hẳn chậm, xe dừng hẳn cũng dừng.

“Người này định theo đến khi nào đây?” Lạc Nguyệt chán ghét nói. Dừng lại ăn uống, tên ngốc kia cũng dừng lại ăn. Nhìn thấy là phiền, lại ngẩng đầu nhìn gương mặt hoàn mỹ của Mặc Ngân, nghĩ thầm, nhìn hắn là tốt nhất.

“Ha ha, kệ hắn đi.” Tô Yên vừa ăn vừa phát tay nói.

Đột nhiên, Nghịch Phong đều đứng bật dậy, mỹ nữ sư phụ mở to mắt, thần nhiên nói: “Đã đến rồi.” Lạc Nguyệt không rõ mỹ nữ sư phụ sao tự nhiên lại

nói ra câu này.

Mỹ nữ sư phụ vừa nói xong, cây cối xung quanh đều phát ra tiếng động sần sật.

“Giờ mới thật là bị bao vây.” Mỹ nữ sư phụ lại cười thật thản nhiên.

Tổ Yên ngẩng đầu nghe tiếng sần sật từ cây cối xung quanh, lòng khẽ bất an. Mỹ nữ sư phụ nhẹ nhàng vỗ lưng Tổ Yên: “Đừng sợ.” Tổ Yên nhìn thấy nụ cười thản nhiên này của mỹ nữ sư phụ, lòng cũng thấy yên tâm hơn.

Dứt lời, từ bốn bề cây cối rậm rạp chung quanh phóng ra một đám hắc y nhân, bao vây nhóm người Tổ Yên, hơi thở dồn dập, sắc mặt Lạc Nguyệt tái nhợt, vô thức nép sát người vào Mặc Ngân, Mặc Ngân lại khó chịu mà dịch người sang hướng khác.

“Bọn họ là ai?” Tổ Yên âm thầm đếm số hắc y nhân, hình như hơi nhiều nha.

Không chờ Nghịch Phong trả lời câu hỏi của Tổ Yên, đám hắc y nhân đã vung đao lao đến. Tổ Yên hoảng hốt, sao không khớp như bình thường vậy, không phải còn có khúc đạo đầu sao? Tỷ như bên kia phải phối hợp diêm nhiên hỏi ta là ‘thiên đường có lối người không đi, địa ngục vô môn người lại vào’, sau đó đối phương lại tiếp tục phối hợp mà hỏi bọn ta là người thế nào. Sao lại không cho người ta có chút cơ hội để mở miệng thì liền lao lên vậy?

“Hừ!” Mỹ nữ sư phụ hừ nhẹ một tiếng, vọt nhảy lên cao, hươ một nhúm lá cây, vận công phóng vào đám người kia. Nhất thời, một tràng tiếng khóc thét vang lên. Trong nháy mắt, năm sáu hắc y nhân đồng loạt gục xuống, tuy vậy, không ai trong nhóm hắc y nhân còn lại lùi bước, thậm chí còn có người cao giọng hô: “Hạ hai đứa nữ nhân không có võ công trước!”

Tổ Yên giận tái mặt: “Sư đệ, người bảo vệ Lạc Nguyệt.” Mặc Ngân không nói gì, nhanh chóng rút kiếm, kéo Lạc Nguyệt sát vào người, hạ giọng nói: “Theo sát ta.” Lòng Lạc Nguyệt đang gọn sóng, lại bị một cuồng đại lực hướng đến chỗ mình, thì ra có một nhát kiếm vừa hướng vào nàng. Nhóm người hắc y nhân tập trung tấn công vào Tổ Yên và Lạc Nguyệt.

Mỹ nữ sư phụ nghiêm mặt, cái đám ô hợp này, đúng là phản rồi! Chuẩn bị phóng ra thêm loạt ám khí nữa thì đột nhiên một tiếng gọi như trời gầm vang lên: “Thiên Du! Thật là năng!” Mỹ nữ sư phụ sững sốt, ngẩng đầu nhìn, nhất thời chân khí biến loạn, nghiêng rầm nghiêng lợi nói: “Quý Kiến Sầu! Người chưa chết!”

Nghịch Phong kéo Tổ Yên ra sau, đánh lui được vài tên, neho mắt nghi hoặc nhìn hai người từ trên cao đang phi thân xuống. Hẳn là Quý Kiến Sầu mà giang hồ đồn đại? Nghe nói đã ẩn tích ba mươi năm, sao giờ lại xuất hiện ở đây? Sự tình dường như có chút phiền phức, lòng Nghịch Phong chợt thấy nặng nề.

“Thiên Du! Ta tìm nàng thật khó!” Người đang nói trên không từ từ hạ người xuống đất.

“Quý Kiến Sầu, hôm nay nếu không phải người chết thì là ta bỏ mạng!” Mỹ nữ sư phụ hoàn toàn không còn giữ được bình tĩnh, kích động gào to phóng lên.

“Thiên Du! Nàng vẫn không chịu tha thứ cho ta sao?” Người kia nói bằng một giọng vô cùng đau khổ.

“Người đi chết đi!” Mặt mỹ nữ sư phụ cũng vô cùng dữ tợn.

Người kia xoay người, phóng người chạy đi, mỹ nữ sư phụ cũng phóng nhanh chạy theo.

“Mỹ nữ sư phụ ~~~” Tiếng gọi của Tổ Yên vang vọng khắp xung quanh.

Nghịch Phong chau mày, cảm thấy phiền toái. Cứ như tre già măng mọc, đám hắc y nhân không hề sợ chết mà liều mạng với ta và Mặc Ngân, mà ta lại phải bảo vệ Tổ Yên còn Mặc Ngân lại lo cho Lạc Nguyệt.

Đột nhiên, xuất hiện một đám hắc y nhân khác, đám người hắc y nhân trước thấy vậy liền chùng tay, Mặc Ngân đẩy Lạc Nguyệt ra tránh được một đao của hắc y nhân, những kẻ này là người bảo hộ quận chúa?

Cảnh trong rừng càng thêm hỗn loạn.

“Mặc Ngân, dẫn Lạc Nguyệt đi đi.” Nghịch Phong hươ kiếm chặn một tên hắc y nhân, máu tươi bắn ra giữa không trung thành một đường tơ máu. Mặc Ngân gật đầu, kéo Lạc Nguyệt phóng đi.

Nghịch Phong cũng kéo tay Tổ Yên, Tổ Yên ôm chặt Linh nhi, chặt vật theo sau Nghịch Phong.

“Nữ tiên nhân, đi mà gặp quý.” Một tiếng hét to, trước mắt Tổ Yên xuất hiện một chiếc bóng đen, theo đó là một mảng bột phấn màu vàng.

“Không ổn!” Nghịch Phong kinh hãi, đâm kiếm tới..

“A! mắt của ta!” Tổ Yên kinh hô, bột phấn màu vàng bay vào mắt nàng, khiến đôi mắt như nóng như bị ai đốt, vô cùng đau đớn. Theo phản xạ Tổ Yên buông tay Nghịch Phong, dụi mắt.

“Cô nương, đừng sợ, ta tới cứu cô.” Hai mắt Tổ Yên mờ mịt, mờ hồ nhìn thấy hắc hán tử cầm búa chạy về phía mình.

“Tổ yên!” “Sur tý!”

Hai tiếng hét đầy lo lắng vang lên, Tổ Yên cảm thấy thanh âm cách mình càng lúc càng xa. Mắt đau quá, đau quá, vì sao hai mắt ta không mở ra được.

“Cô nương, đi mau!” Cuối cùng, Tổ Yên chỉ nghe thấy tiếng hắc hán tử lo lắng gọi nàng, kèm theo là tiếng đao kiếm chạm nhau.

Trong chốc lát, Tổ Yên cảm giác mình bị một bàn tay to lớn nhưng ấm áp kéo đi, cơ thể dường như bị người đó kéo nhấc lên, bay giữa không trung, tiếp theo lại bị con dao từ đôi mắt dội đến, tiếng đánh nhau phía sau càng lúc càng xa, trong những tiếng hỗn loạn đó, dường như cũng kèm theo tiếng gọi lo lắng âm ỉ của Nghịch Phong và Mặc Ngân. Không phải họ cứu ta, vậy đôi tay ấm áp này là của ai? Tổ Yên cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng dần dần nàng lại mất đi ý thức. Tay chậm chậm buông thõng. Linh nhi trên tay nàng trườn xuống đất.

Một chiếc xe ngựa cấp tốc chạy nhanh trên đại lộ.

Mộc vương gia đau lòng nhìn tiểu nhân nhi đang dần mất đi tri giác trong lòng mình. Điều do ta đến chậm. Nếu sớm một bước, tiểu nhân nhi sẽ không bị người khác ám toán, vốn tưởng sẽ tới kịp, không ngờ lại khiến nàng chịu khổ. Nghĩ đến đó, tim Mộc vương gia càng đau, ôm chặt lấy Tổ Yên, miệng lầm bầm “Chúng ta về nhà thôi, tiểu Tổ Yên của ta, về nhà thôi.”

Mộc vương phủ.

“Thái y, mắt nàng thế nào?” Mộc vương gia nôn nóng đi qua đi lại sau lưng vị thái y đang chẩn bệnh.

“Ai ~~~” Thái y không trả lời, chỉ thở dài, lắc đầu.

“Là ý gì?” Mộc vương gia nóng giận, túm áo lão thái y.

“Vương gia bớt giận, vương gia bớt giận!” Thái y liên tục nói, “mắt của vị cô nương này ~~~”

“Bị thế nào?” Ánh mắt Mộc vương gia sắc bén như băng phách ngàn năm.

“Mắt vị cô nương này đã trúng phải kỳ độc, cho nên, cho nên ~~~~” Câu nói kế tiếp của thái y chưa nói ra, đã bị ánh sắc mặt như muốn ăn sống người khác của vương gia đông cứng lại.

“Cút!” Mộc vương gia hất tay, thái y như con thỏ con, khúm núm ra khỏi phòng, chưa từng thấy qua sắc mặt đáng sợ này của Mộc vương gia. Thái y nghĩ nếu mình ra chậm một bước, không biết vương gia sẽ làm gì mình.

Mộc vương gia xoay người, bước chậm rãi đến cạnh giường Tổ Yên, tiểu Tổ Yên của ta, cuối cùng nàng cũng trở về cạnh ta. Ta nhất định sẽ chữa khỏi đôi mắt cho nàng.

Mộc vương gia si ngốc nhìn nhân nhi đang nằm hôn mê bất tỉnh trên giường, đưa tay xoa nhẹ lên má nàng, ngón tay chậm rãi lướt lên môi Tổ Yên. Người mà ta ngày đêm mong nhớ đang ở trước mặt, nhưng... Nàng lại không nhớ gì cả, không nhớ ra ta, không nhớ đã đồng ý làm phi của ta.

Nhưng mà, không vấn đề gì, tiểu Tổ Yên của ta, ta sẽ chờ, chờ nàng lần nữa đồng ý làm vương phi của ta.

Ngoài cửa có tiếng gõ nhẹ, truyền đến giọng nói ngăn ngại của nha hoàn: “Vương gia, nước ấm đến.”

“Vào đi.” Mộc vương gia lạnh lùng nói.

Nha hoàn cúi đầu, bưng nước ấm vào, đặt ở đầu giường, chuẩn bị lau mặt cho Tổ Yên, Mộc vương gia lại phát tay ngăn lại, nói: “Được rồi, người lui xuống đi.”

Nha hoàn kinh ngạc, lập tức gật đầu, dạ một tiếng rồi chậm rãi rời phòng. Ngay khi cửa phòng vừa khép lại, hai mắt nha hoàn tròn tròn. Vừa rồi ta đã nhìn thấy gì vậy? Mộc vương gia tự mình lau mặt cho người trên giường?!

Kinh ngạc, Tổ Yên cảm thấy có gì đó đang chạm vào hai mắt mình. Đau quá, vì sao hai mắt ta lại đau như vậy? Từ từ mở mắt ra, trước mắt vẫn là một màn tối đen! Sao lại thế này? Tổ Yên hoảng sợ. Dù là ban đêm, nhưng giờ là giữa hè, tối cũng không đến như vậy.

Vì sao trước mắt ta vẫn là một màn đen tối.

“Mắt của ta! Mắt của ta!” Tổ Yên ngồi bật dậy, đưa tay chà lên mắt, hé hé mắt, thật sự không thấy gì cả.

“Đừng động dậy, ta sẽ nghĩ biện pháp chữa lành hai mắt cho nàng.” Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói quen thuộc! Giọng nói này. Là hắc! Biến thái vương, là hắc, không sai. Thật ra đã xảy ra chuyện gì? Đúng rồi, ta bị người nào đó rắc bột phấn màu vàng, sau đó hai mắt lập tức bị đau nhức.

Sau khi buông tay Nghịch Phong, là biến thái vương cứu ta?!

“Người là ai?” Tổ Yên định trực tiếp hỏi thẳng hắc có phải là Mộc vương gia không, nhưng nghĩ lại thấy không ổn, vì bản thân đang vờ mất trí, lại nhớ mình chưa hỏi qua thân phận hắc.

“Ta là ai không quan trọng. Quan trọng là bây giờ nàng không nên cử động, mắt nàng đang bôi được.” Mộc vương gia ôn nhu kéo tay Tố Yên “Nàng đừng cử động.”

“Giọng người rất quen.” Tố Yên hồ nghi hỏi, “Là người cứu ta sao? Lần trước ở hoàng cung, cũng là người cứu ta đúng không?” Tiếng nói này không sai, hẳn, biến thái vương, chính là hắn!

“Quen tại?” Mộc vương gia ôn nhu thoa được cho Tố Yên, “Có lẽ chúng ta đã từng gặp qua.”

Tìm Tố Yên đập mạnh một cái, hắn đuổi đến giang hồ! Từ khi nào thì hắn bắt đầu theo dõi ta? Sở Thiên Hành? Khó trách, vì sao ta lại không biết Sở Thiên Hành, không biết hắn là ai lại xuất hiện ở đó để cứu ta?! Rồi lại cứu ta lúc này. Chờ đã, ta bị hắn dẫn đi, vậy Nghịch Phong và sư đệ, còn có Lạc Nguyệt đâu?

“Ta nhớ giọng người.” Tố Yên cẩn thận nói: “Lần đó người nhận lầm người, ở nóc nhà của Thủy Nguyệt sơn trang trang, người cho ta là người mà người quen.”

“Nàng còn nhớ rõ ta?” Động tác tay của Mộc vương gia vẫn không ngừng, vẫn nhẹ nhàng xoa được cho Tố Yên.

Mắt nàng dần dần cảm thấy mát lạnh, không thấy đau nữa. “Ừm, nhớ rõ.” Nói xong, Tố yên cũng không nói nữa, đương nhiên nàng nhớ rõ, cái gì cũng nhớ rõ.

“Đỡ hơn chưa?” Mộc vương gia thoa xong được, ngồi cạnh người Tố Yên.

“Tốt hơn nhiều, đa tạ người cứu ta. Vì ta giống vương phi của người sao? Ta nhớ người nhận lầm ta là vương phi của người, người là ai?” Tố Yên từ từ bình tĩnh lại, tiếp tục giả vờ.

Mộc vương gia nghiêm mặt lại, miệng vẫn ôn nhu nói: “Ừm, có lẽ đây là duyên phận, ta sẽ tìm người chữa mắt cho nàng, đừng lo lắng, giờ nàng cứ nghỉ ngơi cho tốt đã.”

Lúc này, lòng Tố Yên rối như tơ vò, không biết phải làm sao, mắt không thể nhìn thấy gì cả. Muốn chạy cũng không được. Lòng biến thái vương đối với ta vẫn chưa dứt sao? Một màn tối đen trước mắt càng khiến Tố Yên thêm bất an. Kiếp trước có người bạn bị phẫu thuật mắt, bị vài ngày không nhìn thấy, ta còn cười chọc ghẹo nàng, giờ thì thâm rồi, chính mình tự cảm nhận được rồi.

Nỗi lòng bị tiếng nói êm tai của Mộc vương gia cắt ngang: “Nàng nằm xuống nghỉ ngơi đi, ta nhất định sẽ tìm người chữa mắt cho nàng, đừng lo lắng.”

Tố Yên từ từ nhắm mắt lại, khi Mộc vương chuẩn bị xoay người đi thì Tố Yên đột nhiên cất tiếng nói: “Vì sao lại cứu ta? Vì ta giống nàng ta sao?”

Mộc vương gia ngẩn ra, lòng đau xót, không trả lời, chỉ nhẹ nhàng nói: “Nàng cứ nghỉ đi.” Dứt lời lại bước chân rồi đi.

Tố Yên vô lực dựa vào đầu giường, giờ ta phải làm sao đây?

Ngoài cửa, Mộc vương gia ngửa mặt lên trời, thở dài, như muốn đem mọi phiền muộn trong lòng tổng hết ra ngoài. Tiểu Tố Yên của ta, ta phải làm sao với nàng đây?

Trong lúc Tố Yên còn đang phiền muộn, Nghịch Phong mang theo Linh nhi phá vỡ vòng vây, đi khắp nơi tìm kiếm tung tích nàng. Mặc Ngân dẫn theo Lạc Nguyệt cũng phá vòng vây thoát ra ngoài, cũng thất lạc với Nghịch Phong.

Nghịch Phong ngồi trên một tảng đá, nhìn Linh nhi thất thần ngồi cạnh, thở hắt ra, Tố Yên lại bị người khác bắt đi ngay trước mắt ta. Định đuổi theo hắn, nhưng lại bị một kiếm kia cản lại. Giờ Tố Yên đang ở đâu? Sư phụ không biết chạy đi đâu, thật ra người có quan hệ gì với Quý Kiến Sâu kia? Vì sao sư phụ vừa thấy hắn lại mất tự chủ mà đuổi theo. Bị lạc với hai người Mặc Ngân, chuyện lần này có vẻ đi quá xa so với tưởng tượng của ta.

Lúc này, Mặc Ngân mặt mày xám đen, dùng sức bẻ gãy nhánh cây, xoay người nhìn về mặt nhẵn nhụi của Lạc Nguyệt, nói: “Người có thể đi nhanh hơn được không?” Lạc Nguyệt hít hít mũi, hạ giọng nói: “Ta, ta đã đi nhanh lắm rồi.”

“Hừ!” Mặc Ngân hừ lạnh, tiếp tục bước đi, nếu không vì nàng ta, sao ta lại dễ bề bị người khác bắt đi?

“Tay người, vẫn chảy máu kia.” Giọng Lạc Nguyệt nhỏ như muỗi kêu.

“Không cần người lo.” Mặc Ngân lạnh lùng nói, sau đó lập tức xé cánh tay áo, qua loa băng bó lại, Lạc Nguyệt nhìn thấy mà đau lòng.

“Giờ phải làm sao?” Lạc Nguyệt nhỏ giọng nói.

“Đưa người về dịch trạm, báo tin cho cha người cho người đến đón người, ta muốn đi tìm sư tỷ của ta.” Giọng nói Mặc Ngân không một chút ảm áp gì.

Lạc Nguyệt cố chạy đuổi theo Mặc Ngân. Vì sao trong mắt hắn chỉ có sư tỷ hắn, chưa bao giờ có ta. Nhanh vậy đã bắt ta về, tưởng có thể tiếp tục theo hắn, tưởng rằng trong mắt hắn còn có ta.

“Không có mục tiêu người sẽ rất khó tìm. Người cầm máu trước được không? Miệng vết thương vẫn tràn máu ra kia.” Lạc Nguyệt khăn trương nhìn vết

thương đầy máu của Mặc Ngân.

Mặc Ngân không trả lời, chỉ vui đầu tiếp tục bước đi.

“Nếu người chảy máu nhiều quá sẽ ngất xỉu, lúc đó sao người tìm được sư tỷ nữa?” Dưới tình thế cấp bách, Lạc Nguyệt đành đem Tố Yên ra nói.

Mặc Ngân dừng lại, lấy một chiếc bình nhỏ từ trong người ra, nắp bình có một sợi chỉ mỏng màu hồng nhạt, Mặc Ngân cười cười nhìn nắp bình, đây đều là sư tỷ làm cho hắn, nhưng giờ, người luôn tươi cười kia đang ở đâu? Ngẩng đầu nhìn trời, dù cho bầu trời này mệnh mông thế nào, xa xăm thế nào, ta nhất định phải tìm thấy được sư tỷ.

Mặc Ngân gỡ tay áo mà vừa rồi chính mình dùng để băng bó vết thương, mở nắp bình, định rắc được vào vết thương, nhưng bình được lại bị một bàn tay nhỏ bé trắng nõn đoạt lấy. Mặc Ngân ngẩng đầu nhìn Lạc Nguyệt mím môi, không nói lời nào, tùy ý cho nàng rắc được. Xoay mặt sang chỗ khác, trong đầu ngập tràn gương mặt Tố Yên. Nhớ lúc người sư tỷ hi hi ha ha cười kiên quyết đưa bình được cho mình phòng thân, sự quan tâm của sư tỷ thật khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Lạc Nguyệt ngẩng đầu thì bắt gặp gương mặt ôn nhu của Mặc Ngân, nhìn theo hướng mắt hắn lại không thấy gì. Hắn đang nghĩ gì? Thật muốn biết hắn đang nghĩ gì. Hắn tuy đang trước mắt ta nhưng lại cảm thấy như xa cách ngàn trùng.

Sau khi Lạc Nguyệt cẩn thận băng bó lại vết thương cho Mặc Ngân xong, Mặc Ngân liền đột ngột đứng dậy: “Đi thôi, ta đưa người đến dịch trạm.” Lạc Nguyệt không biết lấy dũng khí từ đâu, la lớn: “Không! Ta không về, ta muốn ở cạnh người.”

Mặc Ngân xoay người, chau mày, chán ghét nói: “Người nói gì? Không được nói lung tung, người về vương phủ của người, tiếp tục thoải mái như xưa đi.”

“Không!” Lạc Nguyệt càng cao giọng, “Ta muốn theo người tìm đại tỷ!”

Mặt Ngân trừng mắt nhìn Lạc Nguyệt đang mang đầy vẻ quật cường, lòng phiền não: “Người muốn theo xem náo nhiệt sao? Người làm chậm chân ta!”

“Không đâu, ta cam đoan!” Lạc Nguyệt cuống quýt cam đoan.

“Hừ.” Mặc Ngân không nói nữa, xoay người bước nhanh.

Lạc Nguyệt ngăn người, lập tức chạy chậm theo sau.

Màn đêm tĩnh lặng dần buông.

Tố Yên mờ mịt, lúc này, đối với nàng mà nói ngày và đêm cũng không gì khác nhau nữa. Phải làm gì với đôi mắt ta đây? Đứng rồi, sư phụ, nhất định sư phụ sẽ có cách. Chữa khỏi mắt ta, nhất định có thể. Không biết bản thân đã ngủ bao lâu, muốn kiếm nước uống, nhưng trước mắt toàn là một mây đen. Sờ soạng bước xuống giường, ẩm trà đâu?

Chân bị vướng chiếc ghế, cả người lao đảo, ngã úp xuống đất, phát ra tiếng động thật lớn. Tố Yên xoa xoa đầu gối, thăm phiền muộn. Gì cũng không thấy! Phải làm sao đây? Cửa bị ai đó đẩy mạnh, kèm theo là tiếng hô: “A, cô nương, sao nàng lại tự đi vậy, nàng cần gì cứ nói một tiếng, em đang ở ngoài này.”

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Mộc Vương Gia Ôn Nhu, Tố Yên Đau Lòng

♥Edit: Yuri

“Ta muốn uống nước.” Tố Yên rầu rĩ nói.

Người nói chuyện vội vàng đưa chén nước đặt vào tay Tố Yên.

“Đây là đâu?” Tố Yên uống xong nước, sờ soạng chỗ để chén nước xuống hỏi.

“Đây là biệt viện của vương gia.” Nha hoàn tiếp tục châm nước vào chén cho Tố Yên.

“Biệt viện?” Tố Yên nhíu mày, không phải vương phủ sao? Hắn sợ dẫn ta về sẽ bị tên biến thái siêu cấp Ninh vương gia kia phát hiện, hay sợ bị thái phi phát hiện?

“Đúng vậy, tiểu thư, đây là biệt viện của vương gia.” Cách nói chuyện khách khí của nha hoàn khiến Tô Yên nghi hoặc.

“Người biết ta là gì của vương gia sao?” Tô Yên trầm ngâm ngồi, tên biến thái vương đó đã dặn dò hạ nhân hẳn những gì?

“Vương gia căn dặn phải chiều cổ thật tốt cho cô nương, cô nương là khách quý của vương gia.” Nha hoàn chùng mực trả lời.

“Vậy sao?” Tô Yên đứng lên, “Giờ là lúc nào rồi.”

“Giờ đã là buổi tối, cô nương đói bụng sao? Em lập tức gọi người chuẩn bị.” Nha hoàn đỡ Tô Yên, “Mất cô nương không tiện, cứ ngồi thì hơn.”

Tô Yên nghĩ nghĩ, lại ngồi xuống, lại đột nhiên nắm tay nha hoàn sắp rời đi nói: “Nàng biết vương gia đang ở đâu không? Khi nào thì ta có thể gặp hắn?”

“Vương gia đã căn dặn, nếu cô nương muốn gặp người, lúc nào cũng có thể. Nếu cô nương muốn gặp vương gia bây giờ, em lập tức đi báo tin.” Nha hoàn trả lời nho nhã lễ độ. Nữ tử này thật ra là ai? Ta ở biệt viện lâu như vậy, chưa từng thấy vương gia dẫn nữ nhân nào về đây, đừng nói đến việc cần thận tiếp đãi thế này.

“Không cần, không cần.” Tô Yên khoát tay, “Dùng cơm trước đã, ăn rồi nói sau.”

“Vâng.” Nha hoàn xoay người bước ra cửa, để Tô Yên một mình ngồi trong phòng. Tô Yên vuốt cái chén trong tay, lòng vô cùng sợ hãi, xung quanh nàng đều tĩnh lặng, ngoại trừ tối đen vẫn là tối đen. Thời gian cứ trôi, xung quanh vẫn cứ im lặng, như thể thế giới chỉ còn lại mình nàng. Không, ta không cần loại cảm giác khiến người ta khó thở thế này! Tô Yên ném cái chén đang cầm trong tay xuống đất, cái chén vỡ vụn phát ra tiếng vang thanh thúy trong căn phòng tĩnh lặng.

Cửa lại đột nhiên mở ra, Tô Yên xoay người, hướng ra cửa nói: “Ta, ta không có ý phá, chỉ là ở một mình trong phòng, quá yên ắng, ta ~~~ ta ~~~ ta sợ.” Tô Yên nghĩ người ngoài cửa kia vẫn là cô nha hoàn vừa rồi, nàng sợ hãi lên tiếng giải thích.

Người vừa tới lại không nói tiếng nào, đột nhiên, Tô Yên cảm giác chính mình rơi vào một lồng ngực kiên cố ấm áp, bên tai truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của biến thái vương: “Thật xin lỗi, không nên để nàng phải đợi.”

Tô Yên tròn tròn mắt, người vừa vào là hắn, là biến thái vương!

“Tô Yên!~~~~” Giọng nói mềm nhẹ như gió thoảng của biến thái vương vang bên tai Tô Yên, “Xin lỗi nàng.”

Cả người Tô Yên cứng lại, nhắm chặt mắt, lòng suy sụp. Đừng ôn nhu với ta như vậy, Mộc Vương gia, đừng như vậy.

“Đói sao?” Mộc vương gia ngồi ghé bên cạnh Tô Yên. “Ta sai người tìm danh y khắp nơi để chữa mắt cho nàng. Nhất định ta sẽ chữa khỏi cho nàng.”

Tô Yên nghe thấy sự kiên quyết trong câu nói của Mộc vương gia, nàng không nói gì, lòng lại rối bời. Ta phải dùng tâm tình gì để đối mặt với hắn đây?

Sau khi dâng thức ăn lên, nha hoàn đưa bát đĩa đặt vào tay Tô Yên. Tô Yên giờ đưa lên lại giật mình, ta làm sao gặp được đây? Lòng đột nhiên nổi cơn bi ai ngập trời. Chẳng lẽ ta trở thành người vô dụng vậy sao? Ngay cả cơm cũng không thể ăn? Thật muốn khóc, vì sao ông trời lại đối xử với ta như vậy? Mắt đã mù, không thể làm bất cứ việc gì nữa! Ngay cả điều cơ bản nhất là ăn cũng không làm được!!!

Mộc vương gia chú ý đến sự khác lạ của Tô Yên, lập tức hiểu được. Cầm lấy đĩa trong tay Tô Yên, gấp thức ăn cho nàng, sau đó lại đưa đĩa vào tay nàng. Tô Yên không nói gì, cứ thế cúi đầu ăn. Nha hoàn xoay người bước ra cửa chuẩn bị thêm bát đĩa.

Tô Yên đè nén xúc động để không khóc, dùng sức và thức ăn trong bát. Ăn vào trong miệng lại giật mình, món này dường như, dường như là củ cải!!! Biến thái vương còn nhớ rõ câu nói trong lúc vô ý của ta, nhớ ta nói mình thích ăn củ cải sao? Tay Tô Yên ngừng giữa chừng, thật lâu không động đậy.

“Sao vậy?” Mộc vương gia cầm lấy bát đĩa khác từ tay nha hoàn, gấp thức ăn cho Tô Yên.

“Không, không có gì.” Tô Yên cúi đầu ăn. Đột nhiên cảm thấy có gì đó không phù hợp, ngẩng đầu nói: “Phải rồi, đa tạ người.” Mộc vương gia nhìn Tô Yên âu sầu, tìm như bị ai dùng kim đâm vào. Nhất định phải nhanh chóng chữa khỏi đôi mắt cho nàng.

Cuối cùng, Tô Yên cũng cảm nhận được cái gọi là sống một ngày bằng một năm. Thế giới của nàng bây giờ không còn có ban ngày, chỉ có màn đêm vô tận. Bất lực, sợ hãi, lo lắng, mọi cảm xúc bị quan đều bao phủ lấy Tô Yên. Bản thân bây giờ không thể làm gì, cả việc ăn uống đi ngoài đều cần người giúp mới có thể.

Lúc này, Tô Yên được nha hoàn giúp nàng ngồi ở ngoài phòng, gió nhẹ từng trận thổi phất qua mặt nàng. Sau lưng vang lên tiếng bước chân quen thuộc. Mấy ngày nay, Tô Yên đã có thể phân biệt tiếng bước chân của Mộc vương gia và người khác. Nàng vẫn không xoay đầu, bởi vì làm thế thì cũng không có ý nghĩa gì.

“Tô Yên, mắt nàng còn đau phải không?” Mộc vương gia khẽ cúi người, dịu dàng hỏi nhỏ bên tai Tô Yên.

“Không đau, nhưng vẫn không thấy gì.” Tô Yên lạnh lùng trả lời.

Giọng điệu trong câu nói Tô Yên khiến Mộc vương gia sững sốt, lúc ấy Tô Yên mới hồi phục tinh thần, nửa ngày mới nghẹn ra một câu: “Thật xin lỗi. Ta,

ta chỉ là không thấy gì nên trong lòng có chút khó chịu, nên mới nói vậy.” Nói xong, mặt nàng càng thêm vẻ âu sầu. Giờ ta giống cái gì đây? Hoàn toàn là một phế nhân, chỉ biết liên lụy người khác.

“Không có gì, chúng ta vào thôi, ta sẽ tìm danh y khắp thiên hạ đến. Nhất định sẽ chữa khỏi cho nàng.” Mộc vương gia ôn nhu nắm tay Tô Yên, cẩn thận dìu nàng vào phòng. Nha hoàn đứng cạnh giờ đã quen với vẻ ôn nhu của vương gia đối với Tô Yên nên không còn kinh ngạc như trước đây. Chỉ là lòng còn chút tò mò, vì cô nương bị mù này là thần thánh phương nào lại có thể khiến vương gia đối đãi như vậy.

“Cẩn thận vạch cửa.” Mộc vương gia nhẹ giọng dặn dò. Tô Yên đã bước quá chân, suýt ngã. Bàn tay to lớn của vương gia chụp tới, ôm chặt Tô Yên vào lòng. Quay đầu lạnh lùng nói với nha hoàn: “Đi gọi người phá vạch cửa này, ngay lập tức.” Nha hoàn cả kinh, nhận lệnh mà đi. Sắc mặt Tô Yên bối rối. Vì sao, vì sao người lại tốt với ta như vậy? Lời này có thể nghĩ lại không thể nói ra.

“Có muốn ăn gì không? Món ăn hôm qua thế nào?” Mộc vương gia đỡ Tô Yên ngồi xuống, hỏi không ngừng.

“Không muốn ăn gì cả, món ăn hôm qua rất ngon.” Tô Yên gật đầu, lại nói tiếp: “Nhưng vì sao mấy món ăn hôm qua đều là củ cải?” Mộc vương gia ngắt ra: “Nàng không thích củ cải sao? Trước kia đó là món nàng thích nhất mà.”

Tô Yên rút bàn tay bị Mộc vương gia nắm về, nói: “Trước kia? Ta không nhớ gì cả, người luôn nói ta là phi tử trước kia của người, nhưng ta lại không nhớ gì về người cả, còn nữa, ta không thích củ cải, tuyệt đối không thích. Ta thích thịt, thịt heo, thịt bò, thịt dê, nhưng không thích củ cải.” Tô Yên nói một tràng.

Gương mặt Mộc vương gia thoáng hiện nét cô đơn, chợt lóe liền biến mất. Châm nước cho Tô Yên, nói: “Được rồi, sau này không ăn củ cải nữa, ta sai người làm mấy món này cho nàng dùng.” Nói xong, đưa chén đặt vào tay Tô Yên. Tô Yên nhận lấy, không khách khí uống hết một hơi. Lòng phiền não, vì sao đối với thái độ ôn nhu này của biến thái vương thì tâm ta lại loạn như vậy?

“Tham kiến Vương gia.” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói nghiêm túc. Nhóm danh y đến.

“Vào đi.” Mộc vương gia thân nhiên nói, xoay người nhìn vào đôi mắt không chút thay đổi của Tô Yên, lòng càng thêm đau xót, không ngờ đến có lúc phải nhìn thấy đáng về suy sụp này của nàng, đáng về tình quái trước kia của nàng đâu rồi?

Tô Yên ngồi yên bất động, từng vị đại phu tiến vào xem mắt nàng, xem xong đều cùng một điệu bộ lắc đầu thở dài. Sắc mặt Mộc vương gia theo từng cái lắc đầu của đại phu cũng không ngừng tối lại. Nhóm đại phu nhìn thấy thế, ai nấy đều thông minh mà lựa chọn cách cáo lui.

Tìm Tô Yên trầm xuống tận đáy, giờ phải làm sao? Chẳng lẽ ta mãi mãi bị thế này? Vĩnh viễn phải sống trong bóng tối, vĩnh viễn chờ người khác hầu hạ?

“Lui xuống, tất cả dứt hết cho ta.” Giọng nói phẫn nộ của Mộc vương gia vang lên.

Đội nhóm đại phu hoảng hốt lui ra, Mộc vương gia mới xoay người nhìn Tô Yên. Mắt Mộc vương gia mở tròn lên, đơn giản vì trên mặt Tô Yên đã tràn đầy nước mắt.

“Tô Yên ~~~~” Mộc vương gia khẽ gọi.

Tô Yên không trả lời, nhưng nước mắt lại không ngừng tuôn. Vì sao, vì sao lại thành như vậy, thật sự ta không thể nhìn thấy nữa sao? Vậy thì sống còn có ý nghĩa gì nữa?

Mộc vương gia chậm rãi đi đến sau lưng Tô Yên, nhẹ nhàng ôm nàng: “Đừng khóc, Tô Yên, đừng khóc, hãy tin ta, nhất định ta sẽ tìm ra người có thể chữa mắt cho nàng. Đừng khóc, được không?”

Tô Yên nhắm mắt lại, để mặc cho nước mắt rửa trôi mặt mình. Có thể chữa được sao? Ta có thể tin biến thái vương không? Vì sao lúc này lại cảm thấy cái ôm của biến thái vương lại ấm áp như vậy, vì sao?

Thật lâu sau, trong phòng là một mảnh yên tĩnh.

Mộc vương gia nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt Tô Yên: “Nàng cần gì cứ gọi ta, lúc không có ta nàng cứ gọi nha hoàn, sẽ luôn có người đứng ở ngoài cửa.”

Tô Yên dờ dẩn gật gật đầu, vẫn không nói lời nào.

“Ta sẽ tiếp tục cho người tìm đại phu, nàng nghỉ ngơi cho tốt đi.” Nói xong, Mộc vương gia xoay người rời đi.

“Đừng đi.” Đột nhiên, Tô Yên giữ chặt lấy Mộc vương gia, giọng nói đầy vẻ van nài, “Đừng đi, ta không muốn là người chờ đợi, ở đây rất yên tĩnh, ta không muốn mình ở trong này.”

Mộc vương gia như đông cứng người, nàng vừa nói gì? Muốn ta đừng đi, muốn ta ở cạnh nàng sao? Ta không nghe lầm! Lòng dâng lên một cảm giác mừng như điên, lập tức ngồi xuống, nói liên tục: “Không đi, được rồi, ta không đi, luôn ở cạnh nàng.”

Lòng Tô Yên cảm thấy vô cùng mâu thuẫn. Ta có nên gọi hắn ở lại không? Dường như không tốt lắm, nhưng ta thật không muốn ngồi đây một mình, không nhìn thấy gì, không cảm giác được gì. Cứ giữ hắn lúc này đi, chỉ lần này thôi. Tô Yên không ngừng thầm nói với bản thân, giữ lại ở cạnh mình một lúc thôi, sau này không bao giờ thế nữa, cứ để mình tùy hứng một lần đi.

“Ta, ta muốn ra ngoài một chút.” Tổ Yên mệt mỏi nói.

“Được, chúng ta ra ngoài một chút, đi thôi.” Lòng Mộc vương gia ngập tràn cảm giác vui mừng, đưa tay dìu Tổ Yên rời khỏi phòng.

Mộc vương gia đỡ Tổ Yên đi đến hoa viên, Tổ Yên chậm rãi ngồi lên tảng đá, cảm nhận ánh nắng mặt trời. Nếu mắt có thể nhìn thấy, hẳn là lúc này nhìn trời rất chói mắt? Trời rất nóng, Tổ Yên bất động ngồi cảm nhận nó.

“Có nóng không?” Mộc vương gia nhẹ giọng hỏi, như thể chỉ cần nói lớn hơn một chút cũng khiến Tổ Yên hoảng sợ.

“Không nóng, thế này thật tốt.” Tổ Yên trả lời, chỉ có như vậy, ta mới cảm nhận được ánh sáng. Nắng chiếu lên mặt khiến mặt nàng hơi đau, nhưng lúc này nàng lại thích cảm giác đó.

“Trưa nay nàng muốn ăn gì?” Giọng Mộc vương gia vẫn ôn nhu không đổi.

“Ăn thịt bò nướng tái.” Tổ Yên không nghĩ gì liền đáp.

“Được được, ta gọi người làm, còn muốn ăn gì không?” Mộc vương gia cung chiêu nhìn Tổ Yên, cảm thấy rất thư thái khi nàng ý lại vào mình.

“Ừm, để ta nghĩ đã.” Tổ Yên nghiêng đầu cẩn thận nghĩ, mờ nhiều quá không tốt, nhưng ta lại thật muốn ăn thịt.

“Được, nàng từ từ nghĩ đi, nghĩ xong thì nói ta biết.” Mộc vương gia cầm lấy chiếc khay từ tay nha hoàn, lấy một quả nho, đưa lên môi Tổ Yên.

Quả nho vừa đến miệng, Tổ Yên ngẩng ra, là gì thế, tròn tròn, ướt ướt, lại ngọt mát.

“Là nho, ăn một quả đi.” Mộc vương gia cười khẽ ra tiếng.

Tổ Yên do dự, cuối cùng hơi hơi mở miệng, ăn vào. Ngọt ngào, lạnh lạnh.

“Đã ướp lạnh?” Tổ Yên cất tiếng hỏi.

“Ừ, ha ha. Muốn ăn nữa không?” Mộc Vương gia hỏi.

“A, tự ta ăn được rồi, người đưa đây cho ta.” Tổ Yên vươn tay.

“Tự nàng ăn thì không có ướp lạnh.” Mộc vương gia cười.

“Vì sao ta tự ăn thì không có ướp lạnh?” Tổ Yên khó hiểu, chẳng lẽ tay mình nóng vậy sao?

Mộc vương gia không nói gì, chỉ đặt quả nho vào lòng bàn tay, khẽ chuyển động bàn tay, trong nháy mắt, quả nho đã tỏa ra khí lạnh. Nha hoàn đứng cạnh không đành lòng nhìn, vị cô nương này thật ra là ai? Sao có thể khiến vương gia nhọc lòng đến thế?

“Bởi vì nàng không có võ công, càng chưa từng luyện qua Hàn băng công.” Nói xong, Mộc vương gia lại đưa quả nho lên miệng Tổ Yên.

Tổ Yên ngạc nhiên, thì ra quả nho vừa rồi ta ăn là do biến thái vương vận công ướp lạnh?!

Làm như vậy khó đến cỡ nào chứ!

“Làm, làm vậy tốn sức biết chừng nào chứ, không cần lạnh đâu, ta ăn như vậy được rồi, đưa ta đi, tự ta ăn.” Tổ Yên quơ quào tay muốn tự mình ăn.

“Ngoan nào, đừng cử động.” Mộc vương gia nắm tay Tổ Yên, “Nàng cứ ngoan ngoãn ngồi yên là được, à, mà nàng vẫn chưa nghĩ ra trưa này sẽ ăn gì đó!”

“A?” Tổ Yên ngại ngùng bỏ tay ra, đúng vậy, ta còn chưa nghĩ ra sẽ ăn gì. Không biết vì sao tâm trạng lại thoải mái vậy. Ăn gì nhỉ?

“Ta ăn cá chưng tương, với canh cá Trích, với gà nướng, với với ~~~” Tổ Yên lẩm nhẩm đếm ngon tay lại nói tiếp.

“Được, tất cả đều được, muốn ăn gì cũng có.” Mộc vương gia cười tươi như hoa, nha hoàn đứng cạnh nhìn mà mụ người. Chưa từng nhìn thấy vương gia cười thế này bao giờ, từ trước đến nay đều là một gương mặt, hiếm khi lộ biểu cảm gì. Hôm nay lại cười chói mắt như vậy, ta có phải đang mơ không? Từ ngày vị cô nương này đến, Mộc vương gia cười còn nhiều hơn tất cả các ngày trước kia gộp lại. Nàng ta có thể có ma lực như vậy sao?

“Ta, ta không ăn nho nữa.” Tổ Yên cúi mặt, nói nhỏ. Thật ra là nàng ngượng không muốn để hắn tiếp tục đút. Uống từng quả từng quả, lại còn muốn đưa đến tận miệng nàng. Cái này hình như là hơi quá nhà.

“Được, không ăn thì không ăn. Trời khá nóng rồi, chúng ta vào nhà thôi.” Mộc vương gia đặt quả nho lại lên bàn.

Trên trán Tổ Yên đã rịn mồ hôi nhưng vẫn cố lắc đầu nói: “Không, ở đây tốt rồi.”

“Được, vậy thì ở đây.” Mộc vương gia mỉm cười, xoay người phân phó cho nha hoàn: “Người xuống trước đi, bảo phòng bếp chuẩn bị những món nạng vừa nói.”

“Dạ.” Nha hoàn cung kính lên tiếng trả lời rồi lập tức lui xuống.

Tổ Yên không nói lời nào, tựa người vào cây cột phía sau.

“Tổ Yên.” Mộc vương gia thử gọi nạng.

“Sao?” Tổ Yên bất an trả lời, đột nhiên nhớ ra mình chưa từng gọi hắn, nạng nên gọi hắn là gì đây? Mộc vương gia? Dù sao nạng vẫn đang vờ mắt trí nhớ. Câu tiếp theo của Mộc vương gia càng làm nạng lắp bắp kinh hãi.

“Tổ Yên, nạng còn nhớ rõ bài hát này không?” Mộc vương gia vẫn nói đều đều.

“Bài hát gì?” Tim Tổ Yên muốn ghen ngay cổ.

“Chính là bài này.” Nói xong, Mộc vương gia nhẹ nhàng hát lại bài hát về Bạch hồ mà trước kia Tổ Yên từng hát cho hắn nghe. Tuy đã thời gian qua lâu như vậy, nhưng một chữ cũng không hát sai.

Tổ Yên hoàn toàn sững người, hắn có thể nhớ toàn bộ ca từ. Lòng nạng chợt thấy có rung động nhẹ.

“Nạng nhớ sao? Đã nhớ sao?” Bên tai là tiếng hỏi dồn của Mộc vương gia, trong giọng nói chứa đựng thật nhiều hi vọng.

“Ta chưa từng nghe qua, đây là bài hát gì vậy, thật khó nghe.” Tổ Yên lạnh nhạt nói.

Mộc vương gia há hốc miệng, lòng chua xót. Nạng thật sự không nhớ gì sao? Đây là khúc hát mà nạng từng hát cho ta nghe.

Thật lâu sau, Mộc vương gia vẫn không nói gì, Tổ Yên chợt thất bất an trong lòng, ngập ngừng cất tiếng hỏi: “Thật ra, cũng không đến nỗi khó nghe, nghe cũng được.”

“Thật sao?” Mộc vương gia như đứa trẻ bị người ta đoạt mất đồ chơi trên tay rồi lại được trả về, vui mừng nhảy cẫng lên, “Nạng cảm thấy dễ nghe là được.”

“Ừm~~~” Tổ Yên ra vẻ bối rối. Lòng cũng thật sự bối rối. Vì sao tên biến thái vương này lại trở thành như đứa trẻ con vậy, chỉ một câu nói tùy tiện của ta cũng có thể khiến hắn dao động cảm xúc vậy sao.

“Nạng có muốn ta kể một câu chuyện xưa liên quan đến khúc hát này không?” Còn đâu một vị Mộc vương gia hi vọng vô thương, gương mặt lạnh băng lúc xưa? Giờ phút này, trong mắt hắn chỉ còn có Tổ Yên, thầm mong có thể khiến Tổ Yên nhớ lại những chuyện trước kia.

Tổ Yên ngần ngại, kể chuyện xưa? Hắn còn nhớ rõ câu chuyện xưa đó sao? Lòng Tổ Yên cảm thấy thật đau xót, Mộc vương gia, thật ra ta phải lấy tâm tình nào đối diện với người đây? Dĩ vãng xa xưa lùi lướt hiện về. Đêm nào hắn không chút thương tiếc đoạt lấy ta, không chút nhu tình, sau lại ban cho ta một cái tát, lại quăng vào sài phòng, khiến ta thừa sống thiếu chết. Sau lại bức ta phải cầu xin hắn tha thứ, sau đó thì sao nữa? Đuổi hết nữ nhân trong vương phủ, muốn ta là vương phi duy nhất của hắn. Vì ta mà rời xa nước nhà, băng qua sa mạc, cứu ta. Giờ mắt ta không còn nhìn thấy được, hắn lại tìm mọi cách che chở ta, thật ra đâu mới là con người thật của hắn? Vì sao tâm ta lại loạn thế này.

“Là chuyện xưa gì?” Tổ Yên khó nhọc mở miệng.

“Trước kia, có một người thợ săn cứu được một con chồn bạc~~~” Giọng nói êm tai Mộc vương gia cất lên, kể lại câu chuyện Bạch hồ cho Tổ Yên nghe. Lòng Tổ Yên càng thêm chua xót. Người thư sinh* này dường như đã rất nặng tình. Vì sao ta lại đau lòng thế này. Ta phải dùng tâm tình thế nào để đối mặt với hắn đây? Không hiểu, nạng đột nhiên phát hiện mình hoàn toàn không hiểu thư sinh kia chút nào. (Yu: *thư sinh đây là chỉ kiếp sau của ng thợ săn, người đc Bạch hồ trả nợ tình.)

Đội Mộc vương gia kể xong, Tổ Yên thân nhiên nói: “Tên thư sinh kia đã phụ Bạch hồ, hắn không đáng được yêu.”

“Cũng không phải như vậy.” Mộc vương gia lắc đầu: “Còn có một khúc nữa, thật ra thư sinh kia cũng yêu Bạch hồ.”

“Hừ, nhưng đã tạo nên vết thương lòng không bao giờ có thể bù đắp lại được.” Tổ Yên hừ lạnh, đưa tay sờ soạng lên bàn kiểm chén trà, hát xuống đất, nháy mắt, chén trà vỡ tan thành những mảnh nhỏ.

Mộc vương gia sững sốt, khó hiểu nhìn Tổ Yên.

“Vương gia, người nói cái tách này còn có thể phục hồi như cũ sao? Không, vĩnh viễn không thể. Chén đã vỡ không thể nào lành như xưa. Trái tim bị thương cũng không cách nào chữa khỏi. Cảm giác thay đổi cũng không thể tìm trở lại.” Giọng nói Tổ Yên trở nên đau khổ, thất vọng.

Mộc vương gia đau lòng nhìn từng mảnh nhỏ, không nói được lời nào.

Tổ Yên xoay người, không có nói nữa. Lòng cũng cảm thấy khó chịu. Ta làm sao thế này, sao lòng lại thấy như có tảng đá đè nặng.

“Ta ~~~” Thật lâu sau, Mộc vương gia mới phun ra một câu: “Ta nhất định sẽ tìm người chữa khỏi mắt cho nàng.”

“Đa tạ người.” Tổ Yên vẫn không xoay người, thân nhiên trả lời.

Không khí giữa hai người bỗng nhiên nặng nề.

Trong lúc không khí còn đang đầy áp lực.

“Bẩm báo Vương gia.” Lúc này đột nhiên truyền đến giọng nói của nha hoàn.

Vương gia xoay người nhìn nha hoàn nói: “Chuyện gì?”

“Bên ngoài có người cầu kiến.” Nha hoàn nhìn chén trà vỡ nát, cảm giác không khí quái dị, có chút bất an.

“Được rồi.” Mộc vương gia đứng dậy, nhìn những mảnh nhỏ nói: “Dọn dẹp nơi này, hầu hạ cẩn thận.”

“Dạ.” Nha hoàn sợ hãi đáp.

“Tổ Yên, chờ ta, ta sẽ lập tức quay lại.” Mộc vương gia quay đầu nói với Tổ Yên, lại nhìn thấy sắc mặt thoáng vẻ cô đơn của nàng, lòng lại rối bời. Vì sao lại trở nên thế này, rõ ràng hạnh phúc đã đến tay, nhưng sao lại thấy như rất xa xôi.

Tổ Yên nghe thấy tiếng nói kia, lại nghe thấy tiếng chân quen thuộc càng lúc càng xa, không hiểu sao lòng lại cảm thấy phiền muộn.

Giữa trưa, đến lúc dùng bữa, Mộc vương gia đứng giờ xuất hiện, còn dẫn theo một người.

“Tổ Yên, đây là Du thần y, để hắn xem qua mắt cho nàng.” Mộc vương gia nhẹ nhàng nắm tay Tổ Yên, trấn an nàng.

Người được Mộc vương gia gọi là Du thần y kiểm tra mắt Tổ Yên, rồi kính cẩn nói: “Vương gia, ngài hãy thỉnh cao minh khác, trong thiên hạ, e chỉ có Tiêu quý y biệt tích giang hồ ba mươi năm trước mới có thể chữa khỏi mắt cho vị cô nương này.”

Mộc vương gia nghiêm mặt. Biệt tích ba mươi năm, ta biết phải tìm đâu? Đành phát tay nói: “Người lui xuống đi, đến phòng thu chi lĩnh bạc.”

“Dạ, tiểu dân cáo lui.” Du thần y lui xuống.

“Tổ Yên.” Mộc Vương gia quay đầu định an ủi phiên Tổ Yên, lại thấy Tổ Yên kích động, nắm chặt tay áo.

“Sao thế, Tổ Yên?” Mộc vương gia ân cần hỏi, vì nghĩ rằng hai mắt mình không thể nào chữa khỏi nên nàng mới kích động vậy sao? Nghĩ vậy, Mộc vương gia vội khấn trương an ủi nói: “Đừng sợ, Tổ Yên, ta nhất định sẽ tìm ra Tiêu Quý y, bằng mọi giá phải chữa được mắt cho nàng. Cho dù hắn đã biệt tích ba mươi năm, ta cũng sẽ tìm ra.”

“Không phải, không phải.” Tổ Yên nói năng hơi lộn xộn, Tiêu Quý y mà hắn nói là sư phụ ta, chắc chắn là người. Theo như mỹ nữ sư phụ đoán, sư phụ tên là Tiêu Dẫn Phách, y thuật cao minh lại ân cư, không ngờ ba mươi năm trước sư phụ lại nổi danh như vậy. Ngay từ đầu ta đã nghĩ đến sư phụ nhất định sẽ chữa khỏi cho ta.

“Nàng sao vậy, Tổ Yên? Tổ Yên?” Mộc vương gia càng rối loạn, biểu hiện khác thường của Tổ Yên càng khiến hắn hốt hoảng.

“Không có gì, không có gì, vương gia, người mà người kia vừa nhắc, chính là sư phụ của ta, là sư phụ của ta. Giúp ta tìm được sư phụ, người nhất định có thể chữa khỏi mắt cho ta.” Tổ Yên kích động nắm lấy tay áo Mộc vương gia.

“Tiêu Quý y là sư phụ nàng?” Mộc vương gia kinh ngạc. Là người đã cứu Tổ Yên ở vách núi sao? Là người dạy y thuật cho Tổ Yên!

“Đúng vậy, sư phụ ta chính là Tiêu Quý y, giúp ta tìm người, người có thể chữa khỏi mắt cho ta, nhất định có thể.” Tổ Yên hân hoan nói.

“Được, được, ta nhất định giúp nàng tìm được sư phụ, để y chữa mắt cho nàng, nhưng mà, giờ nàng ngồi xuống dùng cơm trước được không?” Mộc vương gia kéo tay Tổ Yên, dìu nàng ngồi xuống.

“Được.” Lúc này, Tổ Yên vô cùng nghe lời, ngoan ngoãn ngồi xuống, chờ Mộc vương gia gấp thức ăn, sau đó đưa đũa vào tay mình.

Tổ Yên từ tốn ăn mỹ vị trong bát, Mộc vương gia ngồi cạnh liên tục gấp thêm thức ăn.

“Đa tạ người.” Trong câu nói của Tổ Yên, đều là sự chân thành.

“A?” Mộc vương gia đột ngột phản ứng hơi thái quá

“Thật sự đa tạ người, trong khoảng thời gian này đã chiếu cố ta.” Tổ Yên ngừng lại, nói chân thành.

“Không, không cần cảm tạ.” Mộc vương gia bối rối trả lời. Vì sao nghe lời cảm tạ này của nàng ta lại không hề cảm thấy dễ chịu chút nào? “Nàng không cần lo lắng, ta sẽ phái người đi tìm sư phụ, trước mắt nàng cứ phải nghỉ ngơi đã.”

“Ừm.” Tổ Yên khẽ đồng ý, không nói gì nữa, tập trung ăn.

Dùng cơm xong, Tổ Yên lại muốn ra vườn, Mộc vương gia cũng dìu nàng ra khỏi phòng. Tổ Yên cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay kia, lòng càng thêm mâu thuẫn. Ta không nên, không nên lưu luyến sự dịu dàng này của hắn. Nhưng, giờ ta rất sợ cô đơn, như thể cả thế giới này từ bỏ ta, chỉ có hắn chịu ở cạnh ta, nói chuyện với ta, giúp ta ăn, giúp ta sưởi nắng.

“Vương gia, ta thật không biết nên nói gì cho tốt, nhưng ta thật sự đa tạ người đã luôn bên cạnh ta.” Tổ Yên còn chưa nói hết câu.

“Không, không cần nói đa tạ với ta.” Mộc vương gia đau lòng, cái ta muốn đâu phải lời đa tạ này của nàng. Tiểu Tổ Yên của ta, ta không muốn lời đa tạ! Ta muốn trái tim nàng, là tim của nàng.

“Không, thật sự đa tạ người, nếu không có người, ta thật sự không biết phải làm thế nào.” Tổ Yên cúi đầu, “Nếu không có người, có lẽ ta đã bị đám hắc y nhân kia đoạt mạng rồi. Giờ cũng không biết Nghịch Phong và sư đệ, còn có Lạc Nguyệt thế nào rồi. Còn tiểu hồ ly của ta nữa.” Nét mặt Tổ Yên đầy vẻ lo lắng.

“Bọn họ không sao đâu.” Mộc vương gia an ủi, “Công phu của họ cũng không tệ, nhất định đã an toàn.”

“Ừ, nhất định là vậy.” Tổ Yên quay đầu đối mặt với Mộc vương gia cười tươi như hoa đào nở rộ. Khoảnh khắc ấy, Mộc vương gia như ngây ngốc, trong đầu nảy sinh ý niệm, thật muốn nàng mãi mãi cười tươi như vậy.

“Nàng ở cù ở yên đây, ta sai người tìm sư phụ nàng.” Mộc vương gia đứng dậy, cẩn thận dặn dò, sau đó lại gọi nha hoàn đến trong coi Tổ Yên, đợi Tổ Yên gặt đầu mới rời đi.

Nghe tiếng chân quen thuộc đã đi xa, Tổ Yên nghiêng đầu hỏi nha hoàn đứng cạnh: “Nơi này có ao sao? Ta muốn chạm vào nước.”

Nha hoàn bị dọa, liên tục xua tay: “Không thể, tiểu thư, vương gia phân phó phải chăm sóc tiểu thư, không thể tới gần nước đâu, nguy hiểm lắm.”

“Ta muốn chạm vào nước.” Tổ Yên kiên quyết lặp lại: “Ao rất sâu sao?”

“Cũng không phải vậy, nhưng vì vương gia đã dặn phải chăm sóc tốt cho cô nương.” Nha hoàn vẫn không đồng ý.

“Ta ~ ta không thấy được gì cả, ta chỉ muốn chạm tay vào nước, thời tiết này thật khiến ta muốn chạm vào nước.” Tổ Yên tủi thân nói.

“Vậy, em giúp cô nương, tiểu thư cẩn thận một chút, chỉ có thể đứng sát bên bờ một chút thôi nha.” Nha hoàn do dự, không chống cự nổi ánh mắt kia của Tổ Yên, cuối cùng cũng đồng ý.

“Được.” Tổ Yên gặt đầu dứt khoát.

Tổ Yên được nha hoàn dìu, chậm rãi đi đến bờ ao của hoa viên.

“Trong ao có cá không?” Tổ Yên tò mò hỏi.

“Có, còn có rất nhiều nữa, cô nương.” Nha hoàn mỉm cười trả lời.

“A, có thể cho chúng nó ăn không?” Tổ Yên nhớ đến chuyến đi dã ngoại ở kiếp trước, nàng đã mua túi thức ăn để thả vào hồ cá. Cuộc sống thật tốt, thật nhớ cảm giác được sống ở kiếp trước, nó chứng minh ta không bị thế giới vứt bỏ.

“Có thể chứ.” Nha hoàn gặt đầu.

“Vậy người đi lấy thức ăn cho cá đến được không?” Tổ Yên ngẩng mặt năn nỉ nói.

“Việc này? Vương gia đã dặn em không được rời khỏi cô nương nửa bước.” Nha hoàn khó xử nói.

“Không sao đâu, người đi nhanh về nhanh, ta ở đây chờ. Ta cam đoan sẽ không chạy loạn. Nhất định ngồi đây chờ.” Tổ Yên thiếu điều muốn vỗ ngực tuyên thệ.

“Không được, Vương gia đã căn dặn như thế.” Nha hoàn kiên quyết cự tuyệt.

“Ta nhất định không chạy loạn, chỉ ở chỗ này, người cứ đi nhanh về nhanh là được.” Tổ Yên thúc giục.

“Vậy, vậy cô nương nhất định không được đi chỗ khác, ở đây chờ em.” Cuối cùng nha hoàn cũng đồng ý, chạy một mạch hướng phòng bếp.

Tổ Yên từ từ cẩn thận ngồi xuống, chạm tay vào làn nước lạnh lạnh. Nước này trông thế nào đây? Là trong suốt có thể trông thấy đáy, hay xanh biếc một màu?

Trong lúc đó, Mộc vương gia lại đang ngồi trong thư phòng, đối diện là một người bịt mặt đang quỳ.

“Đi dò la tung tích Tiêu Quý y, người đã biệt tích cách đây ba mươi năm.” Sắc mặt Mộc vương gia lạnh như lưỡi dao, không chút biểu tình

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh.” Người quỳ trên mặt đất lĩnh mệnh, chuẩn bị cáo lui.

Đột nhiên, trong đầu Mộc vương gia hiện ra vẻ mặt ý lại của Tổ Yên.

“Chờ đã!” Mộc Vương đưa tay cản người chuẩn bị lui ra.

“Vương gia còn có gì phân phó?” Người kia trước sau vẫn nói một cách cung kính.

“Thôi không cần, việc này nói sau.” Mộc vương gia xoay người huy phát tay nói, “Người đi xuống đi.”

“Dạ.” Rõ ràng là sau tiếng trả lời, người kia lập tức lui xuống. Thân là đầu lĩnh vương phủ hẳn biết rõ, suy nghĩ của chủ tử không phải ai cũng có thể hiểu được. Bản thân hẳn cũng không nên phỏng đoán.

Mộc vương gia đứng lặng người một lúc lâu. Ích kỷ, ta sao lại thế này. Nếu đôi mắt nàng được chữa lành, nàng lại rời bỏ ta sao? Nếu kết cục là như vậy, thà là để đôi mắt Tổ Yên vĩnh viễn cũng không thể nhìn lại được nữa, ta sẽ chăm sóc nàng cả đời, vĩnh viễn ở cạnh ta, vĩnh viễn!

Đôi mắt nhắm nghiền của Mộc vương gia đột nhiên bừng mở, nhìn hàng cây bên ngoài cửa sổ, lòng rối bời. Giữ nàng lại, cứ giữ nàng lại. Nàng là của ta! Ai cũng không thể cướp đi!

Xoay người, đẩy cửa phòng ra, bước nhanh đi về phía hoa viên. Ta muốn gặp nàng, tiểu Tổ Yên của ta, mỗi một khắc đều muốn nhìn thấy nàng! Muốn dấu người vào lòng

Khi đi đến hoa viên, trông mắt Mộc vương gia như muốn rớt ra, hẳn nhìn thấy gì. Tổ Yên nghiêng người ngồi cạnh ao. Một tay đưa vào nước, thích thú nghịch nước, nha hoàn đứng cạnh sau Tổ Yên, Tổ Yên cảm nhận có người đứng sau, xoay người mỉm cười. Trong nháy mắt, Mộc vương gia đột nhiên không tin rằng người có nụ cười ấm áp kia đang bị mù lòa. Người kia chính là nữ tử trong sáng vô tư nhất.

“Nàng đang làm gì vậy?” Một tiếng quát lớn vang lên, nha hoàn cả kinh, chén trà trong tay nghiêng đi. Tổ Yên đứng cạnh ao cũng hoảng hốt, cả người nghiêng ngã xuống ao.

“Tổ Yên!” Theo đó là tiếng rống giận dữ đầy lo lắng của Mộc vương gia, Tổ Yên bơi rồi ngã phịch xuống nước. Ngay sau đó, Tổ Yên đã được ôm trong một lồng ngực kiên cố ấm áp.

“Vương gia?” Tổ Yên thấy mình thất thố, muốn đẩy vương gia ra, nhưng đẩy thế nào cũng không được.

“Tổ Yên! Tổ Yên!” Mộc Vương gia không ngừng lẩm nhẩm tên nàng trong miệng.

“Vương gia, nước này không sâu, chỉ mới đến đầu gối thôi.” Tổ Yên không rõ vì sao giọng nói Mộc vương gia lại trở nên lo lắng như vậy.

“A?” Lúc này, Mộc vương gia mới quan sát lại, quả nhiên, nước chỉ ngập đến gối Tổ Yên!

“Ta không sao, ta chỉ muốn cho cá ăn, là ta bảo nàng ấy đi lấy thức ăn, không nên trách nàng ấy, tất cả đều là chủ ý của ta. Giờ ta cũng không có việc gì, nước này cũng không sâu.” Tổ Yên vận vẹo người, muốn thoát khỏi lồng ngực của Mộc vương gia.

“Đừng cử động.” Giọng điệu hung hăng của Mộc vương gia khiến Tổ Yên ngưng lại, nghe lời mà không nhúc nhích nữa.

Mộc vương gia rồi rảo nhìn tiểu nhân nhi, tiểu yêu tinh này, nàng có biết nàng đang tra tấn ta đến thế nào không? Trong khoảnh khắc vừa rồi, ta rất sợ, sợ mất đi nàng. Thời khắc đó, tim ta dường như muốn ngừng đập.

“Chúng ta cứ đứng đây mãi sao?” Tổ Yên khẽ hỏi.

“A.” Lúc này, Mộc vương gia mới hoàn hồn, Ôm Tổ Yên, vắt nàng lên vai, diu nàng vào phòng, trước khi đi còn dửng dưng trừng mắt nhìn nha hoàn, nói: “Ta sẽ xử lý người sau.”

Tổ Yên đang trong vòng tay người kia, liền vận vẹo muốn trượt xuống, nói: “Không phải lỗi của nàng, đã nói với người rồi, là ta nhờ nàng đi lấy đồ, sao người lại không phân rõ phải trái vậy? Không phân tốt xấu mà tùy tiện trừng phạt người khác, thả ta xuống, thả ta xuống, ta muốn tự đi.”

Mộc vương gia bắt đầu dĩ càng ôm chặt Tổ Yên, cam đoan nói: “Được được, không trừng phạt nàng ta, là ta không phân rõ phải trái.” Dứt lời liền lạnh lùng nhìn nha hoàn đứng cạnh đang ngó người vì ngạc nhiên, nói: “Còn thất thần ở đó làm gì, mau vào giúp nàng thay y phục, rồi bảo người nấu canh cho nàng.”

Nha hoàn há hốc miệng, lắp bắp vâng dạ, mới từ từ đi vào phòng. Vương gia lại thu lại những lời người vừa nói! Không phạt ta! Là do vị tiểu thư mù kia nói giúp vài câu!!! Đây là chuyện chưa từng xảy ra bao giờ. Trước kia chưa có nữ nhân nào có thể thay đổi quyết định của vương gia, chưa từng có.

Tổ Yên không giãy dụa, mặc cho Mộc vương gia ôm về phòng. Lòng nảy sinh cảm giác quái dị, hẳn lo lắng cho ta sao? Vì ta cầu xin mà không trừng

phạt người khác. Nhớ trước kia, chỉ vì ta nói giúp Tiểu Thảo vài câu, Tiểu Thảo còn bị trừng phạt gấp đôi, ta và Mộc vương gia thật ra đã thay đổi thế nào? Tổ Yên gần như nắm bắt nhưng vẫn là không thể nắm bắt được cảm giác kỳ quái này.

“Mau thay y phục cho nàng.” Mộc vương gia bỏ lại một câu liền đi ra ngoài.

Rất nhanh sau đó, Mộc vương gia đã đổi y phục mới, xuất hiện trong phòng Tổ Yên, tay còn bưng bát canh gừng.

Tổ Yên nghe mùi bát canh gừng mà Mộc vương gia đang kê miệng nàng, nhủ mi lại. Thời tiết hôm nay cũng có thể khiến người ta cảm mạo sao? Có cần làm to chuyện vậy không?

“Không uống.” Tổ Yên đẩy bát ra, “Sẽ không bị cảm lạnh đâu.”

“Phải uống.” Giọng nói Mộc vương gia vẫn còn vương chút tức giận, không cẩn thận một tý liền ngã xuống nước, sau này phải bảo hạ nhân tuyệt đối không cho nàng chạy loạn.

“Không uống.” Tổ Yên cảm thấy phiền toái, xoay người sang chỗ khác.

“Uống.” Mộc vương gia xoay người Tổ Yên lại, “Không uống ta sẽ sai người trừng phạt nàng ta. Là do nàng ta để nàng đứng gần ao mới sinh chuyện như vậy.”

Tổ Yên bất ngờ, trăm ngàn lần không ngờ Mộc vương gia lại lấy chuyện này uy hiếp nàng. Tên biến thái vương chết tiệt lại cũng có ngày trở nên vô lại như vậy, nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận phương pháp này rất hiệu quả.

Nhìn tổ Yên ngoan ngoãn uống xong bát canh gừng, Mộc vương gia mới vừa lòng mỉm cười.

Tổ Yên đưa bát lại cho Mộc vương gia, đột nhiên cảm nhận thấy không khí kỳ quái tràn ngập xung quanh. Loại không khí này là gì? Chẳng lẽ hỏi là ảm áp? Tổ Yên bị ý niệm này làm cho hoảng sợ, thu tay về, lùi sâu vào giường.

“Tổ Yên.” Mộc Vương gia nhẹ giọng nói.

“Cái ... gì? Ta muốn nghỉ ngơi, ta muốn ngủ, còn chuyện gì nữa sao?” Tổ Yên khẩn trương trả lời.

“Ha ha, không có gì, nàng nghỉ ngơi đi. Ta muốn trở lại kinh thành vài ngày, xong việc sẽ lập tức trở về. Nàng phải ngoan ngoãn ở đây biết chưa.” Mộc vương gia dặn dò Tổ Yên như đang dặn dò đứa trẻ nhỏ.

“A, người phải đi sao?” Tổ Yên thất vọng kêu lên, nói xong mới phát hiện ngữ khí dường như không thích hợp, lập tức ngậm miệng. Ta làm sao vậy, lòng sao có cảm giác luyến tiếc.

Mộc vương gia ngơ ngác nhìn hành động vừa rồi của Tổ Yên, Tổ Yên luyến tiếc ta sao?

“Ừm, đi vài ngày, nàng chờ ta. Ta đã phái người đi tìm sự phụ nàng. Mấy ngày này không được chạy loạn như ngày thường biết chưa?” Nét mặt Mộc vương gia thật ngọt ngào khi nói. Có phải nếu càng ở lâu, Tổ Yên sẽ đồng ý làm vương phi của ta một lần nữa không?

“Được.” Tiếng Tổ Yên trả lời nhỏ như muỗi kêu.

Ngày hôm sau, Mộc vương gia rời khỏi biệt viện, lòng Tổ Yên cũng thấy có chút gì đó mất mát, lại có loại cảm giác không rõ ràng. Tổ Yên lắc đầu, muốn những nghi vấn kia văng ra khỏi đầu.

Mộc vương gia đi rồi, Tổ Yên buồn chán, ngồi cảm nhận không khí tươi mát ngoài cửa sổ. Nha hoàn luôn theo sát Tổ Yên đứng bên ngoài gõ nhẹ lên cửa, chờ Tổ Yên cần gì thì gọi nàng. Tổ Yên hươ tay ý bảo hiểu được.

Đưa tay cầm chén trà hoa lai, Tổ Yên từ tốn nhấp nhâm nhi thưởng thức. Có mùi thơm ngát nhẹ nhẹ, lại có chút hạnh khô.

Đột nhiên, bên tai truyền đến một giọng nói nam nhân được hạ thấp: “Cô nương.”

Tổ Yên tròn mắt, vì giọng nói này nàng đã từng nghe qua! Là người ta đã gạt qua xong lại cứu ta, hắc hán tử!

“Đại hiệp? Sao người lại ở đây?” Tổ Yên nghiêng đầu như muốn tìm hướng giọng nói phát ra.

“Suyt, nhỏ tiếng thôi. Cô nương, ta đã đến đây từ lâu, nhưng nơi này được canh gác rất cẩn thận, rất khó tiếp cận cô nương. Hôm nay người vương gia kia đi rồi, ta mới đến được.” Giọng nói hờn hậu của hắc hán tử khiến Tổ Yên nghe cảm thấy rất thư thái.

“Đại hiệp đến đây bằng cách nào?” Tổ Yên tò mò, “Rồi, vì sao lại đến đây? Vì tìm ta sao?”

“Cô nương, cô là người tốt, từ lúc cô gọi tôi là đại hiệp, ta đã biết cô nương là người tốt. Cho nên, ta nhất định bảo vệ cô.” Hắc hán tử thề son sắt.

“Đại hiệp, đa tạ người ngày đó đã cứu ta, nhưng bây giờ ta không còn nhìn thấy được gì cả.” Tổ Yên chân thành cảm tạ.

“Ta biết cô nương không nhìn thấy, cho nên chờ người Vương gia đi rồi mới đến dẫn cô nương đi.”

“Dẫn ta đi?” Tô Yên khẽ hoang mang, “Đi đâu?”

“Đương nhiên phải đi tìm người chữa trị cho đôi mắt của cô nương. Không phải nói chỉ có Tiêu Quý y mới có thể chữa sao?” Hắc hán tử trả lời.

Tô Yên kinh hãi, làm sao hắc hán tử lại biết cuộc nói chuyện của ta và Mộc vương gia. Thật ra hắc hán tử là người thế nào?

“Làm sao người biết được?” Lòng Tô Yên tràn ngập nghi hoặc.

“Cô nương không cần quan tâm vì sao ta biết được.” Câu nói tiếp theo của hắc hán tử càng làm lòng Tô Yên rối loạn, “Cô nương, Mộc vương gia, hắc hán tử lừa cô!”

“Cái gì? Ngươi nói cái gì?” Tô Yên cất cao giọng. Nha hoàn đứng ngoài gõ gõ cửa hỏi Tô Yên có gì không, Tô Yên trả lời không có gì.

“Ngươi đang nói cái gì?” Chỉ trong chớp lát là sắc mặt Tô Yên đã tái nhợt đi, hắc hán tử nói vậy là có ý gì?

“Mộc vương gia lừa cô nương, thật ra hắc hán tử không hề phải người tìm sư phụ cô nương! Cô có từng nghe hắc hán tử hỏi qua sư phụ cô nương giờ ở đâu, dáng vẻ thế nào chưa?” Câu nói của hắc hán tử như sấm chớp xé trời khiến Tô Yên ngây như tượng.

Nửa ngày sau, Tô Yên mới nghẹn ra một câu: “Hắc hán tử không có phải người tìm sư phụ ta?”

“Phải, cô nương, cho nên giờ cô nương đi theo ta đi, ta dẫn cô đi tìm sư phụ, cô nói cho ta biết sư phụ cô giờ ở đâu, dáng vẻ thế nào, ta dẫn cô nương đi tìm.” Hắc hán tử vội vàng nói: “Mau đi cùng ta, một hồi những thị vệ bị ngất ngoài kia bị người khác phát hiện sẽ rắc rối.”

Giờ phút này, tim Tô Yên tựa như rơi vào hầm băng vạn năm, lạnh, lạnh thật. Thì ra người kia luôn luôn lừa dối ta sao? Đối xử dịu dàng với ta, che chở ta lại là lừa ta sao!!! Vì sao! Vì sao lại làm như vậy! Chưa kịp nghĩ lại bên tai đã vang lên tiếng thúc giục của hắc hán tử.

“Được, đại hiệp, ta đi theo ngươi, nhưng mà ta bị mù.” Tô Yên chỉ chỉ vào hai mắt mình.

“Không sao cả, ta cõng cô nương.” Tô Yên ngần ngại đi ra cửa sổ, hắc hán tử cõng Tô Yên lướt bay thật nhanh. Bên tai Tô Yên là tiếng gió vù vù, lòng lại vô cùng buồn bã. Vì sao! Vì sao hắc hán tử lại muốn gạt ta!

Không biết đã chạy bao lâu, hắc hán tử cũng ngừng lại, cẩn thận thả Tô Yên xuống, thở hổn hển nói: “Cô nương, đến nơi an toàn rồi.”

“Đại hiệp, đa tạ ngươi.” Lúc này, Tô Yên không biết nên nói gì cho đúng.

“Không, không cần đa tạ ta, cô nương là người tốt, ta phải nên làm vậy.” Hắc hán tử ngượng ngùng gãi đầu.

“Đại hiệp, ta đưa ngươi cái này, để dùng khi đi đường.” Tô Yên lấy túi tiền trong người ra.

“Không không! Sao ta lại có thể lấy tiền của cô nương.” Hắc hán tử đẩy túi tiền ra. Khi Tô Yên chạm phải tay của hắc hán tử lại kinh ngạc, bởi vì, bàn tay ấy rõ ràng đã thiếu hai ngón tay.

“Đại hiệp!! Tay ngươi, tay ngươi là sao thành thế này!” Tô Yên hoảng sợ vuốt tay hắc hán tử, hỏi.

“Không có gì, chỉ là bất cẩn, bị thẳng ranh trong đám hắc y kia chặt đứt.” Hắc hán tử cười ôn hậu, lòng Tô Yên lại chùng xuống. Sao ta lại tiện như vậy! Đi trên hắc, gọi hắc là đại hiệp, hắc lại vì ta hi sinh lớn như vậy! Tâm địa ta thật đáng ghê tởm.

“Đại hiệp, ngươi là một vị đại hiệp chân chính.” Tô Yên khẽ nghẹn ngào: “Thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, ta, là do ta hại ngươi thành như vậy, thật xin lỗi ~~~”

Tô Yên không nói được thêm lời nào, chỉ nghẹn ngào khóc nức nở. Hắc hán tử đứng cạnh không biết phải làm thế nào, chỉ ngây ngốc an ủi: “Cô nương đừng khóc, cái này cũng đâu có gì, có đứt thì cũng còn ba ngón kia mà, cô nương đừng khóc.”

Tô Yên lau nước mắt, ngẩng đầu nói: “Ta gọi là Liễu Tô Yên, đại hiệp, ngươi tên gì?”

“Hắc hán tử, ta gọi là Vương Xa, nhưng mà ta vẫn thích cô nương gọi ta là đại hiệp hôn.” Hắc hán tử ngượng ngùng.

“Được, đại hiệp, ta vẫn gọi ngươi là đại hiệp.” Tô Yên thầm muốn khóc, nhưng lại không biết vì sao. Vì Mộc vương gia lừa gạt hay do sự chân thành giản dị của hắc hán tử này, không biết, cái gì cũng không biết, cũng không muốn biết.

“Sư phụ của Liễu cô nương ở đâu?” Hắc hán tử hỏi.

“Ta chỉ biết sư phó ở trong một sơn cốc, nếu ta nhìn thấy chắc chắn sẽ tìm được. Nhưng mà, giờ ta lại bị mù, cũng không biết vị trí cụ thể.” Tô Yên sót ruột ra mặt.

“Liễu cô nương, trước mắt, cô nương đừng gấp gáp, nhớ lại một chút, gần sơn cốc có gì đặc biệt không? Gần đó có tiểu trấn hay thôn trang nào không?”

Hắc hán tử cố gắng giúp Tô Yên nhớ lại.

“Gần đó có một tiểu trấn.” Tô Yên bừng tỉnh ngộ, “Trấn đó gọi là, gọi là...” Tô Yên dốc sức nhớ lại, vỗ vỗ đầu, sao lại ngay thời khắc mấu chốt lại không nhớ ta. Đều do bình thường không chịu chú ý.

“Liều cô nương không nên gấp gáp, từ từ nhớ lại.” Hắc hán tử không đành lòng nhìn Tô Yên tự đánh đầu mình, lên tiếng khuyên nhủ.

“Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, gọi là cái gì đó Thánh trấn.” Tô Yên nhú mày: “Nhưng còn một chữ nữa, là gì ta? Vì sao lại không nhớ ra chứ?”

“Có ba trấn có chữ Thánh trấn, một cái là Thánh Tân trấn, cái kia là Quân Thánh trấn, còn một cái là Ất Thánh trấn.” Hắc hán tử nói.

“Thánh là chữ sau, phía trước còn một chữ.” Tô Yên khẳng định.

“Vậy không phải là Thánh Tân trấn, là một trong hai cái sau. Chúng ta tìm từng cái.” Hắc hán tử cũng ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Ừm, đại hiệp, không biết phải tạ ơn người thế nào cho phải.” Tâm trạng Tô Yên lúc này vô cùng rối rắm.

“Hả, tạ ơn gì. Đây là việc phải làm, Liều cô nương là người tốt, người tốt thì tự nhiên sẽ có hồi báo tốt, ta nhất định dẫn cô nương đi tìm sư phụ. Đừng lo lắng.” Hắc hán tử tự vỗ ngực mình.

“Đa tạ đại hiệp, đa tạ đại hiệp,” Ngoại trừ nói đa tạ, thật sự thì Tô Yên không biết phải nói gì.

“Đừng nói nữa, Liều cô nương, chúng ta chạy tiếp thôi.” Hắc hán tử lại cõng Tô Yên chạy đi.

“Đại hiệp, hay chúng ta thuê xe ngựa đi. Tiền ta không thiếu.”

“Được, phía trước có thôn trấn, chúng ta tới đó thuê xe.”

“Chúng ta đi trấn nào trước?” Tô Yên hỏi, “Quân Thánh trấn hay Ất Thánh trấn trước?”

“Cô nương có nhớ gần trấn đó có gì đặc biệt không?” Hắc hán tử hỏi lại cho kỹ.

“Ừm, để ta nghĩ xem.” Tô Yên cố gắng nhớ lại, “Có, ở phía bắc thôn có một con đường lớn cỏ xanh phủ hai bên.” Ta đã nhặt được sư đệ mất tích ở đó.

Bây giờ, sư đệ thế nào rồi? Lạc Nguyệt nữa? Nhà đầu hung hăng đó có an toàn không? Còn Nghịch Phong, họ có thuận lợi chạy được không? Mỹ nữ sư phụ mất dạng khi truy bắt người kia. Theo kiểu nói chuyện của người kia, hẳn là không tổn thương đến mỹ nữ sư phụ. Linh nhi hầu ăn cũng không biết thế nào. Ai ~~~

“Phía bắc là đường lớn phủ cỏ?” Hắc hán tử trầm tư.

Trong lúc đó, biệt viện như đại náo thiên giới! Đã có người cấp tốc dùng khoái mã đi báo tin cho Mộc vương gia.

Không ai dám tưởng tượng, sau khi nhận được tin, Mộc vương gia sẽ hành động điên cuồng thế nào.

Người truyền tin nom nóp lo sợ, sau khi vương gia xem qua thư, lập tức tai mặt. Người xung quanh không ai dám thở mạnh, nhìn sắc mặt càng lúc càng dữ tợn.

“Phé vật! Tất cả đều là phé vật!!!” Tiếng gầm gừ đáng sợ của Mộc vương gia vang vọng khắp bầu trời.

Người truyền tin quý đó, cả người bị sát khí đáng sợ bao phủ, chỉ khẽ ngẩng đầu: “Vương gia thứ tội.”

“Lập tức quay về biệt viện.” Mộc vương gia xoay người, không hề để ý đến người đang run rẩy kia.

“Vương gia, nhưng mà, thánh chỉ Hoàng thượng~~~~~” Sau lưng có giọng nói lo lắng của hạ cấp gọi. Mộc vương gia lại mắt diếc tai ngơ, vung roi thúc ngựa bỏ đi. Tô Yên, Tô Yên của ta! Nàng đi đâu? Ai dẫn nàng đi? Không thể, không ai có thể cướp nàng từ ta

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 84: Tên Biến Thái

Ninh vương phủ _____

Lúc này, Ninh vương gia đang ôm một nữ tử trong tay, người nữ tử kia cũng như những nữ tử trước đây, là người có đôi mắt giống Tô Yên. “Người nói, vương huynh đi được nửa đường thì quay về? Kháng chi không về kinh?” Một tay Ninh vương gia ôm nữ tử, tay kia cầm chén rượu, hỏi thản nhiên.

“Dạ, hồi bẩm vương gia, sau khi nhận được một phong thư, Mộc vương gia liền lập tức quay về.” Người bẩm báo cung kính quỳ dưới đất.

“Sao?” Ninh vương gia khẽ nhíu mày, “Có biết vì sao không?”

“Nghe nói là vì một nữ tử mù.”

“Cái gì?!” Đột nhiên Ninh vương gia đứng bật dậy, nâng cao giọng hỏi, “Một nữ tử?!”

“Đúng vậy.” Người bẩm báo tin vẫn bình tĩnh trả lời.

“Người lui xuống đi.” Giọng nói Ninh vương gia lạnh lùng, không chút hơi ấm, nữ tử bị mù? Vì một nữ tử mù mà kháng chi?! Chẳng lẽ nàng đã trở lại?

“Vương gia, người không sao chứ?” Nữ tử bên cạnh như bạch tuộc tám tua bám sát vào người Ninh vương gia.

“Cút!” Quát một tiếng thật to, bàn tay vung lên, nữ tử bị một chưởng này đánh ngã ra đất.

“Vương gia!” Tiếng gọi này chứa vạn phần khó hiểu, nữ tử bị đánh xoa xoa khoe miệng vương máu, hoang mang không hiểu vì sao vương gia lại trở nên khác thường như vậy. [https://caocaolatre.wordpress.com] Bình thường người vẫn luôn nhỏ nhẹ, giờ sao lại động thủ với ta không chút thương tiếc.

“Bỏn vương bảo người cút, người nghe không hiểu sao? Có phải muốn ta cắt luôn tai người?” Giọng nói quyết liệt của Ninh vương gia khiến người nghe không rét mà run. Nàng không chút nghi ngờ nếu bản thân còn tiếp tục đứng đây, Ninh vương gia chắc chắn sẽ cắt đứt tai mình. Thế nên, vội vàng cuống quýt chạy đi, để lại trong phòng chỉ còn Ninh vương gia với sắc mặt vô cùng phức tạp.

Liều Tô Yên! Là nàng sao? Tiểu đã miêu, thà nhảy xuống vực cũng không chịu làm vương phi của ta. Thậm chí nhảy xuống vực còn mắng lại ta. Tô Yên, là nàng sao?

Nữ tử nịnh nọt châm trà cho ta, nữ tử giả hoạt nhận ngân phiếu của ta, nữ tử mắng ta là biến thái, là nàng sao?

Y có vì nàng mà kháng chi không về?

Nụ cười trước khi nhảy xuống vực của nàng khiến ta không thể nào quên được, cười tươi như hoa, như vẽ, khắc thật sâu vào tâm trí ta.

Đến khi nàng nhảy xuống, ta mới hiểu được, thì ra, tìm ta cũng theo nàng mà nhảy xuống vực rồi.

Lần đầu tiên gặp nàng, là lúc nàng làm náo loạn thư phòng của vương huynh, còn nói dối không đồ mặt bảo là sách trong thư phòng đã để lâu ngày, sợ có mối, càn quấy lòng là chỉ nhìn sơ đã nhận ra ta không phải là vương huynh. [https://caocaolatre.wordpress.com] Chưa từng có nữ nhân nào cạnh ta có thể phân biệt rõ ta và y, kể cả nữ nhân của y cũng thế. Chỉ có nàng có thể! Rõ ràng nhìn ta với ánh mắt khinh bỉ, nhưng lại làm ra vẻ cung kính. Không ai nói với nàng, người ta rất dễ nhìn ra ý tứ nàng từ đôi mắt đó sao?

Để nàng làm nha hoàn bên cạnh ta, điều đầu tiên nàng nghĩ lại là tiền tiêu vật hàng tháng. Sau đó ta phái người điều tra mới biết, nàng không nói dối, nàng và mẫu thân quả thật sống rất cực khổ.

Lần gặp nàng ở lâu lâu là lúc nàng đang ăn, ăn như không cần biết gì cả. Nhìn thấy ta lại không cung kính chào hỏi, ngược lại còn nói không quen biết ta. Hỏi nàng sao có thể phân biệt ta và vương huynh, nàng nói thế nào nhỉ, nói ta là ‘phúc hắc’. Thật đúng là loại từ ngữ kỳ quái.

Tô Yên, Tô Yên, là nàng sao? Nàng đã trở lại. Ta biết, nàng không thể dễ dàng chết như vậy. Lúc này đây, ta sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng như trước nữa, không phải vì nàng là người mà y yêu, mà vì chính ta cần nàng, là vì trái tim ta. [https://caocaolatre.wordpress.com] Đẩy cửa thật mạnh, nhìn những nữ tử có nét giống Tô Yên ngoài vườn, Ninh vương gia hừ lạnh.

Bây giờ, ta sẽ không trốn tránh trái tim mình nữa.

Ta, muốn người! Tô Yên!

“Người đâu, chuẩn bị ngựa!” Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Ninh vương gia khiến mọi người xung quanh sửng sốt, dùng kỳ mã? Không phải người luôn đi xe ngựa sao?

Trên đại lộ, một đám mây bụi cuộn cuộn được tạo thành từ dấu chân kỳ mã chạy qua. Người dẫn đầu đám kỳ mã mặc hoa phục, gương mặt tuyệt mỹ, đúng là Ninh vương gia. [https://caocaolatre.wordpress.com] Hạ cấp theo sau không ai dám đặt câu hỏi, vì sao Ninh vương tra lại kháng chi không về hoàng cung, mà rời khỏi thành.

Tô Yên, ta phải tìm thấy nàng trước hắn. Nhất định!

Lúc này, Tổ Yên đang được hắc hán tử cẩn thận dìu nâng lên xe ngựa.

“Đại hiệp, ta ~~~” Tổ Yên mở miệng vừa định nói đa tạ.

“Liều cô nương, đừng nói đa tạ ta, ngồi xuống đi, chúng ta xuất phát.” Hắc hán tử xoay người, vừa định lên xe, bỗng nhớ ra việc gì, đưa tay dò tìm trong ngực áo.

“Liều cô nương vẫn muốn biết vì sao ta tìm được cô nương chứ?” Hắc hán tử cười hỏi.

“Ừm, đại hiệp tìm được ta như thế nào?” Tổ Yên vô cùng tò mò, sư phụ và Nghịch Phong đều không tìm thấy ra, vì sao hắc có thể.

“Bởi vì ta có một con chuột nhỏ, con chuột này có thể nhận ra mùi hương của người, cho dù xa thế nào cũng ngửi được.” Nói xong, hắc hán tử lấy một con chuột bạch nhỏ từ trong áo ra.

“Con chuột?” Tổ Yên ngạc nhiên, có con chuột nào lợi hại như vậy sao? Linh nhi của ta thì sao? Linh nhi cũng là động vật, sao lại không tìm ra ta.

“Con chuột này không phải là chuột bình thường, ha ha, đây là của hồi môn trước kia của nương ta.” Hắc hán tử đưa con chuột cho Tổ yên, “Cho cô nương chơi này, đỡ nhàm chán.” (Yu: Yu ko rõ đoạn này lắm, nói vậy thì con chuột này bao tuổi?)

Tổ Yên vuốt ve quả cầu lông mềm mại, càng thêm tò mò về hắc hán tử. Thật ra hắc là người thế nào? Vô công cũng không tệ, trong tay lại còn có con chuột kỳ quái thế này.

“Xèo xèo ~~~” Con chuột liếm liếm ngón tay Tổ Yên

“Ha ha, hình như nó rất thích cô nương.” Hắc hán tử cười ha ha, sau đó leo lên xe ngựa.

“Đại hiệp, thật ra người là ai?” Tổ Yên không nén được, lên tiếng hỏi.

“Ta chính là ta a, ta gọi là Vương Xa, Liều cô nương.” Hắc hán tử rút roi ngựa, xe ngựa chậm rãi lăn bánh.

“Ý ta không phải như thế, ta muốn hỏi là trước kia, nhà đại hiệp làm gì.” Tổ Yên vuốt ve quả cầu nhỏ trong tay, cảm nhận móng vuốt nhỏ nhỏ và lỗ tai nho nhỏ của vật bé kia.

“Không nhớ ra.” Hắc hán tử cười ngai ngùng. “Tiểu đệ ta cứu ta từ dưới nước, ta chỉ mơ hồ nhớ ra tên mình, lúc ấy, bên người chỉ có con chuột bé tí này, ta lập tức nhớ nó là của hồi môn của nương ta, ngoài ra không nhớ gì khác nữa.”

“A” Tổ Yên há hốc miệng, hắc hán tử này chẳng lẽ là cao thủ, bị người khác ám toán nên ngã xuống nước, đầu bị chấn động nên giờ mới mơ hồ thế này?

“Được rồi, Liều cô nương ngồi yên đi, chúng ta nhanh chóng đi đến tiểu trấn kia.” Nói xong, hắc hán tử rút mạnh roi ngựa, xe ngựa cấp tốc lên đường.

“Xèo xèo! ~~~” Con chuột nhỏ loay hoay nằm trong tay Tổ Yên, Tổ Yên vuốt mấy cái móng của nó, lòng tò mò. Dường như không phải chuột, là con gì đây? [<https://caocaolatre.wordpress.com>] Nhưng mình lại không thấy gì cả. Nhìn được thì tốt rồi.

Trong lúc Tổ Yên còn mơ hồ để mặc cho móng vuốt của con chuột kia cào mình thì mặt Mộc vương gia đã muốn đen như đáy nồi.

“Một đám phế vật! Phế vật! Phế vật!” Liên tục hét to hai tiếng phế vật, Mộc vương gia mới tỉnh táo trở lại.

Nhìn bài trí trong phòng Tổ Yên, lòng càng thêm bất an. Chẳng lẽ Tổ Yên tự nguyện đi cùng người khác? Là ai? Là ai đã đưa nàng đi?

“Lập tức đi tìm cho bản vương! Không tìm ra thì đừng trở về! Chia quân bốn hướng đi tìm!” Tiếng rống giận của Mộc vương gia vang khắp phòng, cơ mặt cũng vặn vẹo. Tổ Yên! Nàng đi bằng cách nào? Giờ nàng không thể nhìn thấy gì cả, vì sao lại phải đi?

Mộc vương gia bước nhanh ra cửa, xoay người lên ngựa, vút roi, phóng đi nhanh như chớp. Không ai có thể cướp Tổ Yên của ta!

Sau lưng, hạ cấp cũng xoay người lên ngựa, đuổi theo.

Tổ Yên lẳng lặng ngồi trong xe ngựa, lòng bất an. Vì sao hắc lại muốn gạt ta? Vì sao tìm ta lại đau như vậy. Vì sao lòng ta lại có cảm giác như bị phản bội. [<https://caocaolatre.wordpress.com>] Ta sao lại thế này, điên rồi sao? Chẳng lẽ ta đã có cảm giác với hắc. Bệnh thần kinh, Tổ Yên vỗ mạnh lên mặt mình. Sao lại có ý nghĩ hoang đường như vậy. Chẳng lẽ ta lại đi thích nam nhân từng ức hiếp ta!

“Liều cô nương, làm sao vậy, cô nương không sao chứ?” Bên ngoài xe ngựa, hắc hán tử nghe thấy động tĩnh trong xe, lên tiếng hỏi.

“A, không có gì, không có gì.” Tổ Yên không ngừng trả lời.

“Không có gì là tốt rồi, không có gì là tốt rồi.” Hắc hán tử không xoay người, vẫn tiếp tục ngẩng đầu nhìn phía trước lái xe chạy đi.

Qua hồi lâu, xe ngựa ngừng lại.

“Nghỉ tạm đã, ăn chút gì đi.” Hắc hán tử dừng xe ngựa lại, xốc rèm cửa lên.

“Ừm, đại hiệp, đa tạ người.” Tổ Yên bị hốt hoảng làm phân tâm cả đoạn đường, giờ cũng thấy đói bụng.

“Hài, Liễu cô nương sao lại khách khí với ta như vậy.” Hắc hán tử cười sang sảng. [<https://caocaolatre.wordpress.com>] Lòng Tổ Yên lại thêm ngượng ngùng. Chính nàng từng trêu tức hắn, hắn lại đối xử chân thành như thế với nàng.

“Ừm, được rồi, ta không khách khí với đại hiệp nữa. Cùng nhau ăn chút gì thôi.” Tổ Yên mỉm cười.

“Có người đến. Rất nhiều người.” Đột nhiên, hắc hán tử trầm giọng nói.

“Cái gì?” Tổ Yên kinh hoàng, bởi vì, lúc này, nàng cũng nghe thấy rất nhiều tiếng vó ngựa dồn dập từ xa tiến đến.

“Là Mộc vương gia!” Giọng hắc hán tử thật khẩn trương.

“Hắn! Sao hắn lại đến đây?” Giọng Tổ Yên vô cùng bối rối, “Ta không muốn về với hắn đâu, từ đầu hắn đã không muốn cho ta nhìn thấy lại, ta không muốn đi với hắn.”

“Liễu cô nương, đừng lo lắng, ta nhất định bảo vệ tốt cho cô nương.” Giọng nói hắc hán tử thật kiên định.

“Thật sự, có rất nhiều người sao?” Lòng Tổ Yên chùng xuống, không thể để hắc hán tử hi sinh cho ta lần nữa.

“Đúng là rất nhiều người, nhưng không hề gì, ta nhất định dẫn cô nương chạy thoát.”

“Không, người hãy nghe ta nói.” [<https://caocaolatre.wordpress.com>] Lúc này, Tổ Yên lại bình tĩnh đến lạ thường “Người đã gặp qua sư đệ ta và Nghịch Phong đúng không, người hãy nghĩ cách tìm được bọn họ, báo cho họ biết ta bị Mộc vương gia bắt về. Cùng họ đến cứu ta, sư đệ ta còn có thể tìm được sư phụ ta nữa.”

“Không được, sao ta có thể để cô nương một mình ở đây, ta nhất định phải dẫn cô nương đi cùng.” Hán tử kiên quyết lắc đầu.

“Đại hiệp! Hảo hán không hơn thua việc trước mắt! Nghe ta, đừng liều mình với họ, chỉ có thiệt mà thôi. Đi tìm sư đệ ta, mau đi đi, Mộc vương gia sẽ không làm gì ta đâu.” Giọng nói Tổ Yên trở nên gấp rút.

“Nhưng, nhưng ~~~” Hắc hán tử do dự.

“Đừng do dự nữa! Mau đi đi! Nếu không đi nhanh, lấy ai đi báo tin cho người đi cứu ta chứ.” Tổ Yên cầm con chuột nhỏ đưa ra, “Người đi nhanh đi, không hiểu đạo lý đã nói sao, ở trong rừng sợ gì thiếu củi đốt!”

“Được, Liễu cô nương, cô nương nhất định phải chờ ta!” Hắc hán tử nghiêng chặt răng, nhận lấy con chuột nhỏ, chặt đứt dây nối giữa cổ xe và ngựa, xoay người cười ngựa chạy đi.

Tổ Yên lẳng lặng ngồi, nghe tiếng vó ngựa dồn dập từ nãy dừng lại ngay gần mình.

Bên tai truyền đến giọng nói mừng rỡ quen thuộc: “Tổ Yên! Thật là nàng, là nàng thật rồi!”

“Là ta.” Tổ Yên lạnh lùng trả lời, tai nghe tiếng vó ngựa vẫn còn chưa đi xa, nói “Đừng thương tổn hắn, là ta tự nguyện đi theo hắn, không liên quan đến hắn, đừng phải người đuổi bắt hắn.”

“Sao?” Người nói chuyện ngẩng đầu, neho mắt nhìn người cưỡi ngựa chạy cách đó không xa, cây cung trong tay chậm chậm giương lên.

“Được, bốn vương không thương tổn hắn, chỉ cần nàng theo bốn vương về, làm vương phi của bốn vương.” Cung cũng kéo căng dây nhắm ngay lưng hắc hán tử. [<https://caocaolatre.wordpress.com>]

“Ninh vương gia!” Đôi mắt không nhìn thấy của Tổ Yên đột nhiên tròn to, gào lên, “Đừng bắn!”

Tay Ninh vương gia run lên, lệch hướng, mũi tên suýt qua sát người hắc hán tử.

“Nàng, sao lại biết bốn vương là ai? Còn biết bốn vương đang giương cung?” Ninh vương gia ngạc nhiên. [<https://caocaolatre.wordpress.com>] Vừa rồi xem ra Tổ Yên thật sự đã bị mù, vì sao còn nhận ra được ta? Rõ ràng là giọng ta và y rất giống nhau.

“Hừ, tên biến thái!” Tổ Yên phẫn hận, “Ta chỉ biết người muốn giương cung bắn hắn.” Cũng như đã từng muốn bắn chết ta.

“Cũng đâu có bắn trúng, ha ha. Tiểu dã miêu, có vui mừng khi gặp được bốn vương không? Chỉ là bốn vương thật sự rất ngạc nhiên, nàng không nhìn thấy gì sao còn nhận ra được bốn vương?”

“Bởi vì hắn chưa bao giờ xưng là bốn vương trước mặt ta!” Tổ Yên trả lời lạnh lùng, “Nhìn thấy người là ta đã muốn ới, người nên cảm thấy may mắn là giờ ta không nhìn thấy gì, cho nên không ới được.”

“Ha ha, đã lâu không gặp, móng vuốt của tiểu dã miêu cũng sắc bén như vậy.” Ninh vương gia mỉm cười nhìn về mặt khinh thường của Tô Yên.

“Đi thôi.” Tô Yên không muốn nói tiếp nữa.

“Ô? Đi đâu?” Ninh vương gia khẽ ngạc nhiên khi nhìn thấy vẻ trấn định của tiểu nhân nhi này.

“Chẳng lẽ ngươi định thả ta đi?” Tô Yên làm ra vẻ mỉa mai, tên biến thái này, huynh ngươi thích gì ngươi đều muốn chiếm [https://caocaolatre.wordpress.com] Tâm lý biến thái, bệnh thần kinh. Thâm mắng tên kia đầy một bụng, tâm lý Tô Yên mới cảm thấy có chút thư thái. Lúc này, nàng chỉ biết đem mọi hi vọng đặt lên người hắc hán tử, hy vọng hắn có thể tìm được sư đệ, sau đó tìm được sư phụ rồi giải cứu cho ta. Tiểu ròi, vừa rồi hắc hán tử tưởng là Mộc vương gia dẫn mình đi. Đúng là hay thật. [https://caocaolatre.wordpress.com] Nghĩ lại, trong tay hắc hán tử còn có con chuột thần kỳ, chắc là có thể lại tìm thấy ta.

“Ừm, hồi phủ, tiểu dã miêu của ta, sau này, ta sẽ không xưng bổn vương với nàng nữa.” Ninh vương gia hài lòng mỉm cười. Cuối cùng, cuối cùng hắn cũng tìm thấy nàng trước rồi.

“Đến đây.” Ninh vương gia ôm lấy Tô Yên, phi lên ngựa. Lòng mừng như điên, cuối cùng cũng ôm được nàng vào lòng. (Yu: đại sắc lang đến đây!!!!)

Tô Yên bày vẻ mặt chán ghét. Tên biến thái chết tiệt này, không cam tâm chịu thua kém huynh của mình, luôn làm mấy chuyện ghê tởm. Có được mình sẽ làm cho Mộc vương gia đau lòng sao? Tên ngốc. Nghĩ vậy, Tô Yên khó chịu vùng vẫy người.

“Đừng lộn xộn, cẩn thận kéo ngã.” Ninh vương gia phả hơi nhẹ bên tai Tô Yên, ánh mắt tràn đầy ý cười.

“Bệnh thần kinh.” Tô Yên cố sức nghiêng đầu tránh né.

Ninh vương gia lại cất tiếng cười to, tiểu dã miêu, đây chẳng phải là đáng yêu thật sự của nàng sao?

“Hừ.” Tô Yên hừ lạnh, biến thái, bị mắng còn vui vẻ.

Đi theo sau Ninh vương gia là thị vệ, không ai dám nói tiếng nào. Từ lúc bắt đầu nhìn thấy Ninh vương gia vui vẻ ôm nữ tử cười cùng một con ngựa, đã khiến ai nấy đều khó hiểu. [https://caocaolatre.wordpress.com] Vương gia trái lệnh thánh chỉ vì nữ tử mù này sao? Trong phủ có rất nhiều nữ tử nhìn tương tự nàng, hay là, những nữ tử đó vì giống nàng nên mới được đưa vào vương phủ? Mọi người không ai dám suy đoán, đây cũng không phải chuyện họ có thể suy đoán. [https://caocaolatre.wordpress.com]

Xóc này thật lâu, ngựa mới dừng lại.

Tô Yên nhận thấy mình đang được Ninh vương gia bế xuống ngựa, nàng bắt nhả tự xoa xoa hông mình. Đau quá, bởi vậy ghét nhất là cưỡi ngựa, phiền chết người ta.

Mặc cho Ninh vương gia ôm mình vào phòng trong, Tô Yên dần lòng, nghĩ rằng, nếu giờ mà mình nhìn thấy được, nếu giờ mà người mình có đem theo được, nhất định sẽ làm cho tên biến thái chết tiệt này sống không bằng chết!

“Mắt nàng sao lại bị thế này?” Ninh vương gia vừa hỏi vừa nhìn đôi mắt ngây ngô của Tô Yên.

“Không liên quan đến ngươi.” Tô Yên trả lời lạnh lùng.

“Chẳng lẽ nàng không muốn chữa khỏi đôi mắt mình?” Ninh vương gia mỉm cười, nếu ta tìm được người chữa khỏi mắt cho nàng, nàng sẽ đổi đái ta thế nào nhỉ? [https://caocaolatre.wordpress.com]

Ai ngờ, Tô Yên lại thần nhiên, cười lạnh vài tiếng, nói: “Chỉ sợ việc đó ngươi lo cũng không được.”

“Sao nàng lại biết ta không lo được, danh y khắp thiên hạ, chẳng lẽ không ai chữa được mắt cho nàng.” Ninh vương gia cảm thấy khó hiểu

“Đại ca ngươi đã tìm từ đời nào, đợi đến ngươi sao?” Tô Yên dùng giọng nói mỉa mai đâm mạnh vào sự tự tôn của Ninh vương gia.

Đột nhiên, hai vai Tô Yên cảm thấy một cơn đau nhói, bên tai vang lên giọng nói điên cuồng của Ninh vương gia: “Không! Không được nhắc tên y! Sau này không cho phép nhắc đến y trước mặt ta! Y có gì tốt hơn ta? Không cho phép nàng nhắc đến hắn! Có nghe không, có nghe thấy không?!”

Tô Yên bị hoảng đến choáng, khó khăn nói: “Buông.”

Lúc này, Ninh vương gia mới nhận thấy mình thất thố, buông lỏng tay, hỏi ân cần: “Nàng không sao chứ?”

“Không có gì.” Tô Yên tức giận trả lời. Thật ra, nên nói thế nào đây, Ninh vương gia cứ như tiểu hài tử. [https://caocaolatre.wordpress.com] Cứ như lão sư chỉ khen ca ca hắn mà không nhắc đến tên hắn nên hắn phát điên. Ai, đúng là đứa trẻ hư hỏng điển hình. Tô Yên khẽ thở dài.

Ninh vương gia khần trương nhìn Tô Yên thờ dài, lòng chợt thấy bất an, giọng mất tự nhiên, hỏi lại: “Thật sự không có gì?”

“Không có gì là không có gì, ngươi có cần phiền phức vậy không?” Tô Yên mất kiên nhẫn. Đối với tên tâm lý bất bình thường lại từng cầm cung bắn

mình, Tổ Yên khó mà hòa nhã với hắn được.

“VẬY MẮT CỦA NÀNG?” Ninh vương gia dè dặt hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Loạn

“Có thể chữa! Ngươi thật sự nghĩ rằng không ai chữa được cho ta sao. Nhờ phúc của ngươi, ta được người cứu sau khi ngã xuống vách núi, người đó sau trở thành sư phụ của ta, người có thể chữa khỏi mắt cho ta.” Tổ Yên hung hăng nói lại.

“Ta ~” Ninh Vương gia ngập ngừng không nói nữa.

“Ta đói rồi, cũng mệt nữa.” Tổ Yên nói không chút khách khí.

“Ta sai người chuẩn bị mọi thứ cho nàng.” Ninh vương gia rầu rĩ, bỏ lại một câu rồi rời khỏi phòng.

Ngồi trong phòng, Tổ Yên cảm thấy hết sức phiền não và bất an. Không thấy được gì cả, giờ muốn kiếm một người để nói chuyện cũng không có, trước kia còn có biến thái vương nói chuyện với mình. Vừa nghĩ đến đó, Tổ Yên chợt cả kinh. Ta làm sao thế nào, lại đi nghĩ đến hắn! [https://caocaolatre.wordpress.com]Đưa tay giật giật tóc, bình tĩnh, phải tỉnh táo lại mới được. Lòng thăm nhủ, đồng chí Liễu Tổ Yên, chắc cô bị điên rồi, điên nặng rồi. Hắn lừa cô, lừa cô! Cô là đứa bị bệnh cuồng ngược* phải không? Đã bị người ta lừa rồi mà còn nghĩ đến người ta, cô bị gì thế hả? (Yu: *thích bị ngược đãi)

“Hầu hạ cẩn thận.” Bên ngoài cửa, vọng lại giọng của Ninh vương gia.

“Dạ. Vương gia.”

Ninh vương gia hớn hờ bước thật nhanh, giờ phải đến hoàng cung. Tổ Yên, cuối cùng ta cũng tìm thấy nàng. Ha ha. Giờ, ta sẽ dấu nàng, để y vĩnh viễn cũng không tìm thấy nàng. Nàng là của ta. Vĩnh viễn chỉ là của ta.

Ninh vương gia vừa đi, nha hoàn liền dâng thức ăn lên lại lập tức lui xuống.

Tổ Yên mù mờ ngẩng đầu, không biết làm sao. Tay sờ soạng trên bàn tìm đĩa, lại không biết phải gấp chỗ nào. [https://caocaolatre.wordpress.com]Cảm giác tủi thân, khó chịu bao phủ cảm xúc của Tổ Yên. Vì sao, vì sao lại thành như thế này hả? Giờ đến cả ăn cơm cũng không được. Nếu là biến thái vương, hắn sẽ tự tay gấp đồ ăn ngon cho ta rồi. Vừa nghĩ đến đó, Tổ Yên lại xụ mặt. Đồng chí Liễu Tổ Yên, cô lại điên!

Giờ đĩa lên, Tổ Yên ừ rừ, đành vậy, mình điên, nhưng mà giờ đúng là bất lực nha. Không ai ở cạnh, ta biết dựa vào ai đây? Không thể dựa vào ai cả. Chỉ mình ta mà thôi, chỉ có thể dựa vào chính ta mà thôi.

Đang lâm vào trạng thái xuất thần thì cửa lại bị ai đó đẩy mạnh ra, kèm theo đó là tiếng hô nho nhỏ ngăn cản của nha hoàn.

“Ngươi là ả mù mà vương gia vừa mang về sao?” Bị một làn hương nồng đậm vị son phấn bay ập vào mặt khiến Tổ Yên có chút buồn nôn.

“Đang hỏi ngươi đó! Ả mù!” Một giọng nói sắc bén của nữ nhân vang lên.

“Ra ngoài!” Tổ Yên buông bát, lạnh lùng quát lại. Thật là một đám nữ nhân ghê tởm.

“Ha ha, bảo chúng ta ra ngoài, ngươi cho rằng ngươi là ai vậy?” Tiếp theo là một trận cười vang.

Tổ Yên nheo mắt. Tên gốc Ninh vương gia, đi mà không dặn dò gì lại sao?

“Ha ha, xem ả mù kia, sao lại chỉ ăn cơm trắng, cười chết ta, lại còn roi đây cả bàn.” Vẫn là giọng nói bén nhọn kia.

Nha hoàn đứng cạnh không biết làm sao, vương gia có dặn là phải hầu hạ cẩn thận, nhưng mà, nữ nhân này cũng không phải chủ tử, ta phải làm gì cho tốt đây?

“Hừ, mù mà cũng muốn ăn sao?” (Yu: ko ăn sao sống? ngớ ngẩn) Nữ tử dẫn đầu bắn ra tia nhìn độc ác, bước nhanh lên phía trước. Ả mù này hẳn là cũng có điểm giống người kia nên mới được mang về, không ra oai phủ đầu với ả là không được!

Nữ tử dẫn đầu cầm bát canh nóng trên bàn chuẩn bị hất lên mặt Tổ Yên.

“Dừng tay!” Ngoài cửa vang lên tiếng gầm.

Nước mắt Tổ Yên rơi ra, bởi vì, cho dù giọng nói có giống nhau, nhưng nàng vẫn có thể nhận ra tiếng bước chân.

Nước mắt Tổ Yên không theo sự khống chế của nàng mà trào ra.

“Thật to gan!” Người vừa đến rít lên, vọt người phóng vào, hất đi bát canh trên tay nữ nhân kia. [https://caocaolatre.wordpress.com] Nữ nhân kia đứng không vững, bát canh nóng lại tự hất lại vào mặt mình. Nhất thời, tiếng thét thê lương chói tai vang vọng cả phòng.

“Vương gia.” “Vương gia.” Những nữ tử còn lại quỳ xuống, lạnh run người. Nha hoàn nhìn cảnh này mà không biết phải làm sao. Đột nhiên, lại phát hiện y phục vương gia đang mặc lại khác với y phục người vừa mặc khi rời phủ, chẳng lẽ, vị này không phải chủ tử nhà mình, mà là vị vương gia kia sao?

“Hừ.” Mộc vương gia nhìn đám nữ nhân đồng loạt quỳ kia, tất cả đều có điểm giống Tổ Yên, hừ lạnh một tiếng. Y vẫn như thế, không thay đổi chút nào sao? Đi làm những trò trẻ con, hôm nay thiếu chút nữa lại để cho đám nữ nhân đầu óc ngu xuẩn này hại Tổ Yên!

“Vương gia tha mạng, vương gia tha mạng.” Nữ tử bị hất canh vào mặt dập đầu van xin.

“Cút!” Mộc vương gia quát to một tiếng, nhìn sắc mặt khó coi của Mộc vương gia, đám nữ nhân kinh hãi lập tức ủa ra khỏi phòng.

“Tổ Yên ~~~” Tổ Yên nghe tiếng gọi ôn nhu bên tai, nước mắt lại không ngừng tuôn ra.

“Ngươi đến đây làm gì?” Giọng Tổ Yên đầy căm hận.

“Thật xin lỗi, ta, đều do ta làm nàng chịu khổ.” Giọng vương gia cũng đầy vẻ đau lòng.

“Ngươi khiến ta chịu khổ, không chỉ có hôm nay.” Tổ Yên độc miệng nói.

Mộc vương gia ngẩn ra, sắc mặt thêm ảm đạm, khó khăn nói: “Thật xin lỗi, Tổ Yên, ta ~~~ giờ chúng ta về được không?”

Tổ Yên không nói gì, chỉ thần thò, ngồi yên bất động.

“Tổ Yên ~~~” Mộc Vương gia e dè gọi.

“Ta đói.” Một câu nói lạnh lùng này của Tổ Yên khiến Mộc vương gia có chút lúng túng, chỉ biết nhìn chiếc bàn đầy đồ ăn. Tổ Yên nói thế là có ý gì?

“Nhưng ta không muốn ăn ở đây.” Kế tiếp vẫn là giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tổ Yên lại khiến Mộc vương gia vô cùng hân hoan. Ý Tổ Yên là đồng ý trở về cùng ta sao?!

“Được, chúng ta đi.” Mộc vương gia kéo tay Tổ Yên, cẩn thận dìu nàng đứng lên. [https://caocaolatre.wordpress.com]

Trên đường, Tổ Yên một mực yên lặng, không nói câu nào khiến lòng Mộc vương gia bất an không yên.

Đến Mộc vương phủ, Tổ Yên vẫn ngồi im không nói lấy một câu.

Mộc vương gia khấn trương ngồi cạnh nhìn Tổ Yên: “Nàng không sao chứ? Không thoải mái chỗ nào sao?”

“Ta khỏe.” Tổ Yên trả lời thần nhiên.

“Thật sự không có chỗ nào không thoải mái chứ?” Mộc vương gia nhìn mặt Tổ Yên như muốn tìm ra nguyên nhân.

“Không có là không có.” Tổ Yên mất kiên nhẫn trả lời, lòng lại loạn muốn chết. Vì sao ta lại cảm thấy tủi thân như vậy, chỉ vừa nghe thấy tiếng bước chân của hắn lại tự nhiên bật khóc.

Mộc vương gia thấy vẻ mặt khó chịu của Tổ Yên, cũng rầu rĩ, cả hai ngồi cạnh nhau thật lâu cũng không nói gì.

Thức ăn nhanh chóng được dọn lên, Mộc vương gia vẫn cẩn thận như trước, đưa chén đũa đặt vào tay Tổ Yên, sau lại gấp thức ăn hộ nàng.

Tổ Yên chậm rãi ăn, vì sao, vì sao ngươi lại tốt với ta như vậy? Mộc vương gia, ta đáng để ngươi đối xử với ta như vậy sao. Nhưng mà, sao ngươi lại gạt ta, vì sao ngươi lại muốn gạt ta? [https://caocaolatre.wordpress.com]

“Thức ăn có hợp khẩu vị nàng không?” Giọng nói Mộc vương gia rất nhẹ.

Tổ Yên ngừng lại, hỏi: “Vì sao?”

“Cái gì?” Mộc vương gia ngẩng đầu, cảm thấy khó hiểu.

“Vì sao ngươi lại muốn gạt ta?” Giọng Tổ Yên thật lạnh lẽo.

“Lừa nàng? Ta lừa nàng khi nào?” Giọng Mộc vương gia trở nên bối rối.

“Từ đầu người đã không cho người tìm sư phụ ta! Không hề có! Vì sao người lại muốn gạt ta rằng người đã phái người đi tìm?” Giọng Tổ Yên dường như đã có chút kích động.

“Ta, ta không lừa nàng, ta có phái người đi tìm.” Mộc vương gia chột dạ.

“Người còn gạt ta! Người có hỏi qua sư phụ ta ở đâu sao? Người có từng hỏi qua dáng vẻ của sư phụ ta chưa?” Tổ Yên kích động. “Người là kẻ lừa đảo! Kẻ lừa đảo!”

“Tổ Yên! Không phải, ta, không phải như vậy.” Mộc vương gia bối rối, lòng kinh hoàng, như thể nhìn thấy Tổ Yên sắp rời xa mình, lập tức đưa tay ôm nàng vào lòng.

“Vì sao, người lại đối xử với ta như vậy? Trước kia đã như thế với ta, giờ lại gạt ta. Vì sao lại không muốn cho ta nhìn thấy lại? Chẳng lẽ muốn ta cả đời là kẻ mù lòa?” [https://caocaolatre.wordpress.com] Thế thì ta sống còn ý nghĩa gì nữa chứ?” Tổ Yên dùng hết sức vận người muốn vùng ra khỏi vòng tay của Mộc vương gia, “Ta không muốn vĩnh viễn phải sống trong bóng tối vô tận này.”

Đột nhiên, Mộc vương gia trợn mắt, nắm chặt vai Tổ Yên, đôi mắt rực sáng, kích động: “Tổ Yên, nàng đã nhớ lại phải không? Nhớ lại tất cả rồi phải không?”

Tổ Yên ngẩn ra, rồi lại cúi mặt: “Phải, ta đã nhớ lại tất cả, nhớ tới ngày trước người đã khi dễ ta thế nào, giờ lại tiếp tục gạt ta.” Lời vừa nói ra, Tổ Yên lại cảm thấy có gì đó không hợp, lòng lại thấy có cảm giác kỳ quái, như là bất an, không đành lòng.

“Ta, ý ta không phải như thế, ta chỉ là muốn, chỉ muốn nàng luôn ở cạnh ta. Nàng đừng sợ không nhìn thấy gì, ta có thể chăm sóc nàng cả đời. Vĩnh viễn ở cạnh nàng.” Thần sắc Mộc vương gia vô cùng thống khổ, “Ta biết bản thân ta thật ích kỷ, nhưng ta thật sự không muốn mất nàng lần nào nữa.”

Tổ Yên cảm nhận được hai tay Mộc vương gia đang run run, nàng chỉ im lặng, không nói gì.

“Tha thứ cho ta, Tổ Yên, ta không có ý gạt nàng, thật sự.” Mộc vương gia ôm Tổ Yên thật chặt, không ngừng lẩm bẫm, “Tha thứ cho ta, tha thứ cho ta.”

Trên mặt chột uon ướt, Tổ Yên đưa tay sờ vào, là nước mắt.

Tim, rất đau.

Mũi cũng nghe xót.

Mộc vương gia, vì sao người lại nặng tình như vậy, người bảo ta phải làm sao đây?

Giờ phút này, Mộc vương gia như đứa nhỏ vừa làm chuyện sai, đang vô cùng sợ hãi. [https://caocaolatre.wordpress.com]

Tổ Yên cố nhắm chặt hai mắt, ta phải đối xử thế nào với hắn mới tốt đây. Rồi bỏ hoàng cung, cứu ta, vì ta mà trộm hắc trăn châu. Lúc ta bị mù vì bị ám toán, cũng là hắn đến cứu ta. Hắn yêu ta sao? Là yêu sao? (Yur: *gật đầu cái rụp*)

“Tổ Yên, hãy tha thứ cho ta, ta không có ý, tha thứ cho ta, ta thề, từ nay về sau, ta sẽ không để nàng phải chịu bất kỳ thương tổn nào nữa. Tha thứ cho ta ~~~~~” Mộc vương gia thống khổ, nhắm chặt hai mắt. Thật đáng sợ, loại cảm giác này thật đáng sợ. [https://caocaolatre.wordpress.com] Sợ người trong lòng một ngày nào đó lại không thấy tăm hơi. Ta không bao giờ muốn phải chịu loại sợ hãi ngập trời này nữa. Cả đời chỉ muốn ở cạnh Tổ Yên, chỉ mình nàng.

Thật lâu sau, một đôi tay nhẹ nhàng ôm lấy Mộc vương gia từ sau lưng.

Hai mắt Mộc vương gia bừng mở ra.

Sau lưng là đôi tay dịu dàng của Tổ Yên đang nhẹ nhàng ôm lấy hắn.

“Sau này, không cho phép người lại lừa ta.” Tổ Yên nói thật nhẹ nhàng.

“Được, được, không bao giờ nữa, không bao giờ lừa nàng nữa. Tổ Yên ~~~” Mộc vương gia mừng như muốn điên lên, nói không ngừng.

“Ta, ta đói bụng, muốn ăn cơm.” Tổ Yên khẽ đẩy Mộc vương gia ra.

“Ừm, ăn cơm trước đã.” Mộc vương gia phản chấn, Tổ Yên đã bắt đầu chấp nhận ta, không giận ta nữa.

Trong lúc đó, tại Ninh vương phủ, lại là cảnh mây đen vần vũ.

Không khí cả vương phủ bị nén đến muốn nứt toát, khiến ai cũng muốn tìm cách trốn khỏi áp lực này. [https://caocaolatre.wordpress.com]

Tại Đông viện, một đám nữ nhân đang quỳ đồng loạt.

“Nói, ai đã định hất canh lên mặt nàng?” Giọng nói nhẹ nhàng thoảng qua của Ninh vương gia lại khiến ai nấy đều hoảng hồn.

Đám nữ nhân đang quỳ trên mặt đất len lén nhìn xung quanh, ai nấy đều mang vẻ mặt khó hiểu. Các nàng không hiểu, vì sao Ninh vương gia lại làm to chuyện như vậy, vì à mà kia sao? [<https://caocaolatre.wordpress.com>] Bây giờ ai nấy đều đã biết người dẫn ả kia đi là Mộc vương gia chứ không phải là Ninh vương gia. Nhưng mà, vì sao Ninh vương gia lại đi chất vấn họ. Không ai hiểu được vì sao một Ninh vương gia thường ngày luôn ôn nhu hào phóng sao lúc này lại bộc phát con giận đến vậy. Nghe được giọng điệu vừa rồi của Ninh vương gia, các nàng đều rõ một chuyện, đây chỉ là khúc dạo đầu của cơn bão táp.

“Nói, thật ra là ai?” Ninh Vương gia tiếp nhận chung trà trong tay nha hoàn, vẫn dùng giọng điệu thản nhiên như cũ.

Cuối cùng, có người không chịu nổi không khí áp lực này, đứng dậy, chỉ vào mặt nữ tử thanh tú nhất trong đám, điên cuồng gào thét nói: “Là nàng, chính là nàng. Vương gia, nàng ta là người muốn hất canh vào mặt vị cô nương kia. Mộc vương gia đã can lại.” [<https://caocaolatre.wordpress.com>]

Nghe được đến ba chữ Mộc vương gia, Ninh vương gia nheo mắt lại, tay ‘răng rắc’ hai tiếng thì thấy chung trà đã bị nghiền vỡ.

Tuy đã sớm biết y dẫn Tố Yên đi, nhưng khi nghe đến ba chữ này, ta vẫn không khống chế được mình.

“Tay ngươi, không cần phải có nữa.” Giọng nói băng quơ của Ninh vương gia khiến vị nữ tử kia ngồi phịch xuống đất, sắc mặt tái nhợt, sau đó nàng ta nhào đến, ôm chân Ninh vương gia, gọi thê lương: “Ninh vương gia, xin tha mạng, vương gia ~~~~”

“Còn có, mặt của ngươi.” Gương mặt tuyệt mỹ của Ninh vương gia hiện lên nụ cười mỉa hoặc, “cũng không cần nữa.”

Nữ tử thanh tú còn chưa lĩnh hội được ý trong câu nói của Ninh vương gia, trên mặt đã thấy vô cùng đau nhức.

Mọi người thấy Ninh vương gia lấy mảnh vỡ của chung trà, cẩn thận cứa lên mặt nàng, không gian nhất thời tĩnh lặng như tờ.

“A ~~~~~” Tiếng vọng thê lương vang khắp Ninh vương phủ.

Ninh vương gia vứt những mảnh vỡ nhỏ nhuộm đầy máu trong tay ra, nhận lấy khăn lụa từ nha hoàn, chậm rãi xoa tay. Chán ghét nhìn nữ tử kêu la thảm thiết trên đất, thản nhiên nói: “Lôi xuống, chặt tay.”

Lại ngẩng đầu nhìn đám nữ nhân đồng loạt lạnh run, Ninh vương gia hừ lạnh, xoay người bỏ đi, để lại một câu: “Người, đuổi hết về nhà, giữ mặt chúng lại.”

Đội Ninh vương gia đi xa, đám nữ tử mới hiểu được câu cuối cùng y nói là ý gì. Nhất thời, một mảnh âm thanh thê lương cầu xin tha thứ tràn ngập khắp vương phủ.

Ninh vương gia ngẩng đầu nhìn trời, Tố Yên, đám nữ nhân đó không xứng có được gương mặt giống nàng. [<https://caocaolatre.wordpress.com>] Ta sẽ không từ bỏ đâu, hãy chờ ta. Ta sẽ ôm nàng thật chặt vào lòng, để y không thể cướp nàng đi.

“Xèo xèo ~~~~~” Linh nhi bất mãn dùng miệng chọt chọt Nghịch Phong.

Nghịch Phong vỗ nhẹ Linh nhi, thở dài: “Đừng ồn, Linh nhi, không phải vừa mới ăn đó sao?” Linh nhi vẫn tiếp tục vung vẩy đuôi.

“Ngươi nhớ Tố Yên sao? Ta cũng muốn nhanh chóng tìm Tố Yên nữa.” Ánh mắt Nghịch Phong đầy âu lo. Mất Tố Yên bây giờ thế nào rồi?

Ngẩng đầu nhìn bầu trời không một bóng chim bay, Nghịch Phong lại thở dài lần nữa. [<https://caocaolatre.wordpress.com>] Tố Yên, thật ra nàng đang ở đâu? Giờ phải đi khắp các núi tìm kiếm, ta nhớ Tố Yên từng nói sư phụ nàng sống trong một sơn cốc bố trí không khác lắm so với sơn cốc của sư phụ ta. Sư phụ nàng chắc sẽ biết nàng đang ở đâu.

Tố Yên, Tố Yên ~~~~~ Nghịch Phong không ngừng gọi thầm tên này.

Vào thời khắc đó, lúc nàng buông tay ta ra, không ngờ rằng, đã trở thành cuộc ly biệt dài như vậy.

“Linh nhi, đi đi.” Nghịch Phong để Linh nhi trèo lên tay, Linh nhi theo tay Nghịch Phong mà ngồi lên vai hắn. Ngồi yên vị, xèo xèo hai tiếng, như là thúc giục Nghịch Phong mau nhanh chóng đi tìm chủ nhân của mình.

“Chỉ e là ngươi không thể đi được.” Một giọng nói lạnh lùng từ dưới đất vọng lên. [<https://caocaolatre.wordpress.com>]

Tiếp sau đó, Nghịch Phong cảm nhận được sát ý mãnh liệt truyền đến từ mặt đất, nhảy người vọt lên, tránh được một kích chí mạng.

Ân dưới đất sao? Nghịch Phong đưa mắt nhìn một màn mưa lá bay đầy trời, sau đó là sự xuất hiện của tám hắc y nhân.

“Tiền nhiệm Ô giáo đại giáo chủ, Giang Nghịch Phong. Hôm nay, ngươi không thể nào đi được. Ha ha.” Hắc y nhân đầu lĩnh cười to.

“Các ngươi là ai? Sao lại biết ta?” Nghịch Phong bình tĩnh nhìn khắp bốn phía.

“Đừng hỏi vì sao chúng ta biết, ngươi chỉ cần biết rằng, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi.” Khẩu khí hắc y nhân vô cùng ác độc.

“Vậy sao?” Nghịch Phong mỉm cười, không chút hoang mang, “Đã có rất nhiều người từng nói câu này với ta.”

Hoàng hôn nhuộm màu máu.

Mặc Ngân nhìn bầu trời dần dần khuất núi, bước chân càng nôn nóng.

Sau lưng truyền đến tiếng chân chạy chậm chậm của Lạc Nguyệt.

“Đã nói rồi, ngươi không cần đi theo, mau về phủ của ngươi đi!” Mặc Ngân xoay người, quát người đang chạy theo sau.

“Không! Không! Ta muốn theo, ta cũng phải tìm đại tỷ, ta cũng lo lắng cho đại tỷ.” Lạc Nguyệt rống lại còn to hơn, “Mà vết thương của ngươi nữa, phải đòi được.”[<https://caocaolatre.wordpress.com>]

“Chuyện của ta không cần ngươi quan tâm.” Mặc Ngân xoay phắt người, không thèm để tâm đến vẻ mặt gần như muốn khóc của Lạc Nguyệt, bước chân cũng nhanh hơn.

Chết tiệt! Mặc Ngân sốt ruột nhìn ánh tà dương. Gần đây không có thành trấn hay thôn trang nào cả, đêm nay chỉ còn cách phải ngủ ngoài đường rồi.

Sư tỷ! Giờ tỷ đang ở đâu? Mất tỷ thế nào rồi?

Thật hận, ta thật hận ta!

Hận bản thân chỉ biết trông mắt nhìn sư tỷ bị người khác hạ độc, bị người khác mang đi.

Vì sao? Ta thật là vô dụng!

Nếu ta mạnh mẽ được như lúc trước thì đã không để chuyện thành ra như vậy!

Mặc Ngân nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, máu tươi chậm rãi trào ra.

“Tay ngươi! Tay ngươi chảy máu kia!” Lạc Nguyệt chạy theo hô lên, kéo tay Mặc Ngân, hoảng loạn: “Bôi được nhanh lên, ngươi đâu cần dùng sức như vậy.”

“Đã nói không cần ngươi lo.” Mặc Ngân dứt khoát rút tay về, chán ghét nhìn Lạc Nguyệt: “Chuyện của ta, ngươi bớt lo đi.”

Đôi mắt lạnh băng của Mặc Ngân khiến lòng Lạc Nguyệt run lên, cố nén nước mắt, nói nhẹ nhàng: “Ta chỉ lo lắng cho tay ngươi, nó bị chảy máu mà.”

Mặc Ngân hừ lạnh, không thèm để ý, tiếp tục bước đi.

Lạc Nguyệt liền bước theo sau, Mặc Ngân đi rất nhanh, nàng chạy theo lại chậm, nhưng mà, chưa bao giờ nàng lên tiếng bảo Mặc Ngân chờ.

Phía trước xuất hiện một ngôi miếu đồ nát. Mặc Ngân nhìn sắc trời dần dần tối xuống, nhủ thầm.[<https://caocaolatre.wordpress.com>]

“Đêm nay qua đêm ở đây.” Mặc Ngân lạnh lùng nói mà không quay đầu.

Lạc Nguyệt nhìn ngôi miếu hoang vu đồ nát, không nói gì, theo sau Mặc Ngân vào miếu, kiếm một góc rồi ngồi xuống. Mặc Ngân phất tay đập nát chiếc bàn, đốt lửa.

Lửa trại được đốt, chiếu sáng ngôi miếu đồ nát. Lạc Nguyệt cẩn thận cời giày, khắp bàn chân đều đầy những bọt nước. Tháo khuyên tai, nàng cẩn thận dùng mũi nhọn phá đám bọt nước ra. [<https://caocaolatre.wordpress.com>] Lòng Lạc Nguyệt đầy khúc mắc, nhưng vẫn im lặng, không nói được lời nào.

“Ăn.” Sắc mặt Mặc Ngân không hề thay đổi nhưng lại đưa lương khô cho Lạc Nguyệt, sau đó cũng tự lấy ăn, không hề để ý đến nàng.

Lạc Nguyệt nhận lấy miếng lương khô cứng ngắt, cắn mạnh, cố ăn.

“Ngươi theo ta làm gì? Nếu về phủ ngươi sẽ không phải ăn khổ sở như vậy.” Mặc Ngân vừa nói vừa lạnh lùng nhìn ánh lửa trại.

“Ta ~~~” Là vì muốn theo ngươi, muốn ở cạnh ngươi. Lạc Nguyệt nói không thành câu.

Mặc Ngân xoay người, nằm xuống.

Lạc nguyệt muốn nói lại thôi, nhìn sang Mặc Ngân, rồi cũng nằm xuống.

“Hôm nay thời tiết thế nào?” Tổ Yên ngồi bên cửa sổ, đưa tay ra ngoài thử. Lạnh lạnh, ươn ướt. Trời mưa sao?

“Hôm nay trời đổ mưa nhỏ.” Mộc vương gia nhẹ nhàng cầm tay Tổ Yên, kéo vào.

“Mưa nhỏ sao?” Tổ Yên tựa người vào cửa sổ, cảm thụ từng trận gió lạnh thổi đến.

“Ừ, ta đã phái người tìm hai tiểu trấn kia, sẽ nhanh chóng có tin tức thôi.” Mộc vương gia nhìn Tổ Yên, mỉm cười.

“Ừ, đa tạ người.” Tổ Yên mỉm cười.

“Đừng, đừng nói đa tạ ta. Ta không thích nghe lời này.” Ánh mắt Mộc vương gia thoáng nét đau thương.

“Ừ, ta sẽ không nói.” Tổ Yên vẫn mỉm cười, “Người biết không, vương gia, trước kia, mỗi khi trời mưa ta đều rất thích ngồi trong phòng, từ cửa sổ nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài.”

Mộc vương gia há hốc miệng, đây là lần đầu tiên Tổ Yên kể chuyện của nàng cho ta nghe. [<https://caocaolatre.wordpress.com>] Lòng chợt kích động: “Nhìn thấy gì bên ngoài?” Vừa nói xong, lại thấy có gì đó không ổn, vì lúc này, Tổ Yên đang không thấy gì cả.

“Ta, ta không có ý đó, Tổ Yên~~~~” Mộc vương gia vụng về không biết phải nói gì.

Tổ Yên hiểu được, khoát tay nói: “Ta biết người không có ý đó, không sao đâu.”

Dừng một chút, Tổ Yên lại nói: “Trước kia ta thích ngồi bên cửa sổ ngắm trời mưa, cảm giác khi đó như ta hòa cùng bầu trời, từ những sợi mưa nhỏ kia kết nối với bầu trời.”

“Ồ cạnh nhau?” Mộc vương gia xoay đầu nhìn ra ngoài, nhìn kỹ lại, quả thật như đang ở cạnh nhau.

“Có đôi khi ta nghĩ, đất trời quả là đôi tình nhân khốn khổ. Thời thời khắc khắc đều có thể nhìn thấy nhau, nhưng vĩnh viễn lại không thể chạm vào nhau. Chỉ có thể khi đổ mưa mới có được giây phút gần gũi ở cạnh nhau.” Tổ Yên mỉm cười nhu hòa, ánh mắt không định hướng lại tràn đầy vẻ khát khao.

“Tình nhân khốn khổ? Mỗi ngày đều có thể thấy nhau, lại không thể chạm đến nhau?” Ánh mắt Mộc vương gia mơ màng, miệng không ngừng thì thào lời Tổ Yên vừa nói.

“Ha ha, ta bị hoang tưởng rồi.” Tổ Yên cười to thoải mái.

Mộc vương gia nhìn lại Tổ Yên. Tiểu Tổ Yên của ta, ta và nàng bây giờ chẳng phải cũng như vậy sao? Ngày ngày đều có thể nhìn thấy nàng, nhưng mà, vì sao lại không thể chạm vào tim nàng. [<https://caocaolatre.wordpress.com>] Nàng có còn nhớ nàng đã đồng ý làm vương phi của ta không? Là vương phi duy nhất của ta!

“Tổ Yên.” Đột nhiên, Mộc vương gia ôm chặt Tổ Yên vào lòng: “Đừng rời xa ta lần nữa, có được không? Đừng rời xa ta.”

Tổ Yên giật mình, tựa vào lòng ngực ấm áp vững chãi của Mộc vương gia, cảm nhận hơi thở khô mát của y, bối rối. Ta có thể tin tưởng hẳn không?

“Chờ mắt nàng chữa khỏi, gả cho ta được không? Làm vương phi duy nhất của ta. Lúc đó, ta sẽ đường đường chính chính rước nàng vào cửa.” Tay Mộc vương gia khẽ run lên.

Trong nháy mắt, đầu óc Tổ Yên trở nên trống rỗng, tim dường như ngừng đập.

Thật lâu không nói gì.

Tim Mộc vương gia cũng nghẹn ngay cổ.

Tổ Yên há miệng thở dốc, khó nói thành lời: “Tim sự phụ ta xong trước đã, được không?”

Không có cự tuyệt! Không có cự tuyệt! Tổ Yên không có cự tuyệt!

Mộc vương gia khép hai mắt, nhẹ tựa đầu vào vai Tổ Yên. Như thế là đủ rồi, Tổ Yên không cự tuyệt, thế là đủ rồi.

“Đúng rồi, Tổ Yên, ta đã cho người đón mẫu thân nàng đến, chắc một lát nữa sẽ đến.” Mộc vương gia buông Tổ Yên ra, kể công.

“Mẫu thân?” Tổ Yên sững sốt. Sau mới nhớ đến khi nàng vừa đến thế giới này, nữ nhân trung niên kia đã ôm mình mà than trời trách đất.

“Ừ, cũng sắp đến rồi.” Mộc vương gia gật gù đầu.

“À.” Tổ Yên khẽ cười, ta gần như đã quên mình còn có một người mẫu thân. Nhớ lúc xuất giá, chỉ có mỗi người là người đưa tiễn nàng, lòng Tổ Yên

chợt lo lắng.[<https://caocaolatre.wordpress.com>] Đã lâu như vậy rồi, người sống có tốt không?

Mộc vương gia như nhìn ra tâm tư Tổ Yên, nói nhỏ: “Người sống tốt lắm, từ lúc nàng đi, ta liền cho người đến nhà nàng bảo phụ thân nàng phải chăm sóc tốt cho mẫu thân nàng.”

Tổ Yên lại ngẩn ra, nửa ngày sau mới ngập ngừng nói: “Đa tạ, a, không, không nói đa tạ.”

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

“Chắc là mẫu thân nàng đến.” Mộc vương gia mỉm cười, đứng dậy.

Tổ Yên cũng đứng lên.

“Tham kiến Vương gia.” Cửa mở, quả nhiên là giọng nói đã lâu mới nghe lại.

“Miễn lễ.” Mộc vương gia mỉm cười: “Mẹ con các nàng đoàn tụ đi.” Nói xong, người cũng đi ra cửa.

Đột nhiên lại nhớ đến chuyện gì đó, lại xoay người nói: “Mất Tổ Yên có chút bất tiện, cẩn thận chăm sóc nàng.” Nói xong câu này mới bước khỏi cửa.

“Yên nhi!” Bên tai Tổ Yên vang lên tiếng gọi.

“Nương.” Tổ Yên khẽ do dự, khó khăn gọi ra miệng.

“Yên nhi, ta nghe nói, mắt con không nhìn thấy được? Chuyện gì đã xảy ra? Từ lúc con vào vương phủ đến tay ta không nghĩ là còn có thể gặp lại con. [<https://caocaolatre.wordpress.com>] Hôm nay vương gia cho người đến đón ta, thật ra là có chuyện gì?” Phụ nhân hỏi liên tục khiến đầu óc Tổ Yên muốn choáng váng.

Chẳng lẽ lúc ta mất tích, nương lại không hề biết gì sao? Ngẫm lại cũng đúng, Mộc vương gia không có lý do gì để nói lại với họ.

“Dạ, thật sự không nhìn thấy nữa. Có điều, còn chữa được, vương gia đã cho người tìm đại phu.” Tổ Yên giải thích.

“Yên nhi ~~~” Phụ nhân càng thốt ra âm thanh kích động, “Vương đối với con, hẳn đối với con tận tâm như thế sao? Con vừa được gả đến đây hẳn liền cho người báo muốn phụ thân con đối xử tốt với ta, bây giờ, ở nhà, ta đã không còn phải sống như trước nữa.”

“Thật không?” Tổ Yên mỉm cười, vươn tay muốn chạm vào người bà.

“Ta ở đây, Yên nhi.” Phụ nhân nắm lấy tay Tổ Yên.

Tổ Yên chạm đến ống tay áo phụ nhân, tơ lụa, quả nhiên, lão bị thịt kia đối xử với nương cũng không tệ.

“Lão đối xử với nương tốt là được.” Tổ Yên được mẫu thân đỡ nàng ngồi xuống.

“Ta nằm mơ cũng không thấy được ngày này.” Phụ nhân dường như rất hưng phấn, “Bây giờ ở nhà, hẳn lúc nào cũng phải nhìn sắc mặt ta. Những thứ này là ta nợ con, Yên nhi. Đều vì Mộc vương gia đã sủng ái con.” Phụ nhân nắm chặt tay Tổ Yên.

Tổ Yên trước sau vẫn cười. Cái lão bị thịt kia bây giờ phải làm cái đuôi đi theo sau nương ta cũng là xứng đáng.

“Đó là do lão nợ người, giờ phải trả.” Tổ Yên nói không chút cảm xúc.

Phụ nhân lại sững sốt, bởi vì người hoàn toàn không ngờ Tổ Yên lại nói ra những lời như vậy.

“Yên nhi, con đã thay đổi.” Thật lâu sau mới nói tiếp, “Trở nên kiên cường. Trước kia nương còn lo rằng con quá nhu nhược, giờ xem ra, ta đã quá lo lắng rồi.”

Tổ Yên vừa nghe đoạn đầu, tim chợt run lên, đến khi nghe xong câu nói của nương, nàng mới yên lòng, nắm chặt tay phụ nhân, nói: “Nương, người cũng phải kiên cường.”

“Ừ, được, được rồi.” Phụ nhân tươi cười.

Ngoài cửa sổ, trời mưa càng nặng hạt.

Tất cả, dường như thật yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Âm Mưu? Vòng Xoáy?

Đêm, không tiếng động.

Tổ Yên nằm trên giường nhưng không cách nào đi vào giấc ngủ.

Tình yêu là gì?

Là vì một người mà chấp nhận trả giá, hy sinh vô điều kiện, một lòng muốn người đó hạnh phúc vui vẻ?

Hay là chiếm lấy, không đạt được thì hủy diệt. Vì để đến được với đối phương mà bất chấp thủ đoạn, không tiếc làm cho đối phương thương tâm, đến thời điểm cần thiết, có thể ngọc nát đá tan?

Nhìn màn đêm tĩnh mịch, Tổ Yên thở một hơi thật dài.

Vết thương kiếp trước, là vết thương nằm ở đây. Miệng vết thương ở đây rất sâu, rất sâu.

Tổ Yên vuốt ngực.

Hắn từng nói sẽ chăm sóc tốt cho ta cả đời, sẽ không làm ta phải chịu thương tổn nào, sẽ không lừa dối ta, sẽ không khiến ta ...

Phải khóc.

Mỗi khi qua đường Tổ Yên đều là người đứng ở hướng sau dòng xe chạy, qua đến một nửa lại đổi qua bên kia. (Yu ý Tổ Yên là qua đường có 2 dòng xe ngc chiều, chỗ này Yu edit ko tốt lắm nên đành chú thích cho rõ.)

Không thích ăn rau dưa, chỉ thích ăn thịt, hắn liền biến đổi cách nấu cho đa dạng, buộc ta phải ăn rau dưa, bảo rằng cơ thể cần những loại dinh dưỡng này.

Lúc ta bị sếp trêu ghẹo, bị sờ đùi, hắn liền vọt đến công ty, lôi sếp ra đánh trước mặt toàn thể nhân viên công ty. Sau lại dùng quan hệ bạn bè với sếp của sếp để răn đe, từ đó sếp cũng không dám tiếp tục quấy rối ta nữa.

Vào ngày lễ tình nhân, tên ngốc kia còn tạo một bữa tối dưới ánh nến, làm một đồng khính khí cầu và hoa hồng. Tuy ngoài miệng cứ nói đã là vợ chồng rồi không cần lãng phí, nhưng trong lòng cũng vui đến nở hoa.

~~~~~

Nhớ lại rất nhiều thứ.

Nhưng mà, cuối cùng thì ta được gì? Vì sao hắn lại gian dối với bạn ta? Vì sao!

Tổ Yên nắm chặt ngực áo, nước mắt ... rơi trong tĩnh lặng.

Đoạn tình kia, đoạn ký ức kia, có phải nên quên đi không?

Xoay người, đột nhiên chạm đến sợi dây nhỏ ở phía bìa gối, nhất thời, một loạt tiếng chuông vang lên. Ngoài cửa lập tức có nha hoàn hỏi Tổ Yên cần gì. Nàng ngẩn người, vội nói không có gì.

Trên dây đều là chuông ~~~~~

Mộc vương gia cho người đem chuông buộc vào dây nhỏ treo bên màn giường Tổ Yên, nếu nàng có cần gì thì chuông liền vang lên, sẽ có người trả lời.

Tổ Yên nhắm mắt lại, lo sợ. Sợ thật!!

Nam nhân càng ân cần chăm sóc, càng làm tổn thương ta sâu hơn, phải không?

Nhưng mà, lúc này đây, sao ta lại lưu luyến sự dịu dàng đó của hắn.

Lần đầu thấy hắn, là vẻ mặt khinh thường và giọng điệu mỉa mai ta. Sao lúc này hắn lại chân thành với ta như vậy? Kể ra hắn cũng thật đáng thương, hoàng thất vô tình. Những năm gần đây, không ai có thể đi vào tim hắn sao?

Rối rắm, trong lòng thật rối rắm, ta phải đối thế nào với hắn mới được đây?

Thôi, không nghĩ nữa , đi ngủ.

Tổ Yên lại xoay người, chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Hôm sau, mẫu thân đã đến thăm Tổ Yên từ rất sớm. Nha hoàn đang cẩn thận chải tóc cho Tổ Yên.

“Yên nhi ~~~” Mẫu thân vui vẻ gọi.

“Nương, người đã đến sao, người ngồi đi.” Tổ Yên mỉm cười.

“Yên nhi, cũng lâu rồi nương không chải tóc cho con.” Nói xong, mẫu thân cầm lấy chiếc lược bằng bạc trong tay nha hoàn, cẩn thận chải tóc Tổ Yên.

Tổ Yên nhắm mắt lại, hưởng thụ. Mới trước đây, mẫu thân cũng tỷ mỷ chải đầu cho ta, làm cho ta hai cái bím tóc. Đáng tiếc, ta lại là đứa dã nha đầu, hai bím đã muốn sửa thành một bím.

“Nương, người cũng chưa dùng cơm, cùng nhau dùng đi.” Tổ Yên cười.

Thức ăn được dọn lên, Tổ Yên khịt khịt mũi.

“L, thơm quá, là gì vậy?” Tổ Yên tò mò.

“Là cháo thịt băm.” Mẫu thân vừa giải thích vừa cười.

“Cháo thịt băm?” Tổ Yên nhúm mày, bình thường không phải thế, hơn nữa, sáng sớm chỉ nên ăn nhẹ. Tuy rằng ta thích ăn thịt, nhưng cũng không đến mức bữa sáng không thịt thì không ăn. Hôm nay sao lại đột nhiên thay đổi.

“Để ta nếm xem có nóng không.” Vừa nói xong, mẫu thân đã đưa thìa lên miệng.

“Không được ăn!” Đâu óc Tổ Yên chợt nảy lên, có vấn đề! Điểm tâm sáng nay có vấn đề! Nhưng đã chậm, mẫu thân đã ăn vào một muỗng nhỏ.

“Sao vậy, Yên nhi, con vừa nói ~~~~~” Lời còn chưa nói xong, người đã ngã xuống.

“A!! Người đâu ~~~~” Trong phòng vang lên tiếng thét thất kinh chói tai của nha hoàn.

Mặt Tổ Yên sa sầm. Có kẻ hạ độc! Người bị trúng độc vốn phải là ta, nhưng không ngờ rằng sáng nay mẫu thân lại cùng dùng bữa với ta.

Là ai? Ai lại muốn gây bất lợi cho ta? Thật ra là ai? Bây giờ không phải là lúc hỏi câu này. Tổ Yên run run sờ soạng phía trước, cuối cùng cũng chạm được tay mẫu thân, đặt tay lên kinh mạch của bà. Mạch đập yếu ớt khiến Tổ Yên càng thêm chấn động. Thật ra là kẻ nào lại dùng độc tính mạnh thế này để khiến ta phải chết?

“Đừng kêu!” Tổ Yên quát to, xoay người, nóng giận nói với nha hoàn còn đang thất kinh: “Giúp ta kéo tay áo và váy của nương lên, nhanh lên! Không thì người chết chắc!”

Cách nói dữ tợn của Tổ Yên dọa nha hoàn run rẩy cả người, cho đến giờ chưa từng thấy Tổ Yên có dáng vẻ đáng sợ thế này. Nha hoàn nghe lời nhanh chóng làm theo. Tổ Yên vuốt tay chân càng lúc càng lạnh của mẫu thân, lòng càng lúc càng nặng nề.

“Đi lấy hòm thuốc đến đây, nhanh lên. Cả ngăn châm nữa. Chậm một bước thì người không cần dùng đến chân nữa.” Lúc này, Tổ Yên không khác gì mù dạ xoa.

“Dạ dạ!” Nha hoàn chạy nhanh như bay, tuy chân nàng không tính là đùi ngọc, nhưng tốt xấu gì cũng trắng nõn mê người, nếu không có thì cũng tiếc lắm.

Ngân châm nhanh chóng được đưa đến tay Tổ Yên, Tổ Yên nhúm chặt mi, bình tâm lại, phán đoán điểm huyết vị rồi hạ châm. Giờ đành phải cố gắng thôi, nếu chờ đến lúc Mộc vương gia thỉnh đại phu thì chỉ e là đã quá muộn.

Nhanh sau đó, gương mặt xám đen của Mộc vương gia đã xuất hiện trong phòng, sừng sốt nhìn Tổ Yên đang cố sức hạ châm.

“Thái y đâu? Còn không mau truyền thái y?” Mộc vương gia rít lên. Nha hoàn lại ba chân bốn cẳng chạy tìm thái y.

“Sao lại thế này?” Mộc vương gia nhìn chén cháo thịt băm nằm trên đất gần đó, sắc mặt lập tức xám đen lại.

“Có người muốn ta chết.” Giọng nói Tổ Yên thật lạnh lùng, “Kết quả nương sợ cháo nóng, muốn thử giúp ta, sau đó thì là thế này.”

“Cái gì?!” Mộc vương gia cả kinh. Có kẻ hạ độc? Dám hạ độc ngay tại Mộc vương phủ! Mộc vương gia nhìn người nằm kia sắc mặt đã thành màu đen, lòng càng thêm sợ hãi. Nếu Tổ Yên là người ăn cháo, vậy lúc này người nằm đó chính là Tổ Yên sao!? Nghĩ đến đó, lòng lo sợ khôn cùng, nhưng càng lúc càng chuyển thành giận dữ. Thật ra là kẻ nào lại dám to gan như thế?

“Thái y đến rồi, thái y đến rồi.” Ngoài cửa vọng đến tiếng nói hỗn hển của nha hoàn.

Đặt mẫu thân Tô Yên nằm lên giường, thái y bắt mạch, nét mặt sa sầm.

“Thế nào rồi, thái y?” Mộc vương gia đứng cạnh sốt ruột hỏi.

“Nếu chậm thêm chút nữa thì vô phương. Giờ đã không có gì nữa. Chỉ là, vương gia thứ vi thần cả gan, mạo muội hỏi, châm trên người vị phu nhân này là do cao nhân nào hạ? Vi thần muốn ~~~” Thái y cung kính hỏi.

“Muốn cái gì mà muốn? Đây không phải chuyện người cần quan tâm, người chỉ cần để ý việc chữa trị là được.” Mộc vương gia sa sầm nét mặt.

“Dạ dạ.” Thái y đáp, lòng vô cùng kinh ngạc, thật ra là vị cao nhân nào lại có thể hạ châm chuẩn xác để bảo vệ tâm mạch của người trúng độc này?

Mộc vương gia cũng kinh ngạc không kém gì thái y. Y thuật của Tô Yên đã đến trình độ như thế sao?

Tô Yên đưa tay sờ soạng, định ngồi xuống, bàn tay đưa giữa không trung đã bị bàn tay to lớn ầm ập của Mộc vương gia nắm lại. Mộc vương gia cẩn thận đỡ Tô Yên ngồi xuống, sau đó mới hạ giọng nói: “Ta nhất định điều tra rõ ràng, tìm lại công đạo cho nàng.”

Tô Yên trầm mặc, trong đầu nghĩ nhanh. Thật ra là kẻ nào muốn lấy mạng ta. Giờ trong Mộc vương phủ đã không còn nữ nhân nào của hần, Mộc vương gia đã tiến hết đám tiểu thiếp đi rồi mà, loại họ ra. Thái phi? Không, nếu muốn giết thì trước kia đã giết, không cần chờ đến giờ. Thật ra là ai? Ta thật không rõ, rốt cuộc là kẻ nào?

“Hôm nay ai phụ trách dâng cơm?” Giọng nói lạnh băng của Mộc vương gia vang lên khiến nha hoàn đứng cạnh run bần người.

“Là Thu Cúc, Thu Cúc.” Nha hoàn nói lấp bắp.

“Người đâu, dẫn Thu Cúc đến đây.” Trong giọng nói Mộc vương gia tràn đầy vẻ tức giận.

Một lúc sau, có người đến bẩm báo, Thu Cúc đã trầm mình xuống giếng. Tô Yên vừa nghe liền sùng sột, xem ra là đã có kế hoạch bịt đầu mối, xong việc liền giết người diệt khẩu.

Mộc vương gia chường một chường thật mạnh lên bàn, nhất thời, chiếc bàn gãy làm bốn mảnh.

Trong phòng im lặng như tờ.

“Vương gia ~~~” Tô Yên kéo nhẹ chéo áo Mộc vương gia.

“A, Tô Yên, có làm nàng sợ không?” Lúc này Mộc vương gia mới phát hiện mình vừa thất thố.

“Không sao, người cho họ lui hết đi.” Tô Yên cau mày. Là người trong phủ làm sao? Nhưng dường như không có lý do gì xuống tay với ta cả.

“Lui hết ra đi.” Mộc vương gia lạnh lùng phát tay.

“Giờ nương không sao là tốt rồi.” Tuy trong lòng còn đầy hoài nghi xem ai đã hạ thủ nhưng giờ bản thân nàng cũng không có biện pháp nào cả.

“Ta tự có tính toán. Nàng còn chưa dùng cơm, để ta gọi người mang lên.” Mặt Mộc vương gia thật bình tĩnh, sau này mỗi bữa cơm của nàng đều phải cho người thử độc trước.

Tô Yên không nói gì, đột nhiên cảm thấy toàn thân rét run, cả người như đang rơi vào một hố sâu không đáy. Cổ sức lắc lắc đầu, muốn đuổi cảm giác bất an này đi.

Mặt trời chói chan trên đỉnh đầu.

Tại thư phòng Ninh vương phủ.

Ninh vương gia nhìn chăm chăm vào bức họa trên bàn. Người trong tranh không khác gì Tô Yên.

“Tô Yên, Tô Yên.” Ánh mắt Ninh vương gia trở nên mê ly, từ từ cúi đầu, hôn nhẹ lên môi người trong tranh.

‘Loảng xoảng’ một tiếng làm bừng tỉnh Ninh vương gia đang chìm đắm trong màn sương mù.

“Ai?” Ninh vương gia ngẩng phát đầu lên thì nhìn thấy những mảnh vỡ nhỏ của những chén trà và nước trà đổ đầy đất. Trong phòng có thêm một nữ tử đáng vẻ kinh ngạc và sợ hãi.

“Vương gia, là nô tỳ.” Nữ tử có nét đẹp rạng ngời xinh tươi cẩn thận đáp lời.

“Người tới làm gì?” Ninh vương gia lạnh lùng nhìn nữ tử đối diện, dường như đây là ca cơ mà Hoàng thượng ban cho ta cùng với lễ vật, vì trước kia nàng ta rất được sủng ái nên ta mới không hề động đến. Nhưng mà không động không có nghĩa là không dám động!

“Nô tỳ sợ Vương gia khát nước, cho nên ~~~~” Nữ tử xinh đẹp với vẻ mặt ân cần khiến Ninh vương gia thất thần. Nếu, trời ạ, nếu Tô Yên cũng dùng

dáng vẻ này đối với ta, thì tốt biết bao. (Yu: anh còn mơ chưa tỉnh)

“Lại đây.” Ninh Vương gia trầm giọng nói.

“Dạ.” Nữ tử xinh đẹp nhìn Ninh vương gia, trong ánh mắt có tia lo sợ.

“Cởi.” Ninh Vương gia vẫn dùng giọng nói lạnh lùng.

“A?” Nữ tử xinh đẹp sùng sốt, vương gia nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ muốn cùng ta hoan hảo trong thư phòng sao?

“Nghe không hiểu sao?” Ninh vương gia vươn tay, chạm mạnh vào nơi mềm mại trước ngực nữ tử xinh đẹp.

“Đau ~” Nữ tử xinh đẹp thở nhẹ một tiếng, khẽ nhủ mảy, ngáp ngừng một chút, rồi từ còi bỏ y phục trên người xuống. Nhất thời, y phục được cởi ra, một khối thân thể hoàn mỹ xuất hiện trước mặt Ninh vương gia.

Ninh vương gia không nói lời nào, ôm nữ tử xinh đẹp đặt lên bàn, cởi y phục chính mình, tiến quân thần tốc vào nơi giữa hai chân của mỹ nữ xinh đẹp

Sau đó, những tiếng rên rỉ hỗn loạn của nữ nhân tràn ngập khắp phòng. Thật lâu sau, Ninh vương gia chợt gằm nhẹ, đem ngọn nguồn cơn lửa nóng trút lên cơ thể trắng như tuyết của nữ nhân. (Yu: ôi, hen, sao chỉ hen có nhieu đây, ko đủ a ~)

“Tổ Yên ~~~” Ninh Vương gia ôm chặt nữ tử xinh đẹp, cúi đầu hô.

Trông nết nữ tử xinh đẹp nở to ra, cơ thể khẽ run lên, cắn môi nén giọng nói: “Vương gia, nô tỳ không phải tên Tổ Yên, nô tỳ là Mộng Nhiên.”

Đột nhiên, Ninh vương gia buông nữ tử ra, thẳng tay tát mạnh lên mặt Mộng Nhiên. Nữ tử loạng choạng ngã xuống đất. Nhất thời, trên gương mặt trắng hồng của nữ tử nổi lên năm dấu tay.

Mộng nhiên xoa xoa vết máu trên khóe miệng, ngẩng đầu nhìn thẳng Ninh vương gia, vẫn dáng vẻ quật cường, nói: “Nô tỳ tên là Mộng Nhiên.”

“Cút đi!” Giọng nói âm lãnh của Ninh vương gia vang lên, “Ngươi nghĩ rằng bản vương không dám động đến ngươi sao?”

Mộng Nhiên cắn chặt môi, không thềm nhắc lại, chậm rãi đứng dậy mặc y phục vào. Xoay người rời đi. Nước mắt, không ngừng rơi xuống. Môi cắn muốn nát ra, vừa đến trước cửa, khẽ xoay đầu, nhìn dáng vẻ suy sụp của Ninh vương gia, chợt thấy đau lòng vô hạn.

Ánh tà dương ngã về phía Tây.

Trên đỉnh núi, một bóng người đứng khoanh tay. Mái tóc dài và y phục bay bay trong gió. Bên người còn có một chú tiểu hồ ly trắng như tuyết.

Tổ Yên, thật ra nàng đang ở đâu?

Nghịch Phong nhìn về phía xa xa, nhắm mắt lại, đây đã là sơn cốc thứ mấy rồi? Không biết, cũng không nhớ rõ.

Trong ngực cứ cuộn cuộn trào lên, cuối cùng cũng nén không được mà phun ra một ngụm máu tươi.

Vẫn không nén được sao?

Linh nhi ngồi cạnh kêu xèo xèo găm găm ống quần Nghịch Phong. “Linh nhi, ta không sao. Ha ha.” Nghịch Phong nhìn Linh nhi đang lo lắng cho mình, mỉm cười, “Đi thôi, xuống dưới đó nào, ở dưới đó có lẽ là nơi ở trước đây của Tổ Yên đó.”

Đột nhiên, bên tai truyền đến một giọng nói ôn hòa: “Ngươi biết Tổ Yên sao?”

Nghịch Phong hoảng hốt, xoay phắt người lại, là người nào có thể tiếp cận ta mà ta lại không phát hiện ra. Xoay đầu lại, thì nhìn thấy một lão nhân cũng đang nhìn mình. Không có khí thế mãnh liệt, nhưng Nghịch Phong lại cảm nhận tu vi người này hẳn là vượt xa bản thân mình. Chẳng lẽ là sư phụ Tổ Yên sao?

“Phải, Tổ Yên là bằng hữu của văn bối, văn bối đang tìm kiếm nàng.” Nghịch Phong trả lời đúng mực.

“Tìm nàng? Sai lại thành ra thế này?” Lão nhân khẽ nhủ mảy, nội thương chàng trai trẻ này dường như không nhẹ.

“Văn bối cả gan phỏng đoán, tiền bối là sư phụ của Tổ Yên có phải không?” Nghịch Phong càng lúc càng không nén được cảm giác đau đớn kịch liệt trong ngực.

“Không sai, cậu trai trẻ, ta thấy nội thương của ngươi dường như không nhẹ, nếu kéo dài, chỉ sợ ~~~” Lời còn chưa dứt, Nghịch Phong lại lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, người cũng từ từ ngã xuống.

“Ai, người trẻ tuổi bây giờ a, đều đem chuyện phiền toái đẩy lên lưng ta.” Lão nhân thở dài, trong nháy mắt đã đến gần sát Nghịch Phong, vầng vàng đỡ

lấy hần.

Linh nhi nóng ruột, đi vòng vòng quanh chân lão nhân, kêu xèo xèo.

“Ý, tuyết son linh hồ, tiểu tử này còn có thứ này sao. Được rồi, ngươi cũng theo đi, tiểu tiểu.” Lão nhân phất tay áo, nắm lấy Linh nhi, nhẹ nhàng nhảy xuống từ đỉnh núi.

Lạc Nguyệt chỉnh chỉnh mái tóc đã vén thành một nùi, đưa lên mũi ngửi ngửi, tỏm đến muốn ói. Bao nhiêu ngày rồi chưa tắm? Không nhớ nữa, chỉ biết chạy từ từ theo sau hần. Bóng dáng kia vĩnh viễn vẫn xa cách như vậy, mặc kệ ta cố gắng thế nào, hần vẫn luôn xa vời như thế.

Mặc Ngân hạ tầm mắt, he hé nhìn Lạc Nguyệt chạy chậm chậm phía sau, cảm thấy khó hiểu. Nàng ta theo ta làm gì? Chịu khổ như vậy thì được gì? Không chịu hồi phủ là để chịu khổ thế này sao?

Sư tỷ, thật ra tỷ đang ở đâu?

Đột nhiên, một trận vó ngựa dồn dập truyền đến hòa cùng là tiếng người nói hỗn loạn.

“Này, Tiêu quý y thật ra là ở đâu chứ hả? Vương gia muốn chúng ta tìm người, nhưng ~~~~~”

Nháy mắt, đồng tử Mặc Ngân nở to! Bọn họ tìm sư phụ! Tìm sư phụ làm gì? Sư phụ chưa từng lộ ra thân phận, cả sư tỷ cũng không biết, nhưng mà, giờ thì không ổn rồi.

Tiếng vó ngựa đã đi xa, Mặc Ngân thoáng xụ mặt, xoay người chuẩn bị đi.

“Đi đâu?” Lạc Nguyệt hồn hèn nói.

“Tìm sư phụ ta.” Mặc Ngân hiếm khi trả lời với Lạc Nguyệt.

Lúc Mặc Ngân về đến sơn cốc, nhìn thấy một người bị sư phụ châm châm khắp toàn thân.

Là Nghịch Phong! Sao hần lại ở đây? Mặc Ngân mở to mắt, vô cùng khó hiểu.

“Sư phụ!” Mặc Ngân nhìn về mặt bình tĩnh của sư phụ. Sư phụ gật đầu với Mặc Ngân, lại kinh ngạc nhìn nữ tử say lưng Mặc Ngân, đây là con dâu tiểu tử mang về cho ta sao? Có điều, trông cũng hơi dơ bẩn.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Về mặt sư phụ thật nghiêm túc, “Sư tỷ người đâu? Vì sao không về cùng người?”

Về mặt Mặc Ngân phức tạp, có hối hận, có tự trách, có đau lòng, há miệng không thành lời, nửa ngày mới trả lời. Sư phụ nghe xong, sa sầm mặt.

“Nói như vậy, nha đầu đã bị người bắt đi? Vẫn chưa có tung tích?” Mặt sư phụ trở nên lạnh đi, cái đũa nha đầu tri kỷ này, giờ thế nào rồi?

“Dạ.” Mặc Ngân cúi đầu trả lời.

“Thôi, các người đi nghỉ tạm trước đi, việc này sư phụ đều có tính toán. Còn tên Nghịch Phong này, là hần cùng nha đầu đi tìm mấy thứ kia cứu người thật không? Đúng là một đứa kiên cường, bị thương như vậy còn đi khắp nơi tìm nha đầu.” Sư phụ dùng ánh mắt phức tạp nhìn Nghịch Phong đang hôn mê bất tỉnh trên giường.

Mặc Ngân ngăn người, gật đầu.

“Được rồi, các người cứ đi nghỉ tạm đi. Nha đầu sau lưng người mấy ngày nay cũng mệt chết rồi nhỉ?” Sư phụ mỉm cười nhìn Lạc Nguyệt đang ngượng ngùng.

Mặc Ngân không nói gì, xoay người đi về phía một căn phòng khác.

“Nha đầu tên Lạc Nguyệt phải không? Bếp ở bên kia, tự đi lấy nước rửa soạn lại đi.” Sư phụ cười cười.

“Dạ, đa tạ tiền bối.” Giọng nói như muỗi kêu của Lạc Nguyệt vang lên. Hần vẫn không chịu liếc mắt nhìn ta lấy một cái.

Hôm sau, người Mặc vương gia tìm đến tận cửa, sau khi sư phụ nghe được xong câu chuyện, sắc mặt cũng đen như đáy nồi. Mất nha đầu! Mất nha đầu lại bị người hạ độc đến mù!!!

“Ta đi lấy vài thứ rồi đi cùng mọi người.” Giờ phút này, lòng sư phụ nóng như lửa đốt.

“Tổ Yên, đã tìm ra sư phụ của nàng rồi. Sư phụ nàng sẽ đến đây nhanh thôi.” Sau khi Mặc vương gia nói tin này cho Tổ Yên, Tổ Yên vô cùng kích

động. Cuối cùng cũng tìm được sư phụ, vậy ta sẽ mau chóng được nhìn lại tòi, không bao giờ phải chịu cảnh sinh hoạt trong bóng tối vô tận nữa.

Mộc vương gia nhìn vẻ vui sướng của Tổ Yên, lòng chợt có tia bất an. Sau khi mắt nàng được chữa khỏi, có còn ý lại vào ta không? Có khi nào lại rời bỏ ta không? Không đâu, tuy nàng không lập tức đồng ý gả cho ta, nhưng nàng cũng không cự tuyệt. Tổ Yên đứng cạnh lại hoàn toàn không để ý đến cảm xúc lúc này của Mộc vương gia. Lúc này, nàng còn đang chìm đắm trong niềm vui khi nhìn lại được ánh sáng.

Ngày tiếp theo, Tổ Yên ăn không vô, ngủ cũng không được. cả ngày mong chờ sư phụ đến. Vương gia lại ngày ngày bị cảm xúc dày vò.

Cuối cùng, tiếng nói ám ám của sư phụ cũng vang lên bên tai Tổ Yên, còn có tiếng nói vồn vã của Mặc Ngần nữa. Nước mắt Tổ Yên không kiềm được mà rơi xuống, hai người này không khác gì người thân ruột thịt của nàng.

“Đại tỷ.” Lạc Nguyệt cũng bước lên, nắm tay Tổ Yên.

“Nha đầu, ngươi cũng đến đây sao?” Tổ Yên lau lau nước mắt trên mặt, đột nhiên nhớ đến một chuyện “Nghịch Phong đâu?”

“Ta ở đây.” Nghịch Phong nãy giờ im lặng giờ mới cất tiếng nói: “Linh nhi cũng vậy.”

“Đâu? Đâu?” Tổ Yên quờ quạng tay giữa không trung, mọi người nhìn thấy mà đau lòng.

Nghịch Phong đưa tay ra, Linh nhi vội vàng nhảy xuống, chạy một mạch vào vòng tay của Tổ Yên.

“Được rồi, nha đầu, để ta xem mắt ngươi trước đã.” Sư phụ nở nụ cười.

Tổ Yên vừa nghe, ngoan ngoãn ngồi im để sư phụ xem mắt mình. Miệng cũng không yên, lấp đáp hỏi sau khi mình bị mang đi thì đã xảy ra chuyện gì. Sư phụ chợt chợt trán Tổ Yên ý bảo nàng ngồi im, chờ xem mắt xong sẽ nói rõ ràng cho nàng biết.

Xa xa, Mộc vương gia đứng nhìn, trông thật bi thương. Đó là thế giới của nàng, thế giới của ta vĩnh viễn không thể nhập vào thế giới đó. Thở một hơi thật dài, Mộc vương gia xoay người rời đi. Bây giờ, cứ để không gian lại cho họ vậy.

“Sư phụ, thế nào? Mắt của con thế nào?” Tổ Yên vội hỏi.

“Nha đầu, gần đây có phải ngươi thường hay khóc không?” Sư phụ cau mày. Lời này vào tai mọi người, sắc mặt lại khác nhau. Tổ Yên căng thẳng, nắm ống tay áo sư phụ, nói: “Chẳng lẽ ảnh hưởng đến sự khôi phục của mắt con sao?” Sao ta lại quên chứ, mắt có vấn đề thì không được khóc nhiều.

“Có thì cũng có, có điều cũng không sao, bây giờ còn kịp.” Sư phụ nghiêm túc lại, nói: “Cũng không được khóc nữa, biết chưa?”

“Được, được.” Tổ Yên gật đầu liên tục, “Sư phụ trước kia là Tiêu quý y à? Danh tiếng lợi hại như vậy, sao trước kia lão không nói cho con biết?”

“Chỉ là hư danh, có ý nghĩa gì chứ.” Sư phụ cười cười, lấy ngón châm từ hòm thuốc ra. “Giờ châm cho ngươi mười bốn thiên. Trong khoảng thời gian này không được ăn cay, không cho nước thấm vào mắt.”

“Được, được, chỉ cần có thể nhìn thấy lại là được.” Tổ Yên cười, ra sức gật đầu. Nàng không hề biết, dáng vẻ lúc này của mình khiến lòng sư phụ, Mặc Ngần và Nghịch Phong càng thêm chua xót biết bao.

Nếu khi đó ta nắm chặt tay nàng.

Nếu ta mạnh như xưa dù chỉ một chút.

Chính là, đời không có chữ ‘nếu’

Vĩnh viễn cũng không có.

Lòng Tổ Yên tràn đầy vui mừng, quăng tất cả những chuyện không vui ra sau đầu. Có thể gặp lại sư phụ, sư đệ, Nghịch Phong rồi nha đầu Lạc Nguyệt nữa, còn có gì cao hứng bằng chứ?

“Đúng rồi, mỹ nữ sư phụ đâu? Mọi người không tìm được người sao?” Lúc này, Tổ Yên mới nhớ đến một người.

“Mỹ nữ sư phụ?” Sư phụ thấy khó hiểu.

“Chính là sư phụ của Nghịch Phong đó, dường như người có biết sư phụ. Chửi thù mà sư phụ đưa con đó, mỹ nữ sư phụ nói nó là cái gì bình khí đứng hàng thứ hai cái gì Trảm Nguyệt chửi thù.” Tổ Yên nhớ lại.

“Cái gì?!” Ngón châm trong tay sư phụ run lên, mọi người nhìn mà cả kinh.

“À, đúng rồi, còn hỏi con rằng sư phụ có từng nhắc qua Thiên Du không. Nhưng mà mỹ nữ sư phụ lại đi đuổi giết một người tên là Quý cái gì Kiến Sầu rồi.” Tổ Yên không hề hay biết tay sư phụ đã muốn run bần bật.

Nửa ngày, sư phụ cũng không nói lời nào.

“Sư phụ? Sư phụ?” Tô Yên gọi.

“Nha đầu, đợi ta châm xong, ngươi nói lại tỷ mỹ cho ta nghe.” Giọng nói cứng nhắc của sư phụ khiến Tô Yên cảm thấy sự tình dường như không đơn giản.

Trong gian phòng u ám, lộ ra một đôi tay đầy gân xanh.

“Tô Yên, Liễu Tô Yên, ta không tin mạng ngươi vẫn lớn như vậy. Lúc này có lẽ vận khí ngươi còn tốt. Kế tiếp ~~~~~” Giọng nói ác độc vang lên trong căn phòng sâu kín.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Cách Thổ Lộ Độc Đáo

Sau khi Tô Yên thuật lại chuyện mỹ nữ sư phụ cho sư phụ nghe xong, sư phụ vẫn yên lặng không nói gì. Phân phó mọi người không được quấy rầy Tô Yên, chuẩn bị cho nàng nghỉ ngơi thật ổn thỏa liền lui hết.

Từ lúc sư phụ vào vương phủ, tâm trạng Tô Yên càng ngày càng vui vẻ. Mỗi ngày đều xòe ngón tay đếm ngày, còn hai ngày nữa thôi. Mẫu thân đã có sư phụ chữa trị, độc tính cũng nhanh chóng được đẩy ra, chỉ là cơ thể còn có chút suy yếu.

Đêm đến, gió thổi hiu hiu.

“Đêm nay có trăng sao?” Tô Yên mỉm cười bình thản.

“Có, rất sáng, lại thật tròn.” Mộc vương gia ngẩng đầu nhìn trăng sáng, sau này còn có thể nhìn thấy cảnh Tô Yên cùng ta ngắm trăng sao?

“Qua một thời gian nữa ta cũng có thể nhìn thấy.” Trên mặt Tô Yên lúc này đầy vẻ mong ngóng.

“Ừ, đúng vậy, có thể nhìn thấy.” Giọng nói Mộc vương gia đã có pha chút cô đơn.

Xa xa, Mặc Ngân xuất thần nhìn cảnh trong đình vườn.

Sư tỷ mỉm cười với người kia. Vì sao? Trước kia không phải sư tỷ rất chán ghét hắn sao? Nhìn thấy hắn còn vờ như không quen. Là do hắn đã cứu sư tỷ sao? Trong lúc sư tỷ không nhìn thấy thì hắn luôn ở cạnh chăm sóc tỷ, nên tỷ mới lộ ra khuôn mặt tươi cười này với hắn sao?

Nếu, tại lúc sư tỷ không nhìn thấy gì, người cạnh tỷ chính là ta. Nếu người cạnh tỷ là ta thì sao?

Đấm một quyền thật mạnh lên cột đá, Mặc Ngân cắn môi, xoay người bỏ đi.

Sư tỷ cười, cười với người kia, cười rạng ngời đến thế.

Đội Mặc Ngân đi xa, trong một góc khuất gần đó xuất hiện một bóng người. Là ánh mắt đau thương của Lạc Nguyệt. Lạc Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía Mộc vương gia và Tô Yên đứng trong đình, khe khẽ thở dài, cũng xoay người rời đi.

Trong mắt chàng, vĩnh viễn chỉ có sư tỷ của chàng sao?

Trên nóc nhà, một bóng người lẳng lặng đứng đón từng cơn gió lạnh, cạnh bên là tiểu hồ ly cũng dùng đuôi vẫy vẫy theo cơn gió.

Tô Yên, nàng có còn nhớ đã từng đồng ý sau này sẽ nấu cơm cho ta không? Có còn nhớ không?

“Tiểu tử, suy nghĩ gì thế?” Bên tai Nghịch Phong đột nhiên truyền đến giọng nói bình thản của sư phụ Tô Yên.

Nghịch Phong chậm rãi ngồi xuống, không nói gì, vị Tiêu tiên bối này luôn thần không biết quỷ không hay mà xuất hiện cạnh ta. Thật ra công lực người đã đạt đến cảnh giới nào rồi, thật khó mà biết được.

“Không nghĩ gì cả, chỉ đứng đây hóng gió thôi.” Nghịch Phong trả lời thản nhiên.

“Thật không? Ta nhìn thế nào cũng thấy từ đầu đến cuối ánh mắt ngươi chỉ nhìn về phía đình bên kia?” Giọng nói sư phụ sắc mùi trên tức.

“Đó là do Tiêu tiên bối hoa mắt.” Nghịch Phong nghiêm trang.

“Ha ha tiểu tử, ngươi không biết câu giấu đầu hở đuôi sao?” Sư phụ cũng mỉm cười ngồi xuống.

Nghịch Phong lặng lẽ, đưa tay sờ sờ đuôi Linh nhi, sắc mặt phức tạp.

“Nàng ấy giờ đã có người chăm sóc, hơn nữa người kia từng là phu quân của nàng.” Nghịch Phong nói đến từ phu quân kia, lòng lại dội lên một trận đau đớn.

“Ngươi cũng nói là từng mà.” Sư phụ nhún vai như thể không có gì.

Nghịch Phong thoáng xúc động.

“Nhưng mà, bây giờ Tổ Yên lại đang cười.” Nghịch Phong khó khăn nói tiếp. “Con chỉ muốn nàng được vui vẻ, cho dù người làm nàng vui vẻ không phải con.”

Sư phụ cười khò, tiểu tử này không hổ là đồ đệ của nàng.

“Vậy ngươi có xác định qua tâm ý của nàng sao? Xác định nàng muốn cười với ai nhất sao?” Sư phụ thở dài, tiểu tử này, ngươi đừng phạm lỗi như ta đã từng phạm năm đó.

Nghịch Phong ngẩng đầu lên, nhìn kùm đồng tiền như hoa của Tổ Yên đến xuất thần.

“Ngươi không đi xác nhận lại khẳng định cho rằng như vậy. Có lẽ, ngươi sẽ hối hận cả đời.” Sư phụ mân mê râu mình, chăm rãi đứng lên. “Cuộc sống nơi này không thích hợp với nha đầu. Nàng là con chim nhỏ, nơi thích hợp với nàng nhất chính là bầu trời, là tự do bay lượn.”

Ánh mắt Nghịch Phong từ từ lộ ra vẻ ngạc nhiên.

“Cũng chỉ có ngươi mới có thể để nàng tự do bay lượn. Cái đứa nha đầu đó, e là giờ vẫn còn chưa rõ lòng mình muốn gì đâu.” Sư phụ lắc đầu, nói xong lướt một cái đã không còn thấy bóng dáng đâu cả.

“Tự do – bay lượn.” Nghịch Phong nhìn trắng sáng nhô cao, nhắm lại từng chữ.

“Xèo xèo” Linh nhi dùng miệng chọt chọt tay Nghịch Phong.

“Linh nhi, ngươi cũng không thích chỗ này sao?” Nghịch Phong mỉm cười ôm lấy Linh nhi. Từ lúc đến vương phủ đến giờ, Linh nhi cũng không chịu khuất Tổ Yên, cả ngày chỉ theo sau Nghịch Phong.

Tổ Yên, thật ra tim là thế nào?

Nghịch Phong có chút bất an, có chút chờ mong.

Nói vậy, nếu không thử thì sao biết được kết quả sẽ thế nào.

Đêm đã khuya, tất cả đều chìm trong bóng tối tĩnh lặng.

Tại ngự thư phòng trong hoàng cung, nam tử hoa phục cau mày, sắc mặt cứng nhắc. Y phục màu vàng đã tuyên cáo thân phận của hắn, hắn chính là đương kim thiên tử.

Tầu chương bè bộn trên bàn khiến hắn vô cùng đau đầu. Biên quan nổi loạn. Chẳng lẽ cuộc chiến này thật sự không thể tránh khỏi sao? Bắc Đẩu quốc quân thật sự là lòng muông dạ thú ư? Thiên hạ đã thái bình nhiều năm như vậy. Nay, thế cục cũng bị đánh vỡ sao?

Sáng sớm hôm sau, Mộc vương gia lập tức vào triều.

Tổ Yên ngoan ngoãn ngồi chờ sư phụ châm cứu, sau lại hết sức cực khổ cố nuốt hết chén dược đắng.

“Sư phụ ơi ~~~ sư phụ ~” Tổ Yên uống dược xong, vẻ mặt vô cùng đau khổ oán giận, “Sao lại đắng vậy chứ?”

“Thuốc đắng dã tật” Nghịch Phong nói thật ngắn gọn, lại đưa mứt quả vào tay Tổ Yên.

“Vẫn là Nghịch Phong tốt, ha ha.” Tổ Yên cười rộ lên, lấy mứt quả thả vào miệng.

“Nha đầu ngươi nói thế, chẳng lẽ sư phụ thì không tốt sao?” Sư phụ cả giận nói.

“Sư phụ cũng tốt, sư phụ cũng tốt.” Tổ Yên cười nịnh.

“Cái đứa nha đầu này ~~~~” Sư phụ lắc đầu cười.

“Đại tỷ, mắt của tỷ cũng sắp nhìn thấy lại được rồi, thật tốt quá.” Lạc Nguyệt đứng cạnh nói chen vào.

“Đúng vậy, nha đầu, chờ ta khỏe hẳn, ngươi có gì để biểu hiện tâm ý đây?” Tổ Yên cười thật vô sỉ. Hồi kiếp trước, lúc nằm viện, dường như thân thích bằng hữu đều đến thăm, ai nấy đều đem đến thứ gì đó đến.

“À ~~~ thỉnh đại tỷ đi từ lâu ăn một bữa cơm thật no ha?” Lạc Nguyệt giật mình, lập tức có phản ứng.

Mặc Ngân đứng cạnh không hề nói gì.

Tổ Yên vừa nghe, mặt mày bùng bùng hớn hờ: “Tốt, giờ thì cũng không thể ăn cay, miệng thật lạt nha.”

“Sư phụ muốn tốt cho tỷ thôi, như vậy mới mau khỏi chứ.” Lạc Nguyệt cười bắt đắc dĩ.

“Nha, nha đầu, vài ngày không gặp, dường như ngươi cũng hiểu chuyện rồi nhỉ?” Tổ Yên kinh ngạc nói. Chẳng lẽ tình yêu thật sự có thể làm thay đổi một người? (Yu: theo ta thấy là 1 chum ng lun chứ 1 người nổi zì.)

“Đại tỷ, tỷ nói gì vậy?” Lạc Nguyệt bắt mắt cong môi lên, ngại ngần đưa mắt nhìn Mặc Ngân đứng cạnh. Mặc Ngân vẫn trầm mặc, mặt không đổi sắc.

“Sư tỷ, chờ tỷ khỏe lên, chúng ta liền rời khỏi đây sao?” Đột nhiên Mặc Ngân cất tiếng hỏi: “Còn có mỹ nữ sư phụ, chúng ta còn chưa tìm ra người?”

Tổ Yên kinh ngạc, lúc này mới nhớ đến giờ vẫn chưa có được tin tức của mỹ nữ sư phụ. Lại chợt nhớ đến biểu hiện khả nghi của sư phụ khi mình nhắc đến mỹ nữ sư phụ, vẫn im lặng không nói một lời.

“Sư phụ, dường như mỹ nữ sư phụ có biết người nha, hơn nữa còn là rất quen nữa đó. Khai thật đi, thật ra là quan hệ gì, nếu không nắm rõ sẽ có đại hình chờ sẵn, người đâu, đóng cửa, thả mỹ nữ ra!” Tổ Yên quát thật ra vẻ, mặt những người đứng đó đều như bị rút gân.

Sư phụ cười khổ, từ tốn nói: “Con nít, không cần quan tâm chuyện người lớn”(Yu: Minh hận câu này.)

“Hừ, sư phụ thật nhỏ mọn.” Tổ Yên bắt mắt đứng dậy, từ đầu đã chuẩn bị tâm lý muốn nghe một câu chuyện mà thiên địa quỷ thần phải kinh khiếp. Kết quả, sư phụ lại phán cho một câu như vậy.

Sư phụ chỉ ha ha cười, không thêm nhắc lại.

“Quên đi, chờ tìm được mỹ nữ sư phụ ta hỏi thẳng người luôn vậy.” Tổ Yên bắt mắt vuốt vuốt tóc.

“Vậy chờ mắt tỷ khỏe lại chúng ta lập tức đi được không?” Mặc Ngân nói thản nhiên.

Đi ư? Đột nhiên, Tổ Yên nhớ đến câu nói của Mộc vương gia, chờ sau khi hai mắt ta khỏe hẳn sẽ gả cho hắn làm vương phi. Lúc đó ta cũng không cự tuyệt. Vì sao ta lại không cự tuyệt?

“Sư tỷ? Sư tỷ?” Mặc Ngân khẽ gọi, sư tỷ nghĩ gì vậy, sao lại nghĩ đến xuất thần thể kia. Là do dự sao? Là vì người kia sao?

“A? Cái gì?” Tổ Yên hồi phục tinh thần, loáng thoáng nghe tiếng gọi của Mặc Ngân.

Về mặt Lạc Nguyệt lại thoáng cô đơn, mới đây đã muốn đi sao? Có phải chỉ có mỗi sư tỷ mới có thể khiến hắn dừng lại thôi phải không?

“Ta nói, chờ mắt sư tỷ khỏe lại, chúng ta liền đi tìm mỹ nữ sư phụ có được không?” Mặc Ngân tăng lên âm lượng.

“Được ~ được ~” Tổ Yên ngập ngừng trả lời. Lòng có chút bối rối. Ta đang làm gì thế này?

Mắt Nghịch Phong và sư phụ giao nhau, không nói gì.

“Nha đầu, ngươi nói mẫu thân ngươi bị hạ độc, thật ra độc đó là dành cho ngươi đúng không?” Đột nhiên, sư phụ đổi đề tài.

Tổ Yên ngẩn ra, lập tức gật đầu, nói nghiêm túc: “Dạ, nhưng không biết là ai đã hạ. Con không nghĩ được là ai.”

Sắc mặt mỗi người biến đổi theo một cách khác nhau.

Nghịch Phong nhìn đôi mắt không tiêu cự của Tổ Yên, lòng đau nhói. Tiêu tiền bối nói đúng, nơi đây rầy tâm kế này không thích hợp với nàng! Nếu vậy, mang nàng đi thôi, đây không phải là nơi nàng nên ở.

“Nha đầu, ngươi có sợ không? Sợ có ngày sẽ không còn được gặp lại bọn ta?” Sự nghiêm túc chưa từng có xuất hiện trên mặt sư phụ. Mọi người kinh ngạc, không rõ vì sao sư phụ lại nói những lời này.

“Sợ, sao lại không sợ?” Tổ Yên khẽ hạ tầm mắt, giọng nói run run, “Con không biết ai đang từ trong bóng tối quan sát con, muốn lấy mạng con. Con cũng đâu có kết thù kết oán với ai.”

“Đôi khi, không phải người kết thù với người thì người mới muốn lấy mạng người. Chỉ vì sự tồn tại của người cũng đã có người muốn người chết.” Lúc này, giọng nói của sư phụ không hề ảm áp.

Mặt Nghịch Phong có chút không đành lòng, sư phụ trừng mắt nhìn, ngăn Nghịch Phong lại. Mặc Ngân bình tĩnh không nói gì, bởi sư phụ đã đem nhưng lời tận đáy lòng hắn nói ra cả rồi.

“Sư phụ ~~~” Tổ Yên im lặng nửa ngày, cuối cùng phun ra hai chữ.

“Nha đầu, có đôi khi người xung quanh không thể nào thời thời khắc khắc bảo hộ người. Nơi này nước quá sâu.” Sư phụ nói thật thâm sâu.

Tổ Yên càng yên lặng, lời sư phụ nói sao ta có thể không hiểu? Nếu sáng hôm đó người ăn cháo là ta, vậy ta vĩnh viễn không thể gặp lại người.

“Được rồi, nha đầu, ta đã nói nhiều như vậy, tự người suy nghĩ kỹ đi. Đây có phải là cuộc sống người muốn không?” Sư phụ hất mặt làm ám hiệu, mọi người không ai nói nữa. Không khí trở nên trầm xuống.

Tổ Yên nắm chặt tay, cuộc sống như vậy? Cuộc sống ta muốn đương nhiên không phải thế này! Chỉ là, lòng ta sao lại loạn thế này?

Lúc này, trong thư phòng của hoàng cung, không khí càng thêm nặng nề áp lực.

“Còn bao lâu?” Mộc vương gia trầm giọng nói.

“Không đến nửa tháng.” Hoàng thượng xoay người nhìn tấu chương trên bàn, gương mặt nhăn lại.

“Nửa tháng không đến thì đại quân chúng sẽ thắng tiến?” Mộc vương gia rít một hơi lạnh.

“Phải.” Hoàng thượng nóng ruột đứng lên, hiện tại chỉ có thể phong tỏa tình tức để ổn định dân tâm, sớm muộn gì dân chúng cũng biết.

“Đối phương có bao nhiêu? Quân ta bao nhiêu?” Mộc vương gia quay người nhìn bản đồ trên tường.

“Đối phương hai mươi vạn quân. Quân ta.....” Hoàng thượng do dự, nửa ngày cũng không nói ra được.

“Thật ra là bao nhiêu?” Mộc vương gia mắt kiên nhẫn. Lúc chỉ có hai người, giữa họ chưa bao giờ chú ý đến lễ nghĩa quân thần.

“Quân ta chỉ có năm vạn.” Hoàng thượng khó khăn mở lời.

“Năm vạn?” Mộc vương gia nhìn địa hình biên quan, trầm tư.

“Nếu là người đi, thì có năm phần hy vọng.” Hoàng thượng dùng ánh mắt sáng rực nhìn Mộc vương gia.

“Hoàng huynh, huynh đúng là quá xem trọng ta rồi.” Mộc vương gia nói thân nhiên: “Đánh giặc ngoại trừ thắng bại, được mấy phần chỉ là lời nói vô căn cứ.”

“Nhưng mà, nếu là Từ Ninh đi” Hoàng thượng neho mắt, lạnh lùng nói: “Một phần cũng không có, chắc chắn sẽ bại.”

“Cho nên?” Mộc vương gia xoay người nhìn Hoàng thượng.

“Cho nên, ta hy vọng người đi.” Hoàng thượng nói chân thành, cũng không dùng từ trảm. Cho thấy là y đang thỉnh cầu.

“Nếu thất bại?” Mộc vương gia cầm lấy tấu chương nhìn.

“Từ Mộc!” Hoàng thượng chụp lấy tấu chương trong tay Mộc vương gia, nghiêm giọng nói, “Người nghe! Không có nếu! Một trận phải thắng.”

Mộc vương gia ngẩn ra, rồi chợt cười khỏ. Hoàng thượng thật sự cho ta là thần sao? Mỗi lần gặp vấn đề nan giải đều đẩy cho ta. Bây giờ, nếu đánh bại thì thế nào đây?

“Khi nào thì xuất phát?” Mộc vương gia thờ dãi.

“Càng nhanh càng tốt, sáng sớm ngày mai người lập tức xuất phát. Đến lúc đó Triệu tướng quân và Trương tướng quân sẽ lấy có thao luyện quân đội mà điều binh rồi thành.” Mặt Hoàng thượng đành lại.

“Ngày mai?” Mộc vương gia ngẩn ra.

“Đúng, sáng sớm mai.” Hoàng thượng xoay người, đứng khoanh tay, đầy thê lương.

“Vi thần tuân chỉ.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Mộc vương vang lên trong thư phòng.

“Vay đi, lui ra.” Hoàng thượng không đành lòng, xoay người.

Mộc vương gia chậm rãi rời khỏi thư phòng, ngẩng đầu nhìn trời. Một đàn chim nhận bay qua. Năm phần chắc? Năm vạn đại quân so với hai mươi vạn địch quân? Không thể bại, trận này đánh thế nào đây?

Trở về vương phủ, lần đầu tiên Mộc vương gia phá lệ không lập tức đến chỗ Tổ Yên mà trực tiếp về thư phòng. Mai sẽ xuất phát sao? Không đợi được đến khi mất Tổ Yên khỏe lại sao. Vậy, một trận phải thắng! Sau đó quay về cười Tổ Yên của ta.

Đến giờ cơm chiều, sư phụ và Nghịch Phong cùng ăn với Tổ Yên. Tổ Yên lấy làm lạ không hiểu vì sao sư đệ lại không đến. Sư phụ chỉ cười, không nói gì. Nghịch Phong nhìn sư phụ cười như vậy, chỉ lắc đầu, gấp thức ăn vào bát Tổ Yên, nói: “Bị nha đầu Lạc Nguyệt quẩn lấy, nói là đi tẩu lâu chuẩn bị yến hội, ngày mai nàng có thể nhìn thấy lại, muốn làm tiệc chúc mừng cho nàng.”

Tổ Yên rất vui, sư đệ mặt nước đá cuối cùng cũng đồng ý đi cùng Lạc Nguyệt, đúng là kỳ tích. Xem ra, nha đầu kia thật sự hao tâm theo đuổi sư đệ, cũng đã thay đổi rất nhiều, là vì sư đệ sao?

“Bọn họ ra ngoài khi nào?” Tổ Yên vừa ăn nui đồ ăn trong bát vừa hỏi.

“Chưa ăn cơm chiều đã đi, nói tiện đường ăn luôn.” Nghịch Phong thấy bát Tổ Yên không còn chỗ chất nữa mới dừng đũa.

Sư phụ cười thật tươi, Nghịch Phong lại mất tự nhiên, khụ khụ hai tiếng rồi tiếp tục ăn. Lòng thoáng chút buồn bực, vì sao mình ta toàn gặp mấy vị tiền bối cao thủ nhưng lại có dáng vẻ như tên có đạo đức xấu như vậy. Sư phụ ta đã thế, sư phụ Tổ Yên cũng vậy.

“Sao, vậy sao?” Tổ Yên như người bừng tỉnh sau cơn mê, mắt đã thấy được mờ mờ. Ngày mai là có thể nhìn rõ rồi, nghĩ đến đó, Tổ Yên càng thêm ăn.

“Đúng rồi, trước kia chưa từng được đi ngắm cảnh kinh thành lần nào cả, Nghịch Phong, ngày mai mắt ta nhìn rõ rồi, ngươi đi dạo với ta được không?” Tổ Yên cười nịnh.

Nghịch Phong thoáng ngạc nhiên, sư phụ trừng mắt nhìn Nghịch Phong một cái, hần lập tức đồng ý: “Được, được. Ngày mai nàng nhìn rõ sẽ dẫn nàng đi dạo.” Linh nhi đang bò dưới bàn cọt cọt vào chân Nghịch Phong, hần cúi đầu, khẽ cười: “Cả Linh nhi, dẫn cả Linh nhi theo nữa.”

Ánh mắt sư phụ đột nhiên nhìn thấy một bóng người đang đứng im ngoài cửa.

Mộc vương gia nhìn lúm đồng tiền như hoa của Tổ Yên đến thất thần. Ngày mai, ta sẽ phải xuất chinh, có rất nhiều điều muốn nói với nàng, rất nhiều thứ muốn chính miệng mình nói ra, nhưng, nhìn thấy nàng mỉm cười như vậy với nam nhân khác, ta thật sự không muốn thấy, một khắc cũng không muốn thấy.

Dùng xong cơm chiều, Tổ Yên thích ý ăn trái cây do Nghịch Phong gọt, đột nhiên tâm huyết dâng trào, lên tiếng hỏi: “Nghịch Phong, nội lực của ngươi có thể ướp lạnh trái cây không?”

Không chỉ Nghịch Phong ngạc nhiên, cả sư phụ cũng ngây ngẩn cả người. Dùng nội lực ướp lạnh đồ vật?

“Nha đầu nghe ai nói đến chuyện dùng nội lực ướp lạnh đồ vật?” Sư phụ khó hiểu.

“Là Mộc vương gia đó, trước kia hần từng ướp lạnh nho cho con. Nói cái gì mà hần đang luyện hàn băng công cái gì đó.” Tổ Yên vô tình nói ra.

Câu nói này lại khiến hai người nghe này sinh tâm trạng khác nhau. Sư phụ lấp bắp kinh hãi, vị vương gia cao quý đó lại luyện đến tầng cao nhất của Hàn Băng Thiết! Sắc mặt Nghịch Phong lại phức tạp, không ngờ người kia lại dụng tâm như vậy.

“Có thể ướp được.” Nghịch Phong lấy quả nho, đặt vào lòng bàn tay, khẽ xoay xoay. Nhất thời quả nho toát ra khí lạnh. Đưa quả nhỏ vào tay Tổ Yên, nàng vuốt quả nhỏ lạnh, kêu toáng lên: “Oa! Thật sự có thể ướp lạnh à, Nghịch Phong, ngươi cũng luyện qua Hàn Băng Công sao?”

“Không có.” Nghịch Phong lắc đầu, cười.

“Vậy sao ngươi cũng làm được?” Tổ Yên thấy khó hiểu.

“Một người nếu có công lực đến cực hạn đều có thể làm được.” Sư phụ giải thích.

“À, à.” Tổ Yên cái hiểu cái không, gật gù, bỏ quả nho vào miệng, nói không chút suy nghĩ: “Vậy sau này Nghịch Phong ướp lạnh thức ăn cho ta đi. Làm cái tủ lạnh xách tay mùa hè.”

Vừa nói xong, quả nho trong tay Nghịch Phong lập tức biến thành một khối băng. Sư phụ thều chút nữa là cười to. Tổ Yên mơ màng nhìn quả nho trong tay Nghịch Phong, cục nước đá.

“Thành đá rồi, Nghịch Phong ngốc.” Tổ Yên bất mãn lấy quả nho trong tay Nghịch Phong.

“Để ta rã băng cho nàng.” Nghịch Phong cầm lấy quả nho, tay khẽ xoay, quả nho đóng băng nhanh chóng tan ra. Sư phụ trừng to mắt nhìn, gật gù, lần trước đã thông thất kinh bát mạch của tiểu tử này dường như cũng làm tăng thêm công lực cho nó.

“Nghịch Phong, ngươi thật tốt.” Tổ Yên nhận lấy quả nho, cười ngây ngốc.

“Ha ha, nha đầu, ta thấy ngươi là ai cho ăn thì là chủ tử.” Sư phụ đứng cạnh trêu ghẹo nàng.

“Nói bậy gì chứ, sư phụ, con nói thật mà, Nghịch Phong tốt lắm, thật sự rất tốt.” Tổ Yên điều chỉnh sắc mặt, nói thật nghiêm túc, “Là hấn cùng con đi tìm Hắc trăn châu, giúp con tìm Linh nhi. Mỗi lần con gặp nguy hiểm đều có hấn bên cạnh. Không phải chỉ vì vừa ướp lạnh nho cho con mà con nói hấn tốt đâu.”

Sư phụ thấy Tổ Yên nghiêm mặt, vội lời đáng vẻ thừa dạ ra nói: “Sư phụ chỉ nói đùa một chút thôi mà.”

Đường nét trên mặt Nghịch Phong cũng nhu hòa hơn, lòng đầy ấm áp. Nhớ tới lời sư phụ từng nói, nếu bản thân không đi xác định, sao có thể biết được kết quả?

Nghĩ thế, Nghịch Phong liếm môi, cô lấy dũng khí, nói: “Tổ Yên, nàng thích cuộc sống như thế nào? Sống trong vương phủ vinh hoa phú quý như thế này sao?”

Tổ Yên ngẩn ra: “Sao lại hỏi chuyện này? Đương nhiên là không thích, cực kỳ không thích.” Tổ Yên nhấn mạnh hai chữ cực kỳ.

“Thế, nha đầu ngươi thích thế nào?” Sư phụ cười bí hiểm.

“Con hả, con thích ~~~” Tổ Yên ngẩn đầu, dáng vẻ như thỏa mãn, “Con muốn được bay lượn như những chú chim nhỏ. Thích làm gì thì làm. Không cần nhìn sắc mặt người khác. Muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ, tiền xài hoài không hết, ngắm cảnh đẹp khắp thiên hạ, ăn món ngon trong khắp thiên hạ.”

Khóe miệng sư phụ khẽ giật giật, muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ, câu này nghe sao có cảm giác như cái đầu heo vậy ta.

Nghịch Phong mỉm cười, nói ôn nhu: “Nếu vậy, ta dẫn nàng đi khắp thiên hạ, xem cảnh đẹp, ăn món ngon. Nàng muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ. Nhìn ai thấy chướng mắt ta liền vứt kẻ đó xuống biển, chỉ có kẻ khác phải nhìn sắc mặt nàng, nàng không cần phải nhìn sắc mặt kẻ khác. Vậy có được không?”

Sư phụ nghe xong, cảm muốn trật khớp. Tên tiểu tử này, ngay thời khắc mấu chốt này mà còn có thể nói vậy! Thật buồn nôn! Xem ra, ta đã già rồi.

Tổ Yên đơ người, sừng sốt, ngây ngốc, choáng váng.

Cho dù ta có trì hoãn cách mấy, Tiểu Bạch* cách mấy, cũng hiểu được, Nghịch Phong đang thổ lộ với ta?! (*trong sáng, ngây thơ chẳng?!)

Nghịch Phong thích ta? Nghịch Phong thích ta!!!!

Tổ Yên há to miệng, ánh mắt mông lung.

Tổ Yên nheo nheo đuôi mình.

Đau!!!

Đồng chí Liễu Tổ Yên, xin hỏi vì sao lòng mi lại vui như vậy? Hư vinh? Hay là cảm giác khác? Có một nam nhân vĩ đại thích ta!!

Hết lần này đến lần khác, ngay lúc nguy hiểm thì nam nhân này luôn nắm tay ta. Tổ Yên xoa xoa tim mình, lúc ta không nhìn thấy, người ta muốn gặp nhất là ai?

Ta chướng mắt kẻ nào, Nghịch Phong liền vứt hấn xuống biển. Chỉ có kẻ khác nhìn sắc mặt ta, ta không cần nhìn sắc mặt họ.

Tim đập nhanh quá đi.

Nghịch Phong nhìn Tổ Yên há to miệng, nói tiếp: “Nàng từng nói sẽ sau này sẽ nấu cơm cho ta, giờ ta cũng nói sau này sẽ ướp lạnh thức ăn cho nàng. Có được không?”

Tổ Yên sững sờ, ngơ ngẩn, khẽ giật đầu.

Nghịch Phong mừng như điên, nắm chặt tay Tổ Yên: “Quyết định vậy nha, như thế nha.”

Cơ mặt sư phụ đều muốn bị rút gân, đơn giản là vì đang cố nén cười, sợ quấy rầy hai kẻ kia.

Trong lòng Tổ Yên đột nhiên lại dần hiện ra gương mặt của Mộc vương gia, lại thấy bất an.

Ta làm sao vậy? Đối với lời thổ lộ của Nghịch Phong, lòng ta thật vui, nhưng vì sao khi nhớ đến Mộc vương gia thì lòng lại thấy bất an? Cảm thấy có lỗi với Mộc vương gia.

Chẳng lẽ? Một ý nghĩ hoang đường nổi lên trong đầu. Chẳng lẽ ta là kẻ ong bướm là loi, đều có cảm giác với cả hai người?

‘Chát’, Tổ Yên tự tát một cái lên mặt mình. Sư phụ ngây ngẩn cả người, Nghịch Phong cũng ngẩn ngơ, không hiểu vì sao Tổ Yên lại làm vậy.

“Nha đầu, người làm gì vậy?” Sư phụ khó hiểu.

Nghịch Phong đau lòng nhìn gương mặt hằn rõ năm dấu tay của Tổ Yên, vươn tay xoa nhẹ: “Tổ Yên, nàng sao vậy? Tự dưng sao lại đánh mặt mình?”

“Ta ~ ta ~~~” Tổ Yên lắp bắp, “Ta thấy mình thật đáng khinh.”

Sư phụ và Nghịch Phong cùng kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, không rõ vì sao Tổ Yên lại nói như vậy.

“Đáng khinh?” “Tổ Yên nàng không được tự nói mình như vậy.”

“Ta, ta ~~~” Tổ Yên lắp bắp không biết phải biểu đạt ý mình như thế nào. Kiếp trước nhiều người cũng từng hét lên thổ lộ với ta thì ta cũng không thấy ngượng ngùng thế này. Từ trước đến nay ta luôn thẳng thắn với trái tim mình, yêu là yêu, đã yêu thì không hối hận. Dùng toàn thân toàn tâm mà trả giá. Hận là hận, không bao giờ lưu luyến nữa. Nhưng, bây giờ, thật ra là có chuyện gì xảy ra thế này. Sao trong đầu lại rối loạn thế này.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 88: Ngàn Năm Chờ Đợi, Ngàn Năm Nhu Tình

“Tổ Yên? Nàng sao thế? Không thoải mái sao?” Về mặt Nghịch Phong đầy lo lắng. “Ta ~ ta ~ ta ~~~” Tổ Yên ta một tràng dài cũng không nói thành câu.

Sư phụ nhìn thấy vẻ phức tạp trên gương mặt Tổ Yên, cũng thoáng đăm chiêu. Nha đầu này, chẳng lẽ có mâu thuẫn trong lòng.

“Được rồi, nha đầu, khoan nói chuyện này đã, ngày mai người nhìn thấy lại rồi, vậy chuyện thứ nhất người muốn làm là gì?” Sư phụ ra hiệu với Nghịch Phong. Có lẽ nên chậm rãi mà làm cho nha đầu này hiểu rõ lòng mình thì tốt hơn.

Quả nhiên, Tổ Yên bị câu hỏi hấp dẫn này thu hút: “Ngày mai hả? Hắc hắc, việc con muốn làm nhất là được nhìn ngắm bầu trời, ngắm hoa lá cỏ cây, các món ăn, nhìn thấy mọi người ~ sau đó chúng ta lại cùng ăn một bữa thật no, chúc mừng con cuối cùng cũng nhìn thấy lại được.” Tổ Yên cười rộ lên.

Sư phụ và Nghịch Phong không hện mà cùng cười. Vẫn là một Tổ Yên vui tươi trong sáng.

Tổ Yên chột nghiêng đầu, thật ra lòng ta còn có điều gì bất an gì nữa? Sư phụ nhìn Tổ Yên lại lần nữa thất thần, bước đến ôm Linh nhi từ trong lòng Tổ Yên ra: “Nha đầu nhà người chưa có kể ta nghe làm sao mà bắt được con hồ ly này đó.” Năm đó, nàng cũng muốn bắt con hồ ly này, nhưng thế nào cũng không được. Đến khi ta muốn bắt nó cho nàng, thì đã thành cảnh còn người mất....

“Tên này hả?” Tổ Yên vượt cái tai to của Linh nhi, lại sờ sờ cái đuôi to lông xù của nó, mỉm cười, “Nó là tên vừa háo ăn vừa háo sắc. Con nói sẽ cho nó nhiều đồ ăn ngon, lại tìm thêm nàng vợ hồ ly xinh đẹp cho nó, thế là nó liền theo con.” Giọng nói Tổ Yên không dấu được vẻ đắc ý.

Sư phụ như muốn hồ đồ, vậy cũng được sao?? Sư phụ trừng mắt nhìn Linh nhi đang đắc ý mà vẩy vẩy đuôi, không còn gì để nói. Chủ nào tớ nấy. Không đúng! Là tớ nào thì tìm chủ nấy.

Mộc vương gia ngồi một mình lặng lẽ bên thư án, không châm đèn.

Một trận phải thắng!

Vậy, nếu bại thì sao? Bại thì sao?

Không dám tương, không muốn tương.

Mộc vương gia khép chặt mắt.

Năm vạn chóng hai mươi vạn! Nếu bại, xem như tất cả đều tan thành mây khói. Tổ Yên, Tổ Yên của ta đâu? Có khỏe không?

“Người đâu, châm đèn.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Mộc vương gia vọng to từ thư phòng. Sau đó, thư phòng liền sáng lên. Mộc vương gia nhìn bút nghiên trên thư án mà ngăn người, Tổ Yên từng viết chữ ở đây. Đứng lên, bước lại giá sách lấy ra một chiếc hòm, từ từ mở ra. Bên trong là một cái thiệp đỏ, trên đó là một chữ có nét viết xiêu xiêu vẹo vẹo – Bạc.

Bạc, ha ha. Trên cây tơ hồng mà Tổ Yên lại đi viết chữ này. Mà nét chữ này, tuy xấu xí lại xiêu vẹo nhưng ta lại thấy vô cùng thân thiết. Trên mặt Mộc vương gia lộ nụ cười tình ý, bạc sao?

Ngay mai ta sẽ phải xuất chinh, có thể còn gặp lại được Tổ Yên không? Không biết, trong lòng không chút nắm chắc. Nếu, ta không thể trở về kịp, vậy Tổ Yên phải làm sao? Đứa ngốc Từ Ninh kia chắc lại sẽ đến đây đưa với Tổ Yên. Ai ~~~~

Một đêm không ngủ, Mộc vương gia một mình tĩnh lặng ngồi trong thư phòng suốt cả đêm, suy nghĩ suốt cả đêm.

Sắc trời dần sáng hẳn, Mộc vương gia đứng dậy, gọi quản gia đến, dọn đồ một phen. Chuẩn bị khởi hành, không dám đến nhìn Tổ Yên. Sợ bản thân không dẫn lòng được, sợ bản thân không dẫn được mà ôm nàng vào lòng, dẫn nàng cùng đi.

Một trận, nhất định phải thắng! Tổ Yên, chờ ta trở lại!!

Tổ Yên rời giường thật sớm, chờ sư phụ tháo đi lớp thuốc lần cuối cho nàng.

Mọi người tụ lại trong phòng Tổ Yên, khăn trương nhìn động tác của sư phụ. Một lúc lâu sau, cuối cùng cũng có thể tháo hết lớp thuốc ra.

“Nha đầu, đừng khăn trương, từ từ mở mắt ra.” Sư phụ dặn dò.

“Dạ dạ dạ dạ.” Tổ Yên cũng không biết mình dạ bao nhiêu tiếng. Từ từ, cẩn thận mở hai mắt. Sáng, ánh sáng thật chói mắt, vội vàng nhắm mắt lại.

“Không cần vội, nha đầu, từ từ thôi.” Sư phụ đứng cạnh nói nhẹ nhàng.

Tổ Yên lại một lần nữa chậm rãi mở mắt ra, mở, lại nhắm, lại mở.

“Sư phụ a!!!!” Tổ Yên rú một tiếng thật dài, dọa sư phụ thiếu chút nữa ngã bật xuống ghế.

“Tổ Yên!” “Đại tỷ” “Sư tỷ!”

Trong giọng nói mọi người đều hiện rõ sự sợ hãi và lo lắng. Chẳng lẽ thật sự không thể nhìn thấy?

“Thấy, ta nhìn thấy rồi!” Tiếng nói của Tổ Yên vang vọng khắp vương phủ, làm kinh động cả những chú chim nhỏ trên cây.

Mọi người ngây người.

Khỏe miệng sư phụ run rẩy thật mạnh. Kêu thảm như vậy, hại ta còn tưởng y thuật của mình bị xuống cấp, không chữa khỏi được cho nàng.

“Ăn cơm, ăn cơm, đi dạo phố, đi dạo phố!” Tổ Yên ầm ĩ xông liên phóng ra ngoài, “Ta muốn nhìn thấy ánh mặt trời, muốn nhìn thấy hoa cỏ, muốn thấy các món ăn, cái gì cũng phải nhìn.”

“Linh nhi, đến đây.” Tổ Yên đưa tay, Linh nhi nhẹ nhàng lùi lên vai Tổ Yên.

Mọi người lục tục theo sau. Lạc Nguyệt đã chuẩn bị sẵn xe ngựa, nhưng Tổ Yên lại kiên quyết không ngồi xe, chỉ muốn đi bộ. Nàng muốn nhìn cảnh sắc xung quanh thật kỹ. Mọi người thấy không lay chuyển được, đành phải cùng nàng cưỡi bộ khoái phủ.

Tổ Yên hưng phấn nhìn mọi thứ xung quanh, như thể đã lâu thật lâu chưa từng nhìn thấy. Các hàng quán hai bên đường đều giống như lúc trước. Còn cửa tiệm kia nữa, chỗ đó chính là nơi ta đã mua vòng tay.

“Ồ? Chỗ đó mới mở tiệm bán lược à?” Tổ Yên nói xong, tự mình chạy qua trước.

Mọi người mỉm cười đi theo sau.

“Đại tỷ muốn mua lược sao?” Lạc Nguyệt nhìn những món đồ với đầy đủ muôn màu rực rỡ muốn hoa cả mắt.

“Xem chơi thôi.” Tổ Yên thích thú cầm một chiếc lược lên nhìn thật kỹ, đó là một cây lược gỗ, hai mặt có khắc những con bướm tung bay rất sống động. Tổ Yên thoáng ngạc nhiên, đột nhiên nhớ đến câu chuyện Lương Chúc* thời xưa. (*: Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài.)

“Sao thế, Tổ Yên thích cái này sao?” Nghịch Phong cầm lấy chiếc lược trong tay Tổ Yên, còn chưa chờ nàng đáp lời, đã đưa tiền cho chủ tiệm.

“Tặng cho ta?” Tổ Yên cầm lược, nhìn Nghịch Phong đang mỉm cười mà hỏi nhỏ.

“Ừm.” Nghịch Phong thân nhiên trả lời.

Tổ Yên thoáng chuyển sắc mặt, tên đầu gỗ Nghịch Phong này có biết tặng lược là có ý nghĩa gì không vậy hả? Sắc mặt Mặc Ngân cũng khê biến nhưng lại lập tức khôi phục thần sắc. Lạc Nguyệt bối rối nhìn tình huống trước mắt, vẫn không nói gì.

Tổ Yên ngắm chiếc lược tinh mỹ trong tay, đột nhiên nhoen miệng cười, cất lược đi rồi lập tức xoay người ra cửa. Trên đường đi đến từ lâu, Tổ Yên phát hiện rất nhiều người đều chạy về cùng một hướng, nàng cảm thấy khó hiểu.

“Những người này làm sao vậy?” Tổ Yên nhìn thấy người đi đường ai nấy đều có dáng vẻ vui sướng.

“À, hội chùa kinh thành đã bắt đầu, kéo dài bảy ngày, hôm nay là ngày thứ hai.” Nghịch Phong giải thích.

“Hội chùa!” Tổ Yên kêu lên, “Vậy là náo nhiệt lắm phải không? Hắc hắc ~ chúng ta đi xem đi.”

“Cũng được, giờ cũng còn sớm.” Nghịch Phong cười cười nuông chiều.

Mặc Ngân vẫn im lặng, Lạc Nguyệt kéo tay áo Mặc Ngân, nói nhỏ: “Hội chùa rất náo nhiệt, một năm một lần, sẽ có rất nhiều tiểu thương đến buôn bán, còn có nhiều màn biểu diễn rất hiếm thấy.”

Mặc Ngân dùng sức giật tay áo về, lạnh lùng nói: “Không hứng thú.” Sắc mặt Lạc Nguyệt tối lại. Màn này đều rơi vào mắt Tổ Yên. Tổ Yên thầm thở dài một hơi. Tên tiêu tử đáng chết này, dường như khó mà chịu nhận lấy ý tốt của người khác nha.

Ra khỏi cửa tiệm, sư phụ cất tiếng nói: “Đám trẻ đi hội chùa đi, đến giờ ngo ta sẽ đến từ lâu tìm các ngươi, ta đi xử lý vài việc trước.” Tổ Yên nghi ngờ nhìn sư phụ, xử lý vài việc? Có chuyện gì chứ? Nghi ngờ thì cứ nghi ngờ, sư phụ đi vẫn cứ đi.

“Hội chùa kia ở đâu vậy?” Tổ Yên nhìn mọi người đều đi về hướng Tây.

“Ồ Tây Giao đó.” Lạc Nguyệt trả lời, “Cứ đi theo mọi người là đến. Ra khỏi cổng thành là biết.” Tổ Yên bắt đầu không hiểu Lạc Nguyệt nói thế là ý gì. Cái gì mà ra khỏi cổng sẽ biết. Chờ ra khỏi cửa thành, Tổ Yên mới bừng ngộ, lại hoảng sợ. Một con đường rộng thênh thang mà giờ đều chật kín các rạp bán hàng rong được dựng thành những chiếc lều nhỏ. Từng cái lều nhỏ đều bán đồ ăn. Trên đường còn có đủ các loại xiếc, ảo thuật. “Hội chùa sao lại náo nhiệt như thế?” Tổ Yên thật sự ngờ vực.

Trên đường đi, rất nhiều người quay đầu lại nhìn Linh nhi trên vai Tổ Yên, đa phần đều là ánh mắt mê đắm của mỹ nữ. Thậm chí còn có nàng lớn mật đến bắt chuyện, lại bị ánh mắt lạnh băng của Mặc Ngân dọa cho lui về. Trong lòng Tổ Yên thầm đau khổ, xem ra, động vật lông xù đáng yêu lại có lực sát thương mạnh mẽ như vậy đối với nữ tử à. Sau này có thể đem Linh nhi cho thuê xem thế nào.

“Bởi vì hằng năm Huyền Không đại sư đều mở lớp thuyết giảng, mọi người từ khắp nơi đều tụ về nghe giảng.” Lạc Nguyệt kiên nhẫn giải thích, lại dùng khóe mắt len lén nhìn Mặc Ngân. Nét mặt Mặc Ngân vẫn cứ lạnh như lưỡi đao bén, không chút biểu tình.

“Huyền Không đại sư trâu lắm sao?” Tổ Yên nhũn mảy.

“Trâu?” Mọi người khó hiểu.

“Ý là rất lợi hại đó mà.” Tổ Yên ngượng ngùng giải thích.

Mọi người giật mình. Lạc Nguyệt nói: “Huyền Không đại sư là cao tăng đắc đạo, nhưng lại ngao du tứ phương. Chỉ có vào dịp này hằng năm mới về lại chùa mở thuyết giảng.”

“Cao tăng đắc đạo?” Tổ Yên lập lại, lòng lại đột nhiên nhớ đến chuyện tẩu thoát tục hồi kiếp trước. ‘Thí chủ, đừng mà ~~~’ Ặc!! Tổ Yên rùng mình.

“Tổ Yên, sao thế, lạnh à?” Nghịch Phong cảm nhận được Tổ Yên vừa mới rùng mình, mới hỏi thật ân cần. Lời nói sắp rời khỏi miệng thì bị Mặc Ngân nuốt vào.

“Không, không có gì.” Tổ Yên lắc đầu, đem suy nghĩ ác tục trong đầu đánh văng khỏi não.

Nhiều món ăn quá a, Tổ Yên căng tròn mắt. Nhiều món ăn vật muôn hình muôn vẻ như vậy, thật không tẻ. Tổ Yên cứ thế mà đi. Còn có thịt dê nướng nữa à? Tổ Yên nuốt nuốt nước miếng. Mấy ngày qua đều không thể ăn cay, miệng cũng muốn bị nhạt như nước lã. Nghịch Phong nhìn thấy Tổ Yên nhìn hàng thịt không nhúc nhích, cũng bật cười bất đắc dĩ. Bước lại phía ông chủ, nói: “Cho hai chục xâu.” Tổ Yên quay đầu mỉm cười nhìn Nghịch Phong, ngượng ngùng thè lưỡi, vẫn là Nghịch Phong luôn hiểu thấy suy nghĩ của ta.

Lạc Nguyệt nhìn sang Mặc Ngân, hỏi tha thiết: “Ngươi, ngươi muốn ăn không?” Mặc Ngân hừ một tiếng, “Không cần.” Lạc Nguyệt ngượng ngùng không nhắc lại.

Một hồi sau, Tổ Yên nhận mấy xâu thịt dê nướng từ tay chủ quán, cười sáng rỡ với Nghịch Phong: “Vẫn là Nghịch Phong tốt nhất.” Mặt Mặc Ngân thoáng vẻ mất tự nhiên.

“Sư đệ, nè. Lạc Nguyệt, ngươi cũng lấy mấy xâu đi.” Tổ Yên ‘hào phóng’ đưa cho Mặc Ngân và Lạc Nguyệt mỗi người hai xâu, còn lại thì tự mình ăn hết. Mặc Ngân dần người ăn xâu thịt vô vị. Lạc Nguyệt lại vui đầu thật thấp, không ai biết nàng đang nghĩ gì.

“Nghịch Phong, ngươi có muốn ăn không?” Tổ Yên giả mù sa mưa, hỏi. Nghịch Phong buồn cười, lắc đầu: “Phía trước còn có rất nhiều món ngon.” Tổ Yên ngẩng đầu lên nhìn thấy, một hàng lều dài thật dài. Những người này định đóng quân trong lều suốt bảy ngày sao?

Tổ Yên nhìn xung quanh, đập tượng đất, bán kẹo đường, cái gì cần đều có. Còn có xiếc ảo thuật. Phía trước là một đồng người vây quanh lại, còn gọi nhau tiếc nuối ầm ỉ. Tổ Yên tò mò, đáng vẻ khiếm nhã, vừa ăn xâu thịt dê vừa bước về phía trước.

Nghịch Phong cười cười, cũng bước theo sau. Mặc Ngân mặt lạnh cũng bước lên, Lạc Nguyệt bám sát theo sau Mặc Ngân.

“Ai ~~~” Xung quanh vang lên một tràng âm thanh đầy tiếng cười. Tổ Yên chen bước lên, một một nam tử dáng vẻ tiều tụy lắc đầu rồi đi. Vứt nắm xiên trúc trong tay, Tổ Yên tập trung nhìn, mới thấy có năm nam tử đứng trong một gian hàng, trong tay là một hộp gấm tinh xảo, trong đó lại là một chiếc trầm gỗ được chế tác thật tinh xảo. Bên cạnh nam tử là một tấm ván gỗ có vẽ một hồng tâm, cách đó là ba đồng tiền được đóng vào ván gỗ mỗi cái cách nhau nửa thước, trung niên nam tử hét to: “Đến nào, đến đây nào. Chỉ cần năm mươi văn tiền, dùng phi tiêu đứng cách tại tấm ván này mà bắn xuyên qua hồng tâm thì sẽ có được trầm gỗ.”

“Ta đến!” Một người trẻ tuổi đeo kiếm nhẩy ra.

“Thiếu hiệp, mời đưa tiền trước.” Trung niên nam tử nói khách khí. Nhận lấy năm mươi văn tiền từ nam tử trẻ tuổi, trung niên nam tử liền đưa phi tiêu cho hắn, sau đuôi phi tiêu là một dây dài thật nhỏ. Người trẻ tuổi đứng nửa ngày cũng không động, đột nhiên vận khí rỗng lên, phóng phi tiêu. Một lượt, rồi lại một lượt, phi tiêu xuyên qua hai đồng tiền. Đến lượt thứ ba, lại ‘xẹt’ một tiếng, xẹt lên trên đồng tiền. Người xung quanh đều phát ra tiếng tiếu cười. Người trẻ tuổi mặt xám mày tro rồi đi.

Tổ Yên không rời mắt khỏi trầm gỗ trong tay trung niên nam tử. Thật đặc biệt, cực kỳ đặc biệt. E là không phải do người thường điều khắc ra được. Chẳng trách chỉ vì một cái trầm mộc lại thu hút nhiều người đến vậy.

Mặc Ngân nhìn theo ánh mắt của Tổ Yên, khẽ cười cười, đang định tiến đến hỏi, bên tai đã vang lên tiếng nói ôn hòa của Nghịch Phong: “Tổ Yên, muốn nó sao?” Tổ Yên không thèm quay đầu, cứ mãi nhìn hộp gấm trong tay người nọ, gật đầu: “Ừ, ừ.”

“Ha ha, vậy đợi một lát.” Nghịch Phong mỉm cười bước lại gần chủ hàng giao ra vài mảnh bạc vụn, nhận lại phi tiêu, ôn định thần khí, phóng mạnh phi tiêu. Phi tiêu như biết nghe lời mà xuyên qua ba đồng tiền rồi ghim chặt vào hồng tâm.

“Hay ~ hay! Hay!” Xung quanh liên tiếp vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi, thậm chí có người còn vỗ tay. Nghịch Phong đón lấy hộp gấm từ tay chủ hàng, quay đầu cười với Tổ Yên. Ánh mặt trời phủ xuống, Nghịch Phong cười rạng rỡ, Tổ Yên nhìn đến ngẩn ngơ. Đón lấy hộp gấm từ tay Nghịch Phong, mọi người xung quanh vẫn còn ồn ào náo nhiệt.

“Thì ra là vì nương tử. Ha ha, từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân.....”

Trên mặt Tổ Yên hiện lên màu hồng khả nghi, cầm lấy hộp gấm chạy ra khỏi đám người. Sau lưng lại truyền đến những tiếng nói ồn ào: “Ây da, tiểu nương tử then thùng kia.”

Tổ Yên không thấy sắc mặt trầm lặng như nước của Mặc Ngân đang chậm rãi đi theo sau. Lạc Nguyệt lại đem tất cả thu vào trong đáy mắt, trong mắt có một tia khó hiểu lóe lên, nhưng lại lập tức biến mất.

Đợi đến lúc chạy đi một quãng xa, Tổ Yên mới mở hộp gấm rồi nhìn thật kỹ cây trầm gỗ. Bóng loáng như ngọc, trên mặt có khắc một đóa hoa Ngọc Lan trong không khác gì hoa thật. Cái này được khắc từ gỗ gì vậy? Tổ Yên nghĩ một hồi cũng không ra bèn cất hộp gấm vào rồi hưng phấn chạy về phía trước.

Tổ Yên thấy gì cũng đều muốn mua, thấy gì cũng đều muốn ăn. Một hồi sau, trong tay đã nhét đầy một đồng các loại thức ăn. Tượng đất trong tay Tổ Yên nếu không phải sự phụ làm tượng đất nói cái này không thể ăn, chắc Tổ Yên đã nuốt luôn từ đời nào rồi.

Nghịch Phong mỉm cười nhìn sự hưng phấn của Tổ Yên, rồi lại đưa mắt nhìn lên trời. Trong lòng cảm thấy thật ảm áp. Ngày ngày cứ thế này, thật tốt.

Bốn người vừa đi vừa ngừng, cuối cùng cũng đến cổng chùa. Cổng chùa thật náo nhiệt, có người lăm lăm toàn thân hoa phục, cũng có người chỉ mặc bộ y. Nhưng phàm là cứ vào cửa thì giao ra một văn tiền, nhận về ba nén hương. Không hơn cũng không kém.

“Họ làm gì vậy?” Tổ Yên nhìn chú tiểu đang thu tiền. Người lăm lăm cũng chỉ đưa một văn tiền rồi đổi lấy hương.

“Đây gọi là chúng sinh đều ngang hàng. Tất cả đều chỉ thu một văn tiền, không nhiều hơn cũng không ít hơn.” Lạc Nguyệt giải thích. Tổ Yên bĩu môi, đương nhiên là không thể thiếu, một văn tiền là đơn vị tiền nhỏ nhất rồi. Chẳng lẽ còn có thể chèn thêm đồng tiền sao? Có điều làm thế cũng thật hay, có người nghĩ ra cách này, vừa làm việc thiện, lại có thể thu lại tiền dầu thắp đèn. Tiền cũng không nhiều lắm, dân chúng ai nấy đều có thể trả được, hơn nữa lại có thể ngang hàng với người giàu, quả thật có thể khiến người khác có cảm giác bình đẳng.

“Chúng ta bốn người, cần bốn văn tiền.” Tổ Yên nhìn mọi người, “Ta không có tiền. Ai có?”

Mọi người nhìn nhau, việc ngoại dự liệu, đương nhiên không ai chuẩn bị sẵn, chỉ có bạc vụn. “Ta đến kia đổi.” Nghịch Phong nói.

Hoàn toàn không chú ý việc mọi người xung quanh đều nhìn họ chăm chú. Quả là một đôibích nhân*. (*: một đôi tương xứng.) Hai vị nam tử hết như tinh tú trong trời đêm, đặc biệt là vị thiếu niên có đôi mắt màu tím. Bên cạnh thiếu niên là một nữ tử kiều diễm ướt át động lòng người. Mà đứng giữa họ là một nữ tử chỉ có thể gọi là thanh tú. Thật đúng là hai đôi kỳ quái.

Rốt cục, Tổ Yên cũng cảm giác được những ánh nhìn sáng quắc từ xung quanh. Nàng tà mắt nhìn lại, tức mà không xả ra được. Nhưng cũng đành tự an ủi mình. Hừ! Đều là tục nhân, đều là tục nhân!

Nghịch Phong đổi tiền xong, bốn người kéo vào chùa. Tuy rằng kiếp trước Tổ Yên không tin chuyện quỷ thần, nhưng vẫn tôn kính Phật. Bởi lời Phật quả thật làm cho người ta gạt rửa*. (*: gạt rửa tội lỗi, u mê...)

Nghịch Phong nhìn Tổ Yên thành tâm bái lạy Bồ Tát, lại thành kính dâng hương. Quá sùng sốt, bước đến gần hỏi nhỏ: “Tổ Yên cũng tin sao?” Tổ Yên

không trả lời, chỉ cười cười.

Phía trước truyền đến tiếng hô bằng tiếng Phạn.

“Huyền Không đại sư ra.” Lạc Nguyệt vừa nghe liền biết.

“Chúng ta đến xem thử một chút đi.” Tổ Yên kéo Nghịch Phong chạy đi. Cứ thế, nàng cũng không phát hiện đây đã trở thành thói quen của mình.

Đức Phật nói với Bồ đề: Nam mô a di đà phật, phục tâm chúng sinh: Giảng khai chúng sinh__sinh từ trứng, sinh từ bào thai, thấp hơn là sinh từ hóa sinh; Sắc tức thị sắc; Cầu tức thị cầu; Bất cầu tức vô cầu, ta nhập vào cõi Niết bàn mà diệt độ chỉ. Nếu diệt độ vô lượng cùng vô số chúng sinh, thật vô chúng diệt độ giả.*

Tại sao vậy? Tu Bồ đề! Nếu Bồ Tát cũng có mặt người, mặt tôn sinh, mặt tuổi thọ, tức không phải Bồ Tát.* (Yu: Phần này Yu edit theo cảm tính. Do không tìm được tài liệu liên quan nên không thể làm rõ được phần nghĩ đoạn này, mong các bạn thông cảm. Bạn nào biết đoạn này diễn giải thế nào thì giúp dùm Yu nhé. Sorry và Thanks)

Tổ Yên nghe mà ngốc người. Vị Huyền Không đại sư này giảng hay thật là hay, có điều nghe qua có chút choáng đầu, không hiểu rõ lắm ý trong câu nói. Kế tiếp, Huyền Không đại sư nói về ý nghĩa trong những lời đó.

Tổ Yên dần người ngồi nghe mà thấy vô vị. Tuy rằng rất triết lý, nhưng lại không gây hứng thú gì với ta a. Ách xì một cái, thuận miệng phán một câu: “Phật còn viết chuyện kiếp trước ngoài đầu nhìn thoáng một người năm trăm lần, giảng cái đó nghe còn hay hơn.” Nghịch Phong vừa nghe, lại tò mò: “Tổ Yên? Nàng nói gì?” Mặc Ngần và Lạc Nguyệt cũng đưa mắt nhìn dò hỏi. Tổ Yên ngượng ngùng kéo kéo tóc trước ngực, mới nói tiếp: “Là một câu chuyện nhỏ thời xưa.”

“Đại tỷ, kể nghe chút đi.” Lạc Nguyệt vô cùng tò mò.

“Được được ~~~” Tổ Yên gật đầu, kể về câu chuyện đẹp đẽ thời xa xưa. Lúc đầu, mọi người xung quanh đều khi dễ nhìn nàng, cái vị nữ tử không phân biệt tốt xấu, ngay cả lúc Huyền Không đại sư thuyết giảng mà còn đi nói lung tung, nhưng sau khi nghe vài câu lại bắt đầu say mê. Từ từ, càng lúc càng nhiều người ngồi nghe câu chuyện của Tổ Yên. Tổ Yên cũng không chú ý, vẫn tiếp tục kể chuyện.

.....

Cô gái thoáng chút kinh ngạc, “Phật Tổ cũng có tâm sự sao?” Phật Tổ cười: “Bởi có chuyện tốt, có một cậu trai nhỏ có thể chờ đợi một ngàn năm, hẳn vì một cái liếc mắt của người mà đã tu luyện hai ngàn năm.”

“Chuyện xưa chính là vậy đó.” Tổ Yên kể xong, ngẩng đầu mới phát hiện mọi người xung quanh đều đang nhìn mình, trong mắt đều lộ vẻ khiếp sợ, mong ngóng, say mê.

“Chuyện gì vậy?” Tổ Yên thụt lại bên người Nghịch Phong. Nghịch Phong làm như thể chưa nghe, đứng im không động đậy. Ngàn năm chờ đợi, ngàn năm nhu tình! Nếu, nếu như có thể, ta cũng mong có thể vĩnh viễn bảo vệ cho Tổ Yên như bây giờ.

“Còn ngây ngốc gì nữa hả, đi thôi, đi thôi.” Tổ Yên sợ nhìn những ánh mắt nóng rực xung quanh, kéo kéo áo Nghịch Phong, “Sư đệ, Lạc Nguyệt, đi thôi.”

Tổ Yên đi như chạy trốn khỏi chùa. Ra đến ngoài mới thở phào một hơi. Ở chỗ đó lại kể chuyện như vậy dường như không ổn lắm

“Giờ chúng ta về thôi, sư phụ chắc đã đến từ lâu rồi.” Tổ Yên len lén sờ vào chiếc lược bên hông. Lòng lại bối rối không biết Nghịch Phong có hiểu ý nghĩa của việc tặng lược không?

Trên đường, Tổ Yên hạ giọng hỏi Nghịch Phong về chuyện này. Đầu tiên, Nghịch Phong cười ra vẻ thần bí, sau đó là âu yếm xoa đầu Tổ Yên, ghé vào tai nàng, nói thật khê: “Đương nhiên là ta biết.” Dứt lời, mặt liền nghiêm lại bước nhanh về phía trước, giống như chưa từng nói gì. Hơi nóng từ miệng Nghịch Phong phả vào tai Tổ Yên, ngứa. Tổ Yên rúng động, Nghịch Phong biết? Hẳn biết ý nghĩa của việc tặng lược sao? Hẳn biết sao?!

Giữa trưa, mọi người ăn một bữa thật thỏa thuê rồi mới chậm rãi quay về vương phủ. Lúc Tổ Yên nghênh ngang rảo bước vào vương phủ, quần gia đã đứng chờ sẵn. Nhìn thấy vẻ cao húng phần chán của Tổ Yên, vẻ mặt quần gia lại thêm phức tạp. Bây giờ vương gia đã đi biên quan, lưng gánh trách nhiệm trọng đại, mà nữ tử vương gia nhớ mong nhất, giờ phút này lại thoải mái tiêu dao.

Có nên nói cho nàng biết không? Nói cho nàng biết vương gia đã đi biên quan. Đánh một trận mà không nắm chắc được phần thắng, ngay cả việc có trở về được không cũng không rõ. Vương gia đã dặn dò nếu người đi mà không trở về, thi giao hợp này giao cho nàng. Không đành lòng, không thể chịu đựng được! Quần gia há miệng thờ dóc, nhưng vẫn không nói gì. Vương gia đã đặc biệt căn dặn, tuyệt đối không được nói với nàng.

Do dự một lúc, quần gia xoay người rời đi.

Đêm, Tổ Yên một mình phi lên nóc nhà, lẳng lặng thưởng thức bầu trời đầy sao. Như thể đã lâu thật lâu nàng chưa nhìn thấy cảnh đẹp như vậy. Linh nhi ngoan ngoan nằm trong lòng Tổ Yên, dụi dụi tai mình.

Tổ Yên lấy chiếc lược ra vuốt ve. Tên Nghịch Phong ngốc kia thật sự hiểu ý nghĩa việc tặng lược thật sao?

“Đang nghĩ gì đó?” Một giọng nói từ sau lưng vang lên, tay Tô Yên run lên, chiếc lược trong tay thiếu chút nữa rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Bách Niên Giai Lão?

Tô Yên bị giọng nói từ sau lưng đột ngột vang lên làm cho hoảng sợ, cất kỹ chiếc lược vào, mới xoa đầu, trừng mắt liếc nhìn người mới đến: “Sur phụ, người không thể xuất hiện bình thường một chút được sao?”

“Ha ha, nha đầu dẫu cái gì đó?” Sur phụ đặt mông ngồi cạnh Tô Yên.

Tô Yên nhếch môi: “Không dẫu gì cả. Sur phụ làm gì mà xuất quỷ nhập thần vậy?”

“Thích chiếc lược đó quá nhỉ?” Sur phụ cười gian.

“Sur phụ!” Tô Yên thẹn quá hóa giận, thét lên. Thật là, đã thấy còn có ý hỏi. Đúng là sur phụ ông tám.

“Ha ha, nha đầu sứt môi?” Sur phụ trêu ghẹo nhìn Tô Yên đỏ mặt.

“Sur phụ lên đây làm gì? Cũng ngắm sao à?” Tô Yên hừ mũi.

“Lên ngắm nha đầu nguoi đó.” Sur phụ pha trò, “Trăng đêm nay cũng không tệ nha.”

Tô Yên trở mặt, không thèm nói tiếp.

“Nha đầu.” Sur phụ nghiêm mặt lại, nói: “Thật ra người nghĩ thế nào? Vẫn muốn ở lại đây sao?”

Tô Yên ngẩn ra, ngừng một chút mới nói tiếp: “Không nghĩ gì cả, chỉ định chờ mẫu thân khỏe lại thì chúng ta cùng đi.” Nhưng ánh mắt lại trở nên mông lung.

“Cảm giác của nha đầu nguoi với Nghịch Phong thì thế nào?” Sur phụ hỏi bừa.

Tô Yên lúng túng, không ngờ sur phụ lại hỏi thẳng như vậy.

“Sur phụ, người ~~~~” Tô Yên tức giận nói lại: “Người hỏi chuyện này làm gì chứ?”

“Ta sợ nha đầu nhà nguoi không rõ được lòng mình, sau lại hối hận cả đời.” Giọng sur phụ trầm xuống. Ánh mắt rét lạnh như bầu trời đêm sâu thẳm, ngẩn đầu nhìn những ánh sao trên trời, nhưng lại như đang nhìn một nơi xa xăm nào đó. “Đừng giống như sur phụ, tiếc nuối cả đời.”

“Sur phụ ~” Tô Yên thấp thòm trong lòng, sur phụ đã từng như thế sao? Lúc này, nhìn sur phụ dường như rất đau thương.

“Nha đầu, nguoi phải nhìn rõ lòng mình.” Sur phụ thở dài, như muốn đẩy lùi những phiền muộn trong lòng.

“Sur phụ, người quen với mỹ nữ sur phụ, có đúng không? Giữa hai người lúc trước thật ra đã xảy ra chuyện gì vậy?” Tô Yên nghi ngờ nhìn về mặt đầy tâm sự của sur phụ. “Còn có cái người Quý cái gì Kiến Khóc, mỹ nữ sur phụ vừa thấy hấn liền xông lên đòi giết hấn. Con chưa từng thấy mỹ nữ sur kịch động như thế.”

“Thật không?” Sur phụ khẽ run người, ánh mắt lại đột nhiên rũ xuống, “Tất cả cũng chỉ vì một chữ tình mà ra.”

“Thật ra là đã xảy ra chuyện gì? Sur phụ, người nói đi.” Tô Yên bày ra vẻ mặt mong ngóng. (Yur xem em nó hớn kia)

“Chuyện người lớn, con nít đừng hỏi.” Dường như sur phụ không muốn nhắc lại chuyện cũ lúc xưa.

“Nhưng mà, sur phụ, chuyện người nói với con thật ra là chuyện gì vậy? Người nói đừng giống như người mà tiếc nuối cả đời, mà con lại có biết sur phụ tiếc nuối cái gì đâu, vậy thì sao mà so sánh được chứ?” Tô Yên bắt mẫn.

Sur phụ im lặng, lâu sau mới phun ra một câu: “Cũng được, nói cho nguoi nghe cũng được.” Trong giọng nói đầy vẻ cô đơn khiến Tô Yên chột bắt an, tự hỏi không biết bản thân có phải đã chạm đến chuyện thương tâm của sur phụ hay không? Nghĩ vậy, Tô Yên hỏi nhỏ: “Nếu sur phụ không muốn kể, vậy đừng kể cũng được.”

“Mà thôi, nha đầu. Chuyện cũng đã qua, ta cũng chẳng thay đổi được gì. Kể cho người nghe cũng vô phương.” Sư phụ cười khổ.

Tổ Yên nhìn sư phụ, ngoáy ngoáy lỗ tai, ngồi thẳng người lên.

“Năm đó, trên giang hồ, Quỷ Kiến Khóc và ta cùng yêu Thượng Du, chính là mỹ nữ sư phụ mà người gọi.”

Tổ Yên gật gù đầu, ý bảo hiểu được.

Sư phụ thở một hơi thật dài, Tổ Yên căng mắt ra nhìn.

Sư phụ lại tiếp tục thở một hơi thật dài, Tổ Yên càng căng mắt ra to thêm.

Nửa nén hương trôi qua, sư phụ vẫn ngồi im bất động, mắt Tổ Yên vẫn cứ căng to như cũ.

Tổ Yên vẫn căng mắt nhìn sư phụ, lòng thầm tự an ủi: “Không sao, chờ một chút, kể chuyện bi thương luôn cần có công tác chuẩn bị.”

Đột nhiên, sư phụ mở miệng, trong giọng nói tràn đầy sự đau đớn khôn cùng: “Cho nên, nha đầu, người nhất định phải hiểu rõ lòng mình, hiểu rõ thật sự lòng mình muốn gì.”

Tổ Yên há to miệng: “Không có?”

“Không có.” Sư phụ chưa từng nhìn qua thấy vẻ mặt này của Tổ Yên.

Óc Tổ Yên bắt đầu co giật.

Cảm giác của Tổ Yên lúc này chính là, trong lúc hao người dùng thương để quyết đấu, hẹn cùng nhau đếm đến mười, mà đối phương lại vô si, chưa đếm đủ mười đã lấy súng ra chơi.

Không có quá trình!

Chỉ có mở đầu, ngày xưa, có hai nam nhân cùng lúc yêu một nữ nhân.

Sau khi nghe được chuyện xưa, người nghe rút ra được một đạo lý, cần phải hiểu rõ bản thân mình muốn gì.

Xong. (Yu: bọn Yu đờ người 5p khi đọc đoạn này =]] chết cười với lão tiên bối, định lực của bạn Yu còn quá kém, ko ngờ, quả thực ko thể ngờ về nội dung câu chuyện của tiên bối)

“Chỉ có thế?” Tổ Yên mở miệng hỏi.

“Đúng, chỉ có thế.” Sắc mặt sư phụ kiên định, giọng nói nghiêm túc.

Tổ Yên xoa xoa trán, nhìn Linh nhi trong lòng. Rất muốn đứng dậy lớn tiếng gào: “Trả vé! Lừa gạt tình cảm của ta!” nhưng dường như ta không có trả tiền ra mời sư phụ kể chuyện, vì thế, đành nén cơn xúc động trong lòng, ngoan ngoãn ngồi lại.

“Nha đầu, có hiểu được không?” Sư phụ hỏi thật thâm sâu.

Tổ Yên nãy giờ xoay đầu nhìn sư phụ, dáng vẻ đau đớn toàn tập, từng khối đá nứt ra rớt xuống. (Yu: bọn nào có coi Tom & Jerry thì cứ tưởng tưởng khúc Tom bị búa binh cho 1 cái, xong từng mảnh trên người rớt lộp độp xuống zậy đó.)

“Nha đầu, rõ chưa?” Giọng nói sư phụ như thể đang tiếc rên sắt không thành thép.

Tổ Yên đưa hai tay, hất cằm, sau đó hết kéo vạt áo bên trái, rồi lại đến vạt áo bên phải.

“Cảm kích và yêu là hai việc hoàn toàn khác nhau.” Sư phụ đột nhiên thốt ra một câu kinh thiên động địa, quỷ khiếp thần sầu dọa Tổ Yên.

Tổ Yên sùng sốt: “Sư phụ, thế là ý gì?”

“Nha đầu, tối hôm đó, khi Nghịch Phong thổ lộ với người, cảm giác người thế nào?” Sư phụ hỏi một câu đâm vào chỗ huyết.

Tổ Yên chớp chớp đôi mắt to tròn, khó nhọc sắp xếp lại từ ngữ của mình: “Rất vui, trong lòng thấy rất vui. Sau đó lại nghĩ đến Mộc vương gia, lại thấy bất an.”

“Bất an? Có phải người cảm thấy bản thân mình có lỗi với hắn, mắc nợ hắn?” Sư phụ chọt chọt vào đuôi Linh nhi lúc này còn đang nằm trong lòng Tổ Yên.

“Con ~~~~” Ánh mắt Tổ Yên chọt như trống rỗng, “Con không biết. Con chỉ biết, mỗi lần nghĩ đến thì đều thấy rất bất an, rất phiền muộn. Cho nên không muốn nghĩ đến. Không biết phải đối mặt thế nào.”

“Ta nói, nếu như lúc mắt ngươi không nhìn thấy người bên cạnh ngươi là Nghịch Phong. Sau đó, Nghịch Phong mới thổ lộ với ngươi, trong lòng ngươi có phiền muộn không? Có bất an không?” Sư phụ ngẩng đầu nhìn sao trời, nói thần nhiên.

Tổ Yên chấn động, nếu khi mắt ta không nhìn thấy, người bên cạnh ta là Nghịch Phong? Nếu là Nghịch Phong, vậy khi hắn thổ lộ với ta ta có bất an không không? Có do dự không?

Có sao? Có sao? Có thật sao?! Tổ Yên tự hỏi chính mình. Trong lòng rối bời, vô cùng rối, nhưng đầu đó đã có một đáp án sắp thành hình rồi lại trở nên mông lung.

“Nha đầu, hãy nhìn cho rõ lòng mình, ngươi đối với vương gia là cảm động và cảm kích hay là yêu thích? Ngươi đối với Nghịch Phong lại là gì? Phải nhìn cho rõ ràng!” Dứt lời, sư phụ đột nhiên lướt đi, sau đó đã không còn bóng dáng.

Tổ Yên tròn mắt há hốc miệng nhìn hướng sư phụ vừa rời đi.

“Sư phụ à, người thật đúng là như sương, như gió lại như hoa nhá.” Lâu thật lâu Tổ Yên mới nghẹn ra một câu kinh điển.

Từ từ an tĩnh lại, Tổ Yên bắt đầu nhìn kỹ lại lòng mình.

Lấy lược ra, Nghịch Phong biết hàm nghĩa việc hắn đưa lược, là muốn cùng ta bách niên giai lão! Ha ha, cái tên Nghịch Phong lúc nào cũng im lìm, thời khắc mấu chốt cũng biết lãng mạn. Tổ Yên nghĩ đến đó, càng thêm thấy vui vẻ, cất lược vào lòng.

Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, là kẻ địch nướng thịt phía sau núi, sau còn đứng lý hợp tình mà nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Nói chuyện luôn cùng một âm điệu, gương mặt luôn cùng một dạng biểu tình. Cứ vào những lúc cam go, không nói thì thôi, hễ nói là khiến ai cũng phải kinh ngạc. Chưa bao giờ để lộ cảm xúc ra ngoài, chính ta cũng từng nghĩ hắn không biết gì gọi là cảm nhận. Giờ thì mới hiểu được, kỳ thật, tên này chính là điển hình của dạng ‘buồn tình’. Cái gì cũng dấu trong lòng, không bức đến điên thì không bao giờ nói ra.

Làm lúc ta nghe được lời thổ lộ từ hắn, tim như muốn rớt ra ngoài, những ngày xưa mới tự do vui vẻ làm sao đâu a.

Nhưng mà, vì sao khi nghĩ đến Mộc vương gia thì trong lòng cũng thấy bất an, đầu lại hiện lên câu nói của sư phụ.

Tổ Yên ngồi một mình thật lâu trên nóc nhà, không ngừng suy nghĩ. Cuối cùng, hạ quyết tâm, rồi đột ngột đứng phắt dậy. Linh nhi đang nằm trong lòng rớt xuống cái bịch, bất mãn dùng móng vuốt cào cào y phục Tổ Yên, nhưng nàng cũng không để tâm.

Đột nhiên, Tổ Yên nhìn bầu trời đêm rồi cười ha ha. Cái giọng cười thật sự là có qua ba ngày thì dư âm cũng không dứt. Nghe nói đêm đó, người trong phủ ai nấy đều gặp ác mộng.

Cuối cùng cũng hiểu rõ lòng mình! Tổ Yên càng cười rộ, cười đắc ý dạt dào ~~~~~

Hôm sau, Tổ Yên rời giường, tinh thần hưng phấn đi tìm Mộc vương gia. Thư phòng không có người, đại sảnh cũng thế, túm được nha hoàn nào thì người đó đều lắc đầu nói không biết.

Quái, Mộc vương gia đâu rồi? Tổ Yên gãi gãi đầu, làm gì mới sáng sớm đã không có nhà. Đi tìm tổng quản hỏi thử đã.

Tổng quản nhìn về mặt kích động của Tổ Yên, lòng không khỏi chùng xuống. Vì sao! Vì sao vương gia xuất chinh đánh một trận gian nan như thế, mà nữ tử này ngày ngày lại vui vẻ như vậy, không chút gì gọi là có nhớ thương vương gia. Cả ngày cùng tên nam tử Nghịch Phong kia mặt mày hớn hờ, bất công! Vô cùng bất công!

Không đợi Tổ Yên nói, tổng quản đã sa sầm mặt, gom hết tức giận trong lòng xả ra toàn bộ: “Phu nhân! Người nên tự trọng, không nên cả ngày cùng nam tử bên ngoài sánh đôi ra vào vương phủ!”

Tổ Yên ngậm ngẫn cả người, không rõ vì sao mình mới vừa đến cửa thì tổng quản lại dùng vẻ tràn ngập lửa giận thế này để nghênh tiếp. Nhưng cái câu kia lại làm tổn thương trầm trọng đến tự trọng của Tổ Yên, cho nên đồng chí Liễu Tổ Yên liền nổi giận.

“Ta thấy tổng quản đã quên, ta đã sớm không còn là phu nhân gì đó rồi! Ta sau đó đã là nha hoàn, sau đó nữa lại bị đánh rớt xuống vực. Ta đã gần như chết qua một lần, sinh mệnh này bây giờ là thuộc về ta. Ta không phải phu nhân mà ngươi nói! Hiểu chưa?” Khẩu khí Tổ Yên lạnh lùng bất thường.

Tổng quản cũng ngẩn người, hắn không ngờ Tổ Yên lại đáp trả sắc bén như vậy. Tuy rằng sắc bén những cũng là sự thật. Nghĩ đến đó, Tổng quản im lặng, nửa ngày mới khó nhọc nói tiếp: “Cô nương tìm ta có chuyện gì?”

Tổ Yên cũng không phải quá để tâm: “Ta muốn hỏi Mộc vương gia đang ở đâu? Ta tìm hắn có việc muốn nói.”

“Mấy ngày nữa đi, vương gia đã rời phủ rồi.” Tổng quản phát tay.

“Rời phủ?” Tổ Yên nghi hoặc, “Hắn không có nói gì với ta cả? Ta chờ hắn về rồi nói sau vậy.” Nói xong, liền xoay người bỏ đi.

Tổng quản nhìn thấy bóng Tổ Yên sắp khuất, lòng khó chịu, cuối cùng không chịu nổi nữa, găm nhẹ về phía Tổ Yên: “Có lẽ vương gia đi sẽ không bao giờ trở lại nữa! Nhưng vương gia vẫn nhớ thương nàng. Cái gì cũng lo chu toàn cho nàng! Mà nàng, nàng lại cùng nam nhân khác trò chuyện vui vẻ, du ngoạn khắp nơi!”

Bàn chân chuẩn bị bước ra khỏi cửa bỗng dừng ở không trung, từ từ quay đầu lại: “Người nói hần có lẽ không bao giờ trở lại? Là ý gì?”

“Vương gia xuất chinh, dùng năm vạn đại quân chống hai mươi vạn đại quân của địch.” Tổng quản quay đầu, giọng nói lạnh lùng pha lẫn bi thương.

“Cái gì?!” Tổ Yên bật người quay lại, ánh mắt khó tin nhìn về mặt bị thiết của tổng quản, “Xuất chinh? Năm vạn chống hai mươi vạn?! Chuyện này là thế nào? Vì sao hần không nói gì với ta? Bên ngoài cũng không nghe đồn gì.”

“Vì sao vương gia không nói với nàng, nguyên nhân không phải là nàng hiểu rõ nhất sao? Bên ngoài không có lời đồn là sợ hỗn loạn dân tâm, nên mới phải phong tỏa tin tức.” Từng câu từng chữ của tổng quản đều tràn ngập oán khí, “Vương gia thậm chí đều tính toán tương lai sau này cho nàng thật ôn hòa. Đây là hộp gấm vương gia đưa cho nàng, ngân phiếu bên trong đủ cho nàng tiêu xài nửa đời sau.”

“Xuất chinh, xuất chinh, năm vạn đấu hai mươi vạn ~~~~” Tổ Yên thì thào, không nhận hộp gấm từ tay tổng quản, thần thờ xoay người bước ra cửa, “Năm vạn đấu hai mươi vạn ~~~~”

Toàn bộ buổi sáng đó, trong đầu Tổ Yên đều là những câu nói của tổng quản. Mộc vương gia xuất chinh. Chỉ dùng năm vạn đại quân kháng cự với hai mươi vạn đại quân của địch! Mặc dù đã từng chiến thắng nhiều lần, nhưng cũng đã lâu lắm. Hơn nữa, đã lâu rồi không có chiến tranh, tường thành biên quan Tổ Yên cũng từng thấy qua, thấp như vậy, đủ để phòng được cái móng heo của địch thôi à.

Lúc này đây, chẳng lẽ hần đang dử nhiều lạnh ít sao? Lòng Tổ Yên chùng xuống.

“Nha đầu, nghĩ gì đó?” Bên tai lại là giọng nói đột ngột vang lên của sư phụ.

“Con nói này sư phụ, tuổi người cũng không nhỏ, sao cứ thích đột ngột xuất hiện sau lưng rồi dọa người ta vậy?” Tổ Yên bất mãn quay đầu trừng mắt nhìn về mặt tò mò của sư phụ.

“Câu này không đúng rồi, sư tỷ, mọi người đứng sau lưng tỷ lâu lắm rồi.” Mặc Ngân bên đứng cạnh sư phụ lên tiếng giải thích.

“Á?” Lúc này Tổ Yên đứng dậy mới phát hiện không biết mọi người đã đứng đó từ khi nào.

“Tổ Yên, nghĩ gì mà xuất thần vậy?” Nghịch Phong cũng hồ nghi.

Tổ Yên ngẩng đầu nhìn đôi mắt trong suốt của Nghịch Phong, muốn nói lại thôi.

“Tổ Yên, có việc gì sao?” Nghịch Phong phát hiện Tổ Yên có gì đó bất thường.

“Mộc vương gia xuất chinh, dùng năm vạn đại quân chống lại hai mươi vạn đại quân của địch.” Tổ Yên nhẹ nhàng nói ra, “Tin tức lúc này còn đang bị phong tỏa, sợ làm rối loạn dân tâm.”

Tổ Yên nói xong, tất cả đều im lặng, một nỗi im lặng đáng sợ, yên lặng bất thường.

“Chiến tranh, muốn đến đó sao?” Giọng sư phụ như là nghi vấn lại giống như khẳng định.

“Ừm, thiên hạ sẽ không ổn, năm vạn đấu hai mươi vạn...” Ánh mắt Tổ Yên chột mông lung.

Sắc mặt mọi người đều phức tạp, đăm chiêu.

“Nha đầu, người có ý tưởng gì?” Sư phụ nhìn sắc mặt tái nhợt của Tổ Yên.

“Con ~~~ con muốn đi biên quan.” Tổ Yên khó nhọc nói ra câu này, quả nhiên vừa nói ra đều bị mọi người lập tức phản đối. Cả Lạc Nguyệt cũng phản đối mãnh liệt.

“Nha đầu, đừng có quậy nữa mà. Người chỉ là một thiếu nữ đi biên quan làm gì? Người có thể giúp được gì chứ?”

“Sư tỷ, tỷ lại không có võ công, ở chiến trường đao tên không có mất đâu.”

“Đại tỷ, đó không phải là nơi nữ tử nên đi.”

Tổ Yên nín chặt môi không nói gì, Nghịch Phong cũng im lặng không nói.

“Nha đầu, người cũng biết người đang làm gì? Nơi đó không nên đi.” Giọng sư phụ rất nặng, cũng rất kiên quyết.

“Sư phụ, con biết người lo lắng cho con, nhưng mà ~~~ lúc con yếu ớt không nhìn thấy gì, là hần ở cạnh chăm sóc cho con. Bây giờ, lúc hần đang ở thời khắc gian nan nhất, con không thể ở đây mà không để ý đến hần.” Giọng Tổ Yên cũng tràn đầy kiên quyết.

Mọi người giật mình, không nói lời nào.

Nghịch Phong này giờ vẫn im lặng, lúc này khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng đặt tay lên vai Tổ Yên, ôn nhu lại kiên định nói: “Nàng đi đâu, ta cũng đều đi cùng

nàng.”

Tổ Yên đưa tay, nắm lấy bàn tay đang đặt trên vai mình, mỉm cười với Nghịch Phong, nói: “Nghịch Phong, đa tạ ngươi, có ngươi ở cạnh thật tốt.”

Nhìn một màn này, tim Mặc Ngân như bị ai đó đánh mạnh một quyền, đến nghẹn thở. Vì sao ta lại đột nhiên có cảm giác, sẽ vĩnh viễn mất đi sự tự?

“Vây, ta cũng đi, ta đã từng nói sẽ luôn ở cạnh sự tự.” Mặc Ngân khó nhọc nói ra những lời này, gần như là dùng hết khí lực toàn thân.

“Được, đợi lát nữa chúng ta cùng xuất phát.” Tổ Yên cười thật điềm tĩnh.

“Ta, ta cũng đi, đại tỷ, ta cũng đi.” Lạc Nguyệt thấy Mặc Ngân như thế cũng muốn theo cùng.

Không đợi Mặc Ngân cự tuyệt, Tổ Yên đã nghiêm túc từ chối: “Lần này không được, nha đầu. Ngươi về đi, phụ thân người còn chờ ngươi. Có lẽ ngươi không biết, vẫn có ám vệ đi theo bảo vệ cho ngươi, ngươi không thể ích kỷ như vậy, không để tâm đến cảm nhận của phụ thân ngươi, ngươi cũng nên trưởng thành đi.”

Trong chốc lát, ánh mắt Lạc Nguyệt cũng trở nên mờ lung. Phụ thân, phụ thân còn ở vương phủ chờ ta trở về. Nhưng mà, nhưng mà ta không muốn rời xa hẳn. Thật muốn tiếp tục được nhìn thấy hẳn. Lạc Nguyệt há miệng thở dốc, thấy nói gì cũng sẽ bị phản bác, thành ra nói không nên lời.

“Nha đầu ngốc, chúng ta sẽ trở về mà. Đến lúc đó nhất định bất sự đệ phải đến nhà tìm người, được không? Đến lúc đó ngươi phải mời khách đó nha.” Tổ Yên cố tình nói đùa, lòng mọi người lại thấy phức tạp. Năm vạn đại quân đầu hai mươi vạn ~ kết quả như thế nào chẳng lẽ không nhìn ra sao? Có lẽ, một chuyến đi này, không chỉ có Mặc vương gia không về, mà ngay cả Tổ Yên cũng không thể quay về.

“Đại tỷ ~~~” Giọng Lạc Nguyệt trở nên nghẹn ngào. Đúng vậy, ta không thể ích kỷ như vậy. Cho dù có đổ thành cũng phải về với phụ thân trước. Bởi từ nhỏ không có mẫu thân, phụ thân đã trút toàn bộ tâm huyết cho ta. Ta sao có thể không quay về.

“Nha đầu, ngoan, về nhà đi. Tổng quân sẽ sắp xếp cho ngươi về.” Tổ Yên đứng dậy kéo tay Lạc Nguyệt, “Sau này, ngươi phải nhớ kỹ, chuyện gì cũng phải suy nghĩ vì người khác, không thể chỉ biết cảm nhận của riêng mình. Khi muốn làm chuyện gì cho người nào đó, thì phải đứng ở góc độ của người đó, cũng là xem mình như người đó, nghĩ xem khi mình làm thế, người đó sẽ cảm thấy thế nào. Có biết chưa?”

“Đại tỷ, đại tỷ ~~~~ ta sẽ, sau này ta sẽ không bao giờ ép buộc người khác nữa, không bao giờ dùng roi đánh người. Ta biết trước kia ta làm vậy là không đúng, sau này sẽ không bao giờ như thế nữa.” Lạc Nguyệt hạ giọng khóc nức nở.

“Đừng khóc.” Đột nhiên Mặc Ngân cất tiếng nói.

Lạc Nguyệt kinh ngạc quay đầu, lại nghênh đón gương mặt luôn lạnh lùng của Mặc Ngân. Cứ như vừa rồi hẳn chưa nói gì cả. Tổ Yên cúi đầu mỉm cười, tên tiểu tử Mặc Ngân này cuối cùng cũng biết nói một câu tiếng người với Lạc Nguyệt. Mặc Ngân hừ lạnh hất đầu sang hướng khác.

Sư phụ cất tiếng nói: “Được rồi, vậy nhóm ba người đi thôi, nhưng phải đồng ý với ta, không thể để bản thân gặp nguy hiểm, tất cả phải lấy an nguy chính mình đặt hàng đầu.”

“Dạ, sư phụ, đã rõ.” Tổ Yên mỉm cười nhìn sư phụ, “Sư phụ nè, có phải là muốn đi giải quyết chuyện tiếc nuối trong lòng người phải không?”

“Chuyện người lớn, trẻ con lo làm gì?” Bị Tổ Yên đoán trúng tâm sự, sư phụ thổi râu trừng mắt, khiến mọi người có được một trận cười.

Trước ánh mắt kinh ngạc của tổng quân, Tổ Yên thân nhiên leo lên xe ngựa, cười với tổng quân, sau đó thoải mái mà đi. Trong khoảnh khắc đó, tâm tư tổng quân vô cùng phức tạp. Chẳng phải là chính ta đã nói cho nàng biết sao? Giờ nàng đi theo vương gia, ta phải thấy cao hứng mới đúng chứ. Vì sao lại thấy có chút hối hận. Ít nhất, bây giờ ta cũng hiểu được, nàng không phải loại nữ tử bạc tình bạc nghĩa.

“Nhanh nhất, mấy ngày thì đến được biên quan?” Tổ Yên vuốt Linh nhi đang nằm trong lòng, hỏi.

“Ba ngày.” Nghịch Phong đưa ba đầu ngón tay, “Ấy là không ngừng thay xe ngựa, bắt chặp ngày đêm, ba ngày thì có thể đến.”

“Chúng ta sẽ không dùng xe.” Giọng Tổ Yên nhẹ như gió thoảng mây trôi.

Mặc Ngân khẽ nheo mắt, không nói gì. Nghịch Phong gật đầu bảo: “Được, chỉ sợ cơ thể nàng khó chịu.”

“Các ngươi chịu được thì ta cũng chịu được.” Giọng Tổ Yên không chút gì để người khác có thể thương lượng.

Nhất thời, bên trong xe ngựa không còn tiếng động.

Quân đội đã đi gần nửa tháng, hẳn lúc này hẳn là cũng mệt mỏi chứ? Tổ Yên nhắm mắt lại.

Chiến tranh có nghĩa gì chứ? Chỉ cần có chiến tranh, thì cũng có nghĩa là có đổ máu có thương vong, có sinh linh đồ thán. Cuối cùng, chịu đau khổ vẫn chỉ là dân chúng. Vì sao phải có chiến tranh? Vì sao? Câu hỏi không có đáp án, vĩnh viễn cũng không có.

Xe ngựa vẫn chạy không ngừng nghỉ, Tổ Yên mệt mỏi đến không chịu nổi.

Ba ngày sau, cuối cùng cũng đến được biên quan. Quân sự ở biên quan đều được tiến hành trong bí mật, thế nên khi đoàn người Tổ Yên vào biên quan, vẫn là dáng vẻ thịnh thế.

Đến khi Tổ Yên xuất hiện trước mặt Mộc vương gia, Mộc vương gia như muốn ngừng thở.

“Tổ Yên! Thật là nàng!” Mộc vương gia xông lên nắm lấy tay Tổ Yên. Nét mặt vừa mâu thuẫn vừa vui sướng. Lý trí nói cho hắn biết phải tiễn Tổ Yên đi, chỉ là bản thân lại thật muốn nàng vĩnh viễn ở cạnh mình.

Nghịch Phong, Mặc Ngân lạnh lùng nhìn kẻ nắm tay Tổ Yên, cùng lúc đều chọn lựa quay mặt làm ngơ.

“Nàng không nên đến đây.” Mộc vương gia nắm chặt tay Tổ Yên, nửa ngày mới nghẹn ra một câu.

“Không phải là nên hay không. Ta chỉ là muốn đến thì cứ thế mà đến thôi.” Tổ Yên mỉm cười nhìn về mặt kích động của Mộc vương gia. Chẳng lẽ là do đã lâu không nhìn thấy hắn sao, thế nên cảm thấy hắn thật gầy. Chỉ là gương mặt tuyệt mỹ vẫn lóa mắt như xưa.

“Tổ Yên ~ nàng ~ nàng có biết tình huống lần này không?” Mộc vương gia nói năng có chút lộn xộn. Tay càng nắm chặt tay Tổ Yên. Tổ Yên gật đầu. Mộc vương gia cảm xúc lai láng, ngàn câu vạn chữ chỉ gom lại được một câu, “Nàng thật sự là rất ngốc nghếch ~”

“Ha ha, sai rồi, ta là người rất thông minh.” Tổ Yên cười lớn, lại đột nhiên mê đi. Cuối cùng trụ không nổi, từ từ trượt người ngã xuống đất.

“Tổ Yên!” Mộc vương gia kinh hoàng, chồm người ôm Tổ Yên vào lòng.

“Tổ Yên!” “Sur ty!” Mặt khác, hai tiếng nói khản trương cũng vang lên trong phòng.

“Tổ Yên, nàng làm sao vậy?” Mộc vương gia kích động ôm lấy Tổ Yên hướng vào phòng trong, cao giọng gọi, “Thái y, truyền thái y.”

Nghịch Phong cùng Mặc Ngân vội vàng đuổi theo.

Nhìn Tổ Yên với sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, Mộc vương gia càng giận dữ: “Thái y đâu, sao còn chưa đến.”

Nghịch Phong chìm đắm trong giây lát, sau đó bước đến bắt mạch cho Tổ Yên, rồi nhẹ nhàng thở ra, thì ra ~~~

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Người Biết Ta?

Nghịch Phong xoay người mỉm cười nói: “Nàng chỉ quá mệt mỏi, ngủ thôi.”

Mộc vương gia ngạc nhiên, Mặc Ngân hừ một tiếng: “Ba ngày ba đêm, không thể mới là lạ.” (Yu: thế cũng zoi Phong ca là lạ à, khác người, không phải người ta, quý kia.=]])

Mộc vương gia biến sắc, si ngốc nhìn người nằm trên giường. Khó trách lại đến nhanh như vậy, thì ra là vì không ngừng chạy.

Mặc Ngân chán ghét nhìn Mộc vương gia, trước kia không giết được hắn, giờ lại càng không thể giết hắn. Càng giận là vì đối thương vĩnh viễn không để mình vào mắt. (Yu: Sao giống hint đm quá, đạo này mình hũ quá đi trời ơi.)

“Mộc vương gia, chúng ta đều đã nghe tổng quản nói qua, nếu có gì cần đến chúng tôi thì cứ lên tiếng.” Về mặt Nghịch Phong thật trịnh trọng.

“Đa tạ tâm ý này của người.” Mộc vương gia dừng một chút, liền trả lời khách khí: “Chỉ là, lúc này đây, e là không dễ dàng vượt qua ải khó khăn này.”

Nghịch Phong trầm ngâm: “Chúng ta ra ngoài trước đi, đợi Tổ Yên tỉnh rồi nói sau.”

“À, các người cũng đã mệt mỏi rồi, cứ nghỉ ngơi trước đã. Ta sai người chuẩn bị phòng.” Tâm tình Mộc vương gia khá phức tạp, hai nam tử này xem ra rất thâm tình với Tổ Yên, mà Tổ Yên đối với họ cũng không giống như với ta.

“Vậy, đa tạ vương gia.” Nghịch Phong khách khí chấp tay, mà Mặc Ngân lại nghiêm mặt không nói gì.

Không rõ là mình đã ngủ bao lâu, lúc Tổ Yên mở mắt ra, trời cũng đã tối.

“A ~~~” Tổ Yên duỗi người, phát ra tiếng kêu thoải mái, lúc này mới xem lại là mình đang ở đâu. Nghịch Phong đâu? Sur đệ đâu? Nhớ là ta đã gặp được

Mộc vương gia, sau đó thì sao. Sau đó thì ngủ à? Choáng, ta tự dưng cứ thế mà ngủ à. Đùng là dọa người.

Đùng dậy mở cửa, nha hoàn ngoài cửa lập tức bước đến hỏi xem có gì cần sai bảo.

“Ta muốn gặp Mộc vương gia.” Tổ Yên nói thẳng.

Nha hoàn lộ vẻ khó xử: “Vương gia cùng các vị đại nhân đang ở thư phòng bàn nghị chuyện quan trọng, lúc này sợ là không thể gặp cô nương.”

“Vậy hai người đến đây cùng ta thì ở đâu? Ta có thể gặp họ chứ?” Tổ Yên thăm lo lắng, Mộc vương gia đang ở thư phòng thương nghị kế sách.

“Vậy, mời cô nương để ta hộ tống nàng đi.” Nha hoàn đi trước, dẫn Tổ Yên đến một phòng ở cách đó không xa.

“Được rồi, đa tạ, để ta tự vào.” Tổ Yên phát tay với nha hoàn.

“Nghịch Phong, Nghịch Phong, sư đệ, hai người đang làm gì?” Tổ Yên đập cửa rầm rầm. Trong phòng lập tức vang lên tiếng bước chân. Tổ Yên vẫn cứ đập tiếp.

Cuối cùng thì cửa cũng mở, lộ ra gương mặt thoáng giật giật của Mặc Ngân: “Sư tỷ, cửa cũng bị tỷ đập thủng rồi.”

“Thật không? Hắc hắc.” Tổ Yên thoáng ngượng ngùng, đây là thói quen xấu của ta. Gõ cửa đến chừng nào người ta mở mới thôi. Kiếp trước có một người bạn làm qua trắc nghiệm tâm lý, nếu mình đi vào phòng vệ sinh, mà trong đó đã có người, thì mình sẽ gõ cửa vài cái. Có người gõ một cái, có người gõ hai cái, nhiều nhất là ba cái. Mà lúc đó ta lại buộc miệng nói: “Vẫn gõ, gõ chừng nào mở mới thôi.” Lúc ấy người bạn đó bỗng tái mặt đi. Sau đó mọi người mới hỏi là trắc nghiệm thế nào, người bạn đó mới run run trả lời đây là trắc nghiệm một người đã từng có mấy lần yêu đương. Dứt lời, mọi người đều dùng ánh mắt si tình vạn chủng nhìn ta, nhìn đến ta phải chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

“Sư tỷ, tỷ không sao chứ? Còn một sao?” Mặc Ngân quan tâm hỏi.

“Tốt rồi, rất có tinh thần. Nghịch Phong đâu?” Nói xong, Tổ Yên chồm người vào phòng tìm.

“Chờ đã, chờ đã ~~~” Mặc Ngân nói dồn, tay giữ chặt Tổ Yên, nhưng Tổ Yên cũng chen được vào trong. Vào rồi, Tổ Yên mới hiểu vì sao sư đệ lại khăn trương như vậy, sắc xuân đồ tuyệt đẹp nha, Nghịch Phong đang mặc y phục.

Da thịt săn chắc của bờ ngực, cơ thể hoàn mỹ không dấu sẹo. Nhìn thấy Tổ Yên đột ngột bước vào, Nghịch Phong thoáng bối rối, vội vàng mặc y phục vào, che chắn người lại. Tổ Yên nuốt nước miếng, hiếm thấy Nghịch Phong lại còn có dáng vẻ thẹn thùng. (Yu: sắc nữ, ta cũng muốn nhìn a~) Đáng người này, cho đi làm người mẫu cũng còn dư nha.

“Tô, Tô yên, sao nàng lại vào được?” Nghịch Phong chỉnh lại sắc mặt, trong mắt vẫn còn vương chút bối rối.

“Ha ha, ngươi còn thẹn sao?” Tổ Yên cười kiêu vô tâm vô phé.

“Tô Yên!” Nghịch Phong nâng cao giọng, nha đầu kia sao lại cười thành như vậy.

“Sư tỷ ~~~” Sau lưng Tổ Yên truyền đến tiếng nói không hồn không giận của Mặc Ngân.

“A, à ~~~ ha ha, đùa thôi mà, ta đói rồi, chúng ta ra ngoài ăn cơm thôi được không? Ném thử đặc sản ở đây.” Lúc này Tổ Yên mới nói ra mục đích chính.

“Được, nghe theo nàng, ra ngoài ăn.” Giọng điệu cung chiều của Nghịch Phong khiến Tổ Yên nở nụ cười.

Lúc này, khỏe miệng Tổ Yên càng lúc càng rõ độ cong cho thấy tâm trạng lúc này của nàng là rất tốt, tốt vô cùng.

Đến trong tiểu thành ở biên quan, Tổ Yên tò mò nhìn ngắm xung quanh, nơi đây cũng gần giống với biên quan trước kia nàng từng đến. Cũng có những món ăn vật muôn hình vạn trạng, nhưng chỉ có trà bơ và pho mát, mấy món này theo Tổ Yên nhớ là thức ăn của người Mông Cổ ở kiếp trước, sao lại xuất hiện ở đây?

“Nghịch Phong, Bắc Tinh quốc là quốc gia như thế nào vậy?” Tổ Yên cuối cùng cũng không nín được tò mò.

“Bắc Tinh quốc, phần lớn là thảo nguyên rộng lớn, lấy chăn nuôi làm chủ, buôn bán súc vật như lạc đà, ngựa, trâu, dê, trong đó dê là nhiều nhất. Người dân Bắc Tinh quốc cũng dũng mãnh hiếu chiến, đều là những tay kỳ xạ. Bây giờ quả là đúng là một ái khó qua.” Nghịch Phong trầm ngâm nói.

Tổ Yên búng tính đại ngộ. Khó trách tiểu thành này lại có những món này.

“Thảo nguyên hẳn là rất bao la, rất đẹp?” Tổ Yên đưa mắt ngóng nhìn. Gió lùa vào đồng cỏ, thấp thoáng thấy được bóng những chú dê, thật là một khung cảnh xinh đẹp làm sao. (Yu: edit câu này làm bọn nhớ lại văn miêu tả hồi bọn học cấp 1, tả cánh đồng quê em)

“Phải, rất đẹp.” Nghịch Phong cười rộ, “Sau này dẫn nàng đi ngắm, được không?”

“Trước đây ngươi từng đi qua sao?” Tổ Yên quay đầu nhìn Nghịch Phong.

“Phải, trước kia từng đi qua một lần.” Nghịch Phong gật đầu.

“Không chỉ xinh đẹp, mà còn rất nguy hiểm. Những vùng bùn sâu không thấy đáy cũng rất nhiều.” Mặc Ngân chen vào nói.

Tổ Yên ngẩn ra, đột nhiên nhớ đến trước kia từng thấy qua trên TV cảnh đại hồng thủy mà sợ run, những vùng bùn sâu không thấy đáy này đã nuốt sống bao nhiêu sinh mệnh. Thân sắc không tránh khỏi xám lại. Thảo nguyên xinh đẹp mà người ta thường nói cũng không hẳn tốt như ta tưởng.

Mặc Ngân nhìn thấy sắc mặt Tổ Yên tái đi, có chút không đành lòng. Nghịch Phong nhìn thấy cảnh ấy, thậm chí thờ dài, sao lại không biết được tình ý của Mặc Ngân đối với Tổ Yên. Chỉ là, bản thân cũng không buông tay, vĩnh viễn không buông.

“Vùng bùn cũng có, nhưng dù sao cũng rất ít. Cần thận một chút thì sẽ không bị rơi xuống. Thảo nguyên vẫn là rất mỹ lệ.” Nghịch Phong từ tốn nói, “Nơi đó vào mùa hè trời cao không khí trong lành, hoa cỏ xanh um, hương thơm sâu kín, tầm nhìn thoáng đãng. Khắp nơi trên Bắc Tinh quốc là những bãi cỏ bao quanh các hồ nước xanh lam, các con sông nhỏ như một dây chuỗi liên kết giữa những hồ to và hồ nhỏ, nước suối trong vắt, có thể đếm được cá dưới suối. Vừa có ngắm cảnh cỏ xanh, vừa nghe người du mục hát xướng, thả câu, ăn cơm đã ngoại, cưỡi ngựa rong ruổi khắp thảo nguyên, còn có thể vào rừng hái nấm dại, cũng như đi chùa miếu hành lễ.”

Không chỉ Tổ Yên, mà Mặc Ngân cũng ngốc người lắng nghe. Đó là những chuỗi ngày tiêu dao khoái hoạt cỡ nào.

“Ồ đó, ờ đó thật sự tốt đến vậy sao?” Trong mắt Tổ Yên đều là những bông sao nhỏ.

“Là thật, ta lại đi gạt nàng sao.” Nghịch Phong nhìn biểu tình buồn cười của Tổ Yên, “Sau này ta dẫn nàng đi cảm nhận cuộc sống thần tiên nơi đó.”

“Được, được, hay lắm, hay lắm” Đầu Tổ Yên gật như gà mổ thóc, nói thêm, “Sư đệ cũng phải theo, sau này luôn luôn ở cạnh nhau.”

“Được, nàng nói sao thì là vậy.” Nghịch Phong cười rộ lên. Sắc mặt Mặc Ngân lại thoáng có nét phức tạp. Rũ mắt không thèm nhắc lại.

Dùng qua cơm chiều, đoàn người Tổ Yên từ từ đi đến tường thành biên quan, trên đó đường như rất bận rộn. Tổ Yên ngẩng đầu nhìn tường thành, đang gia cố tường thành sao? Như thế thật sự có thể bảo vệ thành được sao.

Về chỗ ở, Tổ Yên mang theo tâm sự trùng trùng quay về phòng mình.

Trước kia xem binh pháp tôn tử nói gì nhỉ? Không nhớ rõ lắm. Chỉ nhớ rõ trong ba mươi sáu kế có cái gì mà dương đông kích tây, điệu hổ ly sơn, đá thảo kinh xà. Ai, Tổ Yên thở hắt ra, đừng tới sách mới biết mình học ít. Vì sao trước kia ta lại không xem kỹ mấy thứ này chứ? Áp lực bây giờ hẳn là rất lớn. Trên lưng gánh vác an nguy thái bình của cả thiên hạ.

Tổ Yên đứng dậy, mở nhẹ cửa, hỏi qua nha hoàn rồi lập tức đi đến thư phòng.

Trong thư phòng to lớn, lúc này chỉ còn lại một mình Mộc vương gia ngẩn người. Thủ, thủ như thế nào đây? Ngửa mặt nhìn trời thờ dài rồi lại ừ ừ ngồi xuống. Chẳng lẽ, trời muốn diệt nước ta?

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, vừa tức giận không biết kẻ nào dám đến quấy rầy mình, thì lại nghe thấy giọng nói quen thuộc của Tổ Yên.

Là Tổ Yên! Mộc vương gia đứng dậy bước ra mở cửa, đập vào mắt là gương mặt lo lắng của Tổ Yên. Nàng lo lắng cho ta? Trong lòng Mộc vương gia thấy thật vui, ôn nhu nói: “Sao nàng lại đến đây? Đã dùng cơm chưa? Ta sai người chuẩn bị cho nàng.”

“Ta ăn ở ngoài rồi, ném thử vài món ăn vặt ở đây.” Tổ Yên để Mộc vương gia kéo tay mình vào phòng.

“Những món đó ăn ngon lắm sao?” Gương mặt Mộc vương gia hiện lên nét cười.

“Cũng không tệ lắm. Ta đi xem tường thành, nó đang được nâng lên, phải làm gấp sao?” Hai mắt Tổ Yên mở to nhìn sa bàn* trong thư phòng. (*: bàn cát, bàn địa hình, bản đồ bằng cát.)

“Ừm, chỉ hơn mười ngày nữa thì đại quân của địch sẽ tiến công. Giờ chỉ có thể đẩy nhanh tiến trình.” Sắc mặt Mộc vương gia đánh lại.

“Đây chính là sa bàn, còn đây là địa hình xung quanh à?” Tổ Yên nhìn sa bàn cảm thấy những lá cờ nhỏ.

“Ừm, là nó.” Mộc vương gia gật đầu.

Tổ Yên nhìn thật kỹ. Thành trì thì ta đã biết, trước đó không xa có một ngọn núi, sau đó chính là thảo nguyên mênh mông phải không?

“Chỗ này là núi?” Tổ Yên chỉ vào một điểm trên sa bàn, hỏi thử.

“Ừm, đây chính là địa giới nước ta, lãnh thổ Bắc Tinh quốc đa phần đều là thảo nguyên.” Mộc vương gia bước đến, kiên nhẫn chỉ vào sa bàn, giải thích cho Tổ Yên.

Tổ Yên lại nhìn ngọn núi không dời mắt.

“Ngọn núi này là nơi chúng bắt buộc phải đi ngang?” Tô Yên chỉ vào ngọn núi.

“Ừm, sao thế, sao lại hỏi về nó?” Mộc vương gia có chút khó hiểu.

“Trước khi công thành có phải là chúng sẽ chạy lên đó khiêu chiến, sau đó tìm người xuống đó đánh với chúng?” Tô Yên nhếch nhếch miệng.

“Ừm, đó là vì sĩ khí, nhất định phải như thế.” Mộc vương gia gật đầu.

Quả nhiên, Tô Yên liếc mắt khi dễ. Những người này đúng là quân tử. Còn dự định thời gian công thành tỷ thí, cái rắm nè. Cái gì mà sĩ với chả khí, thời buổi này, đánh lên mới là vương đạo. Không đúng, ta quên thế giới này khác với thế giới của ta. Cổ nhân dường như rất xem trọng chuyện này.

“Ồ đây chờ chúng đến công thành?” Giọng nói Tô Yên đầy vẻ khinh thường.

Mộc vương gia giật mình, không rõ Tô Yên nói thế là có ý gì.

“Tấn công chính là cách phòng thủ tốt nhất, sao chúng ta không mai phục trên núi này đánh lên chúng?” Tô Yên càng nhìn sa bàn càng cảm thấy mê người.

Mộc Vương gia há to miệng.

“Cái gì mà vinh dự của quân nhân, mạng còn không có thì muốn cái vinh dự đó làm gì. Có thể đánh thắng là được, lo mấy chuyện đó nữa để làm gì?” Với Tô Yên, trở trên nhất chính là cảnh có người đứng kêu la dưới thành trì để khiêu chiến thường chiếu trên TV. Kêu cái gì, nếu ta mà là tướng lĩnh, đã sớm lấy cung bắn hấn thành bà con của con nhím rồi. Vờ thanh cao, đứng trong phạm vi bắn tên ra sức mắng, dẫn dụ hấn đến. Mỗi lần xem cảnh này trên TV, không biết đã có bao nhiêu người đều nói ta vô si. Đây không phải là vô si, đây gọi là mưu kế, lúc đó chính ta đã nói thế.

Trong nháy mắt, đầu óc Mộc vương gia trở nên trống rỗng, bị ngôn ngữ kinh hãi kia của Tô Yên làm chấn động, hoàn toàn chấn động. Mộc vương gia chậm rãi bước lại gần sa bàn, nhìn kỹ địa hình lại lần nữa.

“Năm vạn đầu hai mươi vạn. Đối mặt thì đánh làm thế nào?” Tô Yên đứng cạnh nói lầm rầm, “Tài nguyên có sẵn sao lại không dùng?”

Mộc vương gia im lặng, tuy rằng chủ ý của Tô Yên đi ngược với tín ngưỡng của quân nhân, nhưng lại thấy rất có lý, giờ là lúc đối diện với sự sống cái chết, không phải lúc so đo những chuyện này. Sau lưng chính là một mảnh bình nguyên, quân địch sau khi phá thành này liền có thể tiến quân thần tốc. Chuyện này, tuyệt đối không cho phép xảy ra.

“Đúng vậy, Tô Yên, nàng nói đúng, đôi khi không thể câu nệ hình thức.” Mộc vương gia mỉm cười nhìn Tô Yên, nàng thật ra là nữ tử thế nào? Luôn có thể khiến ta ngạc nhiên vui mừng.

“Thì đó, mai phục ở đó chờ bọn chúng, chuẩn bị sẵn đá tảng hay thuốc nổ gì đó.” Tô Yên cười vô si.

“Thuốc nổ?” Mộc vương gia nghi hoặc, “thuốc nổ là gì?”

Lúc này, Tô Yên mới nhớ ra, thời này làm gì có thuốc nổ. Tự nhiên nói đại lại quên ở đây không có thứ này. Nghĩ nghĩ phải nên giải thích nó như thế nào đây: “Một loại có thể nổ thật mạnh, lực sát thương cực lớn.”

Mộc vương gia vẫn là đáng vẻ khó hiểu.

Tô Yên vắt óc suy nghĩ: “Lấy cái bình nhỏ, bỏ mỡ dầu vào đó, vừa dày vừa đặc, dẫn một dây ngòi ra ngoài, châm ngòi sau đó ném đi xem có thể nổ mạnh không.”

Mộc vương gia thoáng nghi hoặc, nhưng vẫn ghi nhớ trong lòng.

“Đúng rồi, ngươi dùng cơm chưa?” Tô yên nhìn về mặt tiểu tỳ của Mộc vương gia, lòng tê rần. Nam nhân này hẳn là vài ngày rồi không được nghỉ ngơi đằng hoàng phải không?

“Chưa.”

“Ta lập tức gọi người chuẩn bị cho ngươi.” Tô Yên nói xong, xoay người rời đi.

“Chờ đã.” Mộc vương gia gọi Tô Yên lại, Tô Yên dừng chân, quay đầu, khó hiểu nhìn Mộc vương gia. Ngay sau đó, Tô Yên thấy mình đột nhiên ngã vào một cái ôm thật ấm áp.

“Đừng nhúc nhích.” Mộc vương gia cúi đầu nói bên tai Tô Yên, “Để ta ôm nàng một cái.” Tô Yên đang định giãy dụa thì ngừng lại.

“Đa tạ nàng đã đứng sau ta. Đa tạ nàng, Tô Yên.” Giọng Mộc vương gia thật nhẹ.

Thư phòng to lớn, chỉ còn lại tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai người.

Từ hôm Tô Yên rời đi, Ninh vương gia cũng có tin được truyền đến.

“Người nói sau buổi sáng y xuất môn, thì chiều nàng cũng đi biên quan?” Ninh vương gia nhìn kẻ đang quỳ dưới đất, vẻ mặt nghi hoặc, “Khẳng định là đi biên quan?”

“Đúng vậy, thuộc hạ khẳng định.”

“Người lui xuống đi.” Ninh vương gia nhíu mày. Đi biên quan? Thao luyện binh lính phải đến biên quan sao? Đường như là không đơn giản như vậy.

Nếu vậy, hỏi thẳng hoàng huynh không phải tốt hơn sao. Nghĩ vậy, Ninh vương gia gọi người chuẩn bị xe ngựa hướng đến hoàng cung. Từ đó vương mới biết nguyên nhân y đi biên quan, lòng hân như nổi sóng. Như vậy, nàng đi là vì y sao?! Nơi nguy hiểm như thế mà nàng lại đi theo, là bởi vì y sao? Lòng càng chùng xuống, nơi đó không phải là nơi nàng nên đi. Tổ Yên, hãy chờ ta!

Đêm khuya, tại thành nhỏ nơi biên quan, Tổ Yên lăn qua lộn lại trên giường. Có ví dụ nào mà lấy ít thắng nhiều không? Nhớ lại đã. Thời tam quốc hình như có nhiều, nhưng mà địa hình lại không giống. Phiền toái, phiền toái ~~~ vẫn tiếp tục lơ mơ suy nghĩ. Đến tận lúc sắc trời gần như sáng hẳn, Tổ Yên mới thiếp đi.

Hôm sau, lúc Tổ Yên tỉnh dậy, Mộc vương gia đã đi ra ngoài. Nha hoàn nói lại với nàng, Mộc vương gia đến phòng binh khí, Mặc Ngân và Nghịch Phong cũng ra ngoài từ sớm.

Tổ Yên ăn qua loa cho xong bữa cơm liền rời cửa. Cư dân ở tiểu thành biên quan dường như đã nhận ra điều gì đó nên có chút xao động. Bản thân Tổ Yên cũng chẳng giúp được gì, đành mang theo Linh Nhi nhàm chán thông thả đi trên đường.

“Ồi chào ~~~ tiểu nương tử, đi đâu một mình vậy?” Sau lưng Tổ Yên đột nhiên truyền tới giọng nói ngả ngớn.

Không phải là gọi ta đó chứ? Đã biết khuôn mặt ta cũng chẳng có gì xuất chúng, thật sự là trêu ghẹo ta sao? Tổ Yên chuẩn bị nhấc chân tiếp tục bước đi thì có một chiếc quạt gác lên vai nàng, vẫn là giọng nói ngả ngớn kia: “Tiểu nương tử, ta đang nói với nàng đấy.”

“Người nói chuyện với ta?” Tổ Yên kinh ngạc quay đầu lại, nhìn nam tử lờ lợt đối diện. Nam tử mặc xiêm y quý giá, theo sau còn có vài tên gia đình.

“Không sai, tiểu nương tử đi đâu mà có một mình nè? Chi bằng để tại hạ mời cô nương chén trà, có được không?” Nam tử ngả ngớn cười đáng khinh.

Tổ Yên há hốc miệng, người này đang trêu ghẹo ta sao?!

Phản ứng tiếp theo, cao hứng! Thật là cao hứng! Lại có người đến trêu mình. Ha ha, xem ra ta vẫn xem như là tiểu mỹ nữ đó thôi. Đây là có mị lực nha. Cuộc sống của tên này thật thích, hồi năm ta xem tiểu thuyết, có bao nhiêu kẻ lý tưởng đều là những tên có tiền ăn chơi trác táng, ngày ngày dật theo vài tên chó săn ra đường đùa bỡn con gái nhà lành. Chắc ~ chắc, cuộc sống tên này bây giờ thật là lý tưởng nha.

“Ha ha, công tử biết ta sai?” Tổ Yên dùng ánh mắt trêu tức nhìn người trẻ tuổi lờ lợt kia.

“Không biết, ta chỉ biết, nếu tiểu nương tử nàng theo ta, ta nhất định không bạc đãi nàng.” Người trẻ tuổi đưa tay nắm chặt chiếc quạt, cười đất chỉ.

Tổ Yên nhìn thấy vẻ mặt xanh mét của Mộc vương gia đang đứng phía sau người trẻ tuổi, lại càng thêm hưng phấn: “Sẽ không bạc đãi ta? Thế nào gọi là không bạc đãi?”

“Ha ha, tiểu nương tử theo ta về nhà chẳng phải sẽ biết sao?” Người trẻ tuổi dứt lời liền nắm lấy cổ tay Tổ Yên.

“Ta theo người về nhà thì thế nào?” Một giọng nói âm âm được truyền tới từ phía sau người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi cả kinh, buông tay Tổ Yên ra nhìn, vừa nhìn thấy y phục trên người Mộc vương gia có hoa văn là kỳ lân, thì bị dọa cho hồn phi phách tán. Là Mộc vương gia, người vừa đến biên quan được vài ngày! Dừng mộng nghĩ cũng biết nữ tử này và Mộc vương gia có quan hệ không đơn giản.

“Cút!” Mộc vương gia rít lên. Tổ Yên nhìn người trẻ tuổi chạy trốn, nhin không được bật cười ha ha. Đột nhiên lại chuyển sang đáng vẻ tiêu tụy, chấp hai tay trước ngực, lâm bảm nói: “Nguyện thế giới này vĩnh viễn được hòa bình, không có chiến tranh, không có kẻ ngốc!”

Mộc vương gia nghe được nửa câu đầu, gương mặt còn mang nét cười, Tổ Yên vĩnh viễn thiện lương là thế. Nghe xong nửa câu sau, nụ cười chợt cứng lại. Không có kẻ ngốc? Đợi đến khi có lại phản ứng, cũng nhin không được mà cười ha ha. Đây đúng là tính cách Tổ Yên.

“Rốt cuộc người cũng cười.” Tổ Yên nhìn Mộc vương gia thoải mái cười to, mấy ngày nay với hân hân là rất khó khăn. Mộc vương gia ngăn ra, nét mặt càng thêm ôn nhu: “Sao lại ra ngoài một mình?”

“Trong phòng buồn lắm, không biết làm gì.” Tổ Yên ôm Linh Nhi đặt lên vai, xoa xoa. “Họ nói người đi phòng binh khí.”

“Phải, ta đi thực nghiệm thứ thuốc nổ mà nàng nói hôm qua, hiệu quả tốt lắm.” Mộc vương gia nghiêm túc trở lại.

Tổ Yên im lặng. Chiến tranh, chiến tranh có nghĩa là phải có đổ máu, phải có hy sinh. Chỉ một lời vô ý của ta sẽ lấy mất bao nhiêu sinh mạng đây? Gia Cát Lượng thời tam quốc hỏa thiêu binh giáp đã hại hân mất bao nhiêu năm dương thọ?* Hân tráng niên đã chết sớm có phải vì đã tạo quá nhiều nghiệt hay không? Còn bây giờ, ta lấy đi bao nhiêu sinh mạng, tạo bao nhiêu nghiệt đây? Không biết được, cũng không cách nào biết được. (*: nói về 7 lần bắt, 7 lần tha Mạnh Hoạch. Ở lần thứ 6, Mạnh Hoạch nhờ đến quân nước Ô Qua, còn gọi là quân giáp mây (do mặc giáp mây), Không Minh đã lừa cho

quân đội nước này vào hang Bàn Xà, trong đó đã chôn sẵn thuốc nổ, khiến cho quân giáp mây chết cả trong đó => nước Ô Qua bị tuyệt diệt – Tks
linhlanlila nhé)

Mộc vương gia thấy sắc mặt Tổ Yên càng lúc càng khó coi, mới ân cần hỏi: “Sao thế, Tổ Yên, không thoải mái sao?”

“Không có gì. Chỉ là nghĩ đến chuyện chiến tranh không tránh được cảnh giết chóc đổ máu, lòng có chút khó chịu thôi. Hậu cần lúc này không có vấn đề gì chứ?” Tổ Yên ngắt đề tài, “Đại phu trong quân có đủ không? Tốt xấu gì ta cũng là đại phu, ta có thể hỗ trợ.”

Nhắc đến chuyện này, sắc mặt Mộc vương gia lại trở nên khó coi. Nửa ngày sau mới khó nhọc nói: “Hậu cần tiếp viện quả thật đến không kịp, một phần lương thảo đang được chuyển đi.”

Tổ Yên cũng không biết phải nói gì. Trận đánh này gian nan vô cùng. Ngẩng đầu nhìn Mộc vương gia, gương mặt tuyệt mỹ kia rõ ràng đã gầy đi đôi chút.

“Người gầy, mới chỉ vài ngày mà người đã gầy đi.” Giọng Tổ Yên có chút chua xót, nhưng đột nhiên lại cao giọng nói, “Ta mời người ăn trưa ở ngoài nha? Ăn một bữa thật ngon.”

“Được.” Mộc vương gia mỉm cười trả lời, lòng ngập tràn hạnh phúc. Nàng đang quan tâm ta.

Ngày bắt đầu cuộc chiến càng lúc càng đến gần, Mộc vương gia càng lúc càng bận rộn, có khi cả ngày Tổ Yên cũng không thấy hắn. Dân chúng trong thành cuối cùng cũng hiểu chiến tranh đã sắp đến, mặc kệ có trấn an dân tâm bao nhiêu nữa thì cũng vô dụng, càng ngày càng có nhiều người bỏ thành đi chạy nạn. Tổ Yên nhìn thấy tất cả, trong lòng cũng dâng lên nỗi sầu bi.

Hôm nay, thám tử hồi báo, ngày mai quân địch sẽ từ thảo nguyên kẻ giáp tiến vào dãy núi. Mộc vương gia y theo kế hoạch, đã sai người tiến đến mai phục sẵn. Không khí khẩn trương bao phủ cả tiểu thành.

Tổ Yên bất an cùng chờ đợi tin tức. Trực giác nói cho nàng biết, cho dù lần này đánh lên thành công, cục diện cũng rất khó thay đổi. Bởi chỉ một lần phục kích thì không thể nào tiêu diệt toàn bộ hai mươi vạn đại quân. Thậm chí đã thương nguyên khí còn không biết có được không nữa là? Nhưng mà, nếu lần này thành công, nhất định sẽ có thể nâng cao sĩ khí.

Lòng ta, ta đã hiểu rõ. Chỉ là bây giờ không nên nói đến chuyện này.

Cứ thế, chờ trận chiến này kết thúc, khi đó nhất định sẽ dũng cảm nói ra tâm ý của mình.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Một Người Trở Về (1)

Tổ Yên vượt qua buổi sáng trong nỗi bất an. Đến giữa trưa, ngoài cửa cuối cùng cũng có tiếng bước chân. Tổ Yên lập tức xông ra cửa, kết quả là nhìn thấy gương mặt ngoài dự đoán. Lạc Nguyệt.

Lạc Nguyệt nhào vào lòng Tổ Yên, vui mừng gọi to: “Đại tỷ ~ đại tỷ!”

“Nha đầu! Sao người lại đến đây? Người không biết rằng nơi này rất nguy hiểm sao?” Tổ Yên đẩy Lạc Nguyệt từ trong lòng mình ra: “Cha người đâu? Sao người không ở nhà với cha? Người không nên đến đây!”

Lạc Nguyệt cúi đầu nhìn sắc mặt nghiêm trang của Tổ Yên, nói nhỏ: “Là cha đồng ý cho ta đến.”

“Hồ đồ, cha người thật là hồ đồ!” Tổ Yên nắm chặt vai Lạc Nguyệt, “Giờ người về nhà đi.”

“Không!” Giọng Lạc Nguyệt quát lại còn to hơn cả giọng Tổ Yên, “Đại tỷ cũng có thể đến, vì sao ta lại không thể? Tỷ ở đây cũng nguy hiểm như vậy mà. Tỷ cũng có mẫu thân, vậy sao tỷ lại không về với mẫu thân tỷ?”

Tổ Yên ngẩn người, nửa ngày sau mới ngập ngừng nói: “Ta ~ ta là vì ~~~”

“Bởi vì tỷ muốn ở cạnh Tử Mộc đại ca trong lúc huynh ấy khó khăn nhất!” Lạc Nguyệt nhướn cao mi, nói không chút lưu tình.

Tổ Yên mím môi, đột nhiên xách tai Lạc Nguyệt lên: “Cái đứa nha đầu chết tiệt kia, đúng đó, đúng là nguyên nhân này đó, lúc ta khó khăn nhất thì hắn ở cạnh chăm sóc ta, bây giờ, thì đến lượt ta. Thế nào? Không nên à? Người thì sao? Cái đứa trẻ con bốc đồng như người thì ở lại đây làm gì?”

Lỗ tai bị đau, Lạc Nguyệt bắt lấy tay Tổ Yên xin tha: “Đại tỷ, buông tay ra trước đi, nghe ta nói đã.” Tổ Yên hừ một tiếng mới buông tay ra. Lạc Nguyệt

vuốt tai bị đau, bất mãn nhìn Tô Yên, miệng lầm rầm “Không phải chỉ lớn hơn ta một tuổi thôi sao, cả ngày giả làm người lớn.”

“Người nói cái gì?!” Long mi Tô Yên đáp lại.

“Không không, ta nói tỳ còn trẻ hơn ta.” Lạc Nguyệt cười nịnh. Tô Yên nhìn thấy cũng thầm gật đầu trong lòng, trẻ nhỏ đúng là dễ bảo, dần dần ta cũng có phong phạm* rồi. (*: tác phong sư phạm)

“Vào rồi nói, nha đầu chết tiệt nhà ngươi đến đây thế nào? Đến làm gì?” Tô Yên xoay người bước vào, Lạc Nguyệt bữu môi bất mãn theo vào phòng.

Rót cho Lạc Nguyệt chén nước, Tô Yên nhìn Lạc Nguyệt một lượt từ trên xuống dưới. Nha đầu kia đáng về phong trần mệt mỏi, hẳn là sau khi về nhà không lâu liền chạy đến đây.

Lạc Nguyệt nhận chén nước uống một hơi là xong, bất nhả lấy tay xoa xoa miệng rồi mới nói: “Ta cũng giống đại tỳ.”

“Giống ta? Giống ta cái gì?” Tô Yên trừng mắt, hay là nha đầu ngốc này thật sự vì đuổi theo tên tiểu tử băng sư đệ mà đến đây?

“Ta, ta cũng muốn mãi mãi ở cạnh hần.” Lạc Nguyệt nhăn nhó hồi lâu, mới ngượng ngùng nói.

Tô Yên há hốc miệng, nha đầu này đúng thật là vì sư đệ! Bọn họ dường như chưa có qua lại gì, sư đệ dường như cũng chưa tỏ vẻ gì với nàng thì phải? Nha đầu ngốc này rốt cuộc vì lý do gì mà thích sư đệ chứ hả, thích chỗ nào đây? Chẳng lẽ là vì gương mặt yêu nghiệt kia? Nhưng vậy thì thích cũng không lâu dài nha.

“Nha đầu, ngươi thích hần ở điểm nào? Vì sao lại thích?” Tô Yên tò mò, cũng tự rót cho mình chén nước.

“Lần đầu tiên ta thấy hần, liền cảm thấy thế giới như lu mờ đi, chung quanh hần đều tỏa sáng.” Ánh mắt Lạc Nguyệt như sương mù vây phủ. Tô Yên tự nhủ, cũng không phải là dom đóm, sáng gì mà sáng.

Lạc Nguyệt đứng dậy, nói chậm: “Có lẽ đại tỳ cho rằng ta bị về bề ngoài của hần mà mê hoặc nhất thời, kỳ thật, không phải như tỳ nghĩ. Ánh mắt của hần rất bi thương, rất bi thương, ta nghĩ hần là hần đã trải qua rất nhiều chuyện. Ta muốn làm cho ánh mắt ấy không còn bi thương nữa.”

Tô Yên nghe mà choáng váng, giờ phút này, hình tượng Lạc Nguyệt trong lòng Tô Yên càng lúc càng cao lớn.

“Thánh mẫu Maria, xin người cho ta sùng bái người đi.” Tô Yên chầm chầm nước miếng, trét trét lên hai khóe mắt.

“Đại tỳ!” Lạc Nguyệt nhìn mà muốn hung bạo lên, tuy không rõ lời Tô Yên vừa nói là có ý gì, nhưng trực giác nói với nàng rằng đây tuyệt đối chẳng có gì hay ho. Bởi vì có ai đó còn làm động tác đáng khinh lấy nước miếng giả làm nước mắt.

“Được rồi, được rồi, nha đầu, không trêu ngươi nữa.” Tô Yên giơ cao hai tay, chỉnh lại sắc mặt, “Nhưng nha đầu này, ngươi cảm thấy thế nào là thích? Ngươi xác định bản thân thật sự thích người kia, chứ không phải là gương mặt hần?”

Lạc Nguyệt chẳng hề do dự, ánh mắt kiên định, lắc đầu: “Không phải vì gương mặt hần. Ta thừa nhận, vừa lúc bắt đầu là khuôn mặt kia hấp dẫn ta. Nhưng mà, sau đó, ta lại phát hiện không phải như vậy.”

“Không phải như vậy, vậy là như thế nào?” Tô Yên tò mò. Chẳng lẽ thế giới này mọi người lại thuần thực sớm như vậy sao? Đứa nhóc mười lăm tuổi lại biết nói chuyện yêu đương.

“Dù sao cũng không phải như tỳ tưởng.” Lạc Nguyệt trừng mắt kháng nghị với Tô Yên, nói: “Ta muốn gỡ ra những nút thắt trong lòng hần, muốn hần đừng bi thương như thế nữa, ta muốn nhìn thấy nụ cười thực sự của hần.”

“A ~” Tô Yên kêu lên, lại gật đầu, “Á, á, á ~”

“Đại tỳ, tỳ có ý gì đây?” Lạc Nguyệt thoáng giận dỗi.

“Không có ý gì cả, ý ta chính là nếu ngươi muốn làm ấm trái tim kia của hần thì sợ là phải tốn chút thời gian và công sức.” Tô Yên thở dài, “Ngươi không phải muốn biết quá khứ của hần sao, ta đây kể cho ngươi. Quá khứ của hần không phải là thứ ngươi có thể tưởng tượng.”

Lạc Nguyệt ngẩn ra, ngồi xuống cạnh Tô Yên.

Tô Yên đem chuyện mỹ nữ sư phụ kể, thuật lại cho Lạc Nguyệt nghe, đợi kể xong, Tô Yên mới phát hiện, mắt Lạc Nguyệt đã ươn ướt.

“Những kẻ đó, thật sự là quá đáng, quá đáng!” Lạc Nguyệt nắm chặt nắm tay, “Ta biết hần nhất định là đã trải qua nhiều chuyện, chỉ không ngờ là đến nỗi như thế.”

“Ừm, khi ta nhặt được thì hần đã thương tích đầy mình. Nhưng mà vấn đề chính ở đây là chuyện mỹ nữ sư phụ kể cho ta nghe đã xảy ra trước đây rất lâu rồi. Khi đó sư đệ hần là còn chưa sinh ra, phụ mẫu hần có thể đã thoát được kiếp nạn kia. Về phần sự đệ vì sao lại thương tích đầy mình, ngã nơi ven đường, được ta nhặt về thì ta cũng không rõ nguyên nhân.” Tô Yên trầm giọng phân tích.

“Trước kia hần là hần đã trải qua những gian khổ dị thường, sau gặp được đại tỳ, mới có người quan tâm hần phải không?” Giọng Lạc Nguyệt có chút

không cam tâm

“A? Cứ xem là vậy đi.” Tổ Yên gật đầu, “Người khác trông thấy đôi mắt tím của hấn là sợ hãi có khi còn khinh bỉ.”

“Nói cách khác là đại tỷ chiếm được tiên cơ trước thôi.” Lạc Nguyệt lắc đầu, “Nếu gặp được ta trước, thì nụ cười kia là dành cho ta rồi.” Càng về sau, giọng Lạc Nguyệt càng nhỏ, thế nên Tổ Yên nghe không rõ.

“Tiên cô cái gì, nha đầu.” Tổ Yên tò mò kéo tay áo Lạc Nguyệt.

“Không có gì, không có gì, đại tỷ, lần này ta mặc kệ, ta muốn ở cạnh hấn.” Lạc Nguyệt đặt mông ngồi xuống.

“Suy nghĩ kỹ rồi chứ? Không hối hận?” Tổ Yên nhìn về mặt cương quyết của Lạc Nguyệt, lòng xúc động. Nha đầu kia, là thật tâm.

“Ừm, đã nghĩ kỹ, tuyệt không hối hận.” Giọng Lạc Nguyệt càng thêm kiên định.

“Được, ta cũng không nói nhiều nữa.” Tổ Yên đứng dậy, có chút lo lắng, “Vì sao đến giờ còn chưa có tin tức?”

“Chúng ta ra ngoài xem thử đi ~~~”

Lời còn chưa dứt, cửa đã bị mở tung ra, Mộc vương gia phóng vào, sau đó là Nghịch Phong và Mặc Ngân.

“Vương gia, Nghịch Phong, sư đệ ~~~~” Tổ Yên nhìn cả ba, ngăn người.

Từ lúc Mặc Ngân vừa vào, ánh mắt Lạc Nguyệt cũng không rời khỏi hấn. Mặc Ngân cảm giác được ánh mắt nóng rực của Lạc Nguyệt, hắt mặt sang hướng khác.

“Tổ Yên, lần phục kích này thật thành công, địch nhân thối lui đến ba mươi dặm. Sĩ khí được nâng cao rất nhiều.” Trên mặt Mộc vương gia không dấu được vẻ vui sướng.

Tổ Yên lấy lại tinh thần. Bình tĩnh hỏi: “Quân ta thương vong bao nhiêu? Quân địch thương vong bao nhiêu?” (*Yu: Quân địch chết 3, quân ta chết ráo =))

Mọi người ngẩn ra, Nghịch Phong trầm ngâm hiểu được: “Quân ta thương vong rất ít, không đến một trăm, quân địch thương vong hơn hai vạn.”

Lúc này, Mộc vương gia mới hiểu rốt cuộc là Tổ Yên đang lo lắng điều gì. Tuy tạm thời có thể đẩy lui quân địch, nhưng cũng không hề gây tổn hại đến nguyên khí đối phương. Gần hai vạn quân mà thôi.

“Nói cách khác, vẫn là không thương tổn đến nguyên khí của chúng.” Tổ Yên dùng một câu nói ra trọng điểm.

Nhất thời, trong phòng yên lặng đến đáng sợ.

“Cách đại nhất cũng là cách hữu hiệu nhất.” Tổ Yên đứng bật dậy, “Đánh rắn phải đánh đầu trước. Nếu chúng ta phái người ám sát chủ tướng bên địch, chúng có lui binh không?”

Mộc vương gia lắc đầu, nói: “Chuyện này e là rất khó, không nói đến chuyện phải trà trộn vào như thế nào, trong quân cũng không có người có được thân thủ và can đảm để đảm nhận.”

Tổ Yên ủ rũ ngồi xuống.

Trận này đánh như thế nào đây?

Đánh thế nào đây?

“Đề ta đi.” Một giọng nói thản nhiên vang lên trong phòng. Là Nghịch Phong.

“Không!” Không chờ Mộc vương gia mở miệng, Tổ Yên đã phủ quyết. Không thể để Nghịch Phong mạo hiểm như thế. Mộc vương gia khép miệng lại, lòng thoáng đau. Nàng đề ý hấn đến thế sao?

“Vậy đề ta.” Giọng Mặc Ngân có chút tuyệt nhiên.

“Không được!” “Không!” Lúc này, ngoại trừ Tổ Yên, Lạc Nguyệt cũng lên tiếng.

Mặc Ngân kinh ngạc nhìn về mặt nóng ruột của Tổ Yên, Tổ Yên lại nhìn về mặt nóng ruột của Lạc Nguyệt. Mộc vương gia và Nghịch Phong nhìn Tổ Yên không nói gì.

Trong phòng lại trở về trạng thái yên tĩnh.

Mộc vương gia thở dài: “Ta đi, đây vốn chính là chức trách của ta.”

“Không!” “Không được!” “Không được!” “Không thể!”

Lúc này, trong phòng, bốn người đều trầm miệng một lời hô lên.

Mộc vương gia kinh ngạc nhìn cả phòng. Tổ Yên là người lên tiếng đầu tiên. Lòng Mộc vương gia nổi lên cảm giác vừa chua xót vừa ngọt ngào.

“Trong quân không thể một ngày không có tướng, người là chủ tướng, nếu không ở đây thì còn ra thể thống gì? Nếu thất bại, quân địch công thành, mà trong quân vô tướng, hậu quả thật khó lường.” Giọng Nghịch Phong mang vẻ kiên định khó lay chuyển.

Mặc Ngân gật đầu, mặc dù rất muốn tên nam nhân trước mắt này chết đi, nhưng lúc này, sau lưng hắn là an nguy cả thiên hạ, còn hắn lại là chủ tướng.

Tổ Yên không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào ba nam nhân xuất chúng trước mắt. Đúng, không thể phủ nhận, cả ba người đều là sát thủ giỏi nhất, nhưng ta chẳng thể nguyện ý để một trong cả ba bị thương.

Nghịch Phong nhìn sắc mặt rối rắm của Tổ Yên, vừa rồi Tổ Yên như chém đinh chặt sắt phản đối để ta mạo hiểm, lòng ta thật sự rất vui. Như thế là đủ, không phải sao?

“Vương gia tuyệt đối không thể đi. Vẫn là để ta đi, địa hình nơi đó ta cũng quen thuộc. Trước kia cũng từng đi qua.” Nghịch Phong quay sang mỉm cười với Tổ Yên: “Yên tâm, ta không sao đâu, cho dù không thành công, với thân thủ này của ta, cũng có thể toàn mạng trở về.”

Tổ Yên ra vẻ xem thường: “Không biết trước đây ai là kẻ bị cái lũ gọi là nhân sĩ chính phái truy đuổi đến gà bay chó sủa.”

Nghịch Phong thoáng đỏ mặt ngượng ngùng, nhưng lập tức khôi phục sắc mặt, nói: “Nhưng ta vẫn toàn mạng trở về, chưa từng có người nào có thể bắt được ta. Lần này cũng thế, ta nhất định bình yên trở về. Còn nữa, Tiêu tiên bối đã giúp ta đã thông kinh mạch, nội lực của ta đã tăng rất nhiều. Cho nên, lần này đến lượt ta đi.”

Mặc Ngân thoáng biến sắc, khó trách gần đây ta cảm thấy hơi thở Nghịch Phong vững vàng hữu lực, thì ra là được sư phụ giúp tăng thêm nội lực.

Tổ Yên vẫn lắc đầu như trống bỏi: “Không được! Ta nói không được là không được!”

“Tổ Yên!” Nghịch Phong nghiêm giọng nhấn mạnh: “Giờ không phải lúc bốc đồng, lần này không phải vì cá nhân ta hay vì nàng, mà là vì an nguy của dân chúng. Không phải lúc so đo an nguy của ai nặng hơn, nếu lần này thành công, đẩy lui được quân địch, một chút hi sinh cũng đáng giá.”

“Ta không ~~~” Tổ Yên chưa từng thấy qua vẻ hung hăng này của Nghịch Phong, lòng thấy tủi thân, nhưng ngoài miệng vẫn cứng.

Mặc Ngân cúi đầu thở dài: “Sư tỷ, tỷ đang tùy hứng.”

Tổ Yên mở tròn mắt, không tin nhìn Mặc Ngân, người luôn nghe lời mình.

“Ta cũng muốn đi.” Giọng Mặc Ngân cương quyết chưa từng có.

“Các ngươi!” Tổ Yên há hốc miệng, Lạc Nguyệt ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt rạng rỡ của Mặc Ngân, không nói được lời nào.

Nửa ngày, Lạc Nguyệt cắn môi, quay người nhìn trực diện với Mặc Ngân, tựa như rút hết toàn bộ khí lực, hô lên: “Ngươi, ngươi phải cẩn thận! Ta chờ ngươi về!” Dứt lời, chạy như bay ra khỏi phòng. Mặc Ngân sững sốt, trong mắt hiện lên biểu cảm gì đó, nhưng chớp mắt đã tiêu tán.

Mộc vương gia hạ tầm mắt, không dám nhìn vào mắt Tổ Yên. “Thảm tử sẽ nhanh chóng hồi báo chủ tướng bên địch lần này là ai. Đến lúc đó, ta sẽ báo lại cho các ngươi biết.” Mộc vương gia nói xong, không dám nhìn Tổ Yên, chậm rãi xoay người rời khỏi phòng. Nghịch Phong và Mặc Ngân cũng theo sau.

Ánh mắt Tổ Yên trống rỗng.

Mọi chuyện đã quyết định xong rồi sao?

Nghịch Phong và sự đệ đều phải đi? Đều phải đi.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Tổ Yên.

Thật yên tĩnh, thật lạnh lẽo. Tổ Yên ngồi trong yên lặng.

Ta sai rồi sao? Đến cả Lạc Nguyệt cũng không phản đối.

Tổ Yên không rời khỏi cửa lấy một bước, trừ sau giữa trưa đến chiều muộn chỉ lẳng lặng ngồi một mình ngắm người trong phòng.

Đến tối, cửa bị ai đó gõ nhẹ, là Nghịch Phong đến gọi ta dùng cơm.

“Không ăn! Không có hứng. Muốn thì các người tự ăn đi!” Tổ Yên gắt gỏng nói.

Nghịch Phong vẫn bám riết ngoài cửa mà gõ, Tổ Yên mất kiên nhẫn, gào thét: “Phiền muốn chết, ta nói không muốn ăn, không ăn! Không ăn! Không ăn!”

Ngoài cửa truyền đến tiếng thở dài thật khế, sau đó tiếng chân cũng dần dần đi xa.

Màn đêm buông xuống.

Bốn phía bị bóng tối bao trùm.

Cửa lại bị khua, là sư đệ.

“Người tới làm gì? Ta nói rồi, không ăn, không muốn nhìn thấy các người. Người đi đi.” Tổ Yên ngồi xếp bằng trên giường, nắm chặt nắm tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, “Người cũng biến đi! Không muốn nói chuyện với người!”

Thật lâu sau, tiếng chân ngoài cửa mới rời đi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, ngoài cửa có tiếng đập cửa vội vàng.

“Đập cái gì, phiền muốn chết, ta nói rồi, không ăn.” Giọng Tổ Yên ngập tràn lửa giận.

“Đại tỷ! Là ta! Tỷ còn muốn ăn à! Hai người họ đã đi rồi, đã xuất phát rồi! Hôm nay thám tử hồi báo, bên địch là hoàng đế ngự giá thân chinh!” Ngoài cửa truyền đến giọng điệu bối rối của Lạc Nguyệt.

“Cái gì?! Xuất phát!” Tổ Yên từ trên giường nhảy xuống. Giày cũng không mang, xông thẳng ra ngoài.

“Đại tỷ! Đại tỷ!” Lạc Nguyệt đuổi theo phía sau: “Lên tường thành, lên tường thành thì có thể nhìn thấy.”

“Đại tỷ!” Lạc Nguyệt nhìn chân đứng phía sau. “Tỷ còn chưa mang giày, chưa mang giày.”

Mà Tổ Yên lúc này lại như mất diết tại ngõ, thi triển khinh công lao về phía trước. Chưa từng có hôm nào như hôm nay, cứ như dốc hết cả tiềm lực vào từng bước khinh công.

Tường thành càng lúc càng gần, Tổ Yên tựa vào đại thụ bên cạnh, nhảy lên tường thành, trước mắt là một mảnh mơ hồ, dùng sức lau đi nước mắt, trừng to mắt nhìn về phía xa. Tất cả chỉ là một màn đêm, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Không thể nhìn thấy.

Không nhìn thấy được Nghịch Phong, không nhìn thấy được sư đệ!

Tổ Yên cố xoa xoa hai mắt mình, cho rằng nếu làm thế thì hai mắt sẽ sáng hơn, nhưng vẫn là không nhìn thấy. Tất cả đều là màu đen, lại dụi tiếp, cảnh trước mắt đã đổi màu, là màu đỏ. Khóe mắt ẩm ướt, lấy tay chạm vào rồi nhìn lại, là máu. Dụi quá sức sao? Tổ Yên cười khổ.

Đột nhiên, Tổ Yên đứng thẳng lên, hướng vào màn đêm rồi gào thét điên cuồng: “Nghịch Phong! Sư đệ! Các người nhất định phải bình an trở về! Nhất định phải trở về! Ta ở đây chờ các người, mãi chờ, mãi chờ! Chờ các người trở về!” Nước mắt hòa vào máu, tuôn rơi không ngừng, một giọt lại một giọt.

Tiếng nói lại bị gió thổi bạt đi trong đêm tối.

Tổ Yên vô lực ngồi xồm xuống, che kín mặt, máu loãng theo từng ngón tay không ngừng lan ra.

Vì sao ra lại tùy hứng như vậy?! Vì sao ta lại không ra công? Vì sao? Vì sao!!!!

Không thể tha thứ cho mình.

Đột nhiên, bên tai truyền đến một giọng nói dịu dàng: “Tổ Yên, nàng ở đây làm gì?” Là giọng Nghịch Phong!

Bỗng chốc, đầu óc Tổ Yên chợt trống rỗng.

“Sư tỷ, chân tỷ sao vậy? Sao lại không mang giày?” Là tiếng của Mặc Ngân!

Tổ Yên dờ dẫm ngẩng đầu, trước mắt chỉ có một màu đỏ mông lung. Nhìn không được rõ, thứ gì cũng không nhìn rõ.

Là ta ảo giác sao?

“Tổ Yên!” “Tổ Yên!” “Sư tỷ!” Bên tai ngoại trừ tiếng hỏi lo lắng của Nghịch Phong và Mặc Ngân, còn có giọng nói quan tâm không kém của Mặc vương gia.

Nói vậy, không phải ảo giác, là ta đuổi kịp. Bọn họ còn chưa đi?

“Mắt nàng! Sao lại thế này? Còn chân nữa, sao lại đỏ máu?”

Đột nhiên Tổ Yên nhếch môi mỉm cười. Cười thật vui vẻ, thật vui vẻ.

“Ta tưởng các người đi rồi, ta không kịp mang giày. Vừa rồi ta ra đó tìm, nhưng cái gì cũng không thấy được, liền dụi dụi mắt. Không ngờ lại chảy máu.” Giọng Tổ Yên không dấu được vẻ vui sướng.

“Đưa ног!” Trong mắt Nghịch Phong đều là đau xót, cúi người ngồi xuống xem xét thương thế Tổ Yên.

“Các người chưa đi là tốt rồi, ta còn chưa kịp nói các người nên cẩn thận, nhất định phải bình an trở về.” Tổ Yên ngẩng mặt, cười ngây ngô. Gương mặt loang vết máu của nàng lúc này trong mắt mọi người lại trở thành tuyệt mỹ vô cùng.

“Vi sao dụi mắt mà lại dùng sức như vậy? Mắt nàng vốn đã bị tổn thương.” Mộc vương gia đau lòng, ngồi xuống, lấy khăn lụa lau vết mắt trên mặt Tổ Yên, “Về rồi tìm đại phu xem qua.”

“Sur tỷ, tỷ ~~~” Mặc Ngân nhìn Tổ Yên cười ngây ngô, lòng lại thấy chua xót, thật chua xót.

“Các người phải đi sao?” Tổ Yên cuối cùng cũng nói một câu xác minh. Nhìn hai kẻ đang chờ xuất phát.

Không ai nói chuyện. Nghịch Phong, Mặc Ngân chỉ khẽ gật đầu.

“Nhất định phải trở về. Nhớ kỹ, ta chờ các người. Sur đệ, Lạc Nguyệt ở đây chờ người về.” Tổ Yên nói thêm.

Trong mắt Mặc Ngân hiện lên một tia khổ sở, sur tỷ vẫn không rõ, ta không cần ai chờ ta, ta chỉ cần tỷ chờ ta trở về.

Một lát sau, Tổ Yên cùng Mộc vương gia đứng trên tường thành, nhìn hai người kia rời khỏi thành, dần dần biến mất trong bóng đêm. Nước mắt Tổ Yên cuối cùng cũng không thể kìm được nữa, cứ thế mà tuôn rơi.

“Người nói đi, nói bọn họ đi rồi sẽ trở về. Nhất định sẽ bình an trở về đi.” Tổ Yên nhìn đêm đen u tối, lẩm bẫm.

“Sẽ, bọn họ nhất định sẽ bình an trở về.” Mộc vương gia nhẹ nhàng ôm chầm lấy Tổ Yên.

“Ừ, nhất định sẽ trở về. Bởi vì, bọn họ biết ta sẽ ở đây chờ họ về.” Giọng nói Tổ Yên thật nhẹ nhàng, thật trống rỗng.

Mộc vương gia không nói nữa, nỗi đau trong lòng như bao phủ khắp người. Không phải ta không nhìn thấy đáng về điên cuồng gào thét trong đêm kia của Tổ Yên, hai kẻ kia, trong lòng nàng đã chiếm vị trí quá quan trọng, quá quan trọng. Giờ, trong lòng ta, thậm chí còn có chút hi vọng hai kẻ đi ám sát thất bại, mãi mãi không về.

Cúi đầu, nhìn thấy đôi chân trần của Tổ Yên, mới kinh hãi nghĩ mình sao lại có suy nghĩ xấu xa như vậy? Hai người kia vì lê dân mà không tiếc tính mạng, mà ta, ta lại đi có ý niệm như thế trong đầu!

Tổ Yên không rõ là mình về như thế nào, cũng không rõ mình đã ăn cơm như thế nào, rồi như thế nào lại chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai. Trông thấy đôi mắt sưng đỏ như chú thỏ con của Lạc Nguyệt, ta mới hiểu được, Nghịch Phong và Mặc Ngân đã thật sự đi rồi, đi ám sát tên đương kim hoàng đế Bắc Tinh quốc.

“Bọn họ có nói khi nào thì về không?” Tổ Yên khàn giọng hỏi, một đêm, cổ họng Tổ Yên đã khàn đi. Đơn giản là vì đêm qua đã dùng hết toàn lực mà thét to.

“Sáng nay lẽ ra đã trở về!” Giọng Lạc Nguyệt nghẹn đi. Nha đầu này đối với sur đệ thật sự là chân ý.

“Chúng ta ra tường thành đợi đi.” Tổ Yên vừa cất bước đã lao đảo. Lạc Nguyệt đến đỡ nàng.

“Đại tỷ, chân của tỷ, hôm qua đã bị rách.” Lạc Nguyệt lo lắng.

“Không sao, đi từ từ. Vương gia đâu?”

“Đã đến tường thành chờ tin.”

—

Spoil:

Cả người nóng quá. Cứ như bị ai đó ném vào dung nham. Nghịch Phong, Nghịch Phong!

Ta đứng cạnh bể dung nham, trở mắt nhìn Nghịch Phong bị dung nham nuốt trọn. Vươn tay muốn bắt lấy hắn, nhưng thế nào cũng không nắm được. Ta muốn mở miệng thét to kêu cứu, nhưng chẳng thể nào làm được. Không có thanh âm.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Một Người Trở Về (2)

“Thật không, chúng ta đi nhanh đi.” Tổ Yên nóng ruột đứng bật dậy.

“Nhưng đại tỷ còn chưa dùng cơm.”

“Ăn cái rằm á, không ăn, giờ phải nhanh lên.” Tổ Yên làm mặt dữ dọa khiến Lạc Nguyệt nuốt câu nói phía sau về.

Trên tường thành, Mộc vương gia đã chờ từ lúc nào, nhìn thấy Tổ Yên đến, vội bước đến đỡ lấy Tổ Yên.

“Vẫn chưa về sao?” Tổ Yên đưa mắt nhìn ra xa.

“Chỉ vừa hừng đông không lâu, đừng quá nôn nóng, sẽ trở lại mà.” Mộc vương gia nhẹ nhàng an ủi, cũng như tự nói với chính mình.

Tổ Yên nhìn không rời mắt, đôi mắt rướm đau cũng tiếc mà không chớp.

Thật lâu sau, phía chân trời cuối cùng cũng xuất hiện một chấm đen.

“Đã về! Đã về rồi!” Lạc Nguyệt vui mừng reo lên.

“Đã về, ừ, đã về rồi!” Tổ Yên lặp lại lời Lạc Nguyệt, gương mặt ngập tràn nét cười.

Chấm đen nơi chân trời càng lúc càng gần. Nụ cười trên mặt Tổ Yên như đông lại.

Bởi vì

Chỉ có một chấm đen.

Nói cách khác, chỉ có một người trở về.

Tổ Yên cố sức dụi dụi hai mắt mình. Nhắm rồi lại mở, mở rồi lại nhắm.

Một người, vẫn là một người.

Một người....

Chỉ có một người trở về!!!

Tìm Tổ Yên như rơi vào hầm băng ngàn năm, chớp mắt đã lạnh như băng.

Gần, càng gần.

Chấm đen càng ngày càng gần.

Là sư đệ.

Như vậy, Nghịch Phong đâu?

Nghịch Phong không về cùng! Không về!

Ngực Tổ Yên như bị ai ép chặt, vị trong cổ cứ trào lên. Cả người như mất hết khí lực, rũ người ngã xuống.

Cuối cùng, với chút ý thức còn sót lại chỉ nghe được mọi người xung quanh lo lắng la lên, rồi cả người nàng lại rơi vào chiếc ôm ấm áp quen thuộc.

Toàn thân nóng quá. Cứ như bị rơi vào bể dung nham. Nghịch Phong, Nghịch Phong!

Ta đang cứng cạnh bể dung nham, trơ mắt nhìn Nghịch Phong bị dung nham nuốt trọn, vươn tay muốn bắt lấy hắn, nhưng chẳng thể nào với đến được.

Muốn mở miệng kêu cứu, lại không cách gì kêu được. Không có thanh âm.

Cái tên mặt gỗ, cái tên ngu ngốc. Vì sao không đưa tay nắm lấy tay ta? Vì sao trong mắt ngươi đều là đau thương, rồi cứ thế mà rời đi? Ngươi muốn bỏ lại ta sao?

Tổ Yên lớn tiếng chất vấn: Ngươi đã nói sẽ nấu cơm cho ta, sẽ ướp lạnh trái cây cho ta, ngươi đã nói vậy mà! Ngươi còn đưa lược cho ta, nhưng mà bây giờ, sao ngươi không chịu trách nhiệm mà bỏ đi như thế?

Đột nhiên, Nghịch Phong khẽ đưa tay lên, bẻ dung nham biến thành hàm băng. Lạnh quá, cái tên Nghịch Phong ngu ngốc, ta kêu ngươi ướp lạnh thức ăn, không có kêu ngươi ướp ta!

Mộc vương gia lo lắng ngồi cạnh giường, Tổ Yên vẫn sốt cao không hạ, từ lúc Mặc Ngân trở về, Tổ Yên hôn mê đến bây giờ. Đại phu nói đó là do khí tức công tâm mới thành như vậy.

Mộc vương gia nhẹ nhàng cầm bàn tay nóng rực của Tổ Yên, cúi đầu, chua xót nói: “Nếu, nếu kẻ đi mà không về là ta, Tổ Yên, Tổ Yên của ta, nàng có vì ta mà thương tâm đến vậy không? Nàng có không?”

Sau khi trở về, Mặc Ngân chỉ nói một câu ám sát thành công, cũng chẳng nói thêm câu nào. Mộc vương gia trông thấy vai trái Mặc Ngân bị máu làm ướt đầm, yên lặng không nói gì. Sai ngươi mời đại phu, Lạc Nguyệt theo sau Mặc Ngân không rời nửa bước.

Ngày thứ hai có tin truyền đến, chủ soái quân địch bị thương, buộc phải lui quân.

Nhưng mà, cái giá phải trả là Nghịch Phong không về.

Đã hơn hai ngày, Tổ Yên vẫn chưa tỉnh lại. Mộc vương gia ngồi cố thủ trước giường nàng hai ngày hai đêm.

“Ngốc tử, tiểu ngốc tử, vì sao nàng không muốn tỉnh lại? Sợ tỉnh lại sẽ phải đối mặt với sự thật tàn nhẫn sao?” Mộc vương gia nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tái nhợt của Tổ Yên. Đến sáng con sốt cũng đã hạ, nhưng Tổ Yên vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

“Tiểu ngốc tử, nếu, người không về là ta, nàng có thương tâm đến chết đi như thế này không?” Trong mắt Mộc vương gia đều là đau thương. “Trong lòng nàng thật ra là chứa hấn hay là ta? Hay là, cả hai đều có. Nhưng mà, là ta hay là hấn nhiều hơn?”

Miệng Tổ Yên vẫn khép chặt.

“Tỉnh lại, được không, tiểu ngốc tử. Đừng ngủ nữa.” Mộc vương gia nhẹ nhàng đưa môi mình chạm lên đôi môi không chút huyết sắc của Tổ Yên, thật lâu sau mới rời đi.

“Đừng ngủ, tiểu ngốc tử, ta cùng nàng đi tìm hấn, có được không? Ta không để ý bất cứ điều gì cả. Mộc vương gia ta cũng không làm, tôn nghiêm ta cũng không cần. Ta chỉ muốn nàng được vui vẻ, trong lòng nàng có ta mà phải không?” Mộc vương gia nhẹ vuốt vài sợi tóc lòa xòa trên trán Tổ Yên, “nhưng mà trong lòng nàng cũng có hấn. Thật ra nàng yêu ai?”

Khóe mắt Tổ Yên đột nhiên rơi ra hai giọt nước mắt trong suốt.

“Đừng khóc, tiểu Tổ Yên của ta. Đừng khóc.” Mộc vương gia ôn nhu lau lệ nơi khóe mắt nàng “Nàng tỉnh lại được không? Nàng tỉnh lại thì cái gì ta cũng đồng ý với nàng. Ta cùng nàng đi tìm hấn, tìm được hấn, nàng chọn lại lần nữa? Có được không? Bây giờ ta chỉ muốn nàng tỉnh lại.”

Cổ họng Mộc vương gia nghẹn lại, trong mắt dường như có gì đó cứ muốn tràn ra.

Quay mặt đi, trong lòng chua xót không chịu nổi.

Đột nhiên, bàn tay nhỏ bé trong tay khẽ giật giật.

Ánh mắt Mộc vương gia như đông lại, không tin tưởng mà chậm chậm xoay lại, nhìn thấy Tổ Yên đang từ từ mở mắt ra.

“Tổ Yên ~ Tổ Yên!!” Mộc vương gia kêu một tiếng, rồi lại một tiếng.

“Ngươi, khóc ~” Giọng nói Tổ Yên ôn nhu, đưa tay lau đi lệ nơi khóe mắt Mộc vương gia.

“Không có, ta không có khóc.” Mộc vương gia kích động bắt lấy tay Tổ Yên, “Nàng tỉnh rồi, cuối cùng nàng cũng tỉnh rồi.”

“Ừ, nếu không tỉnh lại, lỗi tại ta sẽ ân hận.” Tổ Yên gắng cười, “Có người nào á, cứ lải nhải bên tai ta, ta chịu không nổi, muốn che miệng hấn lại.”

“Ngốc tử, ngốc tử, nàng cuối cùng cũng tỉnh.” Mộc vương gia cúi đầu, cố gắng áp chế niềm vui mừng trong giọng nói.

“Ngươi nói gì ta cũng nghe hết đó nha.” Nước mắt Tổ Yên rơi xuống không tiếng động, “Vì sao ngươi lại tốt với ta như vậy? Ta đáng để ngươi làm vậy sao?”

“Tổ Yên ngốc ~ nàng đã quên chính nàng từng nói gì sao? Không có chuyện đáng hay không, chỉ có nguyện ý hay không. Ta nguyện ý, ta nguyện ý đổi

xử tốt với nàng.” Giọng Mộc vương gia run run, “Ta không cần bất cứ thứ gì. Như thế nào cũng được. Chỉ cần nàng.”

“Ngươi mới đúng là ngốc tử.” Tổ Yên từ từ đứng lên, trong mắt tràn ngập nỗi đau, “Ngươi có biết ta thống khổ đến thế nào không? Rất thống khổ, rất thống khổ.”

Mộc vương gia nhẹ nhàng ôm chầm lấy Tổ Yên: “Ta biết, ta đều biết.”

“Ta không biết mình thế nào nữa. Ngươi tốt với ta như thế sao ta có thể không rõ, ta sao lại không có cảm giác. Nhưng mà Nghịch Phong tốt với ta, ta cũng biết. Giờ không thấy được hần, nhưng ta không tin rằng hần đã chết, ta muốn tìm hần.” Tổ Yên vùi mình trong lòng Mộc vương gia, khóc nức nở.

“Ta chỉ muốn hỏi một câu, nếu lần này người ra đi không trở lại là ta. Nàng cũng sẽ thương tâm, cũng sẽ muốn đi tìm ta chứ?” Mộc vương gia vỗ nhẹ lên lưng Tổ Yên.

Tổ Yên ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Mộc vương gia, sau đó mới nói thật dứt khoát: “Sẽ.”

“Vậy là đủ, đủ rồi. Đợi khi tìm được hần, chúng ta liền làm một cuộc lựa chọn.” Mộc vương gia nhẹ nhàng kéo đầu Tổ Yên nép vào lòng mình.

“Ta có phải rất xấu không?” Tổ Yên khịt khịt, “Ta nghĩ mình đã hiểu rõ lòng mình rồi. Ngay thời khắc hần không về, tim của ta đau, đau lắm. Ta tham lam sự dịu dàng của ngươi, nhưng mà, ta lại rất chán ghét nơi vương phủ mỗi bước mỗi nơi đều tính kế này, chỉ muốn ra giang hồ. Ta rất thích cuộc sống vô ưu của Nghịch Phong. Thế chẳng phải ta là loại ong bướm là lời đó sao? Ta chẳng phải là kẻ hạ lưu đó sao? Ta thật sự không biết tại sao ta lại có thể trở thành như thế!” Tổ Yên đưa tay túm tóc mình, như muốn làm đầu óc mình thanh tỉnh lại. Tóc bị Tổ Yên bứt rơi một nắm. Mộc vương gia đưa tay ngăn lại.

“Không cho phép nàng nói mình như vậy!” Mộc vương gia đưa tay lên môi Tổ Yên, “Nàng chỉ là chưa rõ lòng mình mà thôi. Một khi đã như vậy, ta sẽ giúp nàng nhìn rõ. Ta cùng nàng đi tìm hần. Ta cũng không tin rằng hần đã chết! Giờ hần ra đi mà không về là vì dân chúng, sau khi tìm được hần, ta và hần cũng đều cùng một con đường, thế mới là công bằng. Nàng mới có thể thấy rõ lòng mình. Bây giờ hần đang có lợi thế, trong lòng nàng, hần vĩnh viễn là một đại anh hùng.”

Tổ Yên ngẩn người, nửa ngày sau mới hồi phục tinh thần. Lại thấp giọng nức nở: “Ngươi mới đúng là kẻ đại ngốc!” Tổ Yên đưa tay ôm lấy Mộc vương gia, “Lại còn có kẻ đi giúp tình địch của mình, còn có kẻ ngốc như ngươi!”

“Cứ cho là ta ngốc đi, nhưng ta sẽ không buông tay. Cho dù tìm được hần, ta cũng sẽ không buông tay. Giờ ta không muốn bại dưới một người không nhìn thấy.”

Nước mắt Tổ Yên vẫn không ngừng rơi, nghe nói thế, vùi đầu vào lòng Mộc vương gia khóc rống lên: “Vì sao? Vì sao? Thật ra là vì sao?”

Rốt cuộc là vì sao hỏi vì sao, chính ta cũng không biết.

Tim đau như ai cắt. Một đao lại một đao cắt trái tim ta.

Thật ra ta muốn gì? Muốn gì đây?

Nghịch Phong, ta không tin ngươi đã chết! Ngươi cũng như Tiểu Cường, nào có thể dễ dàng chết như vậy?!

Ngươi hãy chờ ta, nhất định ra sẽ tìm được ngươi!

Ta muốn hiểu được, lòng ta thật ra đã xảy ra chuyện gì.

Mộc vương gia nhẹ nhàng ôm lấy Tổ Yên, ta hần là điên rồi phải không?

Đúng vậy, điên rồi.

Từ lúc Tổ Yên ngã vào lòng ta, ta đã điên rồi.

Mà trong những ngày Tổ Yên hôn mê. Mặc Ngân vẫn cứ nhốt mình trong phòng. Không rời cửa, cũng chẳng nói một câu. Mỗi ngày đều như con rối gỗ không linh hồn, để mặc cho Lạc Nguyệt thay được cho mình.

Mỗi khi Lạc Nguyệt nhìn thấy đôi mắt tím của Mặc Ngân không còn vẻ sáng rọi như xưa, mắt nàng liền ảm đạm. Yên lặng ngồi bên cạnh hần.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không ai biết.

Trước lúc Tổ Yên tỉnh một ngày thì Mặc Ngân mất tích. Người cùng mất tích còn có Lạc Nguyệt.

Bắc Tinh quốc lui quân, biên quan đồng loạt reo mừng.

Mà người lẽ ra đã đến biên quan gặp Tổ Yên, Ninh vương gia, đang trên đường đi thì bị triệu hồi gấp, thái phi lâm trọng bệnh.

Một năm này, Mộc vương gia lấy năm vạn đánh lui hai mươi vạn, chỉ phái người giao một phong thư cho Hoàng Thượng, rồi sau đó biến mất.

Trên đường ngoài tiểu thành biên quan có một chiếc xe ngựa.

“Sau này sẽ không còn Mộc vương gia, Tổ Yên, gọi ta là Từ Mộc.” Trên mặt Từ Mộc thoáng nụ cười.

“Từ Mộc, Từ Mộc, ha ha, tên người thật quái.” Tổ Yên thấy có chút cô đơn. Sư đệ cũng đi rồi, đi đâu ta cũng không biết. Thậm chí còn chưa kịp hỏi hân.

“Quái sao? Ta thấy hoàn hảo mà.” Từ Mộc nghiêm túc nói.

“Phải rồi, phải rồi, người nói hoàn hảo thì hoàn hảo.”

Bức màn trên xe ngựa được vén lên, Tổ Yên nhìn tiểu thành biên quan càng lúc càng xa, trong lòng rét lạnh.

Sư đệ, người bảo trọng. Nha đầu, người cũng bảo trọng.

Sư phụ, người nhất định phải tìm được mỹ nữ sư phụ, sau đó phải ở cạnh nhau.

Còn có hắc hán tử đồn hậu kia, cũng không biết thế nào. Nhưng mà, người tốt thì nhất định sẽ bình an cả đời.

Bỏ màn xuống, Tổ Yên nhắm hai mắt lại.

Nghịch Phong Tiểu Cường, ta tới tìm người đây.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Người Đã Quên Ta Sao?

Thảo nguyên, đại thảo nguyên xinh đẹp, ta đến đây.

Nghịch Phong Tiểu Cường, ta đến đây.

Đến thảo nguyên, Tổ Yên nhảy xuống xe ngựa. Bầu trời, một màu xanh bích trải dài ngàn dặm, nhưng tuyệt không mờ mịt. Từ phía đều có những gò đất, nơi bằng phẳng cũng màu xanh, gò đất cũng màu xanh. Một trận gió to thổi tới, đám cỏ lại cuộn sóng thành đoàn.

Bầu trời như mái nhà, bao phủ tứ bề. Trời xanh biếc, gió lùa qua đám cỏ thì trông thấy một đàn cừu. Đàn cừu lúc thì trèo lên bãi gò lúc lại chạy xuống dưới. Đùi hay ở đều giống như một đóa hoa trắng tòe điểm giữa một chiếc thảm xanh.

Tổ Yên hớn hờ chạy lên trước. Thật là đẹp, đẹp cực kỳ. Linh nhi cũng chạy nhanh theo sau.

Tất cả cảnh vật trước mắt dường như có thể tẩy rửa nhân tâm, giờ khắc này, đã không còn có bi thương, đã không còn có oán hận, chỉ có bao la và thư giãn.

“Chậm một chút, chậm một chút ~” Từ Mộc âu yếm gọi theo từ phía sau, nét mặt cũng ngập tràn ý cười. Nếu, Tổ Yên vẫn luôn vui vẻ thế này thật là tốt.

“Có hồ thật kia, có hồ thật kia!” Tổ Yên kinh hi hô lên, chạy về phía hồ, “Vậy nhất định cũng có cá nè.”

Tổ Yên ngồi xổm xuống bên hồ, hai mắt mở to nhìn, nước hồ trong đến thấy đáy, quả nhiên là có cá.

“Từ Mộc, đưa bánh bao cho ta.” Tổ Yên đưa tay ra sau, nói với Từ Mộc.

Trong mắt Từ Mộc tràn đầy nét cười. Tổ Yên không bao giờ gọi ta là Mộc vương gia nữa, vì sao ta cảm thấy tâm trạng lại tốt như vậy.

Tổ Yên nhận lấy bánh bao, chia thành nhiều mảnh nhỏ rồi hắt xuống hồ: “Đất ở Bắc Tinh quốc toàn bộ đều là thảo nguyên sao? Người ở đây đều ở trong mấy cái lều thật to phải không?”

“Đương nhiên không phải, Bắc Tĩnh quốc đa phần là thảo nguyên, nhưng vẫn có rừng rậm. Trong thảo nguyên cũng có nhiều lều trại, nhưng cũng có thành thị. Ở đó cũng có phòng ở xây bằng đá, cũng giống như quốc gia chúng ta.” Từ Mộc trả lời.

“Ta còn tưởng tất cả đều là thảo nguyên chứ.” Tổ Yên nhìn cá trong hồ phóng lên, tranh nhau ăn mẩu bánh của nàng. Giật mình, cá này có thể bắt bằng tay sao? Nghĩ thêm Tổ Yên liền xoay người muốn bắt. Chú cá tìm đường chạy, sẵn tiện cũng bắn lại ít nước lên mặt Tổ Yên. Khiến Từ Mộc nhìn thấy phải phì cười.

“Phản, các người dám trèo lên cả đầu ta!” Tổ Yên rút ngân châm, tẩm thuốc vào thuốc bột, phóng xuống mặt nước. Rất nhanh sau đó, một con cá nổi lên.

Từ Mộc nghi hoặc: “Nàng phủ độc lên châm?”

“Có độc thì sao ăn được nữa? Đây là phản gây tê.” Tổ Yên tức giận đáp, ta sao lại đi lãng phí thức ăn như vậy chứ, “là nấu hay nướng đây? Nấu thì không có nôi, nấu thế nào đây.”

Từ Mộc nhìn Tổ Yên đang làm bầm, trong lòng lại thấy rất vui. Như bây giờ cũng tốt, tạm thời quên đi tất cả mọi bi thương.

“Cho nàng này,” Từ Mộc lấy con dao nhỏ tinh mỹ đưa ra, “tuy rằng không phải thứ gì tốt, nhưng mổ cá vẫn được.”

“A.” Tổ Yên nhìn con dao nhỏ trong tay Từ Mộc, “tặng cho ta?”

“Ừm.” Từ Mộc gật đầu.

“Ha ha, có dao thái rồi.” Tổ Yên vui mừng hoan hô.

Từ Mộc không nói gì, trước kia Tiệp Nguyên chủ thủ là binh khí đứng hàng thứ hai trong danh khí còn bị Tổ Yên dùng làm dao thái. Xem ra cái này cũng không đáng là gì.

Ăn xong lại lên đường. Dọc đường đi Tổ Yên tò mò nhìn ngắm cảnh sắc xung quanh. Bầu trời là một màu xanh ngọc bích, khiến ai cũng thấy vui vẻ thoải mái.

Đi được vài ngày, phía xa nơi chân trời xuất hiện bóng thành trì.

“Có thành.” Tổ Yên gọi sang hướng Từ Mộc đang đánh xe, “có vẻ lớn nữa.”

“Ừm, đó là đại thành lớn thứ nhì của Bắc Tĩnh quốc, La Đáp thành.”

“Chúng ta mặc y phục thế này vào đó có bị gì không?” Tổ Yên cúi đầu nhìn y phục mình.

“Không sao cả.” Từ Mộc cười, “Tuy rằng hai nước có nhiều phong tục bất đồng, nhưng về phong cách ăn mặc cũng không khác biệt nhiều lắm.”

“A, vậy mà ta còn nghĩ rằng họ đều mặc áo da lông.” Tổ Yên nhớ lại cách ăn mặc của dân tộc Mông Cổ ở kiếp trước.

“Những nhà có tiền vào mùa đông đều mặc thứ đó, nhà thường dân thì không.” Từ Mộc kiên nhẫn giải thích.

“Ồ, ra vậy.” Tổ Yên vén màn, “Rau củ ở đó hẳn là khác nhiều so với những loại chúng ta từng thấy chứ?”

“Ừ, ha ha, chờ ta dắt nàng đi ăn đủ hết.” Từ Mộc cười rộ lên. Tổ Yên quả là thật là rất thích ăn.

Vào thành, tìm nhà trọ, Từ Mộc muốn hai gian phòng thượng hạn. Tổ Yên hoảng hốt, Từ Mộc lại ghé vào tai nàng nói nhỏ: “Thắng bại chưa phân. Cho nên ~~~~~” Tim Tổ Yên đột nhiên đập nhanh hơn, lòng lại thấy chua xót. Tim rối loạn, lắc lắc đầu, không muốn nghĩ nữa.

Ăn cơm xong, Tổ Yên về phòng. Tắm rồi lên giường sớm.

Nằm trên giường nhưng không cách nào ngủ được. Nghịch Phong, thật ra người đang ở đâu? Vì sao từ lúc sư đệ trở về thì không hề nhắc gì về người? Rồi vừa tỉnh lại thì liền bỏ đi. Vì sao lại sợ đối mặt với ta? Vì sao lại bỏ đi. Nha đầu Lạc Nguyệt hẳn là vẫn theo cạnh hắn. Khi nào thì chúng ta có thể gặp lại đây?

Đột nhiên nhớ đến thư sinh cuồng đại kia. Vì yêu một nữ tử ảo ảnh mà nguyện dùng cả đời để tìm kiếm.

Tình cảm nhân loại thật là kỳ lạ. Thật có chấp.

Rồi sẽ tìm được, rồi sẽ tìm được.

Một đêm này, Tổ Yên mơ thấy một giấc mơ kỳ quái. Mơ mình đi chân trần đứng giữa thảo nguyên mênh mông bất tận, điều trên đỉnh đầu không ngừng bay lượn, không cách gì thoát khỏi thảo nguyên.

Sáng hôm sau, Tổ Yên tỉnh lại, vẫn còn bản thân. Cảm giác vô lực trong mơ vẫn còn quanh quẩn bên mình.

Dùng xong bữa sáng, cả hai liền nhìn ra cửa. Con đường đầy phồn hoa nhưng Tổ Yên lại không có tâm trạng dạo phố. Giác mộng này thật ra là có ý gì? Là ý gì đâu?

Đột nhiên, trên đầu có tiếng thét dài.

Tổ Yên ngẩng đầu lên, là điều!

Không chút đắn đo, Tổ Yên chạy đuổi theo. Từ Mộc vừa thấy, cũng đuổi theo.

“Tổ Yên, nàng đi đâu?” Từ Mộc có chút khó hiểu.

“Đuổi theo con điều kia.” Tổ Yên nói một câu kỳ lạ.

“Điều?” Từ Mộc ngẩng đầu nhìn, quả nhiên nhìn thấy có điều bay trên đầu. Nhưng Tổ Yên đuổi theo nó làm gì?

Tổ Yên vẫn chạy như điên, nàng không biết vì sao mình nhất định phải đuổi theo, nhưng trong lòng lại có tiếng nói bảo nàng phải đuổi theo nó.

Từ Mộc kinh ngạc nhìn Tổ Yên phóng theo, tuy rằng biết Tổ Yên có khinh công, nhưng không ngờ lại xuất chúng đến vậy.

Cả hai đuổi theo tận ngoài thành, điều vẫn bay lượn trên không. Cách thành không xa là thảo nguyên.

“Tổ Yên?” Từ Mộc thoáng kinh ngạc ngẩn người nhìn Tổ Yên.

Tổ Yên quay đầu nhìn Từ Mộc: “Đêm qua ta mơ một giấc mơ kỳ quái, ta thấy điều. Nên vô thức liền đuổi theo nó đến đây.”

Từ Mộc ngạc nhiên, rồi thở nhẹ: “Không có gì là tốt rồi, ta còn tưởng nàng bị gì.”

Tổ Yên ngo ngác nhìn lên không trung. Không biết chính mình sao lại vậy. Vì sao lại muốn đuổi theo con điều này, không rõ, không rõ.

Đột nhiên, một đám mũi tên như sao băng quét xuống lao như chẻ tre bắn về phía con điều. Hai cánh điều bị tên xuyên qua, không thể tiếp tục bay, rơi xuống đất.

Tổ Yên há hốc miệng, là loại người thế nào, mà tiễn pháp lại tốt như thế. Không chút nghĩ ngợi liền phóng về hướng nơi điều rơi xuống.

Quả nhiên, không có người tốt kẻ xấu, trong mắt động vật, con người đều xấu xa.

Hai cánh bị tên xuyên qua có máu rỉ ra. Đang giãy dụa trong vô vọng.

Ánh mắt Tổ Yên tối lại, con người chỉ vì lòng tham nhất thời, có thể tùy tiện ra tay với động vật, thậm chí là tính mạng của người khác. Nhanh chóng lấy được ra, Tổ Yên muốn bôi được cho điều.

Vừa muốn chạm vào cánh điều, con điều đã hung hăng dùng mỏ mổ vào tay Tổ Yên. Tổ Yên mau mất rút tay về.

“Cái con điều chết tiệt nhà ngươi, ta có lòng chữa trị cho ngươi, ngươi còn mổ ta. Đau chết ngươi luôn đi, hừ.” Tổ Yên trợn mắt.

Từ Mộc vừa đến thì nhìn thấy một màn buồn cười này: “Tổ Yên, nàng tức giận với súc sinh làm gì, nó nghe cũng không hiểu lời nàng nói.”

“Hừ, quả nhiên là điều ngốc, không bằng Linh nhi thông minh nhà ta. Linh nhi nhà ta hiểu được lời ta nói.” Tổ Yên hừ lạnh, nhìn sang Linh nhi phía sau, “Giúp ta bắt nó để lại, không giữ được nó.”

Từ Mộc bất đắc dĩ bước đến nghe lời giữ con điều lại, Tổ Yên lấy chủy thủ ra, cắt ngắn hai mũi tên, cẩn thận rút ra. Thế này mới đắp thuốc tốt được. Nhìn qua có thể thấy vết thương có vẻ ngừng chảy máu.

Ánh mắt hung ác vừa rồi của điều đã không còn, thay vào đó là có chút mê mẩn.

“Đây là được gì vậy? Lợi hại như vậy?” Từ Mộc muốn xem bình sứ trong tay Tổ Yên.

“Đây là của sự phụ dạy ta điều chế, rất hiệu nghiệm. Hắc hắc.” Tổ Yên quơ quơ bình sứ trong tay như hiển vật quý.

“Mau đem con điều này đi đi, nếu một lúc nữa người bắn điều đến, không nói đến chuyện con điều này sống không được, chúng ta lại còn gặp phiền toái, tùy tiện lấy đi con mồi của người khác ở Bắc Tinh quốc là điều tối kỵ.” Từ Mộc dùng vẻ mặt nghiêm túc mà nói.

“A!” Tổ Yên kinh ngạc, nghĩ lại cũng đúng. Dân tộc sống trên lưng ngựa thế này, hẳn là rất coi trọng chuyện này, nghĩ vậy, Tổ Yên khó xử nhìn đại điều. Làm sao đây? Lớn như vậy.

Từ Mộc mỉm cười lắc đầu, đang chuẩn bị nhấc con điều lên, phía sau lại truyền đến một trận vó ngựa dồn dập.

Từ Mộc biến sắc, bất đắc dĩ nói: “Xem ra, lúc này không cứu được nó rồi.”

Tổ Yên nhú mày xoay người nhìn ra sau. Phía sau là một đám kỵ mã chạy rất nhanh, là những người này bắn bị thương con điều này sao?

Đầu lĩnh là một người toàn thân áo trắng. Tổ Yên không nói gì, trừng mắt nhìn đám người, trong lòng thầm tính không biết có thể cầu tình cứu con điều này không.

Đội nhân càng lúc càng gần. Ánh mắt trời rơi xuống, gương mặt người đầu lĩnh càng rõ ràng trong mắt Tổ Yên. Giờ khắc này, Tổ Yên đột nhiên cảm giác chính mình như ngừng hô hấp. Tim cũng ngừng, mà gió cũng ngừng. Tất cả đều ngừng lại.

Người nam nhân anh tuấn dưới ánh mặt trời càng lúc càng rõ ràng, là nam tử mà nàng không bao giờ nhận lầm, cũng không bao giờ quên mặt.

“Như vậy, ta tự đánh mặt mình, thế thì sẽ xấu hơn nàng.”

Câu nói kia thật rõ ràng. Cứ như chỉ là ngày hôm qua.

Nghịch Phong! Nghịch Phong! Là Nghịch Phong!

Ta tuyệt đối không nhận lầm.

Ngươi quả nhiên là Tiểu Cường, ngươi không chết được.

Nhưng mà, y phục đẹp đẽ kia là sao? Vì sao sau ngươi còn nhiều người theo như vậy.

“Nghịch ~~~~~” Tổ Yên còn chưa gọi thành tiếng, lời đã bị cắt ngang một cách thô bạo.

“Dân đen vô học, dám chạm vào con mồi của Nam hiền vương?!” Nam tử bên cạnh Nghịch Phong lạnh mặt cầm roi quát đến.

Tổ Yên bất động, chỉ dùng đôi mắt sáng quắc nhìn Nghịch Phong cao cao tại thượng. Ánh mắt lạnh băng không chút ấm áp. Không có lời ngăn, người đứng cạnh vút ngọn roi vô tình về hướng Tổ Yên.

Đến lúc Từ Mộc nắm roi trong tay, ôm Tổ Yên vào lòng, Tổ Yên vẫn bất động, mắt không chớp, chỉ sáng quắc lên nhìn.

Nghịch Phong trên lưng ngựa.

Nghịch Phong vẫn không tỏ thái độ gì, nhìn Tổ Yên, đến lúc Tổ Yên thiếu chút nữa bị vút roi, vẫn cứ cao cao tại thượng mà lạnh lùng nhìn.

Ánh mắt trước sau đều không chút dao động hay ấm áp

“Dân đen dốt nát.” Nghịch Phong lạnh lùng hừ lạnh.

Tổ Yên kinh hãi nhìn Nghịch Phong, là ta nhận lầm người sao?

Không thể nào.

Nhưng, vì sao Nghịch Phong lại có thái độ này với ta, như thể người xa lạ.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

“Thảo dân vô tâm quấy nhiễu hiền vương. Vạn mong thứ tội.” Phía sau truyền đến giọng nói không kiêu ngạo không siểm nịnh của Từ Mộc.

“Đi.” Nghịch Phong nhắc dây cương, đập bụng ngựa mà đi.

Nam nhân vừa rồi vút roi cũng xuống ngựa nhắc điều lên đem đi.

Tổ Yên sững sờ nhìn về hướng Nghịch Phong biến mất.

Nam hiền vương?

Vì sao ta chẳng hề biết?

“Vì sao lại thành thế này?” Tổ Yên thất thần thì thảo hỏi.

“Hắn vờ không quen chúng ta hay là thật sự đã mất trí nhớ?” Từ Mộc nhú mày, “Giống như nàng trước đây từng bị mất trí nhớ? Nhưng vì sao lại thành Nam hiền vương của Bắc tinh quốc?”

“Không phải là mất trí nhớ, không! Nhất định là không!” Tổ Yên kiên quyết phủ định, bởi chính nàng cũng chưa từng bị mất trí nhớ.

Từ Mộc không rõ vì sao Tô Yên lại khẳng định như vậy: “Vậy chẳng lẽ là vò không quen chúng ta?”

Tô Yên lắc đầu thật mạnh: “Không, cũng không! Tuyệt đối không.” Hắn sẽ không để người khác vụt roi lên ta, tuyệt đối không. Nhưng mà, lúc đó, trong mắt hắn không hề có tia độ ẩm. Vì sao lại như vậy? Đêm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Nghịch Phong lại lên làm Nam hiền vương của Bắc Tinh quốc? Vì sao lại có thái độ này với ta?

“Có phải vò hay không, chúng ta đi thử sẽ biết.” Từ Mộc trầm mặc nói.

“Thử? Thử thế nào?” Tô Yên vẫn ngăn người nhìn hướng Nghịch Phong biến mất.

“Ban đêm đến đệ phủ hỏi thẳng hắn.” Từ Mộc có chút cảm khái, giống như vị trí của mình và Nghịch Phong đang thay đổi với nhau. Giờ Nghịch Phong là người cao cao tại thượng có quyền thế, mà hắn chỉ là kẻ một thân bỏ y.

“Hỏi thẳng hắn?” Tô Yên lẩm nhẩm, “Ánh mắt hắn không chút ám áp nào, nếu vò như không quen chúng ta thì quá giống rồi.”

“Chờ đến lúc hỏi được hắn thì sẽ hiểu, giờ chúng ta đoán cũng không có kết quả. Quan trọng là giờ phải tìm được hắn, có phải không?” Từ Mộc nhẹ giọng an ủi Tô Yên.

Tô Yên dờ dẫm gật đầu không có nói nữa.

“Chúng ta về trước đi, trở về hỏi thăm phủ đệ hắn ở đâu, tới lại đi.” Từ Mộc lo lắng cho Tô Yên.

“Ừ, về trước vậy.” Tô Yên vẫn dờ dẫm.

Dọc theo đường đi, Tô Yên cũng không nói lời nào. Linh nhi chui ra từ bụi cỏ, nhìn nhìn chung quanh đã không còn đại điều vừa rồi, mới yên tâm theo sau Tô Yên.

Tô Yên lê bước chân nặng trĩu trở về, Từ Mộc yên lặng theo cạnh cũng không nói gì. Hắn biết, giờ phút này, cái Tô Yên cần là im lặng.

Linh nhi bất mãn cắn cắn ống quần Tô Yên, Tô Yên nhìn Linh nhi, cười khổ. Tiểu tiểu này, vừa rồi sao lại không thấy đâu, giờ lại hiện ra.

Giờ mới ra, hắn là nó nhận ra Nghịch Phong, thức ăn lúc trước cũng là ta và Nghịch Phong chuẩn bị dẫn dụ nó. Nghĩ đến đây, Tô Yên mềm người đi, thấy xót xót.

Cúi người, vờn tay ra: “Đến đây.”

Linh nhi phóng lên vai Tô Yên, yên ổn ngồi xồm trên ngai vàng.

Vào thành, Từ Mộc kéo Tô Yên vào trà lâu. Trà lâu vĩnh viễn là nơi hỏi thăm tốt nhất.

Ngồi trong góc tối, Từ Mộc rót hai chung trà, rồi cho tiểu nhị hai đỉnh bạc vụn hỏi chuyện. Sau khi nhận bạc, tiểu nhị vui vẻ vỗ ngực nói, chỉ cần bản thân biết nhất định ‘tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẫn’

“Nam hiền vương là tước phong từ khi nào? Trước kia chưa từng nghe qua?” Từ Mộc thấp giọng hỏi.

“Khách quan sao lại không biết? Mấy ngày trước Hoàng thượng đã ban cho tước hiệu.” Tiểu nhị nghi ngờ nhìn cả hai.

“Tiểu nhị ca, mấy ngày trước chúng tôi không có ở nội cảnh, cho nên không biết sự tình mà.” Từ Mộc đáp.

“Ồ, khó trách, chuyện này ta cũng không rõ nữa, chỉ là từ khi biên cảnh lui binh, Hoàng thượng đột nhiên triệu cáo thiên hạ, phong Nam hiền vương. Cụ thể tình huống thế nào, tiểu dân như chúng ta sao rõ được? Nhưng mà Nam hiền vương thật sự rất được Hoàng thượng sủng ái.” Tiểu Nhị yên lặng cảm thán.

“Thế à, đa tạ tiểu nhị ca. Vậy xin hỏi phủ đệ của Nam hiền vương ở đâu?” Từ Mộc lại nhét thêm đỉnh bạc vào tay tiểu nhị.

“Không khách khí, không khách khí.” Tiểu nhị sau khi nói lại vị trí phủ đệ liền hớn hờ rồi đi. Tự dưng thông báo cái tin mà cả thiên hạ đều biết lại được hai đỉnh bạc, ai mà không vui chứ?

“Tô Yên?” Từ Mộc nhìn Tô Yên còn đang ngăn người, trong lòng thâm khê thờ dài, gọi nhẹ.

“Hả? Cái gì?” Tô Yên lấy lại tinh thần.

“Nàng xem ánh mắt đáng thương của Linh nhi kia.”

“Á!” Tô Yên kinh hô, cúi đầu nhìn Linh nhi đang nằm trên đùi mình, khối lông bị nàng vô tình dựng ngược đầu. “Ày da, Linh nhi à, ta xin lỗi nha.” Tô Yên nhanh tay vuốt lại lông cho Linh nhi.

Linh nhi ai oán nhìn vị chủ nhân vô lương tâm. Vẫy vẫy đuôi chịu trận.

“Có muốn ra ngoài một chút không, nhân tiện đi nhìn phủ đệ của hần.” Từ Mộc nhìn gương mặt mãi thất thần của Tổ Yên mà lo lắng.

“Được, chúng ta đi.” Tổ Yên ôm Linh nhi bước ra ngoài.

Con đường náo nhiệt rộn ràng, Tổ Yên lại cảm thấy trống rỗng.

Ta không nhìn lầm, ánh mắt lạnh lùng đó cũng không phải giả. Cho dù có vờ không quen, nhưng ngay lúc ta bị roi đánh tới, trong ánh mắt ấy cũng không có chút gì gọi là không đành lòng.

Ánh mắt Nghịch Phong không hề ẩn nhẫn, chỉ có lạnh lùng.

Thật ra đã xảy ra chuyện gì?

Đã đi qua mấy con đường, cuối cùng cũng đến phủ đệ xa hoa kia.

“Nam hiền vương phủ.” Tổ Yên nhắm đọc.

“Tôi chúng ta lại đến.” Giọng Từ Mộc nhẹ nhàng vang bên tai Tổ Yên.

“Ừm.” Tổ Yên gật đầu, đang định xoay người rời đi, bỗng nhiên lại nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ai kia.

Là Nghịch Phong! Hần mỉm cười, là cười với ai? Tổ Yên nhìn theo ánh mắt Nghịch Phong, trông thấy một nữ tử đang bước ra cửa. Trong lòng đột nhiên đau nhói! Hần mỉm cười với nữ nhân khác. Vì sao? Vì sao lại ôn nhu với nữ nhân khác? Cả người như bị ai hút hết sinh khí, đóng băng tại chỗ.

“Kia là muội muội hần, nàng xem diện mạo của họ kia.” Từ Mộc vỗ nhẹ hai vai run run của Tổ Yên.

Lúc này, Tổ Yên mới cẩn thận quan sát lại. Giống, dáng vẻ giống nhau thật. Nói vậy, hần là đang mỉm cười với muội muội? Không phải với nữ nhân khác.

Đột nhiên, Linh nhi trong tay gãy ra. Chạy thẳng đến hướng Nghịch Phong.

“Linh nhi, quay lại!” Tổ Yên sốt ruột gọi Linh nhi. Linh nhi lại xem như không nghe gì, thẳng hướng Nghịch Phong mà chạy.

“A? Sao lại có hồ ly?” Cô gái bên cạnh Nghịch Phong chỉ vào Linh nhi mừng rỡ hô lên: “Lông nó nhìn rất tốt, nhị ca bắt lấy nó, cho muội làm khăn choàng cô đi.”

“Hồ ly?” Nghịch Phong xoay người, nhìn Linh nhi, nhíu mày, “Sao lại đến đây?” Dứt lời liền đưa tay tóm lấy Linh nhi.

Tổ Yên nghe được câu nói kia từ nữ nhân kia mà sợ run, hần sẽ làm sao? Hần sẽ giết Linh nhi sao?

“Da lông cũng không tệ.” Nghịch Phong néo néo đuôi Linh nhi, “Vây cho muội làm khăn lông. Nếu chủ nhân nó đến tìm thì cứ mua.”

“Chít chít~~~~” Linh nhi ăn đau, tứ chi quơ quàng.

Tổ Yên không tin vào mắt mình. Nghịch Phong lại làm vậy với Linh nhi, hần thật sự quên hết tất cả sao? Thật ra là vì sao?

Từ Mộc sa sầm mặt, Nghịch Phong này thật sự cứ như một người xa lạ.

“Thả Linh nhi ra!” Tổ Yên tức giận xông lên

“Ngươi là kẻ vừa rồi?” Nghịch Phong nhìn Tổ Yên đang nổi giận đùng đùng, “Đây là hồ ly của ngươi?”

“Không sai, là của ta, thả nó ra.” Tổ Yên nhìn kỹ vào mắt Nghịch Phong, quả nhiên, không chút độ ấm. Ngay cả nhìn ta cũng không chút độ ấm. Thật ra đã xảy ra chuyện gì, hần thật sự quên hết tất cả sao? Ngôn hành cử chỉ có thể đổi, nhưng ánh mắt tuyệt đối không thể.

“Vây đúng lúc lắm, vừa rồi đụng đến con mèo của ta, thứ này xem như bồi thường.” Nghịch Phong lạnh lùng nói, rồi túm đuôi linh nhi giao cho người bên cạnh, “Lột da cẩn thận, đừng làm hỏng.”

Tổ Yên há hốc miệng, người này thật sự là Nghịch Phong ôn nhu bao dung sao? Là hần thật sao?

‘Vút’ một tiếng, một hòn đá bay tới, chuẩn xác đánh vào tay người đang giữ hồ ly. Ngươi nọ bị đau, tay buông lỏng, thả Linh nhi ra. Linh nhi chít chít kêu rồi chạy về hướng Từ Mộc.

Tổ Yên đau lòng nhìn. Tâm tính động vật là thuần khiết nhất, chúng mới biết rõ ai là người đối tốt với chúng, ai ác ý với chúng. Trước kia Linh nhi không muốn tiếp cận Từ Mộc, chỉ biết quanh quẩn bên Nghịch Phong, mà lúc này, mọi chuyện đều điên đảo cả.

Tất cả đều không phải Nghịch Phong giả vờ, thật sự hần không còn nhớ gì cả. Không nhớ rõ ta, không nhớ cả Linh nhi.

“Các ngươi thật to gan.” Nghịch Phong lạnh mặt, nhìn nam tử cũng lạnh lùng như mình đứng cách đó không xa.

“Đường đường là nam hiền vương, giữa ban ngày mà cướp đoạt của dân, chúng ta lấy lại thì bị xem là lớn mặt?” Từ Mộc cười lạnh.

Nghịch Phong đang muốn bộc phát, nữ tử đứng cạnh nhẹ nhàng kéo tay áo Nghịch Phong, lắc đầu với hắn. Nghịch Phong nghi hoặc nhìn tiểu muội, sau đó theo ánh mắt nàng mà nhìn lại, lập tức hiểu ra. Nam tử kia hẳn là đã thu hút muội muội.

“Vậy vị công tử này, có thể bán thứ trong tay chàng cho ta.” Nữ tử nhìn Từ Mộc, hỏi. Nam tử này cùng nữ tử kia có quan hệ gì? Hắn không phải là vợ chồng chứ? Nàng ta hoàn toàn không xứng với hắn.

“Không bán, nó không phải là đồ vật, nó là Linh nhi. Làm khăn choàng? Nhìn thì thấy tuổi người cũng còn nhỏ, tâm địa đã độc ác như vậy.” Từ Mộc nằng nặc không chút khách khí.

Mặt nữ tử nhất thời trắng bệch. Chưa từng có người nào răn dạy nàng không lưu tình như thế. Nhưng ta lại không hề thấy tức giận. Thậm chí còn thấy nam tử này càng giận càng anh tuấn.

Mặt Nghịch Phong sa sầm

“Dân đen bây giờ đúng là càng lúc càng làm càn.”

Bên tai Tổ Yên vang lên giọng nói lạnh băng của Nghịch Phong.

Tim, dường như rất đau.

Nghịch Phong,

Ngươi quên ta rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chân Tướng Sự Thật Là Gì?

Trái tim đau, đau đến nỗi nước mắt muốn tràn ra.

Con người lạnh lùng độc ác đó thật sự là Nghịch Phong sao?

“Bắt bọn họ lại cho ta.” Giọng Nghịch Phong rất nhỏ, nhưng lại như sấm nổ bên tai Tổ Yên.

Hắn nói, bắt ta. Nói không chút nể nang.

“Nghịch Phong...” Giọng nói của Tổ Yên tựa như vọng từ một chân trời xa xôi, nhẹ nhàng, sâu thẳm.

Nữ nhân xinh đẹp đứng cạnh bên hắn chợt biến sắc, nữ tử này gọi hắn là gì? Là Nghịch Phong.

Đuổi tới sao? Vẫn là đuổi tới.

Nghịch Phong sùng sốt, vì câu nói của Tổ Yên mà sùng sốt. Bởi hắn nhìn thấy nỗi đau thương sâu sắc trong ánh mắt nữ tử này. Nỗi đau đó đến như thế nào đây? Sâu sắc như thế, sâu sắc như thế, tựa như mọi vật trước mắt đều hòa tan. Bao gồm cả chính hắn.

Đột nhiên, trong lòng Nghịch Phong nổi lên cảm giác không đành lòng. (*tochan: ~ Nói chung là ỉu đó ca~)

“Nghịch Phong, Nghịch Phong à...” Nữ tử đối diện vẫn nhìn hắn bằng ánh mắt xa xăm ấy mà gọi.

Gọi ta sao?

Vì sao lại không hề có chút ấn tượng nào về nàng ta? Trong lòng lại có chút không đành lòng.

“Các ngươi cút đi.” Nghịch Phong kéo tay nữ tử đứng cạnh đang cúi đầu, lướt nhanh qua Tổ Yên rồi bỏ đi. Không ai nhìn thấy trên mặt nữ tử kia ánh lên vẻ ngao độc.

Vì sao hấn lại không động thủ với ta? Bởi tận sâu trong lòng hấn còn có ta sao?

Tổ Yên bất động, đứng yên để mặc cho gió nhẹ lướt qua mặt mình.

“Tổ Yên...” Từ sau truyền tới giọng Từ Mộc gọi nhỏ.

Tổ Yên vẫn bất động, trên mặt có thứ gì đó lạnh lạnh không ngừng chảy xuống. Tiếp đến, một đôi bàn tay ấm áp ôm lấy.

“Là hấn, Từ Mộc, hấn.” Từ Mộc âu lo nhìn người trong lòng

“Hấn nói chúng ta là dân đen. Ánh mắt hấn lạnh quá”. Giọng Tô Yên trống rỗng

“Hấn quên nàng, thế nhưng, vẫn không đành lòng, hấn không bắt chúng ta.” Từ Mộc nhẹ nhàng an ủi, hấn không rõ bản thân mình thế nào nữa. Lại đi nói giúp cho Nghịch Phong. Chẳng phải hấn nên chờ mong chuyện sẽ như thế sao?

Mắt Tổ Yên đột nhiên tròn to, cho đến cuối hấn cũng không đành lòng, vẫn không tổn hại đến nàng.

“Ta, ta nghĩ là ta biết Nghịch Phong bị làm sao rồi. Sắc mặt hấn bình thường, không có vẻ là bị hạ độc.” Tổ Yên xoay người, nhìn Từ Mộc.

“Đa tạ, đa tạ người.” Tổ Yên nhìn khuôn mặt ôn nhu của Từ Mộc. Nước mắt không nhịn được chảy xuống, vì lẽ gì mà người nam nhân này lại bao dung với ta đến vậy?

“Hừ, nàng quên ta nói đã gì rồi sao?” Từ Mộc đưa tay lên môi Tổ Yên “Ta đã nói là nàng không cần phải khách sáo như vậy rồi mà?”

Tổ Yên cảm thấy mơ hồ. Nàng hiểu Từ Mộc muốn nói gì, nhưng hiện giờ chính nàng còn chưa rõ ràng, biết làm thế nào đây...?

“Không nên gấp gáp, ta sẽ chờ. Chờ đến khi nào nàng rõ ràng.” Từ Mộc dường như nhìn ra tâm tư Tổ Yên, mỉm cười nói ra những lời này. “Chờ nàng hiểu rõ, nàng đối với hấn là yêu hay trách nhiệm. Cũng như với ta là trách nhiệm hay là yêu.”

Tổ Yên không nói nên lời, chỉ cảm thấy thật đau đầu a.

“Bây giờ chúng ta đi ăn cơm, sau đó hỏi thăm xem làm sao có thể tiếp cận được hấn.” Từ Mộc kéo tay Tổ Yên bước đi chậm rãi trên đường.

Gió thật nhẹ, tay Từ Mộc thật ấm. Trong nháy mắt, Tổ Yên đột nhiên vừa cảm thấy cảm tạ ông trời nhưng vừa thật oán hận ông trời. Vì sao lại muốn đưa hai người nam nhân này đến bên nàng? Vì sao cả hai đều nguyện ý vì nàng mà làm tất cả. Rất nhiều cái vì sao, nhưng dù có lên trời cũng không thể giải đáp được vấn đề của nàng.

Tô Yên buồn chán ngồi ăn cơm, Từ Mộc thì hỏi thăm tiểu nhị điều gì đó.

Đội tiểu nhị rời đi, Từ Mộc mới mở lời: “Nghe nói vài ngày trước, mẫu thân của Lưu Chân quận chúa bệnh nặng, treo giải thưởng cầu y. Có lẽ chúng ta nên bắt đầu từ đây.”

“Lưu Chân quận chúa?” Tổ Yên cầm đũa ngưng ở giữa không trung, “Treo giải thưởng cầu y?”

“Ừm, Lưu Chân quận chúa này tấm lòng lương thiện lại hiếu thảo, hiện rất được hoàng thượng sủng ái, danh tiếng trong dân gian cũng tương đối tốt. Chúng ta có thể thử một chút” Từ Mộc vừa nói vừa theo thói quen gấp đồ ăn cho Tô Yên.

“Được, chúng ta đến đó thử xem sao.” Tổ Yên nhìn thấy bát mình đã đầy ngập đồ ăn, ngưng ngừng nở nụ cười, “Người cũng ăn đi, đừng gấp cho ta nữa.” Dứt lời liền gấp đồ ăn lại cho Từ Mộc.

Từ Mộc cười ngây ngô, thì ra, Tô Yên gấp thức ăn cho mình cảm giác lại tốt như vậy.

Tổ Yên nhìn Từ Mộc cười ngây ngô như một đứa trẻ to đầu, có chút kinh ngạc. Gắp một miếng đồ ăn thì có cần đến như vậy không?

Ăn xong cơm, Tô Yên cùng Từ Mộc hỏi thăm đường đến phủ đệ của quận chúa, rồi liền mang theo Linh nhi đi đến đó.

Đến đệ phủ, Lưu Chân quận chúa nghe nói liền tự mình ra nghênh đón. Đến khi nhìn thấy Tô Yên lại có chút nghi ngờ. Cô gái thanh tú này thật sự có thể chữa trị cho mẫu thân ta ư? Nhìn thế nào cũng không giống một vị thần y.

Trong lúc Lưu Chân quận chúa chăm chú quan sát mình, Tô Yên cũng liếc mắt quan sát đối phương. Vị quận chúa này mắt ngọc mày ngài, qua y phục cũng thấy nàng là người không thích ăn vận quá hoa lệ. Tô Yên nhìn ra ánh mắt nghi ngờ của nàng. Mỉm cười cợt nhả: “Chẳng lẽ quận chúa lại không biết đạo nhân thì không nhìn tướng mạo sao?”

Lưu Chân quận chúa thoáng kinh ngạc, lập tức nhận ra mình đã có hành động vô lễ, vội áy náy nói: “Cô nương, thật ngại quá, là ta quá chú trọng bề ngoài.”

Tổ Yên thấy công chúa nói chuyện thành khẩn, không chút giả dối. Không giống như những kẻ gọi là quyền quý, hồng hách kiêu ngạo, mũi hếch lên trời,

không coi ai ra gì mà Tổ Yên thường nghĩ, trong lòng không khỏi nảy sinh hảo cảm.

“Không sao, không sao, cũng khó trách quận chúa nghĩ như vậy, tuổi của ta nhìn qua quả thật là không đủ để người khác tin tưởng, haha.” Tổ Yên phát tay cười.

“Vậy ta cũng không khách sáo nữa, mời nhị vị mời theo ta.” Quận chúa làm tư thế mời.

Hai người theo quận chúa đến sân viện bên ngoài một căn phòng, khuôn sân đẹp mà thanh tịnh, nha hoàn trông thấy Luru Chân quận chúa thì vội vàng hành lễ, quận chúa phát tay ý bảo nha hoàn mở rèm cửa.

Bước vào phòng, mùi thuốc Đông y nồng đậm xộc vào mũi. Đôi chân mày Tổ Yên nhíu chặt lại, không khí này. Nhìn lướt qua, quả nhiên là không có mở cửa sổ.

“Xin hỏi phu nhân bị bệnh bao lâu rồi?” Tổ Yên nhìn căn phòng không một kẻ hở có chút kinh ngạc, chẳng lẽ đã mời nhiều đại phu vậy mà chưa có ai yêu cầu mở cửa sổ để thông khí sao?

“Đã lâu, hình như là ba năm trước đây, đã mời rất nhiều đại phu, cũng đã uống rất nhiều thuốc, nhưng đều không có hiệu quả.” Khuôn mặt quận chúa đầy nét u sầu.

“Vậy à.” Tổ Yên có chút có chút dăm chiêu, chẳng lẽ là trúng độc? Không phải đơn thuần sinh bệnh? Rất khả năng, hoàng gia đấu tranh luôn tàn nhẫn mà lại liên lụy khắp nơi.

“Mời cô nương bước đến đây xem.” Quận chúa đi vào phòng trong. Từ Mộc dừng chân. Ghé vào bên tai Tổ Yên: “Ta chờ nàng ở đây, có chuyện gì thì gọi ta.”

”Ừm.” Tổ Yên mỉm cười.

”Khụ... khụ... Luru Chân, con lại mời đại phu? Nương đã nói, cơ thể này của nương đã không cứu được nữa. Con cũng đừng tốn tâm tư làm gì” Phụ nhân trên giường ho khan.

Tổ Yên nhìn trên người nằm giường, không nói gì. Bề ngoài nhìn không thấy gì, chỉ là sắc mặt thật không tốt, cả người tiều tụy.

”Nương, người đừng nói vậy. Nhất định sẽ chữa khỏi mà.” Luru Chân quận chúa dịu dàng an ủi.

”Phu nhân, xin để ta bắt mạch.” Tổ Yên đi đến gần giường.

”Nương ngoan, để vị cô nương này bắt mạch cho người đi.” Luru Chân quận chúa như dỗ dành trẻ con, người trên giường thở dài ngoan ngoãn đưa tay ra.

Tổ Yên nhẹ nhàng cầm cổ tay gầy yếu kia. Mạch đập bình thường. Chỉ là có chút suy yếu mà thôi. Sao lại thế này? Không thể nào bệnh nhân lại có thể tiều tụy như vậy được.

“Thế nào? Thế nào?” Luru Chân quận chúa đứng bên cạnh lo lắng hỏi.

Tổ Yên không trả lời. Vô lý. Mạch đập phải có cái gì không bình thường chứ? Lại ấn nhẹ bên cạnh một cái. Từ đồng trong mắt Tổ Yên phóng to.

Mạch tử mẫu! Bên dưới còn một mạch cực kỳ mỏng manh.

Không phải sinh bệnh! Không phải trúng độc!

Quả nhiên là....!

”Quận chúa, xin mời ra ngoài nói chuyện.” Tổ Yên đứng lên, nho nhã lễ độ nói, “Còn phu nhân, xin hãy nghỉ ngơi nhiều hơn, bệnh của người ta đã có cách.”

Về mặt Luru Chân quận chúa tỏ ra nghi hoặc, nàng thật sự có biện pháp? Có chút không tin nhiệm, nhưng cũng rất hy vọng theo Tổ Yên ra ngoài.

Tổ Yên rời rầm nhìn quanh phòng, lại nhìn Từ Mộc và Luru Chân quận chúa phía sau.

”Từ Mộc, ta có việc muốn nói chuyện riêng với quận chúa, người ở đây chờ ta.” Tổ Yên nhìn thấy vẻ lo lắng trên gương mặt Từ Mộc, chỉ lắc đầu ý bảo hẳn không cần lo lắng.

Trong lòng Luru Chân quận chúa có chút bất an. Rốt cuộc nữ tử này đã chẩn đoán ra cái gì?

”Quận chúa, chúng ta đến bên đình kia đi, dặn dò hạ nhân đừng đến gần. Lời này chỉ có thể nói với người.” Sắc mặt Tổ Yên rất khó coi.

Luru Chân quận chúa do dự, rốt cục nghe theo, sau đó đi theo Tổ Yên đi tới đình.

”Quận chúa, người thật sự cho rằng phu nhân là sinh bệnh?” Tổ Yên đưa lưng về phía quận chúa, nhìn khu vườn khoe sắc muôn màu.

”Ý tứ cô nương là gì?” Trong khoảnh khắc, mặt quận chúa bỗng tái nhợt, “Không phải bệnh thì là cái gì?”

”Ta có thể khẳng định với quận chúa đây không phải bệnh.” Tổ Yên vẫn là không xoay người, thất thần nhìn những sắc màu rực rỡ. Hoa ở đây thật đẹp.

”Vậy đó là gì?” Quận chúa vội hỏi. Đột nhiên khẩu khí biến đổi, “Chẳng lẽ là bị người hạ độc!”

Tổ Yên xoay người lại. Nhìn quận chúa, không ngờ đầu óc vị quận chúa cũng rất thông minh, ít nhất có thể nghĩ vậy. Nhìn vẻ mặt khiếp sợ quận chúa, Tổ Yên nhẹ nhàng lắc đầu: “Không phải trúng độc.”

”Vậy là gì? Không phải bệnh, không phải trúng độc!” Quận chúa luống cuống.

”Là bị người hạ cổ!” Tổ Yên nói như chém tre chặt sắt.

”Cái gì?!” Quận chúa gần như ngã quỵ, Tổ Yên bước đến đỡ lấy.

”Ngươi chẩn đoán sai rồi, sao có thể? Sao lại là bị người hạ cổ?!” Quận chúa nắm chặt lấy cổ tay Tổ Yên.

”Không sai, nếu là bệnh hoặc trúng độc, những đại phu trước đây sớm nên đã nhìn ra. Phu nhân còn có mạch từ mẫu.” Tổ Yên trầm giọng nói.

”Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?” Quận chúa thất thần nhìn, nói lắp bắp. Tay càng thêm lực, nắm chặt khiến Tổ Yên nhũn mảy.

”Hiện giờ ta vẫn chưa biết là cổ gì, thế nên không thể tùy tiện xuống tay trị liệu. Nhưng là ta dám khẳng định cơ thể phu nhân đã bị hạ cổ, còn không phải cổ bình thường.” Tổ Yên dùng sức giặt tay mình ra.

”A!” Lúc này, quận chúa mới phát hiện mình thật thất thố, buông lỏng tay ra, cổ tay Tổ Yên cũng đã bị nắm đỏ.

”Thật ngại, cô nương ta... ta không phải cố ý.” Quận chúa ngượng ngùng giải thích.

”Không sao, ta có thể hiểu tâm trạng của quận chúa.” Tổ Yên cười cười, “Nghe đồn quận chúa rất hiếu thảo, hôm nay được chứng kiến quả nhiên là không sai.”

”Vậy khi nào cô nương có thể trị khỏi cho nương?” Quận chúa vội vàng hỏi, “Mà ta còn chưa biết cao tính đại danh của cô nương là gì.”

”Gọi ta là Liễu Tổ Yên. Ta cần phải có thời gian để xem xét đã, cũng xin đừng lo lắng, tạm thời phu nhân sẽ không sao cả.”

”Liễu cô nương, cần cái gì cứ việc lên tiếng. Chỉ cần chữa khỏi cho nương, sau này chỉ cần việc ta có thể, ta sẽ đáp ứng yêu cầu của nàng.” Quận chúa kích động cầm tay Tổ Yên.

”Được, tốt, vậy ta ở đây tạ ơn quận chúa trước. Không biết ta có thể ở tiểu viện thanh tĩnh u nhã này được không, ở đây gần với phu nhân, bình thường cũng không ai đến quấy rầy. Ngoài ra, ta muốn thỉnh thoảng đến thăm phu nhân bất cứ lúc nào mà không bị người khác ngăn cản.” Tổ Yên ra điều kiện.

”Được được, không thành vấn đề. Ta sẽ phân phó.” Quận chúa đứng dậy đi đến phòng.

Tổ Yên chậm rãi theo sau, sắc mặt vô cùng khó coi. Kẻ nào có thể ở gần mẫu thân quận chúa mà hạ cổ, hơn nữa hạ lâu như vậy mà không ai phát hiện. Cổ kia dường như cũng chỉ mới hạ trong ba năm. Vì chỉ mới phát tác từ ba năm trước mà thôi.

”Sao thế? Khó giải quyết lắm sao?” Từ Mộc nhìn sắc mặt Tổ Yên, phát hiện dường như có chút không thoải mái.

”Không, bệnh không phải thực khó giải quyết, chính là sự tình chi sợ không có đơn giản như vậy.” Tổ Yên tâm thu lên. Nếu chính mình chữa khỏi bệnh nhân, thành công khu trừ cổ. Như vậy người phía sau màn hạ cổ dễ dàng bỏ qua sao?

”Không, không phải bệnh quá khó giải quyết, chỉ là sợ sự việc không đơn giản như vậy.” Lòng Tổ Yên chùng xuống. Nếu ta chữa khỏi cho người bệnh, trừ khử thành công cổ trùng kia, thì kẻ hạ cổ phía sau có thể dễ dàng bỏ qua vậy sao?

Sóng nước tại Bắc Tĩnh quốc càng thâm sâu, Tổ Yên mơ hồ cảm thấy phía trước có tấm lưới vô hình thật lớn, mà chính nàng lại không thể không bước đến gần.

Từ Mộc nhìn đáng về Tổ Yên, thấy lo lắng cho nàng. Sự tình không đơn giản như vậy? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trong lòng Tổ Yên lại nghĩ đến chuyện khác. Khẳng định là kẻ này rất am hiểu việc nuôi cổ, phải chăng Nghịch Phong cũng trúng cổ? Thế nên không nhận ra ta? Thần sắc Nghịch Phong không giống như bị hạ độc, hay nguyên nhân chỉ có một, là bị người hạ cổ.

Tối đó thật ra đã xảy ra chuyện gì? Vì sao sư đệ lại trở về một mình, không gặp ta đã lập tức bỏ đi? Sư đệ biết Nghịch Phong bị người bắt đi, biết Nghịch Phong bị hạ cổ sao?

Lòng Tổ Yên rối loạn, mơ hồ thấy có chút manh mối, lúc tỏ lúc mờ, muốn bắt lấy nhưng lại không được.

Màn đêm, buông xuống.

Trăng mờ, gió lạnh.

“Đi đi, bắt hai kẻ đó về, nếu phản kháng, giết ngay tại chỗ.” Tại một gian phòng u tối lạnh lẽo trong phủ Nam hiền vương, giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên.

“Dạ, quận chúa.” Hắc y nhân đang chuẩn bị lui ra.

“Chậm đã, nếu giết ngay tại chỗ, nhớ đem đầu nam tử kia về cho ta.”

“Dạ.” Trong giọng nói không có một tia nghi hoặc, hiển nhiên, loại mệnh lệnh này không phải lần đầu được nhận.

Đáng tiếc, Tổ Yên cùng Tử Mộc đêm nay, không có ở khách điểm, mà đến ở tại quí phủ của Luru Chân quận chúa.

Cho nên, kế hoạch của người nào đó tạm thời không thể thực hiện.

“Luru Chân! Chúng lưu lại phủ đệ của nàng?”

“Hỏi quận chúa, phải, ngay chiều nay họ đã dọn vào.”

“Đến làm cái gì?”

“Là chữa bệnh cho nương của Luru Chân quận chúa .”

“Chữa bệnh? Thật không? Ha ha, ta muốn nhìn xem, bọn họ có năng lực này không, đúng là có trò vui để xem.” Trong giọng nói mang theo sự hưng phấn khó hiểu, “Tốt lắm, người lui xuống đi.”

“Dạ, thuộc hạ cáo lui.”

Các người đuổi theo là vì hấn sao? Ha ha, ta thật muốn nhìn xem các người có năng lực gì để giải cổ. Nếu thật sự có thể giải, thế thì

Giờ phút này Tổ Yên lại chẳng cách nào ngủ được.

Cổ này trước kia sư phụ có đề cập qua với nàng, bởi vì quá mức tà ác, thế nên sư phụ chỉ nói sơ qua một chút. Tư liệu đều ở trong phòng sư phụ, do tò mò nên có lật ra xem một lần, nhớ là cổ này sẽ đem máu huyết ngưng tụ lại một điểm. Nuôi trong cơ thể một năm, cổ mới thành.

Ngắm lại liền ghê tởm. Nuôi sâu trong người, là nuôi sâu đó nha!

Điều kinh tởm nhất không chỉ vậy, mà là

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Chân Tướng Sự Thật Là Gì? [Hạ]

Đêm tối đen, trong sơn cốc, Mặc Ngân lại bình tĩnh bởi con ác mộng.

Mặc cho trán rỉ mồ hôi lạnh, Mặc Ngân không thèm vươn tay lau. Đêm đó, cứ như con ác mộng quần lầy cậu đến gần như không thờ nổi. Làm sao có thể đối mặt với sự thật? Nói cho tỷ sự thật? Phải tự nói ra sao?

Đêm đó, cũng giống như đêm nay, cũng đều tối đen như mực.

Cậu cùng Nghịch Phong ản núp đợi chủ soái đến doanh trướng, nhìn xung quanh sáng rực như ban ngày, bỗng xuất hiện rất nhiều người võ giáp đầy đủ cầm đuốc, một đàn cung thủ giương thẳng cung nhắm thẳng vào ta và Nghịch Phong.

Quả nhiên, nhiệm vụ này không thể dễ dàng hoàn thành.

“Trẫm đang đợi các người.” Một giọng nói uy nghiêm từ doanh trướng truyền ra: “Như trẫm đoán thì nếu các người muốn chiến thắng chỉ có con đường duy nhất là ám sát.” Giọng nói thông thả bình tĩnh.

“Xong việc đi ngay.” Nghịch Phong thấp giọng nói.

“Các ngươi nghĩ các ngươi có thể thoát khỏi đây sao....”

Thanh âm vang lên rồi im bặt.

Chủ nhân thanh âm ấy ngậy ngấn cả người, Mặc Ngân ngậy ngấn cả người, Nghịch Phong cũng ngậy ngấn cả người.

Trước mắt là người có khuôn mặt y hệt Nghịch Phong.

“Đưa vào trong. Đừng nhúc nhích, mỗi mũi tên đều có chất kịch độc, chỉ cần trầy da thì các ngươi sẽ chết ngay lập tức.” Hoàng đế xoay người đi vào doanh trướng, “Đừng nghĩ ám sát xong là có thể thoát. Còn muốn gấp lại người đang chờ các ngươi thì cứ ở yên đó, còn nếu muốn nếm thử chất độc ấy lợi hại thế nào thì ta cũng không để ý.” Nhẹ nhàng buông ra một câu đã đánh bật ý muốn chống lại của hai người.

Hai người bị đưa vào doanh trướng.

“Ngươi...” Hoàng đế nhìn mặt Nghịch Phong, “Chẳng lẽ là?”

Nghịch Phong cũng nhìn lại khuôn mặt tương tự mình.

Hoàng đế đột nhiên bước đến, vạch áo Nghịch Phong ra, đập vào mắt hoàng đế là ba nốt ruồi đen hình thành một hình tam giác trên xương đòn.

Nhất thời, y cười ha hả, càng cười càng phóng túng: “Không thể tưởng tượng được, không thể tưởng tượng được, người mà năm đó ngươi dốc toàn lực bảo vệ lại ở bên cạnh trẫm”

Nghịch Phong và Mặc Ngân nhìn nhau, cảm thấy khó hiểu.

“Các ngươi không phải là muốn ta lui binh?” Hoàng đế xoay người, gương mặt không dấu được ý cười dữ tợn.

“Phải.” Nghịch Phong trả lời rõ ràng, hẳn có cảm giác, người kia sẽ đồng ý.

“Có thể. Nhưng với một điều kiện, ngươi đi theo ta, cam tâm tình nguyện để ta hạ cổ duyên thọ.” Hoàng đế xoay người lại, mắt sáng quắc nhìn Nghịch Phong, nâng giọng, “Cam tâm tình nguyện, ngươi rõ chưa?”

“Thả hần đi, sau đó lui quân?” Giọng Nghịch Phong có chút không tin.

“Có thể, tuy nhiên, ta chỉ cam đoan ở triều đại của ta, hai mươi năm không xâm nhập quốc gia này. Hai mươi năm sau thì” Hoàng đế cười, “Hiện tại ngươi cũng chỉ có thể đồng ý.”

“Được.” Nghịch Phong không do dự, “Ta đi theo ngươi.”

Mặc Ngân ngạc nhiên. Rốt cuộc là đang nói chuyện gì thế này?

“Tốt lắm, cam tâm tình nguyện.” Dứt lời, đột nhiên Hoàng đế rút kiếm ra đâm một kiếm vào vai Mặc, “Tiểu tử mất tím, ngươi trở về đi, nói là ám sát thành công. Vết thương này cứ bảo do ngươi ám sát trẫm để lại, trở về ngươi sẽ là anh hùng”

Nổi khuất nhục trong lòng Mặc Ngân như bốc lên ngập trời, cứ như sắp bao trùm lấy cả cậu.

“Về đi, nhất định phải về, Tổ Yên đang đợi ngươi, Lạc Nguyệt cũng đang chờ ngươi. Mọi người đều đang đợi ngươi.” Nghịch Phong cúi đầu nói.

Lửa giận trong mắt Mặc Ngân chợt tắt đi một nửa. Sư tỷ đang đợi Tỷ ấy đang đợi

Nhưng ta sao có thể về? Còn mặt mũi nào nhìn tỷ?

Vì sao người kia lại có khuôn mặt giống như Nghịch Phong? Nghịch Phong là huynh đệ hần sao? Duyên thọ cổ là gì?

Cuối cùng, tự mình quay về trong nổi khuất nhục. Chỉ một mình.

Ám sát thành công?!

Thật là châm biếm.

Nghịch Phong đi rồi, Hoàng đế kia đã mang hần đi.

Cổ? Duyên thọ cổ.

Đã nghe qua ở đâu?

A, đúng rồi, là sư phụ đã nói qua với sư tỷ.

Chân tướng sự thật rốt cuộc là gì?

Nên mở miệng nói như thế nào với sư tỷ? Làm sao nói cho tỷ ấy rằng mạng mình là Nghịch Phong lấy chính bản thân đổi lấy?

Làm sao nói cho tỷ rằng thật ra ám sát không hề thành công, là người kia thế mạng để cho mình chạy trốn.

Chính mình khuất nhục để được thả trở về.

Nghịch Phong cứu ta, vậy ta phải tự mình cứu hấn đưa trở về.

Duyên thọ cố?

Quả nhiên tìm được tất cả tư liệu từ phòng sư phụ. Sau khi xem xong tư liệu, cuốn sách trên tay cũng cảm không nổi. Thì ra! Thì ra người kia là vì mục đích này.

Cam tâm tình nguyện, giờ thì cũng đã hiểu được hàm nghĩa của bốn chữ này.

Sư tỷ quả nhiên đi tìm hấn, quả nhiên không tin hấn đã chết.

Nghịch Phong, tất cả đều là vì Nghịch Phong.

Ngày mai lập tức xuất phát, đi Bắc Tinh quốc, tìm cho được sư tỷ, đưa Nghịch Phong trở về.

Ta nợ hấn, nợ hấn.

Đột nhiên chạm phải vết thương trên vai đã được băng bó, giật mình.

Có lẽ ta không chỉ nợ một người.

Còn một người một mực yên lặng đi theo phía sau.

Gió thảo nguyên thổi lên mặt thật thoải mái, Lạc Nguyệt vui sướng nhìn thảo nguyên xanh ngút ngàn.

“Thật đẹp.” Lạc Nguyệt ló đầu ra khỏi xe ngựa.

Mặc Ngân đánh xe không đáp lời. Không biết có phải mình bị điên rồi hay không, lại dẫn nàng đi theo.

Là do không chịu nổi nàng đau khổ cầu xin, hay là vì điều gì khác?

“Mặc Ngân, ngươi có đói bụng không?” Lạc Nguyệt hỏi.

Mặc Ngân không nói gì, vẫn như cũ vội vàng đánh xe.

“Mặc Ngân, ngươi có đói bụng không? Có khát không?” Lạc Nguyệt vẫn bám riết không tha mà hỏi.

Mặc Ngân vẫn không hề quan tâm, Lạc Nguyệt vẫn lặp đi lặp lại.

Rốt cục Mặc Ngân lạnh lùng nói: “Đưa nước cho ta.”

Lạc Nguyệt liền cười tươi như hoa, vội vàng đưa bình nước ra. Mặc Ngân cố sức cầm lấy, uống một ngụm lớn rồi trả về. Chỉ vậy thôi cũng đã khiến Lạc Nguyệt vui vẻ cười ngây ngô không ngừng trong xe.

Sư tỷ, chờ ta. Nghịch Phong, ngươi cũng phải chờ ta.

Duyên thọ cố, thứ ta ác như vậy, căn bản là không nên tồn tại!

Chẳng trách vì sao người kia lui binh, chẳng trách vì sao hứa hẹn hai mươi năm. Tất cả, tất cả, cuối cùng ta cũng hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Băng Sơn Vương Gia Phế Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 96: 94 : Chân Tướng Dần Dần Sáng Tỏ

Hôm sau, sáng sớm Tổ Yên liền rời khỏi giường, ném qua điểm tâm xong liền ngăn người trong phòng.

Duyên thọ cổ, thứ cổ tà ác.

Nghe tên liền hiểu được. Một người chỉ vì muốn kéo dài tuổi thọ mà bất chấp cái giá phải trả. Đưa cổ trùng vào người huynh đệ tỷ muội mình nuôi dưỡng suốt một năm. Sau đó thả cổ trùng đã tích tụ máu huyết của người bị hạ ra ngoài. Người ăn cổ này vào có thể kéo dài được tuổi thọ. Điều kiện tiên quyết phải là huynh đệ hoặc tỷ muội song sinh. Gì mà kéo dài tuổi thọ, thực chất là dùng sinh mệnh người này chuyển cho người kia mà thôi. Kê dùng cổ thì được kéo dài tuổi thọ, nhưng người bị hạ thì tuổi thọ càng lúc càng giảm.

Mẫu thân của quận chúa sao lại bị người hạ phải cổ này? Chẳng lẽ?

Tổ Yên không dám nghĩ tiếp. Tỷ tỷ hoặc muội muội của nàng hạ cổ nàng sao?! Muốn cướp đi sinh mệnh của nàng? Nhưng vì sao lại ra cục diện này?

Hoàng thất Bắc Tinh quốc có thể ẩn đi tin tức sao? Tổ Yên sợ run cả người. Trong lòng lại càng thêm nghi hoặc. Nghịch Phong, vì sao Nghịch Phong lại ở đây, còn được phong là Nam hiền vương. Những việc này thật ra là có liên quan gì đến nhau?

Thôi thì cứ khừ cổ trùng trên người mẫu thân quận chúa trước đã. Có điều phương pháp khừ cổ Tổ Yên nhớ lại mà mặt đỏ tai hồng. Đang nghĩ đến xuất thần, Từ Mộc từ bên ngoài nhẹ nhàng gõ gõ cửa: “Tổ Yên? Ta có thể vào không?”

Tổ Yên hồi phục tinh thần, vội đứng dậy mở cửa. Cửa vừa mở ra, Từ Mộc nhìn thấy gương mặt đỏ hồng của nàng, không khỏi giật mình. Tổ Yên thế mà lại có một mặt kiêu diễm phong tình thế này.

“Tổ Yên, nàng đang làm gì vậy? Sao mặt lại đỏ như thế?” Từ Mộc thấy khó hiểu.

“Đang nghĩ chuyện khừ cổ cho mẫu thân quận chúa.” Tổ Yên ừ ừ trả lời.

“Hử?” Từ Mộc lại càng khó hiểu, nghĩ cách thôi mà cũng đỏ mặt đến thế ư?

Tổ Yên nhận thấy nghi hoặc của Từ Mộc, mới ấp a ấp úng nói ra phương pháp khừ cổ. Cổ trùng trốn rất sâu trong cơ thể người, có khi chui tận vào mạch máu. Nếu muốn bắt phải dẫn nó đến mạch máu sát bề mặt da, chỉ dùng thuốc và châm cứu thôi thì không đủ, còn phải cần người bệnh phối hợp cùng.

“Phối hợp?” Từ Mộc gật gù đầu, “Người bệnh vốn nên phối hợp với thầy thuốc.”

“Không phải dạng như thế.” Tổ Yên lấp bắp: “Nếu muốn cổ trùng đến sát bề mặt da, thì nhiệt độ của máu phải cao, ép cổ trùng đến ngoài da để tìm chỗ mát.”

“Nhiệt độ máu tăng cao? Tăng bằng cách nào?” Từ Mộc bắt đầu tò mò.

“Thì bằng, thì bằng ~~~” Mặt Tổ Yên đỏ đến giống như m*ng của con gì đó.

“Bằng cái gì?” Từ Mộc càng thêm tò mò.

“Ày da, không nói với người, dù sao cũng không nói cho người biết, khó nói lắm.” Dứt lời, Tổ Yên đứng dậy, cứ như chạy trốn mà ôm thùng thuốc chạy khỏi cửa.

Từ Mộc ai oán nhìn Tổ Yên, người gì chứ, khiến người ta tò mò, rồi cứ thế phui mông bỏ đi à.

Tổ Yên đi trên đường, mặt nóng muốn chết, nàng phải nói gì đây? Chẳng lẽ nói, muốn nhiệt độ máu người bệnh tăng cao, thì phải sinh hoạt vợ chồng, rồi đợi đúng cái khoảnh khắc cao trào, cổ trùng di chuyển đến sát ngoài da, tự tay bắt cổ trùng ra ngoài à? Chẳng lẽ lại nói y nghe, bởi vì phụ thân quận chúa mất sớm, mà muốn đạt đến hiệu quả này, chỉ có thể dựa vào nàng tự tay châm cứu kích thích huyết vị người bệnh? Mặc cỡ muốn chết. Nhất định không thể nói cho y nghe.

Càng nghĩ càng mắc cỡ, Tổ Yên càng chạy nhanh đến sân vườn của lão phu nhân.

Đột nhiên, bên tai truyền đến âm thanh quen thuộc. Là y! Sao Nghịch Phong lại đến nơi này?

Chân Tổ Yên run lên, không dám bước thêm một bước. Chỉ lẳng lặng đứng trong góc nhìn vào gương mặt quen thuộc kia. Y đến đây thăm sao? Vì sao tìm mình lại đau như thế. Cảm giác bị người mình quan tâm quên đi là như thế này sao?

Nhìn gương mặt anh tuấn gần ngay gang tấc, bản thân lại không dám tiến lên. Ánh mắt vẫn dõi theo lúc y cất bước đi cho đến khi mất dạng, mới thu tầm

mất về.

“Liều tiểu thư, nàng đã đến.” Nha hoàn ngoài cửa khách khí chào đón.

“Ừm.” Tô Yên gật đầu.

“Quận chúa đang ở bên trong. Liều cô nương cứ vào, quận chúa đã căn dặn, nàng tới thì không cần thông truyền.” Nha hoàn làm tư thế mời. Tô Yên mỉm cười đáp lại, rào bước đi vào.

Vào phòng, quận chúa vừa nhìn thấy nàng liền lập tức đứng dậy đón. Tô Yên mỉm cười, thản nhiên hành lễ.

“Hôm nay trị liệu cho phu nhân, hy vọng quận chúa có thể cùng ta phối hợp.” Tô Yên ngưng cười, nói chân thành.

“Ừm, nhất định dốc toàn lực để phối hợp cùng Liều tiểu thư.” Quận chúa gật đầu.

“Trước tiên xin chuẩn bị một bồn nước ấm, để phu nhân tắm qua bằng nước ấm, sau đó thì cứ giao cho ta.” Tô Yên tiếp tục bổ sung: “Xong việc thì cho tất cả hạ nhân lui xuống.”

Tuy quận chúa không rõ vì sao sau khi tắm thì hạ nhân phải lui xuống, nhưng vẫn làm theo. Nước ấm nhanh chóng được đưa đến. Hai nha hoàn cẩn thận dìu phu nhân vào bồn tắm.

“Tắm xong không cần mặc y phục, đặt nàng nằm lên giường.” Nét mặt Tô Yên vẫn nghiêm túc. Quận chúa khẽ nhủ mảy, Tô Yên nói nhỏ: “Mặc y phục thì làm sao ta chăm cứu?” Lúc này quận chúa mới giật mình.

Tắm xong, phu nhân lóa thân nằm trên giường. Tô Yên nhìn thấy quận chúa còn đang lung tung đứng trong phòng. Nói gì thì lát nữa mẫu thân nàng cũng sẽ rất ngượng, chạm đến vấn đề kia đó nha. Làm sao đây?

Quận chúa đã nhận ra tô yên khó xử đích ánh mắt, có chút không hờn giận nói: “Ngay cả ta cũng không có thể ở bên cạnh sao?” Tô yên ngưng ngưng gật đầu: “Có thể là có thể.”

Quận chúa nhìn ra ánh mắt khó xử của Tô Yên, nói: “Ngay cả ta cũng không thể ở cạnh sao?” Tô Yên ngưng ngưng gật đầu: “Có thể, có thể

“Vậy mau bắt đầu đi.” Quận chúa sốt ruột.

“Được rồi.” Tô Yên khẽ thở dài, nói nhẹ: “Phu nhân đừng khẩn trương, ta mát xa cho người, để cơ thể người thả lỏng, sau đó mới hạ châm.”

Phu nhân gật đầu, không nói gì.

Tô Yên tiếp tục lấy bình sứ, lấy ra một viên thuốc, cho phu nhân uống trước, tiếp theo mới bắt đầu việc mát xa. Tô Yên nhìn cơ thể trước mặt, tuy rằng hơi gầy gò, nhưng làn da được bảo dưỡng rất tốt, thật bóng loáng. Tô Yên linh hoạt mát xa, cơ thể phu nhân cũng dần dần thả lỏng.

Tô Yên ngưng mát xa, lấy ngân châm, bắt đầu hạ châm vào những nơi mẫn cảm. Phu nhân theo ngân châm xuyên vào làn da, càng lúc càng thấy có điều gì đó bất thường, nhiệt độ cơ thể dần dần tăng lên. Cơ thể đã nhiều năm không làm chuyện đó, trong thời khắc này lại có phản ứng, càng đáng sợ chính là ngay trước mặt con gái mình và một nữ y.

Tô Yên nhìn ra sự chịu đựng của phu nhân, lòng thâm cảm thán. Phương pháp khử cở này thật biến thái nha. Trời ơi, hãy tha thứ cho ta, ta tuyệt đối không có tư tưởng đáng khinh gì đâu nha.

Nghĩ đến đó, ngân châm dưới tay nàng hạ càng lúc càng nhiều. Mặt phu nhân đang nằm trên giường càng lúc càng đỏ, hô hấp càng dồn dập. Quận chúa cuối cùng cũng hiểu vừa rồi Tô Yên khó xử là vì đâu. Nhưng giờ mà ra ngoài lại thấy không được lắm. Quận chúa lo lắng nhìn toàn diện, muốn mở miệng nói gì đó. Tô Yên dung ánh mắt hung ác trừng qua, lời nói bên miệng quận chúa đang sinh sôi cũng bị nuốt trở vào.

Đột nhiên, quận chúa không nhin được mà khẽ hô lên. Bởi vì nàng nhìn thấy trên làn da mẫu thân có hai thứ gì đó đang mấp máy. Nghe thấy tiếng hô khẽ, hai thứ đang mấp máy liền lặn xuống, không chút vết tích. Tô Yên tức giận nhìn nhìn quận chúa, sắc mặt quận chúa cũng trắng bệch, nàng hiểu mình vừa gây họa, vội mím chặt môi không dám nói gì.

Tô Yên xoa xoa gương mặt hung hãn của mình, hạ châm lần hai. Trong lòng không ngừng khẩn: cở trùng đại ca, nguoi ra đây đi mà. Thế giới bên ngoài thật sự rất là vui. Thứ hấp dẫn bên ngoài này rất là nhiều, đến đây đi, đến đây đi ~~~ bảo táp càng đến càng mãnh liệt đi.

Cở trùng như nghe được tiếng gọi của Tô Yên, lần thứ hai di động mấp máy dưới làn da. Tô Yên ngẩng đầu dung ánh mắt cảnh cáo quận chúa. Quận chúa im lặng phát tay áo, ý bảo mình đã hiểu, sẽ không lên tiếng nữa. Tô Yên nhìn thấy điều quý dị trước mắt, trong cũng chẳng hề sợ hãi.

Bất kỳ ai nhìn thấy sinh vật mấp máy dưới da người sống cũng đều sợ hãi mới đúng.

Tô Yên nhanh chóng cầm lấy tiểu đao sắc bén, tắm qua nước thuốc, rạch nhanh một đường nhỏ tại nơi sinh vật đang mấp máy, dùng mũi dao móc cở trùng hất ra đất, lại tiếp tục làm thế với thứ mấp máy khác.

Nhìn thấy cở trùng đầm đìa máu dưới đất, cuối cùng thì quận chúa cũng không còn nhin nổi, chạy đến cửa sổ nôn xối xả. Tô Yên cố nén cơn khó chịu.

trong dạ dày, vội vàng xem xét miệng vết thương. Lúc này mới chạy đến cửa sổ, đứng cạnh quận chúa tiếp tục nôn thốc tháo. Con nôn này thật sự là kinh thiên địa, quỷ thần khiếp. Tựa hồ như cơm của ngày hôm qua, thậm chí cả hôm kia của hai người cũng trào hết cả ra. Đến khi trong miệng không còn vị gì, chỉ nôn toàn nước là nước. Tổ Yên xoa xoa miệng, trong lòng phần uất, sớm biết vậy buổi sáng không ăn gì. Bây giờ thì tốt lắm, lãng phí hết tron.

“Liều ~ liều tiểu thư, mẫu, mẫu thân ta không sao chứ?” Quận chúa nôn đến không còn khí lực.

“Không ~ không sao, đều ~ để khừ cả rồi, không ngờ có đến hai cổ.” Tổ Yên cũng trả lời không chút hơi sức.

Hai người ăn ý nhìn cô trùng còn mấp máy dưới đất, lần thứ hai dựa vào cửa sổ tiếp tục trận đấu công phu nôn mửa.

Đợi cả hai nôn đến kiệt sức, mới chậm rãi quay lại. Phu nhân mệt mỏi nên thiếp đi. Tổ Yên nhìn cô trùng dưới đất không còn mấp máy, hiểu ra, rồi khỏi cơ thể kỷ chủ, chúng sẽ chết dần đi.

Thứ như thế, sống trong cơ thể người! Tổ Yên nghĩ đến mà run người. Nói vậy Nghịch Phong cũng bị hạ cổ, cổ mất ký ức? Là kẻ nào làm?

Tổ Yên suy tư, chẳng lẽ là vị quận chúa kia thích y, thế nên cứu y, giống như bộ phim truyền hình nhị cách cách, nhưng mà, hôm đó, người có diện mạo giống y chính là nữ tử!

Không ổn! Trong lòng Tổ Yên chợt lóe sang. Hiểu rồi! Hiểu ra tất cả rồi!

Chẳng lẽ Nghịch Phong không chỉ bị hạ một loại? Mà là hai? Là nữ tử kia muốn cướp đi sinh mạng của Nghịch Phong sao? Nhưng cũng không thích hợp, cô này chỉ có thể cướp đi thời gian sống của Nghịch Phong. Nói cách khác, hai loại khác nhau thì hợp lý, một là Nghịch Phong là người thân thất lạc đã lâu của nữ tử kia, vì không liên quan đến trước kia, cho nên mới hạ cổ mất ký ức cho y. Hai là Tổ yên không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ, càng nghĩ, càng thấy cả người lạnh run.

Tổ Yên cáo từ quận chúa liền về phòng nghỉ ngơi. Làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ? Lòng Tổ Yên đã có chủ ý, về thảo luận với Từ Mộc đã. Nghĩ thế, liền vội vàng chạy về, Từ Mộc cũng đang ngồi trong phòng đợi nàng.

Đem phỏng đoán của mình nói cho Từ Mộc nghe, mặt Từ Mộc liền sa sầm. Phân tích của Tổ Yên không phải là không có đạo lý.

Tổ Yên nhìn thấy Từ Mộc giận đến tái mặt, lòng càng khẩn trương, vội vội nắm lấy tay Từ Mộc: “Giờ phải làm sao? Bây giờ phải làm sao đây?”

“Sự việc e là không đơn giản như thế, đã có người dám hạ cổ lên người mẫu thân quận chúa nhiều năm như thế, có thể khẳng định việc này đã có sự ngầm đồng ý của đương kim hoàng thượng.” Từ Mộc trầm ngâm, “Không ngờ, nội bộ hoàng thất Bắc Tinh quốc lại có có tay nuôi cô tốt như thế.”

Tổ Yên cúi đầu, lòng càng bất an gấp bội. Chính nàng dường như đã đi vào thiên la địa võng vô hình kia. Đột nhiên, tay chợt cứng lại, Từ Mộc đưa tay nắm lấy tay nàng, ngừng đầu nhìn vào đôi mắt trong suốt kiên định kia: “Đừng sợ, còn có ta vĩnh viễn bên cạnh nàng.”

Đột nhiên Tổ Yên rất muốn khóc. Người nam nhân này chưa từng có câu nào oán hận vì đã ở cạnh nàng.

“Bây giờ, chúng ta tìm cơ hội tiếp cận y, sau đó lại khừ cổ trong người y.” Từ Mộc suy tư, “Nếu thật là người hoàng thất hạ cổ, vậy thì mấy ngày tới sẽ có phiên toái tìm đến cửa.”

Tổ Yên gật đầu: “Ta hiểu. Khi ta biết trên người nàng là duyên thọ cổ thì ta đã hiểu, nếu ta khừ thì sẽ có phiên toái gì. Nhưng giờ chỉ có cách này là có thể tiếp cận y. Hy vọng quận chúa có thể giúp ta hẹn gặp y, sau đó tìm biện pháp chế trụ y, rồi khừ cổ.”

Sắc mặt Từ Mộc càng sa sầm, sự việc e là không đơn giản như mình muốn. Kẻ trong tối e là đã biết chuyện Tổ Yên khừ cổ, lẽ nào có thể để nàng tiếp cận Nghịch Phong sao?

“Khừ thật rồi sao?” Vẫn là gian phòng tối đen, vẫn là giọng nói lạnh lung.

“Phải”

“Được rồi, người lui xuống đi.”

“Dạ.” Khẩu khí vẫn cung kính một cách cứng nhắc.

Âm thanh kéo kẹt vang lên, cửa sổ nhẹ nhàng bị đẩy ra, ánh dương rọi thẳng vào phòng. Căn phòng nhất thời bừng sáng lên. Gương mặt trong phòng cũng lộ ra ngoài ánh sáng, đúng là nữ tử xinh đẹp hôm đó đứng cạnh Nghịch Phong — Lệ Á quận chúa.

Diễn biến dường như đã bắt đầu thú vị. Khóe môi Lệ Á quận chúa hiện lên một nụ cười khó hiểu. Mau mau chạy đến tổ cáo với hần đi, tiểu tiểu đáng yêu đã xông vào lưới của chúng ta rồi! Đưa ngón út lên môi thổi một tiếng, lát sau có một con ung bay đến, vờng vàng dừng ngay bên cửa sổ.

Lệ Á quận chúa xoay người qua bàn, viết xuống một hàng chữ, rồi cột giấy vào dưới chân chim ưng. Vỗ nhẹ vào cánh, chim ưng giương cánh bay vào không trung. Lệ Á nhìn thấy chim ưng bay đến khi chỉ còn là một chấm đen thật nhỏ cho đến khi không còn gì, mới xoay người đóng cửa sổ. Phòng lại tối

đen như trước.

Hoàng cung Bắc Tĩnh quốc.

Lúc này, tờ giấy dưới chân chim ưng đã nằm trong tay một người.

“Quả là thú vị.” Khóe miệng kẻ nắm tờ giấy trong tay hiện lên nụ cười lạnh băng, “Thật đúng là muốn nhìn thấy tiểu tiểu kia có đáng về thế nào.”

Quân Thiên Dương — quốc sư Bắc Tĩnh quốc thân nhiên nhìn nụ cười lạnh băng của vị hoàng đế, không nói lời nào.

“Thiên Dương, người nói xem tiểu tiểu này có thú vị hay không? Có thể khử cổ mà người nuôi.” Hoàng thượng vò tờ giấy trong tay thành một khối.

“Rất thú vị.” Gương mặt xinh đẹp tựa như yêu ma của Quân Thiên Dương gần như không chút gợn sóng.

“Thiên Dương à, người lại khẩu thị tâm phi phải không? Ta rất muốn nhìn thấy tiểu tiểu này.” Khẩu khí hoàng thượng không hề có chút khẩu khí của kẻ trên, mà cứ như giữa bằng hữu nhiều năm.

“Vậy thì đi nhìn đi.” Giọng Quân Thiên Dương vẫn không đổi.

“Người đó, lúc nào cũng tìm nữ nhân để đùa bỡn. Nhưng mà, ta cũng biết tính người, nữ tử khắp thiên hạ cũng chẳng ai có thể nhìn vừa mắt người.” Hoàng thượng nhìn sắc mặt không chút biến đổi của Quân Thiên Dương. Đôi mi dày, mắt như nước hồ thu, trong ánh mắt có một loại sinh khí vô cùng xinh đẹp. Bất kỳ ai vô tình nhìn thấy y, đều bị hút hết cả hơi thở, không thể nhúc nhích. Y kiêu ngạo, cả thế gian chẳng ai có thể kiêu ngạo được bằng y.

“Người định bước tiếp theo sẽ làm gì?” Quân Thiên Dương vẫn đáng vẻ cùng giọng điệu thân nhiên, cho đến lúc này, y xung hô với hoàng thượng đều dùng từ người.

Hoàng thượng lại không hề tức giận, chỉ mỉm cười: “Muốn đem tiểu tiểu kia bắt lại rồi cẩn thận nhìn một cái. Còn có sinh mệnh kia của ta cũng quay về. Tiểu tiểu kia dường như là vì mạng này của ta mà tới thì phải. Ha ha.”

Đột nhiên, lồng ngực hoàng thượng chợt khó chịu, ho khan. Cung nữ cạnh bên liện vội vàng dâng cầm khăn, hoàng thượng nhận lấy lau lên miệng. Tất cả đều là màu đỏ ghê người.

“Hoàng thượng!” Cung nữ kinh hoàng hô thành tiếng.

“Người đâu, kéo ra ngoài, hình tượng.” Trong nháy mắt, ngữ điệu của hoàng thượng chợt đổi thành hiểm độc.

“Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng.” Tiếng cầu xin thê lương của cung nữ vọng vang trong điện, mà ánh mắt Quân Thiên Dương trước sau vẫn không hề chớp lấy một cái. (*Yu: hok xot mắt xao cung?*)

Hoàng thượng nhìn Quân Thiên Dương, đột nhiên nghi hoặc nói: “Thiên Dương à, có đôi khi ta nghi ngờ rằng người là kẻ không tim.”

“Nhìn thấy thứ không nên thấy đương nhiên phải trả giá đắt.” Quân Thiên Dương hiểu hoàng thượng muốn nói đến cái gì.

“Đúng là vậy, người luôn luôn có đạo lý của mình.” Hoàng thượng đột nhiên nở nụ cười thật tươi, “Nhưng, thời gian của ta không phải còn nhiều. Thứ kia có thể lớn nhanh hơn không?”

“Một năm” Quân Thiên Dương phun ra hai chữ.

“Ta biết là một năm. Giờ có thể nuôi trước không, cơ thể của ta không cho phép đợi nữa.” Gương mặt hoàng thượng hiện lên nét lo âu.

“Đưa y đến, ta thử xem sao.” Ánh mắt Quân Thiên Dương vẫn lạnh băng.

“Được, hy vọng người không khiến trẫm thất vọng, mà người cũng chưa từng để trẫm thất vọng.” Khóe miệng hoàng thượng khẽ nhếch, thế nhưng ý cười lại không hiện lên mắt.

“Vi thần cáo lui.” Quân Thiên Dương thân nhiên hành lễ.

“Đi thôi, Thiên Dương, thời tiết lạnh rồi, người phải chú ý sức khỏe.” Giọng hoàng thượng đầy vẻ quan tâm.

“Tạ ơn hoàng thượng quan tâm, vi thần cáo lui.” Mặt Quân Thiên Dương vẫn không tia gợn sóng, xoay người chậm rãi rời khỏi điện.

Gió nhẹ thoảng qua mái tóc dài đen óng của Quân Thiên Dương, có chút se se lạnh. Mùa thu dường như đã đến rồi.

Quân Thiên Dương bước từng bước nhỏ, ngẩng đầu nhìn trời. Ngàn dặm trời không một áng mây, không chút tạp chất

Thế giới này.

Cũng chỉ có nơi đó là sạch sẽ.

Ngày kế, Nam hiền vương nhận được lệnh triệu hồi, lập tức hồi kinh. Đồng hành còn có Lệ Á quận chúa.

Theo như tin tức từ Lưu Thực quận chúa, Tô Yên cũng hết hoảng. Từ Mộc lại trầm tư, quả nhiên, kẻ trong tối đã có hành động.

“Chúng ta cũng đến kinh thành.” Khi Tô Yên cáo từ Lưu Thực quận chúa, quận chúa cũng thấy khó hiểu, rốt cuộc nữ tử này cùng Nam hiền vương có quan hệ thế nào đây? Vừa nghe Nam hiền vương hồi kinh, liền lập tức đuổi theo.

“Liễu cô nương, nàng và Nam hiền vương?” Lưu Thực quận chúa nghi hoặc.

“Ha ha, không có gì, không có gì cả. Quận chúa nên để phu nhân được nghỉ ngơi thật tốt, còn phải nấu thêm nhiều thuốc bổ huyết cho phu nhân bồi bổ cơ thể.” Tô Yên vội vàng cười ha ha đổi đề tài.

“Ừm, đã hiểu. Lần này Liễu cô nương cứu mẩu thân ta, nếu muốn thứ gì cứ lên tiếng.” Quận chúa gật đầu.

A? Muốn gì thì lên tiếng? Mắt Tô Yên liền hiện thành hình khối nguyên bảo*. (*: ngân lượng) Ta muốn đòi tiền, phải là thật nhiều tiền ~~~ Từ Mộc đứng cạnh ho nhẹ. Lúc này Tô Yên mới điều chỉnh sắc mặt mà nói: “Làm phiền quận chúa giúp bọn ta chuẩn bị xe ngựa, cùng với lộ phí.”

Quận chủ phì cười: “Chuyện này không cần Liễu cô nương nói, ta cũng sẽ chuẩn bị. Liễu cô nương muốn gì cứ việc lên tiếng.”

Tô Yên gãi đầu, sau đó lại có chút tiếc nuối mà lắc đầu nói: “Thật đúng là không muốn gì cả. Cảm tạ tâm ý của quận chúa.”

Quận chúa trầm tư, lập tức cời ngọc bội trên người xuống. Đặt vào tay Tô Yên: “Khối ngọc bội này là vật tùy thân của ta. Sau này nếu đến chỗ của ta, cầm khối ngọc này đến tìm ta. Người của ta thấy ngọc như thấy ta, nói không chừng có thể giúp đỡ được cho cô nương.”

Tô Yên không cao thượng đến vậy, nói gì chứ, lễ vật quá nặng không thể lấy và vân vân, thẳng thắn sang khoai nhận lấy rồi nhét vào ngực. Từ Mộc xấu hổ đứng cạnh. Ai ngờ, quận chúa lại vô cùng vui vẻ, ôm chặt lấy Tô Yên: “Từ này về sau, chúng ta chính là tỷ muội. Chỉ cần nàng cần, ta nhất định dốc sức ứng phó.”

Tô Yên vui tươi hơn hờ ôm lại, nàng không cự tuyệt lễ vật quý giá này, một là vì bản thân không phải loại người cao thượng, hai là nàng hiểu tộc người trên lưng ngựa đều là người ngay thẳng, nếu từ chối đối phương sẽ nghĩ mình khinh thường họ.

Quận chúa vẫn tiễn nhóm Tô Yên ra khỏi thành. Đợi đến khi đi thật xa, Tô Yên nhìn ra cửa sổ, quận chúa vẫn đứng vẫy tay ở cổng thành. Có xa phu của quận chúa, Từ Mộc cũng ngồi trong xe ngựa.

Đợi đến khi không còn nhìn thấy bóng quận chúa, Tô Yên mới dốc đầu ra xem. Trước khi đi quận chúa còn cho mình cái rương nhỏ mà. Để xem bên trong có thứ gì tốt. Từ Mộc nhìn Tô Yên cứ như đứa trẻ con mà không nên được phải bật cười.

Tô Yên làm như mất diếc tai ngo, cẩn thận mở ra, trong rương ngoại trừ một xấp ngân phiếu thật dày như Tô Yên muốn, còn có vài món trang sức. Có trân châu, mã não đủ màu, lại còn có bảo thạch. Tô Yên thè lưỡi, không ngờ có nhiều món tốt như thế.

Từ Mộc nhìn nhìn lại thấy kỳ quái: “Tô yên, nàng thích những thứ này sao? Trước kia đặt trong phòng nhiều như vậy, cũng không thấy nàng chạm qua?”

Tô Yên cài ổn thỏa chiếc rương nhỏ lại, mới trợn mắt liếc Từ Mộc một cái: “Thứ này không giống.”

“Sao lại không giống, đều là những thứ này.” Từ Mộc khó hiểu.

“Đương nhiên không giống rồi, sở hữu khác nhau mà. Thứ này là ta nên có, ta lao động mà có được. Ta trị bệnh cho người mà kiếm được. Tặng không tất nhiên là không giống rồi. Cầm cũng không yên tâm thoải mái.” Tô Yên trả lời như chuyện đương nhiên. Nghĩ nghĩ lại mở rương ra, trước tiên giấu ngân phiếu vào người, rồi lại lo lắng không biết làm sao với số trang sức.

Từ Mộc ngẩn người, ánh mắt phức tạp nhìn Tô Yên. Thì ra là thế. Lập tức hiểu ý mà cười to, đúng vậy, đây mới là Tô Yên không giống người thường, đây mới là Tô Yên hấp dẫn ta.

Độc nhất vô nhị.

“Những món trang sức đó nàng chuẩn bị giấu ở đâu?” Từ Mộc cười, cũng giúp nàng hiến mưu, “Nếu đem theo hết sẽ rất dễ bị thấy, nghĩ kỹ xem có thể giấu được chỗ nào, không bị người khác phát hiện.”

Tô Yên cũng thật lòng tự vấn: “Đúng nha, chuyện này thật sự không dễ làm đâu. Ta phải nghĩ cho thật kỹ đã.”

Từ Mộc thấy Tô Yên không khác gì tiểu thần giữ cửa, lòng cũng thấy ấm áp.

Xe ngựa chậm chậm chạy trên thảo nguyên mênh mông vô tận, đi về phía trước.

